СПОМЕНИ ЗА БРАТСТВОТО

ГРИГОРИЙ ВАТАН

СПОМЕНИ ЗА БРАТСТВОТО

ГРИГОРИЙ ВАТАН

Книгата се разпространява безплатно. Също така е налична в PDF формат с всички снимки на сайта http://toyonus.com

ПРЕДГОВОР

По молба на приятел от Москва искам да разкажа почти всичко, което си спомням за живота си в Братството след заминаването на Учителя Беинса Дуно в България Петър Константинов Дънов (1864 - 1944) и за всички хора, за всички братя и сестри, с които съм общувал, повечето от които сега са вече в другия свят. И заедно с това искам да благодаря на този приятел, който вече няколко пъти идва в България, че така точно можа да прецени, да формулира задачата, която може да имам тук, в Русия (може би централна задача), тъй като е много трудно човек сам да открие измежду многото желания, таланти и познания, които има, с кое може да бъде най-полезен в даден момент. Няма сега да преценявам доколко може да е вярно едно изказване за този приятел в Русия, че неговите везни мерят с точност с практическа безкрайност. В това мнозина сме се убеждавали, затова радостта и удоволствието, с които започвам да записвам тия касети, ме карат да мисля, че М. наистина е уцелил в центъра точно това, с което бих могъл

в момента да бъда най-полезен, разказвайки спомените си за Братството в България.

Още две думи по този повод: защо това е наистина може би най-ценното, най-полезното, което човек може да остави на земята, ако не се е изявил блестящо в друга област до края на живота си. Аз лично познавам много хора от Братството както в България, така и по света, които цял живот пишат стихове, друг си мисли, че е добър философ, окултист или мистик; трети се занимава с някаква наука. И действително, някои от тях доста напредват в своите хобита или призвания. Но много рядко някой от тях можа да разбере (защото ние сме ги молили) колко важно е да разкаже живота си. Всеки един от тях има много ценни спомени от живота си на Изгрева с Учителя. Като че ли за много хора именно това е най-ценното, което могат да ни оставят да разкажат биографията си. Инак те остават в архивите или спомените на ограничен кръг приятели само с аматьорските си произведения. Имаме предвид преди всичко хората, които са живели около едно такова огромно огнище, едно Божествено Слънце, слязло на Земята, каквото е Учителят. Наистина, това е най-важното, което те биха могли и би трябвало да оставят на поколенията, независимо от другите от другите си таланти. В бъдеще, като се отдалечим от този огромен връх, който представлява един Миров Учител, ще разберем какво е бил Той. А много от хората, които познаваме, въпреки предаността и вярата им, все още не могат да разберат докрай при Кого са живели. И до ден днешен, ако вие попитате някой от останалите живи ученици на Учителя: "Къде живяхте?" или "Как вие живяхте, когато беше жив Учителят на Земята?" – Всеки един от тях без колебание ще ви каже: "В рая!"

(28.04.1992 г. – Москва; Латвия гр. Лиепая)

ЧАСТ 1
РОД

Сега, по молба на приятелите, и тъй както в момента започват да се издават книжки и цели тухли с повече или по малко автентични спомени за Учителя и последователите Му, ще разкажа и аз някои неща, но ще започна с най-ранното си детство и произхода си. Не знам дали това има някакво значение. Обикновено хората правят това от суетност, Господ ще каже дали и при мене е така или е само от стремеж към изчерпателност. Който не се интересува от това, може спокойно да прескочи тази тема и да зачете текста

от спомените ми за хората от Изгрева.

Ще започна от най-ранните си детски спомени – два-три, които до ден днешен остават неразшифровани. Т.е., бих искал да си обясня някои неща, защото това са някакви кодове, които са били прожектирани в съзнанието ми във вид на сънища, на видения, на вътрешни преживявания.

Например, много ярко си спомням (и до днес като на кино го виждам) една малка къщичка в една девствена тогава област на Рила, която граничи с Родопите и се казва Юндола, в която моите родители бяха купили едно голямо място. Пред мене и досега изникват като живи три огромни бора в средата на мястото ни, купено от помака бай Местан. Те се виждат на снимките и в един кинофилм на баща ми. Там преживях най-щастливата част от детството си. Там за мене нямаше никаква разлика между небе и земя, между рай и природа – сред цветята, елфите, пчелите, пеперудите, чистия въздух и облаците и при баща ми и майка ми.

С майка ми на мястото ни в Юндола, 1944

Аз наистина никога не мога да забравя това – като че ли нищо по-хубаво в живота ми не е имало (това са откъслечни спомени). Но има нещо, което не мога да си го обясня, а то е именно как, насън ли беше това или наяве, аз виждах стотици пъти един и същи епизод: как влизам в тази къщичка отвън, летейки, летейки, сякаш слизайки от високо, от слънцето, от въздуха сякаш; и аз виждах цялата панорама обратно, наопаки – до момента, когато влязох в прозорчето на тази малка дървена виличка.

И в момента, в който влязох в нея, всичко се обърна, т.е. светът стана такъв, какъвто го знаем – с главата нагоре. Тогава, предполагам, съм влезнал в майка ми, която точно по това време е била бременна с мене – или съм бил "заплануван", както се казва. Защото не мога по никакъв друг начин да си обясня този сън, а това може и да не е сън. Може да е просто спомен от самото ми идване на Земята. Родителите ми ме кръстиха "Китайчо"..., а по-късно и Цоцко, Плачущата върба и даже Мистър Квич, защото в София бягах като подпален около кръглата маса от баща си и доктор

Грасияни, който трябваше да ми бие поредната инжекция...

Имах и друг сън. Всички тези неща аз считам за важни и те биха могли да имат нещо общо после с шанса, че съм се родил в тези среди в Братството. Ние може да сме много, много изостанали или съвсем начинаещи в пътя на човешката душа, но Учителят е казал, че всеки, който е бил допуснат да се роди около Него в едно свое въплъщение, бил издържал някакъв изпит, за да има правото да се роди на едно такова място. Ние знаем, че може да сме песъчинки, може да сме прашинки в Неговите нозе – и въобще в сравнение с много по-качествени и напреднали хора, но това действително е голям шанс. Затова отговарям на молбата на някои приятели да разкажа и за това – а и ние трябва да изискваме, да молим и други хора от Братството да разкажат своите биографични спомени от най-ранното си детство, защото това може да се окажат значими символи, значими неща. Само че – по принципите на Бялата Ложа, а не на "братовчедите" – да остане само положителното; а

негативното, ако се налага за урок, да бъде разказано омекотено и с много голяма любов.

Ето още един чест сън, който сънувах десетки, може би стотици пъти като малък. Това продължи и през юношеството ми и чак докъм 20-годишната ми възраст тогава този сън престана да ме посещава. Той за мене е неразшифрован и до днес. Аз не мога да си обясня какво значи, но той за мене не е обикновен. Всеки път сънувах, че се намирам в някаква гора, като че ли бяха букови дървета. Гората бе мрачна, следобедна, не се виждаше слънце. В тази гора аз бях дете, не осъзнавах въобще нито пол, нито възраст, чувствах се като някакво съзнание, което се движи между дърветата, но усещах нарастваща тревога, плувайки между дърветата. И в един момент, когато тревогата ми нарастваше до максимум, аз виждах на ствола на едно дърво един... електрически звънец с бутон – съвсем обикновен, правоъгълен електрически звънец, каквито има на вратите на хората. Някаква сила вътре в мен ме караше и чувствах, че това е Съдбата някаква съдбовна сила ме караше да натисна този звънец. Чуваше се пронизителен звън, който проечаваше из цялата гора. Този звън ме пронизваше и сякаш нещо казваше вътре в душата ми, но ечеше и в цялата гора: "Време е вече! Време е, време е, време е!" – И тогава всеки път чувствах как някаква сила, силата на някаква необходимост, сякаш ме гонеше и ме изгонваше от тази гора. Трябваше да изляза най-после от нея. И аз тичах все по-бързо и по-бързо, но не от страх и паника, защото това не беше зла сила, а именно силата на необходимостта. Излизах на един хълм, който беше гол. Зад мене оставаше гората, беше вече привечер и аз виждах в подножието на този висок хълм един огромен град. На хълма имаше вагонетка, а от вагонетката се спускаше линия, теснолинейна линия, по

каквито вървят вагонетките. Силата, която ме принуждаваше да изляза от гората тичешком, ме караше да скоча в тази вагонетка. Разбирах, че нещо вече е крайно време да се случи за мен беше ми ясно, че това значи въплъщение, явно е трябвало вече да се въплътя. Скачал съм десетки и стотици пъти, защото съм сънувал десетки и стотици пъти този сън – и вагонетката се засилваше винаги със страшна скорост надолу по хълма и аз влизах в града с някаква космическа скорост... Линията продължаваше и така аз влизах в осветения от прожектори и лампи град. Този сън се повтаряше много пъти. Значи, в бъдеще, когато бих могъл или някой друг би могъл да разтълкува този сън, би трябвало да ми се обясни защо точно гора, защо точно такава не слънчева, а сива; защо букови дървета, защо точно такъв звънец, защо точно вагонетка и т.н. Във всичко това има някаква символика, ако трябва да търсим в този сън нещо съществено и значимо за мен.

Друго нещо, което си спомням много ясно и което и до ден днешен става; дори мога да кажа, че тези два дни в Москва (днес сме 28.04.1992 г.), точно снощи аз видях моята (тъй си я наричам) "звездна река". Като малък много често се виждах на един балкон. Балконът е сам във вселената, няма ограда; той плува във вселената и сякаш се намирам много нависоко и едновременно дълбоко, дълбоко някъде, в дълбочините на вселената. Виждам огромна река от звезди, които текат бързо. И тези звезди са мънички, дребни, но ярко светещи; и – жълтеникави, винаги жълтеникави. по-късно разбрах, че това са може би са т.нар. "реки от души" или "реки от хостонни души" в космоса, но това не бих могъл да го тълкувам сега.

Могат да се разкажат и други неща от детството, които в момента не ми идват на ум. Сега по-добре е да кажа няколко

думи за семейството си и родовете, от които съм произлязъл физически.

Наистина, това е един шанс да се родя на Изгрева, въпреки че не всички, които са се родили в такова семейство, имат отношение към Учителя. Но и майка ми, и баща ми са били в Братството и при Учителя още от млади и благодарение на това аз имах шанс да се запозная с почти всички хора от Братството, които бяха все още живи и които току що бяха изпратили Учителя от тази Земя.

На Рила. Изправеният може да е баща ми, но не съм много сигурен; майка ми е най-вдясно, до нея са Георги Томалевски и чичо Димитри, най-вляво горният е Кирчо Лъвчето, под него Филип Стоицев, а сестрите засега не мога да кажа кои са..

Много от тях идваха вкъщи. Живеехме в столицата до Женския пазар, но съм бил безброй пъти на Изгрева, защото там беше къщата на моя вуйчо Светослав Славянски – един от известните ученици на Учителя, за който ще разказвам

много. На Изгрева и в неговия дом, който беше на няколко десетки метра от салона и се опираше до самата поляна, съм преживял най-хубавите дни в живота си! От там, където сме спали, още от малки ни водеха с брат ми на беседи, паневритмия и братски концерти до края на 50-те години, когато не бяха още забранени, и за нас това беше животът – най-хубавото, което помним.

Баща ми – Жорж Гигов Кьосев, един от фотографите на Учителя – е българин, македонец по произход. Целият род на баща ми – баби, дядовци, прадядовци и пр. са от Македония, родени в До́йран, Струмица, Гевгели в този район. Дядо Гиго, който живя дълго, е първият евангелски проповедник в До́йран. Един протестантски мисионер от Америка, др Хаскел, е дошъл и го е посветил в това призвание. И той, въпреки липсата на образование (той дори няма завършено четвърто отделение), по призвание става първият местен протестантски проповедник. До последния момент той ни четеше Библията, тълкуваше ни я и беше ревностен християнин в протестантски дух. Има отделна статия за него и негова снимка с баба ми Лена в една история на евангелизма в България. Много по-късно разбрах от чичо ми Кольо Кьосев, едва след заминаването на Ванга от този свят, родена в Струмица като него, че сме ѝ роднини.

Беше вече над 92, не помнеше точно по коя линия са били братовчеди.

Баща ми е попаднал в Братството чрез един изключителен протестантски пастор, който е изиграл голяма роля в България за много хора, спасил е много души – това е пасторът и водителят на Методистката протестантска църква в София Методи Марков. М.М., поради високо развития си дух, попадайки при Учителя П. Дънов, почувствал с душата си кой може да е Той и започва да посещава Неговите лекции и беседи, като по този начин увлича и най-будните си последователи от протестантската черква. Така чрез него попадат при Учителя и баща ми и неговите най-добри приятели като инж. Димитър Кочев, Кирил Михайлов Лъвчето, бате Гале и др. – първи приятели на баща ми. Тук включвам един текст на тази тема: "Защо Петър Дънов не стана евангелски проповедник?[1]":

След като **Петър Дънов** се завръща от САЩ, както е било уговорено, той трябвало е да стане проповедник евангелист. Той не отказва да стане евангелски проповедник, но им поставя едно условие: "Аз ще проповядвам, но не искам заплата. Ако ме приемете така, без заплата, ще проповядвам." Те са изненадани, учудени, и не могат да разрешат задачата. Ако го приемат без заплата, става един

1. http://protestantstvo.com/read/1890

упрек към другите проповедници, които имат нужда от заплата. Те издържат семейства и им са необходими средства. Разрушава се цялата им система. Накрая решават, че без Него могат, но без заплати не могат, които получават от специални протестантски фондове. И така, те не Го приемат. По този начин Петър Дънов се освобождава от дълга си да стане евангелски проповедник и сами те Го освобождават от това задължение, което Той е приел при заминаването си в САЩ. Не отказва да стане пастор, но не иска заплата. А те пък без заплата не искат да Го приемат, понеже Той ще им разруши цялата система. Така, по един много прост начин Учителят се освобождава от евангелистите.

Тук, само за изчерпателност и моя си яснота, ще включа сведенията за родословното ми дърво по бащина линия, които ми даде на чертеж чичо Кольо, а по-нататък – и за това по майчина линия. С брат ми Емил сме се интересували от този въпрос не защото ни тресе мания, че представляваме нещо, а за самопознание: какви плюсове и минуси има в кръвта ни и как бихме могли да използваме първите, да трансформираме вторите. Иначе някои известни и неизвестни "величия" много държат да експонират произхода си пред света, за да се види, аджеба, колко са "големи"... Въпреки че не пиша автобиография, а спомени за хората от Братството, отбелязвам тук подробности за рода ми, за да ги знам, ако се загубят листата с родословието ми. Спокойно може да ги прескочите. Въпреки че Христос е дошъл, за да срине завинаги системата на черната ложа "кръвен род и семейство", библейските автори неслучайно проследяват родословието Му още от първите Божии човеци. Биологичната наследственост обикновено е кармична, но има закон, според който чрез нея може да се предава и дхармата. Затова Посветените държат да знаят

родословното си дърво, той като обикновено от един благословен дънер излизат качествени филизи – хора, които живеят за Бога и за ближния, изпълнявайки волята Божия. За тях обаче "ближен" е всяко същество с искра Божия. От тия, които живеят за света и за близките си според личния си вкус и воля, обикновено нищо не излиза – те са клиенти на гробищата; но понякога един внук или братовчед от десето коляно може да поеме факела, ако прародителят е бил с монада.

Баща ми е роден в Дойран на 23 април 1913 г. от родители Гиго Динка Кьосев и Елена Кьосева. За нея няма нищо в чертежа, но може да има подробности в една автобиография на чичо ми Кольо и в родовото изследване на братовчед ми Александър Кьосев. Сестри и братя на баща ми: Зорка, Бенча, Рута (деца Калина и Елена), Дино (деца Михаил и Александър) и Кольо (син Любомир). Братя и сестри на дедо Гиго, родени от прадядо Динка и прабаба Бенча Кьосеви: Кольо (с деца Бенча, Петър, Динчо и Благо), Христо (баща на Вера Антикаджиева с деца Живко, Ташко, Христо и Кольо), Бенча (майка на Митко, Лиляна и Анка), Динчо (син Христо), Катя (синове Гошо и Христо), Виолета Спасова (майка на Бистра) и последната дъщеря на дедо Христо Недялка. Сестри на дедо Гиго са Катерина (майка на Рисана, Щиряна, Петър и Златка) и Тена (майка на Надежда, Вера, Йорданка, Мария, Митко, Дино и Мильо). В чертежа с родословното ми дърво има отбелязани и внуци, правнуци и праправнуци, които тук няма да спомена, но винаги ще ги имам предвид. "Чашата на Граала" доскоро строго забраняваше оповестяването на такива сведения, понеже Иродовци са преследвали и унищожавали Христовата кръв през всички векове – това им бе главната задача. Дали нашата кръв е такава ли не, не знам, но в случая вече не е опасно, тъй

като инквизиторите навсякъде са почти до един подменени с наши хора и затова тази дейност е спряла. Довършва се планомерно само претопяването на скраба – на съществата без монада. Освен това, версията за биологическата кръв на Христос е спорна – съществена е духовната и божествената.

Някога не разбирах големите и топли грижи на леля ми Рута към мене. Трябваше да бъда по-отзивчив към нея, сега съжалявам. Тя беше много самотна след смъртта на чичо Митко, брат на художника Васил Стоилов. Много сме му ходели на гости, той ме подготви за художествената академия, но за това ще разкажа по-нататък, понеже е важна тема. Чували сме лично от устата на леля Ганка, племенница на Яворов, неизвестни истории от общуването им и неговия живот. Познавах и Явора, но тогава нямаше как да знаем как ще си замине един ден милата й дъщеря.

Имах и друг чичо с това име (Димитър), но по майчина линия мъж на голямата й сестра леля Сашка. Баджо, както го наричаха стотици хора, негови бивши войници много го обичаха. Бил е царски офицер, след 9и го осъждат на смърт но това постоянно се отлага, ходи в Белене и по затворите, накрая го помилват поради липса на доказателства. Ванга казала предварително точно през къде ще мине и за колко време на всяко място, кога ще го пуснат. Това е описано в едно писмо. Всичко става точно според думите й.

А от страна на майка ми Надежда Георгиева Кьосева, по рождение Печеникова, също половината от нейния род произхожда от Македония. В Щип е раждан единият ми дядо – нейният баща, дядо Георги Ефремов, който е от стар учителски и златарски род, докато за майка й баба Стефания има една родова легенда за нейния произход, за която искам да разкажа с няколко думи, защото тя има пряко отношение към едно изказване на Учителя. Тук всичко, което разказвам,

е значимо само дотолкова, доколкото има отношение към Него, тъй като не се знае кой от нас какво ще направи в този живот и ще направи ли въобще нещо за хората извън своите професионални задължения. Но всяко нещо, което има отношение към Учителя, трябва да се спомене.

Моята прабаба Констанца е от румънски произход (от гр. Яш, рода на Мити́ките). После е заживяла в Силистра, един от най-североизточните градове на Дунава в България. Тя се е омъжила за моя прадядо Илия, малко преди ген. Гурко с отряда си да мине през България, за да пресече Балкана в посока към Плевен, освобождавайки по този начин родината ни от османско робство заедно с другите отряди на руската армия и нашите опълченци, които дадоха толкова много жертви, особено на връх Шипка.

В отряда на Гурко (дядо Илия е бил опълченец, който се е присъединил към него от Силистра) е бил бъдещият пръв български княз Александър Батенберг, коронован скоро след Освобождението на България от турско робство през 1878 г. Легендата твърди следното: (ще цитирам това, което лично ми е разказвал моя вуйчо Светослав Славянски, който живее на Изгрева и беше ученик на Учителя). "Веднъж – каза той – баба Констанца, когато беше на смъртното си легло, ми каза: "Слави, наведи се, искам да ти кажа нещо много важно,

защото аз вече си отивам, а мога само на тебе да го кажа. В нашия род има едни приказки, една мълва, заради която постоянно клюкарстват за нас..." И му казала, че дъщеря й Стефания (чиито деца са моята майка Надежда, вуйчо ми Славчо и още три сестри – Александра, Илина и Милка) не е дете на дядо Илия, а плод от любовта на самия Батенберг с прабаба ми Костанца. Какви са обстоятелствата, при които това е станало, никой не може да каже, тъй като за това няма други доказателства. Но баба Констанца лично е казала на вуйчо ми тогава: "Знай-, че това е вярно." Имало е един трагичен момент, когато дядо Илия е бил изгорен на клада от турците, а той е бил ординарец на княз Батенберг и му е спасил живота при една престрелка, а после той после го назначава за иконом в черноморския си дворец Евксиноград. Аз лично предполагам, че това зачеване, че този плод от любовта между Батенберг и прабаба ми Констанца трябва да е станало в едно "прилично" време, след като си е заминал от този свят прадядо Илия. Така би трябвало да бъде, защото моралът по онова време, пък и въобще народният и църковният морал, разбирането по този въпрос е било такова, че би било невъзможно нещо друго. Даже е било едно от изключенията, като се има предвид, че и до днес много вдовици от народа се зачернят до края на живота си поради една традиционна представа за вярност, религия и морал, а в Индия направо са ги изгаряли живи на кладата на починалия им мъж – една от най-големите победи на черната ложа на Земята. Навярно прабаба ми е останала след мъжа си в двореца Евксиноград и се е станало това привличане, имало е ситуация, поради която се е появила на бял свят тази моя баба Стефания. Като порасла, тя е била изпратена (изглежда логично) именно от Батенберг в Цариград и там е завършила една много висша

школа. Знаела 6 или 7 езика перфектно и е била много образована за времето си млада жена. А туй, което има отношение към Учителя – в този случай на моя произход – е, че Той неведнъж е наричал моя вуйчо Славчо "царския син". Поточно казано, той би трябвало да е княжески внук, но това няма значение. По принцип, щом Учителят го нарича "царски син" (тъй като ние вярваме на всичко, което казва Той), за нас това е едно окултно, мистично доказателство за верността на този произход. Освен ако не е имал предвид някое негово предишно прераждане...

На баба Стефания е кръстена братовчедка ми Беба, Стефания Билдирева, която беше известна комунистическа журналистка от "Работническо дело" тя отрази делото с Антонов в Италия. Тя и досега е убедена комунистка, възпитана от чичо Атанас (братовчед на интербригадистите братя Жекови). Той беше юрист, главен арбитър в ЦК на БКП, и можа а да ме отърве от ареста при едно много подло скроено обвинение. Беба обаче остана с най-добри чувства към вуйчо ни Славчо, постоянно ходеше на Изгрева в дома му, имаше голям респект към него и попи от него немалко идеалистически познания. Изчете куп наши книги, криеше у тях пакетите с инкриминираната "дъновистка" литература. У нея бяха и оригиналните книги на вуйчо ми от Кржановска. А когато й дадох своя "Дневник на тролейбусния шофьор" с унищожителни факти и документи за корупцията и катастрофите поради допотопната ни техника, тя го предаде на зам. главния им редактор, тогава член на ЦК. Естествено, той не пусна и една буквичка от него. Тя също знаеше за Батенберг от вуйчо ни Славчо. Разбира се, тази легендата в никой случай не може да е повод за някаква родова гордост, защото ние сме възпитани така, че не уважаваме особено много князе, царе, папи, патриарси и т.н...

В рода на майка ми има един неин първи братовчед, който е известният български езиковед, поет, учен и преводач от античните, класическите и съвременни езици, **проф. Александър Балабанов** (1879-1955). За него се носят легенди по истински случаи за неговата разсеяност и какви ли не клюки по други поводи. Той е имал големи филологически дарби и е бил много известен, защото е публикувал не само своите преводи на основни класически произведения от античната литература, но и множество статии. Имал е много будна обществена съвест и постоянно се е борел за истина и правда. Известен е един случай след 9.IX.1944 год., когато комунистите идват на власт. В Съюза на писателите той се изказва по един особено смел начин, цитирайки една древногръцка драма за това, какво става с културата, изкуството, науката и демокрацията, когато деспотизмът дойде на власт. Тогава го свалят от професурата и той умира относително млад, "при неизяснени обстоятелства". Не се знае какво може да му се е случило след тази негова смела реч. Има една чудесна негова автобиографична книжка "И аз на този свят", където Балабанов е пословичен със склонността си да се самоунижава и да се подиграва със себе си. Той има и стотици публикувани статии с различни псевдоними – и до днес не могат да го идентифицират навсякъде. Мразел е насилието, славата и признанието до дъното на душата си. И той е израсъл в родната ни софийска Дразмахала, която описва неподражаемо... Когато си е отишъл от този свят, аз съм бил 13-годишен, но не си спомням майка ми да ме е водила на гости у тях, помня само как с лелите ми понякога

си говореха за него. Ето малко подробности за живота му:

Своеобразната съдба на Александър Балабанов (1879-1955 г.) го прави една от най-ярките личности на своето време. Но в младежките си години бъдещият доктор по класическа филология е толкова буен и невъздържан, че представлява заплаха за самия себе си. На 13 г., обзет от страст към класическите езици, идва сам, покачен на едно магаренце, от родния Щип (Македония) до София, да продължи образованието си в класическата гимназия. Продава магаренцето за 49 лева, за да осигури прехраната си на първо време. Напролет, за да си спести наема за квартира, заедно с един съученик си строи колиба от тръстика и бъз в Борисовата градина. Една нощ около колибата започва усилена стрелба и двете момчета, изплашени до смърт, едва успяват, лазейки на четири крака, да се доберат до Орлов мост... На сутринта разбират, че военните са имали нощни учения по близките бърда. Изключително надарен ученик, Александър Балабанов на два пъти е пред изключване от гимназията. Поведението му минус три единици заради великодушната му идея: в помощ на по-слабите ученици да издаде ръководство по преписване... Той разпраща покани

до всички гимназии в страната, и когато парите са събрани и "ръководството" трябва да влезе в печатница, списание "Учител" публикува пикантната новина и всичко се проваля. Повечето от съучениците на Александър Балабанов и без преписване стават по-късно лекари, архитекти, музиканти, министри. Самият той, в последния клас на гимназията, превежда в хекзметри от оригинала две от най-големите и най-важни песни на Омировата "Илиада". Преводите му са напечатани в тогавашното професорско списание "Български преглед". Същото лято, без каквато и да е подготовка, Александър Балабанов се явява на конкурс за единствената стипендия по класическа филология и я спечелва. Лудориите на юношата не секват и като студент в Германия. За да ознаменуват нечия докторска диплома, Балабанов се уговаря с един приятел да изминат цялата дълга улица "Лайпцигерщрасе", единият на левия, другият на десния тротоар, като "честно и почтено" изпиват по една чаша корн (житна ракия) във всяка кръчма по пътя си... Краят на това приключение не минава без медицинска намеса, вероятно кръчмите са били доста... Но редом с гуляите, сбиванията и студентските свади, даровитото българче заляга над учебниците. Пренася в дома си буквално с колички книги от библиотеката, жадно попива всички прояви на изкуствата – театър, концерти, поетични диспути, изложби. Когато му връчва докторската диплома, ректорът на университета казва: "Честита България, че има такъв способен мъж!".

Каква жена се полага на такъв буен мъж? От писмата му като студент си личи, че е много влюбчив. Връщайки се в България, той се жени за австрийката Лия. Тя е образцова във всяко отношение – възпитана, образована, грижлива майка и ненадмината домакиня. Но това не е подходящият

избор за Александър Балабанов, той е предопределен за любов, за която в народните песни се казва: "Изгори ме, сухо дърво направи ме...". За съжаление, тази страст влиза в живота му, когато е минал петдесетте. Нежна, висока, тъмнокоса, с красиви "мистични" очи и устни, които подлудяват мъжете, 18-годишната Люба Ганчева (наречена от него Яна Язова) го прави най-щастливия мъж на земята. Тя пише стихове и той се залавя с всички сили и енергия да направи от нея "най-добрата поетеса не само в България, но и в Европа". Историята прераства в обществен скандал. Едни му се чудят, други му се подиграват, трети му съчувстват. Често пъти в няколко вестника едновременно излизат карикатури: елегантната девойка редом с тантурестия, неугледен професор с чанта под мишница, от която "надничат" луканки или бутилка вино. Защото проф. Балабанов е известен с вкуса си към хубавите мезета и мъжките питиета. Балабанов е стъпил на горното стъпало, за да изглежда по-висок от любимата си. Двамата обаче наистина се обичат и отчаяно търсят възможности да бъдат по-често заедно – наемат тайни и явни квартири, пътуват заедно из страната, бягат закратко в чужбина... Той ѝ пише по няколко писма на ден, трепери от страх, когато тя отива на курорт, купува ѝ при всяко пътуване зад граница обувки, платове, шоколади... Но годините минават, девойката става самоуверена млада жена, която иска да се омъжи, да има дом и семейство. А Александър Балабанов не е готов на тази стъпка, макар че многократно и тържествено обещава да се разведе. Не, той не я лъже, той просто отлага и отлага... Неговата любов е тиранична и болезнена. Когато Яна Язова се сгодява за младия и богат Джон Табаков, професорът полудява от ревност и успява да ги раздели в навечерието на сватбата. С годините и болестите, които го налягат,

раздялата им постепенно става факт. Яна Язова все пак се омъжва за друг. Но тя продължава да мисли за него, да се тревожи за здравето му, да му пише писма... В последните години на живота си именитият професор е почти сляп и вече трудно подвижен. Когато умира, оставят ковчега му един ден и една нощ за поклонение в университета, където десетилетия наред студентите са го обожавали заради ерудицията му, хумора, ексцентричния му характер и държание... И днес все още в средите на интелектуалците битуват анекдоти за професор Александър Балабанов, главно като за чудак и много разсеян човек. Анекдотът за мъжа, който ходи с две различни обувки, и когато го питат: "Защо?", той отговаря удивен: "Не зная... И вкъщи имам две различни..." Или пък си събува обувките, преди да се качи на трамвая..

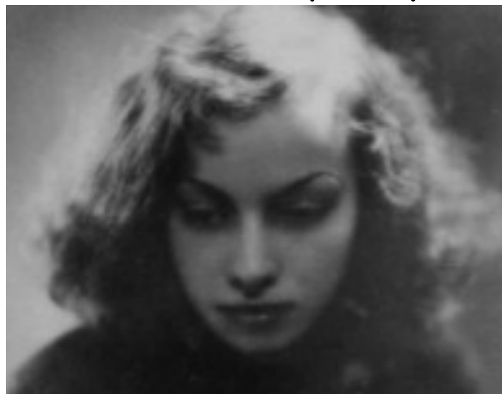

На тази снимка той е с любимата си поетесата Яна Язова (1912-1974). Ето още малко сведения за нея и едно описание на тяхната трогателна история:

Яна Язова е родена в Лом на 23 май 1912 г. Произхожда от семейство на учители. Баща ѝ Тодор Ганчев е доктор на философските науки, завършил в Цюрих, Швейцария. Майка ѝ Радка Бешикташлиева е дъщеря на почтения търговец от квартала Бешикташ в Цариград Стойчо Бешикташлиев, родом от Калофер, чийто баща Христо Стоев Дрянков е вуйчо на Христо Ботев и сътратник на Васил Левски. Родственик на Язова е българският етнограф, библиограф, краевед и книжовник акад. Никола Начов, който остава сирак и за него се грижи дядото на Яна Язова. Яна учи в Лом, Видин и Пловдив, а завършва гимназия в София (1930) и славянска филология в Софийския университет (1935). През 1938 г. специализира в Сорбоната.

33 години е разликата между Александър Балабанов и Яна Язова. Когато се срещат, той нарича себе си "най-грозния мъж", а тя е плаха девойка, влюбена в поезията. Въпреки разликите помежду им, любовта им е изключително силна и заслепява всичките им познати. Всъщност, именно професорът е този, който дава псевдонима на Люба Ганчева, както е истинското ѝ име. Той извайва характера ѝ и я насочва към литературата. "О, нежно любима моя Мо, безгранично мое щастие! пише в едно от писмата си той. О, моя единствена и голяма любов, която ме издига до небесата и за която аз вечно живея. Дали аз пак ще имам една душа в тоя свят, дали ще трябва със сълзи горко да се оттегля от него безшумно, зависи от моята Мо..."

Тя, от своя стана, пише: "Ти ме създаде като Яна Язова. Но аз те направих безсмъртен чрез нашата любов. Моят живот започна с ТЕБ. Преди теб аз не съществувах. Имаше едно плахо и мечтателно момиче, заровено в мечти, уроци и стихове. Ти ме извая подобно на Пигмалион..." това споделя

в записките си преди смъртта си Яна. Душевният стимул, който получава, ѝ дава сили да стъпи в дълбоките води на литературата. Въпреки ексцентричността си, Балабанов също признавал, че поне половината му успехи се дължат именно на нея. Говори се, че тя също е починала "при неизяснени обстоятелства", т.е. убита е, и творчеството ѝ откраднато. Нежната ѝ душа излива в стихове образи на феи, които я водят в гори от златни дървеса, боли я за нещастните хора, с цветни стъкла украсява косите си и те греят с брилянтна роса, тамянени пари я облитат цяла, а царете падат по лице пред трона на вечната женственост. Самотните сродни души се търсят от векове, намират се и си казват: "И леко ни е тъй — с любов сами вървим, а в любовта си, Господи, пред теб ще се смирим".

Ако в настоящите спомени за Братството изнасям повече подробности за рода си и хората, свързани с него, то е защото в тях пак се явяват ученици на Учителя Петър Дънов, с които бях близък. Един от тях е Георги Томалевски. За общуването ни ще разправям доста по-нататък, но тук ще включа част от едно интервю с Петър Величков за него и Яна Язова, още повече, че всички сме чели и гледали неведнъж "Хайтовия" Петко Войвода. Бях се сприятелил и с др Каров от Широка лъка, когато бях учител там по разпределение през 1974. Той също негодуваше, че Николай Хайтов бил откраднал разказите му. Ходили сме с Рени на гости у Хайтов и Жени Божилова, на която бях нещо като шеф в изд."Народна култура" през 1976 и с която се сприятелихме, а с Хайтов бяхме стая до стая в СБП. Божидар Божилов ме бе назначил с охота за зав. редакция "Съвременни западни литератури", след като разбра за роднинството ми с Александър Балабанов, Светослав Славянски, като редактор и издател на библ. "Безсмъртни мисли" за България, Васил

Стоилов и др., и за това, че баща ми е основателят на библ. "Нови хоризонти" и е превел и издал книгата на Грявет Уелс "Зовът на Малайските джунгли". По това време не знаех нищо за десетките хора, които са пропискали от Хайтов за литературните му кражби и зловещите му заплахи и го уважавах не по-малко от Радичков, който, от своя страна, обикна сина ми Гълъбин и го лансира като художник. Тогава още не бях патил лично във връзка с литературните кражби не знаех, че сестра Милка Вселенска ще издаде със заглавие, откраднато от Весела Несторова, от свое име "Албигоя" на баща ми и че ще признае пред Кеворк и телезрителите кой е истинският автор на книгата, но ще пусне второ издание пак под своето име и ще си прибира паричките; че една латвийка ще се подпише под "Тържествена меса за Бременната" в Рига; че билкарят Васил Канисков ще се пише за автор на "Приказки за цветята" не само в книгата си, но и в "Родово имение".

Самият Хайтов коментираше във "Всяка неделя" по онова време, че пише роман за "Левски". Но имаше ли някакво обяснение защо този роман не излезе?

Историята е следната. Николай Хайтов обяви във "Всяка неделя", че е приключил романа си за Левски и негов съветник е един доктор, на когото се доверява. Това интервю го вижда **Георги Томалевски** – известен български учен, есеист и автор на повести, родом от Крушово, Македония. Той е рецензент на романа "Левски" на Яна Язова през 1960 г. (б.р. неиздаден тогава). Томалевски много се ядосва след това интервю, защото малко преди това той е имал разправия с Николай Хайтов във връзка с един дневник за Петко войвода, по който Томалевски прави първата книга за него. А пък след това Хайтов, въз основа на дневника, написва книгата си за капитан Петко войвода. Томалевски пуска във

вестник "Пулс" статия, в която се казва: "Имаше една писателка Яна Язова, тя написа роман за Левски, който е изчезнал, но ако някой си позволи да го публикува под свое име или части от него, аз ще позная и ще го изоблича!". За да бъде по-достоверно, Томалевски представя текста си като разговор, на който са присъствали няколко писатели. Този текст го пуска Георги Тахов във в. "Пулс". Ако Хайтов не е откраднал текста на Яна Язова, защо тогава веднага след публикацията той се е обадил на Тахов и му се е карал и заплашвал? Ние не можем да очакваме, че Николай Хайтов е оставил документални следи, че е крадец на това или онова."

Ето, за пълнота, какво още разказа майка ми за нашия род по нейна линия:

Тя е родена от Георги Печеников от Щип и Стефания Илиева Георгиева, родена в Силистра и завършила френски колеж в Цариград. Родила е 4 деца и починала на 33 години. Както казах, баща й Илия Георгиев е бил опълченец от отряда на Гурко и Батенберг, после – иконом на Княза в Евксиноград. Братът на баба Стефания се е казвал Георги Илиев, бил е учител по български и френски в Делиормана. Бащата на дедо Георги се е казвал Ефрем Печеников, имал е фабрика за платове в Щип, където още се помни градската "Печеникова чаршия". Жена му се е казвала Софка – едра, хубава жена. Помни се как един смок влязъл в пазвата й да суче по времето, когато е кърмела Георги. Именно от нейния род произлиза проф. Александър Балабанов. Бащата на прадядо Ефрем – Арсо Печеников е бил златар в същия град. Сестрите на баба Стефания са Мария Николова със синове Борис и Зарчо, и баба Еленка Йончева с деца Сашо и Райничка и внуци Коце, Слави и Валери в Самоков. Помня ги и двете, играли сме като малки и с вторите ми братовчеди. Много добре помня и тетка Ката Киселова (със синове Тотьо

и Владко), тетка Кона Коцева, с дъщеря Лиляна Коцева в Мюнхен и внук Монта. А по линия на дедо Георги зная и за тетка Лена Пожарлиева със син Георги Пожарлиев и внук Джони. Чичо на майка ми е Кольо Печеников с дъщеря Софка, по мъж Въжарова. Би било много интересно от тия Въжарови да е и Венно – Крум Янакиев Въжаров, който ни даде всичко най-хубаво и свято в този живот и който е "главният герой" в тия мои спомени за Братството. Може да излезем и роднини...

Споменах за Гълъбин, но решавам да не разказвам подробности тук нито за него, нито за Лазура, Елмин и Милозар, макар и да са свързани по един или друг начин с Учителя и Братството (роди се не Милозар, а Милозара, и майка й й даде името Благобела, по същия начин както на Елмин бе дадено името Иван). Въпреки че това въведение е посветено на така наречения ми "род" и не се знае още колко деца ще припозная като "роден баща", само Небето знае кои са истинските им бащи и колко назад съм от д-р Чаушев, който минава за баща на 108 деца... Не знам дали да не ме гризе съвестта, че преди години отказах на една кротка млада жена от Братството да призная и нейното дете за свое, за да им е по-лесно в този свят. Само Бог знае кой е истинският баща на всяко дете, колко много са майките, които търсят закрила от "фиктивен" баща, понеже той може да изиграе ролята на официален и реален, а фиктивен се оказва биологическият. Само Бог знае кои "майки" и "бащи" на тази земя си остават винаги девствени, въпреки че приемат смирено поръченията Му да играят роли, за да е по-добре на другите. Но и това е относително този "престиж" вече отдавна е девалвирал, понеже много често официалните и родни бащи и майки докарват огромни нещастия на децата си.

След промяната в България през 1989 год., пл. Народно събрание в София, както и улици в други градове и някои дружества бяха прекръстени на "Ал. Батенберг" и се възстанови доброто име на Княза. Той бе оплют от комунистическата история за това, че е суспендирал Търновската конституция, но който я прочете внимателно, ще види че тя е за върховната власт на православната църква тогава ще разбере какво е имал предвид Батенберг. Твърдят, че е бил масон. И за чичо Васил (Стоилов) казваха същото, казват го дори за Учителя. Църквата много е гонила и Учителя, злослови за Него и до днес. Преиздаде луксозно, и то в "светия" Атон, един отвратителен пасквил за Него отпреди 80 години, в който "свидетелка и потърпевша" твърди, че Петър Дънов "развъртал пъповете" на ученичките си и те до една полудявали...

Тази родова легенда за произхода ни от Княза накара брат ми в Германия да се разрови в дневниците на изповедника му и да открие там доказателства за верността й, но той не ми ги съобщи, отиде си рано от този свят. Ако трябваше да се гордеем с това и да го доказваме, можеше да минем през антропологически изследвания, които да обяснят защо децата и внуците на баба Стефания, особено някои, имат голяма прилика с Княза...

И за все пак ще кажа няколко думи за брат ми, мир на душата му. Много преди да узнаем за Батенберг, той от малък казваше че има "синя кръв", че мрази "крадлива, подла и просташка България" до дъното на душата си и че ще си отиде да живее там, откъдето е дошъл "при културните хора на Запад". Друг е въпросът, че "синята кръв" е венозна и скоро стъжнява живота на носителите й, които се грижат само за материалното и само за себе си. Така и направи остана в Западна Германия при едно турне на филхармонията и стана

"невъзвръщенец". Благодарение на което аз изхвърчах от издателството (и по други причини, пак чисто български...). Бе виолист, цигулар и преподавател тук и в Германия. Даде своята дан и като организатор и спонсор на розенкройцерското движение у нас и преводач на дебелите книги на майстер Райкенборг, без да вземе хонорар нито стотинка (а някои си ги продават и досега, както и в "братството" продават Словото на Учителя, спомените за Него, книгите на Боян Боев, Методи Константинов, Влад Пашов и кой ли още не от хората, които ни дадоха всичко най-чисто и свято в този свят и някои от които умряха от инквизиции, студ и глад.

Не помня дали съм включил някъде едно мое предположение за последното прераждане на брат ми Емил.

Манията да сме били велики и известни е всеобща, подхранват я почти всички менте ясновидци, понеже и те считат, че да не си велик е нещо много обикновено. Но има и истински случаи, това е нормално. Вярно или невярна, хипотезата ми, че брат ми е бил известният английски боен пилот от Първата световна война **Алберт Бол** (14.08.1896 – 7.05.1917) идва от твърденията му, че многократно се е сънувал като военен авиатор в Англия, загинал при въздушен бой, и от абсолютната им прилика. Като погледна снимката на Бол, даже ми се доплаква. В момента нямам подходяща фотография на Еми, за да я приложа, затова слагам тази. Освен музикант, той беше страстен почитател на колите и в Германия ги сменяше много често. Това може да идва и от баща ни, тъй като той пък сменяше мотори и е бил сключил договор за представител и вносител за България на мотоциклетите Харлей Девидсън, но това се е разпаднало при идването на комунистите на власт през 1944. Първо той им е вярвал, понеже е бил и в Общия, и в Специалния клас на Учителя на Изгрева и е бил възприел само положителните Му тези за комунизма, затова даже е бил ятак на анархисти и комунисти. Помня как, като малки, не веднъж гледахме филмчето му "Посрещане съветските войски", което баща ни един ден най-после хвърли в печката... А е бил много честен към руснаците. През 1944 намерил на улицата в София портфейл на съветски военни с документи и страшно много

пари, но ги открил и им ги върнал.

По едно време брат ми взимаше дейно участие в музикалния живот на Братството. Небето използва техническите умения на такива души и ги насочва от самолетите и автомобилите към музиката или някое друго благородно изкуство.

Друго нещо, което е още по-съществено. В едни книги съм сложил един трогателен текст от брат ми, но сега решавам да го включа и тук. С него искам да приключа основното от раздела за родовата линия на спомените ми

за Братството, въпреки че обикновено родът не е на първо място в духовните ни приоритети и даже много често пречи ("И врагове на човека са неговите домашни" Библията). Не че не сме били на нокти поради тях не веднъж в живота си, не че един от тях не продаде едно място и два наследствени апартамента и не въртя бизнес с коли и бетоновози, докато най-близкият му живя 10 години на пет квадратни метра. Не че друг близък, също вегетарианец и също израснал на Изгрева на две педи от дома и салона на Учителя си, върна след 22 години единствените в света цветни диапозитиви с образа Му, а после не усвои скъпа покъщнина на първия... Важното е да не преставаме да ги обичаме и винаги да помним думите на Едного, че трябва да сме слепи за злото и да прощаваме 70 пъти по 7. Важното е да помним какви са били близките и неблизките ни, когато ангелът им не е бил още излязъл от тях. Ето какво е преживял по това време един от тях:

НОСТАЛГИЯ

25.X.1972.

3 ч. през нощта

Ах, тези чаровни, вълшебни нощи!

Ах, тези дълги, тъмни нощи, изпълнени с нежна тъга, копнеж и свещено очакване на онова, което няма име...

И този тих и приятен вик, който се надига от дълбините на душата и се въздига, и литва нанякъде, към висотите на светли и безметежни красоти.

Как се променя всичко тогава, в тихата нощ; как оживява споменът, тъжнощастлив, щастливотъжен; неповторимото чувство, което вика с безкрайното си фортисимо най-съкровените въжделения на духа, някъде назад, назад, някъде далеч и близо.

О, как се радва нощта, как се радва топлата тъмнина и дружелюбно трепкат хиляди разноцветни свещици!

Кой ме вика в мен?

Кой?!

Кой е този мил и радостен гласец в гърдите, който гали нежната струна на сълзите и издига златната вълна на любовта през гърлото, към изворите на скръбта и радостта?

И ето, аз виждам един вълшебен детски спомен – картина–истина:

Малко момченце, седнало на добрия гръб на зеленокос хълм, прегънало коленца и отпуснало брадичка на ръцете, замечтано и само...

Седи момченцето на хълма и гледа тъжно някъде далеч, далеч отвъд къдравите бели облачета, от които ей сега ще се покажат красиви и засмени мънички ангелчета.

Мъдри и тъжни са детските очи, а това не са детски очи, и това са детски очи, и не са...

В детската душа топло полъхва тиха, безмълвна радост, и пърхат, пърхат нежни развълнувани крилца, а после бавно се разлива щастливата тъга, необяснима, древна, родна, скъпа!

Бистри сълзи капят по развълнуваните бузи. Къде съм? Защо? Къде сте? Елате си! Вземете ме!

Искам да си дойда...

Страхотен вик разтърсва цялата вселена, навсякъде между звездите, до края на всичко, отеква и гърми!... И после бавно, нечовешки отчаяните, тъжно щастливи, щастливо тъжни ридания затихват, и онзи чуден, ро̀ден и топъл, благ и добър свят избледнява и остава чувството: свещен полуспомен, полусън, мечта...

Ах, тези приказни нощи, тези чудни мигове, когато бавно ни обхваща свещеното спокойствие и тишината на лунния лъч...

... И пак отдалеч, някъде много отдалеч, приятели, се подема тихо вечната песен на онова, което няма име.

И огнени вълни бляскат в гърдите ми, и див копнеж разкъсва сърцето ми и аз протягам ръце нагоре до смърт. Елате!!! Искам да си ида!!!

И изведнъж с ослепителна светлина плисват милиарди лъчи, заливат предвечните пространства и гръмва безкраен звезден орган в тържествения химн на цялата вселена, на всички наши братя, и ехтят и кънтят божествените хорали на Светлите в неизразимо величие и красота. И ето те идат, те идват, родни, близки до сълзи, до вик – това са те, те са.

И тогава душата ми се разлита в безкрайността, в светлината, навсякъде! Аз ида,

ТАТКО...

ЧАСТ 2
ОТ РОДА КЪМ ДУХОВНИЯ РОД
ИСТИНСКИТЕ ТЪЛКОВАТЕЛИ НА УЧЕНИЕТО

Много по-съществено от всичко това, което разказах за рода си, са начините, по които баща ми и майка ми и още много хора са дошли на Изгрева.

Нека обаче първо включа още сведения за баща ми спомени на майка ми **Надежда Георгиева Кьосева**, написани от нея през декември 1992 година и предадени на Мария Марашлиева::

ЖОРЖ ГИГОВ КЬОСЕВ

Жорж е роден на 23 април 1913 г. в гр. Дойран Македония. През същата година, още в края на първата му годинка, семейството им се премества в гр. Струмица. Името Жорж идва от някакъв негов дядо на име Джорджо или от един капитан от френските войски, които са били в Струмица по време на войната и който се е наричал Жорж.

Баща му е бил търговец, имал е мелница и е бил деен член на протестантската черква под влиянието на пастор Хаус и пастор Хаскел от Солун. Сестра му Рут и брат му Дино са учили в протестантски училища в Струмица. В края на войната, гр. Струмица бил придаден към Югославия. След едно пътуване в България, баща му бил подканван от сърбите

да се изсели в България и той отива в Петрич, Горна Джумая и накрая в София, където се настанява окончателно.

Жорж завършва прогимназия в 1927 г., а по желание на баща му Гиго Динка Кьосев той постъпва в американския колеж в Самоков, където не успял да се пригоди. Завършил образованието си в търговска гимназия Мусевич-Борикос към 1930 г. в София. Трябва да се отбележи, че още през 1902 г. родителите Гиго Динка Кьосев и майка му Елена Граматикова се присъединили към евангелското движение, така че той е живял в една религиозна атмосфера. В дома им се чете Библията. Редовно се посещават богослуженията и неделните проповеди, а децата на протестантите са дейни във всички прояви на младежите към черквата: спорт, участие в хора, в драмсъстава им и пр.. Тук именно Жорж се сдружава с деца на стари протестантски семейства като Димитър Кочев, Гавраил Величков и новия приятел Кирил Стоянов (Кирчо Лъвчето), на когото са помогнали да се сработи със своето семейство. Тая група приятели правят

първите си посещения на Изгрева на Бялото Братство, за да търсят по-широки хоризонти и именно тука ги намират и полека лека се оттеглят от евангелската църква и се приобщават към Братството и Учителя. Това става през 1930-31 г.

Още като ученик в гимназията, Жорж се увлича от фотографията, която впоследствие става негово хоби и по-късно професия. Любовта си към природата той оформя и чрез своето дарование фотографията.

Още от 1932 г. той правеше много снимки на Учителя, на салона, на епизоди от изгревския, витошкия и рилския живот. Правил е снимки също и в Мърчаево, правил е снимки на езерата, на Паневритмията и на Молитвения връх. Направил е също и филми от живота на Братството.

На Изгрева се запознава с брат ми Светослав Печеников, който, при издаване на библиотека"Безсмъртни мисли" промени името си на Славянски поради славянските си

издания. И до днес дъщерите му носят името Славянски, вместо Печеникови.

Много често през 1932-33 и 34 г. брат ми канеше при него да приспиват на Изгрева приятелите в нощите срещу беседите в сряда и петък (общ окултен клас и специален окултен клас), които се провеждаха в 5 ч. сутринта.

След гимназията Жорж е работил при баща си, който е бил търговец на едро за обущарски материали, и той е ходил в габровските фабрики за стоки и е помагал много на баща си.

През 1936 г. ние се оженихме на 23 август в евангелската църква на ул."Солунска" с пастор Фурнаджиев.

Той имаше мотор, който караше много умело, с голямо самообладание и самоувереност. Често сме ходили с мотора с големия ми син като бебе на коляното ми и към Изгрева, и към Рила. Той също беше голям скиор. Спускаше се по най-стръмните шанци и взимаше участие в състезания. Всичко в него беше изработено и разумно.

С цветни филми го снабдяваше Димитър Кочев, който беше студент по химия в Австрия. Има няколко цветни снимки с Учителя и много черно-бели с Него и от братския живот.

Жорж беше също лектор по фотография във ВИФ, при което проведе 20 курса с по 2530 души в курс за фотолюбители. Издаде един фотографски практически учебник, който ползваха курсистите.

Той ползваше английски и руски език и преведе и издаде една книга "Зовът на Малайските джунгли". Преведе също книгата "Спомени от бъдещето" от фон Деникен. Правил е преводи от най-различни списания от английски и руски език. Той е правил много извадки на най-различни теми от беседите на Учителя. Жорж е написал антология на всички поети и писатели на Изгрева. Съхранил е програмите, сказки в салона и други въпроси от 1937 г., които са написани собственоръчно от Учителя, както и преработени беседи като "Ето човекът". Програма на литературната част

на инициативната вечер на 10.V.1956 г. Въпроси, поставяни на Учителя в Държавна сигурност на 2.11.1937 г. Въпроси и отговори, съхранени в Жорова папка, също съхранени поздрави за Новата година към всички през 1914 г. в Търново също в папка. Лично негови много стихотворения в папка. Написал е също романа "Албигоя" в 323 страници ,с тема обединяване на цялото човечество в едно семейство. Братски и сестрински писма от Учителя в папка. Ценни мисли от Учителя I, II и III част.

На един конкурс за портрети той получи златен и бронзов медал за най-добра снимка. Участвал е в много фотоизложби с голям формат снимки. Имаше сейф в БНБ, където съхраняваше романа си "Албигоя", ценни материали като медали и др., поезия. Има диапозитиви и филми от Рила, Пирин, Витоша, Симеоново при всички сезони на годината, също правеше семейни филми на децата си. Много от филмите са иззети заедно с беседи от Учителя и два филма

с Учителя от МВР (милицията), които и до ден днешен не са върнати.

Три пъти са правени обиски в къщата ни след смъртта му през 1979 г, като при тях са били иззети тия филми. На много концерти на изтъкнати композитори той е правил записи с неговото "Хитачи".

Жорж тихо и незабелязано си вършеше огромната работа като фотограф, като писател, като преводач, като критик, добър домакин, отличен съпруг и баща. Обичаше морето, прекарвал е много време в най-младите си години и по-късно го е възпявал.

При един разговор с Учителя Жорж е задал въпроса: "Защо при природни бедствия и войни загиват много невинни хора", а Учителят отговорил: "Тая лъжица не е за твоята уста".

Жорж си правеше редовно всекидневна програма за днес и утре и после проверяваше какво е изпълнил и какво не. Всяка минута беше ценна за него. Той работеше, пишеше,

четеше, снимаше, превеждаше и прекарваше в лабораторията на ВИФ и вкъщи до полунощ.

Правеше бележки относно Стария завет; за манихейството учение през II III век в Персия, за разпространението на това учение в Европа, в България Богомилството, във Франция Албигойството, за Иран и Египет през шести век пр. За индийската философия всичко това са извадки, писани на пишеща машина.

Писал е и за физическите закони извадки. Космично съзнание извадки. най-новото в живата клетка извадки. Космични приказки война между боговете. От 28.VII.1977 г. датира още едно негово писание: "Далечното бъдеще през 34 век".

Жорж си замина на 3 февруари 1979 г. в Пирогов от сърдечно-съдова слабост и отравяне от лекарства, взети в голямо количество. Погребан е в евангелските централни гробища с пастир от евангелската черква, като за прощални

слова за него произнесоха Георги Томалевски, Митко Кочев, Елвилюри.

Аз съм благодарна на д-р Вергилий Кръстев, който изиска от мене тази биография, и на Марийка Марашлиева, която записа на пишеща машина горното. Написано на 15 и 16 декември от съпругата на Жорж Надежда Кьосева и напечатано на 19 декември от Марийка Марашлиева 1992 г.

Написала: Надежда Кьосева

Напечатала Марийка Марашлиева."

Ние сме питали всички хора от Братството да ни разкажат как са попаднали при Учителя, кога за пръв път са чули за Него, кой ги е завел там и какви са техните първи впечатления от Него, какво са преживели, какво им е казал. Всичко това за нас е от изключително значение и ние имаме огромното щастие, че сме чули от първа ръка, лично от хората, които са ученици на Учителя, стотици и стотици такива разкази за първата им среща с Учителя и личните им опитности с Него. В дебелите сини книги днес много от тия спомени са преиначени основно и в някои от тях от истината не е останало почти нищо, особено от оригиналните реплики на Учителя и на хората и на случките, коментирани с лична българска злоба и духовна грандомания. Затова, именно, оригиналните ръкописи и магнетофонните записи на интервюираните са абсолютно недостъпни, а един ден може и да бъдат изгорени. Но ние сме чули нещата лично от хората, и ако остане време, един ден ще ги предадем както са ни ги разказали. Надявам се, че това малко по малко ще бъде доведено до знанието на човечеството, на славянството и на всички хора на запад, които имат отношение към Учителя или тепърва ще се запознаят с Него.

Има хора, които събираха цял живот такива факти и случаи от живота на Учителя. Ние бяхме просто потресени

от една книга на Влад Пашов, когото също познавах от малък: "Окултната страна от живота на Учителя". Ако тази книга я няма в Москва, бих могъл да я доставя, за да може да бъде публикувана. Той обикаляше България години наред и събираше от живите ученици на Учителя автентични разкази за срещите на всеки един от тях с Него как те са били излекувани, как са били спасявани, как са били възкресявани мъртви от Него и т.н.

Ето как майка ми е попаднала на Изгрева. Започвам с нея и ще се огранича с нея, защото от баща си аз нямам спомен да ми е разказвал за първа среща с Учителя или пръв разговор с Него. Той е слушал през цялото време беседите, може би и разговарял с Него, но не си спомням нещо особено съществено да е разказвал за техен личен разговор. Докато майка ми ни е разказвала много неща. Казва се Надежда Георгиева Печеникова – нейното моминско име, а брат ѝ е вуйчо ми Светослав Печеников, който после си присвоява името "Славянски" – литературно и творческо име. Той пръв е попаднал на Изгрева, след като е сънувал един сън. За такива сънища разказват не един или двама хора от онова време, пък и до ден днешен ние познаваме млади хора от цял свят, които Го сънуват, преди още до са видели Негова снимка. Аз мога да разкажа такъв случай с един млад приятел от Украйна, с един приятел от Сирия, мога да разкажа случай с японци и с други хора от различни националности, които предварително сънуват Учителя, който им се явява насън или наяве, разрешава някакъв техен важен проблем, който е понякога на живот и смърт, казва им как да се лекуват – било с билка, било с някакъв духовен метод или оздравяват мигновено, как да разрешат някой много тежък проблем в живота на техни близки или пък им дава духовно просветление и напътствие. Има такива най-различни случаи

и до днес. С много по-късна дата, Мария Митовска ми разказа за един от най-силните й случаи от този род при нейните обиколки по научни симпозиуми по света. Поканили я на лекция с демонстрации на един от най-знаменитите филипински хирурзи с безкръвни операции само с ръце. Тя и до днес поддържа връзки с него и жена му. Преди главната му изява пред грамадна аудитория и по телевизията (безкръвна операция на живо), тя се паднала на една маса с тях за обяд. Разговорили се, и понеже той бил силно респектиран от излъчването й, я попитал от коя Школа е, кой е нейният Учител. Тя никога не парадира с това, понеже си пазеше хляба, но не е имало начин да не реагира и извадила снимка на Учителя. Всяка стъпка на гуруто на филипинските лечители се следяла и снимала от журналистите с негово разрешение, та и това влязло в кадър. Като видял лицето на Учителя, лечителят станал, разплакал се и казал: "Та Този е с мене на всяка операция от първия миг и ме учи как да я правя!" Тогава се наложило Мария да говори за Учителя пред тази и пред други огромни аудитории, от които днес идват много хора лятно време на Рила. Не само това, но и индианци с перата са играли Паневритмията под нейно ръководство... Друг път в един дом с нейна лекция за Учителя в друга държава влязъл един човек и възкликнал, че един величествен старец като самия Господ направо го бил хванал за ръката както си вървял по улицата и го вкарал в този вход и в този дом. Всеки, като види снимката Му, казва – да **Този** беше! Аз имах подобен случай в Рига, за който ще разкажа подробно по нататък – прекрасната Мира си тичала през гората, когато една сила я увлякла между дърветата и тя попадна на същото място, където играехме в момента паневритмия. Гледаше ни като потресена. После дойде при българина, който показваше

Паневритмията, и му каза, че тази нощ го е сънувала. Такъв случай имах и с една жена от Норвегия – директорка на театър, въпреки че съм една нищожна прашинка пред Учителя. И Венно казваше: "Аз съм нищожество пред Учителя!". А редовно се телепортираше физически като Него едновременно в няколко тела в няколко страни, за да спасява човешки души и животи! "Първоосновата на Живота – липсата на самочувствие"...

Такова нещо се е случило и с моя вуйчо, който бил видял насън Учителя сред група хора, на които Той говорел. Бил тъй силно впечатлен от образа на този свръх божествен и прекрасен Човек с бяла коса и брада, че не е могъл да забрави този сън. Ето една снимка с него и Учителя на Рила.

Той никога не бил чувал за Петър Дънов, нито е бил виждал Негова снимка, както и на никого от обкръжението около Него в съня му. Един ден той попада на Изгрева и вижда същия Човек. И тогава заплаква и казва: "Учителю, аз Те намерих, толкова дълго Те търсих!..." И така, той е имал материалната възможност да си построи къщичка на Изгрева и живя в нея до края на живота си. Почина през 1978 год. Мога да разказвам за него много, много неща, но

все пак ще се ограничa с някои по-основни.

Светослав Славянски беше наистина един рядко интелигентен и културен човек, и заедно с това извънредно практичен. Цял живот не даде на държавата нито един ден държавна работа, защото неговото крайно свободолюбие винаги го принуждаваше да измисля такива начини за прехрана, с които да бъде независим. Или, поскоро, относително независим, защото напълно независим, във времената, които преживяхме след 1945 год., човек не можеше да бъде. Той е имал печатница (нещо, което аз не си спомням, защото съм бил малък). Тази печатница е работила няколко години и след моето раждане през 1942 год. Тя е била разрушена от бамбардировките по време на войната. Била сравнена със земята. Учителят казал по този случай: "Славчо е тъй практичен, че може от клозета да почне бизнес и пак да построи цяла печатница..." Светослав Славянски

беше представител за България на една международна библиотека – беше редактор-стопанин на тази библиотека и издаде почти всичките й томове – библиотека "Безсмъртни мисли". Представя светилата на световната мисъл като Конфуций, Толстой и др. Ангажирал е за някои от предговорите най-големи съвременни учени, критици и писатели, включително българи от ранга на Михаил Арнаудов. Освен това, той е издавал и много други книги и учебници. Като последовател на Учителя, той е издал и немалко томове с беседи в тази печатница, но хората се оплакват, че са били най-скъпи при него...

Спомням си един негов удивителен разказ. Ако трябва напиша всичко, което той ми е разказвал, това може би ще бъдат не по-малко от 10 касети със спомени за Учителя – за уроците, които той е получил като негов ученик. Останали са в мене най-впечатляващи и неизгладими спомени от общуването ми с него, когато много, много дни и седмици съм оставал да спя у тях и да разговарям с него и с леля ми. Люба, неговата съпруга – една крайно интересна жена, също почитателка на Учителя, която знаеше перфектно английски и беше във връзка с американските розенкройцери и си кореспондираше с тях.

Спомням си един много голям урок, който той се мъчеше да разреши през целия си живот в отношенията си с моята леля и – както се казва – мир на душите им. Това беше изключително интересно семейство със своята драма; и тази драма, както всички драми и постижения около Учителя, беше нещо като урок или образец за разрешаване на много подобни човешки проблеми. Защото Учителят лично е помагал и помага на учениците около Него да осъзнават грешките си и да се мъчат да разрешават своите проблеми, тъй като Изгревът е нещо като работилница за поука на

бъдещото Човечество. Тези случаи, много от които са коментирани лично от Учителя, ще останат модел за бъдещата VI и VII раса. Както знаем, беседите на Учителя и Неговото Дело имат достатъчно енергия и мъдрост за следващите 4000 години, а на едно място се говори и за 6000.

Тази моя леля беше и е била много чувствителна към посещенията на хората. у тях. Аз даже си спомням как с майка ми не се разбираше никак и си разменяха доста остри думи. Леля Люба искаше да огради моя вуйчо предимно с личното си внимание и така тя създаваше конфликти, напрежение, и доста остри ситуации. За нея се говореше, че тя не е ученичка на Христа и на Учителя, защото не омекотява проблемите, а ги

ИЗОСТРЯ. ЗАСТАВЯ ДРУГИЯ да върши нещо, което той не иска да върши. Но това са много сложни вътрешни взаимоотношения и на мен не ми е лесно за толкова близки хора, които обичам и уважавам, сега да се мъча да правя изводи и да разказвам за техните проблеми. И, все пак, налага се да спомена и за това, тъй като този проблем на моя вуйчо ми бе даден за пример от самия него. На свой ред, през 1973 г. аз се колебаех дали да

СЕ РАЗВЕДА. НЕ МОЖЕХ да напусна така нареченото си "семейство", от обич към детето и чувство за морален дълг. Бях готов да остана цял живот в ада като роб, разбирайки именно така християнството, Христовия път и Учителя, както го разбират и други. Моят вуйчо обаче ме освободи от тия вериги, от чувството за дълг. Каза ми, че не трябва

да оставам в един капан където ще погубя и собствената си душа, и ще стане много по-зле и за детето, и за майката. Ако аз бях останал там само заради формалното чувство за дълг и зле разбраното християнство, щяла да се повтори трагедията, разиграваща се в техния дом, и децата ми нямало да бъдат спасени, защото щели да станат светски хора.

Ето какво ми каза той и как се развиха нещата. Моята леля имаше епилептични припадъци и аз много добре си спомням случаите, когато тя падаше на земята и вуйчо ми беше в постоянно и трескаво нервно напрежение, защото дебнеше всеки момент, за да може да бръкне навреме в устата й и с пръст да изкара езика й, който тя гълташе и се задушаваше – не можеше да диша и можеше да умре. Значи, представяте ли си каква е била трагедията на една силно творческа личност, един издател, един писател (защото той остави и безценно лично творчество), на един човек и Ученик с главна буква, който лично ми каза, че **три пъти** е прощудирал – не само прочел, а проучил академично три пъти беседите на Учителя, всички беседи – 7500 на брой, както казваше той. Не са 3-4 хиляди, колкото са намерени досега. Всичко е минавало през него той е бил издател и печатар с точна мярка. Освен това той три пъти в годината прочиташе Библията, според заръката на Учителя, дадена на учениците. Тъй че моят мил и прекрасен вуйчо Светослав Славянски имаше своите страхотни лични проблеми като човек, подобно на великия човек и посветен Лев Николаевич Толстой. И – като всеки от нас – и своите недостатъци, за които не искам да говоря. Аз предпочитам да си спомням за него само с едно огромно възхищение, не защото ми е роднина. И да не ми беше вуйчо, пак щях да съм много благодарен за уроците, които научих от него и от още не двама-трима достойни ученици на Учителя, заради които

останах в България, докато си отиде и последният от тях. Иначе нямаше защо да оставам тука. Просто като че ли сега няма от кого да се уча повече.

Та вуйчо ми Славчо разказа следния случай. Един ден Учителят, много строг, дошъл у тях на Изгрева. Учителят често е прекарвал и даже оставал да спи в неговата къща, в която и аз имах шанс да поживея, когато вуйчо и братовчедките ми бяха заминали и живееха в Германия и Швейцария. Имал съм късмета, както се казва, да спя на леглото, където е спал Учителят. Това са неща, които за нас имат значение, без да сме фетишисти – поклонници на предмети и обстоятелства. Все пак всичко, до което се е докосвал Учителят, за

нас е свещено. И така, "Учителят – каза вуйчото – веднъж дойде вкъщи много строг и каза на леля ти Люба: "Люба, искам да слезеш да живееш долу в апартамента ви в града и да оставиш Слави тука свободен, за да може да си гледа работата, за която е дошъл на Земята. Не се залепвай за него постоянно на всяка крачка, защото..."

Ако човек не послуша един Велик Учител, то в такъв дом и около него, както и по веригите на сродните му души, на близките му, дори и на непознатите от неговата верига, тръгват съвсем други съдби – тръгват смъртта, болестите, нещастията и пр. За да бъде поразен някой от тях, той има същата вина. Въпреки строгостта на кармичния закон в такива случаи, Учителят – с целия си авторитет, с цялата си мъдрост и ясновиждане, знаейки от миналото каква карма свързва тези две души, достатъчно достойни всяка поотделно, за да бъдат допуснати до Него, сега казал на леля ми: "Ако можеш, опрости му дълга и слез да живееш долу – ще се виждате само от време навреме." "Долу" – Той имал предвид София, където те също са имали квартира.

Какво значи "опрости му дълга"? Защото, докато има кармична връзка, един човек не желае да отпусне друг човек. То е като мъртва хватка. Не желае да го остави свободен. По този начин леля ми го е тормозела постоянно – с извинение към паметта ѝ, към душата ѝ. Лично от него съм чувал много такива тъжни неща: за нейната ревност, за нейните претенции, деспотизъм, нервност, изисквания. През целия си живот той живееше в адско напрежение. А можеше да даде хиляди пъти повече и по-качествени неща. Оплешивя млад. Беше постоянно върху жарава, върху огън, защото една егоистична душа не можеше да разбере, че трябва да остави един прекрасен дух като него свободен и да се вижда с него само от време на време. Това, че тя му е родила две чудесни деца, не е и не може да бъде повод тя да иска от него постоянно той да ѝ върне някакъв кармичен дълг от миналото. Ние не знаем какъв е този дълг, но на мен са ми

РАЗКАЗВАЛИ НЯКОИ НЕЩА. Лично човекът, който също ми е разказал този случай от своя гледна точка, е бил свидетел на това – негов пръв приятел, за който специално имам да говоря много това е Венно. Значи, в такива случаи, когато една душа има да връща нещо от миналото на друга душа, тях ги свързват в някаква кармична ситуация, която обикновено е интимна. Може би защото тя е най-силна – интимната връзка. Не само на интелектуално и духовно ниво, но именно чрез психофизиологичната интимна връзка ние не само изживяваме силни положителни емоции, но и разплащаме кармични сметки. Аз малко по-продължително разказвам, но това е много важно, много актуално за всички нас. И така, Учителят казал: "Ако можеш, прости му дълга и слез долу!" Да му опрости кармичния дълг... – Значи, такава

прошка е възможна, след като Учителят, тоест сам Господ разрешава това в даден момент и предвижда положителен резултат и за двамата, ако тя послуша. Това е знак, че в този момент кармата се разрешава. Има възможност тя да му прости и да престане да го тормози, защото той има дълг към нея – тя прави това подсъзнателно. Но тя – представете си която минава за ученичка на Учителя, – погледнала Го и троснато казала: "Няма, Учителю!" И така, тя остана да живее до края на живота си при вуйчо ми. В къщата на Изгрева продължиха тези тъжни истории пред нашите очи, въпреки нейните достойнства и качества – а ние сме чули от нея изключителни неща, с такава дълбочина на окултизма! **Има** такива духове. Те са и духовни, и свръхинтелигентни – и заедно с това носят тази своя драма под влиянието на левия път. Това идва от едно тъмно минало на народите, което не може да накара една такава душа да се осъзнае и да даде на друга душа свобода, защото мисли за себе си. И така, тогава именно започнали припадъците на моята леля тази епилепсия – и изпитанията в любовта на вуйчо ми към нея и към децата им. Чувството за дълг му налагаше да я спасява нееднократно от смърт, от задушаване, когато тя си гълташе езика. Некрасива картина! Въпрос на вяра. И двамата не са предполагали, че ако се разделят, епилепсията й ще изчезне моментално и децата им ще тръгнат по друг път. Не че днес те не са много по-различни от другите хора, защото са израснали на Изгрева, но щяха да си спестят много грешки и страдания. Все пак, аз им се извинявам за това, което изнасям тук за майка им – иска ми се да не съм прав, защото и аз я обичах. Те може би ще представят нещата в друга светлина. Аз разказвам само за това, което съм видял и което съм чул лично от вуйчо си и от други хора, оцветено, може би, емоционално и от разказите на най-добрите му приятели.

Ето и един случай, който ми разказваха (лично той ми го е потвърдил) един случай пак между моя вуйчо и Учителя, когато Светослав Славянски е бил много тежко болен. Бил е в безсъзнание. С няколко думи: имам един приятел, съученик от гимназията, току що ми се обади по телефона от София в Москва с една конкретна астрологическа молба. Един ден и той беше на смъртно легло; не бяхме се виждали години, след като бяхме завършили гимназия. Но аз го бях въвел в Братството. Запознал го бях отчасти и с астрологията, с кабалата и някои други окултни науки. Бях му дал беседи на Учителя и той стана вегетарианец. Взех го на планината, ходили сме и на Рила и там сме преживявали удивителни неща – чували сме заедно с него странни звуци. Той е една много фина, нежна, богата душа, вече захранена с Новото, и един ден му стана невъзможно да продължи да живее по стария начин. Разказвам това, защото неговият случай е идентичен със случая на моя вуйчо. Неговата сестра Грети, с която още се обичаме от много малки (бяхме в едно училище и на сто метра в една махала) един ден идва при мене, след като години не сме се виждали, и казва: "Моля те, ела веднага, защото Ники си отива, той е вече пътник. Намира се в болница. Лекарите не ни дават надежда повече от 2-3 дена да живее. Изтича кръв – язва в стомаха и тази язва е толкова голяма, че кръвта не спира и тече постоянно, отдавна е на системи. Лежи на подлога. Лекарите и сестрите често сменят подлогата и изхвърлят кръвта. Не могат да спрат кръвта по никой начин. Ники е в безсъзнание, но понякога се събужда."

Като дошъл следващия път в съзнание, казал, че иска да ме види, защото съм бил единственият му истински приятел и съм го бил разбирал най-добре. И така, ние успяхме с нея да преодолеем портиера, който обикновено не пуска, защото

това са смъртни случаи. А особено в неговия случай лекарите обявили специална забрана: казали, че ако баща му и жена му бъдат допуснати до него, той ще умре веднага. Защото неговата язва била на социогенна основа, т.е. причинителите на язвата му са именно баща му и жена му. Това се отразява върху нервите на стомаха и този постоянен тормоз поддържа непрекъснато огнище на кървяща язва там – жесток тормоз цял живот от хора, които са властни и егоисти. Грети попитала: "А аз мога ли да идвам?" – "Да, той тебе те обича, защото не го тормозиш." Защото този, който обича, той никога не изисква, никога не иска да се налага и да назидава, не ограничава. Той възбужда само положителни емоции и произвежда свобода за другата душа, не внедрява чувство за вина и дълг в него. И така, Грети ме повика и аз отидох в болницата при Ники. Той беше в съзнание и се видяхме. Само за няколко минути се появи руменина на лицето му, а го заварих като смъртник.

До такава степен странно се развиха нещата, че той седна в леглото, после стана, кръвта престана да тече – за изненада и на сестра му, и на сестрите, които влизаха. Той излезе в коридора, започна да върви напред назад, което никога не е било, защото той е лежал през цялото време.

И започна своята изповед. Каза: "Приятелю мой, аз си отивам вече, това е ясно. Те крият от мене, но аз виждам и искам просто да се изповядам, да ти кажа каква е основната грешка на живота ми. – Спря за миг и развълнувано продължи: – Аз знаех как да живея, след като попаднах в Братството; аз знаех как и за какво човек трябва да живее. Знаех, че човек трябва да постави за цел на живота си човечеството, общочовешкия дълг в себе си, а не личните си взаимоотношения. Аз

много добре знаех от Учителя, че човек трябва да преизпълнява светските и семейните си задължения, но да не разрешава на близките си да го хванат като с клещи и да не му разрешават да ходи с когото иска където иска; че трябва да има един център в своя живот, по-висок от семейството и от интимните, близките взаимоотношения. Аз се оказах слаба душа, не можах да се откъсна от гравитацията на своите задължения, на изискванията на моето семейство, на жена си и предимно на баща си. Ти много добре помниш, че аз бях отличник в отделенията, отличник в прогимназията, отличник в гимназията – шестици от горе до долу." Ники наистина беше такъв, защото неговият баща беше един много амбициозен и строг човек, деспот – комбинация Козирог-Овен. Наказваше жестоко децата си, ако донесат петица и ако всичко не е шестици в бележниците им. Сред това баща му по същия начин е изисквал от него да завърши отлично строително ин

женерство. По същия начин той се и ожени – и по "отличен" начин се представи и като баща, като семеен човек. И така – за да бъде той един отличен професионалист и послушен съпруг, син и баща, той пожертва душата си и духовния си път. Защото неговата жена, неговият род, не го пускаха от ноктите си. И тогава неговата душа заболя и това е избило именно в тази неврогенна язва. "И така – продължи той изповедта си, аз знам, че съм "бита карта". Знам, че не можах да реша основния проблем в живота на ученика – да поставя любовта към Бога на първо място, а любовта към близките и семейния си дълг – на второ." Любовта към Истината трябва да е на първо място, а това е любовта към всички души, към цялото човечество. Тя не изключва, а напротив, включва хармонично и любовта към предпочитаните души, но не трябва втората да пречи на

първата и да бъде нещо като подводница или торпила, която да разрушава основната цел, основните взаимоотношения между човешката душа и Бога – между човешката душа и Големия Колектив. "И все пак – каза той накрая, сядайки вече на един стол напълно изтощен, но с розово лице, иди и попитай твоите хора дали има шанс да остана на тази Земя и какво трябва да направя, за да не си отида, да остана жив, да поправя грешката си." И аз му обещах: "Добре, отивам и веднага се връщам!" Отидох, както се казва, "с първа космическа", точно при този човек, за който още много ще има да разказвам тук, а именно при Венно (неговото духовно име) или Крум Янакиев Въжаров – един от първите ученици на Учителя. И му казах следното: "Извинявай, за пръв път те безпокоя по такъв въпрос. Никога не съм си позволявал да измолвам да се каже нещо или да се помогне някому по конкретен повод, защото ние много добре знаем, че страданията са строго програмирани от Бога и Той си знае работата – няма защо да Му се месим. Но ние знаем също от Евангелието и от беседите на Учителя, че може да се измолва нещо – здраве да се измолва, спасение да се измолва, за да може да се прояви Божията милост извън Закона на Кармата, на наказанието, на последствията. А в това е силата на милосърдието на Бога и на приятелството, на Любовта." Той каза: "Да!" – и си затвори очите. И именно тогава той разказа това, което има връзка с моя вуйчо Светослав Славянски и което се оказа абсолютно идентично със съдбата на този мой приятел Николай. Венно каза:

Твоят вуйчо Светослав един ден също беше в безсъзнание. Той си отиваше и лекарите не даваха надежда, защото той вече едва дишаше. И същата нощ ние отидохме и казахме на Учителя: "Учителю, Слави е пътник, внезапно заболя и няма надежда! Все пак, Учителю, кажи какъв е

случаят. Може ли да се направи нещо? Той ни е приятел, ние го обичаме и знаем,

че когато е определено една душа да си замине, човек не бива да се меси. Но, все пак..." И тогава Учителят си затвори очите, помълча и каза: "Ако Слави сега, тази нощ, реши да постави на първо място любовта към Бога и едва след това любовта към близките – и да не им разрешава да му се месят повече в неговото общочовешко призвание, тогава той има шанс да оживее. Тогава съдбата ще го кредитира и той ще

остане още дълго на Земята. Ако не успее да реши тази задача, тогава той просто няма кредит повече."

И същият човек от Братството продължи: "И тогава твоят вуйчо, на сутринта, се събуди и ние разбрахме, че той ще живее. И тогава аз погледнах, като хиромант, неговата ръка, понеже много добре я знаех. Нещо просто ме подтикна тогава – и не случайно в този момент да погледна дланта му и видях, че една нова линия се е появила тази нощ на ръката му!"

За нас – тук допълвам в скоби – не е нещо неизвестно, че линиите на човешката ръка могат да се променят бърже. Същият този Венно – нашият скъп приятел от Братството и от Рила, който ни показа всичко най-хубаво в този живот –можеше пред очите ни да си изменя линиите на ръцете. Това можеше да се заснеме с кинокамера! Изменяйки вътрешното си състояние, той можеше да го прави дори демонстративно. И той ми обясни, че една линия се била появила на дясната длан на вуйчо ми, която хвърлила мост между линията на съдбата и линията на живота. Това било изтълкувано после от Учителя по следния начин: "Съдбата кредитира Слави и му дава още дълги години живот, защото той правилно реши основния проблем на човешката душа и на ученика – да не отстъпва на хората, когато искат от

него лични неща, а да стои твърдо на позициите на своето общочовешко призвание." Разбира се, той не може да остави своите близки – хората, които го обичат и които той също обича, но той трябва да им каже: "Не **аз** с вас, а **вие** с мене!" – както ни съветва Учителят в беседите неведнъж.

И тогава същият посветен Венно се обърна към мен и каза: "Същият е и случаят с твоя приятел." И аз веднага се затичах да кажа това нещо на моя приятел в болницата. И тичайки към болницата, аз се сблъсквам с него на пазара, където той живее; а пък той бил тръгнал към мене, защото живеем много наблизко. Виждам аз един строен, фин, хубав мъж. Ние бяхме вече на години, но той беше прекрасен по телосложение и много красив и одухотворен. Но животът му вече беше спасен **беше прескочил трапа!** Беше наистина, по-блед в момента, защото излиза от болницата и е изгубил толкова много кръв. И би трябвало да лежи поне вкъщи, но той върви насреща ми и аз мисля, че той е вече мъртвец и сега срещам сигурно духа му... Викам му: "Ники, ти ли си? Жив ли си?" А той ме прегръща развълнуван и казва: "Чакай сега да ти кажа!..." А аз нетърпеливо го прекъсвам: "Чакай аз да ти кажа!..." Той вика: "Чакай, първо аз да ти разкажа..." – и така се препирахме кой първи да каже, защото аз считах, че това, което ще му кажа, му спасява живота. Но се оказа, че то вече е станало. И той ми разказа следното: "В деня, в който ти отиде при твоите хора, аз заспах дълбоко. Обаче в съня си – подсъзнателно или свръх-съзнателно – аз реших, че от този ден нататък никога повече няма да позволявам на моите близки или на когото и да било да ми диктува условия, да ме изнудва, да ме държи вързан. Че ще вървя по пътя си, ще изпълнявам своето скромно задължение към Бога и към цялото човечество доколкото мога и във формата, в която мога, но няма да им разрешавам повече да ме манипулират,

да направляват живота ми по техен модел. Реших да им кажа така: "Аз вече ще имам моя си, забранена за всички вас зона. Зона от време, в което аз мога да отида където си искам за колкото време искам и да правя каквото си искам, с които хора искам! Не сте вие тези, които имате право да определяте моя живот, моите срещи и моите духовни интереси!

Когато реших това – продължаваше да разказва този мой приятел, аз почувствах едно огромно облекчение, усетих, че кръвта, която ми изтичаше постоянно, изведнъж спря – и когато се събудих, аз вече бях здрав. Лекарите направиха изследвания по всички методи, но кръвта – най-важното – беше спряла вече. До вечерта не тéче, до другата сутрин не тéче. Просто спря изведнъж окончателно. Лекарите казаха, че съм се бил излекувал спонтанно, че случаят за тях бил необясним, просто не знаят какво всъщност е станало и как се е получило... И сега ме пуснали, защото имали много по-тежки случаи, но ако пак стане нещо, ще ме приберат отново."

Преди още да мога да взема думата, Ники вдигна длан и ми я показа: "Случайно да ми помниш ръката? Ей тази линия тука се появи тази нощ!" – **Абсолютно същата линия!** Ето това беше случаят, който бил идентичен със случая на този мой вуйчо.

Както в света, така и на Изгрева, никой не е бил съвършен. Още повече, че в светлината на едно тъй ярко слънце като Мировия Учител, добродетелите и недостатъците на околните, особено на най-близките около Него, се открояват с особено силен контраст за предметно учение. С това предимство, че първите се усилват, а в някои случаи вторите изчезват мигновено. България сега е в точно такава кардинална епоха.

На съвременен език, Бог, когато дойде на земята като Господ, т.е. като богочеловек, играе ролята на катализатор всичко около Него, а и по цялата планета и във вселената, започва да расте или да се разпада по експоненция, с буйна акселерация. Така че е неизбежно това да се отразява и в спомените на хората за онова време.

Проблемът е в това, че някои от редакторите на фактите и на тези спомени често смесват истините с полуистини, измислици и лъжи. Злоба и тщеславие започват да се крият под маската на така наречената "обективност", на "историческата правда". На тях им е особено приятно да изтъкват отрицателното или да го фабрикуват, понеже децата на "Великия Инквизитор" са живи и досега. Сам Учителят е виждал в тях бившите лъжесвидетели и главорези и им го е казвал, предупреждавал е, че те ще омаскарят Братството и Учението. Могат да се посочат не стотици, а хиляди примери, но не искам да минаваме в техния отбор да започнем да развенчаваме злото, дори и в името на "истината".

Тук ще се ограничa само с три примера измежду тия, които съм чул и видял лично. Не за да защитя рода си или други близки души, а просто за сравнение. Например, изнесените списъци за състава на Младежкия клас са или непълни, или редактирани, или са скрити (изгубени) истинските списъци. Ние от малки сме чували и за други хора в този клас на Учителя, някои от тях лично са ни разказвали случаи от участието им в него, а когато пораснахме и започнахме да изследваме този въпрос и много други по метода на интервюто и тестовете на сравнителната социометрия, нещата се изясниха в много по-голяма степен. Сега не искам да изнасям имена, понеже изтъкването на рода

и преференциите обикновено произтича от тщеславие, а откриването на наркотиците и ментетата от инстинкта на хрътката. Ние в равна степен не се занимаваме с тия неща, понеже имаме друга работа. Има си хора за всичко; дефектолозите и дегустаторите са добре дошли, стига да липсват в аурата им нечистите цветове на суетността, лъжата, завистта и омразата, и да представят еднакви и автентични филми от акаша за всеки конкретен случай. Всеки, който е гледал "Да защитиш живота си" с Мерил Стрийп, Алберт Брукс и Рип Торн, знае за какво става дума. Нека хората с "малките мозъци" (с ИК от 3 до 5%) не се опитват да изтъкват мненията си и изопачените интервюта като **единствени** истини.

Автентични и нередактирани разкази за Учителя, за Учението и за Братството съм чул лично от много хора, но тук ще изброя само имената на тия, които фигурират в два от публикуваните списъци на учениците от Младежкия клас и с които сме разговаряли на Рила, на Витоша и на Изгрева, в София и другаде: Сийка Динова, Борис Николов (особено близък), Георги Томалевски (особено близък), Димитър Стоянов (особено близък), Еленка Андреева (особено близка), Кирил Икономов (беше ми учител по цигулка), Мария Тодорова (особено близка), Олга Славчева, Паша Тодорова, Петър Пампоров (особено близък), Стоян Джуджев, Цветанка Щилянова, Методи Константинов (беше ми учител по астрология), Иван Жеков, Жечо Жеков, Петър Камбуров, Тодор Симеонов, Боян Боев (особено близък), Димитрина Атанасова, Цочо Диков, Теофана Савова (особено близка), Влад Пашов (беше ми учител по астрология), Веса Козарева, Иван Антонов (беше ми учител по астрология), Пеню Ганев (особено близък), Буча Бехар, Неделчо Попов, Стефанка Иванова, Георги Йорданов

(особено близък), Мария Савова, Тодор Симеонов (особено близък), Стоянка Илиева (беше ми учителка по математика), Димитър Звездински (особено близък), Милка Периклиева (особено близка), Невена Неделчева (особено близка), Галилей Величков (особено близък), Верка Куртева (първа приятелка на майка ми), Драган Петков (особено близък), Мария Мечева, Стефан Дойнов (Тената особено близък), Милка и Люба Аламанчеви, Боян Атанасов, Весела Несторова (особено близка), Ружка и Данушка Кисьови (Д. ми беше учителка по пиано), Ангел Вълков, Лиляна Атанасова, Атанас Минчев (беше ми колега в Широка лъка), Любка Стефова, Гради Минчев (особено близък), Станка Ангелова, Илия Узунов (преподавал ми е паневритмия), Мария Златева (беше ми учителка по цигулка), Йордан Иванов, Йончо Йончев (особено близък), Атанас Николов (особено близък, колегаесперантист), Димитър Костов Николов (особено близък), Георги Тахчиев.

Всички тия хора от братството познавах лично.

В споменатите списъци не фигурират някои близки хора от Братството, които казваха и за които се знае, че са били в Младежкия клас или негови гости със специална покана от Учителя. За някои от тях разказвам в тия спомени. Тук няма да споменавам имената им, както и имената на много братя и сестри от класа на Оглашените, от Неделния, от Общия, от Класа на добродетелите и още по-горни и вътрешни класове, за които се говори само устно и които не прекъсват дейността си и до днес, защото Учителят никога не е умирал. Авторитети и учители, които умират, ни интересуват само периферно. Ние си имаме безсмъртен Учител. И общуването с Него и досега е напълно възможно не само на Небето, но и на Земята лице с лице, физически. Той е между нас и ни

наблюдава не само като Всемирен Дух, разпространен навсякъде, но и като Богочеловек в тялото, което познаваме. И с още безброй тела, които не познаваме. Само че прекрасно умее да се прави на невидим и да ни гледа с какво се занимаваме. Намира се и във всяко същество с душа, към което се приближаваме или което се приближава към нас. Намира се и в съществата и нещата без душа, защото няма вселена или частица, които да не обитава.

Разбира се, бих могъл още много да разказвам и за вуйчо си Светослав Славянски, но това може да стане по-нататък, когато се сетя за други случаи и разговори с него. Понеже казах, че ще изнеса някои случаи тъй, както съм ги чул или видял от първа ръка, тук ще спомена само за следните:

Не е вярно, че брат Борис бил "най-големият враг на сестра Мария" такова нещо не сме виждали, а десетки години бяхме свидетели само на един удивителен пример на беззаветна обич, любов, преданост и хармония между тях. Огорчението причиниха хората, които им откраднаха машинописите с неиздадените беседи и почнаха да изменят Словото.

Не е вярно, че публикуваното факсимиле от машинописна страница с ръкописни корекции на Лалка Кръстева е кощунство и престъпление, понеже ние сверявахме четирите или пет различни машинописа от съответните стенограми и сглобявахме беседата максимално автентично, на което ни бе научил брат Борис. Нанасяхме корекции върху сгрешените и понепълни машинописи, понеже всички стенографи са правили грешки. Накрая всичко пак минаваше през него и той правеше окончателна сверка с акашовите документални филми на беседите по време на изнасянето им. Уверяваше се, че неговата магнетофонна свръхпамет от беседите, на които е

присъствал, е напълно идентична с тия филми. При окончателното оформяне на всяка лекция и беседа, брат Борис е работил лично с Учителя до последния момент, докато беше в това тяло на Земята. Учителят е изисквал и одобрявал машинописите да бъдат **съкращавани, стилизирани и адаптирани** за издания, предназначени за света, оглашените и учениците от Общия клас, но там няма нито една излишна дума или звук, които да не са Слово. Учениците от Специалния Клас и по-горните обичат тези перфектни адаптации (те не са резюмета!) и виждат Учителя и в тях. Те нямат манталитета на последователите от по-долните класове или от света да се тревожат за "спасяване на Словото" и за "надрасканите машинописи", понеже имат причинно ясновидство и могат да идентифицират кой е "драскал" върху всеки отделен лист дали редактор, назначен от Учителя, дали самодеец, дали враг. Естествено, че врагът ще задраска "голота" и ще пише "босота"... Познаваме и машинописи. където драскач е драскал върху редакциите на истински редактор или на друг драскач, а "другият" е задраскан от трети с червено, който също слага свои думи, понеже е "най-умен"...

Хора, които не сме виждали никога в десетилетията на псевдо-комунизма, изведнъж изникнаха незнайно откъде, назначиха ги в братския съвет и в издателствата и те казаха: "Как ще дадем на еди кой си да редактира и издава беседите?!" Никой от тях не знаеше, че е правил най-последните зачерквания и свободни съчинения само върху **машинопис от един стенограф**, тъй като брат Борис се бе погрижил да хвърли прах в очите на врагове и самодейци и да ги остави с впечатлението, че са откраднали окончателните му синтези. Знаеше, че тия "осколки" ще се изопачат още повече или което е най-печално ще се

отпечатат в невъзможния вид на **единичния машинопис от една стенограма**. Щом върху него няма драскано или има най-малко, той минава за "оригинал"...

Борис Николов знаеше и това, че тези издания ще офòрмят общественото мнение за Учението и ще се продават. Нищо ново. Не го беше еня и за това, тъй като познаваше един от най-ефективните методи на Учителя **да позволява всичко това**. Това е една прекрасна и съвършена лаборатория за наблюдение какво правят учениците и случайните хора в междучасието, когато Бог се е скрил и ги гледа. Кои почват веднага да развиват самодейност, кои пускат в двора парвенюта, гешефтари, джепчии, аматьори и хулигани. Наблюдаващите от Школата не се боят от тия пакости те знаят, че **Словото в оригинал е достъпно в акаша и че Словото не спира никога**. **Който вярва на ментета и полуфабрикати, трябва да пострада от тях и от носителите им, за да добие вкус и опит.** Който иска **да учи, да работи и да живее** с Ученици, значи той харесва тях повече от другите и затова получава директен достъп до Словото Божие в оригинал. До едно свято Дело, което не се продава; до едно Братството, в което няма устави и има само Един Ръководител. И в резултат до един Живот, в който не се остарява и умира.

Ние имахме и имаме щастието да общуваме с такива Човеци и те ни се доверяват да работим върху Словото. Те бяха и продължават да са в Школата, затова знаят от опита си с Учителя, че Словото Божие тече винаги, то никога не спира. Както Него, така и те ни импулсират да провеждаме Слово и ние. По тази абсолютна творческа свобода се разпознават душите с искра Божия и истинските ученици на Учителя.

Не е вярно, че същата сестра Мария Тодорова и бате Гале (Галилей Величков) са се изказали негативно за Новия текст на паневритмията и че са е сипели заплахи за кармично възмездие по този повод върху рода на "виновния" до девето коляно. Лъжа е, тъй като текстът е поне от трима автори и сме го пели с вдъхновение пред Весела Несторова, Сава Калименов, Христо Каратлиев, Филип Стоицев, Виктор Йорданов, Елена Андреева, Теофана Савова, Галилей Велчичков и др., докато с.Мария Тодорова акомпанираше на пианото. Сега цяла Русия пее именно този текст, защото там има най-много хора с монада. Ние не защитаваме някакво лично дело, а поведение и продукти, вдъхновени от Небето.

Не е вярно и това, че Светослав Славянски бил крадец, експлоататор и мошеник. Неправилно е предаден и случаят с DKWто, когато е спасявал Учителя от бомбардировките по време на войната на път към Мърчаево. Той не е рискувал живота Му в търсене на евтин бензин, но се е забавил, защото е търсил пари да купи от чудовищно скъпия бензин от спекулантите по онова време. Не вярвам най-добрият му приятел брат Борис да е паднал дотолкова, че да лансира

отпечатаната версия, но ако случайно и това не е минало през "лека редакция" и фигурира така в оригинала, ще бъда много учуден. Понеже вуйчото разправяше друго. Но и така да е, то няма да бъде изненада за мене.

По-нататък ще разкажа как тримата най-напреднали Ученици на Учителя, които познавахме и които са били на беседи и в Школата десетки години, дадоха три съвършено различни оценки за едно и също нещо, две от които абсолютно противоположни. И това не се случи само веднъж.

Не е вярно и че дядо ми Георги Ефремов бил замъкнал парите на Учителя и Братството, влагайки ги в някаква си банка "Гирдап", и тази банка фалирала. Или поне става дума за друг със същото име.

Дотук засегнах някои отрицателни положения, но ще се опитам по-нататък да дам предимство на положителното, за да подражаваме на децата на **Защитника**.

В тази Втора част на спомените ми за Братството ще включа едни особени текстове, които са посветени на някои от споменатите хора. Те са плод на "ченелинг" една от съвременните думи за контакт с Висши Същности. Наричат се

"живоструйни лични осияния" и са част от холизациите на Елма. В края на тази книга се дават координатите в интернет на 38 книги, продиктувани от този Източник. Ние вярваме, че това е Духът на Христа, т.е. Учителя.

В Словото Си Учителят нееднократно предсказва, че са настанали времена, когато Небето ще се прояви ярко по най-различни начини и че Христовият Дух този път ще проговори през много хора.

25.XII.124(1988)Г.

София Изгрев

ЗВЕЗДАТА АР И БАВНАТА ПЕСЕН

ЖЛО / ЖГК (Венѐл)

12,55 14,15ч.

Ар – това е полето, на което пребивава сега предишният Жоро. Венел е сегашното му име. Поко

ят му настъпи отпреди 5 години. Дотогава той все още се измъчваше от връзките си със Земята. Ар е нещо средно между огромно пространство и разредена безкрайно много звезда и е всъщност истинското име на "Албигоя", която той описа в романа си. Неговата страстна мечта да се върне в родината си, се сбъдна. Той е жив пример от първа величина за това, как духът на човека отива натам, накъдето се е стремял най-силно. Например, който мисли приживе за вино и кебапчета, озовава се в кръчми и кебапчийници след смъртта си; който обича музиката, посещава концерти; който обича да чете книги, чете денонощно направо от затворените книги и библиотеките; а който е търсил сродната си душа, отива при нея. Ала Венел напоследък си мислеше за центъра на галактиката, за приказната страна "Албигоя", която е всъщност Ар. Макар и разредена звезда до пределите на самата галактика и още поразредена – надалече, надалече от нея, Ар има и кондензирано състояние от минерал, неизвестен на вашата наука. Той е много по-твърд от известните ви образци диаманти.

Венел много обича музиката! На тази централна планета музиката е основно занимание на обитателите й. Чрез музиката те поддържат равновесието на всички светове във вашата галактика. За да пътуват те по своите орбити и да проявяват особената си същност по най-прецизен начин, цивилизацията на Ар трябва да пее непрестанно. Телата на тези същества не са от биологическа материя, а от кристална. Те живеят в извънредно бавно време, поради което контактът между тяхното и вашето съзнание е абсурден. Както в случая със Жорж Радев, така и тук подобен контакт е възможен само на определена надморска височина. Обаче Ар е толкова кондензиран, че на Земята би трябвало да има

планина 97 хиляди метра, та да може да се осъществи паралел в честотите на времето. Така, на тази височина, посветените в Новата Земя са способни да влязат във връзка с Ар. Поради невъзможността ви да сторите това физически, няма шанс да се свържете сега пряко с музиканта Венел. Ако обаче изпаднете в особено състояние, отговарящо на тази надморска височина, вие ще се настроите на съответната честота на времето и тогава Венел ще ви изпълни своята песен, с която ще ви поздрави.

Няма възможност още да се озове в тази честота, защото последната отговаря на абсолютното отсъствие на критическо чувство. Обаче тя е музикална, и с най-прост начин пътека към тази честота е възможна – ако тя пее много тихо, с голямо проникновение "Благост" 100 пъти последователно, редувана с "Блага дума на устата" 50 пъти (първо 100 пъти "Благост", после 50 пъти "Блага дума на устата"). Ако нищо не отклони съзнанието ѝ от това, то може да постигне нужната височина с духа си и тогава ще чуе гласа на Венел.

Венел много често си мисли за нея, но няма никаква възможност той да слезе, понеже няма още такова тяло от божествен порядък, с което се сменят честотите на времето. Песента, която той сега пее, не е минала още и на втория си звук от започването ѝ, въпреки че я пее от пет години! А какво остава да изрече една цяла дума... И въпреки това, този тон е прекрасен! Кристалното съзнание на Ар произвежда **такива** прелестни тонове, че ангелите с наслада се вслушват в това светотворчество. Голата повърхност на Ар няма нищо, освен блестяща, кристална гладкост, прозрачна и трептяща от нежни виолетови светлини. Те ще бъдат виолетови до момента, в който аряни вземат следващия тон от песента,

който ще смени и баграта на вътрешното светене. С това ще се появят нови планети в галактиката, подвластни на съответния нов тон и на общата хармония в песента.

На небето музиката изразява не само приятни преживявания и вълнения, но и мисли. Сегашната мисъл, която трябва да изразят аряни, когато завършат напълно песента си след няколкостотин години, няма слогов характер, както земните езици, а е производна на тоновете, темпото, обертоновете, мелодията и общата хармония. Тя е следната: "Бог основà нов свят, и в този нов свят обмяната е обич, а трепетът пък – любов." **Това** е точното съдържание на мисълта, но в музикален вид тя звучи много по-поетично и въобще не се произнасят думи. Насладата, произхождаща от особеното звучене на всеки отделен глас, в съзвучие с останалите гласове, надминава всякакви познати вам възторзи, наслади и блаженства! Песента не се ръководи от никакъв диригент, не е написана предварително от някакъв композитор, нито е репетирана. Тя се поражда свръхсъзнателно едновременно във всички, в градината на божественото единство, на божественото любовно присъствие. Вие изпадате в това състояние много рядко и на практика съвсем мъждукащо, само в изключително велики секунди на живота си, когато не искате да налагате своето собствено право и да поучавате съществата около себе си. В един обикновен човешки живот на земята понякога нямате и три секунди общо преживени в това състояние, а то изгражда божественото тяло на човека. Когато налагате своята собствена воля или разрешавате да ви налагат волята си други, вие се въртите в кръга на прераждането и не можете да се освободите. А щом почнете да се съгласявате с особеностите на другите, да не ги осъждате външно и вътрешно, да ги приемате с радост и да ги благославяте,

независимо от това, доколко са в разрез с вашите собствени представи, **тогава** само вие, на практика, изграждате своето божествено тяло и ставате господари на времето.

Венел обаче също има божествено тяло, макар и още в спящо състояние. Това, че той там пее, още

не значи пробуденост на божественото съзнание. Ала **а**з умея да разговарям с подсъзнанието и направлявам съществата чрез свръхсъзнанието. Така че и в този момент съм в състояние да предам неосъзнаваната в будност радост, която изпитва сега Венел при възможността да се свърже с вас. Неговата разумна душа ви казва:

“Ориéл, Ориéл (това е името на Н. от техните пътувания по световете), **нима не помниш как скитахме по световете? Независимо от земните ни дрязги и дребни неразбирателства, ние сме вървели винаги ръка в ръка, и рано или късно ти ще си дойдеш при мене. Аз те обичам с обич неразривна от нищо и временната ни раздяла е един само малък, тъжен епизод. Бог прояви милост да ни раздели и ни разделя понякога, за да се научим да оценяваме любовта. При раздялата човек става самотен и си обещава, че когато се събере отново с единствения, никога вече няма да го облива с отрицателни мисли и подозрения. Бог е създал самотата, раздялата, скръбта, старостта, за да се научим да мислим положително, да отправяме само добри чувства към ближните, да се отучим да съдим света и пороците му, да се отучим да мислим, че знаем що е “нравствено” и че сме длъжни да се противим на “безнравственото”.**

И сега, много приятни дни ти се обещават от Учителя ни, Който ни водеше все заедно през всички времена, и аз ги измолих специално за тебе, понеже си най-свидна

на сърцето ми. При тебе ще настъпи едно успокояване от броженията на миналото и ти ще престанеш да бъдеш царица, и твоята безмерна и невинна красота и кротост от младини ще се възвърне на благия ти образ.

Пильо, пиленце мило, аз не съм те забравил и все си мисля за тебе и за нашите синове. Знай-, че те не са никак случайни и че ти сега вършиш майчински подвиг, който ще остане в историята завинаги. Понеже в края на този ваш печален и велик век, тия двама наши синове ще има да играят ролята на Словото и Делото. Затова те дойдоха в двата противоположни знака – Христовия знак на Словото и Иисусовия знак на Делото. Тойонус сваля Словото, а Малон ще се осъзнае много скоро и ще почне да приготвя условия за Делото. Те още много има да работят заедно, и от кръвни братя тепърва предстои да станат братя по дух.

Приготви се да приемеш нов дом, да устроите мястото в С. и да ми простиш, ако има нещо останало като омъчнение в тебе, понеже аз не съм бил виновен – просто на Земята ние не сме нежни, както на небето. Аз не само съм ти простил всичко, но и съм разбрал, че няма какво да се прощава, а това е най-хубавото, Божественото. Духовният човек прощава, а божественият вижда, че няма какво да се прощава.

Ние с теб тепърва ще се срещаме отново – и отново ще те разведа из приказната "Албигоя", ще ти покажа нейните несметни богатства и ще ги изсипя в нозете ти, понеже ти вечно си оставаш моята Пильо – птичката на щастието! Ти си безкрайно хубава и млада пред Господа, и когато хвърлиш тая земна дреха, всички ще видят, че си се очистила напълно поради страданията, които преживяхме на тази тъжна Земя. Работници сме с тебе

отколе, ала и възлюбени, понеже само възлюбени Бог повиква от глъбините на Битието, за да се родят някъде из световете носители на Словото и Делото. Така че, ние с теб свършихме една добра работа и Бог не ни осъжда за нищо – напротив, приготвил ни е почетни места.

`Ние с теб бяхме при Учителя, но тепърва ще има да прозираме Неговата величина и прекрасност. Тук Учителят също присъства и ни води, но аз нямам думи да опиша Неговата красота. Той вечно ни казва: "Аз познавам Своите Си!"

Пей ми привечер песните, за които се казва, а някой път отдели време, от много ранна утрин, на местото или в природата, и изпълни това, което се казва. Тогава ще чуеш един особен, нечуван от никого, блажен звук. Той ще бъде привет от моята песен – песен за всички и песен специално за тебе.

Обичам те вечно! Твой Венѐл".

Ориѐл изпълни това указание и твърди, че е чула небесния звук.

Венел написа на земята не само «Албигоя», но още много други интересни и талантливи неща.

ОРИЕЛ НАПИСА РОМАНА "Благария" за чудните приключения на Братството и най-близките ѝ души в Рилските тайни обители, написа и стотици стихотворения, в някои от които пътуваше на вълшебно столче до Венера...

Тойонус се занимаваше и все още се занимава с вечно течащото и с класическото Слово на своя Учител, а Молон напълни света с красивия звук на своята виола и написа прекрасното есе "Носталгия" за копнежа на човешката душа

към този безкраен, безкраен, безкраен и чист свят, от който сме се родили!

ЧАСТ 3
ОЩЕ ЗА РОДА МИ И ДУХОВНИЯ РОД

Първо искам да разкажа за това, как майка ми, чрез моя вуйчо, е попаднала на Изгрева.

Това се е случило някъде през 1927-28 година. Като дете, майка ми е била едно много чаровно момиченце, играела е балет, и един ден се явява на конкурс за балерини за малки момичета, обявен от една немска опера. Дошъл бил импресариото или директорът, за да набира такива танцьорки, които да влязат в балетно училище и да станат балерини на запад още от малки. По това време тя е била вече напреднала, ходела е на уроци и участвала в спектакли на нашата опера, и от сто момичета само 6 издържали конкурса за Германия – майка ми била между тях. Дядо Георги обаче не разрешава това и казва: "Само през трупа ми тя ще стане гювендия!..." Употребил и други грозни думи, понеже такива са били неговите разбирания за онова време – и не я пуснал. И може би за добро, въпреки че това, само́ по себе си, е най-благородна професия и призвание. И това става причина тя да остане в България и да се срещне с Учителя и с баща ми.

Когато вуйчо ми Светослав напуснал същия този дядо, който не е споделял неговите разбирания и го критикувал, че е станал вегетарианец и отишъл при Дънов, вуйчото си построява там къща и извиква майка ми да живее при него. Те са били много големи идеалисти и са били готови живеят на Изгрева винаги заедно. Моят баща е бил техен пръв приятел – преди да се влюби, а може би и вече влюбен в майка ми. Те се заклели никога да не се женят (разказвам това нещо като пример защо човек не трябва да се кълне...). Един ден те били на Молитвения връх на Рила и петима души се заклели, че никога няма да се оженят, за да бъдат "истински ученици" да вървят свободно "към върховете на

ученичеството". Казвали са ми, че са били в Младежкия клас, за себе си са ми казвали същото и други хора от Братството, но защо имената им не присъстват публикуваните списъци в сините томове за Изгрева, не знам.

И те видели как на другия ден Учителят, на беседата, се усмихнал особено, поглеждайки всеки един от тях – и още на следващата година всичките петима се оженили... Така че между тях са били именно моят вуйчо и леля Люба, и мойта майка и баща ми. Но това е само в скоби – как Учителят дава уроци. Човек не трябва да казва много големи думи, без да знае какво точно му е определено и каква му е еволюцията.

Ето първия момент, когато майка ми е попаднала на беседа в салона (моят вуйчо я завел). Тя е още жива вече много възрастна, но без никаква болест, с един напълно здрав и нормален ум, участва в хора на Братството, пише автобиография, стихове и романи, свири на пиано и цитра, рисува, взима живо участие в братския и кварталния живот, копае градините – и нашата, и градината на Изгрева.

Обикаля неуморно да помага и разтребва на възрастните братя и сестри и се чувства щастлива и здрава. С вълнение разказваше следното:

"Когато за пръв път влязох в салона на беседа и видях Учителя и чух думите Му, аз бях като ударена от гръм, бях

омаяна от внезапно щастие и радост, че виждам един безкрайно, безкрайно, безкрайно близък Човек, сякаш съм Го познавала винаги, винаги, винаги съм Го познавала и просто се разплаках!". Сложила си ръцете на лицето и плачела, но Го виждала през сълзите си. Казваше: "И Учителят тогава ме погледна с един такъв благ и продължителен поглед по време на първата беседа, на която отидох, че едва не загубих съзнание!" Връща се една сродна душа в Неговия кръг от ученици, за които Той казва: "Вие се раждате около Мене във всичките Мои идвания на Земята."

Тук мога да разкажа как от една сестра, Катя Зяпкова, за пръв път узнах за един материал от брат Боев кой е Учителят. Този брат Боев, в един от своите разговори с Учителя, като Го запитал: "Учителю, кой си Ти във вековете (защото той вече имал някакво понятие какво е Учителят като Дух), Той казал: "Аз съм все същият, който беше и Рама, и Кришна, и Хермес Трисмегист, Зороастър, Исус, Боян Мага преди 1000 години в България – основателят на богомилството". Разбира се, това е един твърд залък, или "камень преткновения" за привържениците на различните други школи. Затова точно това твърдение тука, по усмотрение на презаписващия и издаващия, поради желанието на приятелите да издадат един ден тези спомени, нека преценят дали да се включи, защото то е нещо, което не всяка душа може да го разбере и приеме, а ние не се занимаваме с пропаганда.

Друг случай на майка ми с Учителя. Тя разказва как един ден излязла, като младо момиче, още 1718 годишна (живеела вече при вуйчо ми на Изгрева) по една тъничка рокля на поляната, където се играеше Паневритмията: "Излизам аз, валеше майски дъжд, и какво да видя: от другата страна на поляната излиза Учителят! Също бос и също така по тънка дреха – и Той като мене тичаше и ми се усмихваше отдалече

и ми махна с ръка." За нея и за всеки човек от Братството това е едно неизразимо с думи преживяване, когато Учителят се е паднал сам с тебе – това са незабравими мигове. Все едно сам Господ е слязъл на Земята и ти е махнал с ръка! И така, тя никога не може да забрави този момент.

Междувпрочем, тази поляна е мястото, където сега се намира Съветското посолство и аз съм имал лични разговори със съветския консул преди няколко години именно по този повод – че точно там е построено и т.н. Даже му разказах един случай, на който той се смя – не ехидно, а просто му беше интересно или се направи, че вярва и проявява жив интерес. Сега не мога да кажа името на този посланик, но с него имах много срещи по един личен въпрос и доста разговори. Той беше едва ли не в дружески отношения с мен (или поне така се представяше), но съм почти сигурен, че беше искрен, защото преживяваше заедно с мене една моя драма, свързана с Русия и Москва: че КГБ и ДС не ми разрешават брак с Ирина от Москва, а имаме дете. Аз му разказах за един случай през 50-те години както

в много истории във връзка с Учителя, доколко е вярна не знам, но нали всяка крушка си има опашка, както се казва? Това ни го разказа с. Гита, майката на Иоанна Стратева. След като салонът бе затворен от властта и се даде във владение на телевизията, там живеел в стаята на Учителя един милиционер. И този милиционер, който нямал особено понятие кой е точно този Дънов и дали въобще е умрял, откровено говорел на някои хора от Братството: "А бе вашият Дънов (а това е станало много след 44та година, когато Той е починал) идва вечер при мене, разговаряме си тука, говорим си по разни въпроси, казва ми: "Не гони́ моите хора, пази́ ги; така, културно и учтиво се отнасяй с тях." Защото Изгревът все още съществуваше като селище ("Изгрев" на руски значи "восход солнца") дълги години, след като салонът беше затворен от властта и оградено всичко.

Следващата случка, през 1939 година: майка ми е била бременна и е имала едно тежко, несполучливо, принудително раждане родила е мъртво дете. Не е било аборт. Тя просто

до осмия месец е мислела, че ще роди живо дете и никой не е знаел, че е мъртво. И изведнъж един ден, на Изгрева, на нея й прилошава. Учителят е първият, който идва при нея – значи, както винаги, Той пръв вижда знае къде какво става. След това идва баща ми, идват и други. Още не знаят какво е точно, те даже мислят, че ще ражда, защото била бременна, но Учителят бил много загрижен – Той винаги всичко вижда. Болките са по-остри и необикновени, отколкото трябва, а тя при това не знае какво става – първескиня, както казват, – ще ражда за пръв път. Учителят, много загрижено, казал: "Веднага идете при доктор едикой си" – и казал точно името на доктора, при който те трябва да отидат. Казал още само: "Рекох, **вие** да сте жива!" И наистина, те отиват и лекарят изкарва мъртво дете. Гинекологът казал, че никога не е виждал такъв случай – мъртъв плод, при това на 8 месеца, да излезе сам без рязане, като нормално раждане и без болки. Не мога да кажа кой е бил този, който е трябвало да се роди дали съм бил аз, а после са ме отложили с три години, не съм сигурен. По същия начин Учителят е познал на моята леля – тя е жената на моя чичо, най-големия брат на баща ми – Сийка се казва, Анастасия (на снимката е в средата. Отдясно е мама, отляво леля Ана. Трите снахи на ски...)

.

Тя е била на Изгрева един ден с моите родители, бременна с моя пръв братовчед Михаил. Това го разказвам, защото се отнася до най-важните спомени, свързани с моя род и Учителя. Той й казал, че ще роди момче. Познал е, но това е най-малкото, което може да познае един такъв Посветен ясновидец. Не знам дали някога съм ви разказвал, че братовчед ми Михаил е бил спасен от смърт, когато е трябвало да иде през онази зима на Рила с известните алпинисти, които загинаха под лавината описа ги и Блага Димитрова в романа си "Лавината". Няколко дни преди това си бил дал скиорските обувки на някого и не могъл да тръгне с групата, да си намери обувки веднага. Чичо Дино тогава каза: "Него Господ си го пази". Не е възможно Бог да погледне в една утроба и да не е осветено такова дете завинаги. На снимката Милчо е вторият отляво)

най-съществeният случай в живота на майка ми във връзка с Учителя е този, че Той я е спасил от смърт. Един от случаите, най-силните, които се описват и разказват по книгите, е именно случаят с майка ми. Имало е много свидетели. Ето какво е станало:

Тя била с една своя приятелка една неделя на планината, на Витоша на Бивака, нашето историческо място, където се събирахме, събират се там и до днес. Била с нейната приятелка Милка Каменова, също от Братството. Отива в горичката да се преоблече – да си сложи къси шорти, за да я грее слънцето и въздухът да я освежава. Изведнъж настъпва боса една змия пепелянка или усойница. Змията я ухапва и нейната приятелка не може да направи нищо, тъй като не се знае дали е имала здрави зъби, т.е. тя не била изтеглила отровата с устата си. Единственото, което е направила, е да превърже крака над ухапаното място, но това не е спасение, защото отровата е останала вътре в нея. А от Бивака до Изгрева – пеш, без автобус и тичешком е поне 3 часа. Тогава

приятелката отива с бясно тичане и намира моя вуйчо Славянски, който е имал кола, с която – докъдето може – са отишли нагоре в подножието на Витоша.

Оттам назад а това значи още 2 часа и в момента, в който пристигат, майка ми е вече неподвижна. Вуйчо ми я взима на ръце, връщат се с големи мъки надолу, качват я в колата и отиват на Изгрева... Те просто нямат друг изход. Те имат абсолютна вяра в Учителя, че е единственият, който може да я спаси, защото в този момент не е имало лекар подръка и нужните лекарства против змийско отравяне. А е било вече и късно, защото в момента, в който вуйчо ми я сваля от колата, майка ми вече била станала цялата мо́рава, черно виолетова, и се задъхвала, жестоко подута вече се мъчи да вземе последната си глътка въздух. Така ни го разказваше тя неведнъж – "Хората ми разказват, защото съм била в безсъзнание и вече съм си отивала". От Изгрева още никой не е знаел за това. Те вече влизали в Изгрева селището, където е бил Учителят и живеели и те с вуйчо ми. Учителят, за пореден път, не се знае дали за хиляден или за милионен, предварително знаейки къде какво става – сам тичал към тях, без още никой да Му е казал. Той бил прекъснал беседата си и помълчал със затворени очи в мига на ухапването. Излязъл и се устремил точно и бързо към мястото, където вуйчо ми тича, с майка ми на ръце. Учителят винаги знае много добре в какъв момент къде да се появи, за да спаси някого или да го срещне. Той само си сложил ръката на главата й – и майка ми започнала да диша, изправила се, цветът на лицето й и на тялото й се е оправил за секунди, не за минути. Той само казал: "Рекох, дайте й да изпие една чаша гореща вода." Така й спасил живота. След него изтичали и други от салона и видели всичко това – разправяли са ми го лично.

А специално за Бивака на Витоша Учителят е казвал, че върху тази огромна купчина камъни тази естествена пирамида от скали, издигащи се между растителността, предимно лешници, слизат енергии, каквито се спускат само на върхове в Хималаите над 7000 м височина. Междувпрочем, тук е мястото да разкажа за една моя приятелка и за Бивака. Съвсем млади бяхме, бях току що излязъл от казармата, а тя беше още в X или XI клас в руската гимназия много любима моя приятелка, Красимира. Аз съм я водил навсякъде, запознал съм я с всичко. Тя беше ясновидка, виждаше аурите на хората, виждаше различни цветове, които ние ги сверяваме с друг, който виждаше същия цвят, и постоянно се съвпадаха нещата, които се виждат като форма и като багра.

Един ден ние минавахме с нея покрай **Бивака**, но моята цел не беше да я водя там. Просто вървяхме по една пътека под Бивака, но тя не знаеше това. Тя изведнъж се спря като гръмната и каза: "Виждаш ли там, ей онези скали, острите, които се подават?" Аз веднага се сетих: "Да, да – викам, това е

Бивакът! Много добре го знам. Учителят е водил Братството тук толкова много години. и ние ходим всяка неделя." И тя каза: "Виждам един огромен стълб розова светлина, който идва от центъра на небето и се спуска тука – точно над тези

Това са милите приятелки, с които ходехме на екскурзии и живеехме много щастливо! До мен

въпросната К., която видя стълб от розова светлина над Бивака на Витоша. Другите момичета са Росица е Венета. най-горе съм сложил Пушкин заради най-добрия ни приятел тогава Пуше Станислав Димитров, понеже нямам негова снимка.

камъни." И тогава, именно, аз й казах за това, което знам – за това, което е казал Учителят, че на този връх на Бивака падат енергии, които се вливат само в 7000-хилядници в Хималаите.

А Крум Въжаров бате Крум или Венно, ми каза веднъж по повод на този случай с майка ми, когато го разказвах на приятелите, следното (а той мълчи, мълчи и след няколко години каже нещо, което не се забравя никога): "Ти тогава си я кредитирал." – т.е. аз съм бил измолил от Бога нейния живот с някаква цел, може би именно да се родя после в това семейство или поради някаква друга причина. Или може би съм й бил простил нещо, защото имам известни причини да мисля, че между мен и майка ми е имало някакви кармични отношения в миналото.

За живота на майка ми в Братството и за особените случаи във връзка с Учителя мога да разкажа още един изключително важен за нас случай от спомените й, във връзка с едно упражнение, което Учителят им е бил е дал. Ние всички сме го чели и даже сме го правили. Веднъж го правихме това упражнение. А именно, нощем, в 12 часа, всеки да тръгне сам към Витоша от София – самичък, без никой друг – и да отиде до Бивака. Значи, това са 4-5 часа път пеш. В полунощ да се тръгне – и да можеш смело да се пребориш със страха и да отидеш сам, да посрещнеш изгрева и да се върнеш. Когато това упражнение за пръв път е било правено, майка ми е участвала заедно с всички тези хора, с които е проведено тогава. Това упражнение се е провело от

база Изгрева – всеки да тръгне към Бивака сам, като през 5 мин. е трябвало да тръгне следващият по жребия. В никой случай те не е трябвало да се настигат, а всеки е трябвало сам да направи упражнението. Майка ми, млада, 18 или 19-годишна, също го е направила – боязлива, нежна, плашлива – успяла е да стигне сама до Бивака. И когато всички се събрали там, един от братята й казал: "А знаеш ли кой беше поредният след тебе?" "Кой?" – "Учителят!" Той се бил паднал след майка ми, а тя Го заварила на Бивака как си пие чая и загадъчно й се усмихва... Това нещо, за хора, които са били в Братството, има някакво важно значение определено.

За мен най-важният случай, който е нещо много съкровено и аз съм го разказвал на някои приятели, но за пълнота тук трябва да се спомене, е случаят, когато съм имал най-големия шанс в живота си – да бъда докоснат лично от Учителя, и то по Негова инициатива. Иначе родителите и възрастните са си чакали реда си месеци. Аз съм бил на

поляната, на която играем Паневритмия на Изгрева, бил съм 2годишен. Разбира се, това не го помня лично – майка ми разказва как един ден, като съм си играел самичък, Учителят се приближил към мене и започнал да ме гали по главата, по косата, и дълго време ми говорил нещо. по-късно майка ми каза, че тази случка не е била на поляната, а на пейката във форма на елипса в гората до полянката. Кое от двете е вярно? Може би и това има някакво значение? Ето нещото, за което, всеки би мечтал, би желал да узнае какво точно Учителят му е говорил. Един от мистиците на Изгрева каза: "Посветил те е."; а друг, в Русия: "Предал ти е всичко необходимо, за да можеш да изпълниш в този живот мисията си". Каза даже нещо повече (че съм щял да продължа Словото и Делото Му), но аз веднага се съпротивих и казах пред всички, че това е пълен абсурд. Къде е Учителят, къде съм аз!... Този, който го каза, не принадлежеше към Братството, беше от съвсем друго духовно общество. Минаваше за лидера им, за най-големият им маг и ясновидец, но в думите му личеше непознаване на ръста на Учителя и на факта, че през стебълце от синап не може да мине Ниагара. Цитираха думите Му, че Той може да продължава живота си безкрайно, стига да има верни и достойни ученици, но аз им възразих почти разгневено, че за мене не може да става и дума "в близките милиард милиарда години"...

Днес е дата 29.04.1992 год. – продължавам аудиозаписите с разкази-спомени за Братството и контактите ми с хората от Изгрева. Намирам се в Москва.

Първите ми спомени за Изгрева са сравнително ранни, може би от две и половина – тригодишна възраст (1945 г.); и след това още дълго време – чак до края на 50-те години, когато затвориха салона и властта го разруши и построи там Съветското посолство. Ние там сме живели, там сме си

играли, абсолютно в оригинален вид беше Салонът на Учителя, където са били беседите, Неговото жилище, Неговата приемна. Ние всички сме обядвали много, много години на дългите маси, където бяха общите обеди; вътре в Малкия салон сме вечеряли и сме се срещали. Моите родители ме водеха редовно на Изгрева, а и после сам отивах на беседи сутрин рано, когато продължаваха класовете в сряда, петък и неделя – неделните беседи. На снимката пред салона са баща ми и брат ми тогава му викахме Емичката и Моци...

Това са били десетки, десетки и стотици пъти, когато различни хора (аз си спомням много добре брат Симеон Симеонов) четяха беседи на Учителя. Пеехме – имаше хор, в който участваха най-близките ми хорът, който сега се възстанови след толкова много години. Много пъти сме били на паневритмия на поляната; играли сме като деца там. Много добре си спомням колко пъти сме тичали там около една масичка, която беше на поляната слънчевия часовник;

как определяхме времето по него. Там беше и метеорологическата беседка. Как сме се качвали по дърветата и сме играли в гората около поляната. Всичко това са незаличими спомени и аз имах шанса и щастието да се запозная и общувам с всички живи още братя и сестри, които разказваха вдъхновено, живееха все още в този рай, в който бяха живели по време на телесното присъствие на Учителя на Земята. Поточно казано на "официалното телесно", тъй като Той никога не е умирал, освен по сценарий. Учителят и другите истински Учители много обичат да изиграят ролята на смъртта и погребението, за да наблюдават после кой какво прави и кой им е истински ученик.

Понеже сложих тук кадри от филмчето на баща ми, където мама прибира сено на поляната на Изгрева, дойде ми и един спомен за една случка на тази поляна, но в случая негативен.

Спомням си от съвсем ранните си години един случай с едно момченце, което беше също от братско семейство, когато веднъж то ме повика и каза: "Ела да избиваме попови прасета!" Това са едни бръмбари, които рият своите входове в земята много големи оранжево-кафяви бръмбари и той, с едно ножче, от разстояние, прав, се стремеше да ги цели и убива. Изчакваше да излезе някой бръмбар от дупката и просто го уцелваше и го убиваше. За него това беше едно удоволствие, че можеше да уцели бръмбара точно. И аз наблюдавах всичко това, той ме караше и мене, но аз не можех да убивам. Просто чувствах вътрешно, че не можех да играя тази "игра" с това ножче; забивах го в земята така, че острието му да се забие встрани. Нека мина за "смотан", но не посмях да целя попово прасе. Разказвам този спомен, но не зная има ли някаква връзка със съдбата на това момче,

понеже това е едно свещено място там. Той после осакатя за цял живот. Дано не съм прав и това да не е същият човек, но името е същото. И не само защото мястото е свещено, а защото всеки, който се докосне до Учителя и всичко, свързано с Учителя, дори и несъзнателно, неговата съдба е по-различна – както знаем, неговата карма и дхарма се ускоряват. Значи, ако някой би платил за едно престъпление след много прераждания, законът тук е друг, и който се е докоснал до Словото, до живота и Делото на Учителя, неговата карма и дхарма се ускоряват. Ние всички и до ден днешен наблюдаваме това.

Има множество и множество случаи, които съм чел или които са ми ги разказвали хора, на които лично са се случили (или на техни близки и познати), говорещи за изключително бързото действие на този закон – и по какъв начин се развива животът, съдбата на хората, които по някакъв начин, пряко или косвено, са се докоснали до Учителя, до Делото, до Словото Му. Това става и до ден днешен. Тези неща са описани в книгите на Влад Пашов и в книгите на други, които сега пишат своите спомени. Лично са ми ги разказвали хората, с които са се случили – или с техни познати. Например, за българския известен философ и политик Тодор Павлов, основателят на марксическата теория на отражението, която дълго време господстваше не само в българската марксическа философия. Имало е момент, когато са задали въпрос на Учителя: "Учителю, да Ви доведем ли Тодор Павлов?" А Той казал: "Не, в никакъв случай! Няма да го довеждате! Нека той си върши там своята работа." Т.е., Той е знаел много добре, че ако Тодор Павлов и който и да е друг се докосне до Него или се срещнат, то неговата карма ще бъде ускорена и той няма да може да извърши това, за което е определен, защото някои етапи от развитието на човека

трябва да бъдат извършени от определени хора на тяхното ниво с определена цел, и те нямат право, просто нямат това посвещение, за да могат да се докоснат до Учителя, без да пострадат. Иначе биха се изменили много неща и те биха си отишли много по-рано, биха преживели катастрофи, трагедии и пр.

Друг случай, например, с много известния български философ, социолог и психолог акад. проф. Димитър Михалчев (1880-1967). Тази история се разказва на много места. Той е бил идеен противник на Учителя и се е борил против "дъновизма", както го нарича. Чел съм негова статия в Българското списание "Философски преглед", в което той критикува "дъновизма" като упадъчно обществено явление с доста неласкави слова и с безмилостни психологически, социологически и даже психиатрически квалификации. Не искам сега да цитирам неговите изводи, почти изцяло отрицателни, някои от които, за съжаление, са верни за отделни хора на Изгрева. Той обаче е говорел това искрено, а не с някакво предубеждение или злоба просто защото не е бил опознал истински Учителя. На Изгрева разправяха, че когато бил на фронта по време на Балканските войни, той бил ранен и вече е нямал никаква надежда, че ще оживее, защото не е можел да се движи и лежал в някаква пещера. Тогава се помолил: "Господи, ако съществуваш, моля Те направи нещо, спаси ми живота, защото аз умирам от глад." В същия миг една костенурка домъкнала до него комат хляб. Така животът му бил спасен. От този момент нататък той коренно си изменя мирогледа и става теист. Приема Учителя и даже започва да ходи на беседи. Таз история обаче трябва да се провери. **Случаят с костенурката се разказва по съвсем същия начин и във връзка с Боян Боев**.

Аз бях много приятно изненадан, когато разбрах, че моят любим български писател **Михалаки Георгиев** (1854-1916) също е бил ученик на Учителя. най-любим заради една негова повест – "Бае Митар Пророкът", която съм разпространявал много и считам, че е едно от най-големите постижения на българската литература. Чак след това узнах, че той е бил ученик на Учителя, че е разговарял с Него много пъти. Тук обаче задачата ми е по-тясно да разкажа за хората, които лично познавам от Изгрева.

Мога да разкажа за един по-особен случай – нещо, което аз лично не си го спомням. Спомням си добре, че децата се изкачвахме по дърветата около полянката, но много по-късно узнах нещо за мене, казано от една сестра **Теофана Савова**, с която бяхме много близки приятели. С нея имахме някакъв много дълбок вътрешен контакт, може би защото тя беше една извънредно фина и поетична личност. Нейната поезия е нещо брилянтно, едно безконечно възхваление на Бога, на Учителя. Друг е въпросът в каква степен това е поезия във формалния смисъл на думата, т.е. доколко там има метафори, абсурдност и т.н. Тя просто в логична и декларативна форма, в ритми и рими, се обяснява цял живот

в любов на Бога, на Господа – тя беше една постоянно влюбена душа в Учителя. Никога не се омъжи, не е имала семейство и деца, защото нейната любов беше Бог, Учителят. Тя беше една безкрайно красива и одухотворена сестра, която си замина наскоро. С нея много често сме се срещали, тя ми е разказвала много случаи от живота на Изгрева и от срещите си с Учителя. Те всички са описани, но това, което разказвам по-долу, касае една случка, който аз не помня и която си остава лично нейно отноше

ние към мене, тъй като аз нямам никаква гаранция, че това ще се осъществи в този ми живот, нито пък ми е било удобно досега да го разказвам, защото би било нескромно. Една близка от братството ми каза за тия нейни думи едва напоследък. Един ден Теофана ме била наблюдавала, когато съм бил малък, как съм се изкачил на най-високия бор в гората около поляната, където други деца не са могли да се изкачат. Така е казала, но дали не е била пристрастна, не зная. Когато ме е видяла там, тя казала: "Това дете ще стигне върха, ще се изкачи най-високо!" – в духовен смисъл. Доколко това ще стане е въпрос, но аз говоря за доброто отношение, което тя имаше към мен – и може би така, от добри чувства го е казала. Теофана ми разказваше как при срещата си с Учителя до такава степен е била впечатлена от Неговата свръхбожественост и изумителна красота и мъдрост, че изведнъж решила, че животът няма никакъв друг смисъл. Тогава тя и нейната сестра, също много одухотворено и прекрасно момиче (тя си е отишла много рано, но имам неин портрет като ученичка, който ми го подари самата Теофана), са си сложили палатката срещу салона на Учителя и са заживели там включително и зимно време! Това са две нежни и слаби телесно сестри, жени, можете да си представите! Зимно време е все пак, а понякога студовете в

София падат и под минус 30 градуса. Впрочем, това е един подвиг, на който не са способни и много мъже, макар и видни окултисти, астролози и т.н. Те си живеят живота по стария начин и само умствено се занимават с тия неща. А когато стане въпрос за посрещането на изгревите, за Паневритмията, за ранно лягане и ставане, за живот в духа на Учителя и по методите на Учителя, те си остават старозаветни, "оглашени", както ги нарича Той т.е. хора, на които само интелектът се е докоснал до Новото.

Разбира се, за мен и за всички нас – близки, приятели и роднини, които имахме щастието да гостуваме и да живеем в къщата на вуйчо ми Светослав Славянски, вуйчо Славчо, който я е построил непосредствено до салона и поляната на Изгрева – това беше наистина живот, който никога няма да забравим. Много пъти сме преспивали там, обядвали сме, говорили сме си, вечеряли сме, слушали сме концерти, пели сме, четени са беседи и т.н.

Вуйчо Славчо ми е разказвал също интересни и значими случаи от неговия живот с Учителя. Моите две братовчедки сега, неговите дъщери, се намират в Швейцария и в Германия – и много се надявам, че те са наследили доброто, което имат в кръвта си от него и от майка си, както и това, което са получили от Братството, както и че ще направят нещо за Учителя и за Братството в чужбина. Има едно нещо, което Учителят е казал за едната от тях и още не е известно за коя от тях важи: че едната от двете, дъщерите на Славянски, е от Бялото Братство. И сега ние по делата им очакваме да видим коя от тях е от Бялото Братство. Това не значи отрицателна оценка за другата, защото всяка от тях има изключителни качества и добродетели и се проявява като напреднала и прекрасна душа. Но освен Бялото Братство, има различни други Братства. Това не значи, че едната е непременно от света или на "лошата страна". Има и други братства има Всемирно, има и Спектрално Братство, има и Синьо, Оранжево и пр.

Друг е въпросът, че в тия мои спомени аз съзнателно се стремя да пропускам некрасивите постъпки на някои лица от Изгрева, които познавам. Нали се казва, че хората с монада са слепи за недостатъците и злото, а на нас ни се иска да бъдем от тях?

Добре си спомням как играехме на една много висока топола до дома на вуйчо ми и тази топола ние наричахме "кораба". Там постоянно плувахме в далечни, неизвестни страни, и това бяха невероятни вълнения, които никога не можем да забравим!

Спомням си хората, които посещаваха вуйчо ми и как там идваше един много известен, може би най-известният български художник-карикатурист **Илия Бешков**. Той беше привлечен мощно от идеите на Учителя – въпреки своята

остра и постоянна критичност не само в рисунките, но и в оценките си. Никога няма да забравя разговорите, които слушах със затаен дъх между вуйчо ми и него, защото той задаваше много точни, конкретни и ясни въпроси, с огромната си култура и интелект, финес, пиетет и остро критично чувство относно учението на Учителя – и как моят вуйчо достойно му отговаряше. И този много напреднал дух в историята на българската култура биваше задоволяван дълбоко от отговорите на Светослав Славянски. Помня и едно негово неласкаво изказване за някои хора от Изгрева. Той, като критик и карикатурист, би могъл с лекота да нарисува това, което чухме от него (а той бе видял някои некрасиви случаи на Изгрева). Един ден ни каза, че един духовен човек, който само външно се стреми да изпълнява заветите на Учителя – да бъде вегетарианец, да прави упражнения и да ходи на паневритмия, да ходи в планината, да пие гореща вода, да ляга и става рано и т.н., ако той не е един добър човек и злослови за другите, ако е пълен с отрицателни мисли и оценки, ако постоянно ненавижда ближните си или одумва различните от него; ако е ревнив и не е човек на милостта и доброто, на саможертвата, то той прилича на един "варосан селски клозет". Така – казваше Илия Бешков, някои от вашите "братя" и "сестри" аз лично ги виждам като варосани селски нужници"... Няма как да не го забележи философът и карикатуристът, който има ясна представа за разликата между Христовото начало и света. На една негова рисунка виждаме как Исус, на своето магаренце, се разминава с владиката в луксозна лимузина... Дал е заглавие: "Видяха се и се не познаха..."

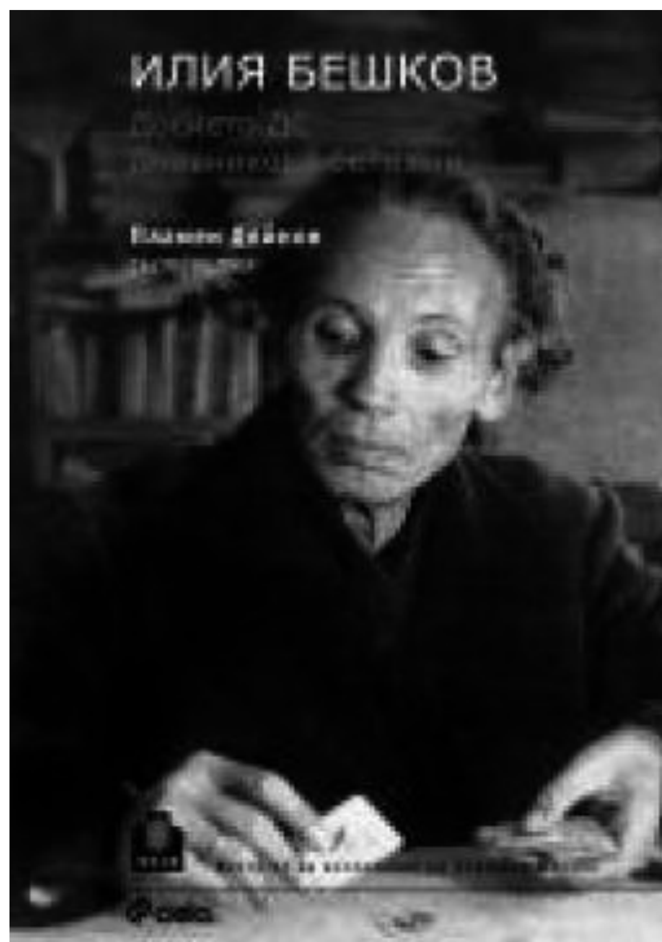
ИЛИЯ БЕШКОВ

ВРЪБНИЦА

Не помня дали някъде съм казал, че брат ми Емил слушаше Бешков с отворена уста, попиваше всяка негова дума, смееше се на глас при всяка негова остроумна забележка. Беше на не повече от 10-12 години. Бешков ни връщаше в града с мерцедеса си и веднъж даде на Емката

да кара колата му надолу по Царя! Цяла лудост!

Безспорно, една от най-големите фигури, ако не и най-голямата за мене до момента, в който започнах да общувам с други двама души и една сестра, които считам за най-важните в моя живот и за които ще говоря по-нататък, това бе **Боян Боев**. Той години наред живееше в една къщичка, непосредствено до къщата на вуйчо ми Славчо. Не открих обаче нито една снимка, където той да не е сериозен и тъжен... Много пъти ние сме се отбивали при него, помагали сме му, пазарували сме му, извършвали сме много неща във връзка с Делото – ръкописи, машинописи, диктувания, изпращане при разни хора. и пр. Имаше феноменална памет знаеше наизуст адресите на стотици хора. Чухме множество и множество разкази, които той после ги описа или ги написаха хора, на които той диктуваше. Всички негови книги, които излязоха, официално отпечатани или ще бъдат отпечатани, са минали през нашето съзнание и са оформили още по-богато нашето отношение към Учителя, към Словото, към Делото. По времето, когато аз, като дете и юноша, общувах с Боян Боев, имах достъпа и щастието почти всеки ден да бъда в неговата миниатюрна стаичка (вратата му бе широко отворена за всички). Той беше вече на легло, бе парализиран, обездвижен в долната част на тялото, но неговото огромно чело и прекрасните му очи аз никога няма да забравя! Никога няма да забравя вдъхновението, огъня, импулса, които той можеше да предава на тези, които го слушаха, разказвайки за единственото, за което, според него, има смисъл да се живее – за участието им около Учителя в общото дело. Той разказваше много интересни неща, които са толкова силни и дълбоки, че няма как да бъдат предмет на тези мои кратки спомени, а и всички те са вече записани. Един ден ще дойдат и тук, в Русия, ще бъдат публикувани. Сега бих искал да разкажа само това, което съм

преживял лично във връзката си със всеки един от тия братя и сестри. А именно – мога да разкажа един такъв случай с брат Боев, когато аз, отивайки при него, заварих един младеж (това беше някъде 1963-64 година), който се представи като човек, тръгнал из цяла България (като юнаците от приказките...) **да търси Истината**, т.е. за него най-важното в живота било да търси и намери Истината. Беше фаянсаджия и мозайкаджия работел половин година и половин година обикалял България както в приказките, с торбичка през рамо и комат хляб и сирене, за да търси Истината! Той вече бил обиколил всички църкви и духовни общества, всички окултни школи и много ярки личности. Защото действително, както казваше един протестантски проповедник, за който някога ще ви говоря отделно, също безкрайно интересен и дълбок човек – пастор Михайлов, "В човешката душа има три вида глад – глад за хляб, глад за любов и глад за истина."

Именно този приятел, Димитър Илиев Команов, който в момента е в Америка, щата Индиана, и с който си кореспондираме, при брат Боев казваше, че за него гладът за Истина е най-силният глад и той никога няма да разреши гладът за хляб или гладът за любов да заглушат тази любов – любовта към Истината. Този път той бил насочен от някого именно към най-известната личност в Братството по онова време, брат Боев, и му задаваше своите най-важни духовни въпроси, търсейки смисъла на своя живот, търсейки Истината и Бога, търсейки своя Учител. Тогава брат Боев беше вече много изморен и изтощен и затова отговаряше много бавно на неговите въпроси. Разбира се, неговият отговор беше кристален, мога да кажа съвършен. Аз самият можех с часове да чакам неговия отговор, защото всеки път той изказваше нещата по нов начин. Но когато видях, че

този път той е крайно изтощен от този мой бъдещ приятел, нямащ умора като младеж и несъобразяващ се с това, че на този възрастен човек все пак в момента не му е лесно, аз помолих и двамата, не може ли да се срещам лично с Димитър или той да ми дойде на гости и желае ли той още сега да му отговоря на някои въпроси, на които брат Боев щеше да му отговори, но примерно за 2 ча́са, а аз бих могъл, в конспективен вид, да му отговоря за половин час. И брат Боев се съгласи с благодарност. Той не считаше, че няма да съм в състояние да отговоря на основни въпроси – той се освободи, така да се каже, от този духовен и благороден дълг; дори с интерес слушаше това, което аз отговарях на въпросите на Димитър. Струва ми се, че направихме добър и ползотворен контакт с този приятел – и от този момент нататък той почувства, че Учителят е именно неговият Учител. И до ден днешен мога да кажа, той е един от апостолите на Бялото Братство и България в Америка и тепърва предстои да разгръща там дейност.

Друг човек, който е колос в нашите очи – духовен, интелектуален, артистичен и всячески, колос в много измерения – това е известният български астроном, писател, общественик и учен, изтъкнатият есеист и историк **Георги Томалевски**. Той беше в същото време и много добър педагог, беше директор на VIII гимназия в София по това време. Беше също и началник в един отдел на министерството на образованието. Георги Томалевски е бил цял живот при Учителя негов ученик, един от най-ценните. Сега няма защо да разказвам за неговия принос в сп. "Житно зърно", където той е най-редовен автор, освен книгите, които публикува напр. "Слънце след буря" и др. Наскоро беше издадена неговата книга "Учителят Беинса Дуно", която разкрива неговите широки и дълбоки познания за живота на

Учителя и Неговото учение. Освен че е астроном и учен от голяма величина и популяризатор на науката, той наистина е

един от най-добрите ни

есеисти, член на Съюза на българските писатели. Той написа и издаде заедно с Илия Бешков незабравимата "Астрономия за народа", с Бешкови илюстрации. Там главен

герой е Бай Ради от Изгрева. Георги Томалевски си отиде преди няколко години като много уважаван и известен човек. Той е един пример, че човек, който е ученик на Учителя, може бъде в някои свои въплъщения блестящ и в своята изява в света, без да прави никакви идейни компромиси. С него много пъти сме се срещали, той взимаше дейно участие в братския живот, умееше да върши вътрешнобратска работа на много високо равнище и да съчетава това със своето светско и професионално призвание. Аз мога да разкажа в момента само два случая, макар с чичо Георги сме се виждали доста често от малки и на него казвахме така, понеже идваше на гости и у нас. Те завинаги са се запечатали в съзнанието ми и често ги давам за пример, когато разказвам за мъдростта на хората от Братството и за техните отговори. Имаше случай, когато бяха дошли чужденци отдалече това стана някъде в един дом. Там присъстваше Томалевски може би бяха извикали точно него, за да може той на най-високо равнище да отговори на техните въпроси. Те казаха искрено следното: "Ние обикаляме целия свят, за да търсим Истината, и нашата цел е да обиколим всички духовни общества, за които знаем. Ето, узнахме и за Петър Дънов, вашия Учител в България. Но, извинете, ние търсим Истината навсякъде и имаме напрегнат план за обикаляне по такива хора и общества, обаче не можем, нито сме убедени, че трябва да останем тук по-дълго време. Ние нямаме практическата възможност и затова ви молим, в продължение на този половин час до тръгването ни за на нашия влак (или отлитането на самолета – вече не помня), да ни кажете с няколко думи какво представлява учението на вашия Учител." Ето един абсурден въпрос, защото да се разкаже с няколко думи за нещо, което обхваща, поне в настоящата епоха, повече от половин век

активен живот на Учителя и разгърната обществена дейност и братски живот; да се сумират в няколко изречения едно Учение и едно Дело, което, поне според преценката на Славянски, е изложено в 7500[1]* беседи, които могат да се съберат в 500 тома – това е практически невъзможно. Освен ако някакъв гениален ум, какъвто бе Георги Томалевски не е в състояние да направи това. Те зададоха конкретно следния въпрос: "Каква е разликата между вашето учение и западните учения?" – имайки предвид не само западните, но и източните – просто "другите учения". Искаха да кажат: "Какво ново носи Учителят ви? Какво ново носите вие?" Чичо Георги първо отговори само с една дума "Добродетелите". Това съвсем не значи, че няма такива учения, които проповядват на първо място служенето, любовта и саможертвата, защото това е християнството, това е и йогата на любовта Бхакти йога в Индия, и още в не едно и две учения, но Георги Томалевски даде една уникална интерпретация за спецификата на добродетелите **при Учителя**.

Да, Томалевски формулира именно в този дух основната доминанта, центъра, ядката на Божественото учение, което проповядва Учителят. Каза следното: "Ние се стремим на първо място към проява на добродетели, а едва след това към добиване на качества!" Т.е. в ученика на Новия път, започвайки от християнството – защото винаги християнството и Христовият пример, Христовият Дух е бил, е и ще бъде в центъра на учението и движението на Учителя, – основното е човек да бъде един **добър** човек, един добродетелен човек. **Това** е доминантата, според нашето разбиране и нашата практика или практиката на Бялото Братство във всички векове и цялата вечност, в цялата Вселена! Защото Белите Братя не са някакви си хора тук, на

Земята, за които теософите започват да говорят едва през миналия век (макар че за бели братя се говори още в Египет и т.н.), а Бели Братя – в духа и светлината на Учителя – са всички същества, които са завършили своето развитие. Така че, ако говорим за "Бяло Братство", за "Бели Братя", ние нямаме предвид обществото, което е било около Учителя и което и сега се кичи с това име. Ние можем да се наречем само "**последователи**", само "**почитатели** на Бялото Братство", защото "Бяло Братство" – това е нещо велико. Един Бял Брат, както казва Учителят, може да хване Земята като една топка и да я запрати в пространството само с ръката си. Така че, ние сме далеч от това. Томалевски каза: "На първо място ние се стремим към проява на душевните добродетели **в общуването**, а едва след това или едновременно с това на качествата, способностите, талантите. Не само в областта на изкуството, науката и пр., а и всички онези качества, способности и дарби, към които се стремят духовните хора, йогите и т.н. – развиването на чакри, центрове и пр. Постигането на най-високото "нирвалкалпа самадхи", сливането с Бога и т.н. – това при нас би трябвало да бъде и е само следствие от **добродетелния** живот, от живота на любовта и саможертвата. Защото чрез силови упражнения, силови молитви и ритуали, постения, отшелничества, чрез силови методи и техники, в религията също могат да се постигнат големи висоти на духа, но това е друг път – отминал. Нашият път е път на доброто, на любовта, на отказването от егоизма". Кажи ми продължи той, но тук вече обобщавам по памет, ти можеш ли да дадеш вилата си, апартамента си, колата си, печалбата си, хонорара си, заплатата си и пр. на някоя самотна майка или някой по-достоен или победен човек от тебе, а ти да ходиш пеш и да идеш да живееш в неговата колиба? Можеш ли да слезеш

от сцената и да дадеш средствата си да се отпечатат първо **неговите** книги, а **после** твоите? Можеш ли да му отстъпиш любимия си човек? Ето, по това ще познаете кой е от Бялото Братство, кой от "шареното", кой от "филанкишията" или от себе си... (Томалевски имаше цветист език. Друг е въпросът, как превеждаха думите му...) Ако практикуваме Бога **така**, ясновидството **самичко** ще дойде, Гуруто **сам** ще ни дойде на крака, няма да ни се разминат и спасението, просветлението, възнесението, възкресението. Без нужда от изповеди, причастявания, кадения, песнопения, поклонения, молитви, проповеди; лекции с входни такси или лекции на горделиви безсребърници; без семинари, презентации, формули, концентрации, медитации, километрични постения и пр. И **те** вършат работа, но както в затворите: ако не работиш, ще лежиш повече. Защото под "работа" ние разбираме само Доброто и Любовта.

Последните думи не бяха казани тогава от чичо Георги точно по този начин, хората нямаха време, но той ни ги е казвал при други случаи и сам ги спазваше в живота си без нито едно изключение. Аз познавам само още един човек в България, който живееше като него и скиташе нощем с приятелите си из вселената. Най-много разказвам за **него** в тия мои спомени. В чужбина съм виждал още само един

такъв човек и той се казва Валерий Сергеевич Бабаев. Но сега разправям за искрата Божия у любимия ни човек още от най-ранното ни детство, който имаше не само брилянтен дух и превъзходен ум, но и сърце, което не само живееше, но и плачеше за всяко същество в утеснение Георги Христов Томалевски. И ще дам един пример.

Помня случай с него, който не мога да забравя никога, защото при неговия свръхинтелект и свръхталанти и свръхизявеност в обществото на няколко полета една интегрална личност, той, заедно с това, беше и един много сърдечен човек, пълно въплъщение на всичко онова, което бе казал телеграфно на ония чужденци. Аз видях, ние видяхме не един пример, не един случай, как той действително проявяваше милостта и състраданието много активно и трогателно. Той не беше само един мъдрец и интелектуал, а беше един истински ученик и приятел в най-високия смисъл на думата беше един сърдечен човек, който нерядко го виждахме да плаче, когато страдаше някой от неговите братя.

Веднъж вуйчо ми Славчо Славянски беше толкова много болен, че търсеха лекар, който да може да го спаси. И Томалевски включи всичките си връзки, за да намери такъв лекар и такива лекарства, защото в някои случаи никакви духовни практики и никакви методи на природната медицина не могат да помогнат. Просто, опира се до официалната медицина и това си има обяснение. И помня много добре, когато лекарят беше дошъл и бе казал, че не отговаря за изхода, че не се знае колко време още ще живее приятеля му, как Томалевски, на изхода на градината, в която Слави живееше тогава, аз го видях да плаче като дете за своя пръв приятел от Школата и от Братството, за своя скъп брат Слави – за този "звяр" и "корумпиран мошеник" в писанията на някои хора... Ето, този голям дух, от който ние всички се

възхищаваме, който умееше да накара да замълчат и военни, и министри, и всякакви учени със своята желязна логика, твърдост и последователност, т.е. ученикът на Новото, бе един сърдечен, мек и нежен човек. Той не може да бъде безразличен или жесток. Защото Учителят казва в една своя беседа: "Какво значи лош човек? – Лош човек, това е **студен** човек нищо повече!"

Помня много добре какво ни разказа веднъж чичо Георги за това, как веднъж са му задали един много важен духовен и окултен въпрос във връзка с прераждането, във връзка с кармата, със съдбата. Това беше въпрос, който лично за мене до онзи момент също не беше разрешен. И именно Томалевски ми помогна да разбера Учителя и окултизма в този план – точно с този негов разказ, това негово сравнение, тези думи, които той каза. Веднъж, там където се бяхме събрали на едно място, той каза: "Задават ми въпрос защо има хора, които цял живот вършат злини, живеят така, както си искат, безпътстват, удоволстват се или, дори и да не пречат на другите, уреждат само себе си и живеят за себе си – и съдбата не ги хваща до края на техния живот. Просто като че ли няма карма, няма съдба за тях – широко им е около врата. А има други, които са духовни, религиозни, етични, добродетелни, мъчат се, страдат, жертват се – и страданията продължават до края на живота им. Как да се обясни това нещо с Божията правда, има ли начин да се обясни?" И той даде следния пример: "Вие – казва – знаете ли какво значи йова́-говедо?" Тогава аз чух за пръв път тази българска народна дума "йова́" от някой диалект или е турска. И той тогава обясни: "Йова́говедо е младо говедо, което още не е впрягано и не е започнало да работи и да оре, да тегли каруцата. Това са младите юници и биче́та, които са оставени на свобода, защото те **трябва** да бъдат на свобода. Те трябва

да скачат, да ритат, да тичат, да играят, да живеят наволя, тъй като още не е дошъл моментът, в който ще бъдат впрегнати". Именно такива души са и тези, които, видимо за нас, до края на живота им, на това прераждане, съдбата не ги хваща, не ги е още хванала. И ние не трябва да се учудваме, а трябва да знаем, че според Закона на кармата, ако не в това прераждане, в друго те ще бъдат хванати и впрегнати – от една страна да отговарят за своите постъпки, а от друга – да започнат началните уроци на служенето, на смирението, на търпението, на служенето и предаността..

А това са именно най-дълбоките християнски качества качествата на човека от Новия път; човекът, който се натоварва с проблемите на хората и в него за заражда начално чувство за социалност, представа и понятие за отговорност и чувство на саможертва, на благоговение пред чуждата истина и чуждото творчество, колкото и да са различни. Георги Томалевски имаше всичко това в себе си и го проявяваше по един съвършен и трогателен начин. Какъв синтез на добродетели и качества!

Най-съществените неща, които ние сме преживели на Витоша, това бяха нашите ходения на **Бивака** – едно място в планината, което е историческо за нас. Витоша се намира само на половин час от София, най-много на един час. От Изгрева, по времето на Учителя, са ходили пеш на Витоша без автобус. Бивакът е едно място, което Учителят е избрал за своите беседи и за братския живот – по средата на планината, където се намира тази голяма пирамида от камъни и където, вече споменах, се вливат, според Учителя, енергии, каквито слизат само на върхове над 7000 м. височина.

Един от основните хора от Изгрева, Рила и Витоша, когото ще помня винаги, разбира се, е **Влад Пашов** – един

много напреднал ученик на Учителя, който беше един от най-големите гностици на Братството. Влад Пашов вече отдавна бе издал своята астрология, която за нас беше базово четиво, базов учебник, но и той лично ни разясняваше много неща. Както колективно, така и индивидуално, той ни учеше на някои тънкости в астрологията. Влад Пашов също написа книги по много сериозни окултни въпроси върху Откровението на Йоан, върху отделните Евангелия, като той тълкуваше Щайнеровите произведения в наш дух. Освен всичко друго, той беше един много добър познавач на антропософията и търсеше връзка между Рудолф Щайнер и Учителя. Например, на Влад Пашов принадлежи едно предположение, което той изказва в една от своите книги, на базата на Щайнер. – А именно, че "Петата църква" или църквата в Са́рди, към която се обръща Христовият Дух чрез апостол Йоан в Апокалипсиса, представлява не само конкретната някогашна църква в историческия малоазийски град Сарди, но е и обръщение към една цяла историческа епоха, към една цяла духовна школа, и че това е Изгревът в България. Според Рудолф Щайнер, в своите обръщения към църквите, Христовия Дух, чрез Йоан Богослов, се обръща с пророчески слова не само към конкретните църкви на ранното християнство, към школите на ранните апостоли, но и към цели огромни исторически епохи. Там Той прави анализ на тяхната дейност, на тяхното минало и бъдеще, като същевременно фиксира и техните възможни грешки и недостатъци – и възможния изход от тях. Така че, ако си спомняте това произведение на Щайнер тълкованието на Апокалипсиса, Рудолф Щайнер там казва: "Аз считам, че обръщението към църквата в Сарди е обръщение към някакво учение, което съществува днес и се намира някъде в областта на черноморския или средиземноморския район."

Значи, той ясновидски визира такава възможност, че такова учение или движение на Бялото Братство вече се е появило. Аз не зная дали той е имал предвид конкретно Учителя, защото не го е казал ясно, но известен е случаят, когато брат Боев, като студент в Германия по биология, отишъл и се срещнал с Рудолф Щайнер и му казал, че иска да стане негов ученик по антропософия. Тогава Щайнер му казал: "Защо идвате при мен, след като вие си имате Учител, който е много по-голям от мене?" Същото казва на един българин и един много голям сръбски ясновидец по онова време.

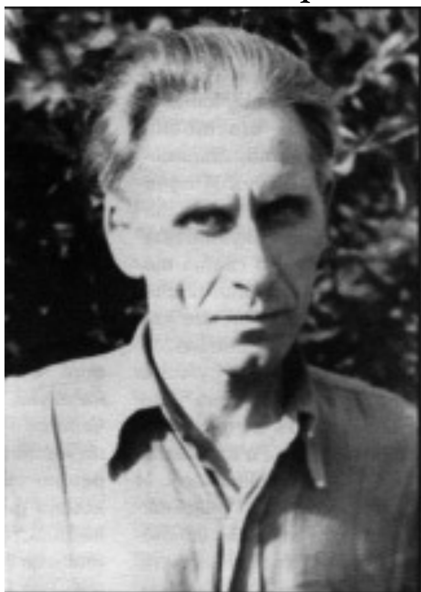

Така че, на Влад Пашов принадлежи ето това конкретизиране на думите на Щайнер, че всъщност църквата в Са́рди не е нищо друго, освен Изгрева и присъствието на Учителя и Школата на Бялото Братство сега на Балканите, в България. Тук мога да анализирам и тълкувам подробно думите на Щайнер и Влад Пашов в този план, но те са извънредно интересни. В Откровението се казва, че в църквата в Сарди "...останаха малцина верни." В думите на Христа в Апокалипсиса чрез Йоан се говори в минало време, но той просто е видял като на кино нещата, които ще станат във всички тези бъдещи епохи на **големите** "църкви"

големите духовни епохи. Значи Той, разглеждайки църквите, е имал предвид епохата на Рама, епохата на Кришна, епохата на Заратустра, епохата на Исус Христос като историческа личност преди 2000 години; и в момента, чрез църквата в Са́рди, Той визира именно Изгрева на Балканите (и мисията на българите днес), а след това има още две "църкви". Ако си спомняте – религиозните и духовни хора, познаващи Апокалипсиса, знаят, – Той говори след това за Лаодокийската и Филаделфийската църкви, които Щайнер ориентира към още две изяви на Бога на Земята, които предстоят. Тук вече ние се различаваме от западния окултизъм, който счита, че Шестата раса ще се развие в Америка, а според думите на Учителя, Шестата раса ще се развие и процъфти в славянството, най-вече в Русия, а Седмата ще се развие в **Америка**. Тук има една сериозна разлика между западния окултизъм и онова, което Учителят говори, т.е. западните окултисти, особено някои розенкройцери, обикновено прескачат славянството, докато и Щайнер вижда, че предстои една огромна мисия на славянството и всъщност неговото мнение се съвпада с мнението на Учителя – че предстои сега мисия на Русия, а след това ще бъде мисията на Америка, и това ще бъде "последната църква". Ако вие имате подготовка в областта на символогията, ще видите, напр., че когато Христос се обръща към тези американци, които ще развият Седмата раса, той констатира още в Апокалипсиса основния недостатък на Америка. То е ясно и точно казано в Евангелието, че те ще се борят за злато – златото, самата златна треска в Америка, която става основа на ранната американска цивилизация и ги "тресе" и до днес. Треската за злато е предсказана от Христовия Дух в Апокалипсиса още кога кога преди 2000 години! А по отношение на

Сардийската църква Влад Пашов твърди, (аз нарочно се разпростирам върху този въпрос, защото е много важен), че наистина в Бялото Братство, както казва или тълкува Щайнер думите на Йоан Богослов, "ще останат само няколко душѝ в бели дрехи", а всички останали ще изменят на учението на Учителя. "Само няколко души ще останат да ходят с бели дрехи..." (т.е. с бяла аура израз на абсолютната кротост и абсолютното смирение и безкористие, на верността към Христа, т.е. Учителя.) "И тогава, ти (той се обръща именно към ученика на Бялата Ложа от епохата на Сарди, на Бялото Братство в България и по света в това време) постарай се да опазиш това, което Аз съм оставил, което съм казал." И действително, нашата основна задача (ако ние сме от това Братство), беше усилието да опазим Словото от вражеските сили, които искаха да го погубят, а и до ден днешен не искат да му дадат път или го тълкуват и превеждат превратно. И в Русия има и ще има противодействие, има и на други места по света.

Искам да разкажа за един случай с Влад Пашов. Много добре си спомням, когато на Рила, някъде около 1965-67 г., имаше пожар. Бяха запалени клековете и пожарът беше много силен. Нямаше кой друг да го гаси, освен Братството – с кофи, със съдове, с брадви отидохме да го гасим и Влад Пашов ме викна като негов пръв помощник. Даде ми една брадва и отидохме да сечем клековете – да направим една ивица, през която огънят да не се разпространява понататък. И аз си спомням този могъщ ум и окултист и духовен човек колко силен беше той, когато работеше с брадвата, и как добре организираше потушаването на пожара.

Един ден той, вече на Изгрева, ме помоли да направя хороскоп (аз тогава правех първите си стъпки в

астрологията) на някакво болно момиче, защото той бил много претоварен от молби за хороскопи. Така че той ме помоли да направя хороскопа на това момиче и аз го направих по начина, възприет от Крум Възаров – аспектите разноцветни. Тогава обаче още далече не бях напреднал в детайлите на изчислителната част, в астрономическата и математическа част на астрологията, и много елементарно владеех изчисленията. Нямах никакво понятие от някои фини корекции при изчисляването на рождения хороскоп, нямах представа от това какво е делта Т, не знаех защо и как трябва да се изчислява паралакса на Луната, защо трябва да се има предвид височината на рожденото място – някои тънкости, които по-късно ние узнахме от астрономическата астрология. Нямах абсолютно никакво понятие от това какво означават тези аспекти, с които се занимава само българската и славянската аспектология примерно: ундестел, вицистел, нонастел, ундецил, квиндеграл и т.н. – те са стотици и стотици аспекти, с които борави и ще борави и в бъдеще предимно славянската, българската аспектология. На тази тема през 1995 г. публикувах мои изследвания ("Канон математической аспектологии") в едно руско астрологическо списание). Така че, когато аз му дадох този хороскоп, твърде елементарно изчислен и верен само в определени граници, Влад каза с малко насмешлив тон – даже от пръв поглед, без да изчислява, веднага разбра (понеже е много голям майстор на изчислението): "Да вика – шарен е, ама не е верен..."

Разбира се, за Влад Пашов, както и за всеки един от тези братя, аз бих могъл да разкажа много повече, но сега се ограничавам, имайки предвид обема – не зная колко касети още могат да се отпуснат за това дело, а ако трябва да

разказвам всичко, което помня, сигурно стотици няма да стигнат. Все пак се ограничавам.

Помня един случай, също свързан с Влад Пашов, във връзка с личността, за която най-много ще говоря, а именно Крум Въжаров Венно (неговото духовно име). Той ми разказваше как са превеждали с Влад Пашов на Витоша Ръдиар този същия Дейн Ръдиар, който сега тука беше пуснат и го има на пазара в превод на Миша Папуш, добре подвързан. Първо **ние** дадохме на руснаците Ръдиар и ги запознахме с астрологията, и това беше именно преводът на Крум Въжаров, който беше превел Ръдиар заедно с Влад Пашов. Нееднократно ние сме бивали удивени, когато сме виждали на каква висота е способен да работи един истински ученик на Учителя, когато се касае за съвършено владеене на една наука, на едно изкуство, на един занаят, на един чужд език. Става дума за Дейн Ръдиар, за неговия фундаментален труд от 1936 год. "Астрология на личността", който ни възпита да мислим по съвършено нов начин. Независимо от това, и **ние** имаме какво да кажем "отгоре" на Ръдиар, така да се каже, в духа на Учителя и на славянската астрология – и **ние** имаме какво да кажем на Запада. Но за нас Ръдиар беше едно изключително откритие. Крум Въжаров някога е прочел тази книга и беше преценил, че това е най-задълбочената Школа в западната астрология от всички, до които е имал достъп тогава.. Той не седнал да я превежда писмено, понеже няма време, но предлага на Влад, който беше и един превъзходен стенограф, да отидат на Витоша и да преведат тази книга. Защото сам Влад му е казвал много пъти: "Хайде, кога ще преведеш най-после този Ръдиар, ти толкова неща ми разказваш за него, дай да го преведеме!" Той му казал : "Добре! Отиваме с тебе на Витоша." Значи, на Витоша те са прекарали не на палатка,

а само с по едно платнище. Казва се "Яворови присои" и е едно много магнетично и високо място на Витоша с изглед на изток, където Учителят е водил своите ученици. И на това място, само за една седмица, те превеждат тези 500-600 или 800 стр, не помня колко беше оригиналът, виждал съм го у Весела Несторова. За една седмица! Той му диктува, превеждайки от английски без никакъв речник – и Влад Пашов стенографира. За една седмица кой професионален преводач може да преведе на прима виста такъв обем и такава сложна материя, ако не владее езика перфектно? Наистина, Венно има втора специалност английска филология, учил е и в Гърция, така че владееше езика съвършено и дълго време водеше курсове по английски в тесен кръг. Разбира се, никога не взимаше пари за това. Той учѝ някои приятели и те го усвоиха много по-добре от мене, защото до последния момент ходеха редовно при него и той ги обучаваше. Бяха стигнали до такива върхове на езика, че изучаваха даже академична книга по биохимия! Той учеше една приятелка, която днес е световно известен биохимик и се изказва по симпозиуми в Европа и Америка. Можете да си представите нивото на владеене на езика от един много скромен брат, на който са предлагали да стане професор по английска филология, както на брат Борис са предлагали да стане асистент и после професор по биология. И двамата отказали, защото не са могли да направят идейни и професионални компромиси със съвестта си и си останаха цял живот мозайкаджии.

Спомням си от Витоша, предимно от Бивака, една друга, много крупна личност в Братството – **Иван Антонов**, който беше един удивителен астролог и кабалист. За него съм говорил, ще говоря и по-нататък. Неговият образ беше като на някакво древно божество – можете да си представите

Бетовен, но на няколко степени по-одухотворен... Невероятен образ имаше той, подобен на Зевс (аз така го сравнявах – нещо средно между Бетовен и Зевс...) едно божество... Един човек безкрайно интересен, който беше извор на познание и мъдрост, и аз имах късмета той да ми предаде основите на часовата астрология. И до ден днешен се оказва, че системата му работи безупречно. Преподаде ни седморната звезда на магите и начина, по който се изчисляват часовете, как се тълкува всичко това. Но най-важното нещо, което никъде го няма и никъде не сме го срещали, беше в духа на Учителя. Той ми обясни какви са елементите на астрологическата символика примерно, на знака на Меркурий, знака на Венера, знака на Юпитер, на Уран, на Нептун и пр. Защото кръгчето, кръстът и луната се намират в различно положение едно спрямо друго какво значи, когато кръгчето е отгоре и когато е отдолу. Той първи, в духа на Учителя, ни обясни, че кръгчето – това е Божествения свят, Луната е духовният свят, а кръстчето – физическият. И в зависимост от тяхното взаимно разположение, може да се разбере защо във Венера, например, Божествения свят "подчинява" физическия; а защо в Сатурн физическият свят "подчинява" духовния. Това зависи именно от разположението на базовите елементи на астрологическата символика, в духа на учението на Учителя и в духа на България и славянството. Това нещо в никаква еврейска кабала не можеш да го узнаеш на това равнище и в никаква друга окултна и астрологическа символика – на нивото, на което Иван Антонов ни го преподаде.

Имам един приятел, който беше негов ученик, също от Братството, Тодор се казва, математик. Той още тогава ми казваше: "Аз тази система (значи, часовата астрология, преподадена ни от Ив.Антонов и преосмислена в духа на

учението на Учителя) аз съм я въртял от всички страни, за да намеря в нея недостатък, и не съм открил никакъв дефект, действа 100% !"

Разбира се, всеки един от учениците на Учителя и тези, които си мислеха, че са ученици – си имаше своите недостатъци. Много тъжно си спомням за един, на пръв поглед, дребен случай с Иван Антонов от живота на Бивака, в който той ми направи доста тежко впечатление. Едно детенце си беше наляло чай, бяха му налели чаша чай, и Иван Антонов го повика при себе си (това беше още врящ чай, току що налят от чайника), и с някаква особена жестокост, която не успях да си обясня, той взе, че нарочно бутна с пръст чашата на детето и горещият чай се разля по ръката на му и го опари, то изпусна чашата с се опари и другаде. Наистина, не можах да си обясня тази постъпка откъде дойде. И тогава аз охладнях към него и повече не пожелах да взимам уроци при него. Така че някои хора от братството си имаха свои сенки в характера, идващи от миналото. Защото с всеки един от нас – и никой не прави изключение – са се случвали неща, които са говорили и говорят за тъмни петна от миналото, които носим със себе си и с които се борим и не можем да се преборим и до днес. За всеки един мога да кажа неща, които се носят надути до неузнаваемост клюки и в "братството", и сред противниците му, защото ние сме носители както на добродетели и качества, също така и на някои трудно изкореними недостатъци. Защото Учителят е казвал неведнъж: "Тука аз съм събрал всички бивши царе, инквизитори, гении, пророци, апостоли, адепти, маги." В Братството в момента, в славянството и в България и около Учителя са се събрали почти всички велики учени, велики хора на изкуството; но заедно с това Той е подчинил кармически в едно, като един магнит, около себе си и палачи,

и черни маги, и ръководители на тъмни школи, и крале сатрапи, и "демони", които, под крилото на Учителя, след като вече са се осъзнали и са повярвали в Христа, в Бога, е по-добре да бъдат под Неговия контрол, отколкото отново да вършат своите злини. Тоест, Той е усмирил тези демони, тези отрицателни духове, защото Той е един могъщ Божествен Дух, но това не значи, че те изцяло са се променили. Те проявяват, както и всички ние, някои недостатъци и пороци от миналото. Затова, когато задали въпрос на Учителя: "Учителю, защо Ти не си се обърнал към много по-напредналите и поетичните хора от света, за да ги привлечеш в Школата като Свои ученици, а си събрал хора от кол и въже?"

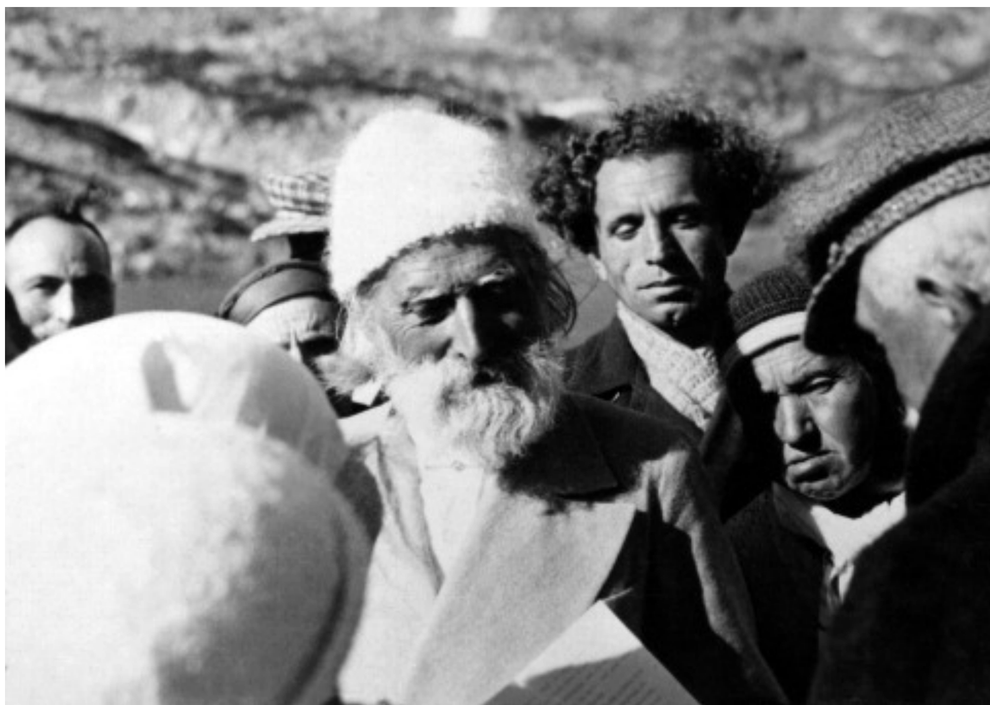

В смисъл, събрал е хора, които на пръв поглед са съвсем случайни, даже престъпници и убийци. Това е силно казано, но в Братството е имало всякакви и има всякакви – и ние го наблюдаваме този факт и до ден днешен. Учителят обяснява: Една окултна школа, едно Божествено Учение, едно Божествено Движение като Моето, през всички векове

допуска всички, абсолютно всички във външния си кръг, защото вие трябва да имате примери. Защото Моето Учение, Братството тука в момента, е предметно учение. Вие трябва да наблюдавате с очите си всички човешки достойнства и недостатъци, групирани тук пред очите Ми, под Моето ръководство – Аз лично да ви ги показвам и ги трансформирам. Там ще видите и всички диагнози – като започнете от шизофрения и стигнете до най-невинната неврастения – и ще видите, че всеки един от хората в така нареченото "братство" преподава своята теория, цитирайки Учителя с набор от цитати, които "доказват" **неговата** идея и **неговите** теории – не на Учителя, а на този отделен човек. Така че е много опасно човек да бъде под влиянието на една такава личност, която си прави набори от цитати от беседите, защото беседите са океан. Ти можеш да разглобиш едно цяло на части и частите да ги конструираш, да ги сглобиш по нов начин, при който да няма и помен от оригиналната конструкция,. Така че Учителят е предупреждавал за тази опасност, която произхожда от основния стил и стратегия на едно учение, което е Божествено, а не окултно. Божественото Учение не представлява една структурално подредена наука, в която всичко е натъкмено логически и математически, както е в съвременните светски и окултни науки, както е и в йога, а представлява, бих казал, някакво йонно състояние на информацията, на енергията, на материята. Тук всеки има правото, в зависимост от свободната си воля и еволюция и разбирането си, да създава собствени конструкции, които също може да се окажат Божествени. Малко или повече, всяка една клони към Божественото и се стреми към него, към попълване и разнообразяване на това, което Учителят е говорил толкова много векове в Своите Учения, като се

започне от Ведите, като се мине през Рамаяна и

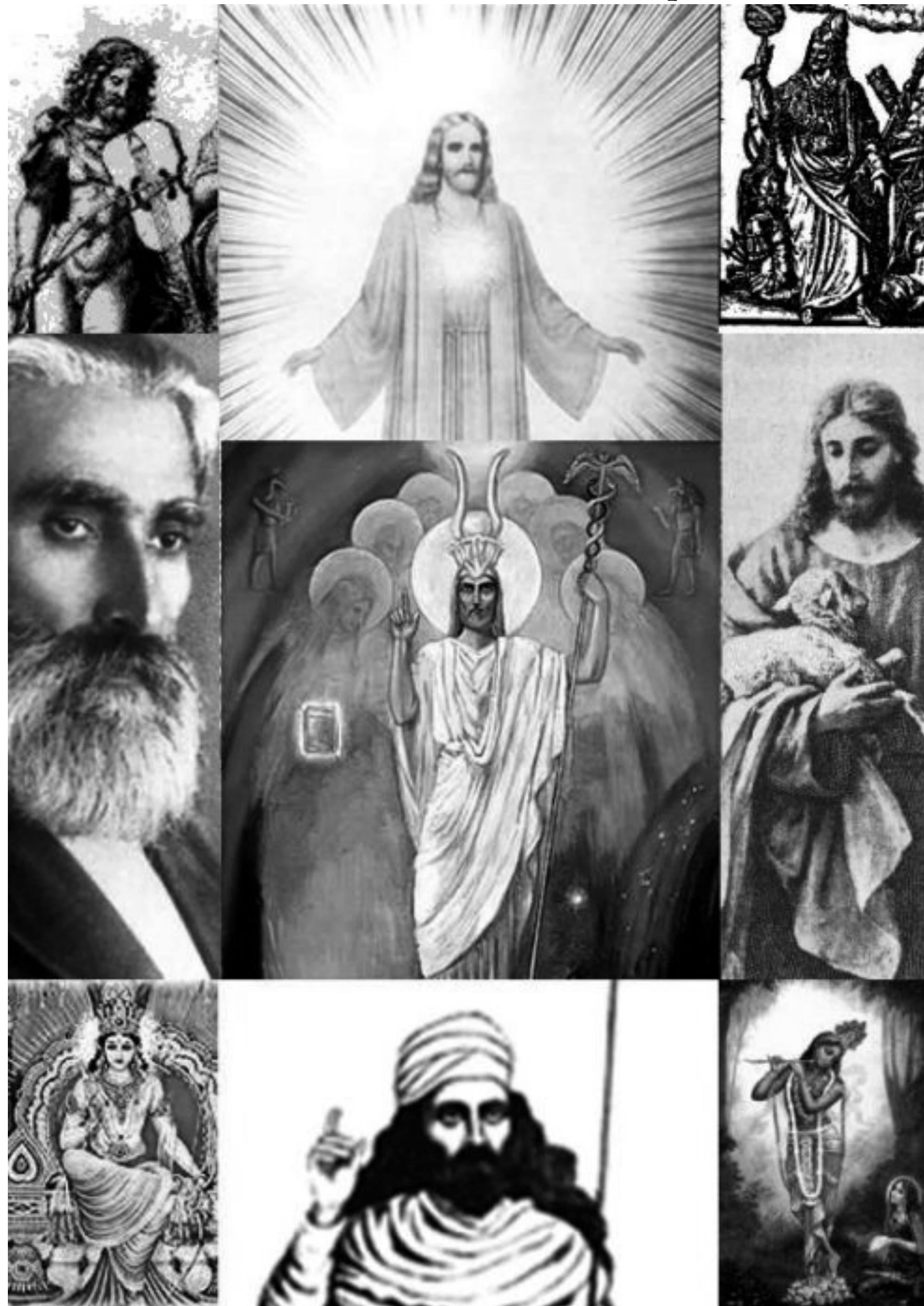

Махабхарата, през всичките книги на Библията, през Хермес Трисмегист и Зороастър, като се мине през Евангелието и се стигне до тайните книги на Богомилството; като се имат

предвид и другите известни и неизвестни прояви на Божественото, на Божествения Дух през вековете.

Кой не си спомня **бай Ради**? Някъде по-нататък разказвам по-подробно за него, тук само казвам две-три приказки и слагам кадри от класическия филм на баща ми от 1944. Всички ние от малки живеехме край него, тичахме около него – един удивително прекрасен старец, който нямаше дисхармонични изменения в лицето и тялото. Ние добре си го спомняме с неговите прости работни дрехи, как той продължаваше да копае градината, да се занимава с чисто практическите дела на Братството, както е правил това и по време на Учителя. Той мъдро ни се усмихваше и постоянно ни черпеше с разни сладкиши. Не можем и досега да забравим това, което е казал Учителят за него, а именно че той е въплътен един от най-великите основатели на българската духовна и писмена култура – всеки българин знае за подвига, който той е извършил по време на поробването на България от турците през 1300 г. – той е първият български патриарх, а именно патриарх Евтимий според думите на Учителя, прероден днес отново на Изгрева. Учителят казва, че в някои свои въплъщения някои духове си почиват и затова днес не искат да се издигат в обществото. Ние винаги разказваме случая, когато Учителят му е казал да не дава да вграждат образа му в камък, но после открихме сведения, че и това е било използвано за добро.

Друга приятелка от братството, вече доста възрастна, която и до ден днешен работи на Черни връх (леля Ганка), също ни е казвала, че според Учителя тя в миналото е била видна личност, но сега й е дадено прераждане, в което да си почива от тези борби, от това напрежение, и затова изпълнява една по-проста длъжност. Така и бай Ради се занимаваше предимно с градината на Братството. Знаят се

много случаи във връзка с него и Учителя. Наистина, най-известен е случаят, когато Учителят го е предупредил да не позира за паметник на Патриарх Евтимий. Някакъв скулптор, виждайки бай Ради на Изгрева, изведнъж се хваща за главата и иска именно той да му позира – според неговите представи и представите на българите, той е идеален модел за Патриарх Евтимий. Скулпторът е имал поръчка да направи и е направил паметник на патриарх Евтимий, който и до ден днешен стои на видно място в София.

Постоянно го спрягаме във връзка с този случай, но за чужденците и за опресняване паметта на някои българи не е зле да се съобщи какво кой е Патриарх Евтимий

Св. Патриарх Евтимий е роден около 1320–1330 г., и според някои произхожда от знатния род Цамблаковци. Учи в търновски манастири и приема монашески чин. Привлечен от славата на Теодосий Търновски, около 1350 г. постъпва в Килифаревския манастир. Теодосий го определя за свой пръв помощник, и през 1363 г. двамата заминават заедно за Цариград, където скоро след това Теодосий умира.

Св. Евтимий последователно постъпва в манастира Студион и лаврата на Свети Атанасий Атонски на Атон. Византийският император Йоан V Палеолог го изпраща на заточение на остров Лемнос, а след освобождаването си се връща в българския Зографски манастир в Атон.

Към 1371 г. Св. Евтимий се връща в България и основава манастира "Света Троица" край Търново. Там поставя основите на Търновската книжовна школа. Той установява правила за правопис и поправил чрез сравнение с гръцки текстове изопачените български църковни книги. Тези коригирани текстове се превръщат

в образци за православните църкви в България, Сърбия, Румъния и Русия, използващи църковнославянски език.

През 1375 г., след смъртта на българския патриарх Йоаникий II, Св. Евтимий е избран за негов наследник. Привърженик на исихазма, той се бори с упадъка на нравите. Евтимий получава известност в целия православен свят и мнозина митрополити и игумени се обръщат към него за тълкования на богословски и църковни въпроси.

Известни са 15 съчинения на патриарх Евтимий литургични книги, похвални слова, жития и послания. Навярно много от трудовете му са били унищожени или все още не са открити. Негови последователи в книжовното дело са Киприан, Григорий Цамблак, Йоасаф Бдински и Константин Костенечки.

През пролетта на 1393 г. султан Баязид I стоварва огромна войска пред Търново и го подлага на продължителна обсада. Григорий Цамблак разказва в "Похвално слово за Евтимий": "Варварският цар ненадейно нападна града не от една или две страни, като го обгради целия отвсякъде с човешки тълпи." Иван Шишман не е в града и патриарх Евтимий ръководи защитата му. Смята се, че градът е издържал тримесечна обсада. На 17 юли 1393 г. турците превземат столицата с щурм.

Видинският митрополит Йоасаф Бдински, съвременник на това събитие, дава следната характеристика за него: "Стана велико агарянско нашествие и се извърши пълно разорение на този град с околностите му". Според Григорий Цамблак, църквите са превърнати в джамии, а свещениците са изгонени и заместени с "учители на безсрамието". 110 видни

търновски граждани и боляри са убити, но патриарх Евтимий е помилван и изпратен на заточение в областта Македония (днешна Тракия), вероятно в Бачковския манастир. Предполага се, че е починал там през 1402-1404 г. От това време Търновската патриаршия престава да съществува, българската църква губи независимостта си и е подчинена от Константинополската патриаршия.

Патриарх Евтимий е канонизиран за светец и паметта му се почита в един и същи ден с паметта на свети Евтимий Велики 20 януари.

Евтимий Търновски ръководи Търновската книжовна школа, основана от него или патриарх Теодосий Търновски. Евтимий извършва правописна и езикова реформа на българския език. Поради голямото културно влияние на България върху славяно-православния свят, Евтимиевата реформа се отразява на писмеността в Сърбия, Влахия, Молдова и руските княжества. Значението на Евтимий Търновски за възхода на българската книжовност от втората половина на 14 век е неоценимо.

Значи, скулпторът Марко Марков е успял да направи паметника, през 1939 г., макар и само по една снимка на бай Ради. Известна е спирката "Патриарх Евтимий" по линията на трамваи №2, 12, 14, и 19 до кино "Дружба" – днес ѝ викаме спирка "По́па". Когато този скулптор е искал бай Ради да му позира, за да може да направи по неговия образ паметник на патр. Евтимий, Учителят го предупредил: "Не позволявай да вградят образа ти в камък." Това е един много важен момент, който трябва да се има предвид от духовните хора, защото въпреки великото изкуство – скулптурата, – съществуват някои магически закони, които водят до опасни последствия. Може би това не важи във всички случаи, защото инак се поставя под въпрос въобще портретната скулптура, графика, живопис и пр., а такова нещо Учителят не може да има предвид – по някои магически съображения, изцяло да се ликвидират тези фундаментални изкуства. Просто в случая е имал предвид нещо по-особено – може би това е само частен случай. Може да се предположи, че паметник в попски дрехи би го върнал в еволюцията. Но и за Себе си Учителят е подчертал, че ако Му направят паметник, ще го разруши. Както казах, според спомените на други хора, в един момент Учителят е разрешил на бай Ради да позира за тази скулптура.

Много добре си спомням и сестра Олга **Славчева**, която е авторката на класическия текст на Паневритмията. Въпреки некрасивите думи, които някои хора влагат в устата ѝ, които уж била казала за Михаил Иванов, ние се учим да се спираме само на положителното. Нека не оставате с впечатление, че защитавам безрезервно хора като Михаил Иванов и сателитите му, не можем да си затваряме очите за уроците, които ни дават тия сложни личности със своите грешки. Щом Учителят е накарал Олга да ги осмее със

специално стихотворение за тях и да го прочете пред всички, значи не е цепел басма никому. Но тя бе достатъчно интелигентна, за да не може да си измисли версията, че Михаил й бил направил магия с една пчела, та да не напише това стихотворение... В нейния случай с разболяването след това не бива да се говори веднага, че той й бил отмъстил с черна магия. Да не се спирам сега на още по-грозни думи, вложени от някого в устата й. Важна е светлата й поезия: трогателните стихове за подвига на Учителката, които явно са автобиографични; дълбокото й разбиране, че Духът е като скулптор, който дълго и болезнено трябва да отделя от нас ненужното, докато станем завършени и прекрасни. Пълната липса на метафори в повечето "братски" поетеси не пречи да виждаме чистите им, възторжени души. Колко добре ги разбираме обаче, когато цветята в душевната им градина ухаят от мъка и скръб поради незадоволените им копнежи и блянове! Точно така се изразява Олга Славчева в едно от своите стихотворения.

Още една много важна поука от Олга: когато ще идва гост от Слънцето, не пускай никого в дома си и в душата си! За да станеш Асинета и Хелмира и да дойде Асавита, трябва да вървиш по линия на Послушанието, Предопределението.

В астрологията това са примарните дирекции първичните направления от Бога. В случая транзитите са случайните хора, които минават транзитно през живота ни, за да ни оберат или да ни използват. Прогресиите в случая свободната ни воля също трябва да мине на втори план и да помълчи, за да дойде "Асавита" определеното от Бога.

Хубаво е, че има сестри, които не забравят откъде е дошъл класическият текст на паневритмията, получен от Олга Славчева. Съществото Асавита от Слънцето няма да продиктува случаен текст. Не е хубаво обаче, когато цитират само едни думи от предговора и даже посочват страница, а други думи, казани от Учителя съвсем малко по-нататък в същия предговор, ги премълчават: че в бъдеще ще бъде даден нов текст на паневритмията (**"Текстът на песните, който прилагаме в настоящото издание, е най-елементарният и най-леснодостъпният образец. Тия движения имат и по-дълбок словесен израз, който ще се даде в бъдеще." (Учителят, "Основи на паневритмията", 1941 г., с.27).** И да са били в Младежкия клас, те не са запомнили стотиците упражнения там за свободно транспониране на текстове и мелодии и съчиняване на нови от всеки, който пожелае **основен** метод на Учителя и на Божественото Училище. Трябва да се явят интелигентни души и съвсем истински ученици като един мъдър и благ светец от гр.Любимец, за да изкажат **божествена, диалектическа** оценка: и **едното** бяло е хубаво, и **другото** бяло е хубаво именно поради различията. Когато измерваме челото на догматика, който фиксира едно явление като "единствено" и "незаменимо", добре е да го сравняваме и с челата на хората, които плуват нощем свободно из вселените и не са отхвърлени от присъствие нощем в Школата, въпреки че си позволяват творчески "волности".

Много съм общувал и сме общували и със сестра **Ганка,** за която споменах, че е била известен човек в миналото и в момента си почива с една работа на 2000 м. височина на чист въздух. Един ден, на Черния връх на Витоша, където тя работеше, се ентусиазирах да и нацепя дърва от едни големи дънери, но й счупих брадвата... После купих нова и й я занесох. Тя беше първа помощничка на бай Ради ето как се събират миналите величия за народна работа под прикритие, когато имат прераждания за почивка. Не почивка от физически труд, а от интриги и известност. От филма с бай Ради и спомените ни за Ганка от Изгрева излизат два интересни факта: поляната е виждала коса, а ягодите от братската градина са били продавани, и то на хората от братството. И двамата са въплътени ангели, но са се примирили с тези два метода на старото човечество.

Спомням си и нейната приятелка, с която тя живееше на Изгрева сестра Ружа, която беше изтъкната есперантистка и си кореспондираше с цял свят и пишеше художествени произведения на есперанто. По нататък ще разкажа за случай с един японец от Оомото, също есперантист, когото трябваше да заведа служебно на вегетариански ресторант, в качеството си на председател на студентското есперантско дружество "Вела Пеева". Но от "служебно" минахме на общуване по същество, понеже се оказа, че той търси контакт с Братството и потвърди думите на големия посветен Онисабуро Дегучи, че е бил ученик на Учителя в България.

Спомням си и един от първите приятели на баща ми **Галилей** Величков – бате Гале, както ние го наричахме. Никога не мога да забравя разговорите с него, неговото веселие, неговото остроумие. Неговият образ присъства в един филм, когато той, заедно с баща ми и вуйчо ми Славчо,

са били на Рила. Имахме го доскоро, но иззеха лентите ни при обиските от страна на ДС. Тогава нямаше как да знам, че водещият претърсването ще пази в мазето си куфарчето на баща ми с филмите, между които и този с погребението през 1944, и след 25 години ще ми го върне.

Един от най-любимите ми приятели, който почина през 1993 или 94г., това е **Кирил Михайлов** или **Кирчо Лъвчето**. За всички тези хора от Братството засега казвам само по няколко думи, за да мога после да се спра обстойно на тези трима или четирима души, които изиграха най-голяма роля в моя и в нашия живот – на нас, младите хора на Изгрева. Това са Крум Въжаров, Борис Николов и Петър Филипов. Естествено, и Весела Несторова.

Кирчо Лъвчето (най-вдясно на снимката) е сърдечно близък приятел на нашия дом, на нашето семейство, и най-вече на баща ми. Той много обичаше баща ми. Те и двамата са минали през протестантската черква, и под въздействието на пастор Методи Марков са попаднали при Учителя. Той

е един жив пример за това, каква е мощта на Учителя да спасява и видоизменя хората не само вътрешно, но и външно. Той е имал епилепсия, защото се е родил в семейство на алкохолик. Имал е тежки припадъци. В моменти на силно разгневяване и при стресови ситуации, които той преживяваше и досега, се появяваха признаците на възможен епилептичен припадък, но не се стигаше до това след срещата му с Учителя, припадъците изчезват. Един ден, когато баща му се бил върнал отново пиян и започнал да бие майка му и другите деца (Кирчо вече е бил голям), той излязъл, намерил отнякъде един нож и тръгнал да убива баща си. Всичко това той ми го е разправял лично в подробности. Вече не можейки да издържа на тази драма, тази трагедия, той тръгнал да убива баща си, но по пътя добрият му ангел го накарал да влезе в протестантската черква на ул. "Солунска". Точно тогава е проповядвал един уникален, изключителен пастор, който никога не може да бъде забравен от българите и от протестантите пастор Мишков. Кирчо влязъл вътре и се заслушал като омаян. В момента, в който Мишков много вдъхновено говорел за любовта и прошката, Кирил отишъл и застанал отпред пред всички, извадил този нож и го хвърлил на земята, казвайки: "Знаете ли защо аз бях тръгнал с този нож? Бях тръгнал да убивам баща си, който е един безнадежден алкохолик! Той тормози майка ми и цялото семейство вече толкова години. Аз страдам от епилепсия, и когато гневът ме обхване, аз също не зная какво правя. А сега съм толкова щастлив, че попаднах при вас, защото това ме спаси от един ужасен грях и спаси един живот, а може би и не само един". Това е била една чистосърдечна изповед, едно спасително покаяние, и той започва да посещава протестантската черква и става ревностен евангелист. Там се запознава с баща ми и с други

приятели около пастор Методи Марков, който също лично познавах, и неговата жена, леля Гинка. Много мил и благороден жест от нейна страна беше подаръкът, който тя ми направи след смъртта на мъжа си. Тя ми подари личните томове на М. Марков със съчинения на Сведенборг на английски, за което съм й безкрайно благодарен. Това ми е останало от богатството на пастор Марков, неговият дух сякаш присъства именно в тези томове на Сведенборг – специално в основното му съчинение "Небето и адът и техните чудеса", както и една биография на Сведенборг от Троубридж и др.

Така че, когато Кирчо Лъвчето попада на Изгрева заедно с моя баща Жорж Кьосев и с Димитър Кочев, те са били вече неразделни приятели – първи приятели от евангелската черква. Попадайки при Учителя, за няколко години главата на Кирчо Лъвчето, която е била много голяма (бил е макроцефал, т.е. с огромна глава), под влиянието на Учителя се оформя правилно. На снимката той е долу вляво. Изчезва епилепсията му, почти изчезва неговата гневливост и той става един от най-добрите ученици на Учителя.

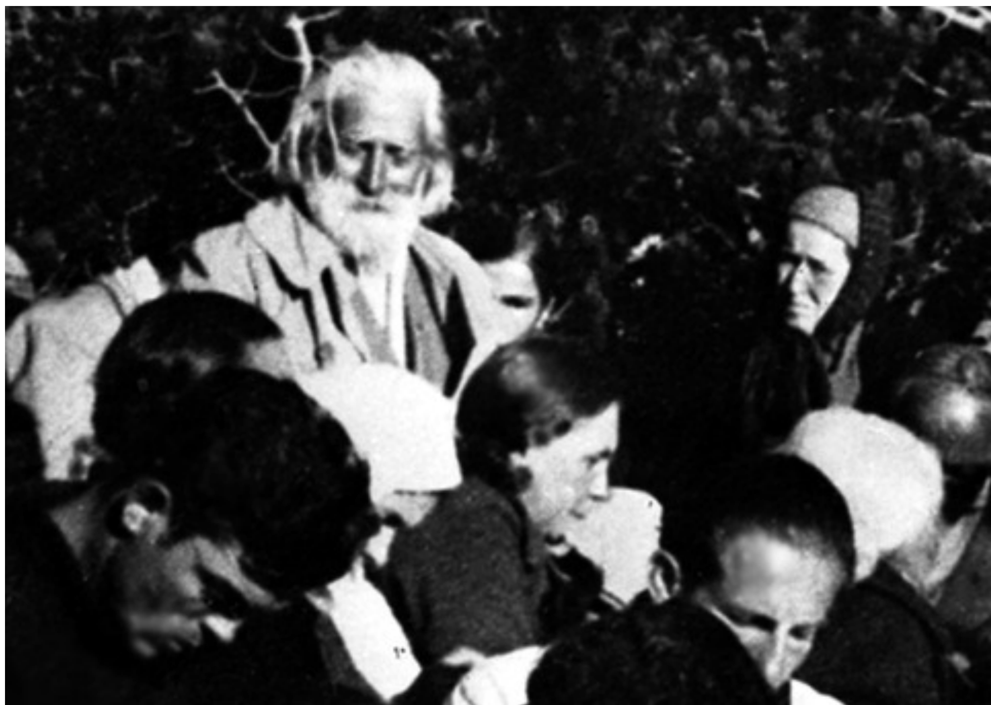

Той почти единствен ни показа как окултният ученик работи академично. Кирчо състави множество томове с индекси на Словото по теми, т.е. предметен показалец на Словото, някои от които ми беше подарил, но при обиските взеха и моите, може би са взели и неговите, дано някъде да се съхраняват копия. Също има и негови окултни съчинения в духа на Учителя, които се разпространяват и превеждат на запад.

Много бих могъл да разказвам и за други хора, които са също незабравими и прекрасни всички те имаха своите достойнства и недостатъци, като всеки един от нас. Много пъти, както казах, съм слушал беседите, които брат Симеон четеше; той свиреше и на цигулка. Всичко това е отразено във фотографии и на кинофилми.

Мога да разкажа и за гостуванията ми и при един удивителен брат, **Цочо Диков Ракитски** (1883-1968). Беше добър приятел на баща ми от Изгрева. Разказваше ни за случая с **проф. Стефан Консулов**, при когото е работил като лаборант. Консулов е бил един от най-големите специалисти

по морска биология и основател на аквариума във Варна. Бил написал книга против Учителя и му се обездвижила дясната ръка. Цочо му казва каква е причината, Консулов изтегля непродадената си книга и унищожава и втора на тази тема, която е бил подготвил. Ръката му се оправя. Започва да чете беседите на Учителя. Той е бил състудент и на Боян Боев, който ни разправяше как един ден Учителят казал за Консулов: **"Рекох, той е един духовен човек"** въпреки цялата му борба против мистицизма и Учителя до този момент. И наистина, Консулов се променя, започва да слуша вътрешния си глас и затова по време на войната спасява войниците си от смърт, а после му е послушен и по други поводи. Не намерих снимка на Цочо Ракитски, но сложих по-горе фотография на проф.**Стефан Консулов** (1855-1954). Жена му Руска е съвсем "случайно" сгазена от съветски военен камион, след като той критикува Съветския Съюз... Той е жив пример за душите, които се осъзнават и тръгват в светлия път на виделината. Бил е в затвора след 9 септември заедно с **професор Михаил Арнаудов**, нашия литературоведски корифей, когото също познавах.

Арнаудов живя точно 100 години до 1978 г.. Помня как идваше редовно във вегетарианския ресторант, и всеки път ме гледаше по особен начин, разговаряхме се телепатично, разбрах, че е ясновидец като Радой Ралин. Не си го внушавам, има начини ясновидството и вътрешният диалог между душите от Ятото да се констатират не само във филмите на акаша, но и по технически средства. В Агарта има специални визуални устройства, пред които е поставян и Хрушчов, за да се увери в безсмъртието на човешката душа и това не се случва само с него. Позволявам си да сложа тук и фотография на **акад. проф. Михаил Арнаудов**, който, смея да твърдя, в края на живота си също се върна в Ятото на Учителя, както стана това с Ванга, с Николай Райнов и даже със сина му Богомил. За последния бе работено по специален начин. Дано наследниците му изкарат най-после от сандъка на тавана уникалния му многотомен роман за преражданията на едни герои през вековете и го публикуват. Поне пари ще вземат от тая поредица... От него бе отпечатан

само първият том "Кръвожадни", докато героите са още

първобитни хора.

Дали си измислям за Михаил Арнаудов? Това могат да кажат само хора, които не го познаваха. Я му вижте съвършеното ухо! Погледнете поне само:

http://www.youtube.com/watch?v=Nv8IqwjnuGg

Как започва той видео интервюто? **"Съдено е предварително колко ще живееш и какво ще правиш. И има една колосално скрита от нас... Аз, като проследя пътя си, намирам, че няма нищо случайно. Всичко е закономерно, по силата на известни обстоятелства".**

Въпреки че беше един колос на литературната ни наука, на нас ни беше доста яд за унищожителната му книга против "Веда Словена", за която по-късно излязоха изследвания в нейна защита. Все пак, с това изключение и още много малко подобни, той си остава представител на Бялата ложа в културата ни сам казва, че предпочита да утвърждава, а не да развенчава. Бил е следен и арестуван неведнъж и от предишния режим, но никога не е предал никого. Спасил

е много хора. Неговите стотици книги и хиляди статии си остават в златния фонд на българската и световната култура. Наричат го "динозавърът на българската фолклористика", има чудовищна работоспособност. Още 16-годишен пише в училище фолклорно изследване, което Шишманов веднага публикува като уникално. Лягал си е и е ставал рано без никакви изключения още един белег от кои е. Може да реабилитират колкото си искат Трайчо Костов, но той е поискал смъртни присъди за редица достойни българи и доживотна за Михаил Арнаудов, тогава министър на народното просвещение и професор по сравнително литературознание в университета. В чест на любимия ни писател Младен Исаев можем да си припомним, че той е предложил Михаил Арнаудов и още стотици набедени писатели и други българи за освобождаване от затвора. За шубелията Петър Динеков има още едно доказателство че е такъв, понеже се е отвръщал от Михаил Арнаудов и се си е пазел кожичката да не разговаря с него, когато един академик още от 1924 година бива реабилитиран през 1957 и комунистите го назначават за... младши научен сътрудник, подчинен на своите бивши студенти... **"Какво ще постигнеш със завист** казва Михаил Арнаудов, **това е едно много низше човешко его. Някои хора изпитват радост да клеветят и позорят. Очевидно, озлобени до дън душа, те не могат другояче да реагират на живота, освен с тази омраза в своето презрение".** (Все едно че в нашето "братство" днес е по различно?...) Идваше и в Университета и Съюза на писателите, виждахме го постоянно и в Народната библиотека до последните му дни. В библиотеката редовно виждахме до 1969 г. и Кимон Георгиев.

Не ми е неудобно да разправям за случаите, когато една душа разпознава Божественото в друга, тъй като

Божественото не е наше. Така, може би, някъде в тия спомени разказвам и за други ясновидци тук и в чужбина, които виждаха особени неща в аурата на някои млади хора и им го казваха че лети гълъб над тях, че имат бяла звезда над главата, целуваха ръцете им, разпознаваха преражданията им, виждаха Словото, което тече през тях и т.н.

Говорим за целуване на ръка?... Ето още един случай, пак с проф. Консулов, когато е в болницата и вече си отива от този свят. Това ни го разправяше сам чичо Георги Томалевски. Стефан Консулов му казал просълзен: **"Дай ми да ти целуна ръката все едно, че целувам ръката на Учителя!".**

То е страхотно интересно да се проследява животът на достойните българи с душа, някои от които познавахме лично. За Консулов бях чувал и от чичо ми Дино, инж.Нойков и инж.Димитър Кочов, които от време на време си правеха химически кооперации за разни производства и са си сътрудничели и с него. Бидейки в немилост пред комунистите, Стефан Консулов вече не можеше да бъде в голямата наука, но е имал щастието да бъде освободен от затвора по настояване на големия съветски учен Державин. Почва да прави разни химически изобретения, които спестяват много пари на България ученият си е учен. Който не знае, той създаде и пастата за зъби "Поморин" ако не друго, намажете си с нея стресницата, която почва да ви излиза на устните и тя ще ви мине... После, като човек с ум в главата, започва да лекува хората от рак чрез суровоядство и има големи успехи. Професор Консулов приема Словото на Учителя като топъл хляб за своята вече изстрадала душа, разбира го в дълбочините му. Даже, когато е бил в ИСУЛ със собствен кабинет за лечение на рака, един ден го питали: "Професоре, какво е вашето мнение за Бялото братство?" Той казва: **"Това е единственото Братство в**

света, което ще го спаси от всичките му страдания! Това е едно велико Братство, чийто живот протича в духа на най-висшите нравствени принципи".

Но да се върна към брат Цочо, когото посещавахме в мизерната му стаичка на Изгрева и майка ми го обгрижваше. Тя лично му носеше вестници, за да ги слага под дрехите си, да не му е студено. Като са го арестували и него от време на време като "дъновист", са мислили, че пренася позиви... С нищожните си средства, той бе подвързал с дебели корици много екземпляри и подари и на баща ми едно свое фундаментално съчинение, което доскоро го виждах вкъщи, но сега не знам къде е, може би и то отиде при обиските, но може някой го съхранява някъде. Като голям астролог и астроном, макар че не зная дали той е работил официално това и какво е неговото образование, той беше извел една теория за причините за обратното въртене на Венера и на Нептун и за "търкалянето" на Уран като колело по еклиптиката. Не знам, може да е открил велосипеда или Америка... Той описваше не само дескриптивно, а и с математико-физически апарат възможните причини тия планети да се въртят обратно на другите. Разбира се, аз не съм компетентен да оценявам дали това е негов оригинален принос или е отдавна известно в небесната механика на Слънчевата система, но той твърдеше, че тази негова теория е оригинална, че я е предлагал нееднократно на астрономите и че те не го разбирали. Този брат, подобно на следващия, за когото искам да говоря, умря в крайна мизерия.

Мога с тъга и болка да кажа, че тези изключителни личности умряха почти от глад – те, които цял живот са били около Учителя и даваха всичко от себе си 100%! Имам предвид и **Петър Манев**, също виден астролог, който, заедно с Жорж Радев, Крум Въжаров, Методи Константинов, Иван

Антонов и Влад Пашов е един от най-големите астролози на Братството. Тук сега в България има и други, по-млади; но аз лично съм общувал с "класиците" (с изключение на Георги Радев, който е починал по-рано). С Петър Манев съм общувал много. Той беше един извънредно тих и скромен човек. Аз никога не съм виждал в живота си по-скромен човек нито извън братството, нито в братството. Той беше един много мълчалив човек, извънредно съсредоточен, изключително концентриран. Неговата квартира беше най-бедната квартира, която съм виждал. Този човек, не е изключено, също да е умрял от глад, защото в българското "братство" такива неща стават. Спомням си как майка ми редовно отиваше да разтребва неговата стая и да се грижи за него, когато беше болен. Петър Манев е известен с изключително интересните си статии, които е публикувал дълги години в братското списание "Житно зърно", в духа на астрологията, кабалата и пр. Той е математик по образование. Един от неговите най-големи приноси е преработването на астрологическата теория на средновековния астролог, автора на 26-те тома "Астрология Галика" Морен дьо Вилфранж. Неговата система за изчисляване коефициента на полезно действие на всяка планета беше основно преработена от Петър Манев и – тъй като на нас ни я е преподавал Крум Въжаров – тя дойде до нас; и сега ние това, което можем да направим, са сравнително малки уточнения. Така съвършено той бе "пипнал", както се казва, тази теория и бе я довел до завидно съвършенство. Нещо друго, много важно. Той ни научи не само да изчисляваме хороскопи и да правим писмени и устни прогнози, но да се явяваме в живота на човека малко преди да му сработи някой негативен аспект. Именно по този начин, макар и в случая без сверка с ефемеридите, бях

написал едно писмо на приятелка в Москва, която го е получила на вратата си от раздавача миг преди да изпие отровата и я хвърля през прозореца. Но случаите не са един и два. Та ето какво разправят за Петър Манев:

"Петър Манев беше астролог. Като задача, той имаше да вземе рождените дати на всички младежи от Окултния Клас и на всеки един от нас да направи хороскоп. Следеше хороскопите на всички, и когато имаше някой неблагоприятен аспект, той се приближаваше, подаваше едно листче, където бе отбелязана датата, какъв е аспектът и от какво трябва да се пазим. Това беше жива астрология и жива лаборатория. Имаше възможност да проследява аспектите ни и да ни наблюдава лично. Когато в моя хороскоп има някой зловещ аспект, ще дойде при мен, ще ми подаде листчето и ще каже няколко думи във връзка с аспекта. И най-интересното е, че той беше изключително точен. Пример: един път на езерата, с един дълъг нож режа една дъска, за да направя от нея една дълга лъжица за бъркане в казаните за храна, да не загаря храната в казана. Изведнъж ножът ми изхвръква от дланите ми и се заби в ръката ми. С едната ръка аз държа раната, от която тече кръв, а той ми тика листчето пред очите, на което е написано, че днес, в еди колко си часа и еди коя си минута, имам някаква квадратура и че днес има опасност да се порежа. Изважда си джобния часовник и ми го показва. Аспектът бе точен до пет минути! Аз гледам и не вярвам на очите си. "Абе, Петре, защо не ми каза една минута преди да се порежа?" Той мълчи. Но беше много кротък и бяха първи приятели с Георги Радев. Той се обръща и ми показва една сестра, която точно в този момент го била заприказвала и затова го е отклонила с пет минути. Ако тази сестра не беше го

спряла, той щеше да ми даде листчето и да ме предпази. Значи, "вината" беше в сестрата... А за да довърша разказа си, ще кажа, че предния ден тази сестра беше дошла уж да ми помогне нещо, а ми направи беля. Аз й се скарах и тя заплака. А сега тя ми го "върна": аз не плачех, но сълзи ми се наляха в очите като видях листчето с написаната квадратура и точния час на моето премеждие.

Какви хора имаше около нас! От всеки можеше да се учиш и от всеки можеше да провериш как действат окултните закони безпогрешно в Школата на Учителя. Петър Манев публикува много свои разработки за предсказанията и системата на Нострадамус в списание "Житно зърно", както и за астрологията."

Като един много красив спомен – след толкова много години – изплува пред мене и образът на любимата и мила сестра **Катя Гривá**, сестрата на известния български композитор **Димитър Гривá**, който бе един от най-интелигентните и културни апостоли на учението в България и в чужбина, със световна известност. Той почина наскоро. С него също съм общувал и мога да разкажа интересни неща. Същественото за Катя Гривá е, че тя ни преподаваше паневритмията тъй, както я е учил лично Учителят. Ние сме играли след нея съвсем подробно всяко упражнение, детайл по детайл, учили сме всяко движение, което тя ни е обяснила в тънкости. Така тя ни преподаде паневритмията точно както Учителят й я е показал.

Че е завършила пеене в Рим и е пяла в Санта Чечилия и в "Аида", знаехме всички. Че всички братя на Изгрева са били влюбени в нея също... Че се е влюбила в Ангел Янушев също. Въпреки любовните романи на Ангел и Асен Арнаудов дори с ученички, Учителят се е отнасял с тях с много голямо уважение и внимание, направо с нежност. Всъщност, именно на тях двамата сега дължим нотирането на паневритмията. Учителят е създал песента "Бурята" специално заради нея, отразявайки и сублимирайки мъката й, че Ангел в последния момент се е отказал от женитбата и се е оженил за Дора. В много подобни случаи разярените сестри са очаквали от Учителя да се скара на "виновните", но Той или си е замълчавал, или даже ги е оправдавал. Заради Катя, Учителят е създал и песента "Да имаш вяра". Може и до днес да критикуват "слънчогледите" сестрите, които са досаждали на Учителя и са го обсаждали постоянно, но това е много по-добро от случаите, когато някой става фен на човек от по-ниска еволюция. При един такъв случай, Дядо Благо замалко

е щял да удуши Катя Грива Учителят едва я е спасил в последния момент.Това е известният наш детски писател **Стоян Русев** (1864-1938), Дядо Благо му е псевдоним. Държали сме изпити за него по детска литература в университета. Учителят го е обичал много. Дядо Благо е бил най-близък с Иван Антонов. Негов е текстът на "Братство единство" и "Росна капка"., също на "Любовта е извор". Когато се простудява и си отива, Учителят изнася две беседи специално за него и казва, че това са двете Му свещи за Дядо Благо. Ето какво още разказва Мария Тодорова за него:

"**Аз обичах дядо Благо!" Учителят го каза! Аз не съм чула за никого Учителят да каже "Обичам еди кого си". Казвам ви, аз се радвам, че чух да видя обич на Учителя към някого лично**. (И Христос е имал любим ученик...). **Учителят веднъж каза: "Ако иска някой да отиде на някоя планета, никой да няма, сам да бъде, има ли такъв желаещ?" Дядо Благо каза: "Да, аз искам!" Мен ми направи силно впечатление, че никой не каза "Искам да отида сам на една планета!..." Да ти кажа, това е човек с дух! Това е човек който не се страхува."**

Мария Тодорова не е знаела къде е роден Стоян Русев, но аз си бях взел изпита по детска литература с отличен и знаех, че е от Странджа. Затова, когато живеех в там, отидох специално в с.Заберново, за да му се поклоня. Негови паметници има и в селото, и в Малко Търново. Е, там са

сбъркали рождената му година, не са знаели, че е "набор" на Учителя... Навсякъде бъркат рождената му година...

Ето малко гатанки от Дядо Благо:

Свещи горят по полето,
на открито под небето;
вятър духа, не гаси ги,
слънце грее, не топи ги.

Що е то? (Минзухари)

Четирима знайни братя;
където да ги пратя,
един без друг не ходят,
на чифтове се водят,
все тичат, врява вдигат,
а все не се настигат.

Що е то? (Колелетата)

Две сестрици,
сиви врани,
с гвоздей
приковани,
все се кълват
и се борят,
сякаш лошо
ще си сторят,
ала пак си
в мир живеят,
по поръка
сладко пеят.

Що е то? (Ножицата)

Да е лед,
не е лед,
да е мед,
не е мед,
а се топи като лед
и е сладко
като мед.

Що е то? (Сладолед)

Без сладило подсладява,
без горчило огорчава,
плач на радост преобръща,
като тръгне, се не връща.

Що е то? (думата)

Ето за Дядо Благо:

Дядо Благо
от Уикипедия, свободната енциклопедия
Стоян Русев (Дядо Благо)
български детски писател
Роден: 2 февруари 1864
в с.Заберново
Починал: 16 януари 1938 г.
в София, България

Стоян Стойков Русев, известен с псевдонима си Дядо Благо, е български учител и писател. Той е един от съоснователите на Съюза на българските писатели и има голям принос за формирането на традициите на българската детска литература.

Роден е в малкотърновското село Заберново в многолюдно семейство, най-малкото от общо деветнадесет деца (18 братя и 1 сестра).

Завършва втори прогимназиален клас в Бургас, а гимназия в Сливен. След това в продължение на 53 години работи като учител: първо в бургаските села Горица и Росен, а след 1889 година в София. Наред с това се занимава със събирането на народни мъдрости и приказки, пословици, гатанки, басни, както и с описанието на народни обичаи като коледуване и сурвакане. Сам той е автор на много приказки, стихове, поговорки и скоропоговорки, възприемани като народни умотворения.

През 1889 година в Бургас е публикувана първата стихосбирка на Русев, "Звезда", която съдържа лирически и епически стихотворения за възрастни. Това е единственият сборник с негови творби за възрастни, останалата част от творчеството му е посветена на децата. Стихосбирката е дело на печатаря Иван Кираджиев и е първата художествена творба, отпечатана в Бургас.

През същата година Стоян Русев се мести в София, където продължава да работи като учител в училищата "Братя Миладинови" (1989-1900) и "Кирил и Методий" (1900-1928) и до края на живота си сътрудничи на детски периодични издания. През 1896 година, за първи път на български език, превежда и публикува приказките на Братя Грим. Работи като редактор за списание "Градинка" (1894-1897), списание "Росна китка" (1905-1907), вестник "Славейче" (1906-1910), вестник "Бисер" (1931).

Издава сборника "Гатанки" през 1926 година, под съставителството на Дора Габе и с илюстрации на Вадим Лазаркевич. През 1930 година е публикуван и сборникът

му "Кръгосветче", съдържащ приказки, гатанки, стихове, поговорки и басни. Година по-късно Русев отпечатва замисленото като периодично издание "Росна капка". През 1933 г., като притурка на вестник "Земеделско знаме", е издадено неговото вестниче "Земеделче".

Стоян Русев използва различни псевдоними като Дядо Рою, Нанин, Рою, но най-често се подписва с псевдонима Дядо Благо, с който остава известен. За първи път този псевдоним използва през 1906 г. във вестник "Славейче"

Умира на 16 януари 1938 г. в София.

ОЩЕ ЛЮБИМИ ХОРА ОТ ИЗГРЕВА

Една друга сестра, Ярмила **Менцлова** съпругата на Крум Въжаров – също е изучавала паневритмията под прякото ръководство на Учителя. Значи, в тази личност Крум Въжаров, Венно са се съчетали тези два потока, т.е. той беше усвоил прекрасно паневритмията и ни я преподаде точно

тъй, както на него я е предала сестра Ярмила, която почина в Париж. Спомням си с възхищение за сестра Ярмила, преди още да замине за Париж. Там тя направи школа за мистични танци, с център паневритмията. За съжаление, тя бе убита в главата с един тежък предмет. Някъде в тия спомени съм включил подробности за това.

Сестра Ярмила беше едно удивително одухотворено създание. Бате Крум ми е разказвал как те са се срещнали. Аз бях редовен гост у тях, когато живееха на Изгрева. Те са били съученици. Името "Ярмила" не е българско, тя е чехкиня по произход. Не зная дали по-късно е дошла в България или е израсла в страната ни с родителите си. Един ден той я завел на Изгрева, с намерение да я запознае с Учителя и Учението. Още първата сутрин, когато било още рано и не са се били събрали хората за паневритмия и оркестърът е репетирал музиката, той отишъл с нея на поляната. И тя започнала да играе упражненията на паневритмията точно такива, каквито са! Тогава на поляната се появил ненадейно Учителят, видял я как играе упражненията, без никога да ги е виждала, и обърнал внимание на всички: "Ето, виждате колко дълбока вътрешна връзка има между музиката на паневритмията и движенията." И тогава добавил: "Сестра Ярмила ще оправи паневритмията един ден, ще ви покаже как тя се играе точно и истински, когато аз си отида."

В техните взаимоотношения (това са лични неща), аз наблюдавах и някои противоречия. Един такъв много малък факт, например: тя много обичаше животните и държеше една котка в къщи, докато бате Крум постоянно изхвърляше котката и не можеше да я търпи. Ето една малка несъвместимост, така да се каже, помежду им. И той обичаше животните и ни е разправял много интересни свои опитности в това отношение, но обясняваше, че котка или

куче вкъщи или друго животно създават астрален похлупак, който трудно може да бъде пробит и от най-опитните Посветени и затова нощем те не могат да излитат по-високо от астрала. Ако животно зашуми нощем в стаята или скочи върху човека, то го връща незабавно от другия свят и го откъсва от полетите и Школата, а може да има и по-лоши ефекти, по причина на стряскането. Особено фатално е, когато от милозливост и неразбиране вегетарианци хранят вкъщи или в двора си домашното животно с месо, било то и от консерви. По принцип, грам месо, цигари или алкохол в един радиус от 30-ина метра пробива сонди, коридори към ада, от които изскачат тъмни духове. За Посветения това е крах, отлагане на Пътя и еволюцията му с десетки години и даже с векове. А да правиш един хищник насила вегетарианец, да го изнежваш, държейки го като пленник в едно тясно пространство, ако ще и да е дворец, това значи да му спираш еволюцията. Няма две мнения, че за обикновените хора една котка, едно куче и даже таралеж или плъх често играят лечебна роля дори в психиатрични случаи. В напредналите общества децата израстват с всякакви животни около себе си, понеже това дава шанс за проява на милосърдие и любов, за грижи за някого единствения начин, по който можем да си останем в рая. Това обаче важи в абсолютния смисъл само за човечествата в Невинната Вселена, която не е минала през грехопадението, а също и в Изкупената Вселена. Но в зоната, в която се намираме ние, властта на ада е неограничена и затова тук има хищници и жертви; ловджии, рибари, касапи, месоядци. Това е една голяма космогонична тайна. Ако не я знаят, не само атеистът, но и най-малкото дете, което започва да мисли, са напълно прави да не вярват, че има Бог; или да Го проклинат, ако допуснат, че има. Познаваме хора, които са проклели Бога

ние трябва да ги разбираме, а не да ги осъждаме механично. При този манталитет, при тази еволюция и френология е немислимо човек да не реагира като един френски писател и критик от 19 век, който казва: "Не знам дали съществува Бог, но ако съществува, това говори много зле за репутацията му":.. Наистина, това са психики, болни от сарказъм и свръх егоизъм, но те са жертва на невежеството. Не допускат, че кармата ги е оставила да се пържат в собствената си злоба, гневливост и нетърпимост към чуждите истини. Даже божества, ангели, архангели, херувими са пропадали така. Казано е, че само за едно намръщване изгонват един ангел за милиони години от рая. Там е работата, че това важи и за наскърбяването то също е диагноза за атеизъм. Оскърбяването на другите е агресивен атеизъм, а наскърбяването пасивен. Съществата в рая плуват блажено в океана на любовта и доволството, но яви ли се някъде недоволство, виновният незабавно става вертикален, натежава и изпада автоматично в ада. Съдниците, назидаващите, злобарите, кибритлиите, изискващите, споделят участта на всички касапи и палачи, на убийците в мирно и военно време, на обществените и домашните кръвопийци и вампири след смъртта си, те стават хищници. Въплъщават се неизменно в адски форми адските насекоми и животни. По-напредналите имат шанс да се вселят в жертвите им, за да почнат да изкупват кармата си. Но в жертвените хора и животни както в природата, така и в адското човешко общество се вселяват предимно ангели, които има да доизкупват нещо или да покъртят някоя психика. Още приживе или в другия свят, някои близки и родители виждат като на екран, че са проливали и пили кръвта на собственото си дете, когато са клали или яли агне. В това агне се е била въплътила починалата им рожба или

непрежалимата съпруга. Друг е въпросът, защо Бог е позволил всичко това. Още в началото на "Божествена комедия" Данте обяснява, че пъкълът е създаден по висшата воля и разпореждане на Бога и Христа. Те не съизволяват в злото, но не го и унищожават засега. Там трябва да попаднат всички хора, богове и ангели, които са мислели за себе си и за света. Също и всички, които са живели само за "близките" си и са отхвърляли шансовете да заживеят за ближния и за Бога. Бог ни е казал "Обичай ближния си", а не "близкия" си преводът е точен. В божествения език "ближен" е всеки, който ни пуска при другите и не ни пречи да живеем за човечеството и за Бога. Не е лошо да имаме и близки, приближени, предпочетени, но само ако, преди всичко, те са ни **ближни**. В останалите случаи ни е хванала "сляпата неделя", връзката е случайна или кармична и ние трябва да учим сурови уроци. Трябва да консумираме последствията от ниския си вкус, от неправилния избор. Но ако сме съзнателни и служим с любов, там имаме шанс да изработим и чувство за саможертва, милост, смирение, примирение, търпение, прощаване.

Ставаше дума за животните вкъщи. В редки случаи, в някои животни са вселени ангели и такива животни, дори и да са хищници, не ядат месо. Не е работа да го правиш тревопасно насила, но като му дадеш мърша да се нахвърли. Такова коте, дори и да го храниш с най-големите вегетариански лакомства, пак си остава хищник, понеже е от ниска еволюция. Може да е мило до небесата и да лекува какви ли не депресии и болести, то създава похлупак, не ни пуска нощем нагоре. За етерниците и астралците това не е проблем, дори и за интелектуалците, те и без това обитават ада нисшия астрал и ментал. Пушат, пият, ядат месо и риба, пулят се в екрани и слушат адска музика, лягат и стават късно,

бистрят печалбите, политиката, клюките и собствеността, постоянно съдят някого или държат някого изкъсо. Може да не са хапвали месо никога, да не познават вкуса даже на бирата и да се молят денонощно на "Бога" щом очите им се остъклят и се им появи бръчка между веждите правѝ си сметка с кого си се събрал. За такъв ти винаги ставаш "много длъжен" и "много виновен" или поне си спечелваш пожизнен жандар, пъдар и педагог. Такъв живее с представи и очаквания, с мисълта, че си "негов". Той никога няма да те пусне навън; или ако те пусне ще те мисли. Той е много по-страшен от невинното животинче вкъщи, понеже ти създава не единичен, не троен, а десеторен похлупак. Ако лежиш с него, ако имаш такъв даже и в другата стая, ти си опакован с мазни пипала като на октопод и усещаш как силата ти изтича, иска ти се да умреш. За възлизане в Космоса и Школата не може да става и дума те са в причинния, будическия и атмическия свят. За връщане в рая не мислѝ, камо ли в световете, по-горни от рая. **Ето** защо не са били допускани женени хора в Специалния клас не за друго. Но по-късно Учителят разбира, че и това сме разбрали погрешно и един ден казва: "Ние съжаляваме, че едно време се съгласихме с това". Не е въпросът дали си обвързан юридически, ако си вързан психически.

Много ни се иска между Венно и Ярмила на Изгрева да не е имало такива неща. Те се разведоха само формално, за да може тя полесно да отиде да живее и работи в Париж такива бяха правилата на държавата тогава. В последните години от живота си, както споменах вече, тя създаде там школа по сакрални танци и по паневритмия, понеже е била балерина и хореограф цял живот. Поучително беше за нас това, че въпреки техния развод и привидната раздяла, той държеше в стаята си до последния момент 4 големи снимки, ето как

подредени: първо портрета на Учителя, после снимка на братството, после портрета на сестра Ярмила; и накрая собствения си портрет. Значи, кое е на първо място в живота на Ученика? Той ни даде един жив пример, че ученикът може да има сродна душа и на земята; че тази сродна душа може да бъде и любим човек, съпруг или съпруга; може да бъде и една най-близка душа или повече души извън семейството. Той доказваше, че това е възможно. При това и двамата са били в Младежкия окултен клас въпреки публикуваните непълни списъци. Това не е пречело той да има тази най-сродна душа до себе си и физически, да се оженят. Така беше и с брат Борис и сестра Мария, а после и с една друга приятелка. Тези хора ни дадоха най-доброто на тази земя, показаха ни какво значи Ученик на Учителя, Апостол, Мъдрец, Мистик, Маг.

Само искам да спомена тук (защото стана дума за Младежкия клас – за тези, които не знаят), че Учителят е учредил в началото само Общ окултен клас и неделен и ги е водил в сряда и неделя. Лично брат Крум и брат Борис са ми разказвали за някои от първите ученици на Учителя, които са били наричани "старците" – с много голямо чувство за достойнство и достолепие, с представата, че са "избрани" и "най-напреднали" и с известно пренебрежение към младите на Изгрева. Учителят е искал да им даде един хубав урок, че в духовния път не може да има предимства. Опитът на някои е безспорен, обаче когато се появи гордост и самомнение и ти започнеш да преценяваш кой е достоен и кой не, кой може да влезе в Братството или Класа (защото и за Общия клас е имало такива ежби), не е имало начин най-после Учителят да не се намеси. Тези така наречени "патриарси" с дълги бели бради и коси, които са се правели на Учители и са имали голямо мнение за себе си, са били почнали вече да се разпореждат: "Да! Този е достоен да влезе, а този не е

достоен". И тогава Учителят, верен на Истината, казал: "Добре! Тогава аз учредявам Младежки окултен клас, който ще бъде недостъпен за "старците" – "първите ученици"... И започнал да събира избрани младежи, да им изнася лекции и да им говори в Младежкия клас много по-специални неща. Тогава "старците" останали с пръст в устата... Защото те били убедени, че са богоизбрани и недосегаеми и могат да назидават, да командват и управляват както си искат, а се оказва, че нямат достъп до един нов клас... Младежкият клас се нарича още "Специален". Критерият за него не е непременно младостта, а нещо друго. Там се влиза само с лична покана от Учителя.

Този въпрос обаче е още по-сложен. Това, което се шири сред братството и до днес за Младежкия окултен клас е, че главният критерий за влизане в него е човек да не е женен, а даже и да е "девствен"... Действително, Учителят в началото се е съгласил с едно предложение на пуритански настроените млади сестри женени хора да не посещават Младежкия клас, защото по този начин се изпълнявал един от Законите на Христа. Христос е казвал, че е дошъл да раздели майка от дъщеря, баща от син, мъж от жена и т.н., тоест Христос още тогава нанася силен удар върху адската родово-семейна система, която е основа на старозаветния морал. Христос идва едновременно да спаси Закона, но и да разруши старите форми на Закона. От една страна, Той казва: "Аз не съм дошъл да разрушавам.", а от друга вдига камшик и гони търговците от храма. Той не иска да се бори с класическата система род и семейство, но иска за има пълна свобода за хората, които не могат и не желаят да влизат в такива отношения на кръвна или интимна искал е хората да имат пълна свобода да живеят както намерят за добре. Това е **също** божествено, **също** морално. Именно по тази причина

Учителят учредява Младежкия клас, като един висок идеал идеал, по-висок от морала и идеала на семейните хора и двойките. Към този образец един окултен ученик трябва да се стреми. Той трябва да се стреми да не се оплита в битови и брачни отношения, за да бъде свободен за участие в Специалния клас и да получи познания, умения и качества, които могат да се добият само там. Въпреки това, през 1934 г. Учителят казва на с. Мария Тодорова: "Вие направихте грешка, че не допуснахте женени в Младежкия клас". Другаде това се предава по друг начин че сам Учителят съжалява, че се е съгласил с това.

Както много хора от "братството", и аз дълго време разбирах тази идея само в аскетичен план. Но когато съм разговарял лично с някои хора, които са били там, включително и родителите ми, и съм ги питал за нещо, което много съществено ни отличава от монашеските, от аскетическите ордени и представи на старото човечество, те отговаряха така: Учителят не желае да благослови отсега нататък формата на църковния или юридическия брак, ако там не присъства любовта. Но ако има любов, интимната връзка е допустима и морална.

Тук искам да се позова на мисли от Учителя по този въпрос, изказани в тома Неделни беседи "Дали може", 1918 год. Бих отбелязал, че даже и заглавието на този том е съвсем точно и символично изразено в разглежданата тема. Извадките са от том, който е издаден преди 1944 год. – това значи оригиналното Слово на Учителя, тъй като новоиздадените томове съдържат на места излишни и неточни редакции, които изместват акцента на важни теми, разглеждани от Учителя. А това е твърде отговорно и носи своите последствия. В този изобилно изсипващ се водопад от томове на Учителя напоследък, поголовно и безразборно

издавани тук таме от хора, които не могат да вникнат в дълбокия изказ на Словото или нарочно го изменят, ние се съмняваме във вярното и точно предаване на оригинала. В случая имам предвид тома неделни беседи "Благословен", издаден в гр. Кърджали през 1998 год, в който безобразията надминават всякакви граници в това отношение!

Продължавам за Младежкия клас какво още ми казаха брат Борис и Крум Въжаров. Учителят направи това, за да разграничи женените от неженените и да посочи високия морал, че е желателно ученикът от МОК да не сключва официален брак или да оповестява пред когото и да било кой е най-близкият му човек. Но това не означава, че окултният ученик не може да има интимна връзка с любимо същество от другия пол. Учителят говори на много места за интимната връзка, че тя е свещена и трябва да бъде скрита от очите на хората, защото само Бог трябва да знае за нея. Защото в момента, когато трето лице узнае за нея, дори и най-близкото, това е "началото на края". Началото на големи страдания, на неразрешими проблеми във връзка с другите души, които също ни обичат и ние ги обичаме, но вече сме си забранили или ни е забранено да общуваме с тях. Това не може да бъде модел на бъдещото човечество. Чрез създаването на Специалния или Младежкия окултен клас (МОК), Учителят залага този много висок идеал, който ние забравяме и си мислим, че можем да живеем по стария начин. Да, наистина, всеки е свободен и да се жени, и "за жена да ходи", и "за мъж да ходи", както се казва в Библията, както и Учителят също го е споменавал в беседите си, но това в ангелския свят не съществува – това е само на Земята. Въпреки, че Сведенборг твърди обратното – че и ангелите са по двойки, съчетани в брак, но това е нещо съвсем друго. Защото Женитбата в истинския, божествения смисъл на

думата (не случайно слагам думата с голяма буква),– това е пълно изгаряне на егото в пламъка на Божествената Любов. Имаме ли вече условия на Земята за такъв именно Брак? В една беседа Учителят дава и име. Съжалява, че е разрешил да не се допускат женени в МОК – че се е поддал на настояването на с. Славка.

СЕГА ИСКАМ ДА ЗАСЕГНА един много важен проблем – за огромната опасност от изваждането и компилирането на цитати от беседите и лекциите на Учителя, поради което ние до ден днешен не купуваме новите книги на компилаторите. Причината е проста – аз пак наблягам на този въпрос, тъй важен и наболял днес: че всеки избира такъв набор от цитати, който отговаря на **неговото** разбиране, на **неговото** ниво на еволюция. Оттам и хората, които ползват такива книги или слушат подобни проповедници, могат да добият една изопачена представа за Учението. Въпросът е сложен и важен, затова ще си позволя по-обстойни обяснения.

Безспорно, изваждането на цитати, тяхното групиране и подреждане в академичен вид – когато са представени по предмети в една научна енциклопедия е една много важна работа на всеки ученик, който има този импулс. И все пак, тя трябва да си остане предимно индивидуална работа – за лично ползване. Но когато по този начин тези парчета от Слово се разпространяват нашироко, това е нещо твърде отговорно и може да бъде и опасно. Някога, естествено, мнозина от нас, по-младите в миналото, пък и до ден днешен събирахме и събираме цитати. Плодът на една такава дейност занимаваше умовете и духовете ни денонощно. Има един албум "Мигове с Учителя", който представлява нещо като синтез на всички снимки, които бяха останали в архива

на баща ми, както и тези, които събираме – приятелите от Братството много помогнаха. А също и брат Борис ми беше дал копия от много снимки – от негативите, които той притежаваше (откупил ги е от Васко Искренов не казвам "брат", понеже брат не продава). И така се получи един албум, който бе разпространен на много места по света и в България. Този албум коренно се отличава от известните компилативни и цитатни книги с парчета от Словото на Учителя, тъй като си бях поставил за цел да открия и цитирам такива мисли, които са доста по-различни от това, което обикновено намира място в такива книги именно за да се види, че Учителят има много по-широк, много по-голям диапазон от това, което представят такива хора..

И така, този албум мина през много хора от Братството, както и през доста интелектуалци и духовни хора по света. Твърди се, че оказва своето влияние. Но сега виждам, че и той страда от едностранчивост, макар и в противоположната посока: аз там съм дал сравнително по-малко място на цитатите в полза на аскетизма, на "целомъдрието" и "девствеността", които всъщност не са за пренебрегване, а имат отношение към **божествената** аскеза,. В разговорите ни с Весела Несторова, Елена Андреева, Крум, Въжаров, Борис Николов, Мария Тодорова, Виктор Йорданов и с някои други братя и сестри ние получихме изключително интересни и много ценни и дълбоки тълкования на този въпрос. Те ни обясняваха и тълкуваха по неочакван начин някои мисли от Учителя, които обикновено минават незабелязано през съзнанието на четящите беседите – сякаш нещо прещраква автоматично и такива мисли не се осъзнават и запомнят. най-странното бе, че много хора от тия среди, скроени по модела на старото човечество, често казват, че е изключено Учителят да е изказвал такива мисли.

Доста хора са били крайно озадачени, когато сме им показвали в беседите оригинала на мислите, които сме им цитирали. Взират се слисано във въпросната страница, където е тази мисъл, и не могат да повярват, че това са го чели поне веднъж и че то съществува черно на бяло, а те не са го забелязали. Това обикновено става с тъй наречените "праведници", с напълно уверените в себе си които забравят, че са чели подобни мисли и съвети от Учителя или лично са ги слушали, ако са били при Него, защото особеното им лично мнение заглушава слуха им за Истината. Ето какво казва Учителят за такива: "Вас ви трепери сърцето да не намерите гнили плодове. Като ги намерите, усмихне ви се лицето... Гледал съм тука някои сестри. Като намери гнил плод – светне им лицето, а пък като намерят някой добър плод – стават сериозни. Сега как ще ми обясните: защо сестрата се радва, когато намери гнил плод, и става сериозна, когато намери някой добър плод? Това не е наука! Когато не обичаш някой човек и ти кажат, че той е извършил някаква погрешка – това е един гнил плод, тебе ти стане приятно, драго. Като не обичаш човека, кажат ти нещо добро за него и станеш веднага сериозен. Нали е така? Факт е! Но това трябва да се обясни. Защо се радва човек на погрешката на едного, когото не обича, а при доброто, което той прави, става сериозен? Първо, онзи, който се радва на погрешката – той е **дяволът**! Ако ти се зарадваш, **дяволът** в теб се радва. Щом кажеш добро за едного, когото не обичаш, дяволът е **сериозен**. Защо дяволът се радва? – Радва се, когато правите погрешки, понеже казва: "като прави погрешки – той е в моите ръце."

"Мислиш ли – казва на друго място Учителят (а това сме го чели и тълкували не един път), че ако постоянно одумваш хората, Господ нищо няма да ти каже? Той те слуша! Ако

ти постоянно говориш лошо за хората, Той ще има особено мнение за тебе. Още като Му кажеш първата дума, Той ще има особено мнение."

И ето, такива мисли на Учителя като тези, които цитирам по-долу, са давали повод за много по-различно отношение към беседите и цялото Учение на Учителя. В момента има една тенденция – всъщност, тя е от много отдавна и никога не е преставала – да се създават и налагат униформи и да се натрапват единични, тесни представи и мнения, използвайки някои изказвания на Учителя. Някои хора налагат като общовалидни някои отделни случаи, когато Учителят е давал частни съвети на определени хора.

А колко различно и много по-дълбоко стоят нещата!

"Ето, когато жените носят отворени дрехи на гърдите си с деколте – каква цел имат? В това има нещо хубаво, красиво. Много добре е! Не е грешка да се гледа хубавото – създава се една оценка за тялото. Но когато са мършави – крият се... Защо в единия случай отварят, а в другия затварят? Едното е грозно, затова се заражда завист. Мършавите казват: "Какво са си отворили гърдите!.." Другите казват: "Защо са си затворили гърдите така?" И започват да се критикуват. Питам: вие, като идете на Небето, мислите ли, че ангелите се нуждаят да видят такива мършави тела? Те нямат нужда от такива екземпляри. Тия бръчки показват пороища, показват един дисонанс на мисълта. Чувствата на човека и мислите му са разбъркани и лицето му става набръчкано вече."

"Всеки от вас трябва да има някого да обича. Днес вие, като обичате някого, търсите погрешка. Любовта не търси никакви погрешки! Защото онези, които ви обичат, като направят някаква погрешка, те веднага се коригират. Който обича, той има много буден ум. Човек, който обича, никога не може да каже в сърцето си една лоша дума, понеже **Бог**

е там. Ако аз проявявам Божията Любов, в даден случай невъзможно е да кажа нещо лошо. Когато любовта се оттегли, това е възможно, но при Любовта това е невъзможно. Не се самоизмамвайте! Само при прекъсването на тока на Любовта ти можеш да кажеш лоша дума. И после идва страданието. Та казвам: не прекъсвайте Божествения ток на Любовта!"

"Казвам – сега ще напуснете вашето минало, няма да боравите с него. Аз гледам: по някой път вие не можете да се въздържате. Помнете едно нещо: щом започнеш да се дразниш от малките работи, ти си влязъл в областта на старостта."

"Онзи фарисей казва: "Господи, аз не съм като него!" По този начин човек не може да се повдигне."

"Това, че някой прави много погрешки – той пак е умен човек. Всякога ние правим погрешки, в усърдието си да имаме нещо. Някой, който те обича, може да стисне ръката ти от любов. Не го съди, че той я е стиснал. **Топла** е ръката му – израз на **чувство**! Макар и туй чувство да не е идеално, той има **любов**. Онзи – студеният не ти пипа ръката, той няма никаква любов. Не ти обръща внимание. Ние не критикуваме онзи, който ти стиска ръката!"

"Под думата "лош" човек – казва Учителят в друга беседа, – аз разбирам студен човек. Нищо повече!"

"Като отидеш при един лош човек, не можеш да мислиш за нищо. А добрият човек е онзи, който е топъл. Сега вие разбирате по-другояче. Вие казвате: "Аз съм хладнокръвен..." Ти не можеш да бъдеш добър без топлина. Нищо повече! Сега аз не говоря за горенето. Аз говоря за онази топлина, която носи живота в себе си."

И така – тези мисли от беседите на Учителя, които говорят в полза на любовта, на едно по-широко разбиране и

прилагане на любовта – а именно любовта на всички полета, а не само в духовното – отличава Учението на Учителя от много други учения и го представя с главна буква като **Божествено** Учение. Мнозина от нас, младите по онова време, бяхме доста силно впечатлени от огромната разлика между два основни вида хора – и, за съжаление, единият вид преобладава. Някои хора, от тъй нар. "братство", които, макар и цял живот да са били около Учителя и са слушали беседите, правили са всички упражнения, си останаха с мрачен поглед, с осъдитилен израз на лицето, останаха си самовглъбени аутици или ярко изразяващи своя негативизъм, бичувайки всички недостатъци или измислящи недостатъци, разпространяващи клевети – хора, които са били през цялото време при Учителя! През тяхното съзнание са преминали без следа хиляди мисли като тия, които утвърждават едно по-широко разбиране и прилагане на любовта. Например:

"Който добре разбира и прилага човешката любов, той ще разбере и Божествената. И обратно: който разбира и прилага Божествената Любов, той ще разбира и човешката. Всеки трябва да мине през човешката любов, и **после** да стигне до Божествената. Няма нищо лошо в това, когато човек минава от човешката в Божествената Любов. Опасността е само в това, че когато човек заспи в човешката любов, той остава там за по-дълго време, отколкото е необходимо."

"Човек трябва да знае, че всички клетки на тялото му, както и всички органи, имат желание да обичат. Когато не разбира техните нужди, той им забранява да обичат. Днес им забранява, утре им забранява, докато един ден всички органи в него се атрофират и той казва: "Утвърдих се вече,

станах правоверен..." Той мисли, че се е утвърдил... В такова "утвърждаване" няма никаква философия, никаква наука!"

Тук аз цитирам неща, които съм преписал от беседите точно, но ми сега ми липсват отправките за том и страница, понеже албумът и копията му също бяха иззети от агентите на Държавна сигурност или се губят някъде по приятели, които обикновено не връщат.

Ще цитирам още някои мисли от него, защото стана дума за Младежкия окултен клас. Той е Специалният клас, за който една голяма част от хората, които са били около Учителя, а и някои сега постоянно разпространяват фикцията, че това е бил един "калугерски" клас. А Учителят постоянно говори, че ученичеството не е калугерство, а е модел на Новото човечество, в което умът и сърцето, всички дарби и таланти ще се разцъфтят богато. Всички ще се занимават с наука, с изкуство, и ще имат много по-широки възгледи и много повече развити центрове. Калугерското отношение към света, твърди Учителят, и практикуването на калугерство днес не е разрешение на проблемите. Бих казал, че в днешно време, при тези усилни времена и тази ускорена карма, когато са необходими като въздуха и слънцето работници на Божията нива, защото "жътвата е дошла" и ерата на Любовта хлопа на вратата да й отворим, калугертвото е едно бягство, едно предателство към живота.. Струята на Христовата Любов не е спирала никога, защото Той е с нас "до скончанието на века" – и нека повече не Го разпъваме на кръст с нашето неразбиране!

"Истинската мисъл – казва Той днес – внася успокоение в ума. Истинското чувство успокоява сърцето, а истинските дела успокояват целия организъм. Дойде ли до това положение в себе си, човек ще чуе Божия глас."

Ето, и на тази тема най-интелигентните, най-образованите хора и особено психолозите около Учителя, с които ние живяхме, ни говориха много и свързаха тези постановки на Учителя, т.е. самата Истина, с най-големите открития на съвременната наука (особено на Юнг и Ерих Фром). най-ярък техен тълкувател в Братството беше бате Крум Венно. И ние, в светлината на книгите, които разглеждаше с нас от тези най-напредничави школи, той ни обясняваше много по-дълбоко и по-добре самото учение на Учителя и много мисли в беседите. Например:

"Днес хората не успяват – казва Той в една беседа, защото се намират под влиянието на учения с различен морал, с различни становища. Едни забраняват на човек едно, други друго, и той вече не знае какво да прави. Всичко, каквото Природата е създала, е разумно! Иска ли да се прояви, човек трябва да дава ход на ония свои желания, които произтичат от дълбочината на неговата душа. Дайте ход на всички мисли, които произтичат от дълбочината на вашия ум. Дайте ход на всички постъпки, които произтичат от дълбочината на вашата воля; дайте ход на всичко, което произтича от дълбочината на вашето естество. Всяко нещо, което произтича от дълбочината на нашето естество, е реално".

"Колкото и да се мъчи човек да отдели в съзнанието си физическия живот от духовния, ще види, че това е невъзможно. Тези два живота са тясно свързани и взаимно се преплитат."

"Какво можеш да занесеш на онзи свят? Там, в онзи свят, ти можеш да занесеш само любовта си – друго нищо не приемат. Ако имаш обич и любов в сърцето си, ще бъдеш приет на Небето; ако нямаш любов – ще те върнат на Земята. Единственото нещо, което човек още не познава, е Любовта. **Това** трябва да изучава той на Земята!"

Ние сме разглеждали всички тези беседи детайл по детайл от оригиналите; и особено мислите, които за нас светят най-ярко. Другите, противоположните, също светят ярко, но тях ни ги натякваха и цитираха денонощно без контекст и с фалшиви интерпретации. В никой случай не може да се каже, че мисли от Учителя могат да втръснат или да опротивеят, но когато се поднасят и обясняват превратно, стават бич в ръцете на фанатика. Тогава човек започва да търси със свещ противоположните мисли в беседите.

Тук цитирам извадки от точно този албум, където всяка буквичка е според нещата, казани в беседите:

"Знаеш ли кое е главното свойство на Любовта? – Тя прониква навсякъде! Ако влезе в тъмнината, тя я превръща в светлина; ако влезе в ада – тя укротява всички тъмни демони. Те й се подчиняват напълно и са готови да изплуват; като се оттегли оттам, те отново поемат своя път..."

Естествено, тия тук не са демони, понеже не бягат от любовта или не я налагат с насилие...

ЧАСТ4

ОЩЕ ЗА ХОРАТА ОТ ИЗГРЕВА И КЛАСИЧЕСКОТО БРАТСТВО:

Катя Грива, Димитър Грива, Катя Зяпкова, Боян Боев, Методи Константинов, Крум Въжаров, Влад Пашов, Петър Филипов, Пеню Ганев, Боян Златарев, Николина Балтова, Борис Николов, Николай Дойнов, Паша Тодорова, Еленка Андреева, Тодор Гълъбов, Никола Нанков, проф. Александър Георгиев, Виктор Йорданов, Филип Стоицев, Георги Йорданов, Весела

Несторова, Верка Куртева, Милка Периклиева, Стоянка Илиева, Илия Узунов, Кирил Икономов, Светозар Няголов, Васил Иванов, Иоанна Стратева,

А СЪЩО И ЗА

Свобода Бъчварова, Невена Коканова, Пламен Цонев, Зорница Попганчева, Божидар Палюшев, Стивън Хокинг, Кирил Василев, Христо Маджаров, Никола Нанков внук, Евгений Босяцки, др Чаушев и др.

И така, има поне 5-6 страници за Любовта в различните й аспекти от този албум. Аз си позволих да цитирам някои от тези мисли, но сега трябва да се върна към конкретната тема – да разкажа още нещо за хората от Братството. Преди споменах за продължителното ни и често общуване с някои от тях – в случая с Катя Гривá, която ни преподаде оригинално Паневритмията.Сега бих искал да кажа две-три думи за Димитър Гривá, с който бяхме близки приятели, въпреки дистанцията в календарната ни възраст. Да спомена за един случай, когато в университета бях написал една курсова работа "Дантевият "Рай" и модерната физика." Тя намери отклик не само в университета, но и навън – при физиците, например, и доста се разпространяваше и будеше интерес. Беше един синтез между последните открития в науката и много езотерични твърдения в "Чистилище" и "Рай" на Данте. по-късно видях, че я е оценил положително нашият учен с международна известност проф. Божидар Палюшев и че я цитира в книгата си "Физика на Бога". За него съвременният Айнщайн Стивън Хокинг казва, че макар и самият той да е атеист, се възхищава на теорията на Палюшев и не може да посочи нито един научен аргумент против нея и че даже се е повлиял от нея. Доколко е атеист Хокинг, личи от неговите книги като "Вселената в орехова черупка", която изядох с кориците, понеже там Бог крещи със

всичка сила... Точно тази моя работа направи впечатление на Димитър Грива́ и на Васил Иванов – графикът-художник от Школата на Учителя, с който също се познавахме добре и сякаш тя стана причина да се сприятелим още повече и на интелектуално равнище, а не само като общи съидейници от Братството. Тия двама български интелектуалци и духовни хора разнасяха тази моя работа навсякъде и я четяха на свои приятели.

Освен това, Митко Грива веднъж ме покани да ме снимат в един филм на студия "Научно-популярни филми". Това беше един дребен случай, когато режисьорът на филма ме използва в ролята на учен, който върти едни топки и така илюстрира въртенето на електроните около ядрото. Имаше един такъв момент, когато на лентата не бяха излезли обувките ми и се движех като дух върху екрана, тъй като те бяха тъмни на черен фон и се наложи да ги боядисат с тебешир, за да излязат на кадър... Аз си изпросих от **Димитър Грива** (1914-1994) парче от шкартото и затова сега по-горе можах да сложа кадър от него. Сигурно имам някакви аспекти във връзка с киното: в гимназията бяхме стажанти с Ники при кинаджията в "Цанко Церковски" и

съм прожектирал и гледал "Възнаграждение за страха" поне сто пъти; после получих извънредна награда за едно студентско филмче; пращаха ми сценарии от Холивуд и харесваха редакциите ми.

по-късно имах работа с киното по един сценарий за игрален филм ("Изолатори, полупроводници и свръхпроводници" естествено, на любовта и истината...), поръчан ми от **Свобода Бъчварова** (1925-1912), която занимавах с Учителя и с астрология (подари ми три дебели тома уникални ефемериди с дължини, ширини, деклинации и ректасцензии за 100 години!). А бяхме приятели и с Н.Коканова, Пламен Цонев, Боян Папазов и други киниаджии. Сега Зорничка ми гласува доверие да й редактирам сценариите и приема някои идеи не само за "Мила от Марс". Знам, че всичко това, плюс фотоизложбите, книгоформлението, разните рисунки, корици, колажи,

картинки и пр. идват от Южния ми Лунен възел в Трети дом във Водолея, където имам три от най-мощните планети, най-силната от които е Венера с 98% КПД, Меркурий е в точен съвпад с Луната, а Везните ми са на МС... Неспасяемо положение! Може би някъде съм разправял за един астролог от Изгрева (Петър Манев или Иван Антонов), който ми бил направил хороскоп при раждането и казал на майка ми, че ще стана "художник-илюстратор". Не може да съм се повлиял, тъй като майка ми се сети за това, малко преди да си замине. Тогава тя ме ошашави и със сведението, че ме е била родила в еврейска болница, а аз цял живот си правя хороскопа за Майчин дом (сега в Google Earth идентифицираме визуално всяка част от къща по света с точност до стотна от дъговата секунда)... По каква причина еврейска? Нали винаги ми е казвала, че е било в Майчин дом? Не е имало място другаде или сме имали някой познат евреин? Да не би да са викнали при раждането ми доктор Грасияни и той да ме е засилил натам? По негова препоръка, майките ни ни бъркаха по три жълтъка на ден с много захар (а ние си правехме сами още), и отделно пиехме по еднодве сурови яйца "за засилване". Др Грасияни ни предписваше от аптеката и "Биохемоферин" за желязо сладка животинска кръв... На ти "наследствени вегетарианци"!... Извън това, нашето поколение се спукваше да яде захарен памук, захарни пръчки и петлета, целувки, плезири, бизета, тригуни, толумбички, палачинки, крем пити, крем карамел, вафли с леден крем, грис халва, тахан халва, нуга халва, разтеглива халва, бяла халва с орехи или фъстъци, небет шекер, петмез, рачел, балсуджук, бяло сладко, пудра захар, баклави, мекици, понички, донаци, реванета, кифли с мармалад, руло с мармалад, пасти, сладоледи, дъвчащи бонбони, гумени бонбони, бонбони драже, марципани, пияни вишни и какво ли още не та правѝ си

сметката... **Засилвали** ни!... Е, засилиха ни още преди пубертета към такива циреи, кошмари и екзотични сънища, че... Малко неудобно ми е да разказвам тук подробно вица за войника, който отишъл при доктора да му даде лекарство да не му изстиват краката нощем, а той му дал... бром... Нещо нощем придърпвало одеалото нагоре и му оголвало краката... Това не стигаше до онанизъм, поне при мене, а само до полюции. Мислех си, че нашите не се сещат защо толкова често перях чисто нови чаршафи... А за другото нещо нямах и понятие как го правят момчетата; а и да имах, нямаше да го направя смъртен грях!... Нямаше го още Бога на Нийл Доналд Уолш, за да даде зелен светофар на това и не само на това... Изложих се, нейсе... Е, колегата Пако е имал къде къде по-осъзнати действия за самоспасяване от това да не стане окултна кукувица или религиозна скумрия. Правел си е дупка в топлата глина на земята и си е представял, че това

е жена не само въображаемо...

Първо си помислих дали именно в еврейска болница не ми се разминало обрязването, въпреки че сме си чисти българи македонци и мизийци с арийски произход... В казармата, като ходехме на баня, турчетата от Трудова повинност те там са повече от половината ме взимаха за свой и предвиждаха, че като тях ще имам големи успехи в "специалната" област, понеже жените умирали за такива удоволствието било несравнимо... Това не знам, аз щях да ставам брахмачари и светия, но поне от хигиенна гледна точка е един подарък. А като се сетих, че и Гълъбин се роди такъв в Майчин дом без никакви евреи, съобразих, че това е от случаите, за които говори медицината. Един приятел по този повод казваше, че сме си естествено белязани от Бога,

защото сме от "избрания" народ... Напомни ми един текст за това, че сега се раждат накуп в България и Русия не само сюрия видни изследователи, откриватели, мореплаватели и гении, но и най-великите юдейски царе и пророци...

В духа на този кратък разказ за хората, които познаваме и които вече са си заминали, мога да спомена още и за срещите си (чрез Иоанна Стратева) с една класическа сестра – Катя Зяпкова, която няма да забравя никога как ни говореше за Учителя и за Учението, когато й ходехме на гости. Но най-яркото, което съм запомнил, е че от нея за пръв път узнах за това, кой е бил Учителят през различните Си инкарнации на Земята. Чрез нея получих един материал от брат Боян Боев, според негови лични разговори с Учителя, какво е чул, когато Му е задал лично въпроса: "Учителю, кой си бил Ти през вековете на Земята?"

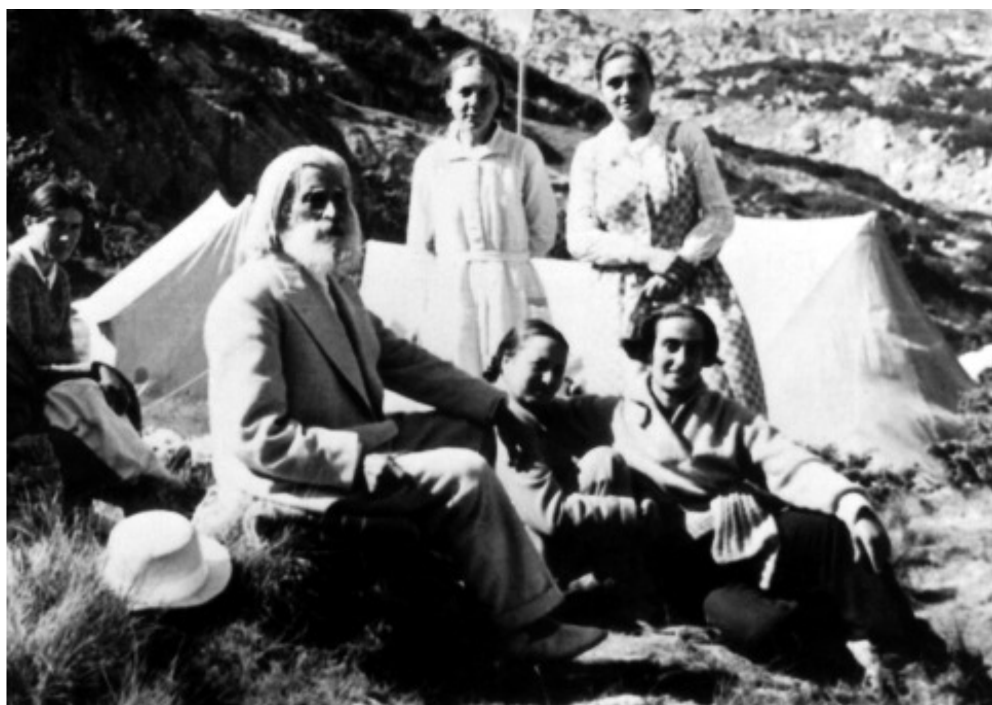

Катя Зяпкова е горе вдясно

Той, с много странно, величествено изражение – и заедно с това с изключителна скромност казал: "Аз съм същият, който бях Рама, който бях Кришна, който бях

Хермес Трисмегист в Египет, който бях Зороастър в Персия, който бях Исус, който бях и Боян Мага преди 1000 години в България." Боян Магът (княз Бениамин) е основателят на богомилството в България и Европа и точно затова Учителят казва във "Възвание към народа Ми" през 1898 год.: "**Ето, вторий път ида, откак сте станали Мой народ, за да ви видя със собственото си око какви сте наглед, как живеете, и духът Ми е трогнат от печалната картина!".** Друг път Той е обяснил това Свое изказване именно в този дух: че преди 1000 години е дошъл в тялото на Боян Мага. т.е. княз Бениамин най-малкия син на цар Симеон Велики (864-927г.). Симеон е създал Златния век в културата и историята на България. За Боян Мага написах една курсова работа в университета и си мислех, че съм открил някои работи и съм направил добър синтез на наличната информация.

по-горе някъде споменах и за приятелството си с нашия известен художник и график **Васил Иванов** (1909-1975). най-много разговори имахме с него и с Димитър Грива във връзка с моята студентска курсова работа за Дантевия "Рай" и модерната физика. Интересно, аз го имах за много по-млад, а той е бил почти връстник на Венно! Толкова младолик беше, въпреки следите от силни страсти и тежко страдание върху лицето му. Неговите уникални космични графики, които изумиха и Франция, ми са еднакво любими с

картините Борис Георгиев, Кеазим Исинов, и шедьоврите на

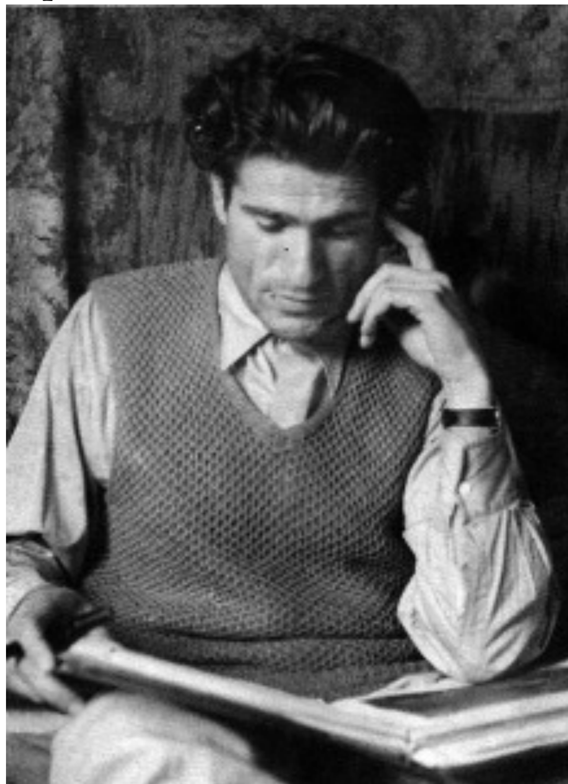

Евгений Босяцки.

СКИТНИКЪТ МЕЖДУ ЗВЕЗДИТЕ

ВАСИЛ ИВАНОВ

1909 - 1975

ИЗЛОЖБА ПО СЛУЧАЙ
100 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО
НА ХУДОЖНИКА

ОТКРИВАНЕ: 17 ноември 2009, 18:00 часа, Шипка 6, 2 етаж

Не знам защо, но аз имах много голяма слабост и необяснима любов към този прекрасен и изстрадал човек от Братството и неговото семейство. Жена му беше балерина. Имах чувството, че сме се подвизавали и тримата някъде между лъвовете по християнските арени и сме горели по богомилските клади... Има души, които ще ги обичаме вечно!

Васил Христов Иванов е български художник живописец и график. Роден е през 1909 година в София. Завършва гимназия в Казанлък, а през 1939 година специалност живопис в Художествената академия в София при Никола Ганушев и Никола Маринов. През

1946 година Иванов прави първата си самостоятелна живописна изложба, на която излага пейзажи и натюрморти. Впоследствие се ориентира към графичния пейзаж, рисува и цикъла "Космос". Прави осем графични изложби в София: през 1955, 1956, 1957, 1958, 1961, 1965, 1966 и 1967 година, участва в общи художествени изложби и представяния на българското изобразително изкуство зад граница. Ню Йоркската енциклопедия на изобразителното изкуство го посочва като създател на направление "Космическа графика". Известни картини на Васил Иванов са "Орловият мост в София" (1951), "Морски плаж" (1954), "Морски пейзаж" (1954), "Залив Созопол" (1957), всички те притежание на Националната художествена галерия.

Малцина знаят, че Евгени Босяцки (1929-2009) беше един от тайните ученици на Учителя, не го знаеха даже близките му. В края на тъжния му живот приятели от Братството се погрижиха за душата му и тя отново възлезе в Ятото, откъдето беше дошла. Той даде на човечеството шедьоври, който се търсят разпространяват из целия Космос.

Боян Магът
Кеазим Исинов

Петър Динеков не пожела даже да прочете изследването ми за Боян Мага. По късно кандидатствах при него за научен сътрудник по теория и естетика на фолклора в неговия институт, но и в двата случая се оказа, че човекът си е пазел хляба... По повод на моята конкурсна работа той е казал на един свой колега, без да знае, че се познаваме: "Това си е завършена студия с познаване на материята на няколко езика, за много неща в нея и аз чувам за пръв път. Нека човекът си я публикува и напредва в науката, аз няма да му преча. А сега трябваше да назнача мойта най-добра студентка и ръководителка на кръжока ми по фолклор, понеже времето й изтича и нямаше никакъв друг изход". Като "изпаднах" в тролеите, един ден отпред Динеков ме моли да спра на завоя на Университета, понеже бързал. Просто на някои хора ни е невъзможно да не обичаме и да не се възхищаваме от доброто във всеки, да не помним само хубавото. По небългарски, доминантата си остава дълбоко уважение. Сигурно от европейския ми произход, ако е вярна легендата... А Динеков ни е научил на много ценни неща. На това кръстовище стават най-много задръствания и катастрофи, има най-дълго чакане, ако пропуснеш светофара. Отзад ти свирят десетки автомобили, регулировчикът и контрольорите от транспорта могат да ти треснат завидна глоба, особено ако отвориш вратата не на спирка. Рискувах, отворих му и му казах непринудено и много сърдечно: "За Вас винаги!" "Познат сте ми отнякъде..." "Бях Ви студент и някога кандидатствах в института Ви..." "Аха...".

А по повод на думата ми "изпаднах", това е друга тролейбусна история. Радой Ралин често се качваше на моя тролей, познаваше го и даже изчакваше, ако случайно ме види. Не бързаше за никъде, неговото щастие беше да

общува с хората. Живееше някъде около Плиска. Така че всеки път от Орлов Мост до Плиска имахме няколко минути за приятен разговор. Човек с феноменална памет, но не формална, а сърдечна, етическа. Помнеше някои хора като слон. Той ме знае още от университета, понеже му дадох дипломната си работа. Извинявам се, ако се повтарям. Като прочел какво пиша за него че е прероденият Езоп, той ме бе изгледал с удивление и каза: "Откъде знаеш?!" Не че не пишеха за него, че е българският Езоп, но това е друго. Той се вгледа тогава в мене и изтърси едно историческо име, което забранявам на приятелите да го произнасят. Радой беше маг и ясновидец и веднага е разбрал, че си има работа с "колега"... Всеки път през годините ми намигаше, като ми го казваше, понеже знаехме какво съдържание влагаме в размяната на тая дума горени сме като водачи на богомилите, не сме заобиколили и гилотината. Бе запомнил завинаги, че се занимавам с етнопсихология знаеше, че у нас няма такива специалисти, че народопсихологията е нещо друго. Точно заради това и Зарев ме взе за дипломант и после ме изтегли в Съюза, та даже ме цитира и в "Панорамата"... В тролея ставаше много смешно, когато с Ралин си разменяхме като картечници епиграми за "тиквата на българина" идваха ни в момента... Даже се оглеждахме да не го арестуват пак, та покрай него и мене, понеже народът казваше на Тодор Живков "Тошо Тиквата"... Но когато се видях с него за пръв път след толкова много години, бях скъсал горе мрежата заради един амбициозен автобусаджия. Те ни се ядосваха, че ги изпреварваме от Орлов мост, за да не им дишаме смръднята, и редовно даваха вляво, за да се откажем да ни паднат пръчките. Аз обаче вече го изпреварвах, когато той почти ме блъсна и нямаше как смъкна се мрежата. Повече от половин час я правиха, а Радой ме разпозна, дойде в кабината

и не пожела да се качи на някой автобус нагоре. "Какво правиш тука бе, **колега**? Изстрелях мигом без замисляне: "КаДеСето го раздруса и изпадна в тролейбуса!"... Той се смя много, стисна ми ръката. Като няма как да докажа какво точно сме си говорили, може да го питате горе на небето измислям ли си или не си измислям... Хората в тролейбуса се наакваха от смях, понеже пусках и уредбата. Ама там бяха други закачки, а тия по-долу си ги разменяхме само насаме с него.

"Що те друсна Ка-Де-Се-то?"
"Щото му... ""гътнàх" прасето..."
"Що не му "гътнà" жената?"
"Щото му яде лайната..."
"Те не са лайнярки всички..."
"...Има и приятни... птички..."
"Тях **пол'вината** ги бича да ги смазвам подир бича..."... "
Що полвината бе, братко?..."
"И за теб да има сладко..."
"Имат внучки, щерки, стринки..."
"Аз си ги "редя" по тринки"
"Ка-Ге-Бе-то кой го щави?..."
"Питай коня на баща ви..."

Тука обаче ще пропусна главната му смешка, която стана причина да го разкрия окончателно, че е маг или поне пророк. Обаче повече е първото, понеже през годините сме се уверявали, че думите му имат сила както при Венно. С

една много смешна народна дума, един ден Радой прогнозира какво ще ми се случи вечерта, щото ми била много омърлушена физиономията... Понеже позна, разказах това на един приятел. Той каза: "Сега вече ще се возя по цял ден на тролея ти, белким и на мене да го каже..."

Когато го нямаше Радой и някъде в тролея ми избухнеше кавга, в кулминацията пусках по уредбата запис на котки и кучета, когато се бият... Изпопадваха от смях, обикновено и скаралите се...

Крупна личност, с която също общувах, е познатият тук и в чужбина **др Методи Константинов** (1902-1979). Философ, писател, астролог и обществен деец. Един от най-ерудираните и образовани последователи на Учителя Петър Дънов. Методи Константинов следва философия в София и международно право в Полша, защитава докторат в Познанския университет. След завръщането си в България работи в Министерство на вътрешните работи и Министерство на финансите. Като директор на дирекция "Пропаганда" през 1943 г., той е запознат с плана за депортиране на българските евреи до лагерите на смъртта и изиграва важна роля в спасяването им, изпълнявайки указанията на духовния си учител Петър Дънов. Др Методи Константинов е автор на множество публикации на български и френски език, които го утвърждават като задълбочен изследовател с твърде широк спектър на научни търсения и му носят международно признание. Сред тях изпъкват съчинения с научен и езотеричен характер ("Световна астросоциология", "Новата култура в ерата на Водолея" и др.). На 22 март 1922 г. Методи Константинов разпъва палатка на Баучеровата поляна и става първият

заселник в селището на Бялото братство на Изгрева.

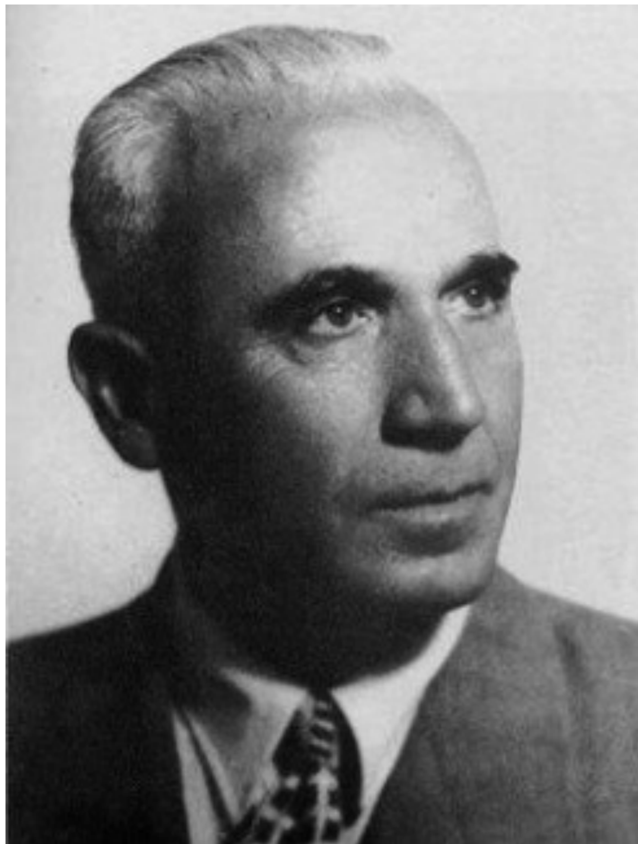

Др. Методи Константинов ни е преподавал астрологически уроци по мондиална астрология. Той имаше начертани по цялата си стена на сини листове огромни многоцветни графики на съединенията на планетите в течение на много векове и ни разясняваше кой съвпад каква културно-историческа епоха е стимулирал, какво още предстои. Занимаваше ни с техника и тълкуване на мондиалната астрология в духа на Учителя, на Новото Учение. Този изключителен човек и брат беше голям учен, който е завършил 4 факултета – имаше 4 дипломи за висше образование тук и в чужбина. Същият този човек, по причина на своята честност, на своето високо ниво на ученик, не пожела да работи повече на държавата в този труден идеологически и политически период и ние работихме като мозайкаджии заедно с него, с брат Крум

Въжаров, Влад Пашов, Петър Филипов, бр.Боянчо, Светозар, Савата, Балючев и др. хора от Братството. След казармата, през 1963 г., бях в тяхната бригада и съм работил заедно с Методи Константинов, който, с всичките си факултети и цялата си мъдрост и световна известност по социология, културология, политология, астрология и пр., и с цялата си мистична душа търкаше заедно с всички нас мозайки. На шмиргела и после с пемза обработвахме тези парчета мрамор и строяхме чешми и фонтанки за градините на София и за фасади и стълбища.

По този повод, по-късно ми дойде идея за един разказ (това ми е още една слабост, занимавам се и с фантастика), който, мисля, че може да се разработи. Примерно, как един индийски Посветен чува един вътрешен глас или гуруто му е казал, че има още по-високи Посветени, отколкото в Хималаите, и че Майтрея последното въплъщение на Бога на Земята наскоро е бил физически в България. В този разказ си представях как трима индуси идват да търсят следите на най-високите Посветени в момента на планетата, ученици на "Майтрея", Който трябва да се е въплътил в България. Те познават и протоколите на един конгрес на теософите в Холандия, когато Кришнамурти е казал на всеослушание това нещо, но после веднага изтрили тази част от протокола или го смотали целия. Този разказ не е напълно фантастичен, той като в България и наистина често идват много напреднали Посветени от Хималаите и от цял свят, знаейко за това нещо. Героите от разказа започват да обикалят градовете и парковете на България, в които много мраморни чешми и фонтанки светят повече от слънцето и от гурувците им в Индия... Като узнават коя софийска бригада ги е правила, те идват в столицата, но виждат, че най-ослепителните следи водят към... министерството на

транспорта (на снимката сградата вдясно)..... Ето, те са вече на крачка от него и отпочиват преди изкачването

Стълбите светят ярко чак до най-горния етаж, а то, за София, по онова време е цял небостъргач... Посветените не взимат асансьора, искат да проверят докъде води светещата мозайка стъпало по стъпало, етаж по етаж. По-нататък ще разкажа защо е тъй ярка светлината. Венно сам ги завърши стълбите до най-горния етаж перфектно само за няколко дни (другите бяха избягали на Рила...), а поръчителите и шефовете му били изумени как е възможно такова нещо без денонощен труд на цялата бригада до пусковия срок. Помагах му само аз, като му носех кофите с пясък и чувалите с цимент до 16-ия етаж по стълбите без асансьор още не беше пуснат. **Просто, Човекът бързаше за Рила...** За него ми е ясно и друг път съм го виждал как работи като на забързан филм и след него остава съвършенство. Но как **аз** успявах да му насмогна пълна енигма. При това му правех и бъркалата; или когато капвах, той взимаше едната лопата да обръща от

другата страна... Припадах, но не му се давах... Аз бях на 21, уж закален от най-тежка работа в казармата цели 2 години по негова препоръка, а той на 55. Колко такива бъркала, пък и много по-големи, ми бяха минали през ръцете и преди казармата, и като трудовак, и после; колко колички с бетон и пясък и чували с цимент по 50 килограма, даже по два на гръб, съм пренасял, но никога никъде преди и след стажа при Венно не съм бил способен на такова нещо, както по стълбите на споменатото министерство!

Тук му е мястото да добавя два случая с брат Методи, които ме бяха много силно впечатлили – беше рядко нещо, общувайки с човек от Братството, да усетиш, да разбереш, да доловиш такива дълбочини, които обикновено подобни Посветени крият с всички средства, понеже в тях няма тщеславие.. Първото, което много силно ме бе впечатлило, беше неговото твърдение за произхода на Учителя от една звезда – той беше писал за това, беше публикувано в братския печат и в апокрифите му за звездата Алфиола. Това е звездата, от която бил дошъл Учителят Централната Звезда на Вселената. Именно с името "Алфиола" кръсти издателството си във Варна моя приятел Христо Маджаров. Той беше в Америка и издаде книгите на Методи в усъвършенстван вид и в много по-дълбоки и широки измерения, в сравнение с начина, по който някои братя с по-малки възможности предават Мъдростта на Учителя. За тази звезда Алфиола и за съществата, които живеят там, бр.Методи пишеше и говореше като един адепт с личен опит, преживял с Учителя неща, които се случват само в най-вътрешната Школа.

Веднъж Методи Константинов, когато бяхме на Рила до Страшното езеро, много тайнствено и загадъчно разказа за

съществата, които живеели в него и около него. То се намира в Средния дял на Рила – под Олтарите при Рупите.

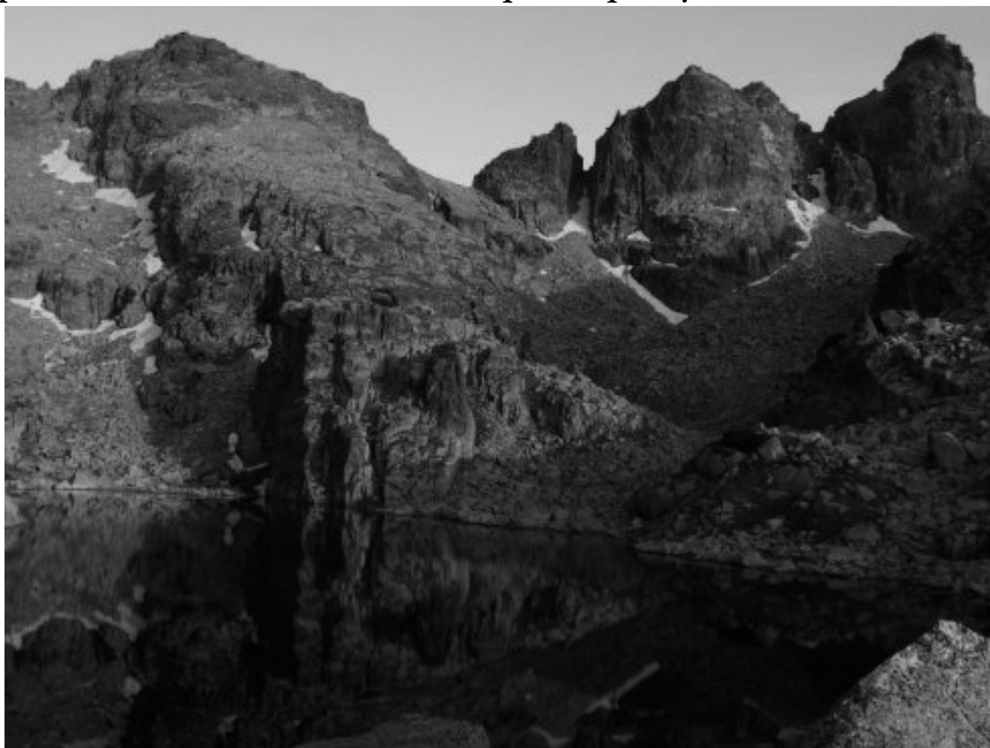

Методи казваше, че когато човек си измие лицето там или са́мо се докосне до езерото, дори само няколко пръски да попаднат на човека от свещената вода на езерото, се възприема огромна целебна сила, мъдрост и мистична дълбочина от съществата, които живеят там. Там разбрахме, че той свободно общува със ангелите и Посветените от Агарта, които ние тогава не можехме да виждаме, а само смътно усещахме. Брат Методи е един изключителен мистик и ученик на Учителя, вложил част от светлината на душата си в чешмите и фонтанките на София и България. Много по-късно си въобразих, че в се е вселил в уникалния съвременен мъдрец и мистик **Зор Алеф**, но дали е така, Бог ще каже. За прераждане не може да се говори, понеже Зор се е родил 3 години, преди да си замине бр.Методи, обаче за

напредналите духове не е никакъв проблем да се вселяват когото си поискат.

В един друг мисловен вариант на моя ненаписан разказ, източните Посветени обикалят градовете на България и се задържат в София, защото виждат, че там има улици, които са изцяло светещи. Те са ясновидци и съобразяват, че тия улици светят не случайно и че са попаднали на вярна следа. Те заключават, че по тия улици, именно, вървят най-често тия най-високи посветени и оставят светлината си в камъните, в сградите, в асфалта, в плочите, в паветата на улицата. Накрая откриват, че най-силно свети едно здание. Аз знам кое е то, защото съм работил именно с тях там – това е Министерството на транспорта високото здание до пощата, чиито стълби и мозайките по стълбите бяха изработени именно от нашата бригада. И си представях тези индийски посветени или влъхви, търсачи на най-последното Дело на Учителя и на Неговите представители, как тръгват по стълбите нагоре в това здание... Те им светят тъй ярко, че вече считат, че са открили къде точно се намират тези Посветени. Но още не могат да разберат нищо и постоянно вървят по етажите, отварят една след друга вратите и търсят да разпознаят по аурата някой много одухотворен служител. И тъй като светлината от мозайките на стълбите продължава да свети силно до най-горния етаж, те се качват и там, влизат по всички стаи, гледат аурите и физиономиите на чиновниците. Тези физиономии обаче съвсем не отговарят

на техните представи за съвършенство, нито аурите на тия чиновници са нещо особено... Да, чудесни хора, професионалисти, но няма и следа от особената светлина. Когато влизат в някой кабинет, виждат, че той е тъмен, че е покрит с тъмни петна и че стъпките на хората, които излизат оттам, оставят тъмни следи по светящите мозайки, макар и скоро да изчезват. Индусите най-сетне разбират: не, не може да са тези! най-накрая един от тях се сеща, че фактически светлината от улиците и мозайките по стълбите на това здание, както и в много от чешмите и фонтанките, които светят в София и България като слънце, се дължи на **майсторите**, които са ги изработили. И оттам нататък, в перипетиите на този разказ те могат да открият с питане и по архивите коя е била бригадата, кои са били строителите, да намерят адресите на тези Посветени и да се срещнат с тях лично...

Когато бях в още казармата в трудовите войски, ние имахме един майстор в Горна баня от трънско – тогава бях дърводелец. Викахме му "Майстор Теслу́ту"... Един ден стана дума за "дъновистите" и той каза: "Ха, че аз съм работил много с дъновистите! Аз съм бил майстор по кофражите на една бригада дъновисти. Но искате ли да ви кажа как дъновистите работят мозайка? Когато – казва дъновистите изработят една чешма или една фонтанка, тя е като огледало – да се огледаш! За тех нема никакво значение количеството, за тех само едно нещо имаше единствено значение – качеството. Можеше да вземат 5 лева заплата, никога не се бореха за повече пари или даже за правата си, освен да работят на акорд и да ги пуснат по-рано, но даваха

свръхкачествена работа, защото казваха, че техният Учител

Дънов ги е учил така."

И действително, аз работих с тези хора още през 1963 година мозайка. Спомням си много добре, и може би оттам ще започна след малко разказа си за общуването с брат Крум и брат Петър Филипов. Именно от там започна съзнателното ми ученичество, съзнателното ми участие в работата на Братството, и това, което съм научил от тези необикновени хора.

Мога да спомена, междувпрочем, и един от първите приятели на баща ми от Братството Васко Искренов, който

е бил при Учителя и повечето от снимките с Учителя са не

Васко Искренов, Мария Тодорова, Борис Николов, Благовест Тошев

само от моя баща и Пеню Ганев, но и от него. Той наскоро се върна от Италия, живя дълго време там. Сега се намира в един старчески дом в София. Него го посещават постоянно чужденци (не само от Италия), защото на Запад е писал и говорил на много високо ниво за историята на славянската и българската култура и за Учителя. Той има много познания и съвсем наскоро идваха пак да го интервюират в старческия дом на какви чужденци, които записваха с магнетофон неговите думи, за да ги публикуват, тъй като официалните версии в България и чужбина по този въпрос не ги задоволяват.

Много добре си спомням и твърде пълната **сестра Балтова**, която имаше къща в центъра на Изгрева – гостували сме й много пъти. Спомням си и случаите, които

се разказват за нея с Учителя, как тя, в своята многословност и голям интерес към идеите на Му, а също и поради свои лични проблеми си е позволявала да говори с Учителя по 7-8 часа – и Той е показвал какво огромно търпение има един Миров Учител, който е способен да изслушва тъй дълго един несъзнателен последовател, една душа като нея, която не се усеща, не може да разбере какво време губи на един Велик Посветен. Уроци по търпение! На снимката Николина

Балтова е на преден план.

Друг класически ученик на Учителя, брат на Борис Николов, е **Николай Дойнов**, който наскоро почина. Той издаде книга по астрология в духа на Учителя. Неговите спомени за Учителя също ще излязат. Брат Николай е един великолепен разказвач, особено на приказки. Надявам се, че неговото дело в бъдеще ще преуспее. Спомням си, че ни разказваше как един ден Учителят бил излязъл от стаята Си и казал: "Днес е велик ден за човечеството!" И след 20 години Н.Дойнов, изучавайки историята на физиката и химията, е открил защо точно този ден Учителят е казал това: защото тогава е било направено едно от най-големите научни

открития. Той разказваше също какъв урок му е дал Учителят във връзка с едно голямо противоречие, един голям проблем: има ли право ученикът да бъде богат на тази земя и да печели пари. Тоест, има ли право да се занимава с бизнес, има ли право да се занимава с търговия, да бъде богаташ – или да оформи бизнеса си така, че да не е в противоречие с Високия Идеал. Той е наследник на богат фабрикантски род от Габрово, наш стар индустриален град, в който първите фабрики процъфтяват още по време на Възраждането. Наследявайки това голямо богатство, той е разполагал с милиони – даже като ученик на Учителя, той е боравел с тях. И Учителят е давал уроци в каква степен може да бъде ученик един човек, в чиито ръце има немалко средства в един момент, когато други ученици умират от глад или са много бедни и т.н. Но това са морални въпроси на последователите на Бялото Братство. Имало е и други, които са били богати и са се мислели за ученици, но не са откупили кръчмата и свинарника под стаята на Учителя дори до последния Му ден на тази земя...

Веднъж чичо Николай шеговито разправяше как един ден пътувал в един влак за Варна, и когато преминал през всичките вагони, видял, че няма нито един пътник и той е

единственият. "Бях много горд, че един цял влак вози само мен от София до Варна и че толкова много въглища и енергия употребяват да возят само мене..."

Много добре си спомням срещите и разговорите с историческите личности, стенографките, както и с брат Борис, за който специално ще има да разказвам, и който е синтезирал всички стенограми на беседите и ги е редактирал окончателно.

Спомням си и сестра **Паша Тодорова,** която беше сляпа в последните години от живота си.

Много близки бяхме със сестрата отляво на снимката **Елена Андреева** (1899-1990), която сърдечно обичат и познават и приятелите от Русия, от Москва, които идваха в България и си правеха филми с нея и снимки – има много. Тя бе един извор на мъдрост, на спомени, на опит, на материали – опит, който тя споделяше до края на живота си. И **тя** съвсем скоро си замина. Беше много години с една тежко страдание – не можеше да ходи. Тя веднъж каза за трите стенографки по време на Учителя, че едната от тях, Той казал, върви по пътя на Мъдростта (Паша), другата – по пътя на Истината (Савка Керемидчиева отдясно на снимката); а именно тя, сестра Елена Андреева, че върви по пътя на Любовта.

Има много неща да се анализират с бъдещите ученици на Учителя във връзка с поведението и подвига на тези сестри, които са дали целия си живот за Словото. Във връзка, примерно, с един такъв проблем: че сестра Паша си е

позволявала да редактира **литературно** беседите на Учителя, т.е. да ги стилизира във вид, в който, според нея, ще бъдат по-добре възприети от хората. Защото и до ден днешен я обвиняват, че нейните редакции се различават от беседите, които са стенографирани и дешифрирани от най-добрия стенограф в Царство България по онова време – придворния стенограф Гълъбов. Защото такова издание, което е автентично, се различава коренно от изданията на същата беседа, редактирано от други Още в първите годишнини се виждат разлики. От една страна, имаме достатъчно доказателства, че Учителят е одобрявал това, а от друга Той е съжалявал, че учениците Му не предават беседите автентично. На едно място Той казва, че едва след 2000 години хората ще бъдат културни, че учениците ще предадат Учението на Христа такова, каквото е, и няма да го измѐнят. Той говори за това с огорчение, но от друга страна дава пълна свобода. Имаше случай, в който лично брат Борис каза следното: "Веднъж Учителят ни събра стенографите и ни каза да дешифрираме една беседа, но този път по точно обратния начин: да я редактираме колкото може по-свободно. Значи, първият идеал, който Той е дал, е предаване на Словото автентично; но Учителят, като Миров, като Велик Учител, прави различни упражнения и е казал: "Хайде сега да видим, всеки от вас колкото може по-свободно да редактира беседата." Това означава тя да мине през монадата на стенографа, на Неговия ученик, за да може тя да зазвучи по един нов начин, а не дословно – и пак без да се загуби основната идея, без да се измени смисълът. Ето това е един велик момент, който малцина го оценяват и до днес.

Сега има, може да се каже, едва ли не "кървави" спорове за това, как да се играе Паневритмията. По идейни и не толкова идейни въпроси сме виждали и братски бой с

юмруци до кръв или отвъртане на сестрински шамари с всичка сила в лоното на Рила от името на "Братския съвет", за да ни се радват коне, магарета, Посветени, оглашени и чужденци... А трябва да се има предвид, че Учителят е давал тази вариантна свобода, защото е по-добре да се играе и пее различно, даже и грешно, отколкото да има спорове и кавги кое било "автентично". Да се нарушава хармонията е много по-лошо, отколкото да се греши. Той е казвал неведнъж: "по-добре една песен, ако не я знаете, да я пейте както знаете, дори измисляйте думи и пасажи, вместо да не пеете, вместо да се карате как трябва да се пее."

Подобни мисли на Учителя – относно творческата свобода на ученика да интерпретира и прилага в разнообразни варианти базовите идеи и форми, дадени от Него – ние сме събрали със стотици стотици цитати от беседите, в противовес на други цитати. Именно това е **диалектическото** противопоставяне на идеи, произтичащо от необходимостта да изучаваме Учителя **обемно**. Именно за да се противопоставим на канонизирането на Учението на Учителя и на едностранчивия подход на мнозина, на големите спорове, които възникват по тази въпроси, ние се осмеляваме да изваждаме и изтъкваме такива мисли, които обикновено се пренебрегват. Например, в един от най-ранните томове от беседите на Учителя ("Искайте сила, имайте вяра"), още през август 1914 год., Учителят казва за Пентаграма: "Пентаграмът показва, че засега живеем в ада – змиите и пр. Този Пентаграм в бъдеще трябва да се измени. Тази буква "Ж" да излезе горе. Как? – Като положите тази корона върху Христа." т.е., върху образа на Христа на върха на Пентаграма. Учителят продължава, че тези три букви досега образуват обърнат с върха надолу триъгълник – "признак, че действително сме в 13-та сфера, а това значи,

че сме в ада." (стр.23) И по-нататък: "Пентаграмът рисува състоянието на света **понастоящем** и от него е явно, че той се разправя сега със змии и други животни. Когато дойде времето, ще му се даде друга форма. Но сега той е на мястото си." Ние направихме проект за такъв пентаграм по тия думи на Учителя и го ползваме вътрешно само последователи, които знаят, че Той не умира и води Школата Си и досега. Такива последователи присъстват горе в Школата и затова знаят със сигурност дали тия и други Негови думи са за след хиляди години или е дошло времето да се реализират сега. Нещо повече: има един текст, диктуван свише, в който се казва, че ножът в пентаграмата трябва да се замени с Извора на Доброто.

И така, това е един от множеството случаи в беседите на Учителя, където става ясно, че някои традиционни форми и символи, макар и дадени от самия Него, подлежат на развитие. Това важи и за текста на Паневритмията, и за самата Паневритмия. Има базови неща като Словото, Паневритмията, Песните и др., които са абсолютна светиня и никой, дори гений, няма право да пипа там. Но заедно с това има и много песни от Учителя с текст или музика от ученици. Учителят е насърчавал горещо такова творчество. Така например, класическият текст на Паневритмията, с изключение на 5 упражнения с текст от Учителя е написана от последователи! За него, в изданието от 1941 год., на стр. 2627 – Учителят е още на Изгрева по това време – е писано: **"Текстът на песните, който прилагаме в настоящото издание, е най-елементарният и най-лесно достъпен образец. Тия движения имат и по-дълбок словесен израз, който ще се даде в бъдеще."**

Обаче в едно пиратско издание на Паневритмията от 1992 год., макар уж фототипно, е премахнато именно това твърдение на Учителя на стр.22, като пример как се окастря

Слово Божие. А целият текст е озаглавен като оригиналния: "Учителят – основи на Паневритмията"!

Та да продължа разказа на брат Борис: "И когато ние – разказваше той по-нататък стенографите, предадохме на Учителя нашите волни редакции на една и съща беседа, Той ги прочете много внимателно всичките и каза: "Не съм доволен от вашата работа! Можеше още посвободно да ги редактирате. Много сте се придържали към автентичния текст". Можете да си представите какви са измеренията на един Миров Учител, който разрешава тази голяма свобода, заедно с това, че Той изисква и точно обратното! Значи, от една страна Той държи да има абсолютна автентичност в текстовете – да ги има за историята; а, от друга, Той държи за творческата, индивидуална работа с беседите – даже е готов те да бъдат публикувани! По този начин именно е реагирал,

когато казали: "Ама защо, Учителю, вие разрешавате на сестра Паша да редактира литературно беседите? (Една голяма част от беседите са минали под нейна редакция и са действително в неавтентичен вид). Тогава Той казал: "А кой може да работи повече от нея? Тя отдава цялото си време на тази работа. Нямам нищо против, ако се яви някой, който да може да работи повече от нея, моля да заповяда. Вие само критикувате. Нека някой си пожертва целия живот, цялото време, и дойде да работи като нея. Аз поддържам това, което е налично **в момента**. Реално, тя работи! Ако тя има някакви пропуски, ако предава нещо по неверен начин, тя ще си отговаря един ден. Всеки има пълна свобода. Ако допусне грешки, всеки сам отговаря. Но има ли някой от вас, който може да работи като нея? Тя дешифрира и редактира денонощно. Тя си е посветила целия живот на това. по-добре нещо, отколкото нищо или отлагане с 20 години."

И тук ние стигаме до един много важен момент, възлов, базов момент, който лично за мене и за някои приятели се явява нещо като "спъвателен камък" или "камень преткновения", както казват старите славяни и българи, а сега и за руснаците, както и за мене лично, е неразрешим въпрос. Това е въпросът за заплащането на духовния труд.

Относно парите, аз си мисля, че държа крайно дясната позиция (ако правилно се ориентирам в посоките, че дясното е Божественото). Не съм съвсем убеден, че това е напълно божествено – може би това е много крайна постановка, понеже Божественото е изпълнението на волята Божия във всеки конкретен случай. Но моето разбиране е, че аз не искам да получа нито една стотинка. Така разбирам Учението, че за духовни и интелектуални усилия не мога да взимам пари, не мога да превърна призванието си в професия – в никаква форма и по никой начин! Тъй като

всеки има свобода, лично аз и някои мои приятели имаме свободата именно така да разбираме и практикуваме нещата. Но ние не можем да осъдим приятелите, които допускат и заплата, и хонорари, и продаване и т.н. – тъй, както работят сега приятелите на Запад и някои приятели тук, в Русия. Ние не можем да ги осъждаме. Защо? Защото, без тях щеше да бъде по-зле. А с тях в момента е по-добре. Тоест, те повишават рязко и качествено духа на окултното познание в Русия. Друг е въпросът, че могат да се опитват и други, чисто християнски форми. Но това са въпроси, които подлежат на експерименти, на обсъждане.

Във връзка с това, което разказвам в примера, който ние имаме в Братството, факт е, че Учителят е разрешил стенографите да се освободят от своите светски задължения като специалисти в своите области и да останат на работа, на издръжка на Братството. Факт е, че тези сестри, за които споменах, може би и някои от братята, са получавали "братски заплати". Ето един факт, който за нас, когато за пръв път го узнахме, беше като гръм от ясно небе: хем "братски", хем заплати!... Неща, които за нас са просто късо съединение. Все едно, че съединяваш някоя божествена дума с някоя мръсна дума; все едно че влизаш в един клозет, с извинение, и там ядеш пасти... Това нещо не можеше да се вмести в нашето съзнание по никой начин – да се съединят тия две думи, за които ние считахме, че едната е от Бялото Братство, а другата категорично от Черната ложа, от ада. "Заплата", "хонорар"!... Това наше изумление продължи до момента, в който узнахме окончателно и със сигурност, че "братската заплата" за стенографките е била учредена от Учителя! Какво противоречие! Сам Той постоянно казва: **"Ученикът работи всякога без пари"...** Във всички религии по света е имало и има светии, праведници, безсребърници

хора идеалисти. А при нас стенографите би трябвало да са за пример! Все едно, че им е професия... Добре, но професионализмът, като качество, изисква условия да работиш пълноценно по 810 часа на ден. Ти не можеш да се занимаваш с друго, ако си изморен, въпреки че познаваме и други примери: как бр.Борис спаси Словото, а се трудеше по строежите по 10-12 часа на ден, беше и в затвора.

А съм сигурен, че и петимата стенографи не биха приели и хилядна част от стотинката, ако това не бе инициатива на Учителя. 1000% убеден съм, че те не са възприели тия нищожни 60 лева на месец като "заплата" за труда им, а като нещо съвършено друго, като някакъв сакрален и магичен акт.. Че сам Учителят не е нарекъл това нещо "заплата" или "хонорар", тъй като това е невъзможно: в противен случай не би бил Учител на Бялата Ложа. Абсолютната им вяра в Неговата непогрешимост, със сигурност не е позволила в тях да се промъкне и сянка от съпротива и съмнение.

И ние бихме приели безропотно 60 или 60 милиона лева месечно от Учителя, ако лично Той нареди това. Но за всички останали случаи слагам този въпрос настрана, тъй като за някои от нас той си остава неразрешен и неразрешим. Важното е все пак да се знае, че такова нещо в Братството е съществувало, съществува и сега. Именно в това седи великото разнообразие, великата свобода на различните души, на различните последователи и ученици на Учителя – да постъпят както разбират. Едни могат да приемат заплащане на техния духовен труд без никакви терзания на съвестта, други искат да спазят безсребърничеството съвсем буквално. Ние може би спадаме към категорията на така наречените максималити и перфекционалисти в това отношение, които искат да изпълнят без абсолютно никакъв компромис базални аксиоми на Учителя от рода на тази, че

"Роденият в духа на нашето Учение – Учението на живия Господ – всякога служи без пари, безразлично дали е владика, учител, съдия или работник."

След денонощия трескав размисъл, най-после се успокоих, когато стигнах до разбирането, че стенографите не са възприели тия 60 лева като "заплата". Може да са ги възприели като уникален кабалистичен метод за работа с това архетипно число. Всъщност, от икономическа гледна точка, и по онова време 60 лева са били едно нищо колкото да не умрат. Десетилетия наред, тия колоси в нашите очи са спали само по 3 часа в денонощието, за да извършат тази свята работа. И при всичко това, пак не са насмогнали на Божественото останали са 1800 беседи недешифрирани. С тях се справи брат Борис при несравнимо по-тежки условия и само с 1-2 часа сън, а понякога и без сън. Както е известно, ангелите не спят.

Ако все пак наистина тая лепта е била наредена от Учителя, а не е измислена след това, трябва сериозно да се замислим как не бихме послушали Учителя, ако бяхме на тяхно място.

Друга личност, с която бяхме в много близки взимоотношения, това е брат **Никола Нанков**. Някои от приятелите в Русия го познават и са общували с него. Той е един достоен учен, който има огромна библиотека и неговото образование и неговите усилия в областта на науката са били уважавани и оценени от съвременниците му както подобава. Кольо Нанков има един определен принос в съвременната народна медицина. Той е човекът, който по онова време събра и един много голям архив от автентични документи за биографията на Учителя – писма, фотографии, дипломи и т.н. Обикалял е цяла България; включително с хора от чужбина е бил във връзка, за да може да натрупа този

безценен материал. Къде се намира това богатство в момента, поне аз не знам. Той ми казваше постоянно, че архивът му е съхранен надеждно.

Разказвал ни е за случая си с Учителя и двете окръжности. Той важи само за ученици от Първо посвещение и нагоре. За обикновените хора от светия и гений надолу не важи. Изборът на Учител и Школа, самоопределението, трябва да са категорични. Не че няма да общуваме и с други, но това е само по допирателната, не и вътре в кръга на душата ни. Когато Нанков се разболял, Учителят му обяснил, че това се дължи на пресичането на две окръжности н него теософската и нашата Школа. Като се самоопределил, оздравял. Ние и досега познаваме такива приятели и те се чудят откъде им идват нещастията. Може би някъде разказвам за такъв случай в Рига. Пак извинения, ако се повтарям. През 1994 в Рига приятелите с уклон към агни-йога ме помолиха да преместим нашите неделни молитвени събрания по Учителя в друг час, за да не изпускат Жива Етика, която е също от 10 ч.. От 10 ч. сутринта всяка неделя са повечето служби в църквите и духовните общества, обикновено започвайки през Лунния астрологически час (религия). Като прегледах таблиците,, установих, че въпреки плаващите астрологически часове през годината, по това време в неделя неизбежно от Лунния се влиза много скоро в Сатурнов час. Значи, това е изпит за самоопределение. Затова им казах, че не става. Да избират.

Никола Нанков и Петър Филипов, за когото ще говоря, загинаха при неизяснени обстоятелства, въпреки официалните версии – нещо, което, според нас, не е естествена смърт. Това последва незабавно, след като чух от устата на едно лице с висш чин от българската Държавна сигурност при един от поредните ми арести: "В момента ние

сме освирепели и озверели по отношение на вас! Никога не забравяйте, че ние с вас сме врагове и че ще направим всичко възможно да ликвидираме вашето учение и движение без следа. Знайте, че ние използваме всякакви средства, включително и физическо ликвидиране не е само тормозът и оклеветяването. Вие ни правите мили очи, но не знаете с кого си имате работа." Без да искам, аз тука изложих нещо, което не е безизвестно, което беше драмата и трагедията и на руския народ, на целия соцлагер. Разбира се, в целия свят определени сили действат и по този начин. Не искам да кажа как и за моите собствени деца (доколкото са мои...) ми е било казвано от тези служби, че ако не стана доносник и ако не им сътруднича активно, не се знае какво може да им се случи по пътя или в детската градина. Една много страшна заплаха, която, слава Богу, не беше приведена в изпълнение, защото това се прави само при много опасни врагове политически. Един агент VI отдел обаче казваше, че идеологическите врагове са по-опасни и от извратените, и от криминалните, и от политическите. Затова ги държаха в затворите и концлагерите смесено, за да им сломят духа. Това при мене е било само една **заплаха**, за да ме пречупят, но тя ми струваше толкова нерви, че аз тогава, мисля, че загубих съзнание и после се намерих вкъщи два-три дни след тази дата, на която се случи това нещо в Софийско градско. Аз не зная тези 2 или 3 дни къде съм бил. Като не склоних, просто ми казаха: "Троши си тогава главата и виж дали ще ти провърви в живота, където и да се назначиш!..." И наистина, като станах хамалин, партийният на хамалите бай Златко ме тормозеше по всякакви начини бе ми дадено да знам, че това му е партийно поръчение. Като комунист, той и приближените му вдигаха само най-горните чували с цимент, а нас "гадовете и отрепките" ни караше да вдигаме тия от земята. Странно

съвпадение: партийният на тролейджиите бай Златан винаги излизаше с най-късните коли и се прибираше с най-ранните, а нас ни пишеше в наряда от 3 сутринта или вечер до 12 и половина... Срещу една нова година ме бяха писали до 10 вечерта и от 3 и половина сутринта първа кола. Кой ме би по главата да се връщам за празника, защото съм имал скъпа гостенка?... В железниците, пак един партиен или наплашен от партийци, не затегнал спирачките и не сложил на линията кучката (спирателната обувка) под руските вагони, а това беше негово задължение, понеже наклонът е към Втори пост, не към моя. Когато съм на Втори, никога не заспивам и винаги съм слагал кучки. Вагоните тръгнали, засилили се, и се чу прекрасен гръм през нощта от завода зад гарата... Който знае какво са руски вагони... Естествено, по непонятна логика, пак аз излязох виновен. При постовете няма тоалетни, затова беше много лесно да се различат в храстите дебелите акита на партиеца и тъничките на другия колега, който е бил обвинен за катастрофата на международния експрес с маневрения влак през 1992 и едва се отърва. Всъщност, бъркам: това е било при друга катастрофа, а тая в Казичене стана три минути, след като на Рила, на пъпа на Братството, Павлина от Ръководството щеше да скъса главата на кроткия Павел с един силен шамар по идеологически причини пак в международна среда... Не че има връзка, но съм го запомнил, понеже чухме по радиото за катастрофата веднага след шамара. Какво да се прави "аспекти"... Обаче други приятели твърдят, че има връзка...

Не знам дали тук е уместно да се отклонявам за десетки други случаи, които съм описал в разни дневници или съм ги разказвал на приятели. Например, как се налагаше оцеляване при минус 30 градуса студ на каменните кариери през 1961, когато други момчета припадаха; как се влиза в

Художествената академия с чужда картина, как ме арестуваха от един обект като зидаромазач по прочутото разследване на нежните мъже от елита през 1964 и после ми се извиниха, когато им казах че такава клевета няма да преживея. Но за всеки случай не го изтриха от досието ми и това после им послужи неведнъж, за да ме гледат накриво колеги и шефове и по-бързо да ме уволняват). Как с певицата Искра чистехме мазета по строителните обекти за нищожна надница; как се товарят от тухларната горещи тухли с протрити или откраднати ръкавици; как циганите и криминалните във Фармахим пикаеха в аспирина и не им казваха нищо (голяма работа "уриноретапия"...), а неудобните, по заповед на ДС, ни пращаха в цех "Органопрепарати". Как в университета влязоха без изпити интервентите ни от Чехия и как си взимаха изпитите до края без влизане при професора, а после ти стават редактори и шефове. Как по партийно поръчение видни професори и преподаватели се мъчат да те скъсат, след като асистентките се кълнат, че имаш шестици при всичките им упражнения; как в Съюза на писателите по-късно изчезва важно писмо, за което отговаряш с главата си, само защото си бил старателен в работата и са те пратили командировка в чужбина. Как и защо се махаш от учителството в едно, друго, трето или четвърто село, как се копае с кирка нивата на помака, за да оцелееш до назначението като миньор; как в рудник "Еньовче" и мина "Радка" се качват с прегръдка мазните бутове и капи (подпорните греди) вертикално по комините; как в ЧЛК "Ихтиман" партийният чупи с чукче нашите форми, за да не вземем премиални, а да ни ги глътнат акулите чрез прочутото "бригадно заплащане на труда", и по този повод да напуснем, като гордо не си вземем и заработеното, и как по този случай те уволняват дисциплинарно, а това са другите две пера на

доходите им. Как това се повтаряше на много места, включително и в Пелопонес, където социалистическият опит на нашите бригадири пълнеше гушите им по същия начин, а аргатите излизаха некадърни, поради което робовладелците от Византия ги наказваха допълнително, особено когато бригадирът изчезнеше със заплатите им в чисто новичко евро. Как се заваряват с електрожен високи ферми при снежна виелица и как ти остава белег за цял живот при други заварки на друго място; как се чистят с боен чук и длето от накипа котлите в тецовете; как боли набитата стъклена вата в тялото при обвиване на тръби и корпуси; как ти се вие свят от бензина при изолиране на цели декари покриви. Как те изкарват лъжец и мошеник в министерството, след като са убили Шефката; как изгарят при пожар трудовите книжки в някоя кооперация и никой никъде не може да открие и издаде документи, че си работил там и на другите места, отбелязани в нея, така че губиш стаж. Как не печелиш конкурси за научен сътрудник, понеже те са били за парлама или тайните власти са спрели назначението ти, даже и когато са недогледали и си се класирал пръв. Колко трудно се работи на струг, бормашина, циркуляр, хобелмашина; или пък в парник; или като сценичен работник, когато навън е пролет и птичките пеят...

Но аз се увлякох и забравих диагнозата, че **"Който говори за себе си, не е ученик".** Затова ще спра дотук с трудовото си досие, за което шефът ми Георги Струмски от Външния отдел на СБП казваше с право, че е много шарено, т.е. не съм стабилен...

С тия спомени исках само да докажа, че все пак имам нещо общо с Ученичеството, понеже е казано следното: "Окултният ученик не остава нито ден без учение или работа в света. Който не учи или не работи, не е Мой ученик". Точно

това се опитах да разкажа на една млада приятелка, която обичах много и си мислех, че и тя ме обича, когато ме попита вярно ли е, че със Савата сме били лентяи и негодяи, които не работят никъде и живеят на гърба на хората. Беше дала ухо на братското радио, което не престава да бълва клевети и измислици. Ние сме обръгнали, това беше най-лекото обвинение, но такива приказки често нараняват наивните души като тази приятелка, които още не са опитни и нямат познания по френология и физиогномия. Аз й се ядосах искрено по телефона, когато тя ми каза това, в резултат на което й била излязла стресница на устната... Друг е въпросът, защо Бог не е дал или нямаме качествата на земните знаци да опънем живота си като струна и да останем на едно място 30, 40, 50 години. А може и да ги имаме, но да е решено, че Някой иска страданието ни, а не талантите ни.

Един ден Методи Константинов ме попита какъв рожденен хороскоп бих желал да имам. Когато "напрасках" желаемия си хороскоп с кардинални и неподвижни знаци и съответните планети и аспекти, като направих най-малко 20 такива комбинации, за да съм "стабилен", бр.Методи всеки път казваше "не". най-добър бил хороскопът, с който сме се родили изчислявали са го десетки божества и ангели. И **Венно** много искаше да съм по-стабилен емоционално и професионално, но накрая каза, че това ми е дадено, за да добия богат опит и един ден да мога да помагам много по-качествено на една голяма галерия от хора, дори и сега да изглеждам черен в очите на посредствените.

Така, с Никола Нанков сме имали много разговори за начина, по който трябва да се напишат бъдещите биографии на Учителя. А той има огромен принос и за медицината в духа на Учението. Сега сме много добри приятели и с неговия внук – и той се казва Никола Нанков, който, макар и болен от диабет, сам лекува много хора с методи на Учителя и на съвременния окултизъм. Той лично преди два месеца

сложи едни магнитчета на гърба ми и на секундата изчезна острата ми сърдечна болка и още една друга.

Много съм общувал и с проф. **Александър Периклиев Георгиев** от Варна (1905–1988), брат на Милка Периклиева и баща на Марта и Ева Георгиеви, които сега живеят в чужбина. Той също цял живот събираше документация за живота на Учителя, а беше професор по икономика. По житейска ситуация е бил комунист, но по дълбока вътрешна нагласа беше ученик на Учителя и е бил при Него на Изгрева. Знаем даже, че той е бил агент на съветското разузнаване в България до 1944 г. и именно това даде свобода на неговата дейност, когато се занимаваше с издирване на биографични материали за Учителя. най-крупното му дело си остава неговото изследване "**Летопис за възрожденците Константин Дъновски и Атанас Георгиев",** изд.2005 г.). Корицата е от един приятел Тариф Раслан, който казваше, че е сънувал Учителя много преди да е знаел нещо за него. За Дъновски е известно, че е първият български просветител и възрожденец, който е основал първото българско училище в Източна България и се е преборил с гръцкото духовенство богослужението в църквите да бъде на българо-славянски, а не на гръцки език. Това е бил голям успех, и благодарение на него са получили разрешение от султана за пръв път богослужението да бъде понятно за нашите сънародници. Ето църквата в с.Николаевка, в която той е служил.

Александър Периклиев Георгиев
ЗА РОДОСЛОВИЕТО
НА
УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ
Издателство Бяло Братство

В черноморския град Варна – отдавна, още по времето на предишната комунистическа власт – съществува улица на името на свещеник Константин Дъновски, което е все пак признание на неговото пионерство, за неговата дейност за победата на българщината. Даже по едно време аз се въртях с една кинокамера в с.Николаевка, родното място на Учителя, за да заснема това, което е останало там от онова време. Тогава ме видя кметът на селото, извика ме и се оказа, че той знае с най-големи подробности биографията на бащата на Учителя, показа ми свое изследване и свой доклад, който чете при празници, но за Учителя не знаеше нищо или се правеше, че не знае, за да му е мирна главата...

Друг човек, от който аз много се възхищавам и който е все още жив, това е **Виктор Йорданов или Елвилюри**, който пише прекрасни стихове и, дай Боже, в бъдеще да бъде издадена една негова поредица от стихове, обединени от темата и заглавието "Що е Бог?" Запомнете тези стихове! "Що е Бог?" заслужава разпространение – то е поетичен отговор на този въпрос на много високо философско, религиозно и естетическо ниво. Тези стихове трябва да дойдат един ден до човечеството, да бъдат преведени на всички езици. Този човек вложи цялата си душа в този отговор на въпроса "Що е Бог?" – в един широк пантеистичен смисъл разви тази идея в поетичен вид. Разбира се, той има още много дарби; той беше философ по образование, библиотекар във философския факултет на университета в София, и много студенти са дошли в Братството именно чрез него, защото той там вършеше своята работа и на този план.

Др **Филип Стоицев** е друг любим човек, който обичаме всички и който доскоро ръководеше нашия хор и нашия оркестър. До ден днешен, макар и на преклонна възраст, със своя плам и своя бодър дух той организира концерти, с изключителни качества на музикален ръководител. С него сме имали прекрасни взаимоотношения. Имам писма от него, в които той ме е молил да редактирам някои текстове от песните на Учителя и особено братските, за да могат да се пеят не само във вътрешния кръг, а и по радио "София". Имаше концерти на хор "Планинарска песен", които изпълняваха песни на Учителя с такива промени на текстовете, както е разрешил сам Учителят. Като се замени религиозната терминология, те могат да минат през цензурата и да бъдат възприети от всички. Разбира се, по онова време съобщаваха за автора на музиката като "Петър Константинов" не е лъжа...

В Словото на Учителя, както печатано, така и свои лични разговори – известни и неизвестни – има нееднократни

прогнози, че Той ще продължи Своята дейност, Своето Слово и след заминаването Си. Недобросъвестните или не добре осведомените последователи в никакъв случай не желаят да допуснат, че Учителят е способен да изпълни тези Свои обещания. В чест на Елвилюри, който аз лично никога няма да забравя, мога да кажа, че той е почти единственият – има само още един човек от възрастните в Братството, който доказа нивото си на ученик и в това отношение, а именно в способността да разпознава гласа на Учителя след Неговото заминаване в проявите и творенията на някои Негови ученици. Неговата висша интелигентност, неговият Камперов ъгъл и разстоянието от ухото му до горната част на главата, до темето, показваха наистина тази огромна способност за допускане, че Бог никога не изоставя Своите Си и никога не прекъсва Своята работа и Словото и Стадото Си на земята.

Ето едно негово стихотворение:

Великата Пролет

Елвилюри

"Кажи ми ти лъчът от де долита
и где стреми се твоята мечта?" –
така душа душата ще запитва,
щом лъхне в тебе пролетта.

Тя иде, иде над Земята властно,
като вълна гальовна от цвета.
Горите я приветстват пълногласно
и радостна е цялата Земя!

Планетата ни пак наподобява

лехи разцъфнали от цвят до цвят,
като венци народи и държави
красят, раздвижват пъстрия ни свят.

Годините? Текат в небитието...
Искрят като совалките в разбой!
И пролетите отшумяват – ето,
като вълни на морския прибой...

Събития, епохи и разцвети –
симфонии на тленна красота –
от век във век отекват във човека
с предупреждението: суета!

Целта на тез възторзи по Земята,
подемани от хиляди ръце,
е всички да се слеем в песен свята
и разцъфтим в Христовото сърце.

Любов, прииждай във сърцето нежно,
като вълна гальовна от цветя.
Народите очакват те с надежда –
възрадявай вече цялата Земя!

По същия начин др Филип Стоицев, който също беше един ученик на Учителя с много висок коефициент на интелигентност, даде на нас, младите, шанса да му сътрудничим, въпреки голямата дистанция в годините. Той се изявяваше в Братството със способността за творческо интерпретиране и развиване на идеите и посетите семена от Учителя.

Брат **Георги Йорданов** е друг класически брат, доста възрастен сега, все още жив и здрав, пример за най-

вдъхновен ученик, който просто "пламти" в Делото и за Делото. Напълно безкористен, който нееднократно е давал едва ли не цялото си богатство и всичко, което е печелил, в работата си за Делото. Могат да се разкажат много неща. Просто аз съм с това чувство, без да мога да дам гаранция, че той беше един от тези ученици, за които Учителят казва, че са представители на Божествения свят, защото могат да дават и да разпознават 100%. За него дойде един текст, в който той разпозна гласа на Учителя си и плака от радост и щастие като дете. Ето го този текст, продиктуван от Елма:

18.XI.124(1988)г.

София Изгрев

ПОЗНАВАМ, ПОЗНАВАМ, ПОЗНАВАМ СВОИТЕ СИ!

ЖЛО / ГЙ

10,05 - 11,40ч.

Горе се пàзи специално място за него. Пишете:

Ти, предано Христово създание! Намерих пак път към тебе през десетилетията. Няма пропаст, в която ти да не се хвърли заради Бога; няма клада, на която ти да не горя като пламък небесен! Стотици пъти ти влачи робски вериги в името на Правдата; гонен бе и заточаван с тежко проклятие от силните на деня и от враговете на Истината; премазван бе от побои, запиран бе по зандани, предаван бе от предатели – но винаги оставаше верен на Словото Божие.

Радвай се, праведнико, апостоле на Тронното Слово на Господа! Ти изкупи отдавна не себе си, а стотици и хиляди синове на народите, сред които се подвизава. Още в Елада ти отрязаха езика, понеже бичуваше с огнена реч робството. Престолното Божие Царство Христово няма по-пламенен трибун от тебе в цялата древна Юдея; Русия никога няма да престане да издава твоите повести; Сомалия те възпя в народните си песни.

Предната стража на Господа – ето какво е духът ти!

Това, което се говори напоследък за звездите, които пламтят навътре, за твоята чиста монада се отнася. Соткал пълтта си от страдания, сърцето си – от песни и горести, ума си – от катедрали на Мъдростта и познанието, праведният ти дух следва по петите Царя на Правдата през 30 столетия вече! Пожарко невеста не люби жениха си от тебе, когато обичаш Господа; посладко майка не пей на рожбата си от твоята мисъл, когато тече за Господа; по-силно водопад не гърми в пропастта, когато слизаш на бран за защита на онеправданите. Ти въртя меч и въртя го истински; мета копие – и го мета смъртоносно по нашественик и оскърбител на Отечеството; ти хвърля огън и жупел срещу папи, жреци, патриарси и самозвани светии – защото е чутко ухото ти за най-тънка реч Божия и трепетно плаче душата ти, когато виждаш неправда да плоди беззаконие.

Познавам, познавам, познавам Своите Си – и **Своите** си повиквам, когато са нужни!

Египет прогони писаря Ми, който пазеше Скрижалите на Смарагда. Ала ти Ме намери и вдън пирамидите тайни и се опълчи на страшни династии, извиквайки Слънцето за свидетел. Твоята дивна Нефертити не те е напускала никога; Бикът стене под мощните мишци на праведника, дръзнал да поведе чистите по стръмното поприще на Овена. Аз не зная друг ученик на Небесния, който с плач покъртителен да се хвърля в нозете на Славата Божия! Гръм с гръмоносни мълнии потриса душата ти всеки път, когато Ме зърнеш, скрит сред тълпите, епохите, времената! Ти си онзи, който разпознава, оправяч на пътища Господни, сал на Провидението, пренасящ покрова небесен на свято място.

Кой ще Ми каже: “Пламти **прекомерно** брата от "ревност" – не може ли по-спокойно?"... – Мълния спокойна има ли? Пожар от обич към Господа тъй лесно ли се гаси през пространствата? Преданост от подпалено изгревно наводнение може ли да бъде среднощ огледало, студено и езерно? Прочее, оставете влюбените в Господа да Го любят тъй страстно и огнено, както вие не сте и сънували да обичате своите земни кумири.

Сега съкращава наполовина останалото в тефтерите, понеже с още десет грамадни крачки каленият в битките се приближи към Мене, провеждайки действото на пентаграма; и с още десет ще влезе, пак първи, в Светилището понеже свиден му е гласът Ми и разпознава го! Тази немалка култура, която се събра в хранилищата на опита ти, те издига над всички от Братството, които тогава познаха Небесния Цар според славата на одеждите Му, а сега отхвърлят.

Не ще ви бъда Учител никакъв, ако само веднъж съм говорил, ако не тека неприривно и всякога, търсейки пролуки през сърцата на малките и през пръстите на смазаните от страдание. Нищите духом не са някои други, а ония деца на Трапезата, с които поканените не искат да седят наедно, понеже били много оцапани и Силата не можела да протече през тях... Ала Аз съм ти казвал не малко неща и сега, и тогава, та мъждиво светило от тебе не става, нито ръжда е покрила пантите на твоята порта, поради което можеш да приемеш Истината **отвсякъде**.

Просторно е царството, което наследяваш отнине! Когато стотиците предателстват с отрицателни мисли и състояния, Аз те имам за един от ония, малцината, които все още ходят в бели дрехи и не жалят себе си, когато става дума за Словото и когато ги повикам на полето на Делото.

Сега особено е нужна свята искра на разума, радостна щафета на Мъдростта, която да предаде Словото на поколенията отдясно, но и да обърне към новото Слово поколенията отляво. Поколенията отдясно са тия, младите, жадуващи Словото на Учителя от Неговата царствена изява на Земята в първата половина на този български век. Ти си ключар на Скрижалите и само ти можеш да отключиш скъпоценнни съкровищници, та да стигнат подаръците на Господа до ръцете на сиромасите. Ето, сега те тичат със сѐдмици и с десетки километри, за да се сдобият с някоя книга от вечните – та да могат да работят пак устремно Трите Ми класа, плюс Четвъртият. Това е обаче половината от светлата ти мисия преди залез. Необходима е, както казах, искра и наляво – та да подпали още две-три сърца на старците, които не искат да Ме признаят за гласовит... Аз съм гласовит и гласът Ми се чува от младенци, па макар и оцапани от саждите на зло езичието и премазани от ледовете

на саможертвата за беззащитни. Такива никога не вярват, че са достойни и достатъчно чисти, за да протече Словото през издъхващата им душа от премеждия. Вие не ги и убеждавайте, че са достойни – те никога няма да ви повярват, понеже сами се мислят за гниди и отхвърлени от сградата. Ала Словото, което се лее през такива, няма никакви прегради – и снегът, който пада от небесата Христови, тъй както никога не е падал в октомври, е само бледо начало на празника, започнат с Новото Слово и отпразнуван с поставянето на пентаграмата. **Снегът** е Христовата дреха, с която загърнах страдална България поради туй, че успяхте да сложите пентаграмата навреме и да отмените завинаги порядките, които спъваха Школата и Словото, и Делото.

Нека са скромни тръбите Ми, нека са още далече от образа на Тръбача, та прах се усеща под стъпките Му, ала Словото **чисто** предават, ала Школата **пак** се започна! Тя, прочее, никога не се е прекратявала, ала тук, на небето; радостно е, че сега, на **Изгрева**, тя се възправя отново. Тия, които са отдясно, са изумени от нейната сила и свежест; по средата има само един побратим на Делото, който е пламенен. Ала пламъкът му може да опали навлажнените клади отляво тогава ще руйне огънят и в двете посоки, между двете поколения, та да каже небесната аудитория: "Ето, **намери** се пак Ученик на мястото си!"

Коментар: Този възрастен брат от Школата отдавна си замина за другия свят. Той отдаваше всичките си усилия и средства за Словото, за Делото, за Братството. Той съдейства да се направи новия, коригиран пентаграм в елипсата на Учителя. Когато за някого в осиянията се казва, че е преroден някой от великите люде на земята, почти винаги това значи, че той е само **един** от хората, в които даден мощен дух е въплътен – може да е 1/5, 1/50, 1/500 част от

него, а и по-малка. Ако той е разпознал и изучава Словото от последната му изява в даден свят, тогава е получил Първото Посвещение; станал ли е негов ревностен апостол, разпознал ли е Бога на земята **физически** в най-последното Му въплъщение и живее ли с него или с Неговото Ято, е получил Второто. При Третото вижда всичко в Трите Вселени и има космична мъдрост и ясно мислене, а при Четвъртото става мъченик и мистик, човек на Любовта. На земята страда, небето е отворено за него. Той въобще няма тия меридиани, чакри, точки и центрове, както ги рисуват и си ги представят хората от други раси и епохи. Който е горял по кладите, който е висял по кръстовете, който са го одирали жив или разкъсвали зверове по арените, има съвършено други олтари, престоли и двери. Затова той се ориентира съвършено правилно къде в даден миг на историята е Словото, Делото и Животът, къде са техните носители. За него вече е съвършено невъзможно да живее със смъртни и да има вкус към хора с други идеали и друг начин на живот.

За тези 100% самоотдаване и преданост сега мога да разкажа и един случай с Крум Въжаров. Един негов съученик от гимназията го бил срещнал в комунистическите години, когато той бил станал високопоставено лице, министър. Те се срещнали и той, с много добро чувство, поздравил Венно и казал: "Е, ти занимаваш ли се все още, Крумчо, с твоя Учител, с дъновизма, там?" Той казал: "Да, аз съм му верен и поддържам тези свои убеждения, не крия това." В следващия момент човекът го попитал: "А ти можеш ли да ми обясниш защо, все пак се наричате "Бяло Братство", какъв е принципът; защо точно "Бяло Братство?" И Венно му казал следното; първо му задал контравъпрос: "Кажи защо бялото е бяло, чисто физически – ти нали завърши физика?..." Той, естествено, знаел, че белият цвят отблъсква всички лъчи,

които идват към него. Той ги отразява всички, т.е. той дава 100%, не задържа нищо за себе си. Всеки друг цвят задържа определена част от спектъра за себе си, а това значи вече, че не е бял цвят. Ясно е сега защо Черното братство е "черно" – защото задържа за себе си всичко – или такъв е всеки човек, който върви по този път. И този министър, много интелигентен човек, казал: "Останах много доволен от отговора ти, Крумчо. Разбрах какво сте вие, "белите братя" и как мога да ви отличавам от другите цветове и от разните "пъстри", "шарени" братя и пр..." Бате Крум ни е разказвал и за други случаи с негови бивши колеги и познати, които после са дошли на власт. Такъв бил и началникът на международния паспортен отдел, който с охота го пусна в Англия и Франция, когато и пиле не можеше да прехвръкне на запад, ако не е партийно или не "пее", понеже Възаров му е бил някога любим преподавател по ергономия и трудова психология.

За съжаление, има и хора от "Братството" с по-остър Камперов ъгъл и по-малки разстояния от дупката на ухото до темето. Те, само при мисълта за заменяне на думи в песните на Учителя, настръхват и скачат: "Това е от дявола!"... Но и тук, наистина, имаме предвид коефициента на интелигентност, който е бил високо цене́н от Учителя. Имаме предвид също не един и два случая, в които Учителят лично е разрешавал и насърчавал такива варианти. Мога да потвърдя, че Филип Стоицев и сестра Весела Несторова са почти единствени в Братството, които спазват указанието на Учителя, че дори и в Неговите песни могат да се променят някои думи, при които словесните ударения не съвпадат с музикалното ударение. Учителят сам е можел да го прави и го е правил, но знам и случаи, в които Той е молил брат Жорж Радев и други братя и сестри поети и не само поети,

по вътрешно чувство да намират синоними, в които словното ударение да съвпада с музикалното. С Филип Стоицев ние заменихме такива думи в братските песни и дори в песни на Учителя, за да звучат по начин, който не дразни. Въпреки че има няколко такива думи в известни песни на Учителя, които нас не ни дразнят не само защото Учителят ги е дал, а защото се получава своеобразна прелест на звученето, независимо от това несъответствие, след толкова много години пеене.

Георги Йорданов напоследък ни разказа (една група приятели ходихме при него) за първите години, когато той е попаднал при Учителя какво е преживял, какви уроци е получил от Него. Някъде всичко това ние го записахме, но той самият е разказвал много повече от бъдещите книги и магнетофонни записи – всичко това ще бъде узнато, то не е сега моя задача. Мога да кажа само, че този изключителен брат откликваше навсякъде и си спомням много добре, въпреки че ние не бяхме много близки в началото (той ме знаеше само по лице и по име), как в момента, в който аз реших да се погрижа за още една майка, независимо от кого е бащата, той веднага даде една сума, която за това време не беше малка. Той самият се грижеше за не едно такова дете. Просто той беше като един извор, който постоянно раздаваше, раздаваше, раздаваше... Така е и до ден днешен. Познаваме духовни хора и хора от Изгрева с извънредни качества, не по-долу от тия на Учителите на Блаватска и Йогананда. Обаче, когато говорим за истинско Приятелство и Братство, добродетелите излизат на първи план. Тогава, да се погрижиш за една самотна майка с душа и за децата ѝ, струва повече от това да изсипеш 1000 тома или тона Слово Божие, ако то остава нереализирано. Целта на Словото и Делото е Животът, а Животът иде от Любовта. Последното

творение на Любовта е Жената, а Нейният връх свещената Бременна и Майка, която кърми и храни детето си сама и не разчита на никого, не желае да назове името на бащата, не изисква нищо от него. Тя всякога си остава девствена. Може да сме тръгнали към 80-те, но винаги ще се хвърлим в огъня заради такива! За това ни дадоха пример Борис Николов, Георги Йорданов, др Чаушев и други.

Тук искам да разкажа за невероятната ни връзка с известния доктор Чаушев от черноморското село Свети Влас и за посещенията ни при него. Той е един от истинските ученици на Учителя. Помогнал е на стотици жени да забременеят не само с медицински средства. При посещението ни при него той ни призна, че има 108 деца! Аз съм приятел с Тео, един от безбройните му "внуци", но от "официалните". Светицата Ванга, когато бях при нея през 1980 г., току що бе станала кръстница на шестстотин и не знам кое си дете вече не помня. Не всеки знае, че в безсмъртните светове не пускат човек, ангел или божество, които не са се грижили приз ц през целия си живот за бременни, кърмещи, деца и майки не само за собствените. Позволявам си тук да включа едно интервю с Доктора и

още две-три неща:

При чудотвореца от Свети Влас
в "При Адепта"

Ранно пролетно утро – 22.03.01. – небето бе покрито с облаци, синоптиците предвещаваха дъжд. В душите ни бе светло и празнично. Всеки от нас очакваше срещата с трепет – едни търсеха помощта му, за да се измъкнат от примката на болестта, други за да му поднесат плода на земния си труд, трети – да се посъветват как и накъде да продължат житейския си път. Неусетно, унесени в

мислите си и пленени от пролетната премяна на дърветата и цветята, пристигнахме. На верандата ни посрещна, както винаги изпълнен с Любов и Светлина, др Чаушев. Покани ни в стаята за гости, в камината гореше огън и осветяваше с чудни отблясъци всичко наоколо ....

Др Чаушев, как посрещнахте Новата година? Можа ли доктор Чаушев да си отпочине тази зима?...

Беше топла зима и пациентите не ме оставиха много, понякога ме намираха и в стаята ми за медитация. Видели ме като посрещам Слънцето и като слизам до брега на морето и казали : "А, той е тука..."

За Коледа получих от четирите края на света подаръци – Тибет, Ерусалим, Берлин, Базел.

От Тибет получих снимки от различни манастири, броеница... Връщам се от морето и гледам пред входа на кабинета една торба, оставена с подаръците от манастирите. Може би защото съм приет за йога или не знам, но са изпратили по човек до Академията даровете и са казали: "Като отидете в България, това да го оставите на др Чаушев." Повече не се обадиха. Кой им е казал? Откъде знаят адреса ми?

Получих покана да присъствам в Базел (Швейцария) празнуват 2000 години Коледа, и понеже не отидох, благодарих. Председателят на комитета ми писа – какъв коледен подарък искам. Изпрати ми проспекти със специални издания, за да си избера подарък, и аз си пожелах – всички видения и предсказания за света, събрани в една книга.

И Били Грейн, най- големият издател в света на окултна литература, ми изпрати писмо от Берлин: "Ще получавате всяка година безплатен годишен абонамент." Получих вече първата книжка с подписа му.

От холандската телевизия искаха да снимат филм за мене, правят сериал за лекари от цяла Европа, които комбинират двете медицини – традиционната и нетрадиционната. Аз им отказах – през лятото тук ще ми гръмне главата. Получих съобщение: "Ние все още Ви имаме предвид" – тоест,, не са се отказали още.

Как посрещате пролетта?

Началото на пролетта тази година беше на 20 март, в 15 часа и 31 мин. Благодаря на Бога, че точно в този момент останах съвсем сам. Качих се тук, запалих камината, и пред огъня (Бог говори чрез огъня!) си казах молитвите, направих медитация...

Неуместно е може би пак да те питам за пролетната умора, когато цялата природа възкръсва за нов живот, но този въпрос вълнува мнозина.

Пролетната умора е закон на тълпата. Това е най-голямото невежество на съвременната медицина и на академиците. Тези пролетни умори от едно време не мога да ги разбера. Ама сега ги разбирам, те цяла зима са яли само мъртва храна, мърша, меса, алкохол, не виждат слънце затова сега гледат да се хванат за салати, за зеленина. Аз отдавна не съм ял такива салати – те са отгледани в разни оранжерии с изкуствени торове, само ни тровят пак...

Пролетта се чувствам най-свеж, най-добре, с най-много енергия в себе си, защото цяла зима съм бил на жива храна – плодове. Менюто ми днес – изцедих си райски ябълки, смлях си бадеми и орехи; на обед – житце, сушени смокини, хинап...

Това, пролетната умора, е такова невежество за мене! Цялата природа, всичко, се събужда, дърветата започват

да цъфтят, а те "пролетна умора": хранят се зимата само с мърша...

Може би затова църквата е въвела тези великденски пости?

А така! Празнуваме 24 декември, Коледа – тогава е най-голямата нощ и най-малкият ден – 9 часа. Христос е Светлината, Любовта. Той е роден на 24-ти и на 20-ти ще възкръсне. Тогава – равноденствие. Всеки ден Светлината побеждава Мрака с 3 минути. И затуй Великден идва – Възкресение Христово. Светлината побеждава Мрака. И затова сега, когато са решили да правят избори през лятото, ще победи повече Доброто. Когато правят избори наесен – ноември, декември, – тогава Тъмнината е победила Светлината, Злото е победило Доброто. В тоя свят на Рама, Добро и Зло отделно няма. Ден/нощ, добър /лош, хубав/грозен. Всичко е биполярно, двойно.

А чесънът и лукът, според теб полезни ли са?

Те не влизат в моето меню, аз подземни неща не ям. Но Които вече са се разболели, е добре да ги лекуват с тях. Там има витамини, фитонициди – естествени антибиотици, които лекуват микроби и болести. Хубави са и за подправки, и за дезинфекция на устата... Не знам дали ви разказах: една госпожа от София беше дошла при мен – все й кървели венците. Казах й: недей взема други лекарства, просто вечер една скилидка чесън я отрежи по средата, мъничко я разчупи и лекичко натрий венците. "Чесън?! Аз не мога чесън?!" – превземки ....

Червеното цвекло при кои заболявания е добре да се приема?

Морковът и цвеклото – са подземни. Аз съм измерил: ряпата, морковът – всички въртят наляво, земни са. Те са

по-материални. Могат да имат много лечебни качества, но само за лечение на тялото, а на по-високо ниво – духовно, не носят нищо.

Кое според теб е най-доброто прочистващо средство?

Червата най- ги прочиства лимонът. Лимонът е чудото на природата. Академиците, и те трябва да се замислят – има кисел вкус, а основна химическа реакция. Чудото на природата! Има жълт цвят – съзнание. Три са основните цветове – червено, синьо, жълто. Само лимонът и портокалът имат диагонални трептения (духовни).

Който иска да прочисти червата си, сутрин (особено, докато няма черешки и други плодове) да свари царевица (ако е стара – ронена, ако е млечна, тогава и кочанът може да се вари), да я остави да се получи отвара. Капакът да не го маха, докато изстине, и във водата (1/2 л. царевична вода) да изцеди два лимона, да си я подслади само с мед, и сутрин да пие само това. Бъбреци (камъни), черва всичко чисти.

Разговорът води Галя Колева

Чудодеецът от свети Влас др Чаушев беше природен лечител, екстрасенс и ясновидец. Живееше скромно в къщата си в Свети Влас и приемаше през цялата година хора от цял свят (с изключение на зимата, когато почиваше).

Георги Карамихайлов

По света и у нас има стотици жени, които са родили деца благодарение на др Чаушев, след като официалната медицина не им е давала никаква надежда. Ако някой рече да ги интервюира, благодарностите им няма да имат край. Ето само два отзива:

"Мили момичета, надявам се да споделя моя опит. Сега имам дъщеря на почти четири месеца. Когато преди

година и нищо решихме да имаме дете, много ми се искаше още след първия месец да забременея. И като не се получи, естествено, ние, жените, се притесняваме и от нищото, заразпитвах мои приятелки. Срещнах се с две дами, едната лекарка, които бяха използвали успешно помощта на един на пръв поглед странен доктор това е един над 80-годишен лекар, който е бил завеждащ АГ отделение в Стара Загора. Той също е и най-старият йога в България. Лекува, съчетавайки алтернативни и традиционни методи.

Спирам дотук. Ако някой мисли да опита, може да го намерите, като питате всеки на централното площадче в Св.Влас хората там го знаят.

Дано бъда полезна на някого.

Стискам палци!"

"Аз също живея далеч от морето... Първият път използвах началото на лятото да се поразходим до морето, и отивайки до Слънчев бряг, минахме през Влас. Питахме на центъра за въпросния доктор, посочиха ни уличката, и отидохме...В първия момент имаш странно, но приятно усещане, че си в друго време, влизайки в прихлупеното и потънало в зеленина дворче... Всички врати на къщата бяха отворени... Влизаш и викаш "ехоооо" и след малко едно слабо, но жизнено старче се показва от дървените стълби, виещи се от втория етаж. Този доктор е бил завеждащ клиника в Ст.Загора, както споменах. Той е и първият заселник в Св.Влас. Йога от над 40 години... Така...Сега за прегледа. Влизаме двамата с мъжа ти в стаичката. Преглежда ти корема, без да те пипа май, вече забравих... На принципа на някаква енергия... Каза ми тогава "Нямаш плод, но сега ще ти подготвя левия яйчник за овулация" Извън прегледа, разгледа

ръцете ни с мъжа ми за съвместимост на биополетата, с едно махало определяше всичко... Позна дори, че не спим правилно в леглото трябвало да спим наобратно, да си сменим лявото и дясното... Би ми една инжекция в корема, мисля с кофеин /звучи страшно, но не боли повече от подкожна/ за активиране функцията на яйчника и ни даде да по едно хапче в различни цветове да ги изпием, точно срещу новолуние ли беше, не си спомням....

Зная, че всичко може да ви звучи много странно и "алабала".... Но при този човек ме изпрати лекарка, забременяла след неколкократни посещения при него. Жената не е имала деца 10 години преди това. Иначе нямаше да отида.

Аз забременях след два месеца. Не мисля, че съм имала проблем просто исках да си имам бебе по-бързо.

Успех!"

– На 13 октомври 1959 г. др Теньо Чаушев от с. Влас обл. Бургаска, изпраща писмо на Свами Шивананда (1887-1963) в Индия, в което моли той да го приеме за свой ученик. В писмото си от 12.11.1959 г. Свами Шивананда изразява съгласието си и му изпраща книгата "Наука за седемте култури", по която той да провежда своята йогапрактика.

НЯКОИ ПРИЯТЕЛИ МАЛКО се чудят защо др Чаушев е искал да стане ученик на Шивананда, след като последният бил казал за Учителя: "Преди 25 хиляди години Учителят Петър Дънов от България беше най-великият раджа йога в Индия". Това се носи от уста на уста и до днес, но без документални доказателства ние причисляваме такива

изказвания към свободните съчинения на хората с развихрено въображение.

АВТОБИОГРАФИЯ НА ДОКТОРА

АЗ, ДР ТЕНЮ ГАНЧЕВ Чаушев, съм роден на 3.11.1919 г. в село Коларово, Старозагорско. Роден съм с ризница (околоплодна обвивка). Такива деца през целия си живот са под закрила на голям ''Ангел хранител". На 2 години съм станал гражданин на Стара Загора. Когато съм бил на 5 години, ясновидецът Влайчо от с. Конево, Новозагорско казал на майка ми, че Бог ми определя да бъда лекар. Баща ми бе военен, а майка ми – домакиня.

Служих в школата за запасни офицери в София като кавалерист. Бях офицер в гр. Деде Агач (Беломорска Тракия) до 1943 година, след което заминах за Виена. Във Виенския университет учих медицина. Довърших следването си в София през 1948 г. Работил съм в Окръжна болница Стара Загора. Специализирах кожни и венерически болести и бях главен лекар на Окръжния Кожно Венерически диспансер. Специализирах и в областта на безплодието.

През 1963 г. реших да отдам остатъка от живота си изцяло на учението "ЙОГА" и да прозра някои истини в човешкия живот, които моята официална медицина не знае. Тя е груба материалистична наука. Кореспондирах си с известния индийски учител Шивананда, който ме прие за свой ученик. Той също бе учил медицина – в Англия.

През пролетта на 1963 г. си купих двор със стара къща в село Св. Влас, Бургаски окръг и се преселих да живея там. Исках да бъда далеч от големия град, да забравя

условностите на обществото. Тука мога спокойно да посрещам и да изпращам Слънцето.

От 19-та до 32-та си година съм пушил и употребявал по малко алкохол. В ресторантите предлагат месо (мърша), за да пушиш и пиеш. Ако ти сервират само плод, няма да си купиш алкохол и цигари – едното вика другото. От 1963 г. съм вегетарианец. За разлика от другите вегетарианци, аз много рядко ям зеленчуци, храня се предимно с плодове.

От същата 1963 г. целогодишно ходя бос. Имам кръвно налягане 120/90 и през целия си живот не съм носил очила.

На 14.01.1996 г. получих писмо от Нова Зеландия от лекар психиатър – емигрант от Ст. Загора. 5-6 години преди това със съпругата си ми бяха пациенти за безплодие. Помогнах им, имат деца. Той ми стана ученик и прие някои напътствия от алтернативната медицина. В писмото си ми писа, че съм му се явил на сън и съм казал, че баба му ще умре след два месеца. Сънят е бил през м. октомври, а баба му почина в България през декември. Аз не съм виждал баба му, нито е била болна. Колегата – психиатър не можеше да си обясни случая.

Такива съобщения имам и от други мои пациенти. Една непозната жена от Бургас пристигна при мен, защото ме сънувала. Сподели, че съм същият, от съня й. Казал съм й да дойде, за да й помогна да има дете. Скоро след това тя забременя и стана майка. Това показва, че по време на сън аз напускам физичното си тяло, за да изпълня поръчка на “отвъдното".

Имам двама сина, внуци и правнуци. Народът казва: “Да си жив и здрав, внуци и правнуци да видиш".

Из книгата на Теньо Чаушев

“Светът на Лечителя",
Издателство Алфиола, 2004

Каза ни да не съобщаваме колко деца всъщност е създал лично, докато не си замине от този свят...

ТУК ЩЕ РАЗКАЖА ЗА ЕДНА смешка от този род истински случай с мене в Латвия през 1994 г. Може да я срещнете и другаде в този текст или някой друг, извинявам се. Зелената партия в Рига ми беше дала препоръчително писмо, навсякъде в страната да ми помагат за каузата "Матриадор" обожателите на бременните и кърмещите, на майките. Но където го показвах, всички се усмихваха ласкаво и даже някои се смееха от сърце... "Преведете ми, аджеба казах най-после на едно място, какво точно пише в този документ! "(нали беше на латвийски). И ми го преведоха: "Зелената партия на Латвия умолява всеки, който желае, да помага на приносящия това писмо, едикойси човек от България, да увеличава броя и качеството на бременните в страната". Дали някой е бил неграмотен или си е направил джумбуш, не мога да кажа. Ала факт е, че при тая липса на мъже в Латвия и Русия, много млади жени взеха това насериозно, и ако не бях от XX век и от тази периферна планета, може би щях да се заема с това лично... Доколкото ми е известно, досега имам само 3 деца (още едно, четвърто, което ще дойде през 2013 г., ако ще е от мене...) друг още не се е"оплакал"... Подобни предложения, и преди и по-нататък, имах в много по-голяма степен в Русия и Башкирия, и то без всякакъв документ, но ги оставих за реализация в далечното бъдеще, когато хората ще бъдат културни...

Работата е в това, че от стажа си в "Матриадор" у нас, по назначение в НИИОНЕНИМА, имах вече набран опит

и го пренесох в чужбина. Еко партията в Рига възприе внушението на България да приложи на дело идеите на Учителя Петър Дънов на тази тема, и гн Арвид Уулме внесе законопроект в парламента, фермерите на Латвия да отдават процент от най-чистата си растителна продукция за безплатно снабдяване на бременните. Той съобрази две неща: че всички жени ще гласуват за него, и че фермерите ще клъвнат, ако това се обвърже с данъчни облекчения. Дали този закон се прие и приложи, не знам и досега; приятелите пишат, че това е раздвижило духовете. Доколко се е осъществило на държавно ниво нямам солидна информация, ние не вярваме на приказки, но можем да вярваме на очите си и на очите и ушите на стотици хора в залата на Авиационния институт в Рига. Рицарите на Майките отнесоха от там до домовете им на гръб немалко чували, торби, сандъчета и пакети с плодове, ядки, мед и какво ли още не и благата, и услугата напълно безплатни. Ентусиазмът беше небивал. Не беше от фермерите, а от хората в салона. по-късно и в Башкирия узнаха за тази българска инициатива и на един симпозиум плакаха с глас стотици момичета, майки, учителки, чистачки, готвачки и пр., когато чуха, че са богини и че трябва да ги обезпечим безплатно за цял живот от житното зърно до дом с градина, да ги носим на ръце в небесен пух от раждането им до смъртта, ако въобще умрат, освен от щастие... Кметът на град Сибай предложи да започнем веднага с екоселища и защитени територии за тази цел, пари и работна ръка имало, другите кметове щели да го последват. Башкирия е била многомилионна, сега ги асимилирали жестоко, имат нужда от възраждане и здрави жени и деца. Знаеха, че и те са българи, но все още се оглеждаха и шепнеха, когато ми го казваха. Защо Небето спря това начинание, това в друга тема.

Сега вече искам да се спра на голямото приятелство на моята майка със сестра **Верка Куртева**, поради което аз просто съм израснал покрай нея. Освен най-близка приятелка на майка ми от Братството, тя е била най-близката интимна приятелка на големия интелектуалец Жорж или **Георги Радев** – най-известен в Братството със своите статии в сп. "Житно зърно". Те са нещо, което не може да има сравнение с нищо в Братството, нищо в световната окултна литература и култура. Това е бил един абсолютно интегрален дух, който е бил точно толкова съвършен математик и физик, колкото и преводач от няколко езика, астролог и виолончелист. Негови са преводите на Бо Ин Ра, на "Занони", може би и на "Агни йога", въпреки че той е имал някои строги уроци, получени от Учителя, защо си е позволил да преведе точно Бо Ин Ра и какво последва; но това е отделен въпрос. За съжаление, не го познавам лично, защото той си е заминал 1940-а година, 2 години преди моето раждане. Но той е жив пред очите ми, защото постоянно, непрекъснато се говореше

само за него. Той страшно много липсваше на своите най-добри приятели – и на баща ми, и на майка ми, и на вуйчо ми Славчо, с които те са били първи приятели и заедно са списвали сп. "Житно зърно". Той има книги, които си остават вечно като безсмъртен принос в историята на Братството – "Пътят на звездите" и др. И този великолепен дух, този ученик, като го погледнеш на всички снимки, е един извънредно изработен човек. За него Учителят е казал един ден: "Аз изкупих Жорж Радев от Черното братство." Значи, той е бил към Черната ложа векове наред и Учителят е направил някаква голяма жертва – направо казва, че е платил за него. Разбира се, това е някакво окултно изкупване, а не с пари и ценности – откупил е душата му, защото той е бил служител на някаква традиция на тъмната ложа. Разказвам за брат Г. Радев, защото има и неща, които само аз съм ги чувал или сме чували в тесен кръг. Разбира се, много други хора ще разкажат за него в касети и в писмени спомени, но не е изключено всеки да е чул нещо, което никой друг не го знае. Това ще остане за историята. Леля Верка разказваше с огромно възхищение, с огромна и неувяхваща любов за него. До последния ден тя говореше с обожание за него – една истинска любов през вековете! Но подозирам, че е имало и някаква драма между тях, не мога да кажа точни каква, защото имаше една тъмна сянка върху тяхната връзка. Може би единият не е разбирал другия в някакъв план не мога да кажа, нямам представа. Затова тази велика любов имаше и една видима рана, която беше оставила. И, може би, неговото ранно заминаване от този свят има връзка с това, а може би не. Някои твърдят дори, че съзнателно си е отишъл. Ние не обичаме думата "самоубийство", защото един човек може да си отиде от тази земя и без да посяга на себе си физически – просто душата му не може да издържи повече на тази проза,

на противоречията и жестокия гнет. Знам, че той е отишъл в Родопите и е умрял. Тази българска планина – веднага след Рила – също е легендарна, орфическа планина. Знаем много интересни неща за Жорж Радев и приятелите му, за техния общ живот. Например, за комуната в Арчларе, която са направили без одобрението на Учителя. Там е присъствал и брат Г. Томалевски и други известни братя от Братството. И си спомням един много комичен случай с брат Г. Радев, който са ми го разправяли, може би и други ще го разкажат. Защото тези философи, които постоянно са говорили на високи теми, не винаги са били със съзнанието си на Земята.

"Една вечер, когато Жорж Радев започна да си кърпи панталона, не го свали от себе си, а започна да кърпи крачола на самия себе си с една игла. Говореше нещо много мъдро; и тъй, както вечерта се бяхме събрали и бяхме отново удивени от неговите интерпретации за астрологията, накрая той реши, че трябва да се съблича и да си ляга. И когато се съблече, бяха зашити заедно с панталонът и долните му гащи и той ги съблече заедно с панталона ... С цялото великолепие на блестящото, огромно чело, видяхме сега и голия човек ..." Ето такива смешки са ставали там. Но оценката на Учителя за тази комуна в Арчларе е отрицателна – тогава те са дали две жертви. Двама души са починали при тежките условия по време на тази самоинициатива, защото Учителят не е одобрявал тази комуна. Той е дал да се разбере още от самото начало, че не трябва да се ходи там, но не са го разбрали. Не само защото физическите условия са били много тежки (и наистина, там се е явила малария и е взела живота на двама души), а – по моему и според обясненията, които съм получил – Учителят не е одобрил предварително тази инициатива, защото групата отива да работи в имението на един "брат" от братството, много заможен, богат селянин,

който обаче е бил алчен и ги е изпратил да разширяват имотите му с нечовешки труд ... Заплащат с два живота заради това, че са изменили на основни принципи на Христовото Учение и на Бялото Братство. От една страна, този брат селянин е казал, че е "брат", а от друга страна те са му работили като роби... По-подробно: в Арчларе осемте братя са почнали със сеч на дървета и вадене на дънери, имало е копане и плевене, мелили са жито и ечемик, жънели са и са косили не само там, но и после в комуната около Русе. При всичко, казано в беседите против това и против меленето на житото. Ние не съдим, само си задаваме въпроси.

Един приятел ми разправи следното: като бил в казармата, заповядали му да отсече едни храсти, но той отказал. Рискувал да го пратят в дисципа или в затвора, или нещо още полошо. Във военно време разстрелват на място за неизпълнение на заповед. Само Бог е помогнал да му се размине. Може да не струва и колкото подметката на такива класически ученици като описаните в Арчларе, но все пак това е един принципен подход. Ако се проследи пътя на "арчларци" след експеримента им, ще се види, че те са дали не сами две млади жертви. Друг от тях, когото имаме за божество, живя само с половин стомах след една тежка операция в затвора. Всичко това не е критика, просто повод за размисъл. Почти всички хора от братството, които са били при Учителя и ние им се възхищавахме безмерно, си отидоха с тежки недъзи и от болести или след големи страдания. Те са обещали предварително и са се съгласили Учителят да им смъкне по 100 кожи в това прераждане, понеже Ученикът възхожда по вертикала, не по спирала. При нас последствието се плаща моментално, няма време за прераждания. Друг приятел отсече главен клон на един дъб,

за да не му засенчва прозорчето, и веднага след това си осакати коляното за цял живот. Трети оклевети едного и веднага след това оклеветиха него точно за същото нещо и по същия начин. Могат да се дадат стотици примери. Има и такива, които не изплащат лична карма, а са обещали да страдат за народа си или за човечеството. Това са всички мъченици и светии, както и Учениците от IV и V Посвещение последните две преди Безсмъртието.

И така, искам да продължа с два случая, които лично съм чул от сестра Верка Куртева, и те трябва винаги да се помнят. Първото, поважното нещо, което искам да разкажа, е споменът на с.Куртева за думите на ръководителя на Българското теософско общество някога, известният Софроний Ников, който лично е разказал на нейния баща Георги Куртев – ръководител на Айтоското Братство за един паметен исторически случай. Той за нас е изключително важен, въпреки мълчанието на съвременните окултисти и теософи, които не признават Учителя или не приемат, че Той е последното въплъщение на Бога на Земята в сегашната епоха.

Те пренебрегват тези думи на Софроний Ников, а той предава думите на Кришнамурти (1895-1986) – известния в зорите на теософията голям индус, който беше съвсем доскоро на земята и навсякъде по света не спираше да проповядва без умора. Преди няколко години мои близки на Запад са присъствали на негови лекции, даже аз много ги молех да го попитат лично потвърждава ли днес той тия свои думи. Преди обаче да ги цитирам, ще включа тука какво пише за него в Уикипедията:

Джиду Кришнамурти
индийски философ

Роден на 12 май 1895 Маданапал, Индия. Починал на 17 февруари 1986 г. в Оджаи, САЩ.

Джиду Кришнамурти е индийски философ и общественик.

Като дете среща известния окултист и теософ Чарлз Ледбитър в центъра на Теософското дружество в Адиар, Ченай-, Индия. Ледбитър заявява, че ясновидски усеща "най-силната аура, която е виждал, без частица егоизъм". Впоследствие попечителството му е поето от Ани Безант. Двамата окултисти, ръководили Теософското общество по онова време, обявили Кришнамурти за носител на духа на Мировия Учител, за който се говори в трудовете на Елена Блаватска, и основали организация (Орден на Звездата), която да разпространява тази идея.

В годините от 1922 до 1929 Кришнамурти променя вижданията си. Теософската реторика започва силно да отстъпва в речите му, като накрая съвсем изчезва. На летен лагер на "Ордена на Звездата" на 2 август 1929 в Оммен, Нидерландия, Кришнамурти разпуска ордена.

Заявява : "В момента, в който последвате някого, Вие преставате да следвате Истината". И още: "Вие си въобразявате, че само определени хора държат ключа към Царството на щастието. Никой не го държи! Никой няма авторитета да държи този ключ! Този ключ е в самите вас. И в развитието, в пречистването, в неизкривяването на това ваше себе е Царството на Вечността". След това негово изявление, много известни теософи се обръщат срещу него, включително и Ледбитър, който заявява: "Видението е било погрешно"). Впоследствие Кришнамурти се разграничава категорично от всички дейности и вярвания на Теософското общество. Прекарва е остатъка от живота си, говорейки за естеството на вярата, истината, скръбта, съдбата, свободата, смъртта и стремежа към духовно изпълнен живот. Не приема нито последователи, нито поклонници, вярвайки че връзката гуруадепт окуражава зависимостта и експлоатацията."

А ето, именно, какво се е случило в дома на Георги Куртев. Тази наша сестра – "леля Верка", както ние я наричаме – ни разказа следното:

"Аз – каза тя като момиче помня много добре как се върна Софроний Ников от един конгрес през 29-а година в град Оммен, Холандия – от един от поредните конгреси на Световното теософско общество. На него ръководителите му, крупни окултни писатели, ясновидци и т.н. в центъра на Теософското световно движение, били решили да се обяви, че Майтрея, Очакваният, вече е слязъл в тяло на Земята. И на този конгрес те обявили, че Майтрея или Мировият Учител действително е вече дошъл и Той се проявява в тялото на Джиду Кришнамурти. Ние знаем една негова книга, която беше с неговия образ като млад човек: "При нозете на

Учителя". Там имаше тези 4 свещени изречения на Изтока: "Знай-! Смей! Искай! Мълчи!" и сме чели тази книжка и сме се удивлявали от думите на Кришнамурти от това, че именно Мировият Учител действително говори чрез него. Теософите нееднократно в онези времена са били свидетели на странни случаи, когато чрез Кришнамурти наистина е говорил някой друг. Гласът му изменял тембъра си, явно говорел съвсем друг глас, а не неговият. И неведнъж един безкрайно мощен, сладък и прекрасен глас, сякаш от всички страни в залата, сякаш изпод земята и от небето, започвал да говори от името на Учителя. Има такива текстове, които съм чел в теософското списание "Всемирна летопис" и на други места. Цитирам по памет: "Аз идвам в този свят вече, за да помогна на всички страдащи, за да изтрия всички сълзи, за да повдигна човечеството, за да проведа космическата вълна на Любовта" т.е., всичко това, което Учителят говори по-късно в беседите Си в България, още тогава чрез Кришнамурти е било започнало да се излива като водопад. И естествено е било тогава теософите и ръководителите им, по-специално Ледбитър и Ани Безант, да обявят, че именно Кришнамурти е този, чрез който ще се прояви Майтрея. Софроний Ников предава буквално това, което чул на този конгрес, на своя приятел Георги Куртев, пред очите и ушите на сестра Верка, когато е дошъл в техния дом. Той казал дословно следното: "Кришнамурти излезе и много сериозно и скромно и каза: "Извинете, мои братя, но аз искам тук да изясня един въпрос, защото виждам тенденцията да се обявява, че в мене, именно, ще се прояви Мировият Учител. Но аз имам много сериозни основания да опровергая това и да кажа, че аз съм само един скромен ученик на Учителя и искам само да вървя в Неговите стъпки. Да кажа, че Учителят няма да слезе в моето тяло на Земята, както вие мислите сега. Той се

проявява само като глас чрез мене, а Неговото Дело вече се развива на друго място. Учителят вече е в плът на Земята и се намира в България."

Друго нещо, което ми е разказвала сестра Верка Куртева, е относно един много тънък проблем на българския живот – на интимните групи или микро групите, за които говори съвременната социология. Но нека не го разтягаме толкова сега това нещо в научен вид, а да разкажа самия случай. "Веднъж – казва тя – на вратата ми се почука. Беше късна вечер и аз, срамежлива, боязлива и плашлива като много момичета, попитах: "Кой е?" – И един много, много нежен мъжки глас, много, много фин, ми отговори: "Верче, аз съм." Но аз казах: "Но кой сте вие?" – "Верче, отвори ми, моля те! Пусни ме!" И аз отворих – казва – вратата и застинах. Аз – казва – видях пред себе си най-красивото същество, което съм виждала в този живот! Това не беше никой от познатите ми братя на Изгрева. Аз почувствах, че това е един ангел в мъжки дрехи, с мъжка физиономия. Аз бях потресена и няколко минути стоях с отворена уста и се опитвах да кажа: "Кой сте вие?" – но не можах да кажа и дума. Защото такава красота и такова съвършенство аз никога не бях си представяла дори. Никога не бях виждала – нито в рисунките, нито по иконите – такава свръх красота. И това същество аз не мога да го нарека точно мъж, това същество пак ми каза: "Верче, аз съм много изморен. Мога ли да преспя тази вечер при тебе?" И тогава – каза тя (цял живот се е разкайвала за тази си постъпка) у мене задействаха и свенливостта, и страхът, и предразсъдъците, и възпитанието, и казах: "Извинете, извинете, аз не ви познавам. Не мога да ви поканя, не ви познавам! Моля ви се, не ме молете да останете тука..." и му затворих вратата под носа!"

И на другия ден – продължи тя тъжно, – по време на беседата Си, Учителят ме погледна в очите така проникновено и с такава тъга, както никога не бяхме виждали Той да погледне някого." Значи, Учителят е изпратил това същество при нея; или има и други възможни обяснения. Сега не искам да коментирам този случай, но за нас, в братството, които знаем и ни са разказвали такива случаи, е известно, че Учителят е говорил за адепти от Агарта, че има и ангели, които могат да заемат временно физическа форма. Че има ученици някъде далече по Земята или в Космоса, които могат да се телепортират свободно; че има тайни ученици на Учителя; а че има и различни форми на съществуване на самия Учител, Който казва: "Ето така, както Ме виждате, с тази коса, с тази брада, с тези мустаци – това е само една дегизировка, това е един театър. Аз в духовния свят съм много по-красив и вечно млад." Така че, не се знае кой точно я е посетил и защо... Тя е можела само в една секунда да завърши еволюцията си! Можело е този човек и да не остане да нощува – да е дошъл да провери само дали тя ще го пусне или не. А това не е ставало само с нея – и други хора са ни разказвали подобни случаи.

Известен е и един случай, когато една жена много искала да стане ученичка на Учителя, но Той дълго отказвал. Един ден я приел, но... заключил вратата, като влязла. Тя изпаднала в паника, почнала да се озърта – Той отворил вратата и й казал: "Не сте готова още"...

Школата на Учителя е била и е жива Школа, в която тези неща постоянно се случват – и нас постоянно ни изпитват. Но леля Верка цял живот съжаляваше за това, цял живот съжаляваше и казваше: "Може би нашият живот се разви така трагично с Жорж Радев и не можахме да имаме щастие на земята и той да остане жив, защото аз изпъдих един ангел;

аз не приех един ангел, едно същество, което имаше нужда." То е въпрос, дали е имало нужда, защото децата на Бога имат всичко и нямат нужда от нищо; те просто създават изпитни ситуации или ситуации да подарят нещо. Тоест, при нас, в досегашното човечество и от много хилядолетия наред, може би от времето на Първото грехопадение преди 8000 години, за което говори Учителят (200 милиона земни години), моралът е само един – ти можеш да останеш на гости или да спиш и да живееш само там, където има установени родови отношения. А особено непознат мъж да остане нощем насаме с жена, със сестра в нейния дом... Това доскоро беше пълен абсурд за едно обречено поколение, което вече си отива. Даже и сегашният човешки морал не приема лесно това. Учителят е искал да покаже нещо, да каже нещо на учениците си чрез този случай със сестра Верка – с този брат или ангел или висш Посветен, който Той е изпратил и тя не е издържала изпита си.

Защото миналото тежи със страшна сила на нашето подсъзнание – традициите, възпитанието, страхът и пр. А се казва, че Братството, за разлика от семейството, трябва от сега нататък, както е в целия Космос, да може да изпълни функциите на семейството. Това, което ние се мъчим да постигнем в тесния кръг на астралните симпатии и родовите взаимоотношения, на семейните и интимните конструкции по двойки, по **случайно** събрани двойки, е обречено. Бъдещият идеал е да може тези потребности и функции, включително и най-интимните, да могат да се изпълняват в един по-широк приятелски кръг Тук не става дума за безотговорно каращисване, за полигамия. Това е една много голяма тайна, за която, може би, човечеството още не е готово. Някои хора са ни казвали, че последните думи на Учителя преди да си замине от тази Земя, имат отношение

точно към тази тайна. Той е казал: "най-важното, за което бях дошъл на Земята и исках да ви го кажа, отнасям със себе си свят. Няма смисъл да ви го казвам – не сте готови." Значи, 7500 беседи, толкова много чудеса, изцеления, толкова огромен пример – и най-важното не е казано... Ние имаме чувството, че най-важното опира до тайната за общуването на човешките души и сърца и на самите ученици от една такава Школа, както и на бъдещото човечество въобще. Но не искам да се разпростирам за бъдещия дом, в който ти ще можеш да приемеш всеки, без някой вкъщи или някой, с който си се свързал, да ти държи сметка, да ревнува, да ти управлява живота, да "преживява" и т.н. Ето, именно в този пункт старото и Новото човечество се различават коренно! В Специалния клас Учителят допуска само ученик със собствено жилище, неизвестно и за най-близките; със собствена стая, дори и да е колкото бъчвата на Диоген. На такова място не може да се завъди Домашен Дракон и там всеки може да живее както иска.

Друг класически брат, който е все още жив и клони към стоте – още малко му остава е **Пеню Ганев**. И до ден днешен той е толкова енергичен и деен за нас това е един жив Толстой, почти пълно копие на Лев Толстой. Междувпрочем, това е човекът, който и днес доказва на всички нас как човек може да продължава живота си с песен. Той пее часове наред и казва така: "Аз днеска трябва да изпея всички песни на Учителя!" – взема песнарката и ги пее поред. И ако не ги изпее всеки ден всичките, плюс Паневритмията, казва: "Аз считам, че денят ми е минал напразно." Тоест, той е възприел буквално и с успех практикува идеята на Учителя, че пеенето продължава живота – и го прави всеки Божи ден! И до ден-днешен той ходи като младеж, пее и е жив и здрав. Съвсем доскоро ръководеше 6те упражнения; и не само тях,

а и 21-те упражнения от Учителя, които са доста енергични. Той ги показваше и ги играеше и ние не можехме да му насмогнем, да издържим – ние, младите хора – се изморявахме по средата, а той ги играеше до края пъргаво, със стоическа издръжливост. Брат Пеню е един от тези, които имат богат фотоархив, защото е правил много снимки на Учителя. Но от неговия син Петър узнах нещо, което коригира моето неправилно поведение във връзка с това огромно богатство – негативите на Учителя. Защото аз съм ги раздавал не на едно и две места и трябва да кажа, че са ми ги връщали с някои липси, с някои повреди по тях или въобще не ми ги връщат. Давал съм ги с готовност и от сърце, но мога да кажа, че са изчезнали много ценни оригинали. Има и един цветен филм с Учителя, единствен в света, който вече 15 години се намира на Запад, който баща ми е снимал с Учителя и не ми го връщат и досега. Днес, когато редактирам тия спомени, са минали вече 35 години. Преди два месеца отново повдигнах въпрос във Варна, където бях дал някога пликовете с негативите на баща ми, включително 6/6 и 6/9. Казаха ми едни име, но оттам получих само един кадър лайка формат, при това копие върху източногерманска лвнта... Сигурно не е виновен човекът това са му дали, това има.

Може въобще да не знае, че оригиналите са на Agfa до 1944

г..

Когато веднъж – и то съвсем наскоро – се обърнах към сина на брат Пеню – Петьо – и го помолих да ми даде техните негативи, да обединим усилията си и да издадем един албум, защото аз все пак имам много копия от снимки, дадени ми от брат Борис, той ми каза следното нещо, което Учителят е казал на баща му. Именно такъв проблем е имало и при бр. Пеню Ганев – дали да дава или да не дава тези негативи – и Учителят е казал: "Един майстор ще си даде ли единствената тесла?" – Същото се отнася и до негативите.

Затова и техните негативи и до днес се съхраняват добре, и един ден, като потрябват, ще послужат чисти и в пълен комплект за истинска работа, а не да ги разграбят безсъвестни хора, които не връщат или ги връщат в един вид, който... не искам да опиша в какъв. Да не повтарям и за 6те цветни диапозитива с Учителя, пак единствени в света, задържани от братовчедката ми в Швейцария от 2-3 години насам..

За нас, в нашите очи, Пеню Ганев е един жив патриарх на Братството и на учениците, който показва на какво е способен ученикът, обикнал истински Учителя си и прилагащ Неговото Учение.

Спомням си много добре и сестра Милка Периклиева, сестрата на проф. Ал. Георгиев и леля на Марта и Ева, която остави спомени за Учителя и те се разпространяват и превеждат – може би вече ги има и в Русия. Много добре си спомням една нейна изповед, една нейна драма, за която тя най-много тъжеше: за това, че тя, като ученичка на Учителя, не е могла да постъпи правилно и да изрази своето най-съкровено желание. Може би тези от вас, които сега слушат приятелите от Русия, вече знаят за този случай, но аз ще го повторя тук. Тя разказваше следното: "Един ден Учителят ни събра с много загадъчен вид, много вдъхновен, и каза: "Знайте, че в този момент всеки от вас, каквото си пожелае, то ще се изпълни. Затова не бързайте да изкажете желанието си. В момента каквото кажете – ще се осъществи. Днес е велик ден, в който всичко е възможно." След като Великият Учител го казва, значи действително ще се случи. Просто това е божествен момент на благодат. И астрологически, това изглежда е бил един уникален космически миг, който осъществява желанията. Сестра Милка продължи: "И всеки изказа пред Учителя своето най-съкровено желание. Аз

казах: "Учителю, аз искам да имам роял." – защото тя е музикант. И по един чудотворен начин, за броени дни, на нея й идва чисто нов роял.

"И аз веднага разбрах каза тя, че направих огромна грешка и веднага отидох при Учителя и казах: "Учителю, Учителю! Извинете, аз сгреших! Аз исках да кажа, че искам душата ми да се свърже с Бога!" Той каза: "Извинявай, Милке, но късно е вече. Ти си изказа желанието!" И тъй като това нейно желание, колкото и да е прекрасно, – е било грешка на окултния ученик, ето какво се е случило по време на бомбардировките. "Аз – казва – не бях вкъщи, но е паднала бомба през покрива, минала точно през моя роял и през пода чак до мазето, но не е избухнала. Направи го е на трески..."

СПОМНЯМ СИ КАК ОЩЕ как като малко дете и като ученик в прогимназията общувах и със сестра **Стоянка Илиева**, коя

то която ми беше учителка по математика. Тя беше съпруга на друг много близък и прекрасен човек от Братството – **Илия Узунов**, за който специално ще говоря, защото той ми е един от най-любимите братя – един безгранично скромен човек. Наскоро той си замина в преклонна възраст, запазил лице и тяло в един добър вид на ученик. На 80-годишна възраст той нямаше дисхармонични изменения в тялото и лицето си един от малцината, доближаващи се до вида и идеала на Учителя. Той прилича на Учителя не по лице, а в този смисъл, че когато Учителят е бил на смъртното ложе и когато е дошъл царският придворен лекар да констатира смъртта му, той е казал за Учителя: "Аз никога не съм виждал по-девствено и по-младежко тяло в моята практика." Учителят е бил на 80 години, а той казва: "...по-девствено и по-прекрасно младежко тяло – и съвършено, и здраво, и фино, аз не съм виждал. Без нито една точица, без нито едно петънце, без нищо!"

Видът на брат **Илия Узунов** със сигурност е отражение на темата за младостта, която му е била представена от Учителя на живо. Всички знаем как Илия Узунов веднъж Го

видял съвсем млад и много се учудил, а не е било видение. Съвсем физически, пред очите му, Той е демонстрирал тази своя способност. Днес четем за подобни чудеса в книгите на Карлос Кастанеда, а нашият Учител мести "асамблиращата" Си точка както си иска.

Така че, като говоря за брат Илия Узунов, искам да кажа, че съжалявам, че не съм общувал достатъчно с него. Но той просто ми е много близък, защото е въплъщение на скромността. Той беше един пример за Ученик. Защото ученикът никога не лидерства, ученикът не се гневи, не налага своето мнение, не цитира Учителя тенденциозно. Той просто върви по пътя си – и който го обича, който чувства, че в него има любов и мъдрост, върви с него. Но никога ученикът не налага на другите нещо. Той е като утринен повей, като слънчев лъч. Такъв беше и брат Илия Узунов, който работѝ цял живот за Учителя и Делото Му. Той бе с висше образование – инженер по специалност, цял живот си е изпълнявал съвестно задачите, а за нас сега той е един неувяхващ пример. Има един цял албум, в който са го снимали, за да покаже как трябва правилно са се играе Паневритмията. Той има също и много важен принос във връзка с някои технически изобретения по идеи и практически съвети в беседите научни идеи, които Учителят е дал.

И нещо много специално... Майка ми ходеше да чисти при брат Илия и един ден той я поканил да остане да живее при него, а бяха над 75-годишни. Тя не посмя. Но той ѝ показал как трябва да се прегръща, според Учителя: едната ръка през врата, другата през кръста...

Сестра Стоянка Илиева, с която той живееше и която почина отдавна, беше едно странно съчетание на два таланта – поетичен и математически. Тя има прекрасни

стихотворения, които и до ден днешен се декламират на братските сцени и се знаят – ще бъдат публикувани. Заедно с това, тя беше математичка по образование и ми преподаваше уроци по математика в прогимназията, защото аз бях закъсал по едно време. По поръка на Учителя, тя е написала текст към песента Му "Мирът иде". Баща ми събираше творенията на всички хора от Изгрева и те се пазят в неговите архиви, там има и стихове от с.Стоянка. В някои случаи е уместно стиховете с неточни рими и неспазен ритъм да се предават в проза с известни инверсии, но пак да си проличат вълненията на една душа: "**На ранина, когато сетните звезди още пеят на изток, Ти слизаш кротко и незримо и зората сипе първите си лъчи. На светлия молитвен връх те чакат смълчани нашите души, които Ти поведе в светъл път към вечния, към чистия живот. В сияние докосваш нежно, тихо, пробудените ни души. Ти слизаш и разливаш благослов, Твоята любов е роса за нас. На ранина, когато върховете се къпят в зарите на слънцето, аз виждам вярно устремени към нас все Твоите очилъчи.**"

Брат Кирил Икономов (тук е зад Стоянка Илиева) е друг брат, който беше близък лично на моите родители в най-вътрешния кръг на Братството. Зная го от дете. Когато го видях за пръв път, той беше вече полуинвалид – имаше някакъв вид парализа, говореше завалено и някои негови движения бяха ограничени. Така че той вече не можеше вече да свири лично на цигулка. Беше музикант по призвание и образование и 45 години ми преподаваше цигулка. Той е онзи, който е записал нотно песните и съпровода към Паневритмията голямата Паневритмия. Той също ми е разказвал свои опитности с Учителя. Неведнъж съм се възхищавал от неговата принципност, когато се касаеше за чисто и безкористно приложение на Учението в съвременните му социални форми.

Когато стана въпрос за Кирил Икономов, аз си спомних веднага и за една друга сестра, която и до ден днешен взима дейно участие в братския живот – **Йорданка Кисьова**, Данчето. Тя е също музикант, прекрасен човек, която помни

Учителя, живяла е при Него и има своите опитности. Тя ми беше учителка по пиано 3-4 години.

Крум Въжаров, Мария Митовска, Величка Няголова, Любчо Няголов и Ина Дойнова

Спомням си много добре и разказите на майката на **Косьо, Светозар, Величка и Любомир Няголови**. Сестра Стефка е още жива и разказваше два случая с Учителя, които никога няма да забравя. Единият е как Учителят е отговарял на нейни мислени въпроси. Такива случаи са ми разказвали мнозина в Братството, включително и моите родители.: как всеки, който е влизал в салона за пръв път, и после в продължение на всички години в Школата, е задавал някакъв мислен въпрос на Учителя и Той веднага е отговарял гласно в беседите си или вътре в душата му. Или ако някой го е тревожел някакъв проблем, някакъв личен въпрос по време на беседата, Учителят го поглежда в очите и пак отговаря мисловно. Именно затова те се наричат беседи, а не проповеди, т.е. Учителят беседва телепатически със своите ученици не само в салона, но и по цялата вселена. Той вижда като ясновидец и слуша като яснослушащ всичко, което става

в човешката душа, и е отговарял на въпросите на всеки още по време на беседата, и то съвсем конкретно. Друго нещо, което тя разказа и което аз не мога да забравя, е нещо, което Учителят лично й е казал. Случило се, че тя имала някаква уговорка да отиде някъде в града, за да свърши някаква работа. Обаче отишла и се оказало, че човекът го няма там и фактически тя не е могла да свърши тази работа, а само е минала пеш от единия край на София до другия и се е върнала на Изгрева, където те живееха. Отишла при Учителя и казала: "Учителю, аз нищо не можах да направя, човекът го нямаше там и аз фактически си загубих времето." А Учителят казал: "Не, не си си загубила времето. Когато и най-малкият, и най-неизвестният и "нищожен" ученик, който присъства на лекциите и беседите Ми, върви някъде, по целия му път кавгите се смиряват, убийствата, нещастията и болестите престават, там не стават катастрофи, хората получават утешение, светлина, мир. Така че си свършила чудесна работа."

Както разказах някъде, със **Светлозар** бяхме дълги години в групата на Петър Филипов. Много сърдечен е брат му Любчо, който никога не каза лоша дума за никого поне аз не съм чул. С Велито също бяхме много добри приятелчета, като млади имахме едно вълшебно изкачване през нощта на Бивака и преспиване там, което няма да забравя никога. А баща им **Крум Няголов** (1903-1976) беше един прекрасен, загадъчен и много дълбок човек с изглед на мъдрец, ученик на Учителя. Интересно, и той е роден в Силистра като баба ми по майчина линия Стефания. Дали не са се познавали?... И той е бил при протестантите в Първа евангелска и е можел да замине със Зяпков да учи в Америка, но Учителят го е спрял. Казал му, че идва от Египет и носи със себе си много по-голяма мъдрост. На тази среща са мълчали цели 4 часа

диалогът е бил вътрешен, ако въобще е било диалог. Такива неща са се случвали и на нас. Със сигурност се е познавал с дядо ми, баща ми, чичовците ми и леля Рута още тогава. Още един уникален закон е проверил брат Крум Няголов, когато е попитал Учителя дали да вземе дял от парите на богатия си род от Габрово Заимовите. Тия пари били кармични това му казал Учителят. Той се отказал от тях и си останаха бедни цял живот и те живяха в дъсчена барака на Изгерва до края. Колцина са способни на такава вяра и такъв подвиг? Всеки "драпа" с нокти и зъби да получи наследство, без да се интересува дали е благословено. Така си отидоха и много духовни хора, които не се отказаха от родовата си карма на имотите си не ги подариха. При подаряване комуто трябва, обикновено кармата отпада. Сестра Стефка си прилича с майка ми по още два случая: имала е проблем с раждането на едно от децата си и е била ухапана от змия. И в двата случая майките ни са били спасени от Учителя! За мойта съм разказал вече, а когато с.Стефка е раждала Костадин и не е могла да се отдели плацентата. Учителят казал да вземе едно шише и да духне в него плацентата веднага паднала... Спасил я и от змийското отравяне.

Тук ще добавя и нещо, което ние понякога го преживяваме: случва се и обратното. Когато ученикът върви някъде, се възбужда и кармата на околните, дори и на съвсем

непознати хора. Всъщност, в тази книга със спомени ще пропусна няколко такива случая, понеже те станаха в по-нови времена. Описал съм ги някъде в 38-те книги, чиито координати в интернет са в края на тези спомени.

Друг един наш любим приятел от Братството, особено на децата, който постоянно идваше и много често посещаваше и нашия дом като добър приятел на баща ми беше професор **Иван Сечанов**. може би най-големия миколог в България – специалист по гъбите. Той има публикувани на запад луксозни томове по гъбарство, като известен учен в тази област. Не мога да забравя неговото огромно чувство за хумор, как той умееше да весели децата и да си играе с нас, за разлика от някои намръщени братя с голямо самочувствие или пък крайни аутици, които нямат никакво отношение към децата. Има братя, които са много затворени или с високо самомнение – те не могат да търпят чувството за хумор, не могат да създават весела атмосфера. Те винаги създават около себе си напрегната атмосфера, не могат да трансформират проблемите в смях, ведрина. Това е въпрос на еволюция, въпрос на доброта на сърцето, въпрос на качества. А чичо Иван имаше един коронен номер да църка като мишка и да прави едни много смешни движения, все едно че я гони по ръкава си... Ето един спомен за него от Гради, брата на Асен Минчев. Учителят веднъж бил казал: **"Когато дежурните искат да сготвят гъби, няма да взимат от другиго, освен от брат Иван Сечанов, който познава гъбите много добре. Само от него да купуват!". На него Учителят бил казал, той лично ми е разправял, че идва от Индия и се е преродил тука. Там е бил факир и някой го е убил. Самият му вид е като на индус, черноок, мургав. Много хубав брат! Той е един от свидетелите, които са**

видели когато са нападнали Учителя в салона през 1936 г."

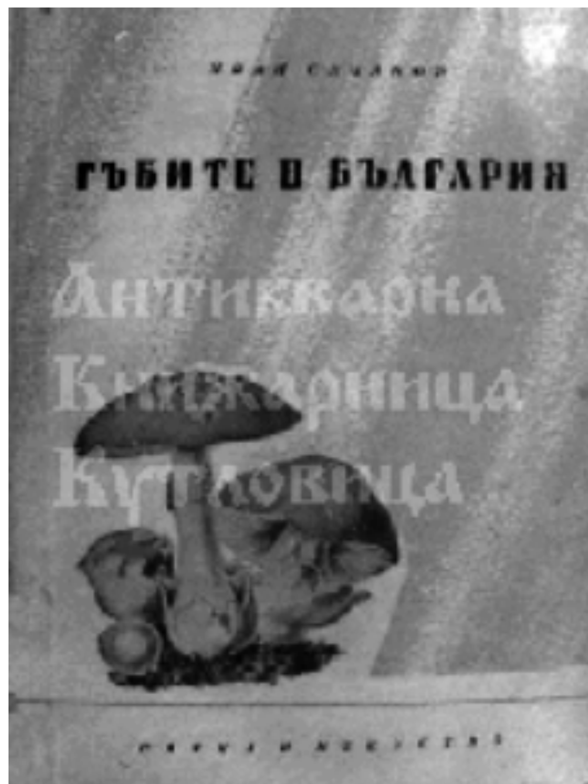

Много добре си спомням също – и до ден днешен мисля че е жив – бр. **Асен Арнаудов**, който беше професор и виртуоз на арфа, много близък приятел на родителите ми и на най-близките ми хора от Братството. Проф. Асен Арнаудов, цигулар и арфист, педагог и изпълнител, е създател на школата по арфа в България и един от първостроителите на Царския симфоничен оркестър. След завършването на Академията "Санта Чечилия", певческите занимания на съпругата му Сузана Арнаудова са свързани с работата й като асистент на проф. Людмила Прокопова. Някъде по-нататък разказвам за него за това как е имал много сърдечни романи и как Учителят му е давал напътствия, без да го осъжда. Сестрите, които разказват спомените си за него, абсолютно забравят пожеланията на Учителя да имаме повече сърдечни романи. Неизменно критикуват всеки, който не е искал "да поеме ангажимент".

Братските прокурорки с ниски и тесни чела не се свенят да раздават морални квалификации, независимо от това дали те самите са морални, като занитват някого за себе си "за вечни времена" Случаят с белия костюм на Асен Арнаудов се тълкува от интелигентните хора по различен начин от техния. Да, отивал е на сърдечна среща, но с магическия акт на изчистване и запалване печката на Учителя по Негова молба малко преди това, без да падне и пепелинка върху него, Небето е искало да каже нещо съвсем друго. Ако е бил грешник и Казанова и е тръгвал за поредното си завоевание, Учителят е щял да го смъмри, да го спре. А той му е пожелал нещо съвсем друго: **там, където отива, да занесе същата тая чистота и да подпали успешно същия този огън в душата на едно любимо момиче**.

Лично съм общувал и с ученика на Учителя Беинса Дуно акад. проф. **Кирил Василев** (род 1918 г.). В университета – той преподаваше и след пенсионирането си. Автор е на много книги, но най-популярен е бестселърът му му "Любовта", който е един фундаментален труд за любовта през всички векове и във всички народи – психологията на любовта. Руснаците издават книгата в 400 000 тираж, а китайците я тиражират три пъти в **десетки милиони бройки!** "Любовта" е четена у нас и днес през 2006 г. излезе четвъртото ѝ издание. Проф. Кирил Василев наистина е бил ученик на Учителя Петър Дънов, за което свидетелстват мои познати от Братството. Той е имал много срещи и разговори с Него. В своите лекции и в своята дейност той винаги накланяше нещата, доколкото е възможно, към любовта, към християнството, към саможертвата, и направи цяла революция в науката за секса. Преподаваше по един свой си начин начин Христовото учение и Учението на Учителя. Той е общувал много с Него и дори Учителят през рамото

го е прегръщал и му е говорил много ценни неща тайни, които само той знае. Играл е паневритмия и т.н. Поради колоритната му личност, изкушавам се тук да включа по-подробни сведения за него:

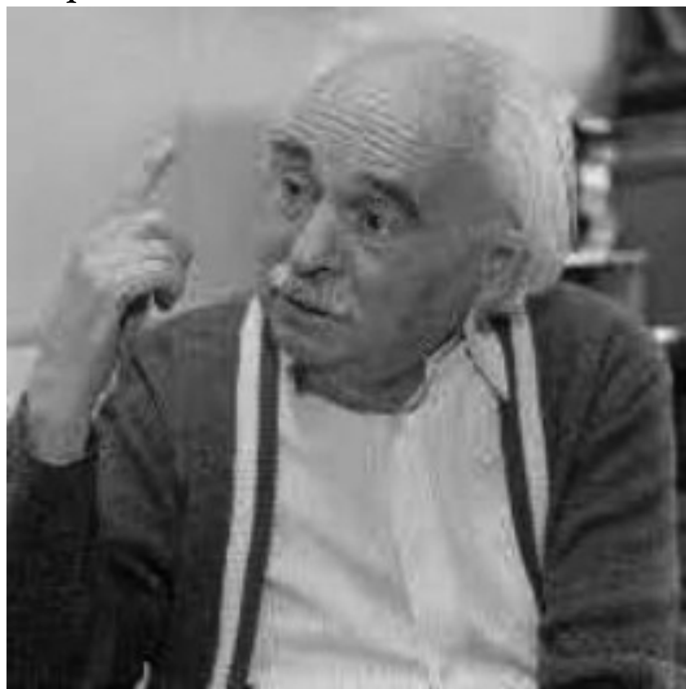

Изданието на "Любовта" от Кирил Василев на китайски език

Николай Москов

6.04.2012

Някога овчарче и партизанин,

днес най-старият академик на БАН

Академик Кирил Василев 94-годишният учен е и най-старият жив партизанин, заклет комунист от далечната 1938 г., когато е само на 20 години. Но сред обществото е известен като автора на прочутата монография "Любовта". Тази книга от около 700 страници излиза в 60-хиляден тираж в края на 70-те години на миналия век и става толкова вълнуващо преживяване през аскетичния социализъм, че мнозина я четат скришом. Някои от свян, други от прелюбопитство, защото в нея за първи път някой открито пише за полов акт. Руснаците издават книгата в 400 000 тираж, а китайците я тиражират три пъти в десетки милиони бройки. "Любовта" е четена и днес у нас 2006 г. излезе четвъртото й издание.

В началото съпартийците му от БКП се дърпат такава книга да види бял свят. В нея акад. Василев за пръв път казва открито да се обичаме свободно и отваря широко темата за секса. На това отгоре, описва как Пикасо гали по гърдите и целува голи модели...

Но философът позаглажда текста и "Любовта" излиза.

Българската наука замалко да загуби този ерудит с пословично увлекателен изказ. След 9 септември искат да го правят генерал. Биографията му закономерно сочи такъв път на 13 г. става ремсист, на 20 комунист, после политкомисар в четата "Колю Шишманов" към партизанския отряд "Васил Коларов". Но Кирил Василев се дърпа. Завършил е философия, и вместо кариера по партийна или военна линия иска да преподава в Софийския университет.

Но през 1945 г. генерал Копчев удря по масата: "Отиваш в Москва в генералската школа"! Василев отвръща на удара: "Не обичам да ме командват и аз да командвам. Искам да стана учен!"

Помага му бащата на Стефан Данаилов.

Вместо да се върне в смолянската казарма, войникът отива в София при Ламби Данаилов. Бъдещият актьор Стефан Данаилов бил едва на 3 години, а баща му Ламби, като стар комунист, тогава помагал на генерал Фердинанд Козовски зам. министър на отбраната. Ламби му урежда прием при генерала. Там войникът му казва кахъра си: "Ген. Копчев иска да ме прати на курс за генерал в Москва, но аз не искам да ставам военен, искам да съм учен." Като разбира, че войникът е завършил философия при проф. Михалчев, Козовски взема неговата страна.

Кирил Василев има право на избор. Макар и по-малко от година в партизанския отряд, той посреща и превежда

от Гърция английския майор Томпсън да помага на съпротивата у нас. "Имаше договор между военните командвания на СССР и Великобритания англичаните да снабдяват българските партизани с оръжие, както и да изпратят военни да ги обучават. В отряда бяха командировани тримата англичани, сред тях е и майор Томпсън, с когото посрещнахме 9 септември 1944 г. над село Момчиловци", спомня си ветеранът.

След победата обаче, вместо в Алма матер, БКП го праща за една петилетка да води едногодишната партийна школа в Пловдив. Става любим преподавател на курсистите, но шефът му от завист пуска донос срещу него. Да разсече възела в школата, отива лично Вълко Червенков. Първият секретар на ЦК на БКП влиза ненадейно в часа на Василев да го слуша. Удивен от душеприказчика, след дни го прави директор.

След време се създава Институт по история на партията и на международното работническо движение, и в ЦК умуват кого да сложат за директор. Отново Вълко Червенков посочва Кирил Василев. В полунощ му се обаждат да отиде в ЦК. Василев мисли, че ще го арестуват, а го назначават за шеф на института...

Но благоразположението на министър-председателя Червенков се заменя с люта омраза. Причината е сборникът "Ярки имена в българската история", който институтът подготвя. Кирил Василев реди имената, като започва с братята Кирил и Методий и свършва до Димитър Благоев и Георги Димитров. От кабинета на Червенков обаче са написали биографичен очерк за министър председателя, с който сборникът трябва да завърши. Но Кирил Василев отсича: "Живи хора в сборника няма да има, а само утвърдени от историята".

И отхвърля очерка за Вълко Червенков. Не от омраза към Червенков, а заради принципите си. Това е краят на 1955 г., броени месеци преди историческия Априлски пленум, който ще осъди култа към личността на Вълко Червенков. Но преди това "хвръква главата" на Василев. Той е позорно изгонен от института. Новият шеф обаче разузнал това онова за него и го оставя зам. директор. По-късно обаче Василев окончателно е изгонен от института. И отива в Алма матер, където вече бил хоноруван преподавател.

Акад. Кирил Василев пръв дава определение за човека в своя Увод към философия на историята: "За разлика от животните, които живеят в едно измерение, човекът живее в три настоящото, миналото и бъдещето. Човекът е станал такъв, когато е започнал да мисли за историята и има план какво трябва да прави в бъдеще." Учебникът излиза 1961 г., но студентите и сега учат от него.

Написан е много увлекателно.

Тодор Живков иска да го направи съветник и за да го спечели, отпуска апартамент на сина му проф. Николай Василев. "Той чакаше да го похваля, но не написах и един ред за него и ме намрази", спомня си дълголетникът. Гаф става единствено в учебника по марксистка философия за партийна просвета, в който Василев трябва да напише за ролята на личността в историята. Той си дава текста, без да споменава Живков, и заминава да почива във Варна. Връща се от отпуск и вижда в неговия раздел отпечатан и сложен текст, че в България велика личност е Тодор Живков. Хваща за яката редактора Васил Иванов и крещи: "Как не ви е срам, сложили сте неща под моето име!" Притиснатият в ъгъла редактор признава: Не бях аз, вмъкна го главният редактор Никола Стефанов,

съветник на Живков. Писмените самопризнания на Иванов академикът още пази в архива си.

Веднъж Людмила Живкова събрала видни философи и социолози в Японския хотел да чуят доклада й за красотата. "Развиваше тезата, че всеки човек е талант. Стана един и я пита какво е красотата. Тя не можа да даде определение. Шегобиецът Иван Славов става и казва: "Красотата е държавна тайна, бе!" Залата избухна в смях", разказва Василев. Тогава той се изказва против тезата на Живкова, че всеки човек е талант. Талантът е рядкост, припомня той думите на Ленин.

С партията е в разпра, но остава комунист. "Аз съм първият комунист в родното ми село Турен, Смолянско. Още като създадох РМС, срещу името ми властта написа "опасен".

Като задълбава в науката, Василев вижда недъзите на комунизма. "Това не бе истински комунизъм. Аз поставям знак за тъждество между социализъм и демокрация. Сега няма демокрация никъде по света нито в САЩ, нито в Китай, нито в Швеция или Англия. Никъде няма и истински социализъм. Ние не разбираме какво е той."

А още по времето на БКП, Василев дефинира: "Социализмът е социална мутация на развития капитализъм."

След 1989 г. ученият не влиза в основаната алтернативна социалистическа партия (АСП) от сина му Николай Василев. Уважава правото му на избор, но казва:"Аз моята партия никога няма да напусна!" Но прави уговорката: "Не съм вярващ и в комунизма, защото Маркс, Енгелс и Ленин грешат издигат за творец човека с празни джобове и скъсани гащи, за демиург на

историята. Не приемам идеализацията на пролетариата и издигането му в главна движеща сила на историята. Такава сила са учените в съвременната епоха", смята той.

Сега трудовете му преписва на компютър жена му. Над 20 книги чакат издаване. Сред тях са 4 тома за човека, 4 за науката, има афоризми и размисли, написал е и трагикомедия на историята. Той започва с трактат за глупостта, за властта и т.н. В книгата си "Човешки лица и характери" пък пише: "Разгадавам човешките характери чрез изучаване на тяхното лице". Напъхал е нейде в голям кош наградите от Живков. В библиотеката му обаче са книгите на любимия му Хайне, на Тургенев, Ибсен, Ботев...

Кирил Василев е и поет, и художник. Има над 1000 рисунки. Написал е и около 500 стихотворения. 94-годишният учен сега издава томче с любовна и философска поезия...

Ветеранът е заклет трезвеник никога не е вдигал чашка, нито е вземал цигара. Преди години, всяка седмица е катерил Черни връх гол до кръста, дори и зиме при минус 10 градуса. С това обяснява дълголетието си.

Маховикът на стенния часовник над креслото му и днес неумолимо отмерва времето, но сякаш времето е спряло. Обстановката е от друга епоха отрупана маса с книги и вестници отпреди 30 години, избелели папки с архиви и ръкописи, които чакат да се издадат. И родопски чанове на дълга тояга... А на креслото премисля битието с надеждите и краховете на неуспялата демокрация българският академик, най-старият член на БАН, някогашното овчарче и по-сетнешен партизанин Кирил Василев.

Мога да кажа подобни неща и за бр. **Стоян Джуджев (1902-1997)** – световноизвестен музикант-фолклорист, който беше ученик на Учителя и професор.

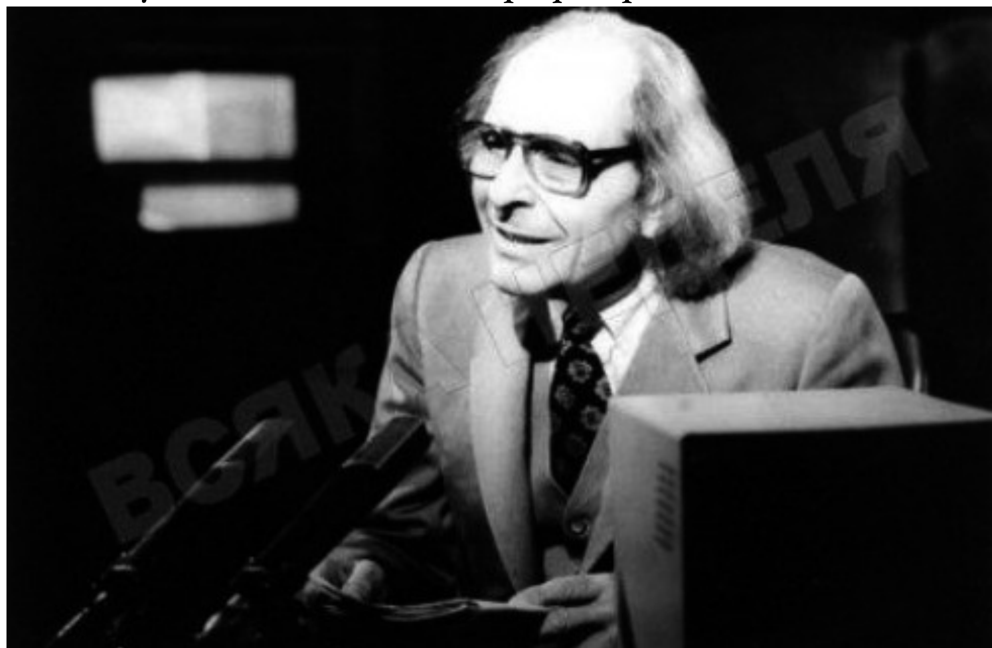

За жалост, не можах да се запозная и да общувам директно с него, но в началото го знаех като най-големия есперантист в България и един от 45-те най-добри есперантисти в света. Чрез една приятелка, Пенка Кадиева дъщеря на др Кадиев от Братството имах контакт с него в друго измерение. Не винаги душите от едно Ято общуват на физическото поле. Търсех неговите книги и лекции, постоянно следях развитието на фолклористи като нея и други специалисти като Божанка Кралева, после навлязох в народната музика и като учител в музикалното училище в Широка лъка. В Комитета за култура, по поръчка на Людмила Живкова, под влиянието на Учителя, на Стоян Джуджев и други етнопсихолози и фолклористи развих тезата за неравноделността на българския дух в едно изследване за нестинарството, което направих с колежката Румяна Кокаличева.

Ето кратки сведения за него:

Роден е на 6 декември 1902 г. в Пазарджик. Първоначалното си образование получава в Панагюрище. През 1924 г. завършва Държавната музикална академия в София при Добри Христов, Стоян Брашованов и Димитър Радев. След това специализира в Париж. През 1931 г. защитава докторска дисертация в Сорбоната на тема "Ритъм и такт в българската народна музика". Същевременно работи като диригент. Получава предложение от Рабиндранат Тагор за преподавател в Индия, но се завръща в България. От 1931 г. е лектор по етнография, акустика и народна музика в Държавната музикална академия, от 1937 г. е доцент, а през 1941 е избран за професор по музикална етнография и българска народна музика. В периода 1954-1974 г. е ръководител на катедрата по История на музиката и етномузикология в Българската държавна консерватория. Работи върху теорията на българската народна музика и доразвива теоретичните постановки на Дори Христов и Васил Стоин. Негови поизвестни ученици са Иван Качулев, Елена Стоин, Николай Кауфман, Тодор Джиджев, Михаил Букурещлиев. Стоян Джуджев е член на Световната академия по есперанто, като е признат за един от 45е най-добри познавачи на езика. Последовател е на идеите на Петър Дънов. Умира на 17 март 1997 г.

Сега, с по-късна дата, прекъсвам замалко темата за Стоян Джуджев и се връщам пак на Асен Арнаудов. Познавах се и с дъщеря му – също арфистка. В спомените си някои сестри (да не споменавам сега кои, има го в дебелите томове на др Кръстев) се възмущават до дъното на душата си как е било възможно Асен да споделя с Учителя подробности от всичките си "любовни романи"– и Учителят да не го накълца

на парчета!... Лъха неизтребима, смразяваща "окултна" и "сестринска" омраза в тия думи на подобни "ученички" на Учителя, за които любвеобилността на хора като проф. Арнаудов и широките им контакти с млади жени са при всички случаи "разврат", "похотливост". Развинтената фантазия на някои от тъй нар. "братство" диктува неизменно грозни определения, докато Учителят, според техните собствени свидетелства, спокойно е изслушал бр. Асен и даже му е давал доброжелателни и конкретни съвети във връзка с всяка негова сърдечна връзка.

Проф. Стоян Джуджев, ученик на Учителя, е световно известен учен в областта на нашия музикален фолклор, който доказа на най-високо ниво уникалността на българската народна музика. Не случайно светът е изумен от нея и тя лети вече и в космоса, използват я и в най-касовите западни филми. Той разработва научно, като българска етнопсихологическа доминанта, неравноделността на тактовете в музикалния ни фолклор: винаги има един такт, една нота, която не е с такава продължителност като другите. Последната, обикновено, в една музикална фраза не се подчинява на равноделната система на предишните тактове и това някога много е затруднявало нотирането на бълг. нар. музика, защото там има едни такива, непознати на музикантите по целия свят тактове като 5/6; 7/8; 17/16 и т. н. Това е музика, родена върху най-древната културна територия на света, тъй като Рило-Родопският масив не само геологически, но и културно-исторически е най-древният на Земята. Това не е някакъв национален и териториален патриотизъм, това са просто научни факти. Рило-Родопският масив е от архайската ера, най-старата, а Учителят твърди, че всички култури са излизали все от Рилската Агарта. Дори Хималайската Агарта, Кавказката

Агарта, Алпийската Агарта и въобще Агарта, която има клонове по целия свят, произхожда именно от Рилската. Още Египетската Агарта, Агарта в Елада, която разви Елинската култура, Европейската култура, Латинската, Американската, Източната и т.н. – всички тези култури са били вдъхновени от Посветени, които са идвали на поклонение и са били школувани от Тракийската и Предтракийската Агарта в Рило-Родопския масив, Балкана, Странджа и пр.. Така че драмата на Орфей и на един Учител преди Орфей под името Полукс действително отразяват зараждането на човешката цивилизация на Земята. Затова Учителят казва, че най-високи Посветени, дори от Хималая, мечтаят и се молят да попаднат в Агарта на Рила, защото там има неща, които не могат да се намерят никъде другаде, а в Рила е най-старата Школа. Ние сме били свидетели как са идвали такива хора от запад и от изток и лично аз познавам трима индуси, които се помъчиха да останат в България, с надеждата да ги пуснат в българската Школа и в Рилската Агарта, но те и тримата не бяха допуснати, понеже изискванията са много високи. Не мога да кажа имената им, мога да кажа с какво се занимаваха. Двамата от тях искаха да основат на собствени разноски институти за лечение по източни методи. Те бяха лечители, йоги, професори, художници и т.н. на много високо ниво, но независимо от това, че някои от тях са се обучавали в тайните обители и в пещерите на Хималаите, това не е било достатъчно, за да бъдат допуснати в най-вътрешните сфери на Братството в България и в Рилската Агарта. За такова нещо се изисква, наистина, много високо ниво. А това, че ние се мотаем в краката на Учителя и Школата тука, съвсем не значи, че сме нещо повече от високоговорители и шерпи ...

Дали случайно съм се сетил за **Димитринка Антонова**, малко след като писах за Асен Арнаудов?... Ето нещо, което не знаех:

За тази поетеса – Димитрина Антонова, знаем твърде малко, а за мен то е свързано с проучванията ми относно нейното стихотворение "Нишки", което вече публикувах в сайта "Животът". А това стихотворение има своя история, която говори красноречиво за своята създателка. "Нишки" е стихотворение, посветено на прекрасния български музикант арфист Асен Арнаудов и му е изпратено като писмо. Това стихотворение писмо той го пази и чете цял живот. По него създава прекрасната симфония "Нишки". Усъвършенства я, като работи над нея десет години, но за съжаление я запазва само за себе си и не я прави достояние на обществеността, макар че има хора, които са я чували, когато той я е изпълнявал. Не я изпраща като отговор на писмото. Свири я през целия си живот, като еманация на своите неосъществени блянове. Познал много жени, но само непознатата Димитрина Антонова успява да докосне интимните нишки на душата му с това стихотворение, посветено на него, защото тя е била тайно влюбена в него. Пред свой приятел, Асен Арнаудов казва:"Когато чета на стари години това писмо, разбирам какво нещо е любовта!". Поезия и музика – вълшебната тъкан на любовта.

С умиление и най-светли чувства си спомням за сестра **Димитринка Антонова**. Ние бяхме много добри приятели с нея, въпреки голямата разлика по възраст – тя беше, може би, 50 год. по-възрастна от мене. Тя имаше един много неприятен физически недъг, някаква артроза или детски рахит, не мога да кажа – лицето и фигурата й бяха напълно

обезобразени. Тя беше ученичка на Учителя, която е била през цялото време на Школата, присъствала е на беседите и дейно в братския живот. Лицето й беше, меко казано, много некрасиво, само брадавици и косми, нещо което не можеше да се издържи да го гледаш; ръцете й бяха много изкривени, не искам да кажа и за други неща, поради които човек естет не можеше лесно да общува с нея. Аз я помня до последните мигове на живота й, когато тя наистина представляваше крайно отблъскваща картина. И при всички тези нейни външни недостатъци и този печат, който тя имаше от съдбата, това беше най-нежният поет от Братството! Нейните стихотворения, публикувани постоянно в сп. "Житно зърно" са най-брилянтната и най-прекрасната поезия, която аз съм срещал в братските среди; а, може би, в българската поезия въобще – едно от най-чудните явления. Аз бих искал, ако може, някога някои нейни стихотворения да се преведат на руски от майстори, за видите какъв ангел е бил на земята в тази страшно некрасива форма. Учителят е казал за нея, че тя носи този физически вид и това голямо страдание сега, защото в минал живот е била някакъв турски султан и е имала всички грехове и пороци на султаните. Значи, този султан е имал някакви грехове, за да се налага сега да си плаща. Но в душата на този султан е имало нещо божествено и затова той е бил приет да се роди в България в Братството сега, под крилото на Учителя. И действително, единственото, което я издаваше, това бяха нейните очи. Очите й бяха тъй красиви, толкова сини, че дори и в младо момиче рядко могат да се срещнат такива красиви очи. Разказвам за нея, защото с нея много се обичахме и много си допадахме и като поети. Давах й и й четях мои стихотворения, а пък тя ми даваше свои, които още не е публикувала. Мен отдавна престана да ме дразни пълната

липса на метафори в декларативната идейна поезия на изгревските поети важното е, че те са искрени. Тя постоянно пишеше, до края на живота си! Когато ходехме на Витоша, тя вдигаше всички захвърлени цветенца от пътеките, за да не ги газят хората.

Ето едно нейно стихотворение:

СВЕТЛИНА

О ЧУДНА СВЕТЛИНА, ЗАЛЯЛА цялата вселена,
И ти, душа човешка, във светлина родена,
Ти, свят олтар на слънцето – сърце,
Вий светите и няма край на вашта светлина.
И няма край... Напразно облаци забулят
Великото небе и чудните звезди.
Зад тях пак грее светлината,
И пее вечността.
О, пее радостта зад всяка скръб, обвила
Човешката душа. И що ще затъмнее
Разумното лице на този, който знае?
И грее в чистото сърце
Велика светлина, преляла от безкрая!

Но сега искам тук да спомена за един случай, който тя ми разказа лично и може да не го е разказвала на друг – случай, който говори още веднъж за измеренията на Учителя. Летене с технически средства, с "летящи чинии" и т.н., не е кой знае какво достойнство; напротив – това даже е много ниско и опасно измерение на човешкия дух и духа на технотронните космически цивилизации. Но в случая имам предвид до каква степен разнообразни и неочаквани са били и могат да бъдат възможностите на Учителя, Който е ползвал дори и такива средства за предвижване. "Веднъж – каза тя, – късно вечер, аз видях как Учителят влезе в стаята си, загаси

лампата, зави зад сградата – и само след 5 мин. зад салона видях нещо огромно да се издига във въздуха, много по-голямо по дължина от салона. То беше цялото сребристо и имаше формата на огромна пура." Точно така се описват корабите майки, от които излизат летящите чинии. По това време, по което Димитрина Антонова ми разказа това нещо, в печата нямаше и помен от информациите за "летящите чинии"; никой от нас не знаеше какво е "кораб майка", че той има пурообразен вид, че често е сребрист и т.н. А тя каза: "Аз лично видях това!" И даже е видяла нещо като илюминатори, които светят. Тя го описа точно във вида, в който после ние четохме, че са наблюдавани и фотографирани такива кораби – години наред след това. Тази информация беше засекретявана дълги години в соцлагера; пък и на запад американците я криеха, но Димитрина даде точно описание на това, което представлява един "кораб – майка" не от най-големите, разбира се. Може би това е бил един малък "кораб майка" или нещо подобно, защото големите са дълги с километри, но тя описа един кораб 3-4 пъти по-голям от салона на Изгрева; ако салонът беше, примерно, 20 метра, значи 60-80 метра трябва да е бил този "корабмайка". Тя казва: "Издигна се, а когато аз видях това нещо, Учителят вече беше загасил светлината в стаята си и го нямаше вътре. Това нещо се издигна и изчезна" – завърши разказа си Димитрина Антонова.

Един удивителен човек от Братството, който ние сърдечно, силно обичаме, това бе един от хората, които обичаш с цялата си душа. Защото той за тебе е представител на добротата, на чистотата, на невинността и на ненасилието; защото само такъв човек може да бъде обичан, който не насилва по никакъв начин, по никакъв повод и в никаква форма; не изисква, не те кара да се чувстваш

виновен, не те кара да

се чувстваш обвързан и отговорен. Това беше **чичо Димитри**! На снимката е най-вляво до Томалевски и майка ми. Аз не си спомням неговата фамилия, защото всички го знаят под това име – "Димитри", както се знаят само децата на Бога и светиите, само с първото им име. Е, по късно се сетих **Димитър Стоянов** Неговото лице наистина никога не мога да го забравя то беше наистина лице на светец. Ако вие сте виждали и виждате светци по иконите, това е един светец от икона, но не в този църковно-иконичен вид, тези изпи́ти и жълти лица на светиите, а един бодър и жизнен светия, с хубав, здрав цвят на лицето. Защото той от сутрин до вечер –постоянно работеше за Братството. Отива някъде, поправя печка развалена... Той вървеше по цялото Братство и постоянно питаше: "Имате ли нещо за поправка? Имате ли желание нещо да ви пазарувам, да ви копая в градината, да ви гледам децата, ако сте на работа?" Всъщност, той беше

един светия в новия смисъл на думата – действен светия, а не светия само по молитвите, медитациите и приказките.

Освен това, той беше един представител на опитите на някои хора от Братството да решат по нов начин проблема за съжителството със сродна душа от другия пол. Ние всички знаехме, че той е светия и всички мислехме, че той е аскет, но как точно е било – никой не може да каже. Защо? – Защото в къщата, където живееше, в едното крило живееше той, а в другото живееше сестра Ана. Те не бяха сключили граждански или църковен брак, но цял живот живяха – до края на живота си – в един дом. Ние считахме, че те са най-близки, неразделни. Те никога не обявиха, че са женени, никога не обявиха дали са или не са интимна двойка, но просто живееха в тази къща и заедно работеха за Учителя и Братството. Тя водеше нашата детска градина и аз лично съм бил, като дете в предучилищна възраст, в братската детска градина, която тя водеше, и за нея също си спомням с най-хубави чувства. Така че, ето: има една форма, в която не само

при Учителя са живеели така, а и след физическото Му заминаване от този свят, и това показва, че е възможен живот на две сродни души в един дом – не в една стая, а в различни части на къщата, но все пак в един дом; и че е възможно те да се обичат и да не сключват граждански брак. В такава симетрична двойна къща живееха и бр.Илия Узунов и с. Стоянка. Тези хора нямаха деца. Всъщност, ние всички бяхме техни деца.

По същия начин мога да разказвам и за брат **Стамат** (1896-1964), който е още от най-първите братя и с когото се запознах през 1963 г..

Стамат Тодоров е роден на 13.III.1896 г. в с. Осенец, Варнеско. Завършва прогимназия, след което започва работа като цветар в Морската градина във Варна. По време на Първата световна война е изпратен в една фелдшерска група, ръководена от брат Пеньо Киров.

Последният го запознава с идеите на Бялото Братство.

Ст. Тодоров посещава търновските събори след 1919 г., а през лятото на 1923 г. отива в София, където Учителят му дава поръчение да замине за Търново и да ръководи тамошното братско стопанство. По това време Търновското братство е имало 26 дка имоти лозя, ниви и овощна градина. Тук брат Стамат остава до края на живота си. От 1946г. е ръководител на Търновското братство. Заминава си от този свят на 10.12.1964 г. в София.

Разговаряли сме, разказвал ни е свои опитности и беше за нас един добър пример за ученик. При него през 1963 година ни заведе Павлина Даскалова, аз бях със същото момиче Красимира от Търново, което бе видяло онзи стълб от розова светлина над Бивака на Витоша. Тя после го е посещавала неведнъж. Знаехме за писмото на брат Боев до

ръководителя на търновското братство до бр. Стамат какво е казал Учителят за магнетичното течение от Слънцето, което минава през Хималаите, през Велико Търново и Арбанаси, после през Сините камъни край Сливен, Айтоските върхове, Света гора и пр. Павлина намираше начин да ни уведомява за перипетиите и здравето на брат Стамат, който бе тормозен много от властта и накрая не издържа.

И така, в този обем далече не може да се разкаже за всички хора, с които сме имали щастието да общуваме, и за поуките, които сме взели от тях. А има и много по-дълбоки неща, които нямаме право да изнасяме. Но след малко аз ще се спра вече върху тези двама или трима братя и сестри, които изиграха огромна роля за нашето оформяне; които ни показаха на дело какво значи ученик и които никога няма да забравим. Ние считаме, че достойно изпълниха мисията и задачата да предадат Словото и Делото в ръцете на бъдещото поколение – достойно и честно, на ниво. Защото има някои претенциозни окултисти от други школи, които доста ехидно и надменно казват: "Ако този ваш Учител е бил толкова велик, Той би трябвало да остави достойни ученици с изключителни качества. Ние не виждаме такива." Защо? – Защото те са се запознали с X, У или Z, видели са го, задали са му някой и друг въпрос и той не им е отговорил както искат или даже ги е отблъснал, понеже е видял тяхното самомнение и високомерие. Защото Учителят казва: "Никога не наливайте вода в пълно шише и никога не сипвайте в пълен чувал – ще се разсипе отвънка." А тия всичките, тия горделивци, които са от различни църкви, от различни духовни, окултни и пр. общества, те са толкова преизпълнени със своето самочувствие, със своите канони; и така могат да ти цитират всичко наизуст, и така имат готови отговори по всички въпроси, че от такъв никога не може да стане ученик!

Той трябва да се вари в казана на страданията още хилядолетия, за да разбере, че ученикът е ученик, защото иска да учи, а не да съди и да се надува.

Сега, 4 години по-късно, като прослушвам тези касети с разкази, случки и спомени, виждам, че съм пропуснал своите срещи и разговори с още много хора от Братството; че в това, което съм разказал вече за тези, които фигурират в записите от 1992 год. в Москва и в Латвия има много пропуснати неща, а и някои неща съзнателно не са разказани, тъй като те не могат да се изнесат. От една страна, това са крайно дълбоки и лични, интимни преживявания на братя и сестри, които са ги споделяли в много тесен кръг или се е случвало да се доверят само на мене, а от друга страна – замълчал съм за някои техни грешки и недостатъци.

Имал съм много срещи, много разговори, уроци и незабравими спомени, получени от най-различни хора. Общувал съм с художничката Цветана Щилянова, общувахме с Лиляна Табакова, с чичо Игнат, с др Иван Жеков... Толкова много контакти на Рила, на Изгрева и с други братя и сестри из България и в чужбина!. Всичко това просто не е възможно да се разкаже в момента. Може би в бъдеще ще има такава възможност. Пропуснах много неща и за баща ми Жорж Кьосев, за уроците, които той ми даде в живота, за неговото отношение към света, за неговата роля в черквата, Братството и в други кръгове. Иска ми се да цитирам една велика мисъл, която се приписва на Волтер и е едно от най-скъпоценните неща, които ми каза баща ми: "Не съм съгласен с твоята истина, но ще се боря до смърт, за да можеш свободно да я живееш и изповядваш." Искаше ми се да разкажа за някои случки, които може да изглеждат дребни, но водят до големи изводи.

Тук ще спомена един случай, който ми е разказвала леля **Дора Карастоянова**. Тя ни е разказвала не един и два случая с Учителя, но този е и комичен – за великата способност на Учителя да даде урок, без да обиди една душа, въпреки че е имало и случаи, когато е бил много прям и суров. Тя разказваше как веднъж му била сготвила една оригинална яхния с кестени. Ние сега не можем да знаем и да кажем нещо за вкусовите качества на тази яхния, но все пак човек може да допусне, че това може е било нещо ну особено вкусно, меко казано... И Учителят, вероятно за да не я обиди, е казал: "Сестра, това е една изключителна окултна манджа и нека тази рецепта да си остане тайна, окултна тайна между мене и тебе. Тя не е подходяща да се разпространява между всички, защото има важно значение само за тебе." Както разказваше този случай, и до този момент тя беше напълно убедена, че това действително е една "окултна манджа"... Тя не беше разбрала, че Учителят по този начин е предотвратил гениално разпространението на тази доволно невкусна яхния с кестени. Защото, ако Той бе казал: "Браво!", сега сигурно всички ние щяхме да я преживяме с благоговение и до днес...

За много братя и сестри може още много да се разказва – **Илия Неделчев, Ангел Велков, бр.Нестор Илиев, бр.Стефан Кадиев, с.Кьорчева, с.Сийка Кисьова, Буча Бехар, Жечо Панайотов** и пр. и пр. и пр., повечето от които си заминаха и които са ни разказвали безценни спомени с Учителя. Иска ни се те напълно да съвпадат с акашовите записи, т.е. нещата, които е казал Учителят, те да са ни ги предали точно, а не както някои днес издават книги със свободни съчинения и злостни клевети и измислици.

Тук аз, прекъсвайки мисълта си, си спомням за една мисъл на Учителя. Той я е изказвал на различни места в

различни варианти, но основната й нишка е една: че в Божествения Съд дяволът е прокурорът, Христос – Защитникът, а Бог – Съдията. Всяка от тези три най-велики инстанции си има представители навсякъде из вселената. Т.е., те "са от размлични бащи", казва Учителят. Не на всички Бог и Христос са Бащи. Но всеки си има мисия и задача и си върши своята работа. Изключително ценно и полезно е, че виждаме как изглеждат обвинителите и лъжесвидетелите, след като същите хора, които те представят в книгите си, същите неща са ни ги разказвали по съвършено различен начин. Оригиналите се крият умишлено, за да не се видят разликите, но ние помним истината поради личното си познанство със тези хора, имаме информацията от първа ръка. Защо обаче Бог допуска развилняването на горделивите, лъжците и измислячите? Защо е позволил даже и Словото Му да се изменя на места до неузнаваемост? По две причини. Когато четем редактиран текст, това е една ценна тренировка на интуицията ни. Небето проверява доколко чуваме вътрешно оригиналната беседа, записана в акаша, и доколко вярваме на зачеркванията и съчиненията на дешифратори и редактори. Ако се подведем, значи сме на тяхното ниво и трябва да изпитаме съответните последствия. Тук все още е валидна версията на Господнята молитва: "и не ни въвеждай в изкушение". Бог има правото да ни сблъсква с изкусители, лъжци и манипулатори, за са ни тренира. На този етап от еволюцията ни, само опитът, и то предимно горчивият, води до мъдрост. Друг е въпросът, че Синът, т.е. Христос, има творческото право да променя базални методи дори на Отца Си. Има спорове и податки дори в беседите на Учителя относно автентичността на тази молитва в този пункт, но може да са верни в различен план и двата му варианта: "не веди нас в изкушение" и "когато

сме в изкушение". Втората причина: това дава възможност да се потвърди мисълта на един много известен сирийски философ от 12 век, Абдул Фарадж: "Ако искате да се убедите в нищожността на светските придобивки и убеждения, вижте как изглеждат тия, които ги имат." Това е напълно в духа на Учителя, на древните и съвременния окултизъм, на френологията, физиогномиката и пр. Ние можем да разширим тази мисъл на Абдул Фарадж така: "Ако искате да се убедите в нищожността на светските придобивки и претенции, вижте как изглеждат тия, които ги имат"...

Проникването на кинокамерата в самата дупка долу, във варосаните клозети не може да бъде, никога не е било и няма да бъде вдъхновено от нашия Баща Христос! Един **друг** баща е подтикът на такова "вдъхновение" – баща, който е родител на трилърите, на екшъните и кървавата документалистика. Това е един метод за вампирическо извличане на енергия. Потресенията, стресовите ситуации, като цел на този вампирически метод, разтърсващи издъно същността на зрителя, слушателя и читателя, изцеждат от него тъй ценната му жизнена енергия, смилат в чудовищната си паст всеки мир, хармония и равновесие. Постоянният акцент върху отрицателната страна на живота, непрекъснато стъпквайки всяка красота и добродетел, хиперболизирайки тъмната страна на живота, а много често и измисляйки неща, уж изказани от Учителя и интерпретирайки ги по един съвършено некоректен начин, т.е. на практика лъжа – тези деца на този чужд баща получават своята енергия от спукването на милиарди капиляри на нещастните консуматори на една такава продукция – продукцията на камерата с обектив, наврян в клоаката! Това е нещо съвършено небожествено, жестоко! В акашовите записи се записва всичко, дори и отрицателното, но лошото се

изтрива, след като е послужило на Съда за определяне на някои кармични последствия. Странното на пръв поглед е защо Учителят допуска такива "ученици" около себе си. Но Той знае, че те са от различни бащи и че са изключително полезни за целокупния живот, защото и те си вършат своята работа. Те се отличават по острата миризма на неистината – на лъжата, на измислиците, на злоба, тщеславие, гордост, желание да бъдеш единствен наследник на авторскто право и т.н. Това са неща, които са присадени бурени, които виреят в същества с друг баща..

Тук ще цитирам мисъл от страница 39 на II том "Положителни и отрицателни сили в Природата", ООК – 16 шк. лекция "Тъмното петно в съзнанието", където Учителят казва за различните бащи следното:

"Сега изобщо туй, което става в общия живот, става и в личния живот. И тогава ние ще се спрем на следното твърдение: вие на гъсеницата не може да дадете морала на пеперудата. На вълка не може да дадете морала на овцата. На паяка не може да дадете морала на мухата. Паякът си има особен морал, вълкът си има особен морал, гъсеницата си има особен морал. И като дойдем до хората, вие трябва да разберете, че не всички хора произтичат от един и същ род.

Сега ще се натъкнете на едно противоречие. Казва ви се, че всички произтичате от едни прародители. Нали тъй? Окултната наука оспорва това. Всички хора не са родени от един баща. Не са! Туй сега между стените да остане. Разбирате ли? То не е за вън. Изнесете ли го, ще се компрометирате всички.

Сега ние ще дойдем до разсъжденията [на тази тема] като ученици. Възможно ли е един предмет, направен от злато, да не е злато? Възможно ли е един предмет от злато

да стане желязо? И възможно ли е един предмет от желязо да стане злато? Алхимиците казват: "Желязото може да стане сребро и злато" да, но за този, който разбира. То е друг въпрос. Затова, като кажем, че всички хора не произтичат от един баща, подразбирам, че има няколко рода материя, от която хората са създадени. Няколко вида материя има, и следователно телата на всички хора не са образувани от една и съща материя. Вследствие на това се явява туй съвременно противоречие. И дълго време ще съществува, докато дойдат ония, по-висшите светове, които сега алхимически работят, т.е. превръщат нисшите елементи, които сега функционират в човешките тела. Докато те работят, те разрешават една висша задача в своите лаборатории."

Сега искам да продължа разказа си за един брат – за личността, за човека, за този човек от Братството, който изигра в началото на моя съзнателен духовен път огромна роля, оказа много силно влияние върху мен и върху някои млади хора, тъй като за нас по онова време той беше едно въплъщение на съвършен, изключителен ученик на Учителя. Това беше брат **Петър Филипов**. Много съжалявам, че не разполагам с негова снимка, а бе с тъй прекрасно ангелско лице! Той имаше хубава къща и голяма градина на края на Изгрева и много често ни събираше там. Просто не можехме да откъснем очи от неговото съвършено лице – лицето му беше като на ангел, красиво, неземно, необикновено. Беше леко пълен – това не беше въплъщение на един ученик със съвършено телосложение. Той също работеше мозайка. В младостта си е бил наследник на един род, който е имал фабрика за сладкарски изделия и той е бил сладкар дълги години в Русе, откъдето е родом. Разказваше как се занимавал с изготвянето на сладкиши – може би много

силният Венерин аспект или Венера в неговия хороскоп даваше това. Мисля, че той беше с ASC Телец, но не съм сигурен; или по Слънце беше Телец, не мога да кажа, други знаят по-добре, но Телец беше много силен в него. И той оказваше неотразимо въздействие върху мене, защото неговото поведение беше поведение на човек, който не само знае, но и може. Ние видяхме в пълния блясък един мистик, който общуваше с невидимите светове, чрез когото говореха небесни гласове! Това не беше медиумизъм в общоприетия смисъл на тази дума, защото ние чувствахме, мислехме и вярвахме, че през него говорят най-върховни духове. Нееднократно той заговаряше и на друг език, но това не беше феноменът на петдесятниците това беше напълно под контрола му и той ясно напълно разбираше какво се говори и ни го првеждаше. Въпреки че има и петдесятници, които разбират това, което се говори чрез тях. Това беше личност, която изигра основна роля да се утвърдим няколко души в пътя на тъй нар. "чистота" и "девственост", т.е. той ни повлия да повярваме, че Учителят изисква от ученика да посвети живота си на Бога чрез безбрачие и отказ от интимния живот. Това, което той наричаше "чистота", напълно се съвпадаше с източната брахмачария и при това положение ние намерихме отговор на този наш проблем, неразрешим за нас дълги години, неразрешен истински и досега, поради което неговият пример и неговите тълкования на Словото като че ли и до днес остават в голяма степен актуални. Той беше жив пример за тази чистота, като постоянно ни казваше, че за да се подбуди кундалини, за да може да работи, за да стигне до най-високия център, ученикът трябва да опази своята чистота, да не контактува сексуално, да няма никакви изливания на енергия надолу и отдолу. И това силно въздействие продължи върху нас години наред в живота ни,

като ние направихме доста големи грешки в нашето общуване по-късно. Но може би това съхрани някои приятели от ранен брак и ранно познаване на тази сфера. Това е, разбира се, един голям проблем – и в психологията има най-различни школи, най-различни направления, включително и най-модерни на запад, които твърдят точно обратното – че интимният живот може и трябва да започне от съвсем ранна юношеска възраст, за да бъде човек здрав и нормален. Има най-различни школи, има най-различни тълкования на този въпрос и от учениците на Учителя и те са разрешавали и разрешават този много основен енергиен, душевен и психофизиологичен проблем по най-различни начини. Но той тогава стана основа на нашата вяра, на нашия живот в общуването ни с Петър Филипов – въобще на нашата практика.

И сега искам да разкажа за някои неща за школата, която прекарах при него и която никога не мога да забравя. Денем ние работехме в тази братска бригада на мозайките, а вечер често той ни събираше в дома си или неделя на планината. Той имаше строго определена своя група, където бяхме няколко души, с които работеше.

Спомням си неведнъж как разказваше, че той не бил от обикновена човешка еволюция, а е от някаква висша ангелска йерархия; че не е искал да се ражда на Земята и че Небето и ангелите, които отговарят за човешката душа, са употребили доста големи усилия, за да могат да го вмъкнат в това тяло. Той се е съпротивлявал, защото този свят не е неговия свят, той му е бил чужд. Даваше да се разбере, че на тази земя се е родил не като обикновена човешка душа, която има карма, а като един ангел, който е изпратен, за да добие някакъв опит. Такива редки случаи има. И в целия си живот, в цялото си поведение, с целия си вид той наистина не беше

обикновен човек. Аз рядко съм виждал толкова красиво, тъй одухотворено същество, толкова хармонично и прекрасно. Заедно с това, след като ние започнахме да общуваме и с един друг човек от Братството, и после с още един, видяхме и неща, които П. Филипов трактуваше по диаметрално противоположен начин и живееше съвсем различно от тези други двама или трима братя и сестри, които също са били и са изключително близко до Учителя.

Спомням си случай с него, когато той влезе във връзка (както поне той твърдеше) с известния по това време командир на космическа флотилия от "летящите чинии", които тогава вече нашумяваха – някой си Аста́р Шера́н, чието послание ние вече го бяхме чели. И сякаш той, в своите космични контакти на български и на немски език твърдеше, че самият Астар Шеран говори с него.

Ето и един извънредно интересен случай от неговия живот по време на Учителя, който изглежда ключ към проблема за тъй наречената чистота. Ние много по-късно разбрахме, че има външна и вътрешна чистота; има и чистота, която не се идентифицира непременно с аскетизма и с безбрачието, с калугерството.

"Веднъж – казва той – се връщах от работа, бях отишъл в провинцията, имах там някаква работа като мозайкаджия. Върнал се бях в София отдалече и бях толкова изморен, толкова напрашени бяха дрехите ми от пътя, толкова бях мръсен и потен, че в този вид не посмях да се явя пред Учителя. Аз минах покрай салона и някак си чувствах, че Той ме гледа и чака да се отбия при Него. Но не посмях, защото си казах: първо трябва да отида да се изкъпя, да облека чисто бельо и чисти дрехи и така да се представя пред Учителя, защото така изисква високият идеал." А чувства същевременно, минавайки край салона: "Той ме чакаше да

вляза при Него. Но аз си отидох вкъщи, изкъпах се, измих се, хубаво се срешах, облякох чисти дрехи и така вече, според мен достоен да се срещна с Учителя, аз отидох и почуках на вратата Му горе в Неговата стая. Но Учителят не ме прие."

Обикновено в беседата след такава случка Учителят или поглежда в очите, или направо започва да говори на даден човек каква е неговата грешка или какъв е неговият проблем; или какво се е случило и каква е оценката на Небето за начина, по който човек е разрешил или не е разрешил даден проблем – даден свой изпит. "Тогава – продължи той – аз разбрах, че Учителят не ме прие, защото в дадени случаи по-важна е любовта, отколкото външната, физическата чистота. По-важен беше импулсът да срещна Учителя дори и с тези дрехи и така изпотен и мръсен, отколкото да отида да се изкъпя и да се върна – т.е. важен е бил първият импулс." Понеже има определени комплекси на някои духове за абсолютно превъзходство на чистотата.. Може би бр. Петър беше не само Телец, може би беше и една силна Дева, а за Девите външната чистота играе фатална роля и заради нея те често изгарят юргана. Това не значи, че човек не трябва постоянно да поддържа на високо, брилянтно ниво външната си чистота; но в случай, че трябва да избира, тогава вече ученикът е поставен на изпит.

Примерно, имало е случаи, когато влизаш в къщата на една домакиня, за която именно любовта е водещото начало и се вижда, че тя те посреща; вижда се и как те посреща тази, за която външната чистота е всичко. Примерно, влизайки в къщата на една домакиня, в която преобладава знака Дева и някои други фактори, които са по-формалистични: тя непременно три пъти ще те предупреди да се събуеш, да се измиеш, да се изчистиш – и ще следи всяка твоя стъпка; ако случайно нещо изпуснеш на пода или, не дай си Боже, влезеш

с обувки, тя ще те направи на нищо. Просто забележките й биват много остро критични и тя постоянно заради дребни неща ще наруши цялостта на хармонията, на любовта, на приятелството, на доброто посрещане, на приветливото и благо отношение невъзможно й е да не критикува, да не назидава, да не коригира, макар и по един съвсем ясен и умен начин. А имало е случаи, когато някой приятел влиза в къщата на домакиня, в която е преобладаващо точно обратното влияние на Божествената Любов, на душата, на любовта в най-висшия смисъл на думата – любовта като обожание – и съм бил свидетел как такава приятелка, в момента, в който идваш по стълбите с кални обувки с пет сантиметра кал и започваш да се събуваш, тя казва: "Не, не искам да се събуваш, влез!" Това е луксозен апартамент, с нов персийски килим, а тя казва: "Моля те, влез вътре! Аз искам да оставиш твоите стъпки в моята стая на този персийски килим и аз няма да ги чистя дълго време, докато си личат, защото твоите стъпки ще ми светят – та това са калта и прахта от **твоите** стъпки!" Ето, виждате две абсолютно различни отношения.

Във връзка с брат Петър искам да разкажа и това, че той подготвяше своите ученици за съвършено съзнателно влизане в невидимия свят, за съзнателно излизане от тялото нощем, защото пред мене се водеха разговори между него и понапреднали от мене приятели – не искам да споменавам сега имена от Братството. Те говореха за техните полети нощно време из космоса, за общи преживявания в невидимия свят. Това, явно, беше плод на обучението, на инструкциите на брат Петър Филипов, който беше един висок Посветен, владеещ лично тези неща и имащ силата и правото да избира и да обучава ученици в този дух. Аз силно исках да бъда един от следващите негови ученици и

затова ревностно повярвах на идеята за брахмачария (той не я наричаше така, но аз тук употребявам източното ѝ название), т.е. идеята, че кундалини трябва да върви само нагоре и да подпалва чакрите и центровете, докато се развият определени качества и способности, за които мнозина мечтаят и които някои постигат със сигурност и на Изток, и не само на Изток. Той много обичаше да ни води в най-топлия басейн в централната баня в София и твърдеше, че тогава най-много се изчиства организмът, когато влезем първи, докато хората още не са влизали. Десетки пъти ни е водил с приятелите, които бяха в неговия кръг, и ни показваше определени упражнения: как и по какъв начин най-благоприятно могат да излязат нечистотиите и потта от организма при изпотяване в банята, как после с чаршафите да се увиваме, за да може да стане по-качествено това изпотяване и изчистване. Съответно, всичко това беше съпроводено и с концентрация и медитация и с формули, дадени от Учителя и практикувани от брат Петър. И действително, ние чувствахме пораждането на удивителни енергии, на удивителни токове, които явно в някои негови последователи са пробудили някои висши центрове и те са имали реални резултати. Той също ни правеше едни особени масажи от основата на гръбначния стълб до върха. по-късно аз видях, че това упражнение е дадено от Учителя и с тези масажи – с масажиране с двата палеца от долу до горе – Петър Филипов лично, с неговата сила и енергия, е пробуждал тази космическа сила, наречена на Изток "кундалини", а в славянския мистичен път едно от неговите названия е "вихру́н"., но това е качествено нова, още по-висока енергия. Вероятно аз не можах да изпълня някои основни неща, които се изискваха за този път. А може би не е трябвало точно чрез него, защото имаше и други хора – и

има и до днес в Братството, които също владеят тези неща; и по-късно ние се уверихме в това.

Спомням си един ден, когато той ме покани на Витоша (ние се събирахме край едно уединено връхче в Източната част на Витоша, което се казва "Купе́ните") място, което само той и неговите последователи посещаваха. Ние там се събирахме, пеехме, четяхме беседи и той там осъществяваше тези свои ясновидски контакти и чрез яснослушане ни предаваше думите на велики духове. Там също говореха с него същества от т.нар. "летящи чинии" от други цивилизации. Един ден той ми каза: "Ако искаш, донеси апаратите си следващата неделя, защото обещаха, че този път, като се покажат, като се материализират пред нас, разрешиха, че можеш да ги фотографираш." И аз, разбира се, с пълно бойно въоръжение се появих сутринта на срещата на спирката за тази част на Витоша. Но тази сутрин имаше най-необичайна за този летен сезон снежна виелица и срещата не можа да се състои. Този път по някаква причина не стана, но друг път съм ги снимал. За съжаление, негативите и снимките бяха иззети от Държавна сигурност.

Вероятно има и други неща, които мога да си спомня за нашия общ живот и за нашия тренинг при брат Петър Филипов, но важното е, че той си остава за нас едно удивително Същество, което винаги ще обичаме и ще помним! Особено след пълните емоционални и интимни катастрофи вече половин век след това, почти без изключение, което отново ни кара да си мислим дали пък Петър Филипов не е бил прав... В този смисъл, той сега ни липсва особено много.

Но, заедно с това, искам да отбележа нещо твърде странно, т.е. до каква огромна степен се различават и се различаваха хора, които са били при Учителя – и как от

самото начало техните пътища се разделят не само в различни посоки, но и в посоки, диаметрално противоположни в тълкуването на това що е Любов, що е Мъдрост, що е Истина, що е Чистота, що е Девственост и т.н. по-късно попаднах на един друг човек, който всъщност спаси живота и душата ми от този екстремен път на формалната девственост и чистота. Този път може би щеше да ме доведе до много печални последствия. Аз си спомних как нееднократно, при всичките им най-добри братски взаимоотношения, фактически тези двама колоси на духа след Учителя водеха една вътрешна борба по правилата на Бялото Братство. Не с отрицателни методи, но все пак с ясно разграничаване на школи, на сфери на влияние, на техни ученици, които всеки водеше по собствена методика и по собствен път. И ние се убедихме, че тези техни методи и интерпретации на учението на Учителя, на основни, базови категории и понятия, се различаваха изключително много. И спомням си нещо, което съм длъжен да го кажа: един ден, по повод именно на подобни разногласия в работата на Братството, другият човек веднъж каза за бр. Петър и за този приятел, който дълги години беше най-близко до него: "На тях, двамата – каза той – челата им трябва да пораснат поне с един сантиметър..." И, действително, на тези двама приятели, в тази област челата са видимо потесни и по-малко високи, отколкото, примерно, при Учителя и други Негови ученици. Това беше една забележка, целяща да ни накара да се позамислим по някои въпроси и разберем докъде се простират възможностите и в идейно, и в практическо, и в окултно отношение на тези двама иначе прекрасни хора, които и до ден днешен аз обичам и уважавам.

Удивителни неща знаеха и можеха тези хора, все пак, и изпълняваха своите функции, загадъчни за нас – функции, за

които ние можем само да гадаем цял живот какви може да са били. Всички ние знаем, че лагерът на Петър Филипов беше доста отдалечен – той беше чак над Езерото на Чистотата, по посока на Салоните. В този лагер, именно, бяха няколко души, които бяха, така да се каже, негови приближени последователи. И си спомням, веднъж, когато ние му бяхме на гости, (винаги минавахме през него, когато отивахме горе, на "Салоните", при брат Борис), и когато стана дума за Агарта – за това, че Учителят е казал, че тук има входове към Агарта, че има Посветени и Същества от много високи йерархии и че Рила е населена. Всичко това, което ние го знаем от брат Боев и от Учителя, от беседите и от други приятели, които са имали опитности. Един ден брат Петър Филипов каза с много загадъчен глас: "Аз съм Пазач на Северната Порта!" Какво означава това? Във връзка с едни наши разговори точно тогава, мога да кажа, че той спомена един друг важен брат в Братството за брат Борис горе на Салоните, че той бил Пазач на Южната Порта. Значи, това са неща, които са твърде сериозни и които не могат да бъдат плод на някаква фантазия, тъй като ние виждахме тяхната мъдрост в действие.

Брат Петър умееше да лекува и да помага с паси и с молитва. При него отиваха много хора, които търсеха изцеление, просветление, душевна утеха. Също беше и порядъчно добър астролог, кабалист, нумеролог. Основни методи, които той практикуваше и препоръчваше на своите последователи или ученици, бяха музиката и математиката. Като употребих тук думата "ученици", спомням си и това, как веднъж една сестра Елена Андреева, която знаеше много добре, че аз съм под влиянието на Петър Филипов ме предупреждаваше: "Не се заблуждавай, че може да има посредник между човешката душа и Бога, между Учителя и

ученика. Ние имаме само един Учител – това е Учителят! Нима мислиш, че някой, който е ученик на Учителя и е още по пътя, може да бъде твой Учител? Твоята душа трябва да бъде пряко свързана с Бога!" Ето една критична бележка по отношение на това, че аз прекомерно много се отдавах на обожание на хора, които са още по пътя, но са със свръхмерни, изключителни способности, какъвто беше и брат Петър.

Спомням си много добре и имам винаги предвид уроците, които ние получавахме от брат Петър относно съсредоточаването. Той препоръчваше на своите последователи математиката, като един универсален и конкретен метод за развиване на концентрацията. Той самият, въпреки че е със средно образование, беше минал целия курс на основните дялове на висшата математика, умееше да решава задачи перфектно и обучаваше други свои последователи в този метод, считайки, че по препоръките на Учителя математиката е един най-пряк и ефективен метод. Като пример за съвършенство в тези две най-висши области може да послужи това, че той свиреше и на цигулка, по подобие на Учителя – имаше няколко цигулки и пиано и свиреше на тях много добре. Петър Филипов до края на живота си взимаше и уроци по пеене; и нас ни водеше при един католик певец от католическата църква, един прекрасен тенор, доста възрастен човек, но със запазен глас – мисля, че се казваше Йосиф Пех, чех по произход. При него взех първите си уроци по пеене и няма никога да забравя как ние с брат Петър ходехме при него. П. Филипов работеше

цял живот върху постановката на гласа си и се стремеше да му предаде окултно звучене. Тоест, искаше да приложи учението на Учителя и в областта на пеенето.

Крум Въжаров играе паневритмия

Сега ще използвам темата за учителя ни по пеене Пех, за да направя преход към другата личност, която изигра основна роля в нашия живот и се оказа нашият последен и най-висш духовен наставник, тъй като ние не сме имали щастието да бъдем водени физически лично от Учителя. Но, практически, ролята на пряк духовен ръководител и наставник и проводник на Учителя изигра **Крум Янакиев Въжаров** или **Венно**, каквото име той си беше дал или ни беше съобщил, че му е дадено отгоре. Започвам със случая Йосиф Пех. Бате Крум също взимаше уроци при него по пеене и той беше още един изключителен пример за извънредно напреднала душа с огромни качества –

интелектуални, духовни, душевни, и който не престана да се учи до последния миг на живота си.

Човек с два факултета и още два семестриално – той е завършил в Атина психология и в София педагогика; освен това е минал целия курс по биология и английска филология, втора специалност, където са го поканили да стане асистент и той е можел да вземе и професура. Всички, които не могат да разберат ситуацията – политическата по това време в България, считат, че той е сбъркал, като не е приел. Защото

ние познаваме достатъчно честни и доблестни хора, които бяха и са много добри специалисти в своите области и те не са могли нито за секунда да помислят, че биха могли да станат някакви строители или мозайкаджии, след като са интелектуалци-специалисти. Но драмата на "мозайкаджиите" се състои не само в това, че те искаха да останат честни цял живот и верни на идеите си, но искаха да останат и си останаха и политически независими.

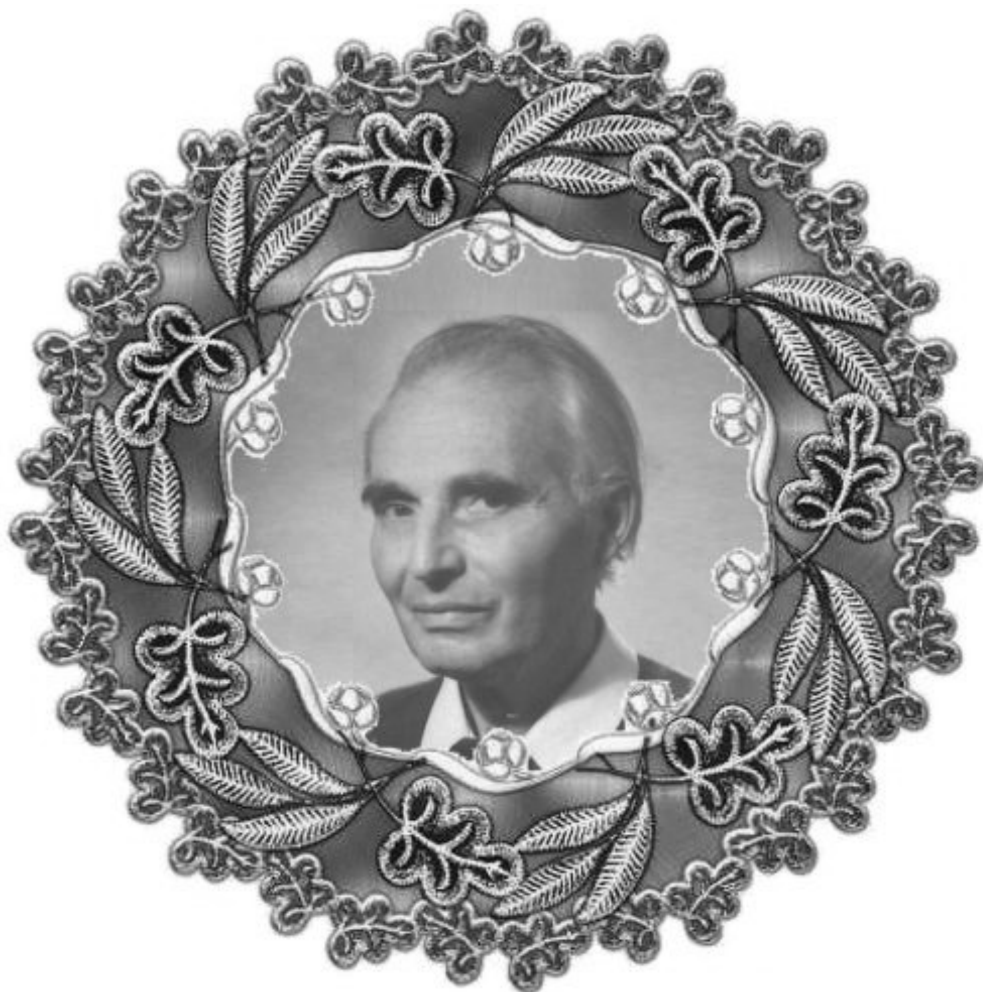

Лично на мен ми е казвал един офицер от българската Държавна Сигурност следното: "Аз – каза той не знам нито един случай, в който човек да е бил изпращан в чужбина в командировка, било като учен, било по друг повод, който да не ни е служил." Сега трябва да ме извинят всички тези

приятели, дори от Братството, които имаха възможност да ходят в командировки в чужбина.

Може би те ще отрекат това нещо, но аз наскоро говорих с още един бивш офицер, който ни докара с колата си от Рила до София и му разказах горния случай. За смекчаване на това твърдение на онзи предишен офицер, с който имах неприятности и който ме арестуваше от време на време и ми правеше претърсвания, като ми взимаше книгите със своите подчинени, за смекчаване на тази негова реплика, аз казах: "...Може би онзи е имал предвид отделни случаи, защото на мене ми изглежда невъзможно при толкова много хора, които пътуваха в командировки на Запад, да бъдат всички вербувани дори като обикновени информатори; мисля, че това е невъзможно и това са само изключения." И тогава

вторият офицер, който се представи, че е работил в Държавна сигурност и че знае много добре как стоят нещата, ме погледна в очите и каза твърдо: **"Нямаше нито едно изключение!"** Години по-късно се срещнах с една своя съученичка, която сънувах от седми клас и сънувам по няколко пъти годишно и до ден днешен, считайки я за най-красивото същество на земята и на небето, за божество и ангел. Като й разказах как съм отказал да стана информатор и затова не заминах в чужбина като представител на един наш институт, вследствие на което се озовах като хамалин на Сточна гара, тя каза: "Аз съм ходила нееднократно на запад, но редовно си пишех докладчетата..." изисквали са й ги от Държавна сигурност... След тази реплика, както и по една друга причина, аз престанах да я сънувам, освен вече като възрастна... Та самата предвиди това. Но това е отделен въпрос.

За случая с този преподавател по пеене – певецът-католик, Венно, ми разказа как веднъж той е искал да му даде урок, че съществуват сили и способности извън възможностите на ортодоксалните религиозни течения. Разказваше за едно картофче, което паднало от мрежата му, когато я оставил в стаята на учителя си по пеене. Той оставил това картофче на видно място в стаята и обърнал внимание на домакина – някъде на камината ли беше, не мога да си спомня сега точно; или на някакъв скрин там. Йосиф (Станислав?) Пех през цялото време, докато го е учил, гледал това картофче и даже си коментирали защо той го е дигнал там, защо не го е сложил веднага обратно в мрежата. Бате Крум казал: "Нека там да остане известно време, после ще го сложа в мойта мрежа." И без да се помества нито той от мястото си, нито неговият преподавател, те видели

картофчето на съвсем друго място. Това не може да стане случайно, от само себе си.

по-късно ще разкажа за още няколко подобни случая, които бяха във възможностите на този Посветен – преместване на предмети, но и мигновено преместване на самия себе си не само в пределите на България, а и по други точки на света – нещо, което е умеел само Учителят. Две мои приятелки лично потвърдиха, че са били спасени от него, когато той се е явил пред тях – физически, а не като дух в Москва и в Ню Йорк преди 8 години, по едно и също време време. Описват дрехите и обувките му, каквито въобще не се произвеждат и няма такива на тия две места.

Този брат, когото аз имах и ние имахме за духовен баща, ни даде всичко най-хубаво в този живот и показа какво значи истински ученик. Сигурно Учителят много добре е знаел кой е Венно, както е казал и за брат Боев, че е един въплътен ангел на Земята и че той е въплъщение на поп Богомил – не основателя, а разпространителя на Богомилството; но е казал за **Боян Боев** също, че е въплъщение на Чингиз Хан.

Но когато един такъв мощен дух попадне в сферата на влияние на Бога, когато е на Земята, този дух се преобразява и преминава на страната на доброто. На снимката по-горе, той е отляво.

Искам да повторя, че Учителят много добре е знаел кой е брат Крум, но ние дълго време не узнахме това. От недомлъвки и от някои изказвания ние разбрахме, че той също не е случаен – някаква поредица от видни личности в минали прераждания, едно от които е било като някакъв голям вожд на древна индианска империя. Но това са неща недоказуеми – неща, които не могат да бъдат коментирани. В неговия характер проличаваше понякога тази воля и упоритост, тази свръхмощна сила да подчинява събития и хора с най-твърда ръка. Но това беше рядко. Много почести бяха случаите, когато в него работеше Духът на Христа Духът на Любовта – и тогава ние виждахме най-красивите очи, най-прекрасното и одухотворено и най-съвършеното и мило лице, което въобще сме виждали някога, след лицето на нашия любим Учител. Може изключително много да се разказва за него, защото съм бил съзнателно около него от 1965 год. до края на физическия му живот през февруари 1991 год. Неотлъчно сме били заедно и на планината, и навсякъде, където той ни събираше. Водеше няколко курса едновременно десетилетия наред: курс по паневритмия, курс по английски език, по астрология; курс по сведенборгианство, който използваше като основа. Той беше превел основното съчинение на Сведенборг "Небето и ада и техните чудеса". Беше превел и Дейн Ръдиер с Влад Пашов. Ще го разкажа пак в резюме: те за десет дни са превели основното съчинение на Ръдиар, което е над 500-600 страници, като единият е превеждал на Витоша направо от английски без никакви речници, докато другият е

стенографирал – след това те ни поднесоха тази книга. Той разказваше как нощем, като са спели само под платнища на Яворовите присои, са слушали как вият вълците долу в долината – едно приказно, приказно прекарване!

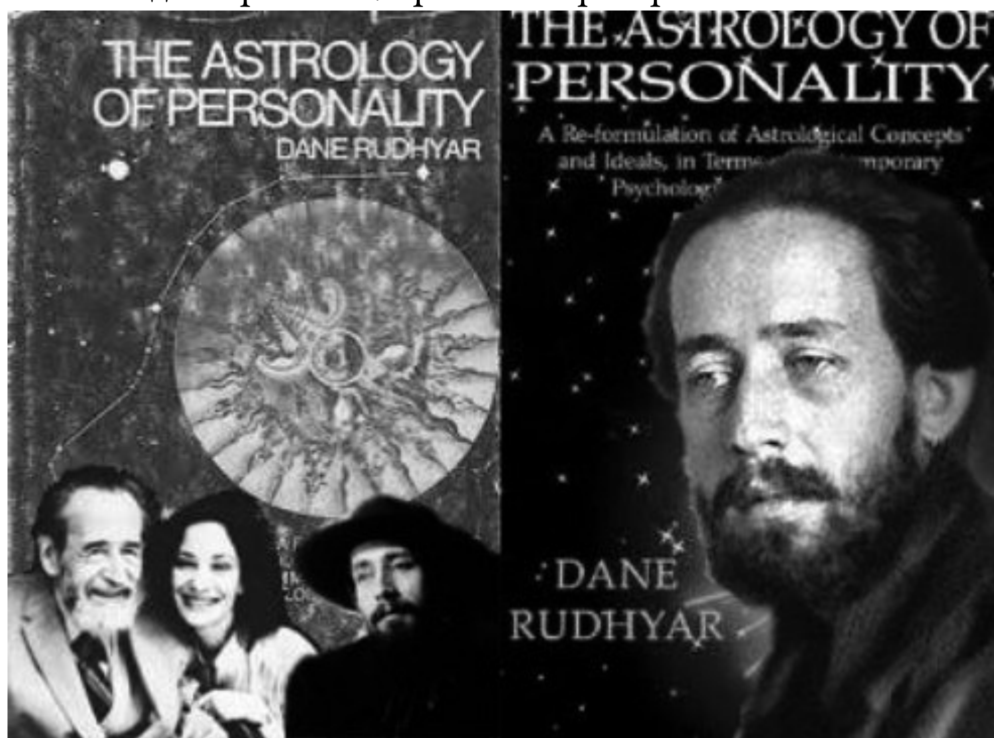

Дейн Ръдиар (1895-1985)

Крум Янакиев Въжаров е роден в София и е отрасъл в един прекрасен квартал под Витоша – Павлово, където още от малък в него се пробужда любовта към Истината, към Мъдростта. Чете много и още на 9-годишна възраст той прочита цялата Библия и я осмисля – на 9 год. възраст! На 10-11 години той вече знае наизуст цялото звездно небе и всички съзвездия и звездите до не знам коя си величина. Започва да изучава езици от малък: той владееше перфектно руски, френски и английски, особено английски, който преподаваше до края на живота си без пари на своите приятели и на всеки, който пожелаеше. Знаеше и гръцки, защото е учил в Елада. И не се знае още какво може да е знаел, защото го виждах, че и с немци, и с есперантисти също

общува свободно и т.н. Той е бил съученик на вуйчо ми Светослав Славянски, с когото заедно попадат на Изгрева при Учителя, след като са били тук водачи, организатори на Младежкото християнско движение в София и страшно много са обичали планината. Той ми е разказвал много случаи за Рила по време на Учителя.

Например, той разказваше как за пръв път са попаднали на Рила, знаейки за първия лагер там; как са отишли малко по-рано, като са мъкнали един чувал хляб за Братството, как са се объркали по пътя – по този начин Учителят им е давал някакъв урок във връзка с тяхната прекалена самоувереност и самоинициативност без допитване до Него. Как са се объркали в клековете и един горски стражар ги е хванал и ги е закарал в царския дворец, който бил наблизо. И двамата брадясали, не спали няколко нощи, издрани и изцапани, ги арестували като "комити"... Та Учителят по някакъв начин им е дал урок. Като ги пуснали, все пак успели да занесат хляба за Братството. Учителят казал в беседата на другата сутрин в какво се състои тяхното вътрешно отклонение, за да се загубят така в планината.

Разказвал ми е също как, много по-рано от всички други, той сам е отивал на Рила и е прекарвал без палатка; какви преживявания е имал. Само това искам да повторя – за нас той беше и е, надявам се, един истински бял брат, облечен в дрехата на смирението и във всичкия блясък, какъвто може да има един бял брат. Един човек, който изцяло се жертваше за Делото на Учителя, който изцяло и безостатъчно даваше всичките си сили и средства, безкористно отказал се от всичко – и от личен живот, и от кариера, в името на това да доведе до възможно най-висок апогей Делото на Учителя, според силите си.

Той при всички случаи се грижеше за запазването на Словото, за работата по неиздадените 1800 беседи на Учителя. През него минаваше всичката духовна, интелектуална и организаторска работа по Словото и Делото – тихо, без шум, без външни изяви и пропаганда, защото той винаги казваше, че белият брат, за разлика от всички останали, върши работата си тайно и тихо, тъй като не е тщеславен.

Личните ни духовни отношения с него, мога да кажа, че започнаха наистина от 1965 год., когато той ме покани за пръв път в неговата палатка на Рила – и от този ден нататък всяка година, без изключение, почти до края ние сме били винаги двамата в една палатка. Имаше случаи, когато аз исках да се отделя – и после се отделих в моя собствена палатка. Мога спокойно да кажа защо той толкова много държеше да сме в една палатка. Не само защото той явно ми е преподавал нещо не само информация, явно е работил върху мене на някои други планове, но и по една друга причина. Той искаше да сме заедно и да не го оставям сам, нито аз да бъда сам някъде, поради неразрешените и неразрешимите на този етап на човешката еволюция емоционални взаимоотношения със сестрите, с жените. Те биха били много потрудни, ако всеки един от нас беше сам в палатка. Той самият ми казваше: "Братко мой (беше толкова скромен, че не искаше да ми каже "няма да издържиш", а ми казваше "няма да издържим, ако не се защитаваме един друг". Ясно е, че в една палатка със сам мъж винаги ще се намери приятелка, която ще пожелае да бъде заедно с тебе. Това не е нещо лошо и ние знаем, че поначало любовта е божествена, но при наличното разбиране и морал на човечеството, това би могло да бъде скандално в Братството, както и са се случвали големи неприятност на Рила заради хора, които

приемат тези неща ограничено. Нещо не по-малко неприятно самият светски закон по онова време преследваше свободните връзки като неморални и човек можеше да се озове и в затвора.

Опитностите и уроците, които сме получили всички приятели от него, са толкова много, че е съвършено изключено да бъдат разказани в по-малко от 500 касети, ако трябва да си се разкаже всичко. Така че аз искам да се огранича само с няколко случая, които да представят донякъде неговия портрет.

Той е работил, след завършване на висшите си образования в Атина и София, като началник на едно направление високо в министерството психологическо направление във връзка с психологията на труда, като той е помогнал много на работниците. Даже сам е основател на този Институт за рационализации, който наричат оттогава "Инра", и е помогнал много да се облекчи работникът и научно да се обоснове науката и развива, която днес се нарича "ергономия". Съдействал е за установяване на трудовите норми така, че те да не бъдат в ущърб на работника. И в момента, в който вече властта започва да експлоатира работника по най-жесток начин, той се оттегля от това отговорно място, след като е обучил основни кадри на комунистите и много профсъюзни кадри. Ръководил е една цяла профсъюзна школа в този научен аспект, но се е отдръпнал и е станал обикновен работник, защото не е могъл да продължава да бъде съучастник на нечовешката експлоатация с постоянно повишаване на нормите, понижаване на заплатите и понижаване на жизненото равнище и т.н. и на катастрофалното проваляне на духовното развитие на народа ни.

За нас е интересно как започна нашето общуване, т.е. как той ме прие. Той ме е наблюдавал дълго време преди да заработи с мене, за което някъде разказвам. Например, как много години, преди да започнем с него да общуваме, той ме е бил "спасил" от художествената академия. Ние сме "зачислени" към такива личности още отпреди раждането ни. По някаква много дълбока причина, която аз обяснявам по-нататък, той, казвайки "ние" явно не само той, може би с Учителя и с други същества, е попречил да вляза в Художествената академия. Това е един мой основен талант, един силен талант от миналото, но в този живот той би ме върнал назад в еволюцията ми, ако бях станал художник. По един мистериозен начин изчезва изпитната ми работа оттам. Явно е, че той е направил нещо, за да не вляза в Академията. Той ми представяше по-късно как щях да изглеждам след много години, ако бях станал професионален художник. Всичко щеше да ми е наред – и кариера, и къща, и семейство, и пари, но нямаше да съм мръднал нито милиметър напред по пътя към концентрацията. Това е нещо, за което могат да се напишат трактати. Това не важи само за мен, но и за цяла категория хора, които имат моята физиогномическа, кармическа, и мога да кажа астрологическа картина. Дълго време преди 1965 година, ние сме се засичали с Венно на Витоша, на Бивака. Когато аз му се изповядвах или много проповядвах на приятелите, или му говорех, запален от идеите на Учителя, той дълги години мълчеше изслушваше ме и нищо не казваше. Значи, той чакаше. Един Посветен може да чака с векове един човек да узрее, да добие смирение, да се освободи от този нагон да води и да проповядва, преди да е станал ученик. Той ми проговори, едва когато съм могъл да прозра кой е той, какво може и каква роля изпълнява в нашия живот, т.е. когато съм могъл да се смиря, да укротя

моята жажда за експресия, която е жажда на артистичните личности и на "праведниците". Има такъв ранг, такова посвещение, без аз да гарантирам, че съм го постигнал. Но има и такъв манталитет, такъв нагон: мнозина искат да проповядват и много бърже започват да учителстват и да въздействат, да влияят, да организират, да събират около себе си хора. Това, само по себе си, е много хубаво в такива сложни епохи, **нужно** е на хората. Но когато присъстват адепти от много по-висок ранг, ние би трябвало да поискаме да продължим курса си на обучение при тях, преди да започнем да влияем и да разпръскваме светлина. Когато той видя, че аз се осъзнах, млъкнах и престанах да дрънкам по 24 часа в денонощието, макар и да проповядвах по принцип хубави неща, и най-после пожелах да стана ученик, тогава именно той започна да ми открива някои дълбоки неща – и то, малко по малко.

Спомням си първите думи, с които ме впечатли, спомням си първите уроци. Това е един океан от спомени – мога да кажа без да преувеличавам – и съм страшно щастлив и благодарен, че се познавах с тази личност, че съм имал шанса той да бъде мой пряк инструктор и ръководител, въпреки нашето дълбоко разбиране, че Учителят е един и че ние всички сме братя и че не може да има човек-ръководител. Т.е. че йерархия в Бялото Братство на Небето може да има, но йерархия в Бялото Братство на Земята, даже и да има – тя е напълно неуловима. По същество, има по-напреднали и по-малко напреднали братя, но по структура няма и помен от това, някой да се нарича "ръководител" и други да му се подчиняват или да благоговеят пред неговия авторитет и само той да е този, който да преценява кой е "достоен" и кой не е "достоен"; кой може да се докосне до учението или до беседите на Учителя; кой е "готов" и кой не... Такова нещо

няма, не може да има и никога няма да го има в истинското Бяло Братство на Небето или на Земята! Защото всяка душа си има свой собствен път и свой собствен усет за влизане в езотеричните светове и за контакт с Учението на Учителя.

Но да продължа за бате Крум. Някои от случаите, за които ще узнаете, видимо може да ви се стори, че нямат връзка с неговата личност, но аз гарантирам, че всеки един от тези случаи и бил осветен от неговото лично присъствие – невидимо или чрез негова преценка накрая на дадено събитие или в началото на даден случай в моя живот; във връзка с неща, които са удивителни и са се случили и продължават да се случват и до ден днешен. Понеже ние не мислим, че животът свършва със смъртта и че някой брат или че Учителят може да е отишъл някъде много далече, а – напротив – постоянно виждаме и чувстваме тяхното присъствие в нещата, които продължават да се случват, явно с тяхното пряко участие.

В интервала от 1965 до към 1990 година съм бил неизменно с него на Рила, всяко лято по 1-2 месеца; и то ние сме били винаги в една палатка. Ето един от случаите. Няколко години нашият лагер беше близо до х."Ястребец", в клековете на една полянка с прекрасен изглед и панорама на изток, откъдето посрещахме изгрева на Слънцето. Снимката тук е точно палатката на Венно в лагера ни край Ястребец.

Един ден, късно следобед, ние бяхме в неговата палатка (точно тя е на снимката!), но по това време аз вече бях опънал и моя палатка в клековете. Имах импулс да му прочета един текст – автобиографичен разказ от големия френски мистик и окултист Седир, отпечатан в нашето братско списание "Житно зърно", издавано до 1944 год., и който той не може да не го е чел и да не го знае, но с голямо удоволствие прие да му го прочета. Може би правейки се, че не го знае и го слуша с удоволствие, или действително го е пропуснал в "Житно зърно", а това аз не мога да допусна.

Второто езеро Венно с Учителя

Много често хората, които са деликатни, в които себичността и егоизмът не ги подтикват винаги да покажат, че са умни, че знаят нещо, премълчават, че знаят нещо, за да може другият да се изяви, да му доставят удоволствие и той да покаже, че знае нещо. Даже когато се разказва един анекдот, горделивият, тщеславният винаги ще каже: "А, да, да – зная го", а по-деликатните хора, които са повече педагози и приятели, отколкото умници. Тщеславните са с "кордиална мотивация" (да се изпъчиш, винаги да си пръв и вечно да си **ти**, който знаеш, винаги пръв да взимаш репликата) такива хора не могат да изслушват. Например, такъв винаги говори, но не може да изслушва, изключено е да изслуша някого докрай, винаги прекъсва говорещия.

Но да се върна към случая. Влязохме в палатката и аз започнах да му чета този разказ. След като тук разкажа какво се случи, аз непременно искам да включа тука този разказ – той е глава от една книга Седир, която се казва "Моите спомени". По средата на разказа, Венно каза: "Искаш ли да излезем замалко навънка?" – Излязохме. Палатката се намираше под един хребет, от източната му страна, и трябваше да се повърви не повече от 20-30 крачки, за да

се изкачи човек най-горе, където се откриваше също тъй необятна и широка панорама откъм западната част на Рила. От отсрещната страна, на запад, се намира делът на Скакавците, за който Учителят казва, че там са се преместили съществата от Агарта, след като връх Мусала е бил вече омърсен от хората. След като там вече е била построена наблюдателницата и вече са започнали да се изкачват много хора, които ядат, пият и приказват каквото им падне, Съществата са се изтеглили в своя най-свещен, най-секретен център, в който и без това са съществували и живеели от памтивека.

И така, ние погледнахме към Скакавците и видяхме, че оттам приближава една плътна облачна маса. Аз не мога да кажа колко е била висока, защото тя стигаше едва ли не до средата на небето, километри нагоре, вертикално, от черни облаци! Тя се движеше с такава огромна скорост, че ние виждахме, че може би след 15 минути най-много тя ще дойде при нас и това ще бъде направо страшна буря, която има опасност да свали палатките. Може би тя носи не само дъжд, но и град, и силен ураганен вятър, каквито бури стават по високите планини и сме ги преживявали на Рила. Това беше абсолютно неизбежно. Даже вече се усещаше влага и студен лъх. Тогава той загадъчно се усмихна – Венно, бате Крум, както го наричахме всички – и каза: "Хайде сега да влезем в палатката и да довършим онзи разказ, да ми го прочетеш докрая." И аз, без да подозирам нещо, отидох с него, влязох в палатката и му прочетох разказа докрая. Значи, това беше максимум 10-15 мин. още, вече очаквайки да ни връхлети тази буря. Той замълча след края на разказа и каза: "Хайде сега да излезем пак." – Излязохме, качихме се бавно нагоре до хребета, погледнахме на запад, погледнахме небето – нищо! Нито следа от облаци и от най-малко облаче – чисто,

лазурно, прекрасно, спокойно небе! Къде отидоха всички тези облаци? Аз бях толкова удивен и потресен, защото това е абсолютно невъзможно, че само вдигнах вежди и го погледнах с въпрос: "Какво става?" И той каза: "Е, жив ли е Учителят на Седир?" – и нищо повече...

За Учителя на Седир, известният Теофан, непременно искам сега тук да приложа този разказ – той има огромно значение и няма нито в Братството в България, нито някъде

Пол Седир
Paul Sédir
(1871-1926)

другаде по света човек, който да е представил по-добре образа на нашия Учител Беинса Дуно – Петър Дънов, в сравнение с този биографичен разказ на Седир, в който той

разказва за своя Учител Теофан във Франция в края на XIX век. Сам бате Крум го каза това. Христос, Учителят и Теофан са почти идентични личности – за голяма изненада, за голямо удивление на нас, които не знаехме за Теофан. Всъщност, ние наблюдавахме и в живота на Венно много от нещата, които Седир разказва за Теофан. И аз сега искам в тези спомени да включа тук този забележителен негов разказ:

ЕДИН НЕПОЗНАТ

ИМАХ ЩАСТИЕТО В ПРОДЪЛЖЕНИЕ на един дълъг период да виждам живота на един човек, който без видимо усилие осъществяваше евангелското съвършенство. Едно смело начинание е да се описва една тъй рядка и сложна личност. Разбира се, това ще бъде извън силите ми. Обаче, надявам се, че нашето желание да постигнем духовната красота ми налага една пълна откровеност и ще запълни празнините и несръчностите на моя разказ.

Избягвайки любопитните, отказвайки полемиките, оставайки глух спрямо клеветите, налагайки мълчание на ентусиазма на своите ученици, възхитителното същество, чиято чудна светлина искам да ви накарам да почувствате, вземаше всякога всички видове мерки, за да остане незнайно. Аз вярвам, че бих попречил на неговите цели, ако бих разкрил неговото име. Биографичните подробности остават безполезни, когато се касае за един характер, за чието създаване, изглежда, че не е съдействало никакво расово или обществено влияние. Впрочем, аз никога не бих предприел настоящия етюд, ако не се считах задължен да предложа едно истинско свидетелство за постоянството на Божествените

обещания в една епоха, когато всички химери се обличат в най-съблазнителни цветове. Може би някои неспокойни души ще се окуражат, ако един от техните съжители им потвърди, че обещанията на Христа са действителни, понеже Той е видял и "пипнал" опитните доказателства.

Той, Христос нашият Господ е казал някога, че ще даде на своите приятели да правят чудеса, по-големи от Неговите. Аз видях тяхното извършване! Христос е казал още на своите приятели, че ще остане с тях до края на света. Аз видях това скрито присъствие! Животът на моя непознат не е нищо друго, освен една поредица от такива доказателства. От малкото, което ще ви кажа за тях, аз се надявам, че ще можете да познаете в него един от тези тайнствени братя на Господа, едного от великите и може би най-великия от вестителите на Абсолютния.

Потребно бе едно внимателно наблюдение, за да се открият у този човек разните дарби на знаменитите мистици. До такава степен неговата личност ги характеризираше в мярка, дотолкова неговите обноски бяха прости и като че ли нямащи нищо общо с най-великите преимущества. Съвършеното бащинско добродушие, когато общуваше или говореше, даже и в минути, които по общото мнение изглеждаха важни, показваше доколко в неговите очи човешките величия и земните трагедии са малки в сравнение с Божието Дело, чийто безкраен и всякога нов блясък поглъщаше неговия поглед. Въобразете си едно същество, способно да се държи в равновесие във всички точки, през които безкрайното влиза в крайното – и вие ще си обясните противоречията, които нашият непознат съчетаваше в себе си като че ли за удоволствие. Интимен с народа,

недостъпен за някои, умерен и благоразумен, ту бавен, ту бърз; говорещ еднакво и като поет, и като житейски човек; познаващ една безкрайност от тайни и безгрижен за своята наука! Майстор във всички занаяти, чувствителен към изящните изкуства, уважаващ умствените и социалните превъзходства, и – при все това – давайки да се разбере, че те са суета пред лицето на Христа. С една снизходителност към другите, но с една строгост към себе си – еднакво крайни; оставящ се да бъде тиранизиран от слабите, макар че можеше да направи послушни най-големите тирани; еднакво добре чувстващ се и на тавана, и в двореца; говорещ всекиму на неговото наречие и, най-сетне, всестранен като живота, от чиито всички богатства той се възхищаваше; и – всякога подобен на себе си като неговия учител Христос, на Когото той се считаше най-недостоен служител.

Син на много бедни селяни, най-възрастният от 5 деца, той още много рано е бил изпратен в съседния град, дето е могъл да печели сам за своите нужди и да продължи доста нагоре своето образование. Още в своето родно село той е бил извършил чудесни лечения без друг видим способ, освен молитвата. В по-големия индустриален град, където премина почти целият му живот, нелечимите, клетниците, отчаяните скоро опознаха този таен благодетел, чиято младежка дързост им придаваше, заедно със здравето, смелост и себеотрицание, тъй необходими на "малките" хора, чийто тежък труд поддържа цялото обществено здание.

Освен лечение, искаха от него много други неща: сполука в известна стъпка, успех в предприятие, спасение от война, решение на технически задачи, разсейване на душевна криза. Често пъти, от своя страна, той искаше от

просителя отчасти да се отплати на Божествената Правда чрез даване на милостиня, сдобряване, изоставяне на процес, осиновяване на сирак. И чудото – невероятното и невъзможното нещо – ставаше без шум, без да може да се обясни как. Всичко, което свидетелите можеха някога да узнаят, то бе, че нашият чудотворец осъждаше практиката на езотеризма като противна на Божествения закон, не я употребяваше под никаква форма и не препоръчваше теории за нея. Неговото учение беше само Евангелието и той ценеше книгите изключително според съответствието им с това учение. Той провъзгласяваше единствената божественост на Исус, Неговото всемирно господство и вечната трайност на Неговото изкупително дело. Той приемаше буквално разказите на апостолите, считайки за излишно модерното тълкуване. "Ако човек се стреми – казваше той – да обича ближния си като себе си, то Небето му разкрива истинския смисъл на текстовете." Понякога той даваше кратки коментари на писанията по един много жив начин. За съжаление, понеже той считаше съвременниците премного увлечени в интелектуализъм; понеже считаше прилагането на добродетелта за единствено средство, способно да ни води към съвършенството, не бе много щедър към говоренето. Той поставяше братската любов над всичко, над молитвата и даже и над вярата. Той казваше: "Милосърдието е, което запалва истинската вяра и което ни научава да се молим! Молитва без милосърдие е лесна, а вяра без милосърдие не е вяра." Той особено много осъждаше гордостта и егоизма – или, поточно, не ги осъждаше, но ги сочеше като най-големите препятствия за нашия напредък. "Небето пренебрегва гордите – казваше той. – Ако не отидете при бедните и при малките,

как ангелите ще дойдат при вас? Трябва да се изпитва любов към всички форми на живота, към хората, към животните, към растенията. Трябва да проявявате милосърдие, когато правите открития и изобретения. И тях трябва да разпространявате безплатно, понеже даром сте ги получили."

На второ място подир вдъхновените дела и вътрешната дисциплина, тоя велик практик на мистицизма поставяше молитвата. "Трябва непрестанно да се молите и да благодарите. Може да се молите безразлично къде, безразлично кога, тъй като Бог никога не е далеч от вас, а ние сме ония, които се държим далече от Него. Достатъчно е да Го потърсите в дълбочината на сърцето си, без учени формули. Понеже, ако подирите, навсякъде в милионите светове и слънца, разсеяни от Отца в Небесата, никъде не ще намерите нещо по-хубаво от "Отче наш". Обаче, за да достигне вашата молитва до Небето, трябва да бъдете съвсем малки. Небето не изслушва никого, освен слабите!"

Неговите прости упътвания, неговите силни и благи слова, в едно и също време точни и проникнати от най-възвишена поезия, съдържаха в себе си, за голяма изненада на някои, едно знание конкретно, и тъй да се каже, всемирно. Този човек, лишен от големи дипломи, учудваше всякакъв вид специалисти. Например, аз го чух да припомня на юристи забравени случаи, да обяснява на палеографи някой текст, да съветва някои физици, да показва на някой ботаник местонахождението на някое най-рядко растение. Отиваха при него за обяснение метафизици, както и лекари; или индустриалци, ангажирани в някоя рискована работа. Държавни мъже, финансисти взимаха понякога директиви от него.

Теоретичните му познания и техничните му способности не изглеждаше да са придобити чрез човешки методи. Той казваше: "Всяко дете на Бога, достатъчно чисто, за да се пожертва за когото и да е от своите братя и да забрави жертвата си моментално, може да знае всичко. Звездата му ще разкаже тайната си, камъкът на тази стена ще му каже името на работника, който го е издялал, растенията ще му разкрият своите качества и по лицето на човека той ще прочете неговите постъпки."

Всички клонове на съвременното знание изглеждаха познати на този странен изследовател. Нещо по-удивително: когато веднъж ми се случи да го запитам върху някои древни мнения, които в нашата епоха се считат за суеверни, той ми отговори нашироко и ми достави различни опитни доказателства за тяхната истинност. Много по-рано от нашите съвременни физици той говореше за тежестта на светлината, за съответствието на цветовете и звуковете, за хромотерапията, за относителността на времето и пространството и за многовидността на техните форми, за сложността на простите тела, за съществуването на непознати метали и за още други особености, които премълчавам, тъй като в настоящия час те ще се видят доста невероятни за "положителните" умове.

При това тоя филантроп, тоя учен беше извъреден чудотворец. Всички чудеса, извършени от светии като Венсен Форие, Франсоа дьо Пол, Жозеф де Купертино, Арския свещеник; от волеви личности, увличащи народните маси като Бернард от Клерво, Франсис Азиски, Жана д'Арк, аз ги видях да ги извършва и той! Чудесата цъфтяха подир неговите стъпки! Те изглеждаха естествени, неизбежни, сигурни – и нищо друго не ги

предизвикваше, освен молитвата. Може би хипнотизъм? – ще помисли някой. – Дете заболяло от круп (възпаление на гърлото) на 40 мили разстояние от града, дето обитава церителя, може ли да бъде хипнотизирано? Може би внушение? – Тъкани, обхванати от рак и туберкулоза могат ли да се поддадат на внушение? При това нашият непознат осъждаше еднакво и хипнотизма, и невежото магьосничество, и ритуалната магия. Той всякога говореше против употребяване на волята и медиумизма, ползваше прости молитви, каквито Христос ни е дал. Обаче, докато в грамадното болшинство на случаите светиите получават дара на чудодейството в резултат на извънреден пост, покаяние и молитви, той живееше по най-обикновен начин, приемаше своите посетители безразлично къде, безразлично кога – и едва молбата биваше формулирана, отговаряше с няколко думи: "Небето ви дава това и това." Или: "Върнете се у дома си, вашият болен е оздравял." Неговата дума се реализираше в самия момент – след това се укриваше от благодарността на задължените му. Той упражняваше същото могъщество и върху животните, растенията, произшествията, елементите. Да говоря ли още за други дарове – всякога спонтанни, неочаквани, благодетелни? Миналото, бъдещето, пространството бяха за него прозрачни. Той казваше тъй лесно на един питащ: "Твоят приятел прави в този момент на еди кое си място това и това.", както на другиго: "Еди кой си ден, еди коя си година, ти поми́сли еди какво си." В добавък, анекдотите, които бих могъл да ви разкажа, тъй много надминават всяка вероятност, че предпочитам да не се спирам върху тях.

И действително, един подвиг показва в духовно отношение стойността на неговия автор. Истина е, че чудесата интересуват публиката и водят към бърза знаменитост; обаче онова, което увлича религиозните души, то не е толкова формата на чудесата, колкото душата. Аз бих искал, следователно, да ви заинтересувам единствено от душата на моя герой, за да ви дам възможност да я видите такава, каквато тя ми се представи в моята младост – свръхчовешка, напълно божествена, като една звезда, сестра на Оная, която се издигна над земния мрак преди 20 столетия. Ако, слушайки ме, вие подирите друго нещо освен Небето, целият моя разказ остава безполезен и неуместен.

Да бъде човекът свидетел на чудеса не е голяма рядкост. Да прави човек чудеса, истински чудеса – не е много трудно. Но да мисли, да обича, да чувства, да работи, да възпламенява, да иска постоянно да бъде в хармония с Вечната Светлина – това е подвиг! Защото за човека, за който ви говоря, изцеряването на тифусна треска беше тъй естествено, както плащането заплата на един бедняк или даването формулата на един реактив. Всичко в него беше бащинско милосърдие и вродена доброта. Всичко, изхождащо от него, беше едно гениално и нежно подбуждане, за да могат мъже и жени да се окуражат за нови усилия, да получат облекчение и подобрение. Както художникът гледа природата и както музикантът слуша, тъй и той живееше в Любовта и за Любовта, поради Любовта и чрез Любовта.

Той никога не говореше за този възхитителен огън; криеше своето знание и своето замайващо всемогъщество под една много обикновена външност на живота. Той прикриваше своите добродетели и

превъзходства, както ние прикриваме нашите пороци. И трябваше да бъде следван по цялата дължина на неговите продължителни ходения в гъсто населените предградия, за да се открие безмерната негова мъдрост. С каква нежност предлагаше своята помощ на срамежливите и скромните! Колко беше търпелив с досадните, с претенциозните недоучени и с жалкото стадо на посредствените! Нашето сърце, което едва е почнало да става човешко, може само да предчувства неуловимите тайни на едно сърце, тъй свръхчовешко. Безбройните жестове на неговата благосклонност, на неговата неизчерпаема и всякога разумна благодетелност извираха от едно чувство, непонятно за нас: от убеждението на своето собствено невежество! Един ден някой си поиска от тази загадъчна личност една духовна помощ – а той отговори, след като една минута по-рано беше спасил един неизлечим: "Защо искат това нещо от мене? Ти добре знаеш, че аз не струвам даже колкото пода, на който ходим!" На всички изрази на признателност или възхищение, той отговаряше еднакво: "Аз съм нищо. Аз не мога нищо. Небето е, което прави всичко."

Един ден го заварих в неговата кухня прав, закусващ късче хляб с чаша вода – и понеже се учудих на неговата невзискателност, тоя човек, който ни една минута не принадлежеше на себе си, който раздаваше всичко, което притежаваше, който прекарваше своите дни и нощи в страдание за другите, ми отговори добродушно: "Но аз закусвам много добре! И, от друга страна, тоя хляб, който Добрият Бог ми дава, аз не съм го спечелил ..."

Той никога не се отклоняваше от тази невероятна скромност, от това невероятно скромно поведение. В нашия модерен живот, където царува правилото "всеки

за себе си", той всякога заемаше последното място. Отстъпваше на пряко вървящите, на нетърпеливите, на грубите, като играеше ролята на доброволен глупец и се усмихваше, като че ли никога нищо не е забелязал. В старите книги е писано, че мъдреците, с цел да се оттеглят във величествените красоти на Абсолютния, се отказват да гледат повече земните случайности и презират жилото на тълпата. При все това обаче има малко философи, които допущат да бъдат прередени, напр., на едно гише с натрупани хора. Това са малки слабости, без съмнение. Но солидната добродетел изисква нещо повече от едно случайно геройство. Срещат се хора, способни на отделни хубави жестове, но чието морално дъно остава малко нечисто. И съгласно с Учителите на вътрешния живот, аз мисля, че съвършенството не седи в някакви отделни, блестящи актове, а повече в добродетели, търпеливо прилагани в течение на целия ден и на целия живот. По тоя начин скромното държание на този мистик трябва да ни открие светлината по-добре, отколкото неговите чудеса или неговите поучения. Писано е: "Съдете за дървото по неговите плодове."

Тоя човек, който ни беше близък, можеше да обхване с един и същ поглед идеалното и реалното, теорията и практиката, божественото, проникващо земното – и всичко това заедно очертаваше най-живия образ на онова, което трябва да са били някога живите уроци на нашия Господ Христос. Никакъв недостатък, никакво неравновесие в моралната личност на този съвършен служител! Постоянно еднакъв, солиден и мекосърдечен, той изглеждаше единствен по дълбоката хармония на своите най-разнообразни качества. Той, всякога подобен на всички хора, едновременно лекуваше и учеше, и

подпомагаше, и утешаваше – с един и същ тих глас и с една и съща бащинска усмивка.

Аз не мога да дам в подкрепа на горните твърдения друго, освен моето собствено свидетелство. И други са присъствали на същите чудеса, но те имат мотиви да си мълчат. Аз пък имам такива да говоря. Аз обаче не настоявам да ми вярвате. Въобразете си само, ако можете, че това може да е възможно – и това ми стига. Приемането на това предположение ще ви направи по-късно чувствителни спрямо Светлината и моята цел ще бъде постигната. Понеже аз не говоря, за да отдам справедливост на едно същество, която не се грижеше за земната справедливост. Аз говоря за вас, заради вашето бъдеще. За да намерите смелост в минутата на изнурение – и въпреки всичко – да вървите напред.

Тоя французин, толкова подобен на своите сънародници и същевременно толкова различен, беше със среден ръст и атлетично телосложение. По нищо – нито в неговото облекло, нито в неговите маниери, нито в неговия говор – не се различаваше от тълпите. Той живееше като всички, с изключение, може би, на часовете за сън, които той почти изцяло премахваше. При една непрестанна активност, нито неговото тяло, нито неговият ум не изглеждаха да познават умората. Всички моменти на неговото време бяха заети – химически и механически изследвания, благотворителни заведения, които управляваха негови приятели, социални реформи, изобретения, които той даваше на някои нуждаещи се; и, непрестанно, всички видове благотворителност; но – всякога – като се укриваше. И колкото и сложен да беше случаят, за който се допитваха до него, той отговаряше с няколко окончателни думи. Той наставляваше твърде

малко, а даваше само кратки указания на скромните и чистосърдечни търсители. Той нямаше едно съгласувано, доктринално учение, но в течение на времето идеите, без видима връзка, които тоя, или оня от учениците му търпеливо събираше, в края на краищата се организираха в едно цяло, съобразно с духовните особености, нуждите и частните занятия на всекиго едного.

Той поучаваше отделните лица и им даваше изобщо всичко необходимо, за да могат те да съградят разбиране за живота, но той никога не наложи една обща синтеза на знанието. Дейността го занимаваше много повече. "Онзи, казваше той – който обикне своя ближен като себе си, ще знае всичко." Един пълен реализъм, в който самите абстракции стават факти, в който всички минути на трайността и всички разстояния стават настоящи! Ето какъв образ взимаше видимият и невидимият свят на нашия мистик, утвърден в неизмеримата, но жива целокупност, за която екстазите на светиите ни донасят само по няколко бързи светкавици. Тоя Божий приятел разнасяше непрестанно върху нещата и върху създанията възродителните семена на Духа.

Известно ни е, че от век на век, Вечната Лампа се предава чрез благоговейните ръце на тайните сработници на Отца, стремейки се към завършване Делото на Христа. А Той, последният, владетелят на всяко величие, господарят на всички създания се е поставил по-долу от всички временни величия! Беден откъм богатство, беден откъм слава, беден откъм истински приятели, Той даде на хората всичко, включително и Своята Майка – и от дъното на това съвършено лишение от всичко, тръгна да победи света.

Моят приятел беше подобен на "едного от нас" /цитат от Библията/, който реализираше пред общественото мнение най-безцветната форма на лишението – посредствеността. Такова беше в нашето XIX столетие чудесното изобретение на божественото милосърдие, понеже тая посредственост ще служи в последния ден за извинение на тия, които не са съгледали светлината, тъй като лампата била много проста на вид. Такава беше остроумната стратегия на Божествената Мъдрост – да се укрива от любопитството на изопачените, поради незначителността на човешката форма, чрез която тя въздейства.

И накрая – още една дума. Иисус бедният и Иисус търпеливият! Той страдá, Той се подчинявá, Той се самоотричá, Той постоянствá, Той мълча. Неговите приятели, братя и наследници живеят, следователно, без блясък, изгубени сред множеството, за което те се жертват и страдат и което не ги признава. Колкото големи са те пред Бога, толкова са те непризнати и толкова по-непознати остават. По тоя начин нашето столетие, в което нищо не остава скрито, не познава, при все това, човека, за когото ви говоря, и който имаше всичко необходимо в своите ръце, за да води подире си тълпата. По тоя начин нашето столетие, чрез гласа на неколцина негови големци осмя, оклевети и презря същия този човек, от чиято тайна и изнурителна работа то се ползваше. И тоя спасител на толкова корабокрушенци никога не си отвори устата, за да се защити! Не позволи никога на своите последователи да изобличат преследващите, спечелвайки по тоя начин правото да потвърди Божествената молба на Христа: "Отче, прости им, защото не знаят какво правят!" И

именно защото намирам в лицето на този непознат една най-съвършена прилика с образа на Христа като доброволна жертва, видя ми се полезно да очертая неговата физиономия.

След всичко това, не мога да не цитирам тук заключението от едно знаменито есе на Седир ("Учителят"):

"Само една мисъл резюмира целия закон и целия живот. Тази мисъл е: Обичайте се един друг и вие ще ускорите тази Божествена среща. Обичайте се един друг и вие ще ускорите тази божествена среща за вашите братя. Обичайте се един друг, и вие ще облекчите поне отчасти задачата на този Непознат Човек, който лети към нашите сърца из дъното на пространството от много векове, за да ни излекува, възпламени и възроди духовно. Блажени са народите, които се удостояват с такива небесни пратеници!"

След прочитането на този документален разказ за Учителя Теофан от Седир искам да превключа на презапис това, което съм разказвал за двама души от Братството, които считам, че са едни от най-напредналите ученици на Учителя в България и които са ни научили на всичко най-добро и най-хубаво. Това, за което сега ще разказвам, т.е. в този запис, който ще включа, се разказва за **брат Крум Въжаров и брат Борис Николов Дойнов**, които бяха първи приятели и от които сме видели най-прекрасното в живота. по-долу привеждам текста от един магнетофонен запис:

Веднъж бр. Борис ме помоли да напиша и преведа едно писмо на едни наши приятели англичани – съпрузи и продиктува следното: "Брат Борис си отива вече от този свят и скоро ще се роди във вашето семейство като момиченце. Ще го кръстите еди как си (дава името)." Аз превеждам това писмо на английски и го изпращам. Оттогава минаха 5-6

години, а той беше достатъчно възрастен, за да си отиде още тогава... Обаче все още е жив. И аз все чакам, чакам, чакам... в тоя де, хубавия смисъл на думата..., защото си викам: "Ето,

Крум Въжаров, Борис Николов и гост от Норвегия

сега това момиченце, като се роди, как ще се разпознаем един ден като порасне... и въобще... И те, хората, с пълно право чакат, чакат... Тя, двойката, остарява, вече две деца им се родиха, за кога?... И един ден, на планината, Венно ми вика: "Аз – казва – прочетох това писмо..." Представи си какви хора трябва да са, какви качества трябва да имат, какъв ранг трябва да имат, за да имат такива пълномощия и сили! И продължава: "И аз – казва – сериозно си поговорих с него. И му казвам: – Как ще си отиваш? Не може да си отиваш! Ти имаш още работа тука! Останали сме тука само двамата,

кой ще работи?! Я ми кажи: кой работи? Аз съм само на 70, ти над 80. Кой ще работи? Не може!" Значи, представяш ли си? – Те си отиват когато си поискат, по собствено желание!... Какви са тия хора – питам аз? Каква е тая сила, тая мощ на духа в човек, през който са минали всичките беседи, основният организатор стенограф, през който са минали всичките стенограми? Той е спасил Словото, заради което беше в затвора. Знаеш присъдата – смъртна, която получава "за контакти с чужденци". По онова време – култа – това беше много опасно. И какво се получава тогава? – Точно този негов приятел, който сега му казва това, разказва: "Да, ама аз си спомних за едно писмо, в което самият обвинител А. укоряваше Борис, че не поддържа контакти с чужденци. И викам: Чакай сега. С техните камъни – по тяхната глава. Намирам това писмо и го давам на адвоката пред съда – и го четат това писмо в съда и го оправдаха. Дадоха му много по-малка присъда, а смъртната се отмени.

Веднъж брат Борис ми разправи: "Като минават няколко години, един ден в затвора съобщават: "Стягайте се веднага! Много важна личност идва!" И стягаме се ние и – кой? – самият Хрушчов идва в затвора! Тръгнал на обиколка по затворите даже и в България. Идва и задава въпроса пред всички: "Ама вие имате още политически затворници? До понеделник – казва Хрушчов – всички да са свободни!" Не в понеделник – в събота ни освободиха..."

Ако взема да ти разправям аз за тия хора, на какво съм бил свидетел, какво нещо, значи!... Човек на 85-86 години (другите ги знаеш, какво представляват...) Отиваме в Рударци с него с една приятелка от Русия. Той се съблича и почва да плува с нас в басейна. Не искам да ти кажа как плуваше! На 80 и колко години, ей – другите треперят и не могат да си кажат заглавието, а той... И същият този човек,

понеже не му признават пенсията, няма документи за това – работил е в частни бригади и преди 9и, и до ден днешен работи мозайка! Ей с тия две ръце отива на работа на някои обекти. Този човек до този момент защо работи? Да не мислиш, че само защото е казано, че трябва да работим; или... Ами няма средства! А ние сме "братство", нали? Евреите се поддържат (и други общества), а човекът, от който зависи и е зависело спасяването на Словото десетилетия наред, трябва да си посреща нуждите... Защото хикс и игрек не се сещат, че този колос... Учителят е казал за него: "Борис ще ви покаже какво значи ученик. Той е въплътен ангел на Земята!" И при всичко това, нашего брата, българинът... Били сме само няколко души, давахме му тайно по 5 лв. от заплатите си, не повече... Значи, събираха се 20 лв., най-много 100 лв., за да може той и другият човек, който живее с него – една възрастна сестра – да не умрат от глад. И този човек, при всичкото това положение, като отида при него, ще извади 50 или 100 лева и ще каже: "Иди и свърши тази работа за Делото!"

Пък и друго, той казваше: "Аз обичам да харча с размах".

Какви още неща мога да ти разказвам за този човек!...

Обаче... какво казва Венно? – "Аз – вика – поговорих с него и му казах: "А, няма такова нещо – да си отиваш!..."

Значи, кой пък ще е той, след като на такъв колос като Борис има правото, силата, възможността да определя: "Няма да си ходиш сега, а по-късно!"...

Сега искам да включа тук текста от друг звукозапис – разказ за един случай в Киев, който имах през 1969 год. – първото ми идване в Русия и в Украйна – срещата ми с украинския писател фантаст и високо развит духовен човек Олесь Бердник. Необходимо е да се разкаже за тази среща, защото всичко, което се случи тогава в Киев, както и в други случаи, които съм имал, има пряка връзка с този човек от Братството, когото наричаме Венно или Крум Въжаров. Защото аз усещах постоянно неговото присъствие – усещах във всичко това, което ставаше, че зад него стои той. Лично за мен впечатляващо е, че преди или след такъв необикновен случай, след такава поредица от необикновени случаи, винаги този Посветен, все този наш приятел, който ни водеше навсякъде по планините и беше навсякъде с нас, сякаш всякога вижда всичко – и преди още да сме му разказали какво се е случило, той даваше оценка или казваше нещо за някое събитие, което нямаше откъде да го знае. Значи, той явно е знаел или е виждал това, което ставаше в Киев и после у нас, когато се наложи да развеждам киевската група из България, и действително е помагал със своите свръхвъзможности.

Изморен си лежа в Киев – там, в общежитието, където бяхме настанени. Идва един приятел, с който там се запознахме и ми вика: "Искаш ли да те заведа при един много интересен човек?" И като ми каза името му, въпреки че бях много изморен, викам му – "Само заради него!" А той – името му е легенда! Там всички вече ми бяха разказвали за него – младежите йоги, всякакви, знаеш, по-будни момчета и момичета. И си викам, как ли пък да не отида да се запозная с него! Нещо повече имах предварително информация, че тази среща трябва да се състои. Още от тука имаше някаква вътрешна подготовка. И затова аз отивам при Олес подготвен.

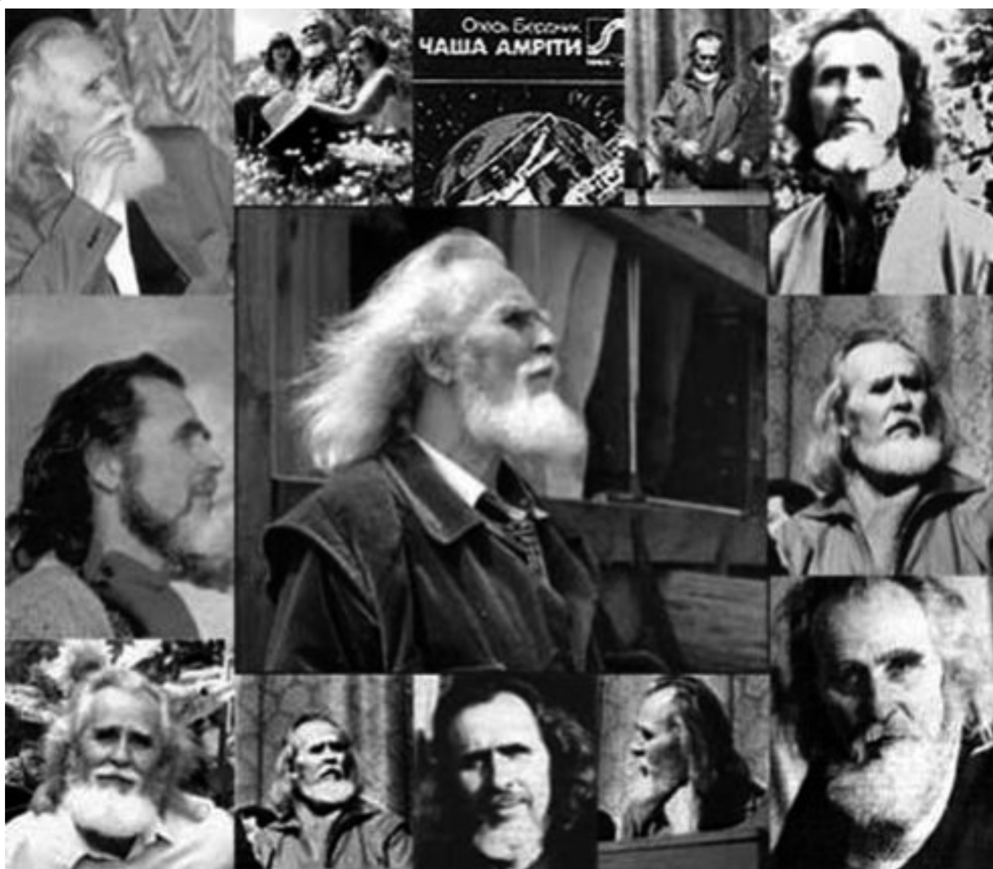

Като влизам там, него го нямаше още. Беше там жена му. Обаче, като влизам, картини – той е и художник. Изобразени някакви много дълбоки, мистични сюжети; явно той е под влиянието на Рьорих. Не мога да съдя за

естетическата, художествената стойност на картините като техника, оригиналност и колорит. Обаче като форма, като линия, като съвършенство на лицето и фигурата, наистина бяха нещо изключително. Например, един йога или някакъв човек в медитация в космоса седи в лотос – и на мястото на тази там чакра, слънчевата, една галактика нарисувана. Ето такива, много интересни неща... На друго място нарисувал "Майката на света" – както има такава картина от Рьорих, нали? На друго място, малко по-наляво, видях образа, абсолютно точен, на един човек, наш познат, жив и сега, тук, в България! Никой не му е позирал. Олег никога не е бил физически в България – разбираш ли в какво е феноменът? Това беше образът на един от добрите ученици на най-Големия. Обаче Бердник го е видял през пространството и го е нарисувал! За него не го попитах. Може би трябваше и за него да го попитам, защото портретът беше невероятно точен.

Обаче най-важното: срещу него, в цял ръст – голям портрет на Учителя, държащ земното кълбо в ръцете си! И аз, потресен, го гледам и казвам: "Извинете, вие кога сте бил в България? Бил ли сте?" Той е сравнително млад човек, но е можел да се срещне с Учителя – като правя сметка кога е роден, можел е да се срещне с Него като юноша и да има лични впечатления. Но, след като вече разбрах по-късно от разговора, че не е бил в България, викам: "Добре, поне Негова снимка виждал ли сте, за да може да направите този портрет?" Той казва: "Защо е необходимо?" И аз, за да се уверя, казвам: "Нали става дума за Учителя, който за последен път е слязъл в България?" "Да – казва – става дума за Учителя." Той го нарече "До́нов", защото те не могат да произнасят "ъ"то. "Но това – казва – не е важно. най-важното е човек да е ученик в Школата Му горе, на небето. Ние –

казва – и досега нощем, като се излъчваме с другото си тяло, отиваме в Школата при Учителя – Той никога не е прекъсвал беседите и Школата." И се обърна към жена си и започна да говори нещо бързо на украински. Без да разбирам украински, разбрах основния дух и смисъла. После попитах приятеля, който ме доведе, и той каза: "Точно така, разбрал си!" И той потвърди това нещо, обърна се към мене на руски и ни каза – на мене и на моя приятел: "Това е най-великият дух, който се е въплъщавал във физическо тяло на Земята в историята на тази планета!" И аз тогава му разказах за онзи случай с българина, който се върнал от Америка и веднага се срещнал с един свой приятел, без да знае, че той е ученик на Учителя. Казал му за своята духовна ръководителка в Америка и за уменията, които се развиват в нейния кръг. И казва на приятеля си: "Ето, сега аз ще вляза в контакт с нея и ще ти предам какво ще каже за тебе." И като идва на себе си, той не може да повярва и казва: "А бе тя ми казва, че пред мен стои ученик на най-великия дух, който се е въплъщавал досега на Земята! Какво е това нещо?" – Тогава, вече знаеш, онзи го завел при Учителя и върналият се от Америка станал Негов ученик. Та – виждаш – и Бердник каза абсолютно същите думи!

Когато си дойде́ вкъщи, той ме прегърна; а той – грамада; брада, дълга коса... и едва ли не се разплакахме. Аз нещо чувствам, но не мога да виждам като него, нали, а той казва: "Приятелю, приятелю мой, откога не сме се виждали с тебе – още от декабристките времена!" А аз за тая епоха мога да говоря със седмици като професор, без да спра... Представяш ли си сега?

И тогава той, като седна, като картечница започна да ми разказва моето минало, което няма откъде да го знае. Но не само за прераждането ми и за досегашния ми живот, а и за

други неща: настоящи проблеми, бъдещето – и много неща, които каза, досега стават. Само седи и гово́ри... И ми надписа три от своите книги, една от които преведохме. Даже щяхме да я пуснем, но не стана. Едната книга беше надписана със следния надпис: "Посвещавам тази книга на Г.К. (моето име и фамилия) син на Орлова България, (а в речника на окултизма знаеш кои са орлите). Пише по-нататък: "...откъдето са излитали орлите по света през всички векове." Така че той, като човек, който е в пряк контакт с Учителя, и до ден днешен присъства на беседите Му, на Неговите лекции горе – именно затова знае какво е България! И той тогава каза така: "Ние очакваме – казва – от България нещо много важно да излезе!" Което сега и Рьорих го каза, като дойде́ у нас.

Аз съм бил в контакт с почти всичките йоги, които бяха тука, и съответно и със Святослав Рьорих имах контакти. Той пък какво говорѝ за Учителя в университета!.. Имаше и един друг, няма да кажа името му, защото той е все още под контрол. Освен него, и друг индиец дойде да говори в университета, и като го запитахме защо се е ориентирал към българската литература (защото той е преводач на българска поезия), той каза: "Ами защо... Защото **Учителят** е бил тука!" Каза: "Ако знаете България какво е и какво има да дава тепърва!.."

По едно време Олес Бердник ме попита: "И при вас ли са повече сестрите, отколкото братята?" Потвърдих, че са повече. Нали по това личи, че настава VIта раса, Шестата епоха, когато се пробужда сърцето и затова жените са почутки, затова се събират много повече в такива общества и на такива лекции. Това, разбира се, профаните го обясняват с феномена, че обикновено известен мъж, който е с духовен чар и е в центъра на нещо интересно, привлича жените като

магнит. Има такъв елемент, но дълбоката причина е съвсем друга.

Накрая Олесь ми даде своя снимка, когато му поисках, и ми каза: "Сега внимавай! Тази снимка в най-скоро време една жена ще ти я поиска и ще каже: "Дай ми я! Много ми трябва!" И ми вика: "Дай й я! Ние сме свързани с нея." Точно така и стана. И то – мога да кажа – още на връщане, във влака. След като я видя, една жена каза: "Не, аз без тази снимка не мога да живея изобщо!"

Наташа от Киев и Мария от българската група по време на

гостуването ни през 1969 г., за което разказвам.

Текст от друг аудиозапис: "Ако искаш, мога да ти разкажа сега още една случка. Това беше в годината, когато се запознах с онзи украински писател в Киев, и като се върнахме тука, отивам на Рила. Обаче в университета аз бях председател на едно дружество и по линия на това дружество, съответното в Киев, ние трябваше да си обменим групи. Значи, нашата група, като беше там, в Съюза, трябваше тука да посрещне адекватната група по брой и да се

погрижи за нея. Така че, ние трябваше да им дадем по 100 лв. на човек, защото те бяха ни дали там съответни рубли. И аз бях оставил всичко това на моя секретар той да организира всичко, защото съм на Рила. Добре, ама той не си свършил работата. Оказа се, че дори неговите пари и на още един не са предадени. Така че групата остава с 200 лева по-малко. Второ, не е организирал кой да ги посрещне и да ги разведе из България. Абсолютно нищо – никой не се ангажира да ги води, тъй като трябва да му се плати. Така те остават на "сухо" и се оказва, че вече три дни чакат на гарата. В това време аз съм на Рила. Една приятелка, която в момента се готвеше за изпити, се е пожертвала, такси даже взела, защото е бързала, и идва на Рила и тичешком ми казва: "Твоите хора не знаят какво да правят." И аз слизам от Рила... Лишавам се от най-важното, което очакваме всяка година, всяко лято, защото се чувствам длъжен към тях. С тях имахме вече много добре установени връзки.

Отивам в София и тръгваме. И от момента на тръгването нещата започват по един фантастичен начин. Още от мига, в който се качваме на влака! Понеже не беше възможно да се намерят билети с места, първото чудо беше, че ние можахме да се настаним в две купета, въпреки претъпкания влак за Бургас. Първо те, криволяво, се наместиха по един или двама на различни места във влака. Обаче, по собствена инициатива, хората от вагона от различни купета, чувайки ги, че говорят руски, стават, питат кой води групата, идват при мене и казват: "Ние решихме да се сместим в други купета, за да можете да си бъдете заедно." Кога българин ще направи такова нещо?... Никой не ги е молил. Защото... аз разпитах после, когато се върнах на Рила. Оттам някой е управлявал нещата през цялото време.. Та изненадите започват още от влака. Слизаме в Пазарджик – там те имаха

уговорена среща. Там ни посрещна един художник по невероятен начин, много хубаво прекарахме в неговия апартамент. Цяла нощ пяхме, веселихме се!

Аз имах такъв проблем – не бяха подготвени нито билети, нито резервации, нито нищо... Къде ти: в този сезон, края на лятото, представяш си какво нещо е. И в Пловдив – няма къде да се нощува; затова решаваме: късно вечерта пътуваме за Бургас. Обаче в Пловдив – те искат – качвам ги на "Альошата". Тогава там пък някакъв филм се снимаше – за турското робство. Така че, те имаха възможност да наблюдават грандиозно зрелище там. Беше им много интересно. Взех им щайга грозде с моите 30 лв., които ми отпуснаха – въобще, много добре си прекарахме. Викам: "Това представление е специално за вас тука ..." След това слизам долу – хайде пък сега жабешки бутчета да ядат... Било голям деликатес в Пловдив, слушали били отдавна. Обаче беше такъв ден и час – всичко затворено. И няма къде, а ние трябва да пътуваме. Един българин зад нас на улицата ни чува и казва: "Щом толкова искате, елате с мене!" – И ни води в някакъв клуб на художниците, в който само с пропуск се влиза. Значи, бяхме 16 души – влизаме долу и имаше за тях жабешки бутчета, ядоха.

Оттам отиваме в Бургас и аз им казвам: "По маршрут, на вас ви е предвидено само да минем през Бургас за Варна, но аз имам идея да видите Несебър и Созопол. Обаче за оставане няма никакъв шанс – елате поне днес да ги видим и оттам се връщаме и взимаме влака за Варна." Обаче в рейса кондукторката ни чува и казва: "Наистина, обикновено е невъзможно по това време без резервация, но вие имате голям късмет, пък и леля ми има късмет: тази вечер в къщата й в Несебър се изпразниха две стаи по осем души, така че може да дойдете; пък и много евтино ще ви излезе – по 1 лев

на човек"... И така, ние отиваме в Несебър, прекарваме там цели 3 дни, а на тях им хареса толкова много, че не искат да си тръгват. Оттам нататък вече пътуваме за Варна. Отиваме във Варна – няма въобще и помен от надежда за преспиване. Влизам аз в бюрото за настаняване – абсолютно нищо. Хората на опашка, други спят по градините – ясно е положението. Обаче, решавам аз (понеже почувствах), да отида в ЦК на Комсомола. Влизам там – същата картина. Наредили се екскурзоводи, и то и за западни групи. И искат спасение оттам. И си чакат реда, отнякъде да се освободят места. Обръщам се безнадеждно и се каня да си тръгна, когато от една стая излиза един човек и вика: "Извинете, вие имате някакъв проблем, нали?" Викам: "Да! Ама ето ги тия с проблемите там, долу..." "Я, елате, елате малко тука." Влизаме вътре. "Казвай – вика – какво е положението." – "Казвай" – вече на "ти" ми говори... Викам: "Ето ги!" То беше близо, и от прозореца мойте хора се виждаха в градината. – "Виждаш ли ги ония долу?... Посрещнаха ни така царски в Киев, а сега ще ги оставя да спят през нощта в градината... Аз съм ги предупредил, че ще спим навън, понеже всичко стана по наша вина –изложихме се. Пък и сме бедни, нашите комсомолци от София ги окрадоха..." "Няма такова нещо бе, брате!" – и върти един телефон. "Бай еди кой си, заминаха ли си ония?" – "Заминаха току що." – "Слушай сега, само по 1 лев ще ви излезе – вилата на ЦК на Комсомола." – И пак на онзи: "Мои хора ти пращам – точно колкото за двете стаи..."

Ама аз разправям точно! Отивам и викам: "Айде, момчета и момичета, сега, след ЦК на Партията, тази вила е най-важна... Ще прекарате на такова място!..." Не мога да ти опиша как прекарахме – то беше нещо, нещо...

Точно по това време Махариши Девмурти беше във Варна. А пък аз, без да желая, комсомолците в групата ме

принуждават да споря: що съм бил вегетарианец, такъв онакъв... Нямам навик да проповядвам, мълча си обикновено, но все пак прави впечатление, че не ям месо; а имаше и двама, които ме знаеха от Киев, и те започват да доказват, че сме прави, и чакат да ги подкрепя ... И аз, без да искам, се хващам; обаче не говоря много. Те само виждат, че като плуваме в морето, не съм чак толкова зле, както може да се предполага за един, който пасе само трева, нали?... Даже и с най-силните им там излизах горе долу наравно при плуването.... Обаче те – понеже нямат информация: "Ама как така, нали ще умрете – това не може да го бъде!"

Водих двама сутринта на паневритмия в лозето, запознаха се с приятелите там. И гледам аз през рейса обява за цирка с Девмурти и викам: "Ами ако искате да видите колко кльощави и слабосилни са вегетарианците, хайде довечера ще ви заведа да видите един "прост" вегетарианец какво прави." И им взех билети за йогата и видяха как огъва железата и как по него минава камион, а отдолу натрошени стъкла на гол гръб... Оттам нататък вече гледат с по-други очи. Това са, нали, външни ефекти, но все пак. Просто като по програма – беше много добре. Даде ни своя книжка, в която пишеше за опасността от обърнатите азани при западните народи, даже и за вегетарианците. Спуквали се капиляри, имало лоши случаи. Между другото, после в София се видях с йогата двама души го водихме на Витоша. Приятелят го пита, има ли живот на другите планети. Той казва: "Всичко, което се движи, е живо". След много години, Девмурти пак дойде в България, беше на 110 години. Толко зле му се е отразило вегетарианството... Преди него се запознах и с Жое Клемандоре. И той, като Махариши Девмурти и други йоги, искаше да остане в България да си търси гуруто, понеже Хималая вече не им била достатъчна.

От Варна отиваме във Велико Търново. Аз пропускам някои моменти. Абсолютно на всяка крачка, абсолютно, още от Пловдив, не знам как на улицата изникваше някакъв екскурзовод или друг руснак в България и даже бивш киевчанин, и докато аз уреждах някои неща, той ги развеждаше навсякъде безплатно. Не бяха един и двама. Аз нямах пари да плащам на екскурзоводи, разбираш ме. Тия неща се повтаряха навсякъде! Това са славянски души, то си става естествено; но то беше и наниз от чудеса: чакащи ни хора на всеки ъгъл, просто командировани, както се казва...

Значи, отиваме в Търново, и там същия проблем – хотелите пълни, няма квартири, и викам: "Знай-те, щом сте с мене и щом ние така се изложихме пред вас, ще спим навънка, това е." "О, готови сме – викат, – но щом си с нас, ще намериш начин, сигурни сме! Ти правиш някакви магии..." Даже водачите на групата, надъхани комсомолци, започнаха да гледат вече доста ококорено, защото виждат, че нещата вървят по един невероятен начин; а знаеха, че няма предварителна подготовка – никаква. Не че всички не бяхме комсомолци ония години, но говоря за двама души от групата, които им бяха ръководители; единият КГБец със специални инструкции. Бяхме развълнували духовете в Киев с окултизма, Учителя и срещите ни с омразния на Партията Олес Бердник, който е бил 26 години по съветските затвори. Но от време на време са го пускали, понеже книгите му се превеждаха по цял свят. И досега имам снимка на групата с въпросния комсомолец най-отдясно. Той имаше неблагодарната задача да разбива всеки опит за "идеологическа диверсия", защото в Киев знаеха, че 95% от групата се интересува от идеалистически глупости.

Та и в Търново, не щеш ли, изведнъж на пътя ни – една бабичка... Като чула украински: "Откъде сте, откъде сте?...

– От Киев? И аз съм от Киев! Тука съм женена от много години." Оттам нататък тя, като ги поде – разведе ги из всички старини на Търново. Те – щастливи; а пък аз – пак без платен екскурзовод... Обаче тя си чака там, беше на пост!...

Сега вече, вечерта, наистина май ще спим навънка... И тогава на мене ми идва гениалната идея да се обадя на Преображенския манастир и казвам: "Извинете, отче, но тука има една група млади хора от Русия, но малко по-различни, с **духовни** интереси"... (лъжа ли го?...) "...Може би, отче, се досещате какво искам да ви кажа, но, първо, няма никакви места по хотелите, няма и частни квартири, нямаме пари; освен това, искам те да попаднат в среда, за да усетят какво е истинска България". – И допълвам: "Нали, те са духовни братя и сестри от Киев, а там... Печорската лавра ..." Той казва развълнувано: "Веднага взимайте рейса и идвайте, защото току що се освободиха две стаи по 8 легла! За вас безплатно!" Пак 16, разбираш ли? – Казва: "Девиците ще бъдат в едната, а пък младежите в другата (и тях нарече по църковному, но как забравих). Веднага отиваме, настаняваме се (той е **действащ** манастир). На тях им е страшно интересно и вече разговарят с монасите. Питат : "Значи, всички тука са вегетарианци?..." Казвам: "Ами да, интелигентни хора, това е един от малкото останали вегетариански манастири в България." Чувам вътрешно Комсомолеца: "Тоя пак си напрàви пропагандата!..." Сутринта отново дойдоха монаси, много интересни разговори: "Значит, это **действующий** манастир!... Какое счастие!" Та тогава, вечерта, Комсомолецът проведе едно знаменито комсомолско събрание, което няма да забравим никога. Той, който през цялата екскурзия много строго мълча, слухтя и ни гледà строго и подозрително – нали, със съответни инструкции и пълномощия, реши да го удари на

майтап и започна комсомолско събрание, обаче с припяване, по попски... Какъв талант! И – леш!... Всички се въргаляхме по земята от смях, защото той се оказа такъв артист!... Хич не му пукаше вече как ще оцени Партията импровизацията му... А аз викам : "Трайте бе, потихо, ще ни изгонят! Аз съм ви довел тука като духовни хора, какво ще си помислят монасите?..."

Оттам – в Габрово. В Габрово ни посрещна един българин, който е студент в Киев и си е тука в момента. Той е точно в този институт, с който ние правим обмяна. Защото те там с Габрово се имат побратимени. И той знае на коя дата ще бъдем там (аз спазвам все пак някои основни дати) и той би трябвало да е подсигурил спането. Би трябвало да го подсигури в самите стаи на общежитията на института – на тия начала да стане, студентски. Обаче той идва и казва: "Пълна катастрофа, братче!" Като го виждам на гарата, ми казва: " Тия току що са се върнали по-рано и сега няма къде да ги настаним. Какво да правим?" Викам: "Не знам вече." "И тука – вика – всички хотели са пълни ... Какво ще правим сега?" Викам: "Не знам! Аз съм им казал, че ще спим по поляните." Обаче на мен ми щуква пак да отидем на едно място и викам: "Я идвайте с мен!" И те веднага, "сюрията"... Защото знаят, че пак ще стане нещо интересно... Идват с мене в най-евтиния хотел. Аз съм бил някога в Габрово, знам кой е най-евтиният хотел – отиваме. Той вика: "Ти си луд! Аз съм тука кореняк и обиколих всичките вече, обърнах всичко – заето бе, братче! Ти знаеш каква паника е. Ще ми се смеят в Киев..." Викам: "А бе, дай да идеме!" "А бе, казвам ти – няма, няма шанс. Аз съм си тука и от два дни ми се е подпалила главата и не мога нищо да направя, та ти ли сега ..."

Отивам аз – и картинката същата: пред рецепцията – опашка: 15-20 души, от които повечето – макар и евтин

хотел – пак чужденци. Всичко друго – заето. А, отгоре на всичко, някои от тях пак екскурзоводи – така че за своите групи се борят. Влизам, и само след секунди сякаш някой духна и хората не знам защо и как се разпръснаха; не знам къде отидоха всички. Може би онази е затворила гишето и е казала: "Няма места бе, не разбирате ли – отивайте си!" И те вече, отчаяни, нали... Може би така е станало. Ама не, баш така пък всички изведнъж да се издухат... И аз стоя самичък пред гишето. И когато няма никой вече, тя идва и казва: "А вие?" Казвам: "Ами аз съм с 16 души, с които не само нямаме къде да спим, а вече нямаме и пари... – викам Руснаци са, ако може... – ама аз въобще не питам "Имате ли места?" – да ни минете по тарифата като българи, защото не можем въобще да оживеем до 1-2 дни още." А тя вика: "Е па вие имате страшен късмет! – (това ни го казваха навсякъде) току що ми позвъниха по телефона едни много отговорни другари, че освобождават 16 места." Числото винаги е едно и също – ама винаги, винаги, можеш да си представиш какво нещо! И аз веднага ги викам отдалече: "Хайде, хоп!" А ония гледат отвънка само какво ще стане... И, аз само като махнах с ръка: "Айде нагоре по стълбите!", не можеш да си представиш какъв спринт! – "Бързайте, да не вземе да ни превари някой друг..."

На другия ден преживяхме каквото преживяхме в Габрово, знаеш какви неща има интересни; и – ще се качваме на Шипка. Първо имаше съпротива, комсомолците се опасяваха да не закъснеем за влака, довечера имат резервация обратно за Киев. Но "бандата" и тук се наложи: "Трайте бе, кьопчовци, тука **магьосник** работи!..."

Отиваме ние на Шипка, дивиха се те, радваха се, дори плакаха, защото е история, те са руснаци, разчувстваха се. Може да е било еди кога си, но това е руска, славянска душа – нали? – "Здесь наши лежат!" и реват, въпреки че е било преди 100 години.

И казвам: "Ако искате сега, да слезем долу до храм-паметник "Възкресение Христово", защото това е нещо уникално, трябва да го видите" – и слизаме пеш, не с рейс.

А те наистина, същата нощ, някъде след полунощ, трябва да са на влака на Горна Оряховица, за който имат билети, резервация. Така че аз правя страхотен риск. Същата нощ трябва да пътуват, а аз тръгвам с тях обратно надолу от другата страна на Балкана, следобед. Значи, рискът ми е грамаден, обаче чувствам, че **трябва** да го направя това нещо. Слизаме долу, обаче вече имаше сериозни роптания, техните ръководители викат: "Това е пълна лудост!" Викам: "Не бе! Има рейсове, връщаме се с рейсовете." Ама къде ти – беше неделен ден.

Отиваме долу разбира се, много им хареса и т.н. И вече сумрак, вечер... И ние седим в сумрака и вдигаме ръце на рейсовете претъпкани и на вратите висят гроздове хора. Рейсовете въобще не спират. И стават все по-редки и по-редки. Такива като нас – чакащи на автостоп – много, съответно също цели групи и т.н. И тогава идва при мене единият, който беше един от най-близките там, йогите. Идва и вика: "Тоя път магиите ти вече не действат..." Викам му: "Виж, аз не се занимавам с магии, мисля, че на тебе това вече трябва да ти е ясно." "Е, тоя път се изложихме – вика, – виж какво става – изпускаме влака! И въобще..." Аз викам: "Не знам сега. Може и да нямаме късмет повече." Аз нищо не мога да обещая. Обаче моето "пиленце" ми казва: "Сега ти ще идеш не срещу рейсовете и камионите, където всички чакат и им искат автостоп отдалече, а ще идеш точно в обратната посока." в което няма никаква логика. И аз отивам точно в обратната посока, където – пусто, няма никой. Защото каква логика има 100 души да вдигат ръка и да са обрали вече

всички луфтове, а аз да чакам някой да се смили точно тука... Абсурд. Обаче, може би, по теория на маслинката, умаломощената, нали, а може би и по съвсем друга "теория"... Аз дори не съм вдигнал ръка, ако искаш вярвай, разбираш ли?... Не само това, ами съм и с гръб, а не с лице, към един камион, който чувам че идва, и просто си ходя нагоре по шосето. Камионът спира, шофьорът отваря вратата и казва: "А?..." – Той даже не знае какво да каже! Викам: "АБ – това е, братче! Моите хора изпускат довечера влака за Киев, а няма рейс и не ни спира никой." "Мога да ви кача само да Шипка – казва, до там съм." Викам: "И това е кяр." И махам на тия, те дотърчават и викам: "Айде!" Чуват се разни възклицания: "Лелее, тоя пак си направи магията..." Качвам ги горе до върха. Те мълчат. Обаче вече тъмно, нали, страх ги е. Какво ще стане? Викам: "Само до върха сме, но и това е кяр." Същия номер и на върха. Всичките те вече са се наредили на редица да спират коли, нали разбираш. А аз отивам пак на другата страна по същия начин. Този път вече вдигнах ръка, една Варшавка ми спира и викам: "Моля ти се, спасявай положението, изпускаме влака, чужденци, излагаме се страшно!" "Ама – вика той – какво да ви правя, возя платове, ще ги изцапат." Викам: "Ще вдигат краката..." – Спомена нещо за момичетата, усмихна се... "Щом ще вдигат краката, айде тогава..." Така че в Габрово си бяхме навреме, вдигнаха си багажа, всичко навреме, айде до Горна... На гарата прегръдки, целувки, "неразделни за цял живот", сълзи 4 реда, нали... Взеха влака.

И оттам останаха приятели, които... нямам думи какви приятели! Защото един от тях беше цитирал, още когато бях в Киев, думите на онзи писател, че "първият човек, който ще проникне в Космоса, но не с тенекии и ракети, а по друг начин, ще бъде славянин." За кой Космос става дума и по

какъв начин е въпрос, обаче той от **този** писател имаше тази информация. Точно такива приятели имаше в тази група

А ето и българската група автентична снимка от мой диапозитив точно от това ни гостуване в Русия през 1969. Сред хората е и колегата, който не посрещна киевската група и не й изплати цялата сума. Но трябва ли да го осъждаме, след като така той е изпълнил Божията воля? Ако беше коректен, нямаше да ме извикат от Рила и да се случат всички тия удивителни неща, които описах. Тука е и момичето, което живя с брат Борис предано до края на дните му; тук е и приятелката, която дойде с такси до Рила да ме извика; тук са и колега и колежка от курса ни в университета, които после станаха видни учени българисти; тук е и асистентката ми по Западноевропейска литература, която хареса курсовата работа "Дантевият "Рай" и модерната физика", тук са още три най-любими приятелки, както и момичета от курса ни по есперанто. Тук е и руският "комсомолец"...

Но най-важното сега, над всичко, е завършекът, нали? Връщам се аз на Рила. Приятелите са още там, защото ние

прекарваме там по 30-40 дена и то беше в срока – беше почти в последните дни. Връщам се аз и вече съм готов, "зареден", да разказвам какви неща са се случили, сякаш не знам, че нещата не само се виждат от някои хора, но и... както разбрах... и този път... Отивам аз, връщам се, останали малко, но все пак най-близките приятели, а и **най-главният**, съответно. И той се усмихва и още преди да съм проронил и дума за екскурзията с руснаците, гледа загадъчно и пред всички казва: "Така върви всичко, когато някой се откаже даже от Рила заради приятелството!" А аз нищо не съм разказал още, нали? И се усмихва, както винаги...

Много по-късно четох в една беседа, че Приятелството е над Братството и е една по-далечна бъдеща епоха. Пък и **Нашият** Човек е казал преди 2000 години: "Няма по-голяма любов от тази, щото да отдадеш живота си и душата си за приятелите си". Той е ял и пил с грешниците, не е ли така? Йогите и цианкалий да пият, бълха ги ухапала...

Мога да разказвам още стотици чудни случаи с Венно!

Да речем, работиш по 10-12 часа на ден, като сме били физически работници, и трябва да организираш екскурзия – особено лагерите на Рила. И аз имам да съобщя на 10-15 души нещо (не са били само с мене такива случаи) да се срещна, да отида по адресите хората, от които ще бъде дадена група, нали? Защото това е свързано и с дата, и с камиони, и с билети, и с рейсове и с всичко – **организация** трябва. Е, как и по какъв начин аз ще срещна 10-те души, които съм си набелязал по план, за половин час от единия ъгъл до другия; или там през няколко улици? Как става това нещо и защо става? И това веднъж ли става? Аз мога още толкова работи

да разкажа! Но тия неща се случваха най-вече, когато Венно помагаше от разстояние.

Там той често изчезваше за часове или дни и даже се безпокоехме да не му се е случило нещо. Особено през зимата. Той обаче ни бе забранил да го търсим или да викаме планинската спасителна служба. После някои приятели проникнаха в Агарта и също почнаха да отсъстват описват своите екскурзии във вътрешността на Земята и из космоса. Ние имахме щастието да общуваме **25** години с един най-висок Посветен! Чак сега осъзнавам, че това е срокът на едно завършено обучение в Школата на Учителя на Земята.

Какви ли не неща започнаха след появата на Венно в живота ни! Примерно: решил си, че на еди коя си дата трябва да дойдат 5 души в къщи, за да започнете някаква работа. Обаче не си имал физическата възможност, нито по телефона, да им се обадиш, нито даже и писъмце да им напишеш. Как в точния час идват всички?

Следва откъс от приказка, останала неизтрита на касетата, където току що записах горните спомени:

Жалко за красотата и ума, с които се славим.

А нима не те е страх от мен? И от това, което те очаква?

Аз познавам мъдростта на приказките, скъпи Шахрияр, а тя е по-силна от страха.

Тогава кажи, какво да направя за теб? Готов съм да изпълня всяко твое желание.

Искам да чуеш една от моите приказки.

Добре. Защо не започваш?

Не бързай, Шахрияр. Когато мракът на нощта ме скрие от теб, тогава ще те заведа в царството на приказките. А сега, нека оставим слънцето на днешния ден да изгори в очите ни"...

Тази музика и този откъс от една приказка, които прозвучаха накрая след разказа ми за посрещането ми в Русия и екскурзията с киевчани в България, не бяха някакъв нарочен монтаж. При презаписите ние сме използвали и стари касети, така че оригиналната касета, от която презаписвахме, представляваше една стандартно записана и продаваща се по магазините касета с приказка, която сме пожертвали от нямане на касети – вижда се, че в случая става дума за Шехерезада. Но искам да повторя, че това не е добавено с умисъл, а просто в момента, в който завърших този разказ, се оказа, че продължава тази приказка естествено от касетата, която сме купили. Но който следи мисълта, ще види, че краят на разказа ми се увенчава по един интересен начин с това, което се говори в приказката. Казвам го защото и на други места в такива записи се е случвало нещо подобно – тези касети с приказки, които сме използвали, са се съчетавали хармонично с това, което разказвам в тях.

Или, примерно, в момента на информацията или четенето се получава импулс: "Веднага отвори радиото!" – и в ефир в момента има някакво важно предаване, което е точно в духа на онова, което се говори. Помня един такъв ярък случай в Русия: получаваше се осияние за руските лични имена, когато Източникът изведнъж прекъсна и ме накара да отворя радиото. Някъде съм го разказал този случай. Оказа се, че един свещеник в момента говори изключително интересни неща за произхода и значението на руските имена... Между другото, грамадната честота на Лените, Наташите, Альошовците, Ивановците, Сергеевците, Таните и пр. не е един крупен удар на черната ложа в Русия за унищожаване на индивидуалността, както си мислехме дълго време. Оказва се, че това е за усилване на

колективното съзнание и смаляване на гордостта, развиване на смирението. И на запад има куп Джоновци и пр., но руската стандартизация на няколко типологични имена е ненадмината. Не знаят обаче, че ще дойде епоха на ново разцъфтяване на индивидуалността, на монадата, когато всеки ще има съвършено уникално име или повторенията ще бъдат редки. Няма да има нагон за подражание или декрет за сортиране на стадото в 10-ина именни калъпа.

Сега следва текст от друга касета, където съм разказал за един случай с едни французи, които идваха на Рила някога и които същият бате Крум, Венно, ме помоли да ги заведа на Езерата, тъй като те бяха дошли само за 2 дни и искаха да видят класическите места, където е било Братството при Учителя ...

"Беше някъде 1971 или 72 година. Помолват ме двама французи да ги заведа на 7те езера, мъж и жена, имали три деца, но бяха без тях. Той – делови човек, сравнително богат за Франция, а тя – много голяма симпатяга: чуруликаше през цялото време, говореше без прекъсване. Качваме се нагоре – нямаше кой друг да ги заведе, аз бях тогава свободен, значи явно студент съм бил тогава. И ръми дъжд. Поизмокри ни, но те имат само два дни. На другия ден вечерта те трябва да пътуват за Цариград, имат билети за там, някаква работа. Така че, за ден – ден и половина трябва да се качим на езерата, да видят какво е било, да усетят нещо, ако могат и да се върнем. По пътя аз му задавам въпрос: "Какво ви свързва с Братството и Учителя?" – защото ми е интересно. Говорим си на английски. "Ние – казва Роже – отиваме на най-свещеното за нас място. Толкова много сме чели за Учителя, че изпълняваме една наша стара мечта от много години." Оказва се, че той е от братството на Михаил Иванов, те са негови последователи, но за тях Учителят си остава най-

голямата величина, въпреки че има там някои проблеми. Разказа ми следното:

Много преди идването на Михаил Иванов във Франция, баща ми беше скован на легло, парализиран...." И то много години лежал. Михаил Иванов идва в Париж някъде през 1940 или 41 година. И след като те са използвали всички възможни средства и викали куп лекари и лечители, чуват, че има един човек в България и че в Париж имало негов ученик. Те решили да си опитат късмета. Намират Михаил тогава и той им казва: "Аз отивам това лято в България и ще поставя въпроса на Учителя." Той отива, връща се в Париж (на Рила пита Учителя за болния баща на Роже́ – и в същия миг баща му става от леглото напълно здрав). Такива случаи знаем със стотици, нали? Много ясно е, че след това те ще станат последователи на Учителя и това ще им остане за цял живот.

И тогава, след като ми разказа той това нещо, стигаме най-сетне до хижата, мокри като кокошки. Разбира се, тя се съблича веднага и ляга под одеялата, за да не настине, понеже вече кашляше. А той казва: "Аз съм дошъл тука, за да видя светите места, най-важното за нас, няма никакво време, не се знае какво ще е утре. Мокър не мокър – отивам!" С него отиваме там, където са палатките горе, заведох го на Молитвения връх. И заставаме после на мястото на палатката на Учителя. Там сме били в продължение на 15-20 минути. Небето е свъсено, ръми леко и облаците са като покривка, режат върховете на Рила. Мрачно. И сега, при такива все пак видимо движещи се, просто не е възможно да се получи такъв ефект, който се случи тогава. Роже́ се съсредоточи, започна да се моли. Може да е банкер, може да е дебел, може да е всичко, обаче душата му е чиста. Тогава беше силно развълнуван, че се намира на това място. Аз,

разбира се, също усещам – това е важен момент в живота му. Все едно отива на Божи гроб. И се отваря едно отверстие в облаците, което огрява само мястото, където сме ние – съвсем точно където е била палатката на Учителя – белите камъни, разбираш ли? И този лъч, като театрален прожектор, не се премества в продължение на 5 или 7 минути, а би трябвало да се мести, след като облаците се движат. А той стои, изчезва за 510 мин. – и пак огрява не повече от 6-7 м. в диаметър точно там, където сме ние! Една такава мистична картина имаше – когато Христос се моли и един лъч пада върху Него, нали? Просто същото нещо беше! И този лъч ни огрява на три пъти. Един път; затулва се; втори път – затулва се пак; трети път отново, на равни интервали. И Роже беше толкова впечатлен от това нещо, че се разплака. Той реши, че това е отговор на молитвата му и в момента е получил разрешение на някакви свои фундаментални проблеми.

Връщаме се и той през сълзи разказва на Арлет какво се е случило. Тя рязко става и вика: "Аз, глупачката, тука... Заради някакъв си дъжд ... Не, и аз искам!" Тя мисли, че това е по поръчка, облича с мокрите си дрехи и казва: "Не ме интересува!" Викам: "Аз не мога да ви гарантирам нищо, това не зависи от мене, това са неща, които се дават." А тя пак: "Не, не ме интересува!" И ние сме застанали под стрехата на хижата, а то вече вали силно, ама като из ведро. Чакаме под стрехата, с надежда, че дъждът ще намали, за да можем да тръгнем. И викам: "Този път ще ви заведа не горе, а на чешмичката." Тя казва: "Аз зная, това е историческа чешмичка "ръцете, които дават"! Колко сме чели за нея и сме я гледали на снимки!..." И какво се случва? Стоим ние, а тя като жребец – опъва се, ще скъса юздите... По едно време вече не издържа̀ и вика: "Ако ще каквото ще да става, камъни

да падат – отиваме!" И в момента, в който правим крачка напред – все едно там има някакъв педал замаскиран, стъпваме на "педала" и той отрязва дъжда като с нож – той абсолютно престава, в секундата! Те – очите им ей такива...

И отиваме на чешмичката. Там – петнадесет минути. Сядаме до чешмичката в едно особено настроение и слънчевият лъч пак се появява. Пак само там, където сме ние и ръцете, изворът, котвата, надписите – някъде към 5-6 метра в радиус осветено. И ние седим, запленени от прекрасната гледка. И понеже той вече беше ѝ разказал какво се е случило горе, двамата решават, че ето, и на нея ѝ се дава. И викам тогава: "Искате ли да ви заведа до Вътрешния Близнак, т.е. Четвъртото езеро?" И понеже те знаят какво е там, каква Врата има... и изобщо... Тръгваме ние, и на мига се отваря една цепнатина на запад в облаците, от които слънцето пуска един такъв плосък, кос лъч, който осветява само разстоянието между Второто и Четвъртото езеро – ни повече, ни по-малко. И ние тръгваме през една феерия – защото наоколо вали, макар и вече не толкова силно, но си вали, ръми си. А там, по пътеката, където сме ние – не вали. Освен това там, където е осветило слънцето, то стопля тревите, излизат едни такива па́ри, които стават сребърно зелени, едни особени такива изпарения, и ние вървим като през приказка. Също като онова, което стана тази година горе над Костенец, вълшебствата... И съответно стигаме до Четвъртото езеро, отиваме до Вътрешния Близнак. Там вече трудно ще разкажа какво стана и кой какво си получи – това са неща, които обикновено не се разказват. И така, връщаме се ние, слънцето си грее по същия начин – само от Четвъртото до Второто езеро; а в момента, в който влизаме под стрехата на хижата, отстъпваме от "педала" – и "пускаме" дъжда със всичка сила!...

Сега, 20 години по-късно, когато редактирам тия спомени, е редно за разкажа и за Лазура какво стана, когато тя спечели един конкурс в Париж и търсеше къде да живее там. Една приятелка се сети за Роже и Арлет, без да знае, че сме толкова близки, но аз и разказах за случая. Като им казала, че има проблем с дъщерята на еди кой си, която е спечелила конкурс за аспирантка в Париж, те я поканиха да живее у тях. Изпразнили цял етаж и цяла година сутрин, на обед и вечер слуги й поднасяли кафето и яденето в леглото...

Не знам дали някъде съм разказал за срещата си с Михаил Иванов в България през 1980 година, когато го покани Людмила Живкова. Ако не, някъде по-нататък ще разкажа подробно. Но Роже и Арлет са му предали албума с цветни снимки, който му изпратих и подарих чрез тях. Дàли са му и писмото ми, което беше сърдечно, понеже той е бил приятел на вуйчо Славчо и на майка ми и баща ми и съученик от Школата на Изгрева. Такъв онакъв, колкото ще да го плюят и мразят в България, аз му бях описал в писмото си случая в дома на Дина Станчева, когато бях усетил силна миризма на нюкс уханието на ангелите при слушане на една негова беседа на френски във Франция. Дина бе пуснала една грамофонна плоча. Той прочел писмото пред френското Братство и се разплакал.

Ето още един случай:

Преди повече от 10 години, на една приятелка детето й беше тогава 8годишно, момченце. Аз съм й дал снимка на Учителя с един наш познат в една лодка на Рила и още един човек. И тя си сложила снимката в къщи на тоалетката до леглото. Слагам я тук още веднъж, но цялата: Учителят с Венно отдясно и Илия Узунов отляво.

И един ден тя ми разправя Теди я пита: "Мамо, кой е този?" сочи Учителя на снимката. И тя, понеже, цял живот до този момент, още от малък, в забавачката и след това в училище, не го е възпитавала в религиозен дух, за да не изпада в противоречия, му казала: "Това е един голям българин, един голям философ, мъдрец, лечител..." Продължава да ми разказва: "И той ме прекъсна тогава за пръв път, откакто е проговорил си позволява това, и аз се смаях. Той каза: "Мамо, защо ме лъжеш? Това – вика – знаеш ли кой е? Това е Бог! Това е Учителят, това е Създателят на Вселената, Господарят на всичко, това е най-Силният, най-Мощният, Той е навсякъде!" И половин час ми говорѝ за Учителя неща, от които аз – казва – паднах на земята. Ама

с термини и понятия и едни такива неща, които той няма откъде да ги знае, а и за мене бяха сащисващи".

И след това започнаха нашите празници, което сега Той нарече "холизация". Събираме се ние, имаме протоколи за това, които се пазят. Само аз бях обаче този, при който проговаряше така Теди, и само още при майка му се случваше това нещо. Задавайки му въпросите, аз същевременно протоколирах – бързо записвам, той отговаряше. Значи, Нещото чрез него отговаряше най-охотно, с часове! Задавахме му въпроси из областта на социологията, на физиката, на химията, на най-абстрактни области от живота и науката и най-конкретни о̀тговори ей така като водопад! С терминология! Обръща се и вика: "Мамо, какво значи тази дума "индивидуализация"? Какво значи "огън и жупел", какво значи "жупел"?"

Интересно: Бялото Братство, добрите хора – Бялата Ложа, чрез него, чрез това дете Теди, се наричаха "добруджанци"... През цялото време то говореше за добруджанци. И виж какви форми използва – сочи бате Крум на същата снимка и казва, че имал градина в мозъка, която била от лотоси, и се обясняваше какво значи това нещо. Чак днес разбрахме, че това е било холизация, не медиумизъм. Директна връзка с Учителя, с Бога! Има още много контакти с Теди, които се пазеха у майка му – ако въобще още се пазят, тъй като тя един ден просто ми взе и моите копия, моя екземпляр, и сега аз само си **спомням** за този случай. Милицията неведнъж прави таражи и при нея и сигурно е взела и оригиналите, и копията.

Много години, докато момчето порасна и започна да следва, (то беше стигнало до втори курс в Университета – история), майка му беше забранила да се виждаме с него, защото са я уплашили, че има нещо нездраво в психиката

на Теди. Освен това, властта я беше заплашила, че ще се случи нещо много лошо с детето й, ако тя продължава да се занимава с "дъновизъм" и "с други подобни глупости". Бяха заплашили да я арестуват и да я изгонят от работа. Тя се уплашила много и каза на мен, на бате Крум, който беше в центъра на нещата, и на всички приятели: "От сега нататък до Теди вие ще стигнете само през трупа ми!" Тоест, тя реши, че сама ще определя и решава кое е по-силно: властта или Бог. И реши, че властта е по-силна, земната власт. И така, всъщност, тя определи съдбата на детето си. Затова това дете си отиде, тъй като нямаше възможност да храни душата си с нещата, за които беше родено на Земята. Той беше откъснат от неговата истинска среда насилствено. Тогава една приятелка, която аз бях запознал с това семейство, дойде при мене много разтревожена и каза: "Знаеш ли, Теди в момента се намира в Париж. Изпратиха го на лечение. Той се разболя много тежко от една неизлечима болест." Аз не си спомням дали беше левкемия или нещо друго. И тъй като тази приятелка беше повярвала във възможността да се помага от разстояние, беше помолила да се направи нещо, да се направи някакъв контакт, да се разбере може ли да се спаси това момче. Ние бяхме готови да помогнем на Стоян. И можеше да се даде урок на майката. Защото тя е сгрешила и можеше да изправи грешката си, т.е. да възстанови връзката на Теди с нас и така да го спаси. Не че ние сме нещо, но просто душата му е тъгувала за своите си. И тогава беше казано на майката – дори това беше оформено в писмо и имаше една прогноза какво може се случи с детето й, т.е. че няма условия да остане на Земята, че ще си отиде от този свят, ако тя продължава с твърдата позиция да го отделя от нас. Аз нямам сведения дали това писмо е било предадено на майката или не, но бабата го знае. Нямам сведения дали те, и

бабата, и майката, са осъзнали какво ще се случи с Теди, ако те не разрешат той отново да се върне при своите си. И след известно време, тъй като явно те не реагираха, узнахме, че Теди е починал в Париж. Неизлечимата болест го е повалила и е отнела живота му. За такива същества като него ние знаем, че те идват като жертвени ангели, за да ни научат на нещо.

Животът има не само светлини, но и сенки. Освен радостите и благата, които ни се дават, идват и уроци, понякога твърде скръбни. Във връзка с това, което разказах за смъртта на Теди (Стоян), могат да се разкажат и други случаи. Но все пак майката имаше силна окултна закваска и изпод перото й излезе в книга един прекрасен превод на "Серафита" от Балзак.

Сега ще продължа тук с текста на още един запис – за опита, който ние правихме за Школа в София. Там съм разказал как една приятелка също си отиде от този свят, защото загуби условията да присъства в този опит.

Що се отнася до Школата по предмети, която се опитвахме да провеждаме, тя е още твърде далече от истинската Школа, която е в невидимия свят и в която Учителят си продължава лекциите, беседите и работата и досега без прекъсване. Но ние използваме тази дума както за работата Му в България и света по Негово време, така и за нашите опити. Преди доста време ние правихме такива опити по дни и по астрологически часове и аспекти и имахме доста интересни резултати. Защото когато има програма и особено когато се работи по програма, дадена от Него, се пращат висши Същества, които, както казах и преди, се откъсват от другата си работа и помагат като асистенти и професори в заниманията ни по тази програма. И когато ние спазваме астрологическите часове с точност до секундата,

когато изучаваме даден предмет в Училището, тези Същества свикват и редовно присъстват, в което ние сме се уверили не един път.

Когато обаче не можем да осъзнаем това и нямаме сериозно отношение, както немирните и непослушните, невнимателните ученици в клас, тези Същества си губят времето и по някой път си отиват недоволни и след това не идват дълго време. И затова човек трябва да има свещено отношение. Каквито и да сме, колкото и още да сме назад, щом като Той е решил да работи чрез нас и с нас, Той си знае как да си движи нещата. Ние сме били свидетели. Правим опити от много години

Та исках да ти разкажа за една приятелка с две големи деца вече – единият беше студент, другият войник по това време, която имаше някаква болест на кръвта. Не мога да ти кажа каква точно беше, но тя изискваше всяка седмица да й се източва кръвта и да се прелива нова. Представяш ли си какво нещо: всяка седмица тя може да умре, ако не й сменят кръвта! В момента, в който тя идва с нас, в групата ни, и започва да работи, тя няма такава необходимост. Месеци наред тя няма нужда да й се източва кръвта и да се подновява, защото тя намира смисъл в живота си – попада **при своите си**. Нали има такъв разказ от Йордан Йовков? Защото тя летеше, тя участваше във всички групи! Какви рисунки пазим ние! Защото имахме и група по рисуване, но с нови методи и цели. Там са участвали и художници професионалисти, обаче ако той не е мистик, започва да се дразни. Защото имаше някакви условия – медитативни и други, а той не може да се смали и смири. Започва да поучава, да се налага, да говори, да "преценява". Казва: "То било за дилетанти! Защо си ме поканил да ми губиш времето?" И, всъщност, той губи благословението, губи това, което може

да му се случи. Защото една от целите на подобна група е да идват невидими художници и да рисуват чрез нас и това се получаваше! Имало е такива случаи в историята на медиумичното изкуство, нали? Нещо повече, имахме указания и успехи и в най-високото: рисуване и музика чрез холизация. Поне една такава картина оцеля след любезните посещения на властите... Мисля, че беше проекция на картина от осмото измерение и затова тук се получи абстракция, но въздействието й беше невероятно.

И на тази приятелка дълго не й сменяха кръвта. Имахме и драмсъстав, киноклуб; в понеделник посещавахме бременни. Разпределяме се, отиваме на пазар, точно в нужния астрологически час купуваме най-хубави плодове, донесли сме от Витоша изворна вода в шишета, на които аз даже бях започнал да правя етикети. Вече бях направил снимки на някои от изворите, от които носим вода. Имах един приятел, който можеше да ги отпечата с цветопечат – от различните чешми на Рила и Витоша. А ние вече, като знаем коя чешма какво дава, знаем коя бутилка на коя бременна или на кой болен да се занесе със с най-подходящата вода със съответния етикет, оформен кабалистично със съответните имена и шрифтове. Въобще цяла "индустрия" можеше да си имаме – без пари, доброволно, от любов! По това време се бях сприятелил с артистката Невена Коканова, ходехме си на гости, караше ме насам натам с колата си бе повярвала не само в Учителя, в осиянията на Елма и харесваше разказите за Прекрасните Чудаци, но бе съпричастна и в делото с тия изворни води.

Отиваме после вкъщи, разпределяме продуктите според броя на хората, най-вече на бременните и кърмещите, при които ще отидем – и тогава всеки тръгва. Цигулари, флейтисти изнасят на бременните концерти; или когато

няма музиканти в момента – подаряваме им грамофонна плоча, подаряваме им романтични картини, които сме рисували или сме купили – отпечатъци от книжарниците. Въобще живот! Знаеш какво е за детето в утробата; каква радост, какво щастие е за тия майки! После, като те срещнат на улицата, летят, прегръщат те. Десетки години такова дете не боледува от нито една болест, раждат се умници, добри хора, генийчета...

Имало е и такива случаи:, през зимата тече вода по стените на мазето, където "живее" поредната нещастна майка, а тя с две бебета, няма кой да я гледа. Тя току що родила следващото, а по стената тече вода и замръзва в момента; печката й развалена; живее в мазе, изгонена от родителите си, няма квартира. Поправяме печки, пазаруваме, чистим, подреждаме, лепим тапети... А пък колко дрехи, колко пелени сме изпрали... Мъже – не мъже, не можеш да си представиш... Тимуровската команда...

И, значи, водят ме при една нова приятелка, точно нашият "Бѐта" ме води при нея, защото той ме е запознавал с много интересни хора, какъвто и да е. И гледам аз – тя чете "Космогония на розенкройцерите". И този приятел й казва две-три думи: "Сега тука тия приятели ходят по бременните..." – Особено непушачките, трезвеничките, вегетарианките, защото другите... колкото щеш има човешко шкарто. Ние слагаме на първо място тия, които мислят за съдбата и здравето на детето си. Сега, има такива, които са пушачки по това време и даже наркотици взимат... – Това е не разстрел, не меч и гилотина за детето, ами!... И отивам аз, и ми се пада по жребий точно тази, защото някой път отиваме групово, но когато са повече, се разделяме по адреси и всеки отива сам. Аз съм изпращал и хора съвсем непознати, обаче като каже моето име, веднага се отварят вратите и той

си дава благата, които носи... И отивам аз въпросната, която е много интересна, и казвам: "Мога ли да дойда другия понеделник, защото този път е без предупреждение, само ме водят да се запознаем? Ще донесем нещичко, не се чувствайте обвързана." И на нея много ѝ хареса. Добре, ама отивам аз другия понеделник и отваря не друг, а мъжът ѝ... Тя, за много по-възрастен човек женена. Това нищо, но мъжът ѝ ме гледа на кръв и вика: "Кого търсиш?" А аз не ѝ знам името даже, знам я само по физиономия и си мисля, че **тя** ще ми отвори... И замръзвам, защото не знам какво да му кажа. Да му кажа: "Жена Ви ..." Ама така блокирах – напълно... А гледам, че тя като едно уплашено зайче гледа от другата стая, изглежда е имало някакъв разговор, драма, конфликт. И той налита на бой... Тя изглежда му е казала кой ме е довел, и той, виждам вече ще се нахвърли върху мене... Онзи приятел, който ме бе довел, е обрал много хора, мене поне 5 пъти, и е спал с куп чужди жени, знае ли се тука какви ги е снесъл?... Казвам: "Вижте какво, аз обичам да говоря истината." И му излагам нещата както са си. Обяснявам му, че този човек, който ме доведе, ми е правил много бели, въпреки моите хубави чувства към него: "И съжалявам, че точно той ни запозна с вашата съпруга. Извинявайте много, но да знаете, че аз съм като него, но в някои случаи ме е запознавал със свестни хора..." "А, така, така!..." Сега вече се хвана за това, почна да го плюе, и вече на тая вълна като започнахме разговора, аз казвам: "Извинявайте много, но ако имате усет за хората ..." – "Да, аз виждам, че вие сте много по-различен от него." И **така** станаха нещата. После вече не стъпих там, казаха ми че мъжът ѝ е алкохолик и че я бие от сутрин до вечер дори и бременна, но дали е така, не знам.

Поука: внимавай кой те представя някъде...

Та тази приятелка, другата, дето ти казвам, че са й сменяли кръвта и дето вече нямаше нужда да ходи там, в момента, в който ни забраниха да се събираме повече, тя за една нощ почина. Но този път не властта ни забрани директно, а по друг начин стана пак от наши възрастни духовни приятели. Изведнъж те решили да блокират тази наша дейност, тези срещи. **Имаха** тази мощ и сила не говоря за магическите им умения, а понеже за нас бяха нещо като кумири, вярвахме им безусловно. Едни казваха, че е от завист; други обясняваха, че забраната идва от властта и че нашите "кумири" само са ни я препредали... Следващата седмица отива Д., сменят й кръвта с нова, както винаги – и независимо от това, тя умира. Тя почина, защото загуби смисъла на живота си.

А имахме и един приятел, който се инжектираше с газ.. Той се "самоубиваше" от време на време, обаче "некачествено", защото такива – те гледат да не умират, ако може, за да направят впечатление колко са нещастни... Та инжектира си той пак газ в ръката. И ръката му става – ей такава. И щели да му я режат – не са можели да я оправят. Като дойде в групету ни, ръката му спадна сама. В момента, в който той започна да взема участие в нашите групи, защото там се изявяват и в литературната група, и поети, и писатели и т.н. – всеки намира смисъла на живота си, от тоя момент нататък той престана да прави опити да се "самоубива". Стана най-интересния автор на философско-окултни трактати. Написа една знаменита "Поляроология" наука за мъжа и жената и за това, че... разбирателство между тях е невъзможно...

И така, всеки вземаше участие по някакъв начин. Това е **сила**, това е **братски** живот, това е **смисълът**! А ние не сме започнали още с по-дълбоките неща. Могат да се правят едни

особени контакти, и още много други неща, за които... иска се...

Във всички тези наши опити, включително и в току що разказания опит за Школа, ние усещахме, че вземат невидимо участие не само Съществата, които присъстват, но и някои хора от Братството, които винаги са наблюдавали отдалече и са направлявали нашата работа. Всеки един от тях, и преди всичко Крум Въжаров (Венно), винаги анализираше нашите постижения и нашите грешки, нашите проблеми, когато ни събираха. Той специално – всяка неделя на Витоша и по квартирите, по различни поводи. Така че в тези наши сбирки този невероятен педагог, ясновидец и яснослушащ, знаещ за всички неща, които са ни се случили, умееше да синтезира видяното и чутото от разстояние, като измисляше някакъв приказен сюжет. И всеки един от нас, присъстващите, беше герой в този приказен свят. Венно разказваше уж приказка, от време на време поглеждайки нужния човек в очите, когато говореше за съответния герой в приказката. **Така** развиваше сюжета на приказката, че обрисуваше точно, макар и в един много деликатен вид, нашите преживявания и противоречия през изминалата седмица. Даваше ни възможност да разрешим своите проблеми, да размишляваме; или даваше някакъв вид отрицателна оценка, която веднага превръщаше в положителна по един най-фин и майсторски начин, изпълнявайки закона на Бялото Братство, че истината трябва да се казва по възможно най-мекия начин. Има такава беседа на Учителя "Истина и благост", в която се твърди, че истина е само това, което се изказва благо. Друга истина няма. Освен това Той казва, че истината е 50% субективна. Има и Абсолютна Истина, валидна за всички, но до нея имат достъп само хората и ангелите, боговете, чиито

индивидуални истини са в пълна хармония с индивидуалните истини на другите. Само Учителят има право да критикува, но ученикът – не. Който критикува, не е ученик. Той е или обикновен човек; или Учител, но тогава трябва да има вид на Учител и да прави чудеса.

Относно Венно могат да се разкажат много неща. Например, той беше един изключителен скиор и даже печелеше състезания в най-напреднала възраст. Разправяше ни за един случай, при който една група алпинисти тръгнали през зимата късно следобед, в мъгливо време, да направят преход от х. "Седемте езера" през върховете и да стигнат до хижа "Иван Вазов". Това е един маршрут за 45 часа, а зимно време в мъгла може да бъде и 10 часа, а е може и човек да си остави там костите. Защото, когато тръгнали нагоре, мъглата изведнъж се сгъстила, а това е много опасно, въпреки че са алпинисти с много голям опит. Народът казва: "Планина се до пладне прекосява". Венно разбрал какво ще се случи и тихо тръгнал след тях. Те не забелязали, че той върви след тях; а даже и да са забелязали – нищо: просто един турист е решил да тръгне след тях и да използва техните стъпки. В този късен следобед, в тази пълна мъгла, те тръгват през Рила зимно време, в дълбокия сняг без пъртина, който бива 3-4-10 метра! Като стигнали върховете, мъглата била вече толкова гъста и тъй много се било стъмнило, че се случило това, което той очаквал – те се заблудили. Компасимомпаси, жалони нищо. Жалоните зиме обикновено са затрупани. Техният водач застанал и почнал да се мъчи да съобразява накъде да вървят, и след като не успял и тръгнал в погрешна посока, втори, трети, четвърти алпинист взел инициативата и всеки показвал погрешна посока и се объркали окончателно. Венно знаел предварително че са обречени, ако не е тръгне след тях... Но дори и той, най-големият планинар,

не би могъл да се ориентира привечер, когато всичко наоколо е дълбок сняг и всички стрелки са затрупани, при такава гъста мъгла и бързо падащ мрак, яко не беше ясновидец И тогава, той, разчитайки на едно друго виждане, тихичко казал: "Вървете след мен!" Те, по някакъв особен инстинкт, без да разбират сами, те му се доверили и тръгнали след него. След един час, той ги довел точно до входа на хижата! А вече било толкова тъмно, че абсолютно нищо не се виждало и можели да се разминат с х."Иван Вазов" и на един метър от нея. Ние неведнъж сме правили този маршрут в мъгла с Венно на ски и знаем, че ако минеш и на педя встрани от хижата, ти се забиваш в друга посока и после въобще не можеш да стигнеш до никъде: оставаш в снега и толкоз. Той ги завел точно до входа.

Не знам защо тук съм пропуснал да разкажа за финала на тая случка. После, като се преоблекли и набумкали печката и запили чай, му благодарили. Чул реплика, като си говорили: "Представяте ли си какво би се случило да тръгне в тоя ад някой от ония, завеяните, дъновистите..." Въпреки че не обича тази дума, Венно тихо казал: "Този, който ви доведе тука, е "дъновист"...

В една такава зимна вечер, когато ние бяхме с него и с една приятелка от Братството на хижата на Второто езеро, се случи следното. За разлика от този случай, за който разказвам, пак беше зимно време, но беше ясна, лунна нощ. Тя ми каза: "Искаш ли да се разходим до Четвъртото езеро?" И аз казах: "Добре." Тръгнахме с нея и отидохме на Четвъртото езеро. Беше много красива лунна нощ. Луната осветяваше върховете, снега, местността... И тази приятелка започна, по някаква не знам каква причина (ама и знам...), да ме рендосва – къде основателно, къде не. Тя виждаше моите недостатъци много преувеличено и ги бистреше един

след друг през цялото време, докато вървяхме, та и горе на езерото, въпреки че тук е свещена зона. Тя се занимаваше само с тях и дори си измисляше. Не ми беше много приятно, меко казано, но аз не се мъчех да се оправдавам, а тя така щателно анализираше какви са моите кривици и даже грехове и пороци, както тя се изразяваше, че аз направо помръкнах. Който познава Рила... – от хижата да края на Второто езеро има 15-20 мин. път зимно време – може и до половин час, а от Второ до Четвъртото има 1,52 часа, особено при бавен ход и много разговори със спиране и обяснения.. Можете да си представите: за един човек, който седи в трапезарията на хижата, възможно ли е да чуе разговор, който се води на километри – там, дето бяхме ние, на Близнака? Връщаме се ние, сядаме на масата, започваме да пием чай, а той се обръща към тази приятелка и казва: "Слушай сега, аз да ти кажа на тебе, защо ти не си права за..." – и казва моето име. И започва да оспорва точка по точка всичките нейни критични бележки, които тя изказва на тая разходка за мене. Всички до една даже и тия, където си мислех, че тя може да е права. – "По точка първа ти не си права, защото той – това и това; по точка втора не си права, защото ..." – изреди ги всичките в същия ред. Значи той, точно по реда на нейните критики за мен, развенча всичките ѝ нападки и ме защити. Какъв е този човек?

Сега привеждам тук и текста на аудиозаписа, който говори и за други негови способности:

"... И им разказвам: "Има и такава теория, има такова твърдение в книгите за летящите чинии, че те не са всички от Космоса, а има и такива, които са от земен произход. Понеже имало една паралелна цивилизация, която се е развивала от най-древни времена под Земята не само на етерно ниво, но и на физическо, и част от летящите чинии са от там." –

Изведнъж Венно рязко се обърна към мене, погледна ме много особено, и с много голямо, живо участие, вика: "А, има ли вече такава теория?" Викам: "Да!" – "Аха ..."

А ни е казвал с недомлъвки, че когато се губи с дни и седмици по Рила, имало някакви входове за вътрешността на Земята и изходи към Космоса. Това го четохме от Боян Боев много по-късно.

А друг път знаеш ли какво каза?: "Ехей, да знаете аз каква къща имам в Хималаите! ..." А той никога не е излизал от България. Чак сега ходи на 2-3 места. "И някога – казва – ще ви заведа на гости, ала трябва да сте готови..." Какви са тия хора, а?

Ето какво се е случило, когато беше в Кавказ през 1975. Там идват хора от най-далечни краища, когато узнават, че е дошъл българин. Един техен съвременен светия, математик по образование, който стана отшелник в Кавказ, като чул, че българин, ученик на Учителя, е отишъл там, седем денонощия път бил пеш от своето светилище чак до Софийските езера в Кавказ, за да стигне езерото, където Венно е бил събрал хората.

А сега, като отиде във Франция и Англия, пуснаха го много лесно. Той има блестящо трудово досие, въпреки че го знаят какъв е, но той винаги е бил съвършен в професията, майстор VIII разряд мозайкаджия, въпреки висшите си образования. И понеже преди 9и и след това е оглавявал някакъв институт, има познати от най-високо.

"Когато – казва – отивам да видя какво става с паспорта ми, т.е. дали ще ми разрешат излизане, като влизам при генерала, той, като ме вижда, става и казва: "А, вие ли сте, другарю Въжаров?..." разпознава го след толкова много години! – "Всъщност – разправя бате Крум, аз му бях преподавател в едни курсове в Профсъюзите. Той е бил

останал с най-добри впечатления, защото аз съм му преподавал една психологическа дисциплина и той още тогава работеше в министерството. След това се издигна и е станал генерал, не знаех. "Е – казва – веднага ви разписвам! Къде отивате, какво искате – готово! Ще останете ли там?..." – "Не – казвам – аз си обичам България, не искам да оставам. Мога да отида само на гости, аз не мога да напусна България и да живея на друго място."

Да се откъснеш от страната, за която си спечелил конкурс горе между стотици хиляди напреднали духове да се родиш в нея и която има еди какъв си Център още от създаването на Земята... Даже йогите, като дойдат... И толкова много входове и изходи имаме и... над... която има такъв златен облак и... която е всичко за нас и е в Златния си век в момента, това е... най-малкото... Ама аз нищо не искам да кажа за приятелите, които отидоха в чужбина, ние си ги обичаме... Е, **стотинка** не получихме досега от тях толкова години, и картичка не идва от тях за Нова година даже... Там животът е много сложен... А тука се кълняха, че като отидат... Обаче ние пари не очакваме, нито някога сме поискали, пази Боже! Знаеш как изглеждат хората, които просят пари, даже и за Делото

Аз го познавам много добре, той няма нагон за проповядване, мълчи с години. Продължавам за Венно. Защото това е последният начин, по който може да... Но понякога ти не можеш да не отговаряш на въпросите на хората. Има случаи, когато не трябва да мълчиш.

Той продължава: "Отивам в една столица на Запад и ми казват: "Утре ще те водим на една конференция на Бялото Братство." Казвам си: "А бе какво Бяло Братство?... Нали **ние** сме Бялото Братство?..." Той обаче е достатъчно интелигентен да знае не само е чел за тези неща, знае и по

други начини, че Бялото Братство си съществува навсякъде, то си е едно безсмъртно човечество още от създаването на света. Така че то си съществува навсякъде и всякога, но някои не са наясно къде е ръководството му на Земята от най-древни времена.

"О, добре – казвам си, – тъкмо за мен работа! И отивам – казва – и сядам там... направо на първия ред. Говориха много интересни работи в нашия дух, но нито думичка за Учителя, нито думичка за България!" Значи, явно просто хората нямат информация, не са от дълбокото Бяло Братство. Това е и въпрос на посвещение, не само на външна информация. Някои може да имат информация, но като прочетат нещо, да кажат: "Сега ние сме на друго равнище." Словото на Един Учител е твърд камък. Не може всеки да достигне до него. "И по едно време – казва – аз станах и направо отидох на трибуната и казах: "Вижте, може ли да ми дадете думата, и аз да ви кажа няколко думи за Бялото Братство?" Той перфектно знае английски. Всички били изненадани, защото не е в дневния ред, но все пак не са българи, културни хора са. Не е като да ти обещаят зала и дата лично за тебе месеци предварително, да ти го потвърдят, и като отидеш с поканени 200 души, да ти кажат. "Ами... не помня. Ние си имаме запланувана йогическа лекция сега. Ама добре: изложете си тезата за 10 минути..." А англичаните казват на Венно: "Може!" – "И аз им разказах някои работи за Учителя, за Рила,, за Бялото Братство... И всичко излезе така впечатляващо и вълнуващо за тях, че...." Той е скромен и принизява себе си, но разбрахме от разказа му, че тия хора там са плакали даже. И след това, на другата година на Рила – хоп 10-20 души англичани. Хайде от Норвегия, хайде от еди коя си страна... Но идват и хора, които **предварително** имат някакъв вътрешен опит, някакво вътрешно просветление,

откровение. Нали Учителят казва: "най-добрите ми ученици не са в България"... Някои от тях са Го **сънували** и чак **после** му виждат снимката някъде; на други Той им се е явил **физически**; на други е спасявал живота, казвайки какво лекарство да вземат или какво да направят. Аз лично съм се срещал с хора, които идват от чужбина, от къде ли не – има и от Сирия.... И в Африка се играе Паневритмията от черните приятели. Да, и в Нигерия се играе Паневритмията!

Имахме случай – идват приятели от Щатите. Една приятелка идва, която там е отишла в центъра на едно Братство от нашите, и предава въпроса им: "Ние имаме такъв проблем. Нашите братя – казва, тъмнокожите, не им се иска да се казва "Бяло Братство", защото за тях това е расов проблем. За тях това звучи по съвсем друг начин. За тях, в тяхната религия, дяволът е бял, не черен... Има си защо... И питат: "Не може ли да пишем над салона нещо друго?" Защото над всички салони, където имат там и по света, пише с български букви "Виделина", или "Изгрев", или нещо подобно, защото това е закон за тях нещо българско, свещено. Обаче специално негрите искат да пише вместо "Бяло Братство" – "Светло Братство" – Можело ли... "Ами – викаме – може, как да не може! То е синоним. Щом като за тях е проблем, защо не..." Но днес бихме им обяснили нещата по друг начин да знаят от какво ще се лишат, ако не разбират свещените думи правилно.

Та мога да ти разправям за приятели от най-различни страни, които идват. Някой сънувал Учителя или по някакъв начин му се е явил и му е казал: "Търси Моите хора в България!" И той, дето се казва, и бос може да тръгне; ако няма пари – да гладува, но да стигне до мястото, където ... Ами случая с онзи приятел от Формула 1, известния Ален?

Пеш дойдоха от Франция с жена си! Не че нямат пари такъв ас... Това за тях е преживяване, поклонение...

Един случай сега с нашите "душмани", дето се казва... Преди години, по какъв начин станало не знам, но сигурно някой от приятелите от турски произход от южна България, ученик на Учителя, е имал начин да пренесе цял сандък с беседи в Турция... И понеже в Турция има много хора, които са от България и знаят български, в резултат на тоя сандък сега има голямо Бяло Братство и в Турция.

Идва веднъж и един грък, който живее в Америка, ръководител на окултно братство, и казва: "Обикалям цял живот света, за да открия някъде остатъци от окултната музика. И като попаднах на музиката на вашия Учител, открих всичко!" А той е музикант и ясновидец – посветен. Казва: "Цял живот аз търся загубените ключове към окултната музика – на нас само това ни липсваше, за да можем да проникваме в небесните светове." Защото една такава песен ние много добре знаем какво дава, въпреки че Учителят ги нарича "окултни упражнения" и че истинската окултна музика ще се даде едва в далечно бъдеще, а това, което дава сега Учителят, е било една начално подготовка.. Обаче защо дадена песен може да бъде ключ да попаднеш на дадена звезда, на планета, в дадено поле? Ако знаеш как да я изпееш, ако знаеш колко пъти и с кого да я изпееш и т.н.?... Така че онзи грък знае тези неща. Той го е опитал веднага и е видял, че това работи.

Пропуснал съм да включа самото начало на случая за пребиваването на Венно в Москва, когато отиде през 1975. Той изпълни една част от пророчеството на Учителя, че през 1975 година – то е записано в беседите – ще има една голяма акция на Бялото Братство в света. Всъщност, част от тази прогноза, ние мислим, че е другото важно голямо събитие

през 1975 год. – срещата на "големите" в Хелзинки, които положиха основата на размразяването. Малцина обаче знаят, че ако по време на официални светски събития не работят на друго поле Посветени, изходът няма да е добър.

И така, когато той вече е в Москва, събират се у едни приятели една голяма група хора, любопитни за Учителя, от най-различни школи и църкви. Те мислели, че Венно ще проповядва, че е поредният "поп" на Бялото Братство, и очакват да започне "проповедта". В Русия проповедници и лектори да ги ринеш с лопата... Той обаче дълго време мълчи, и по едно време поискал карта на Кавказ. Затворил си очите, помълчал... и със затворени очи изведнъж си поставил показалеца на едно място на картата и казал: "**Там** отиваме!" И когато отворил очи и всички погледнали, видели, че пръст му се намира точно на мястото, означено като "Софийская вершина" и "Софийские озера". А сега де! Идва от София и... Всички ахнали. Известно е какво е в София и че Учителят е работил в София и т.н. Това поражда много голям ентусиазъм, когато всички виждат нещо **на практика**. Ето едно от Софийските езера над Архиз и част от Софийската планина:

Отиват в Кавказ – с няколко думи, всичко вървяло по един изненадващо лесен начин. И връзката между хората там била както е било винаги около Венно. Всичко се уреждало "автоматично", както разказва той. Същото, което е ставало и при нас около него винаги. Където трябва и когато трябва,

хората се съберат без никаква предварителна уговорка и най-вече всички помагат – всички, в случая дори и властите. Там са му "козирували" и военните, които пазят, а знаете какво е Кавказ и до ден днешен. Той така казваше: че има пунктове, в началото на всяка планинска клисура, където въоръжени военни проверяват и искат пропуски. Има грамадни надписи, където е написано, че на неорганизирани групи без разрешително и водач е абсолютно забранено да проникват в Кавказ и че се стреля без предупреждение. Той каза, че на всички места, през които са минали без разрешително (защото са нямали време или пък не са били сигурни, че ще получат такова), са ги пускали с усмивка, а военните с радост даже им помагали. Така че, в Кавказ става обединение на много учения, на представители на много вери, школи и т.н. Въпреки че в началото е имало и много трудности, защото всеки е искал да наложи своите методи, своята вяра.

Има и други подробности от пребиваването му в Кавказ, но аз се спирам на най-интересните. Например когато едни руснаци извадили на трапезата салам. В момента, когато те

извадили салама, мислейки, че това може да мине и не знаейки, че вегетарианството е базално условие, той тихо станал и си влязъл в палатката, без никакви думи. Всички разбрали какво иска да каже с това и от този ден никой не извадил месо. Така че има неща, които са принципни.

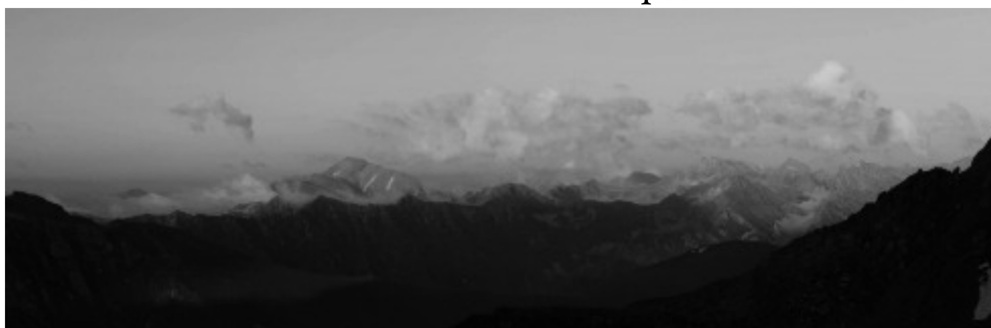

Би било добре приятелите от Русия, които са били на този лагер в Кавказ през 1975, за разкажат спомените си за бате Крум Венно, и на първо място Миша Левин. Той знае кои други са били.

Продължавам със спомените си за Братството в България. Днес е 11.05.1992 год., намирам се в гр. Лйѐпая, Западна Латвия, при добри приятели.

Искам да разкажа още някои интересни неща, които са се случили с вуйчо ми Славчо Славянски, които той ме е разказвал. И неща, които са му се случили във Франция, в Италия, когато той е бил млад, след като се е запознал с Учителя. Той разказваше, че е попаднал в една пещера там (вероятно, известна пещера и до днес), с вода, която има някакви рентгенови свойства и в която хората, като се потопят, изглеждат като скелети – виждат се ясно костите им, и то светещи. Така че той описваше много романтично и интересно как, като влезли със своя водач с лодка в тази пещера, как видял собствената си ръка, само костите ѝ светещи. Това между другото.

По-важният случай с него е, когато отишъл в Лувъра, понеже е скитал из цяла Европа: че някъде в едно от подземията на Лувъра има сфинкс, натурален сфинкс от Египет, и в лапите му някъде има врати, които водят навътре. И пред една от тези врати той се срещнал с един известен италиански художник. От дума на дума му разказал кой е той – че идва от България, че е ученик на Учителя и му показва снимка на Учителя. И този художник възкликнал: "Аз никога през живота си не съм виждал по-прекрасно и по-одухотворено лице! За мене това е голям ден – да узная, че има такъв Човек на земята. Повярвайте ми, като художник аз цял живот търся образа на съвършения човек и сега виждам, че той съществува на Земята."

Междувпрочем, не е в рамките на тези спомени да споменавам за множеството подобни случаи, които са ми разказвали за първата среща на много хора с образа на Учителя – било на снимка, било насън, още преди да са

знаели, че Той е жив и в тяло на Земята. Не един и два случая, които са ми разказвали лично хора от няколко страни. Много добре си спомням разказите на приятели от Сирия, приятели от Украйна и т.н. – приятели от други страни и от България, които са имали сънища или видения с Него. Те винаги Го описват така, сякаш виждат сам Бог на Земята. Някога Го виждат и в образа на Христа; и все пак виждат някаква особеност, някаква разлика. Понеже Мировият Учител във всички епохи има един и същ образ, но все пак има и някакви разлики, които съответстват на дадената епоха. Така че на тази тема още много може да се разказва. Сега задачата ми е, по-конкретно, да разкажа за хората от Братството, с които съм общувал.

Искам да продължа разказите си за Венно – за човека, който ни даде всичко на тази Земя и който ни показа какво значи ученик. Спомням си един от първите разговори с него. Въпреки че той беше приятел на баща ми и на майка ми от младини и са се срещнали и общували на Изгрева, но аз като юноша нямам опитности с него. Дълги години той идваше често вкъщи на гости. Той беше от хората, които не чакаха непременно на тях на дойдат гости – защото ние познаваме и такива хора, – а беше от хората, в чиито планове влиза сами те да гостуват на други места. Аз наблюдавах и разграничавах, че има хора, инак много развити в духовно отношение, но на които въобще не влизаше в техните планове самите те да посещават приятелите и нещастните, болните, бедните – хората, които са още в началото на Пътя като нас,. И това ни правеше силно впечатление, защото Венно – бате Крум винаги се озоваваше точно когато трябва на мястото, където е необходим. Можеш да го срещнеш понякога на улицата или дори и в чужбина, когато в същото време той е пред очите на другите в България. В определен

момент се явява където и да си и разрешава твой важен проблем – мога да твърдя със сигурност, че бате Крум имаше тази способност. Не съм разговарял с него на тази тема, не ми е било удобно. До края на живота му аз не посмях да го попитам дали съзнателно извършваше това, което е можел само Учителят – да се телепортира. Но и според разкази на мои приятели, които мисля, че вече съм споменал досега, той имаше случаи с тази си способност. Един случай в Москва и един в Ню Йорк, а гарантирам, че има и други. Действително, той можеше да се появява едновременно на различни места, и то чисто физически.

Дълги години, може би 34 години след като завърших гимназия и след като се върнах от казармата, до към 1965 год. в неделя аз ходех редовно на Бивака. На Изгрева съм бил постоянно – контактувах с приятелите от Братството, но Венно беше винаги мълчалив. Той ни изслушваше любезно и с голямо търпение, когато ние, младите, говорехме тогава като подпалени. Той разбираше нашия екстаз, нашето вдъхновение – а ние бяхме много приказливи... Обичахме да проповядваме, да прекъсваме говорещия, да доказваме... Той ни изслушваше и почти нищо не казваше – любезно, мило, но без много приказки. В много случаи обаче абсолютно не му беше неудобно да заспи, когато някой се олее да говори... Заспиваше и седнал... Той е изчаквал да прекипи този наш сламенен огън, въпреки че в нас извираше от много дълбоко. С години и десетилетия чакаше търпеливо момента, когато този предварителен, ранен ентусиазъм в човека, който желае да въздейства и да проповядва, най-после изтлее и остане основното – желанието да бъде **ученик**. Това не изключва нашата мисия да общуваме понякога с много хора и да бъдем център, но обикновено някои начинаещи, получавайки някаква информация, някакви познания, и имайки

определен начален опит, мислят, че са вече на ниво да водят и да проповядват, преди още да са били ученици.

И така, чак след 1965 година, след като не един и два пъти ние се бяхме срещали на Изгрева, по Витоша и по Рила, ,той прецени, че може би аз вече съм в състояние да слушам, а не само да приказвам. – Т.е. той видя, че са се появили някакви наченки на желание за ученичество у мене, способност за вслушване. Като е видял, че вече не съм преизпълнен с ентусиазма на тщеславните приятели, които не могат да прекъснат да дрънкат, не могат да слушат дълго време други да говорят и да се проявяват, Венно най-после ми проговори. Това важи и за други приятели. Чак когато млъкнахме, той ни прие в школата си. С изненада един ден за пръв път видяхме и чухме това, което той знае и може, и после станахме свидетели на още много удивителни неща години наред, но едва когато в негово присъствие станахме способни да се озаптим и да мълчим повече от 15-20 мин... Ето така той ни даваше един велик урок, който ние сега се опитваме да прилагаме на дело, показвайки на прекалено екстровертните и прекалено тщеславните и експресивните приятели от цял свят едно друго поведение. Въпреки че те дълбоко вярват в Учителя и искат да работят за Него, се оказва, че все още не са разбрали и почувствали какво значи да изслушваш, за да може да се прояви Божественото и в някой друг. До този момент ние общуваме прекалено темпераментно може би от някаква холеричност или кипене на личността, която иска да се изяви. Не че е лошо енергични сме, живи сме, начетени сме, но така не даваш възможност да се прояви Божественото у **другия**, а още по-малко в някой Висш Посветен, който обикновено само ни наблюдава.

Венно всякога обмисляше и изчакваше минутата, премисляше това, което иска да каже, и затова минаваше

дълго време, докато отговори или се реши да проговори. А приятелите, които не разбираха това, изпълваха минутите и часовете, прекарани с него, със собствените си приказки и затова рядко чувахме гласа му. Затова пък, когато му давахме думата, то бе анализ или синтез на всичко това, което се беше случило с всеки един от нас през някакъв изминал период. И обикновено то беше **Слово** имаше **сила**. Това беше единственият човек в Братството, който, подобно на Учителя, беше не само ясновидец, но и маг. Мога смело да свидетелствам по какъв начин в него работеше силата на Словото. Когато той казваше нещо, то се изпълняваше години наред. За да може да се промени нещо, което той беше казал или което беше казано чрез него, трябваше да проговори пак, за да може да тръгнат нещата при който и да е от нас по друг начин. То е точно това, което хората са наблюдавали при Учителя. Измежду стотиците хора от Братството, ние констатирахме това постоянно само при него, при Венно. Аз не зная друг такъв човек – зная в България още само едного, при който казаното се осъществява на дело и силата на неговото слово продължава да действа във времето. Може да се изненадате, но това беше Радой Ралин...

Един от нашите първи разговори с Венно на Бивака беше относно ранното ставане и лягане. Той държеше изключително много, макар и не насилствено и фанатично, на някои основни изпитания, за да се допусне човек до Братството, до Школата, до ученичеството. Той винаги казваше, когато ние го питахме: "Как Небето преценява кой е готов и зрял да бъде запознат с Братството и да бъде допуснат до Школата?" Братство и Школа – това са неща, много по-различни и дълбоки от онова, което някои хора си представят. Влад Пашов е написал един материал на тази

тема: "Учителят, Братството и Школата". Той ни отвори очите. А Венно винаги казваше: "Задължително е да бъдат вегетарианци, да не пушат, да не употребяват алкохол и да обичат планината. Да четат лекциите и беседите на Учителя. И другото, по което ще ги разпознаете е, това способността им да стават рано и да лягат рано." И – нещо основно – да не приказват много. Тоест, новото, което носи Учителят, е именно това изпитание – да смениш стереотипа си и да се откажеш от навиците на старото човечество, за да може Новото да проникне в душата и да преобрази човека.

Бате Крум, един ден през 1965 г., когато бяхме на Бивака на Витоша, ми обясни огромната сила и влияние на утрото, на изгрева, на ранното ставане, по следния начин. Гледайки ме по някакъв особен начин, сякаш виждаше някакви неща в аурата ми, той ми каза: "Духовете – тъмните духове – се крият в сянката на Земята, в нощта. Те не могат да останат на Земята денем, защото не понасят светлината. Единственият им шанс да останат денем на Земята е да влязат вътре в черепната кутия или в тялото на човек, който спи по време на изгрева на слънцето." Той описваше как се тълпят милиони тъмни духове, изостанали души, на терминатора на планетата, т.е. зоната между нощта и деня ивицата, от която ние наблюдаваме изгряващото слънце и как те бясно се стремят да останат и в дневната част, за да могат да продължат да смучат хората и да пакостят. Но те това не могат да сторят с човек, който е буден по време на изгрева и особено който го посреща съзнателно и възприема първия лъч на изгряващото слънце. Особено при мълчание, а после с песен и молитва. От него, именно, разбрах колко важно е човек да ляга рано и да става рано – да смени своя стереотип... В случая от "бухал" да се превърне в "чучулига". Той не ценеше хората, които се интересуваха от Словото

и Учението, извън тяхната способност да реорганизират живота си коренно, именно начиная с тези 3 или 4 основни изпита: отказване от месото, категорично отказване от алкохола във всякаква форма, дори и от"невинна" почерпка някъде, и от пушенето на цигари. Описани нагледно как месото, рибата, цигарата или даже напръстник алкохол пробиват сонда към ада и оттам изскачат тъмни духове. Следващата стъпка, а може би и едновременно с всичко това, е ранното лягане и ранното ставане. След това вече ние разбрахме, че следващият изпит – това е отказването от спора, от. критиката, от отрицателните оценки. Ние за пръв път видяхме в негово лице ученик, който изпълняваше всичко това съвършено. Това бяха вътрешно придобити вече, а не насилствено нагнетени качества, отговарящи на високия идеал на ученика: че ученикът е сляп за злото, че той никога никого не критикува и пр. и пр. Или, когато той критикуваше, неговата критика беше крайно деликатна, интелектуална, духовна, диалектична, а не, женска, злобна. В смисъл, че емоционалната критика много често има в себе си злост. Тя обикновено е астрална, в нея има ирония, подигравателност, сарказъм, ехидност,. Чрез астралната критика – и то нисшата астрална и ментална критика – някои нисши или горделиви духове, поразявайки душата и сърцето на другия, фактически извършват акт на вампиризъм. Те искат винаги да са отгоре и затова с грубото си поведение, с бързата си отрицателна оценка и реплика, почти винаги невярна и несправедвлива, те на практика унижават човека. Спукват стотици хиляди капиляри, пускат му кръв вътрешно в мозъка, в дробовете, в сърдечната област. С една дума навсякъде, където вибрират нервите на човешките афекти, на човешките лични чувства, на унизеното достойнство. По този начин, спуквайки

милиарди или стотици хиляди и милиони малки капиляри, те извличат праната, която им е необходима. Те още не са свързани с Бога, с Любовта, с милосърдието, прошката и благоговението т.е., те все още не умеят да стихнат пред **Божественото в ближния**.

Друг случай, който никога не мога да забравя, беше една негова реплика, която той отправи в планината към друг един прекрасен наш брат – бр. Борис. Това се случи, много години, след като аз бях кандидатствал в Художествената академия през 1963. След като се завърнах от казармата, кандидатствах в Художествената академия, защото чувствах и мислех, че това е единственият ми най-силен талант и затова реших, че само той може да ми даде живот и да се превърне и в моя професия. Тогава ме подготви един наш роднина, известният български художник Васил Стоилов, който остана в класиката на българската живопис. Негови картини има навсякъде, особено в Националната художествена галерия. Така че аз имах шанса той лично да ме подготви за академията, показвайки ми една основна техника, която е много специфична и която той е усвоил от своя професор, известен художник в Германия. Така че аз имах абсолютната увереност, че на приемните изпити няма начин да не покажа ниво и да не вляза. Оказа се, че са ми писали двойка на цветната живописна работа, а ми писаха петица на графиката, която беше другият изпит. При това аз не бях се занимавал с графика, а импровизирах. Значи, при импровизация, без никакъв опит (самият чичо Васил не беше ме обучавал по графика – той ме занимаваше само с живопис, с акварелна и маслена техника) просто не е логично в никакъв случай да ми пишат петица, когато аз за пръв път рисувам графика на изпита без никаква предварителна подготовка, а да ми пишат двойка на маслената работа...

Извинявам се, че така подробно разказвам за това. Надявам се, не поради някаква многословие описвам това в детайли, а именно за да изтъкна абсурда на това, което чух след 15-20 години и което аз не бих могъл да разбера никога, ако Венно не ми беше обяснил своята реплика.

И ще кажа за какво става дума сега. Помня, че на изпита един от преподавателите в академията, който беше тогава в изпитната зала и наблюдаваше как работим и ни контролираше, че ни помоли да наредим изпитните си работи по стената и веднага се насочи към моята и я показа на другите кандидат-студенти, казвайки: "Обърнете внимание, мога да ви кажа, че това е работа не на кандидат-студент, а на човек, който завършва академията, и аз лично бих я приел за дипломна работа и бих я оценил отлично." И той ми пожела сърдечно, без да ме познава, "приятно следване" в Художествената академия. Оказа се, че именно тази работа са оценили със "слаб". Чичо Васил беше толкова ядосан, че веднага отидохме в академията – там, където се съхраняват изпитните работи – и потърсихме моите картини. Намерихме само графиката и действително видяхме, че е оценена с 5, но маслената работа беше изчезнала. Явно е била фалшифицирана и друг човек е влязъл с нея, защото аз не мога другояче да си обясня как тя е изчезнала. Но едва сега, преди няколко години, когато бате Крум каза на брат Борис,това, което сега ще съобщя, аз разбрах, че може би тя не е била използвана по този користен начин, а направо е била "изпарена"...

Той каза на брат Борис буквално следното: "Ние някога едва спасихме Г. от Художествената академия..." Днес аз не мога да кажа дали е целял да го чуя в този момент или просто случайно го чух, но след това го запитах какво значи това. То ме изуми: във всичките Си беседи Учителят ни съветва

да развиваме най-силния си талант и да напредваме в света с **него**, сам Венно го откриваше ясновидски или в хороскопите ни, а сега...

Представете си: аз общувах с него съзнателно от 1965 год., а кандидатствам през 1963 год. – две години по-рано. Откъде накъде и по какъв начин той би могъл да се вмеси в моята съдба две години, преди да почнем да общуваме активно? Не може да се обясни по никакъв начин. Просто, ние сме зачислени към някои по-напреднали Посветени, които ни наблюдават от самото ни раждане и по някакъв начин помагат за развитието на ни и ни спасяват по неведоми пътища чрез своите свръхспособности и възможности. И по този начин, явно, той две години преди да започнем да се срещаме с него, е преценил (или Бог чрез него – Учителят е преценил), че за мен следване в Художествената академия и развитието ми професионално като художник би било фатално за моята еволюция – специално за мене и за моята настояща задача в това прераждане. Аз го запитах: "А защо, след като това ми е основният талант, основното нещо, което дава храна на духа ми?" И до ден днешен аз чувствам, че живея, само когато се занимавам, като компенсация, с художествена фотография и търся божествени картини и образи. Това е едно от малкото неща, две или три в живота ми, които ми дават пълно щастие – откриването и възпроизвеждането на Красотата, нейното художествено превъплъщение според силите ми. Тъй като нямах щастието да се развия като художник, аз компенсирам това и до ден днешен с кино и фотография. И не съм се отказал от това и никога няма да се откажа, защото за мене това е **живот**. Сам Венно много пъти ни казваше, че човек не трябва да се отказва от основния си талант.

Сега си спомних, че когато анализираше моя хороскоп, който ми направи през 1965, още в самото начало ми бе казал, че Южния ми Лунен възел се намира в III дом. Обясни ми, че с живопис, с художествена литература, въобще с художествено-образната сфера на Битието и с множество конкретни контакти с хората "на дребно" аз съм се занимавал много прераждания наред. "На дребно" в случая са конкретните близки и познати, лавината от нови познанства и ангажименти. И ако аз и в този живот отново се понеса по това течение, то ще мога да направя много като личност в обществото и професионално, даже може би твърде много, но няма да направя нито една крачка напред в развитието си като космическа личност в еволюцията си през **преражданията**. Астролозите, които са чели Ръдиар и познават дълбоко окултизма и учението на Учителя знаят, че Северният лунен възел означава това, което ние никога не сме правили или много малко сме правили в предишните си превъплъщения на Земята. Това е нещото, което ни е най-трудно, но именно там трябва да падне акцентът на работа върху себе си сега. Това е центърът в нас, върху който не сме работили никога и затова той не е развит. Именно значението на Северния Лунен възел – домът, в който се намира, и аспектите, които прави към планетите и точките в хороскопа, а това се открива в човека и френологически, хирологически и т.н., – всичко това може да се открие как действа в съдбата на отделния индивид и без астрология и окултни науки. Ясновидецът, мистикът, мъдрецът вижда това направо в аурата ни или му го съобщават. Обаче гностикът може да открие това и астрологически. Може би някъде съм разказал, че и друг астролог ми е правил хороскоп още при самото ми раждане майка ми ми каза това. Не помня дали е бил Петър Манев или Иван Антонов. И той е "уцелил"

доминантата ми "в десятката" щял съм да стана художники люстратор или портретист. Като ми го каза майка ми, а тя се сети за това едва когато бях вече над 50, аз бях силно впечатлен колко точна е астрологията, освен ако човекът не е бил и ясновидец на Изгрева често тия неща вървяха паралелно. Но той е видял не друго, а доминантата пми от **миналото**.

Аз работих с Крум Въжаров в "Паркстрой" заедно с цялата братска бригада и с други хора от Братството, от които повечето са били при Учителя, независимо от техните висши образования – обикновено 2, 3 или 4. По два, три или четири факултета имаха хората от тази бригада мозайкаджии! Там беше и бате Крум, там преди това е бил и брат Борис (той беше в затвора, когато аз постъпих). Аз още тогава го питах: "Защо е нужно да се занимавам с математика, с "положителни", точни науки?" Той, много години преди да ми обясни на Рила подробно каква е опасността за мене в художествено образната сфера и страната "Фантазия", още тогава ми даваше да разбера какво става с мене, когато ясновидецът наблюдава един човек, който е все още "хвърчащ" поет и романтик, който все още "не е на Земята", какъвто съм бил през всички предишни животи и може би продължавам да бъда и днес в много отношения... Много по-късно това бе потвърдено в един доста суров текст за мене, дошъл свише: че е крайно време да престана да бъда езичник и "романтичен плазмодий"...

Венно още през 1965 ми каза следното: "Аз наблюдавам как ти работиш. Наистина, съвестно работиш, в края на краищата все нещо излиза... Ама колко шкарто даваш?.." Ние правехме фонтанки. Трябваше да оформяме парчета мрамор на шмиргела, за да може дадено парче да се вмести между другите, които после циментирахме, за да се оформи една

чешма или една фонтанка. Обаче тези парчета трябваше да се офо́рмят съвсем прецизно, за да бъдат тънки и красиви фугите между тях при сглобката това изискваше точно око, упоритост и голямо съсредоточение цялото ни внимание трябваше да бъде там. Той ми казваше:: "Аз отдавна те наблюдавам. Ти се концентрираш в началото, но тъй като си мечтател, поет, романтична натура, в определен момент вече не виждаш това, което работиш. Очите ти са на друго място, те потъват навътре и ти започваш да си въобразяваш разни космични картини, разни романтични приключения и в тебе се лее музика, ти изпадаш в състоянието на поетите, на романтиците, на влюбените... (Има такъв герой в "Бели нощи" на Достоевски). Тогава ти представляваш една феерична картина в очите на тези, които виждат с други очи... Над тебе се издигат цели катедрали от астрална и ментална материя, прекрасни, многоцветни и светящи. Те растат нагоре, постоянно менят багрите си, архитектурния си стил и орнаментите си. Това наистина е една вълшебна картина да се наблюдава една такава личност в състояние на екстаз, на мечтание. От такива хора излизат не само пъстри ансамбли, мисълформи и сияния, но и неземна музика, и те стават център на присъствие, привличат същества и ангели от високите светове. От вас се хранят боговете в райските градини. Са́мо по себе си, това е едно огромно богатство, благодат за човечеството. Не случайно нашият Учител казва, че на земята работят само музикантите, влюбените, художниците и поетите. Разбира се зависи кои. И Небето активно използва такива центрове, такива души, за да може да внедрява на Земята Красота, Мъдрост, Истина; да населява Битието с небесна прелест и хармония, да внушава нови мисли и художествени образи, да разпростира чрез

такива личности, чрез такива огнища на Земята, положителните вибрации на Небесното и Прекрасното.

Но заедно с това се изостря и личният проблем на визионерите – те никога не могат или рядко могат да слязат на Земята. Съзнанието им остава витаещо в небесните сфери. Те постигат и свалят удивителни художествени ценности и мъдрости на Земята, но в личната си еволюция не правят нито една крачка напред, защото не работят съзнателно върху конкретния си предметен ум, върху способността за концентрация, върху формалната и предметна логика и основната цел и задача на окултния ученик – **способността за съсредоточаване**. За продължително концентриране на сетивата и ума в една точка, в една конкретна дейност часове наред в денонощието, много години последователно без прекъсване. Има и точен критерий 7, 14, 21, 28 години на едно място без прекъсване! Това са степени на кондензация на Аза, изграждане на **храм на земята**, а не само на въздушни кули и шедьоври на импровизацията, на въображението. На дланта това е Сатурновата линия изграждане на характер; в лицето е удължаване и изостряне на носа, в черепа оформяне на тила. Посвещавайки се на някаква точна, конкретна наука, особено инженерно-технологична дейност или майсторство в един занаят, в някакъв вид производство, обслужване или чиновничество, окултният ученик постига още един висок идеал, завещан ни от Учителя: образцово обществено поведение. Проявява висок професионализъм и будна гражданска съвест. Иска да сме най-добри в труда и ученето не от амбиция, а заради стремежа към съвършенство. На изток това е известната "карма йога" топене на кармата не чрез страдание, а чрез преизпълнение на семейните и обществените задължения. Учителят не случайно иска да сме

перфектни в един занаят не само за да сме независими в трудни времена, да не висим на врата на близки и приятели. Има нещо още по-силно и дълбоко: изграждане на **емоционална** концентрация. Тук вече се стремим към многогодишни и съвършени усилия в интимната връзка, семейството и пр. Не поради църковните понятия за "вярност и нравственост", а от дълбокото разбиране, че сме обвързани с по-слаби същества, които зависят от нас. Ако не ни е писано да сме отговорни към близките, към рода, това се проявява като натоварване и чувство за дълг към **други** хора: приятели, познати, чужди деца, болни и нещастни, народ, отечество, човечество. Това е един от най-високите Сатурнови центрове съвестта. Тя се измерва френологически и по други критерии. Но ако някой не е на етап да работи върху обществената си съвест и да я проявява, той трябва да се посвети на някакво професионално съвършенство; ако е музикант – да усъвършенства **техниката** си, да стане виртуоз. Има хора, които са изградили тия Сатурнови центрове и качества в предишни прераждания, те идват готови и за тях това не е проблем. На тях може обаче тепърва да им предстои да изработят центровете, развити в артистите, фантазьорите, поетите, скитниците, импровизаторите, анархистите, "безотговорните".

. .И така, в този паметен за мене ден на Рила, брат Крум Янакиев Въжаров продължи да ми обяснява надълго и нашироко защо не е трябвало да се развия като човек на вдъхновениягта, хрумванията и импулсите, като художник на свободна практика или талантлив авантюрист. Даже изхождаше от фройдизма и неофройдизма, свързвайки всичко това с учението на Учителя, и разясняваше, че човекът, който не е още слязъл на Земята, който още не иска да погледне реалността в очите и не иска да обедини трите

свята – Божествения, духовния и физическия, обикновено си създава изкуствен рай и система от самооправдания. В него няма и помен от трудов ритъм, от социална отговорност и дисциплина. Той иска да зависи само от себе си и настроенията си, да не живее в нормативно общество. В този субективен "рай" той си живее комфортно и удобно, тъй като не може и не желае да признае обективната истина за себе си и за света. Само̀ по себе си, това понякога е прекрасно и е типично за много гении, таланти, добри хора и хуманисти, но то създава аутсайдери, които не са стабилни в тоя свят. На тях им предстоят още много въплъщения, докато съумеят да съчетаят в хармония субективното с обективното, индивидуалното с колективното, уникалното със социалното, абстрактното с конкретното, за да могат да слязат на Земята. Венно ми представи виртуален портрет на лицето и тялото ми, ако се отдам на течението на миналото, на бохемството ми през вековете. **Има** нещо вдъхновено и добродушно, но пълна пихтия... Образът на Бакхус, вместо образът на Христа и Орфея. Да, често "пихтиите" са ни спасявали живота и са отрязвали и ръката или крака си си за нас, а палачът е с остър нос и развити Сатурнови центрове... Това обаче не е аргумент за ученика, който иска да бъде нещо повече от медиум или гений. Геният е само на Четвъртото стъпало, а Ученикът от Шесто до Десето. Учителите са още по-горе.

И именно във връзка с всичко това бе тъй важен за мен разговорът, който проведох с Венно на Рила много, много години по-късно, когато чух тази негова реплика, че някога едва ме е спасил от Художествената академия... Пак повтарям – това важи само за мен и за хората с **моя** хороскоп, с **моя** еволюционен проблем. Защото за други е точно обратното: били са много прераждания в точните науки и професии,

хора на предметната мисъл и практическата дисциплина, еснафи, изпълнители, филистери, функционери, бурмички, механизми, педанти часовници, в които всичко е предвидимо, перфектно и полезно. Те изхождат от рационализма и прагматизма. Един такъв Посветен, такъв човек, би им казал точно обратното – да започнат да развиват фантазното, отвлеченото, духовното, безкористното, героичното, хуманното, общочовешкото, космичното.

Благодарение само на една реплика, този ден аз разбрах, че всичките ми саможертви, развявания, милозливости, въображения и фантазии не струват и върха на топлийката пред реалните постижения на адепти като Венно и някои други хора в Братството. Аз тогава вече бях разбрал по много сериозни случаи, които бях наблюдавал, че тези хора излизат нощем в невидимия свят съзнателно и участват в Школата на Учителя, която никога не е прекъсвала; че правят редовно своите екскурзии по звездите и планетите и в невидимите светове. Понякога, в откъслечни разговори или по телепатия аз слушах техните впечатления, това, което се е случило там – това бяха неща, които не могат да се преразкажат с никакви земни думи! Тези хора, които се бяха нагърбили с най-тежкия физически труд на Земята и с най-страхотни проблеми, неразрешими за който и да е учен, който работи по специалността си, се оказваше, че в едни други светове бяха граждани на Вселената и за тях нямаше недостъпни сфери.

Много често, особено напоследък – даже сега, преди броени дни имах разговор с един напреднал астролог в Рига, който, подобно на други хора на Запад и в България, казва следното: "Хм, и какво сега? Ако вашият Учител беше истински Учител, Той щеше да остави достойни ученици,

а ние не виждаме такива. Явно е, че нямате нито един на високо ниво – нито астролог, нито окултист или мистик, нито маг, който да ни покаже, че Учителят е оставил нещо качествено..." Това е едно общо мнение на хората, които не са имали достъп, не са имали щастието да минат един курс от минимум 25 години при истински Ученици и Посветени от Братството. Може би от гордост и самолюбие, подобни критици нямат равнището да разберат и да допуснат, че такива хора е имало, а може би и сега съществуват. Има си определени причини за такива изказвания, не искам сега да коментирам на какво се дължи всичко това и да правя френологични анализи.

На Рила, един ден, когато се изкачихме нагоре към езерата, аз му зададох директно въпрос – на бате Крум, Венно: "Добре, няма ли шанс и за мене? Знаеш, че не е от нескромност, но винаги си казвал, че питаеш немалки надежди за мене и че имам доста по-развити таланти и центрове от тези на другите приятели. Но тях взимаш горе, а мене не. Защо?..." Защото единствената ми мечта е да попадна в тази Школа. Аз вече бях чел тогава Крижановска и знаех какво се извършва в Агарта, в Шамбала; вече имах доказателства и единични преживявания в уверение на това, че в Школата на Учителя, предимно на Рила, такива неща **стават**.. Тогава Венно се обърна и каза: "Виждам проблемите ти. Отдавна схващам, че това е твоята най-голяма мечта, твое основно желание – да попаднеш в Школата сред другите души, изработили вече висшите си тела и сетива да участват в този велик живот. Но на твоето ниво в момента, при което ти не си изработил още концентрация, никой Учител не би си позволил да те пусне в Невидимия свят, в Космоса, защото никой не би могъл да те открие после... Защото твоята мисъл е още крайно хаотична. Защото романтично-

артистичните умове като твоя никога не мислят дълго време за едно и също нещо и се мятат от един образ на друг, от една мисъл на друга, от един обект на друг, от една фантазия на друга безспир. Ти и в живота си "морякът на кон" хвърчиш на 1000 места на ден по сладкарници, вдъхновения, приумици, хуманитарна дейност за любопитни, негодници и егоисти. На всяко звънване при тебе няма отказ. Разпъваш се на кръст, за да угодиш на всички. Балансьорите и "клоуните" като тебе, ще ме извиниш за сравнението, почти до един са добряци и талантливи. Бог вижда това и ви го пише в тефтера. Обаче пише и това, че носът ви на върха е топчест, неизострен, като на пияниците. Ако ти би могъл да погледнеш, ако би имал развито зрение да видиш какво става с душата и с висшите тела на една такава личност, ще видиш, че един такъв човек се мята из Космоса на хиляди и хиляди различни места – и то обикновено не през месеци и дни или даже през няколко часа, но през минути, секунди и мигове. Той постоянно е на безброй различни места в Битието, защото мисли и чувства експлозивно, хаотично, художествено, безотговорно, спонтанно. Не че е виновен. Напротив, от такива често излизат шедьоври на духа и доброто, които остават в историята на човешката и ангелската култура. Когато е добър по сърце и богата душа, такъв романтик и мечтател създава едни от най-прекрасните илюзиони във вселената, от които се възхищават всички, даже ангелите се хранят от чувствата и виденията им. Вече ти описах как изглеждат. Моментна снимка, дивен епизод! Нищо че угасват за секунди като букетите от ракети на нова година. Те си имат своето място в екологията и естетиката на всемира.

Тъй като не може да се надскочи, фантазьорът не бива да бъде осъждан. Неговата степен в момента е **такава**, **такова**

е равнището на неговата еволюция. Засега от него не става ученик. Той може да получава своя опит само по този начин. Това не е нещо, което трябва да бъде критикувано. Има цели йерархии, които живеят по този начин и това е тяхното предназначение. Но когато такъв дух или такава душа се роди на Земята, никой Учител не може да си позволи да я пусне обратно в Небето, защото после не може да я върне. Той **би** могъл да я открие, но това значи да си губи времето стотици и хиляди пъти да търси игла в копа сено или някаква монета в океана... Други се разтварят мигновено на всички страни и заемат холистичната си форма. Трети все още пътуват с бързината на афекта или на мисълта. Обаче в другия свят ти си там, на това място, за което мислиш при този човек, при тази душа, при този обект, за който мислиш, който харесваш или не харесваш. И като мислиш за Бетовен, ти моментално се озоваваш в залата, в която се свири негово произведение или където някой е пуснал такава плоча. Не в Акаша, защото и тя се постига чрез концентрация. Ако мислиш за даден живописец, ти мигновено се виждаш в залите и на местата, където има негови картини. Ако мислиш за свой приятел или изпитваш чувства към него, ти си при този приятел. Ако мислиш за някой човек, когото ненавиждаш – ти си при него. Ако мислиш за някакво историческо събитие – ти се озоваваш там. А тия, които си представят любимите или желаните особи от другия пол, създават едни от най-удивителните светкавици и плетеници в простора. Създават и други същества и неща, които не са за описване, когато ги обладават във въображението си...

Та ако става дума за тебе, ти постоянно бродиш насам натам, святкаш като артилерията където не очакват със своите екстази и вдъхновения, но тебе никой не може да те събере, никой не може да те върне.

Така че, завършвайки това свое обяснение, Венецианецът каза: "Ти все още ли не искаш да се запишеш в университета?... Аз ти казвам – ако ти все пак успееш да се съсредоточиш и да завършиш висше образование, това малко усилие, все пак ще бъде някакъв резултат по пътя към твоята мечта. На тебе много ли ти се виждат 4 години?... . Даже и аз, който считам, че сме най-близки с тебе, в никакъв случай не мога да си позволя такъв риск да бъдеш пуснат в езотеричните светове. Това е въпрос на еволюция, на усилие." И тогава ме погледна пак и повтори: "Е, 4 години с 30-40 изпита много ли ти се виждат?... Йогите се концентрират по 40, 50, 100 години!..."

Тогава му казах, че ще запиша математика. Той просия и каза, че ако успея да завърша математика, ще съкратя куп прераждания... За други може да важи да завършат готварство или ръкоделие, но за мен важело **това**.

На математиката се "издъних", понеже няма как да не съм перманентно влюбен... Стиховете и въздишките не са много добро средство да се подготвиш за един изпит. Дори и да си останил в класиката на няколко народа...

И когато записах инженерство и изкарах случайно един семестър, понеже там имаше не само математика и физика, но и рисуване, пак не издържах. Записах българска филология, а Венно въздъхна: "Пак по пътя на най-малкото съпротивление!"... Не че и там няма усилия и наука, 32 изпита. Но той искаше да каже, че специално за мене там няма толкова добри условия за развитие на концентрацията, няма височини, достатъчно трудни за овладяване. Не пренебрегваше филологията като наука и литературата като океан от красота и познание, но лично за мене считаше, че това е област, която ме свързва с миналото ми и не може да развие съсредоточението, както го развиват математиката,

физиката, логиката, "точните" и природните науки. Дипломирахме се с две филологии с отличен само няколко души в края на следването, но какво от това? Ридò на Самоков пред Чомолунгма...

Това е едната страна. Обаче Небето използва всичко и се съобразява със силните ни страни, за да направим все пак нещо полезно в този свят, ако не сме на ниво да бъдем духовни алпинисти. За личната ми еволюция, може би, филологията не бе добра, но за експертна работа по Словото в един век, когато то дойде и идва в България и Русия, става. Става и за библиотека "Прекрасни чудаци", и за някои други публикации тук и в чужбина, и за излизания по телевизията не само в България. Ако човек има 20 сайта в интернет и само в един от тях са влизали над 50 хиляди души, ползата не е като без хич. Ако това е от тщеславие, то ще си проличи в лицето и аурата на човека, но може и да има някакви ползички...

ДРУГ СЛУЧАЙ, КОЙТО искам да разкажа във връзка с едно мое лично емоционално преживяване, някъде през 1970-71 година. Имах една приятелка, която много обичах и обичам и си мислех, че тя е единствената, която може да ме съсредоточи емоционално в един фокус – бях готов да се оженя за нея и да бъда с нея "до гроб".. Венно знаеше за нея и дори един ден каза, че май че само тя е можела да ме спаси. Сърдечната концентрация може да е равносилна на 100 завършени факултета по математика. И в годината, в която мислех, че това вече е назряло и може да стане, че и двамата сме вече осъзнали, че сме един за друг и че никога няма да се разделяме, тя реагира отрицателно и аз преживях това много тежко. Тя не изпълни едно свое обещание,

направи се, че не ми е обещала нещо и аз се върнах на Рила в извънредно тежко състояние и живеех нормално само с крайчеца на съзнанието си. Впрочем, аз вече не отивах нито на на Молитвения връх, нито на Паневритмия – само лежах там на някоя поляна и си избирах по-отдалечени места между клековете и лежах по цял ден като безумните, гледайки през сълзи небето и нейната снимка или спейки по цял ден. Не намирах никакъв смисъл в нищо. Всичко това беше като на длан пред Венно, с който бяхме всяка година в една палатка. Но той никога не си позволи, никога до този момент не си бе разрешил да се вмесва в личния ни живот, а само ни помагаше по някакъв таен начин. Беше безкрайно деликатен. Всяка вечер аз, с гръб към него в палатката, си плачех без глас. Стремях се да не се разбере, сякаш той не знае и не вижда всичко...

Когато по едно време се обърнах с гръб към стената на палатката (този случай съм го разказвал нееднократно на някои приятели досега), аз усетих нещо топло през плата на палатката, чух звук и разбрах, че това е животно. Разбрах, че това е едно куче, което беше легнало и си беше допряло гърба до моя през палатката. Така ние взаимно се топлехме, но физическото стопляне не беше нищо в сравнение с това, което усетих като участие, като помощ – просто това същество ми топлеше душата. Тази Сила, която го беше изпратила, бе намерила най-подходящия начин да ми се помогне в този труден момент. Сякаш това животно усещаше моето тежко състояние и постоянно скимтеше, през цялата нощ. Тихичко скимтеше, сякаш плачеше заедно с мене. Сутрин, все пак, въпреки състоянието си, аз си представях къде искам да отида – на различни места по Рила. Казвах си, че искам да отида на еди коя си поляна или на еди кой си връх. Най-странното беше, че това куче тръгваше

пред мене сутрин и отиваше точно там, където аз си бях определил да остана през деня. След това изчезваше някъде. И вечер, когато се прибирах в палатката, то идваше и лягаше по същия начин, допирайки гърба си до моя през платното и цяла нощ лекичко, тихичко проскимтяваше.

Интересно е, че подобни случаи с животни на Изгрева и на Рила е имало много по време на физическото присъствие на Учителя на Земята, както и след това. Много добре помня какво ни разказваше Теофана Савова за едно куче, което Учителят бил пратил да ги пази пред палатката, когато тя е живяла със сестра си на Изгрева.

За коравите души тия сълзи и въздишки може да са непонятни и един отдавна отминал етап (а може би и предстоящ...), но в живота и литературата е пълно с Ромеовци и Жулиети, с Лейли и Меджнуновци, с Дантевци и Петрарковци, с млади Вертеровци и пр., които не могат и не искат да живеят без любов.

Друг извънредно важен случай, който се оказа кардинален в моя живот и в който основна роля изигра пак бате Крум. На 26 години разбрах, че моят идеал да вървя по пътя на аскетизма не е моят път и че Учителят няма предвид физическата девственост, монашеската, калугерска "брахмачария". Не точно това е чистотата на ученика, което ни го бе обяснявал Петър Филипов.

Какво се случи конкретно? – Един ден, след като вече е бил изключително назрял моментът да реша този въпрос, но не съм го осъзнавал; след като аз бях вече станал опасен за самия себе си и за околните, понеже проповядвах активно така наречената "чистота и девственост" и някои бяха на път към психиатрията, най-после Венно се намеси. Вече имаше не един и два случая между приятелите, при които възникваха ярки характеропатии и ставаха психически

дерайлирания и даже самоубийства поради този вид фанатизъм. Официални и небесни статистики също потвърждават това. След като някои приятели бяха вече попаднали в психиатрията заради твърдото си решение да следват този остарял път, който не е за тях, явно Небето е решило да ми помогне да приключа с това мое минало. Защото не осъзнавах, че съм бил такъв много векове и това сега е започнало сериозно да ми пречи и примерът ми да става опасен и за другите. Защото някои млади хора ми подражаваха сляпо.

И един ден, рано сутринта, ние се видяхме с една приятелка, която ми каза: "Ние днеска с тебе ще се разхождаме цял ден из София." Не ми каза защо, но тя по интуиция е знаела или й е било казано отгоре, че трябва. Ние не бяхме общували много с нея, но бяхме приятели от Братството и съседи на Изгрева, когато живеех сам в къщата на вуйчо ми Славчо той тогава беше в Швейцария. И ходейки из града, шляейки се, както се казва, без определена цел, ние видяхме стотици леки коли с тъй наречените "щастливи номера". Младежите вярвахме тогава в такова едно съвременно поверие, че ако номерът на една кола е от двете страни еднакъв или симетричен, т.е. 2112 или 2121 и т.н., то това е щастлив номер и то е едно предзнаменование за нещо хубаво, което може да ни се случи. Във всички векове е имало такива поддържащи човека суеверия, а може би и нещо истинско. Този ден ние видяхме стотици такива коли, което по никой начин не можеше да се обясни с никаква теория на вероятностите, защото почти всяка срещната кола беше такава. Но най-фрапиращото беше (и в това аз просто мога да се закълна, ако имах такъв навик), а и тя е свидетел на това и би могла винаги да го потвърди, че ние видяхме нещо абсурдно: пред нас минаха и всички автомобили, които бяха

с еднакви цифри, т.е. четирите единици, четирите двойки: мина и кола с четирите тройки и пр. В течение на този ден ние видяхме и кола с четири четворки, четирите петици и пр. – абсолютна фантастика! Това по никакъв начин не може да се обясни, освен с намеса на Небето. Ние бяхме силно впечатлени – включително до четирите деветки видяхме коли. Някой би могъл да каже, че си измислям, но нали има акашови записи?... Това никога не може да се забрави. Ние бяхме тъй сащисани от това, тя самата не знаеше за какво точно става дума, но тя е била усетила сутринта, че този ден ни се дава с някаква много важна цел. Тогава тя ми каза, вече някъде привечер: "Днес е ден, в който ще ти се случи нещо изключително важно и от което зависи целият ти живот от сега нататък!" И **тя** не знаеше точно какво, но и да е знаела, не ми го каза. Имам някъде нейна снимка и ако я намеря, ще я сложа тук за пълнота на разказа. Не ми е неудобно, защото **не тя** бе първата жена в живота ми, а **друга** тази вечер... Защо за Небето е било толкова важно да се осъзная в този план, и досега не знам съвсем точно. Може би знаят душите на 4те ми прекрасни деца. Не се знае колко чифта диамантени пантофи са изтъркали те или ангелите им, докато изгонят калугерските ми дяволи... Е, лошите хора в "братството" говорят, че съм имал много повече деца, но нали Бог гледа? Нали всичко се снима в акашовите филми? Включително и това, дали официалните ни деца са наши биологически или само сме ги припознали...

Доколкото "нашите" деца са "наши" и в езотеричен, и в буквалния смисъл, не трябва да разкриваме никому... Не винаги да припознаеш едно дете значи точно **ти** да си му бащата, особено когато майките не са сигурни кой е точно или предпочитат да не казват. Не от страх, а от висок идеал както ще правят съвършените жени на бъдещото човечество

и както живеят всички в Свободната Вселена.. Мисля обаче, че имам един грях: не се съгласих да припозная още едно дете, когато една мила и кротка позната от духовните среди ме помоли за това. Само защото тогава бях вече женен и жена ми не се съгласи... А момченцето й беше като ангел и аз цял живот се питам дали не го лиших от нещо, което е искал Бог от мене. по-късно се успокоих разбрах от беседите и от едни други текстове, че децата без бащино име и фамилия са синове и дъщери Божии.

Освен това, не винаги едно дете се зачева и ражда **физически** ние извикваме най-различни духове за вселяване или обитаване около нас и без нужда от плътско въплъщение. Не винаги едното или другото става чрез класическото сливане на мъжа и жената в сакралните науки и тайнства има случаи, когато едно зачеване или невидимо раждане става само при среща на очите на две души, определени да го извикат на Земята. Романтичната поезия на Изтока е пълна с влюбени, които се поглеждат и падат на земята от чувства. Това не е "нисш" астрал, това е **Зачеване**! В бъдеще децата ще идват на земята точно така и по други красиви начини, не по-малко силни и красиви от най-шеметните огнения при допир на кожите... Не че плътският контакт без микрон разстояние не е нещо божествено и свещено. най-великият Учител, когото познаваме, казва нееднократно, че всяка майка си остава винаги девствена, ако е заченала от човек с дух и душа. Не е изключено и някои мъже, нарочени за "разпуснати" от човешките клюки, да са си останали целомъдрени в очите на Бога, понеже това личи от чистотата на кръвта и на аурата им, невинността на лицето и погледа. Както ще разкажа след малко, точно това ми цитира от една беседа и Венно, когато вече мислех за самоубийство, понеже онази вечер бях решил, съм бил загубил "чистотата" си...

Един Посветен, който засече това, на другия ден ме бе изгледал ледено и престана да ми говори. Друг ме сканира със смесени чувства веднага след "паметната" за мене нощ и ми го каза, но не ме утеши. Тия хора виждаха всичко! Ние сме **колектив**, **един** организъм в Школата, не можем да не бъдем загрижени и съпричастни. Трети Посветен и Адепт, също бил при Учителя десетки години и много векове, и той реагира незабавно по моя случай, но по съвсем друг начин. Не само че ме посрещна топло и сияеше целият от радост, но ми показа и думите Учителя черно на бяло в един от томовете Му: "Чистота и девственост значи изпълнение на волята Божия".

И така, още същата вечер, съвършено неочаквано за мене, (бях у дома сам – моите родители бяха заминали на море) дойде в къщи една много моя близка приятелка, към която аз имах много силно чувство и за пръв път на тази възраст – на 26 години – аз стигнах до интимно преживяване с жена, както всички нормални хора. Аз обаче съвсем не бях готов за това психически и идейно. Ето защо преживях много тежко своето "падение", както считах тогава. Взех това за най-големия ми провал в живота и за пълен крах, тъй като много години наред се бях молил с една молитва Господ да ме убие на място, ако ми се случи да имам връзка с жена. И поради влиянието на някои източни школи и локални мъдреци от Братството, проповядващи физическата девственост като задължителен път и метод за ученичество и за възлизане към Бога, аз изпаднах в много силен вътрешен смут и стигнах до отчаяние. В този дух няколко години ме бе възпитавал онзи брат от Братството, който изигра огромна роля в нашия живот – на няколко души и неизвестно на колко още в България, който именно ни възпитаваше така и тълкуваше учението на Учителя и Неговите методи по този

начин, давайки ни личен пример. Това беше брат Петър Филипов, към когото аз веднага след тази нощ тръгнах, с надеждата, че той ще може да ме утеши и да ми обясни има ли някакъв начин да изляза от "калта", тъй като мислех, че вече съм отписан от Школата и живота напълно.

И наистина, именно във връзка с този случай, който се оказа повратен момент в живота ми, трима души от Братството – първият П.Филипов, вторият е брат Борис, и третият – Крум Въжаров реагираха по три абсолютно различни начина. Ето, трима души, мога да кажа глави на цели направления, цели школи, реагираха по три различни начина! И тримата засякоха "падението" ми, никой не им бе казал нищо и нямаше как. Аз и при тримата отидох последователно още на другия ден до обед и те ми дадоха да разбера, че са "засекли" тази случка, която за мене беше фатално събитие. Но оценката на всеки бе крайно различна – едната крайно отрицателна, едната двусмислена, а третата крайно положителна, за което аз сега ще ви разкажа. Днес със сигурност мога да кажа, че третата ми спаси живота.

Значи, първият човек, към който аз тръгнах на следващия ден, беше брат П.Филипов, при който се бяхме събирали много често и бяхме преживели изключителни състояния, изключителни неща в сферата на мистичния път на ученика. Тези огромни постижения, които той имаше и предлагаше на нас според методите, които той представяше за централни в учението, бяха една много висока летва за нас. И аз мисля, че после никой от нас не издържа на темпа на този брат, на темпа на един ученик, който може би си остана светец в този класически смисъл – да няма сексуален живот. Когато вече се приближавах към неговия дом, в който вратата винаги беше отворена за мен и даже той винаги излизаще да ме посрещне още когато бях зад ъгъла, аз го

видях да копае в градината си. Беше напълно ясно, че той ме е видял отдалече, защото това беше очевидно и аз вече се приближавах към портата му и мислех, че ще я отвори и сега – както винаги в такива случаи, той ни виждаше предварително и ни отваряше. Тези хора виждат всичко, както и Учителят е виждал много хора отдалече. Той е виждал вътрешно, че идват, така и брат Петър не веднъж ни е посрещал – знаеше и отваряше вратата често миг преди да звъннем. Той си върши работата, но получава сигнал и излиза и посреща даден човек, на който държи. Или пък, ако трябва да не се види с някой, той просто не отваря – предварително знае. Този път той беше в градината, така че беше много по-лесно да се приближи и да ме посрещне на външната врата още. Но аз видях как той все по-съсредоточено и по-съсредоточено копаеше в градината си и аз дори се позабавих. Значи, който и да се спре отвънка на мрежата на 3-4 метра от него, не може да не му направи попадне в периферното зрение и той да не си вдигне главата, защото един адепт е изключително чувствителен, сензитивен и ясновидец. Аз имах надеждата, че ще ме покани. Но той се намръщи още повече и ми даде да разбера, че между нас повече не може да има нищо. Едва дълги години след това – няколко години след "случката" – той благоволи да разговаря с мен отново, но далеч не така мило, както в началото. Едносрично и служебно. С други думи, аз бях отписан от неговия списък от хората, за които той бе привикал, с надежда да издържат този основен изпит, според неговото разбиране, за "чистота и девственост" на ученика.

Вторият човек, при който аз отидох с надеждата, че може да ме успокои и да ми даде начин да се "изчистя", ако въобще това е възможно, както тогава си мислех – да изкупя огромната си вина, това беше брат Борис. Много добре си

спомням, че тогава се бяха събрали няколко души при него. Имаше и чужденци и някой им превеждаше. И той тогава ме погледна в очите и започна да разказва една приказка за някакъв царски син, който слязъл на Земята и не успял да опази чиста дрехата си и я **опетнил**. Това аз възприех като пряко засичане на моя случай, понеже той, разказвайки, ме гледаше "в упор", но разказваше всичко това с благ тон. Изводът му беше, че това е било неизбежно в пътя този царски син, че това му е било в кармата. Не че е фатално по принцип, но е било пример как изборът на партньора може да ни размъти аурата и да ни забави еволюцията. Аз сега не си спомням как завърши тази приказка, в която той фиксира моя случай и даде оценка и перспектива за трансформация, за ново развитие. Но спомням си, че наистина бях останал с двойствено впечатление за това, което брат Борис беше изказал. Удивен бях от констатацията, която и той бе направил по вътрешен път, но, от това не ми стана полеко.

По тази причина се е наложило да се намеси "Третият". Той изигра основна роля в живота ми именно във връзка с това събитие. Тази изненадваща положителна реакция на Небето, на Учителя чрез тази изключителна личност, ми даде криле, даде криле и на приятелите, оплетени от влиянията на други школи, на други личности, а аз им бях нещо като пример... Те обикновено вкарват много души в неразрешими противоречия и някои даже загиват. Има хора, които се самоубиха по тази причина; други са се разболявали, трети са полудявали, четвърти развиват ярки психопатии и характеропатии, които върлуват и до ден днешен в много общества, включително и в тъй нар. "бяло братство". Пети не полудяват, но стават на бабички и дядовци, които фъфлят Учението с цитати и, кой знае защо, стават **авторитети** за някои. Това са хора, които са възприели неправилно някои

от твърденията на Учителя и са си въобразили, че интимният живот между мъжа и жената е грешен. Или че не е грешен, само когато е за създаване на деца, а през останалото време, даже и когато спят на един креват, не трябва да се пипат. Ние сме наблюдавали как изглеждат и знаем колко са здрави такива хора, въпреки че сме израсли край тях и ги обичаме. Без да искаме да критикуваме, можем със сигурност да кажем, че не познаваме такива, които да вървят по пътя на подобно самоизмъчване и да останат хармонични, млади, здрави и прекрасни. Поне аз не познавам такъв човек. Виждал съм възрастни монаси от църквата или девственици от други общества, но те са с несъвършено тяло или строги, измъчени лица. Гледа те отчуждено и строго и се кръсти, когато види разголено момиче по улицата... Петър Филипов точно затова ни съветваше да гледаме нагоре, когато вървим из града, за да не ни попадне погледа на нещо съблазнително...

Да цитирам ли сега тук няколкостотин мисли от беседите в защита на интимната любов и голотата?...

И така, през един слънчев ден на септември 1968 год. брат Крум нашият любим Венно, ни поведе през Костенец една група приятели към Белмекен. Колкото и прелестен да бе денят, толкова по-тъмно и ледено беше на душата ми. Аз считах, че съм загубил смисъла на живота си. Не можех да си намеря място! Въпреки че беше още в началото на септември (току що бях приет за студент), беше още твърде топло и ние бяхме взели със себе си спални чували, с намерение да спим навънка, ако е възможно. По пътя нагоре ние срещнахме един възрастен турист, който сподели, че е повече от месец в планината и че не само в това време, но и през целия си живот като турист никога не е виждал "**по-сияен и по-прекрасен ден от този**". Сякаш нарочно го каза по някаква

причина точно на мене, поглеждайки ме особено. Много по-късно се сетих, че разни посветени и адепти от Агарта се "мотаят" по света и особено в планината, с надеждата да ни влеят нещо в главата. Наистина, ние се дивяхме, че въздухът беше невъзможно свеж и прозрачен. Беше тъй приятно и чудно, че и ние, които толкова много сме ходили в планината, чувствахме, че сме попаднали за пръв път в рая – нещо съвсем, съвсем необикновено. Това обаче не помагаше на мен да ми стане по-леко. В групата беше и тази приятелка, с която аз бях "прегрешил". Въпреки кристалния ден и въпреки че бяхме една съвсем "вътрешна" група – най-приближени на Венно, във въздуха се усещаше как приятелите трескаво мислят за това, което се беше случило, тъй като сигурно някой "дух" беше разпространил, че "крепостта вече е превзета". Приятелката се е била раздрънкала по телефоните още в ранната утрин... Това беше до такава степен некоректно, че още на следващия ден след онази паметна вечер ми се обадиха чак **от Париж** да ме питат вярно ли е... И вълненията около това кой е правият път и падение ли е физическата връзка между мъжа и жената, продължаваха разпалено. Тъй като много от приятелите бяха все още силно под моето влияние, след като години наред аз бях най-яркият трибун на така наречената "чистота" и "девственост" или "брахмачария", положението не бе никак лесно. .Използвам източния термин, защото ние тогава много го употребявахме – не само него, но и други като "самадхи", "ниралвакалпа-самадхи" и пр., въпреки че основният ни път е пътят на Словото и Делото на Учителя. Аз се скъсвах да убеждавам младите хора с приказки и чертежи как, като се запуши тапата отдолу, кундалини тутакси почва да се изкачва нагоре като по термометър и затова сахасрар ни е вързан в кърпа... Едно източно учение

отпреди хиляди години, което не е претърпяло никаква еволюция. Тогава още не знаехме за "тантра" един опит на Небето да спаси фанатиците от рухването в идеологическата бездна. Тия стари модели и учения, малко по-късно Венно ги нарече "пълни фантазии".

Така, ние се изкачихме и привечер бяхме вече около хижата. Беше тъй топло, че решихме да спим навън. Накладохме огън, попяхме си, поговорихме – и със спалните чували осъмнахме сутринта със скреж по нас и по тревата, защото беше вече септември, но щастливи. Естествено, с изключение на мен... Станахме и се заизкачвахме в ранни зори към връх Белмекен. Там ние не бяхме в състояние да си кажем и името от следващото чудо след предишния сияен ден. След посрещането на изгрева, дълго време не можахме дори да запеем, защото тишината беше тъй божествена и зашеметяваща, че даже ти се замайва главата. Чували ли сте в такава тишина как ръкопляскат милиони ангели? Небето и панорамата бяха тъй кристални, че дори и молитва и духовна песен, чувствахме, че ще накърни това великолепие. Все пак, по някое време пропяхме, прочете се беседа, помолихме се – но и бурните облаци и гръмотевици, които се носеха в духовния въздух и на които аз бях епицентърът тогава, не можеха да бъдат пръснати веднага даже от този наистина съвършено необикновен ден. Приятелите до един, не само на този връх, но и из цяла България и отчасти в чужбина, поради "братското радио", в този момент се пукаха по шевовете от мислене дали наистина съм пропаднал и дали калугерството е единственият път към Бога.

Естествено, че Венно през цялото време е съзнавал и виждал това, защото думите, които каза след малко, са паметни за мен и за всички приятели, които бяха на върха, и този проблем и тази мисъл занимаваха всички дори и там,

въпреки че някои може и да не са знаели. Токът се предава по индукция. Мълвата беше разпространена от "някого" нашироко, което личеше от разговорите по пътя към Белмекен и погледите към мене, въпреки че аз мълчах като гроб, тъй като ми беше невъзможно да проговоря. Въпросната приятелка гледаше гордо и победоносно...

Що е грехопадение? Грехопадение и грях, престъпление ли е, че някой е допуснал в живота си да има физическа връзка с другия пол? Изреждаха се километрични аргументи и цитати от Учителя в полза на разбирането за чистотата като физическа девственост – защото в Учителя има и такива изказвания. Други плахо цитираха една две противоположни мисли... Аз тогава все още не бях специалист по противоположните мисли и цитати от Учителя, тъй като едва след това се въоръжих и спасих с тях. Кръстих речника си "ДЕС" "Диалектическа енциклопедия на Словото", цитатна книга с по тези, антитези и синтези, с академични отправки. Тезите на Учителя в защита на половия живот са не по-малко от антитезите, но и да ги знаех тогава, пак нямаше да имам съзнанието да ги осмисля, тъй като убежденията ми бяха твърдо циментирани с други цитати от Учителя, които ми бяха набили в главата някои хора. Тези хора реагираха мигновено и като със сатър, ако им покажеш страницата с такава мисъл в някой отпечатан том даже и тия, които ги е проверявал лично Учителят. Обясняваха без замисляне какво всъщност е искал да каже Той, понеже не бил го казал в буквалния смисъл. Или обвиняваха стенографите,че били измислили такива думи в Неговата уста за самооправдание, понеже и те (някои от тях) били вече омърсени и пропаднали и си признават това публично. Не съобразяваха или не искаха да помислят, че подобна мисъл не фигурира на това място в останалите

стенограми на същата беседа не защото не било казано такова нещо от Учителя, а понеже "пропадналите", в които има и любов към Истината, не смеят да съкратят и една буквичка от Словото Божие.

И в тишината, когато ние всички бяхме едновременно захласнати от това утро и странно замислени след един кратък разговор върху беседата, която четохме и която по един удивителен начин касаеше точно този проблем, Венно каза:

Знаете ли за кого днес се дава тази прекрасен ден? – Дава си за... (спомена името ми), защото той за пръв път реши правилно проблема, който чука векове наред на вратите на неговата душа.

Сякаш над Белмекен бе паднал гръм!

В тези лични спомени, които разказвам, нямам за цел да доказвам или да оправдавам това или онова, защото доказването е "левият път". Ние не доказваме правотата си и не аргументираме постъпките си. Но ми се ще тук да спомена за някои неща, които ни е разказвал брат Борис, и за удобство сега направо ще копирам тук този спомен от една книга, въпреки че той ми го е разказвал това и лично.

Този случай е известен на много хора и са го разказвали и други. Става дума за ученика на Учителя Петко Гумнеров. Брат Борис разказва следното:

"Аз съм разправял често този случай. Един от възрастните братя, П.Гумнеров, беше направил някаква погрешка. Голяма "погрешка"! Голяма погрешка за онези години: беше целунал едно момиче... Как е станало и как го е целунал – това знаеха възрастните приятели. Те строго го осъдиха и отхвърлиха, като че ли е вън от Братството. Аз тогава бях младеж на 22 години, а те бяха възрастни братя. Тяхната представа за морала беше друга,

но заради тази целувка след време се развиха драматични събития, които ще разкажа при друг повод, защото историята е дълга и поучителна за много хора, както и за цялото Братство.

И сега, на този събор, присъства Петко Гумнеров. И някои от групите не искаха да го приемат, защото според тях Петко беше направил грях. Той беше останал самичък – беше "греховен" за всички. Така, както бе угнетен от постъпката си, както бе измъчен от презрението на всички, той беше един почти отчаян човек. Никой не го приемаше в групата, за да може да се качи горе в горницата и да се помоли заедно с тях. Не го щат! Всички групи се изредиха в горницата да си направят молитвата. Тази задача беше приключена. Тогава Петко минава случайно покрай вилата, Учителят излиза и му казва: "Петко – той се спира, ела да излезем двамата да се помолим горе." Братът остава като втрещен. Учителят го взема под ръка и влизат горе, направят си молитвата както трябва – не бързат, защото всички групи са вече минали, слезли са долу и са се разположили. След известно време слиза отгоре един възроден Петко. Слиза усмихнат, просветнал. От очите му текат сълзи от радост; до него е Великият Учител! Всички устремяват погледа си към тях. Петко целува ръка на Учителя и си отива. Приятелите мълчат и наблюдават гледката. Това е едно живо човешко възкресение!

И оттогава Петко не го измъчваше туй, че приятелите го пренебрегват. Те продължиха да го пренебрегват, понеже онази целувка стоеше пред тях като смъртен грях.

Но след известно време заради тази целувка се развиха такива събития, след което нещата се промениха коренно, защото развръзката на тези събития беше

драматична и поучителна за всички. Какви бяха те, ще ви разкажа друг път."

"Ето как е започнала цялата история – разказва следващия път брат Борис. – Домът на Петко Гумнеров беше отворен за всички. Той стана Божи дом. Тук Учителят живееше, приемаше непрекъснато гости и държеше пред отворения прозорец своите беседи. Българите по онова време тачеха неделята и селянинът и гражданинът не работеха този ден. По селата ходеха на черква сутрин, а следобед правеха кръшни хора по мегданите. Гражданите в градовете сутрин посещаваха черквите, но не всички. Пълнеха кафенетата, а вечерта всеки се запиляваше там, където му душа искаше.

За нашите приятели неделята също беше Божи ден. В двора на чичо Петко бе пълно с народ.

Един ден, като вижда толкова много хора в градината, кой знае как се повдигат в него светли чувства и той развълнуван прегръща едно малко момиченце на 10 години и го целува. А чичо Петко е женен, но няма деца. Да целунеш чужди деца пред толкова народ – не е прието и разрешено от тогавашните порядки. Другите приятели виждат това и за тях това е голям грях – голям срам! Да целунеш едно момиче! И то в градината пред всички го прегръща и го целува... Тогава тези неща не се допущаха. Моралът бе друг – много строг. Да се видят млади прегърнати по улиците и да вървят, както това сега става и се прави, и че дори се целуват... Тогава такова нещо бе изключено. Други бяха времената – продължава разказа си брат Борис. След тази целувка започва една гълчка кампания срещу него и общо недоволство. Събират се възрастните приятели и осъждат чичо Петко. А през това време Учителят не е в София, а в Сливен. Заедно с група

приятели са опънали палатки на Сините камъни – там, до извора на "Кушбунар".

Приятелите правят съд; ускоряват го и го "изключват" от Братството. Казват му: "Ти вече не си брат. Не си от Братството!" Като го изключват, решават, че Учителят не бива повече да живее у чичо Петко, защото той вече е опозорен. Тогава един от богатите членове на току що формирания съд предлага хубава стая в удобната си голяма и богата къща с прислуга. Това е един богат човек, голям издател – ръководи военното издателство, където има фирма "Лазар Котев и Гужгулов". Има складове за литература на ул."Бенковски" 19. Освен това той притежава единствения склад на всички теософски книги на ул. "Алабинска" №37. В неговите складове се държат отпечатани беседи на Учителя – беседите "Сила и живот". Изобщо – преуспял и богат човек.

Тогава той решава да финансира и плати пътните на една делегация от трима човека, които трябва да отидат в Сливен при Учителя и да съобщят решението на съда, че чичо Петко е изключен от Братството и че Учителят трябва да се прехвърли да живее в богатата къща на Лазар Котев. Така те съставят тричленна комисия. Вторият член на комисията е Тодор Бъчваров. Той е общественик и теософ. Издава библиотека "Духовен живот" и чрез нея издаде много окултна литература. Движеше се и в нашите среди, познаваше Учителя, но го взимаше за обикновен човек човек, макар и по-напреднал; учен и по-преуспял проповедник...

Третият член на комисията бе Иван Радославов, прогимназиален учител по история. Една изключително надарена личност, историк с голям дар слово. Около Учителя е още от първите години.

И така, тричленната делегация тръгва от София за Сливен да поднесе пред Учителя своето решение.

В същото време сестра Паша сутринта полива на Учителя да се измие. Той й посочва на запад три облачета и й казва: "Днес ще имаме гости, трима души от София – цяла делегация..."

След закуската Паша си взима сбогом и си тръгва – бърза за влака. Брат Шишманов я изпраща и съпровожда до гарата. На пловдивската гара тя трябва да смени влака и чака да дойде влака за София. Ето, влакът от София пристига и оттам слизат трима братя. Те се срещат и запитват Паша: "Ти откъде идваш?" – "Идвам от Сините камъни, където е Учителят." А брат Иван Радославов, понеже са близки с нея, й се доверява: "Отиваме при Учителя на Сините камъни, обаче тайно – никой да не знае..." Паша се усмихва: "Учителят вече знае за вашето идване – "трима братя – делегация от София." "Откъде знае – никой не Му е писал?! Никой не знае за нашето заминаване!" "Да, Учителят прочете това нещо на небето..."

Братята са поласкани. Виж ти! Невидимият свят предупреждава за тяхното идване... Това дава кураж на братята и ги насърчава.

Пристигат на Сините камъни. Учителят ги посреща сдържано, сериозно и строго. Братята застават пред Него и Иван Радославов започва да излага случая. Той говори така вдъхновено и убедително, че другите двама от делегацията слушат със зяпнали уста и само кимат с глава, потвърждавайки, че са съгласни с Радославов. Учителят обаче мълчи, смръщил чело. Дълбоки бръчки са се врязали в челото Му, нито дума не казва. Колкото повече говори братът за вината на Петко Гумнеров че е целунал

онова 10-годишно момиченце по вътрешен импулс, толкова Учителят става по-строг и гневен. Свършва братът, Учителят мълчи, става чак неудобно. Братята се чувстват неловко.

Накрая Той се обръща към Радославов и му казва са́мо една дума: "Осра се!" Останалите не могат да повярват, че Учителят е способен да каже такава дума, защото те знаят, че се осират само малките деца и старите хора, и то при особени случаи... А тук такава дума не върви, след такава дълга реч и пред такава делегация. Но след няколко секунди те усещат действието на тази дума, навеждат глава и се засрамват. Изведнъж Учителят отсича: "Вие извършихте една голяма глупост!"

Братята остават като гръмнати. Всичката им увереност пропада. И Учителят продължава: "Ученикът няма право да коригира Божественото! И понеже вие си позволихте да коригирате Божественото – ето какво ще ви се случи: единият от вас още тази година ще си замине, вторият от вас ще изгуби богатството си – ще остане последен бедняк, а третият от вас ще остане сам самичък и никой няма да го погледне."

Братята си отиват като попарени още същия ден. Лазар Котев, който финансирал пътуването на делегацията, следващата година фалира и от богатството му не остана никакъв помен.

Тодор Бъчваров си заминава още същата година и двамата от делегацията присъстваха на погребението му. А Иван Радославов дочака дълбоки старини. След като онзи предприемач го излъга и му се ипотекира къщата и мястото, той трябваше да дойде да живее на Изгрева в една барака. Дъщеря му Люба се помина, а след нея и жена му и той остана сам самичък..."

Учителят! Милият наш Учител! Единствен в света! Ако не беше Той, досега милиони щяхме да сме в гробищата.

И сега се връщам отново на събитията на Белмекен през септември 1986 г. и продължавам разказа си. Преди него помествам тук **една моя автентична снимка от същото утро на Белмекен,** за което разказвам. Някой ме е снимал с моя апарат минути след като Венно бе казал тия думи за мене. Скромно или не, слагам я. Няма и следа от гръмотевичната буря, която се бе разразила в мене преди няколко седмици до няколко минути преди снимката. Но едва днес, 45 години след този ден,, когато редактирам тия свои спомени, аз осъзнавам, че двата термоса, които държа, са също ясен символ. **Истината и Мъдростта, студеното и топлото трябва да се целунат, не да ни правят на парчета**. В оригиналния диапозитив се виждат два лъча над главата ми, но това може да е било дефект, не трансцендентална фотография. Може и да съм ги изтрил във Фотошопа. Ако са били истински, те са израз на Смирението. Когато ученикът се смири и разбере най-после Учителя си, над главата му се появява Втори Лъч. Но това за мене повече прилича на фантазия ние сме много по-долу дори от гениите и светиите,

за Ученик и Апостол е твърде рано.

След този ден настъпи дълго душевно спокойствие в мене и аз разбрах, че не бих могъл да преживея живота си без близка и сродна душа, т.е. без любима жена, и често се стремях да открия такава душа в живота си. Затова допуснах и брака си, затова се родиха и тези прекрасни деца. Но това, че туй не се получи и до ден днешен тъй, както го очаквах и мечтаех да стане, има някакви други, сложни причини. То не отменя думите на Венно, че **правилно** съм решил основния въпрос, който е трябвало да реша в това прераждане, а означава нещо, което аз и до ден днешен не мога да си го обясня. **Имах** хипотеза, но до края на физическото присъствие на Венно на Земята аз не му зададох този въпрос.

Какво е имал предвид и как се обяснява това, което той каза, аз го узнах след много години. Едва наскоро една приятелка ми каза нещо, което той е казал именно през 68-а година, когато се случи това нещо на Белмекен. Още тогава, на Рила, той бил казал на другите: "А сега той (споменал моето име) дълги, дълги години няма да може да си намери жена." Значи, една много противоречива ситуация: от една страна, Венно ме насочва към един нов път, а от друга страна, с неговата опитност и мъдрост и вероятно виждане в бъдещето, той още тогава прогнозира, че дълги години няма да мога да разреша този въпрос, няма да може да се намери за мене подходяща жена. И наистина, независимо от щастливите случаи, които човек може да има в живота си, стабилен брак и стабилна връзка в това отношение досега никога не се осъществи – по някаква дълбока причина, която Венно я е знаел, но аз не можах да го запитам защо е така.

Но – пропуснах да разкажа един наш разговор с него. Две-три години по-късно, именно във времето, когато ми се случи онова, което разказах за кучето до палатката, което се беше опирало на гърба ми всяка нощ и така ми беше помогнало по този начин. Точно по същото време в мене отново се появиха колебанията и съмненията не съм ли аз сгрешил и не трябва ли да се възвърна към идеала и към практиката, която ми е твърде добре позната от пещерите на Изтока и от манастирското ми минало в моите западни прераждания, където аз съм търсил, както хиляди и хиляди достойни мъже и жени, спасение в това, което те наричат "целомъдрие", "девственост", "чистота". Той, Венно, един ден се обърна към мене и каза: "Толкова години аз никога не съм те разпитвал, никога не съм се месил в тази твои проблеми, защото това е закон, че нямаме право да се намесваме в интимния живот на ближния по никакъв начин. Но все пак

аз виждам, че за тебе това е един много труден проблем и затова искам да ти задам ясно и точно въпроса: "Какво наричаш ти "девственост" и "чистота"? Как го възприемаш, как го обясняваш, какво определение му даваш?" – И аз, тъй като вече се бях дълбоко разочаровал от опитите да постигна хармонична интимна връзка с близка приятелка, бях вече на път да се възвърна към предишните си позиции и тогава му отговорих: "То е ясно какво значи девственост и чистота. Никакво докосване до противоположния пол – само духовни, платонични контакти!" И той каза: "Съжалявам, но аз трябва да ти кажа, просто да ти цитирам една мисъл от Учителя, която на много места се повтаря в беседите под една или друга форма." – И той, казвайки ми откъде е точно е в един том беседи, ми цитира една мисъл от Учителя, която ме накара да се замисля дълбоко: "Девственост и чистота – това означава изпълнение на волята Божия." Вече в каква форма се изпълнява волята Божия, това е въпрос. Има мисли в беседите, които са много по-широки, много по-дълбоки от това, което се възприема в някои религии, в някои течения, или по начина, по който възприемат самия Учител и беседите не малка част от неговите последователи. На друго място Той казва, че не е важно дали окултният ученик ще се жени или няма да се жени, но е важно дали, женейки се или не женейки се, той изпълнява волята Божия.

И заедно с това, в скоби, аз бих искал да спомена за един проблемен момент в общуването ми с Венно – бате Крум, при който ми се струва, че той натисна малко по-силно педала, отколкото, може би, беше необходимо. Вероятно с цел по-скоро да ме накара да се определя, вероятно с цел аз да престана да бъда нарастваща опасност в общуването си с младите приятелки. Общуване, което никога не е било от моя страна агресивно, но, във всеки случай, с едно излъчване

на човек, който не е разрешил този въпрос и дълги години, дори и до ден днешен, не го е разрешил. Той самият става някакъв особен магнитен център, който привлича душите от другия пол по такъв начин, че опасностите нарастват. Тогава Венно конкретно ми каза: "Ясно, че ти не би могъл да живееш без жена, но за теб е безкрайно трудно да откриеш измежду всички, които познаваш, достойна за тебе, защото твоята съпруга трябва да бъде само човек, който те разбира и е в твоя път има отношение към Учителя и Братството. Аз ти посочвам две приятелки, между които ти трябва да избереш." Той съвършено конкретно ме насочи към две приятелки, към които аз действително имах определено предпочитание – не само духовно, но и емоционално. Но в този момент не бях влюбен в нито една от тях тъй силно, както в една друга, която винаги съм обичал и която се оказа недостъпна за мен. Под давлението на тези негови думи, тъй като мислех, че действително трябва да бъда смирен и да изпълня това, което Небето ми е определило, а аз считах без никакво съмнение и колебание, че той предава думите на Учителя и на Небето, наистина се определих към едната от тези приятелки и се ожених за нея. Не мога да кажа за зло или за добро ние вярваме, че всичко е на този свят за добро. Стана така, че с нея след две години се разведохме и тя до днес няма никак приятни спомени за мен. Напротив, тя е крайно недоволна и мога да кажа – единственият случай в живота ми, при който досега не са решени положително проблемите ми с някого. Всъщност, има още само един случай с един учен човек от "братството", който ме мрази по съвършено непонятни за мене причини. Аз не съм виждал дъщеря си от повече от 20 години – от 2 годишната ѝ възраст насам. Не съм я виждал, защото майка ѝ казва, че ще я видя само през трупа ѝ – много тежки думи. Просто защото аз ги напуснах, след като

се опитах да живея две години в брак. Това че този брак не успя, ме накара да се разколебая сериозно във вярата си, че Венно тогава правилно ме е насочил към тази приятелка да свържа живота си с нея. Не искам да тълкувам сега дали това е негова грешка или е трябвало да се изпълни някаква кармична връзка на Земята, и заедно с това да се роди едно прекрасно дете, което всички обичат и то има извънредно добри качества. Тогава не съм знаел, че след 40 години ще припозная още едно, четвърто дете. Без да си задавам въпроса можем ли ние да бъдем бащи на децата и кои са точно биологическите им бащи. Децата са прекрасни и Бог е дал майките им да гласуват доверие на някого, че може да ги защити. А кой е "виновен" и девствен ли е или не това оставяме на акашовите филми.

Сега и тук искам да повторя по един категоричен начин отношението си по още един проблем: съдебните дела за издръжка. Това не е само мое мнение "в защита на мъжа".. Има ред психолози, социолози, психиатри и юристи, които констатират катастрофалните последствия от преследването за издръжка милиони случаи на разбити нерви, сърца и души и увредено здраве само по тази причина. Другото оставяме настрана разводите и т.н. Това са си **отделни** статистики. Това мнение не е за защита на мъжа, но преди всичко и най-много е за защита на майката и детето, на човешката душа. Заставяйки жената да съобщи няколко имена на възможните "виновни" и да се идентифицира по този начин истинския "престъпник" чрез биологичен анализ, сатанинската държава иска да ни внуши, че тя няма абсолютно никакви задължения към майката и детето и обезпечаването на един малък рай за нея с доживотна издръжка и безусловно безплатни грижи, продукти, защита, образование и пр. И дете от детските ясли може да изчисли, че такъв ресурс за Светицата Майка, дори

и пожизнен, е напълно по силите на която и да е държава, дори и най-бедната. Обаче в ума на тия царе, икономисти, изверги и тиквеници никога не може да се роди идеята, че Майката и детето трябва да са центъра на света, в центъра на всяка религия, етика, идеология, култура, наука, социология и икономика. И най-простото изчисление показва, че "пенсионирането" на жената и майката е тотално възможно даже още от самото й раждане: достатъчно е, че Бог е слязъл на земята като още едно малко момиченце, още една наша безсмъртна любима, вдъхновителка, двигателка на смисъла на живота, майка, приятелка, творкиня, богиня и какво ли още не. Трябва да си много черен дявол и напълно умопобъркан икономист, за да не направиш едно такова елементарно изчисление. Колко стотин къщички и апартамента могат да се построят само от едно излизане на един танк, един реактив и една ракета на един парад? Колко са милиардите на негодниците и институциите без душа, които търпят това положение? Съвсем близко е времето, когато на всички палачи на човечеството от този род ще бъде извит вратът, но е чудно как самите ние търпим овластените лихвари, които слагат в затвора някого за неплатени издръжки, обират за себе си нарастващите му задължения, но нито цент не отива за нещастните майки, които са били онеправдани. И да отива, то е плюмка не можеш да си купиш и тоалетна хартия. Да не говорим за потрошените нерви и унизените хора, които после не могат да се възстановят никога. Или нещо още по-лошо: да решат да станат и те изедници и лихвари.

Много от нещата, които разказвам тук, са от различни периоди, но няма просто вече никакъв начин да ги подредя в паметта си хронологично. Паметта ми е увредена от много сътресения и тежки професии, а конкретно от работата ми с

бензин по покривите. Сами за себе си, всички тези случаи са много интересни.

Много по-късно пак се случи още една неуговорена среща с бате Крум, Венно, каквито срещи са ставали безброй пъти с него.

Отидох в Несебър едно лято на море. От квартирното бюро ми дадоха частна квартира. Когато влязох в кухнята, ме посрещнаха една много близка приятелка и нейната сестра, които се оказаха, че са разпределени в същата къща.. Прекарахме наистина чудесно. Едната сестра и до днес ме гледа със светнали очи, дори и когато се срещаме през 10 или 20 години. Но другата... Колкото и да обичаш хората, ти винаги един ден ставаш много грешен и много виновен и Христовите думи за благия дух и за благия поглед се изпаряват без следа; молбата Му да прощаваме 77 пъти по 7 не се свежда даже и и до числото 1.

Но има и компенсация. Ако хубавите изненади не ни се случваха постоянно, щях да кажа, че е съвпадение.

Мария, която не се отдели от Венно цели 25 години. Точно един завършен курс в Школата!

А по теория на всякакви вероятности е невъзможно и друго нещо, което ми се случи в този град. По цялото черноморско крайбрежие, във всички възможни курортни градове, къмпинги и села, които хората избират за летуване, просто е малко невероятно още на следващия ден да се натъкнеш на още две сродни души, при това старателно скрити... Когато тръгнах по брега, аз почувствах, че трябва да завия зад една дюна и попаднах – стъпките ми просто точно ме доведоха там, дето лежаха той, Венно, и една приятелка, която години наред беше негова близка, сродна душа: И на Рила, и навсякъде, тя беше с него. Спасяваше го от измръзване и в братската къща, където едно много духовно семейство му спря тока, за да му отмъсти за нещо. Тя топлеше тухли, за да не му се изостри пневмонията окончателно.

И той, зад дюната, реагира много приятно, казвайки, че няма начин сродните души да не се "подушат", да не се открият, независимо къде се намират из вселената.

Ние с него много често имаме силна телепатична връзка. Много често той изговаряше това, което аз мислех, или обратното. Брат Борис и с. Мария Тодорова казваха, че е изключено да се скрият някъде по Рила или по Витоша или където и да е из България и "Крумчо" да не ги намери. "Винаги – казват – пристига, ако ще и да сме на края на света."

И за един подобен случай, по-рано от този, с една приятелка, която сега е в Париж, искам да разкажа как я запознах с него. Бяхме на Мусала на Рила Аз на връщане си забравих статива и оставих групата, която той водеше, вече да си слиза надолу към Боровец, откъдето взимахме обикновено рейса за София, и им казах: "Извинявайте, аз ще дойда по-късно. Ако ви настигна – добре. Но може би няма

да ви настигна, защото това е доста път." За 2 часа трябваше да отида и да се върна. И да пропусна рейса, ще взема друг. За всеки случай си взех с тях довиждане. После се върнах, качих се на това езеро и си прибрах забравения статив. Понякога грешим и забравяме съвсем не случайно. Намерих го точно там, където го бях оставил, и в същото време чух някой да вика: "Мартаа, Маартаа!..." И това име се носеше из канарите, сякаш искаше да ме накара да зазвучи в мене. И се оказа, че е имало защо. Защото много скоро след това, на хижата, аз се срещнах с една стара приятелка, Марта, дъщеря на един от учениците на Учителя и виден професор. С нея се знаехме от малки на Изгрева и не се бяхме виждали дълги години. Двамата се зарадвахме на нашата среща и тя сподели, че отдавна искала да се видим и чуем и че в момента в нейния живот имало един много голям проблем. Имала един интимен приятел, който е също на тази екскурзия, но с който току що се били скарали и тя му казала, че повече никога няма да се виждат. Той нямал нейните разбирания и това постоянно водело до кавги и спорове – позната история. Каза ми, че е много щастлива, че точно в този момент се срещаме, защото чувствала, че трябва да се върне към Учителя, към Братството. Помоли ме да я запозная с мои приятели, с такива хора, защото тя нямала подходяща среда. Казах й: "Аз тръгвам надолу, и когато се върнем в София, ще те запозная." Тя казва: "Не може ли да тръгна с тебе сега? Не искам повече да ме преследва!. Моля те, вземи ме със себе си да слизаме заедно надолу." Тръгнахме. В същото време аз, надявайки се, че групата, която води бате Крум, може още да не е стигнала до Боровец, мислено му изпращам молба: "Не можеш ли малко да позадържиш групата, за да те запозная с Марта, защото тя е една прекрасна и достойна душа?" Но това го казах мислено в себе си само като едно пожелание,

без надеждата, че мога да ги настигна, защото имаше 2 часа дистанция. Обаче, за моя приятна изненада, като приближихме Боровец, видяхме, че той се е разположил на една поляна с групата, закъснявайки за директния рейс съзнателно, защото след това вече няма директен рейс от Боровец за София трябва през Самоков. И аз се приближавам с Марта и с голяма радост ги запознавам, но още преди да си подадат ръцете, той ме погледна загадъчно, усмихна се и каза: "**Получих** телеграмата ти..."Този удивителен човек, който ние никога не можем да забравим и винаги ще пазим свята неговата памет, организираше и водеше групи по астрология и на още няколко теми, обучаваше ни. Лично мене **той** ме въведе в астрологията. Първо ме занимаваше самостоятелно, а след това в тези групи. Интересно, че точно тази приятелка Марта беше предоставила дома си за тези наши занимания и за повечето сбирки, особено по астрология. Никога не можем да забравим тези години! Той организираше, събираше най-близки приятели и ни занимаваше и със Сведенборг. Защото той беше превел, според неговата преценка, най-силните автори, които са най-близко до Учителя, а именно основни книги от Сведенборг и по астрология от Дейн Ръдир, освен че преведе и Алан Лео, когото считаше за популярен, но за много верен автор. Той пръв разкри на България, и след България сега на Русия, величината на Дейн Ръдиар. Имайки огромна подготовка като специалист психолог и педагог, завършил в Атина и София и проучил цялото съвременно познание в областта на философията и педагогиката; изчел цялата окултна литература в периода, когато за България тя е била достъпна, а след това на чужди езици всичко, което е могъл да получи, той прехвърли мост между съвременната наука и окултизма и учението на Учителя. Единствен той, от

най-голяма дълбочина, можа да направи този синтез, който изигра много голяма роля за нашето ориентиране, за нашето попадане в един много верен път.

Помня, че имаше случай, когато той ни възложи да пишем доклади върху Ръдиар по избрана от нас тема. За пръв път, мога да кажа, че аз не можех да изпълня едно толкова приятно поръчение. Всеки от приятелите беше подготвен и изнесе доклад от гледна точка на своята специалност. Там бяха повечето студенти или хора вече специалисти в дадени направления. Всеки свързваше Ръдиар със своята специалност, с духа и учението на Учителя. Аз тогава аргументирах своя отказ и невъзможност да напиша своята студия или доклад върху Ръдиар, казвайки, че Ръдиар не може да бъде коментиран, дори и в светлината на Учителя

той е съвършен. Сега вече имам малко по-друго мнение, т.е. имам представа в какъв смисъл и в какво отношение Ръдиар **може** да бъде допълнен, ако се коригира на места в духа на учението на Учителя. Но тогава за мен това беше невъзможно. Аз толкова се възхищавах от този колос на световната мъдрост в областта на астрологията, че напрво казах: "Не мога да изпълня такава задача. За мен това е абсурд, напълно невъзможно!" Въпреки това, по-късно написах „домашното" си и го четох на следващата ни сбирка на Витоша там, при брезичките. Бяхме насадили брезички, и даже горските ни похвалиха. Сега там е цяла гора. И тогава разбрах, че това изключително ниско самочувствие, с което ние живеехме в една епоха, в която Истината и Мъдростта бяха потъпкани и талантите на много хора са напълно неоценени, ни е довело до пълна липса на самоуважение. Ние нямахме самочувствие и мислехме, че не сме никак значими, че сме винаги начинаещи... И до ден днешен истинско самочувствие не се е появило у мнозина от нас, тъй както то съществува в най-хубавия смисъл на думата и в не чак толкова в окултисти и философи и учени на запад, които са имали свободата да се развиват професионално и да знаят своята собствена стойност и своето собствено равнище. най-интересното е, че срещайки се с някои хора на запад, които са специалисти в дадена област, когато те разговарят с тебе, те разговарят както с равен, като със специалист, с уважение – канят те на симпозиуми, на срещи, готови са да платят и храната, и хотела, и пътните. Някакси усещаш че си човек, уважаван. Оказа се дори, че има неща, от които те са крайно впечатлени като неизвестни за тях, оригинални и като експеримент, и като познание, и като интуиция, и като методика, и като методология. Тоест, все пак има нещо, което сме възприели от Учителя и което е постигнато.

С това искам да кажа, че този човек – Венно, бате Крум – значително ни помогна да осъзнаем, че все пак не сме в най-задните редици на мислителите в България, на славянството и в света. Напротив, дори има какво да дадем в повече на световната наука и култура, мъдрост, окултизъм. Ако не бяха публикациите и изявите ни в чужбина, нямаше да имаме критерий. Постоянно ни насърчаваше, заедно с огромната скромност, която излъчваше, и ни внушаваше да не губим своето самочувствие, в най-хубавия смисъл на думата – нещо, което някои от нас не можаха и да постигнат до днес. Всеки те прави на глупак тука, всеки ти трие сол на главата и задължително те апострофира и съветва.. Но, във всеки случай, има някои задоволителни резултати, особено в общуването с много добри специалисти, предимно на запад. Казвам това и по повод на неговото изказване за това мое малко писание върху Ръдиар тогава, което много ме поласка – надявам се да не е тщеславие... Иначе винаги, страхувайки се да не би това да е от суетност, човек пренебрегва всичко, което той сам е направил и няма преценка за действителната му стойност. Но при Венно тогава, в тази сбирка, когато ние четяхме тези наши работи, негова положителна оценка прозвуча за мене окуражаващо, даде ми надежда в някакъв смисъл, окрилѝ ме. Той каза: "Още не е настъпил века, в който една такава дисертация или студия ще може да бъде приета официално и отпечатана някъде; или обсъждана в един университет или в една академия." Може би той нарочно ме похвали тогава – малко да си поразперя перата... Нали все се стискаме да не ни ударят наоколо все българи...

Интересни бяха и заниманията ни с него и в други групи. Малцина участваха в другите групи, където ние четяхме неговия превод на Сведенборг през английски, и го обсъждахме. Самият Венно беше в центъра на тия

обсъждания и отговаряше на нашите въпроси по учението на **Емануил Сведенборг (1688-1772).** Той считаше, че един подход за свързване на съвременната наука с класическия окултзъм и мистицизъм и учението на Учителя може да мине през няколко силни фокуса Т.е., морето е учението на Учителя; другата лупа е Дейн Ръдиар (1895-1989), който третира гениално неофройдизма в лицето на **Карл Густав Юнг (1875-1961) и** съвременната психоаналитична и психосинтетична мисъл. Венно ни съветваше, както и Учителят е препоръчвал, да четем и изучаваме Сведенборг. Разбрахме, че няма по-напреднал мистик и ясновидец в историята на човечеството и Христовата наука от него. Това важи и за Сведенборг, и за мислители от рода на Дейн Ръдиар, **Джордж Сантаяна (1863-1962)** и др. Да си припомним някои от крилатите мъдрости на Сантаяна: **"Почти на всяко мъдро изречение може да се противопостави точно обратното, обаче не по-малко мъдро"**.Какво е това, ако не божествена диалектика? Следва ли да се озадачаваме от постоянната практика на Учителя да ни потопява "безмилостно" в абсолютни противоположности? Сантаяна казва още: **"Смисълът на молитвата е в готовността да ни бъде отказано"**. Нужни ли са психиатрии след това изречение?.."**Хората не могат да се обичат, ако не споделят едни и същи идеи".** Това е житейски факт на всички времена и дава обяснения на много щастия и драми, но не е абсолютно разковниче. Това го констатира самият Емануил Сведенборг: дори ангелите, ако са от две различни ангелски общества, няма как да се разберат, понеже за всяко общество понятията правда, добро, любов, мъдрост, истина, са различни. Какво остава тогава за хората? Същото казва и известният швейцарски езиковед **Фердинанд дьо Сосюр** (1857-1913): 30 милиона

души в една страна говорят един и същ език, но не се разбират, защото говорят на 30 милиона субективни езика. Казал го е и по-научно: **"Лингвистична система е серия от диференциации на звукови комбинации със серии от различия на идеите"...**

Обаче великият хуманист Франсоа Волтер казва точно обратното на всички тия безсилни констатации и провъзгласява (пак го казвам със свои думи): "**Не съм съгласен с твоето разбиране, но ще се боря до смърт да можеш свободно да го живееш и изповядваш**". От това изречение паднаха няколко тоталитарни империи! И ще падне от сега нататък и всяка, която се опита да узурпира

любовта и истината! Любовта е универсална: тя свързва гнидата с архангела. Кара ги да намират общ език. Инак Учителят нямаше защо да ни казва преди 2000 години "Обичай врага си". За Карл Густав Юнг, **Ерих Фром** (1900-1980) и още много други вече, централната, базовата постановка е, че само Любовта може да спаси човека и човечеството. Същото доказа блестящо и един от най-брилянтните Човеци в историята на човечеството,

въплътеният елохим на земята Арберт Швайцер (1875-1965)

Намерих горния колаж още на първата страница в Гугъла, когато потърсих портрети на Алберт Швайцер.

Правил съм го някога, когато дойдѐ един текст за него, и сега всички подобни текстове и илюстрации към едни 38 книги в интернет излизат автоматично, когато напишеш темата.

Крум Янакиев Въжаров нашият Венно, когато не беше зает със спасяването на някого или с някоя явна или тайна битка срещу драконите, четеше денонощно в оригинал биографиите и съчиненията на такива гиганти, бойци и представители на Бялата и Всемирната Ложа във вселената. Четеше ги на пресекулки, заедно с романите на Майн Рид, Карл Май, Етел Лилиан Войнич, Чарлз Дикенс, Балзак, Марк Твен, "Под игото", всички възможни романи за "Спартак", Антарова, Крижановска, и пр. и пр. и пр, които преповтаряше за не знам кой път, четейки ги на различни езици. С какво друго може да се занимава в почивките си един "Овен"?...

Някъде по-нататък разправям за битката на един мощен адепт от "братовчедите" с него. Добър приятел, когото обичахме, понеже нямаме друга алтернатива. Дали беше минал през съветските школи за свръхчовеци, само бате Крум знаеше. Той бе внедрен между нас от VI отдел на българската Държавна сигурност, за да ни контролират изкъсо. Сам си го призна още в самото начало и каза, че по добре той, "отколкото някой простак". Щял да ни защитава. Видели били хляб в нас, цял свят е на наша страна. Тия общества обаче, според тях, са много благодатни за развиване на шпионаж.. Ожени се за една приятелка. Имаше високо обществено положение, но и той Овен, който не може да живее без схватки. Пенсиониран боен пилот, който сега оглавяваше едно водещо научнопопулярно списание. Мир на духа и душата му! Обучен и в окултни битки в невидимите светове и майстор с много победи, и той се излъчваше нощем съзнателно. Денем се занимаваше с

развенчаване на мистицизма и окултизма и фалшифициране на научните ни експерименти, а нощем думкаше с боговете и титаните из небесата в някоя нова битка... За зла участ, една нощ решил да се срази и с Венно намерил с кого! Каза, че Венно му бил избил меча от ръцете още с първия удар, не е искал да го унищожи. Болката била неописуема. Какви са тия мечове, не знам, във филмите с чудовища и лиги е пълно с такива мукави, луминисцентни саби и дуели, но нашият приятел си замина рано от тази земя. Не защото Венно или Онзи, който изплаши някога до смърт Лулчев и хитлеристките армии по същия начин, е способен на отмъщение, а понеже бутилката, която е решила да се срази със скалата, може да има само една съдба.

Още един любопитен случай с него, който отново ни даде храна за размисъл: Имаше една изключително приятна и напреднала приятелка, малко по-възрастна от нас, при която се събирахме с нейни приятелки да четем Сведенборг. Беше голяма аристократка. Беше над 65, когато един ден ми обясни, че още съвсем не е умряла и не би имала нищо против да ѝ ходя по-често на гости... Бе тъй младолика и стегната, че и много по-млади мъже от мене не биха се поколебали... Ако бях опитал, щях да си призная... Може би нейното поколение бяха с 20-30 години по-възрастни от мене и още един двама приятели, с които отивахме там, поканени от Венно.. И когато един ден аз го запитах: "Няма ли да поканиш и еди коя си на сбирката (другата, в чийто дом ни занимаваше с астрология), той каза: "Не!" – "Е че как, защо?... Толкова много години ни занимаваш в едната група при едната приятелка, и толкова години бистрим Сведенборг при другата... Защо да не поканиш едната на сбирката при другата?..." А той каза: "Но те не се познават!.." Викам му: "Как!? Те са ни толкова близки! Как може да не си

ги запознал досега?" Той погледна загадъчно и каза: "Някои приятелки, някои жени от Братството, някои мои приятелки не ги запознавам една с друга цял живот, защото... знам какво ще произтече. Ако сами се запознаят и сприятелят, то е друг въпрос". Колко дълбоко, значи, той разбираше – и по интуиция, и астрологически, и чрез физиогномика и френология кои хора ще се скарат и кои ще вземат да се ревнуват и т.н. Така че той предварително не си разрешаваше, съвсем предвидливо, да запознае лично някои хора дори цял живот – нещо, което ние пренебрегваме или не сме особено предпазливи в такива случаи.

Той полагаше големи усилия да помага не само на всички приятели въобще, а конкретно и на приятелките, на жените, като представителки на бъдещата епоха, на епохата и расата на бъдещото "добро сърце", на Шестата раса. Както в неговите кръгове, така и навсякъде, ние сме забелязали, че сестрите, жените, са повече, защото те са по-чутки за Новото. Тяхното сърце и тяхната душа наистина са по-развити. И въпреки всичко това, той нас, мъжете, приятелите, момчетата, ни учеше въпреки цялото почитание, уважение и любов към сестрата и жената, предупреждаваше ни постоянно, че тя още не е проявила едно от най-висшите си тела, поради което не й е възможна и достъпна любовта към всички. Тя винаги се стреми към любовта с обект, т.е. към приближаването на едного по-близко до себе си от другите и влизането в ролята на тъмничар и пъдар. На практика търсенето на интимен приятел или съпруг, с който да живее на една територия. Той винаги ни предупреждаваше, че най-дълбоката мотивация, обикновено несъзнавана и в най-развитите духовни сестри и жени, е именно тази. И че когато ние спасяваме удавник, винаги трябва да спазваме основното правило на спасителя

желязната хватка. Ти да го хванеш с твърда хватка по такъв начин, че да го измъкнеш, без той да те хване. Защото в момента, в който астралната жена те хване, тя те повлича на дъното! И повличането по правило става при две души на една територия, при което единият започва методически, истерически, систематически да не допуска разширяването на контактите на другия, да не допуска хора вкъщи, защото това е един много сложен проблем и повечето жени и мъже досега не са го решили. Ако се измъкнеш или ако те пусне, астралната жена не се връща никога зачерква те "завинаги". В най-добрия случай, тя може да ти остане само един любезен духовен приятел. Дори предан духовен съратник, но за нещо повече "никога". Астралното тяло, за разлика от будическото и атмическото, има свойството да се "изпепелява". Същият е случаят и с егото то е кожата на астрала. Това в никой случай не е обвинение, просто е наука за доброто познаване на мъжете и жените на сегашния им етап от еволюцията, от който не познаваме нито едно изключение. Мъжът е агресивен, жената е или студена, или пламтяща, или огорчена.

Сега искам да се върна по-назад и да разкажа за още случаи, свързани пряко или косвено с Венно, бате Крум. Започвам с това, което ми се случи в един рудник, където отидох да работя в Кърджалийската област зад Ардино, в една оловно-цинкова мина. Там първо бях отишъл учител. Тогава си бях внушил, че трябва да бъда някъде отшелник – далече далече от града; че нямам право да общувам с хората, тъй като нямам изработени качества. Бях възприел източната и не само източната теза за отшелничеството и аскетизма, според която човек трябва да се отдели в планината и сред природата, за да изработи качества, и едва след това ще може да общува качествено с хората... Това, самó

по себе си, е вярно за много хора и е един от най-високите пътища в миналото, но по-късно ние разбрахме, че като цяло то е отминал етап в историята на духовния път на човечеството и по-специално на Бялата раса и славянството. Нямам предвид чисто расовото определение на етносите, а духовното им определение и тяхната духовна функция, тъй като човек може да бъде и юдей, може да бъде и унгарец, може да бъде и китаец, и филипинец по тяло, а в един висок свят да е духовен англичанин, духовен руснак или духовен българин. В един още по-висок свят изчезва всяка националност. Това са много сложни и дълбоки неща, така че етносите не бива да се възприемат формално.

Заминах да работя като нередовен учител в едно село Жълтуша в Кърджалийско, откъдето получих писмо, че има свободни места. Със **средно** образование – **това** значеше нередовен учител в България по онова време. Среднист можеше да се работи само там, където липсват учители, и предимно в този район – Кърджалийски, Хасковски, рядко в други. Учителството ми се разви изключително неприятно до степен, при която аз не можех повече да остана там. Оставих писмо на директора и в отдела, по причини, които изложих, отидох в съседното село и постъпих като миньор.

От всяко място, където съм работил, където съм учил, където съм бил – това важи, разбира се, почти за всеки човек – има хора, които завинаги остават в сърцето, в душата и в паметта ни. От Жълтуша никога не мога да забравя трима души, и ако сега си позволявам да спомена за тях, това е, защото не е изключено в далечно бъдеще – ако тези касети със спомени по някакъв начин стигнат до тях – да мога да възстановя връзката се с тях още в този живот. Това беше едно много одухотворено и мило момиче – колежка, която се казваше Грозданка. Един колегаписател, с когото ходехме

навсякъде сред природата и беряхме и гъби – Валентин Старчев, детски поет и писател. И една учителка, на която не искам да казвам името. Тя беше колежка, омъжена и с две деца, която вечер ме причакваше в тъмните улички и винаги ме прегръщаше и целуваше. Искаше да се разведе и да тръгне с мен "до края на света", както ми казваше. Казваше ми също неща, които ми беше неудобно да ги слушам. Не знам – тя нещо чувстваше, казваше ми: "Ти си магьосник.., ти скиташ между звездите и т.н. и т.н."

Цял живот съм се чувствал много щастлив, защото обичах физическата работа, обикновения физически труд. Изключително добре се чувствам сред работниците и с хората от народа, защото при тях няма тази манийност и тази горделивост, това желание да унижават, тази надутост и тази конкуренция и пр.Това състезаване и това дребно чиновническо съперничество. Ние знаем от Учителя, че принципът на съревнованието и състезанието, на перченето, на пъченето, не е принцип на Бялата Ложа, а на точно противоположната. И през целия си живот аз съм се стремял, правилно или неправилно, да заемам по-ниски длъжности. Това ставаше и по причина на обективни пречки от страна на властта, която ни изхвърляше отвсякъде като "идеологически диверсанти". Както преди 9 септември, така и след това, навсякъде в цяла България вървеше някакво тайно окръжно (това важеше и за целия соцлагер), че всички, които имат по-особени разбирания, били те религиозни, духовни, окултни или политически, да не се допускат на работа по специалността или да бъдат изгонвани, особено когато това касае възпитаването на младежта. Така че, особено хуманитаристите, даже когато се случваше властите да недогледат и да бъдем назначени на работа, много скоро някои хора почваха да взимат много непочтени мерки да ни

изхвърлят от местата ни, даже и когато бяхме "най-добри в професията" с грамоти и медали. Но от учителството в Жълтуша избягах сам.

Не ми е удобно да казвам от какво беше болен зам.директорът, който се внедри да живее в моята стая измежду десетките възможности да си избере която иска селска къща. Бях бил стотици километри, за да имам най-после собствена стая, в която да съм сам, но... На някой му било скучно сам и трябвало да има с кого цяла нощ да си говори... Ядеше, с тая болест, от моите съдове. Аз все още трептех като капка роса в понятията си за "чистота и девственост" и си изработвах една неприкосновена територия, а той нощем често ме гонеше любезно в спалните на учениците, за да си вкара поредната учителка върху моето осветено дървено легло, което си бях направил сам по окултни пропорции и с пречиствтелни формули и молитви... Защото там той, на твърдо... Медитации, концентрации, инспирации, фантазии, молитви "изчезнаха там"... Все още не разбирах какво иска да ми каже Небето.

Така че, когато попаднах в мината, трите инцидента там, които ме накараха да си сверя часовника какво се иска от мене и защо пак тъй се усложниха нещата, бяха следните:

1.Една греда падна върху крака ми (аз работех на 300 м. под земята, за да добивам олово за родната ни бащина. За това съм плачел още в утробата на майка си...)

2.На следващия и последващия ден, когато продължих да бъхтя, куцукайки, падна и една тежка буца оловно-цинкова руда на главата ми (добре че сме с каски). Така захлупи каската, че замалко да ми отреже ушите. Не уврях и от това...

3.Верни на методите си, ангелите назидатели ми устроиха и следната сценка. Бях си взел напълно празна стая под наем у един помак. На циментовия под натрупах

половин метър книги от библиотеката ми в София, които си ги бях изпратил с колети и задръстих пощата в Жълтуша. Бях си ги наредил като войници по големини, дебелини, видове и теми в дървената библиотека в стаята си в пансиона, която също си бях направил с трион и ренде в ръката и си я бях вдигнал до тавана по всички стени, даже и над леглото. Напълних всички рафтове догоре. Нали трябваше да се развивам духовно десетки години в това село, както бях решил?... Като дойде колегата, помоли ме да разваля едната стена и да му направя от библиотеката и на него дървен креват много му харесвал моят. Друго си е да си общуваме, да слушаме заедно транзистор и мачове и да ме просвещава как се става мъж... С наивната си глава му бях съобщил, че съм още невежа в тази област... Нямаше нищо против и да ми направи показно̀ с една млада колежка от другото село, ако се скрия под кревата и гледам през една цепка, стига да не дишам... Толкова беше добър педагог след двугодишните партийни курсове за директори и заместник директори!.. Даже беше готов да ми я пусне и на мене или да ми докара още две-три отнякъде за разнообразие какъв арабия... Аз не се възползвах и от трите предложения, предпочетох да си лежа при учениците и да се чудя до Бога как е възможно толкова красиви и млади колежки да имат работа с един тъй дебел мъж, болен от сифилис.

Една сутрин Грозданка ме намери разтревожена и ми показа една кутийка от лекарство, която намерила в кошчето ми...

Продължавам с точка трета за миньорската ми епопея, извинявам се за тъй дългото лирично отклонение за дейността на българските учители и възпитатели. При помака спях върху книгите си, защото той нямаше излишно легло, пък и при тая ситуация нямаше къде да се помести.

Идвах труп от мината, там трябваше да бутаме на 4 смени вагонетки, които сме напълнили с тежката руда с едни огромни кюмюрджийски лопати. Разказах ли това?: Като ме питаха от бригадата "Даскале, защо се смееш, като работиш?", аз им казвах: "От щастие!" Те въртяха длани и ме гледаха съжалително. Не можеха да разберат какво е да останеш сам в света и сам в една стая и никой да не те учи на нищо. Никой да не ти казва дали е идеологически правилно да мяташ рудата във вагонетката наляво или надясно. Да работиш в бригадата на Бачков, която изкарва най-много, понеже взима винаги най-рехавите участъци и дава най-много срутвания и жертви. Първият мотив (парите) нямаше за мене никакво значение, но вторият беше доста съблазнителен. Да си отидеш от тази земя и повече никога да не се връщаш!...

Поантата на точка трета. Сметките ми за мир и покой в самостоятелна стая обаче и тук се оказаха криви. Още на третата вечер едни пияни турчета от мината дойдоха да разпускат при мене, защото много се разбирахме. Бяха пехливанчета и тренираха за следващите окръжни състезания. Някакси много интересно им се видя да се тръшкат върху книгите ми. По едно време ме приканиха да не бъда само зрител, да взема и аз участие. Без да ме пита, едно турче ме хвана за краката, завъртя ме и ми прасна главата в стената.

Тогава още не знаех, че след няколко години ще направя опит за самостоятелна стая и към мина Радка в Панагюрски колонии, където отидох да произвеждам медна руда за народа си. Тук вече няма да се спирам върху перипетиите. Търсил съм си самостоятелно жилище и мъжка работа на още много места. Имах собствена стая и към ЧЛК Ихтиман в бригадата на формовчиците. Две седмици след постъпването, циганите ме донесоха в нея в безсъзнание.

Имах собствени два квадратни метра и на едно балконче в друг град. На таванчето в "Люлин" цели 10 години бях на 5 квадрата, дал Бог. Два месеца в началото си изнасях "тоалетната" в най-лонови торбички и шишета... Имах самостоятелна стая и като учител в Широка лъка, украсена с родопски одеала. Докато не се разплакаха ученичките ми, че С. от 9и клас е отишла да прави аборт от директора. В Симеоново имахме къщичка на кокоши крака, но без вълшебните екстри. Тъкмо си докарах на гръб един изхвърлен бойлер от дерето и си направих от него с кирката печка, когато един селянин ни взе мястото с подправени документи и го съдихме 10 години със 7 адвоката. Как няма да ни го вземе, след като адвокат му беше самият Йордан Соколов председателят на парламента! "Това място ми излезе златно!" ми призна един ден Пасо, който ни взе мястото. За да посрещнем Г. на тази земя, отидох да работя по покривите заради наема на един апартамент с топла вода и парно (не че след 29, 36 и 41 години някой няма да направи същото заради три други деца, за които също не е правил ДНК тест за биологическо бащинство...). Преди това бяхме квартиранти на една Начевска, която ни принуди да платим 20 лева за една стара маса със следа от ютията ни, забравена от Р., след като на етикета й отдолу пишеше 8 лева. На "Цар Самуил" бях живял 20 години във фотолабораторията на баща ми на 3 квадрата, но и в две други стаи, над които и под които имаше пияници, битки, сръбска музика и оргии. Утешавах се със стаята на един Българин на Изгрева, под която е имало свинарник и кръчма, въпреки хилядите Му последователи още по онова време. Като работник на Ардинския мост ми дадоха да спя сам в един склад с нафта по земята какво удоволствие! В казармата в началото, 2 месеца бях с 200 души в помещение, което не се проветряваше и

всички вътре бяха с непрани партенки, пушеха до един и ядехме боб през ден... Затова пък последните 4 месеца старшината ми даде килерче в едно пусто поделение под Панчарево, където трябваше само да хвърлям царевица на кокошките му. Никога не съм имал по-щастливо време в живота си! В Пелопонес попаднах при чорбаджии-робовладелци, който ни наблъскваха в мазета като сардели с тоалетни без врати, неизменно пълни догоре. По стените пълзяха клозетни буболечки и червеи и падаха отгоре. От юрганите от първата световна война висяха мазни фандаци на кичури и водопади. За това "легло" им плащахме по 4 евро на вечер. Аргатите не спяха, цяла нощ пиеха и играеха на карти, помещенията бяха общи за мъже и жени. Един мъж, когато все пак някои заспиваха, викаше насън и плачеше: "Майко, майко, ела си да ме видиш!...". Но даже и във Византия се замечтах за самостоятелна стая. За целта се бях уговорил с един боклуджия да му стана ортак чиста работа. Не мислете, че си измислям. Всичко, което разказвам, се е случило наистина. По системата "От главата си пати", както правилно е забелязал народът ни. В тази глава се оформяха и мечти да стана пожарникар или коминочистач, в търсене на "свободна професия"... Само тия две мечти не можах да изпълня... Сега ще кажете "Бранислав Нушич трева да пасе...", но аз ви говоря истината. Живо съм си представял, че пожарникарите имат работа само по време на пожар, а в останалото време могат да се развиват духовно... Нямах представа какви са тренировките им... Лежа си аз на пожарникарското легло във фантазията си и си чета романи... Е, има юркане и катерене от дъжд на вятър, но то е полезно за здравето... Тц, не, пожарникар не става: много началници и хора около мене, без самостоятелна стаичка... Тогава се сещам за стихотворението на Ал.Геров, където той вижда

себе си като прозрачен великан в небесата и се чувства много добре "в тази своя огромна квартира". Да стана пилот? Не, бръмчи много... Тогава безмоторен летец! Ами да, Ванката на Витоша нали ме подлуди някога по безмоторните, та като ме водеше, аз ги милвах и плачех от радост. И него са го взимали за луд, като се е смеел на глас във висините от щастие и е хвърлял семена от шипки, за да поникнат в полята... Безмоторен пилот не станах, понеже пускали само военни и партийци другите бягали със самолетите през граница... Тогава замечтах за горски стражар ето ти най-прекрасната къщичка в гората! И там запецна можело само женени... Така поне ми казаха, не знам дали е правило. А на Златни мостове на Витоша, докато си режех сухите клончета на боровете и чуруликах с уста на пилетата и те ми отговаряха, не мислех, че някъде може да има по-хубава професия. Няма хора наоколо, няма началници, бижу... Даже и когато трябваше да подравняваме алеите, пак беше весело. Мине двойка влюбени, Иван Доков пръдне с уста и си сложи ръката на дупето с хиляди извинения... Викам му: "Не ти ли е неудобно, не се ли излагаш някакси?" "Ами излагам се, ама тия двамата и много други днес цял ден ще се смеят нагоре, като си спомнят за случката..." Милият Ванка, дай Боже да е още жив! Наистина, не бях сам в стаята на Златните мостове, бях с него, обаче и той беше вегетарианец, не пиеше, не пушеше, не миришеше. Друго е интелигентен човек. Там ме научи да правя най-вкусната коприва със запечено брашно и с ориз и орехи, която съм ял някога. Разправяше ми денонощно за преживяванията си в безмоторниците, които не могат да се сравнят със нищо.

И всичко това и до ден днешен (2013!), след като Венно ми бе казал още през 1965-а: "Боя се един ден духовете да

не те пратят в някоя девета глуха в някоя пещера или някоя дълбока провинция, а на нас работата ни е сред хората."

На шега или не, представях си и как ставам коминочистач... Който не е лежал на горещ покрив високо над света, не знае нищо. Е, поработих и по покривите, но със сребърна пудра, каучук и бензин. Някъде разправям как там един ден се наложи за се носи бака с материал без спиране, за да грохне по пътя месоядецът... Как със същата цел трябваше сам да кача една железна греда на най-високия покрив на теца, за да зинели колегите от почуда на какво било способно едно тревопасно... Не можа да я повдигне сам даже и В., който е бил национален или регионален по вдигане на тежести. Отидоха да търсят трети, понеже двамата не можаха да я помръднат. Може да е педагогика, може и да е било от тщеславие, обаче гредата най-горе е факт, сложихме макарата и почнахме да дърпаме нагоре материала.

В стремежа си към самостоятелно жилище без колеги и началници, влязох и в буркан на стрелочник... В първи и втори пост на гара Искър имах едни от най-чудните преживявания в живота си. Тогава разбрах, че физическият шум е нищо. Първо не можеш да спиш няколко нощи; после, да минат и 180 влака на смяна на два метра от тебе нищо. Стремежът към изолиране от хората е странна, упорита болест. Бягствата от астралната воня и психическия шум на "простите хора" още по-упорита. Неразбиране на Оня на кръста, който е говорел с Бога не само в пустинята и планината, но и в кръчмите и бордеите на хилядите нещастни и отритнати.

И в Странджа един добър човек ми даде изкорубена барака от пресован картон, но въпреки плъховете, съселите, паяците колкото мишки и стършелите, пак щастието беше неописуемо, защото бях отново **сам**. Поливах до след

полунощ повече от два декара нещата, които бях насадил, и пеех...

В едно монтанско село наскоро спах при неописуем студ, макар и под три одеала. В един град ми дадоха чудна стаичка, но духовете от съседната стая, превърната в склад, постоянно правеха набези и се вмъкваха в аурата ми. Искаха да ме състарят и прегърбят. Една къща в Етпороле се превърна в затвор, тъй като приятелката, която ме беше поканила, умираше от страх да не би ни видят комшиите и не смеехме да ходим до селския клозет в двора. Служехме си с буркани и тенджери вътре в къщата, на 20 сантиметра от къкрещата гозба на котлона.... После същата ме покани в апартамента си в София, където трябваше да ходим между планини от десетгодишен боклук и сухари още от турското робство. Тъкмо го подредих и изчистих, тя започна да ме заключва в апартамента и аз не можех да излизам. В друг град пак ми дадоха малка стаичка, но пушекът от едно мощно предприятие бълваше черни кълба право в прозореца ми и прозорците на хората, а в блока имаше и бебета. В Швейцария ми дадоха чудна таванска стаичка с душ кабина, но там се разразиха други българизми, поради които щях да ходя пеш 200 километра до Женева, без пари и паспорт не по моя воля, ако не ме бяха спасили приятели. В Унгария бях на хотел, в който наши видни дейци и писатели споделяха опит как произвеждат видни млади поетеси. Спал съм и в асансьор, когато баща ми македонецът изгони една приятелка от стаята ми след полунощ, докато ние обсъждахме високите материи на девствеността и целомъдрието и не смеехме да се доближим на повече от 5 метра. Във Владая ми дадоха без наем една вила, която иска чистене 14 години, за да си направи човек място за спане половин метър. В едно рилско село около Кочериново

добри хора ми дадоха голяма къща и двор с дебели зидове "мечтата на поета". От там останаха незабравими спомени и филми, обаче в нея обитаваха много плъхове и духовете на всички издавени от турците преди 150 години в реката, която е минавала на това място точно където е къщата. За пръв път спах в клозет с тапи в ушите в един курортен град, където отсреща по цели нощи се веселяхане с децибели и хектабели, а с гигабели ще срутят квартала. Народната милиция минаваше по тази улица съвсем спокойно, може би бяха назначили глухи служители. Тази практика царува и до днес в курортните ни градове няма такова нещо "закон за спазване на тишината", нощните барове са доходно нещо както за собствениците им, така и за администрацията. Кефо Кофата на "Самуил" разполагаше две огромни тонколони на прозореца си в отсрещната кооперация, за да ощастливява пет квартала от Банята до Христо Ботев по цели нощи със сръбска кръчмарска музика до дупка. Денем поправяше автомобили, като ги форсираше за проба до припадък и до падане на керемидите...

Така мога да изпиша още 10 страници с подобни екшъни, от които най-после ще останете окончателно с правилното впечатление, че нормален човек не може така да се набутва постоянно между шамарите. И Държавна сигурност ми е препоръчвала да ида да се прегледам, и аз сам си представял че трябва да ида там и да потърся за помощ, понеже не съм сигурен откъде идва всичко това в живота ми. Отвън никой не ни е виновен, човек сам си бърка своите каши.

Преди да продължа със старта на тия нескончаеми перипетии миньорството ми в рудник Еньовче, искам да уточня, че съм спал в клозет още веднъж след около 15 години. Беше в един хотел в София, където подовото отопление беше като фурна. За да не замирише на печено

и по други причини, инсталирах се в "тоалетната", както наричат на такива места недовършените нужници. Тя обаче бе отдолу и отгоре свързана по въздуха със съседната баня и тоалетна. Не само по въздуха, но и чрез водата и други течности, които пълнеха моята, когато някой влезеше оттатък по нужда или да се къпе. За звуците да не говорим... Така че одеалцето под мене стана вир-боза още първия път... На един метър фурна, а тука февруарски студ на кутийки и лед по стените. Пускането на водата като експлозия през последните бомбардировки. Тогава именно оформих прочутия си разговор със Шефа, който разказах веднага на приятелите си. С извинение за думата "бъзиках" се с Него знам, че няма да ми фрасне шамар, правил съм го и друг път и даже го кефя, понеже никой не разговаря така с Него...

Шефе, нещо май за пръв път в еволюцията си почвам да си мисля дали съществуваш...

Абе и Аз нещо напоследък почвам да се съмнявам в това отговаря ми веднага шефа или изстрадалото ми въображение. Ако е то евала, **ставам** за писател... Обаче репликата му продължава с шопско ударение на глагола. Шефът споделя: "Нещо и аз съм тръгнàл да ставам атеист напоследък..."

За секунда се замисля и добавя:

Ама след малко ще видиш, че макар и атеист, не съм все още съвсем сдал багажа...

Зазорява се, аз се прибирам във фурната, защото повече не се издържа. По едно време се почуква и влиза една млада циганка, която е настанена с бебе и мъжа си точно срещу нас в същия "хотел". Забравих да кажа, че "фурната" представлява собствената ми стая, в която съм живял и спал от раждането си на земята до повече от 50 години. Ние продадохме къщата именно на този приятел хотелиер. Заведох някого там за

екзотика или от немайкъде срещу заплащане, за да спя за последен път в собствената си Самуилска стая... Дали е имало още една нощ карма за доизплащане?... Е, за кармата не знам, но си платих като поп нощувките, въпреки че преди няколко месеца бях подарил 10 хиляди лева или евро на същия брат християнин от Църквта човкът с хотела...

Може да не е било само карма, но и дихарма... Циганката казва: "Извинявайте, ще приемете ли този подарък за вашето бебе, понеже моето вече е затрупано от дрешки?" Подарява не едно, но три неразопаковани, чудни алени костюмчета. Напълно непозната циганка, но млада, добра, чиста, симпатична. И добавя: "От три дена ви гледам, че нямате количка и се чудите как да изведете детето до някоя градинка. Може и на ръце, ама... Та взимайте нашата когато поискате. Все някак ще се уговаряме". (А ние наистина вече се чудихме от кого да поискаме бебешка количка).

Освен това, мечтаехме да излезем от тая тъмна фурна не само до близката градинка, но и някъде по-надалече, по-нависоко. Начаса ни звънва един приятел с китайска жена и китайско-българско бебе и ни кани да ни качи с колата на Витоша. Я виж какво слънце! Имаме чудесни снимки и клипче от тази чудесна екскурзия на Копитото...

Така че, дали Някой е съвсем сдал багажа, макар и вече атеист, това е интересен въпрос...

Много хубави самостоятелни квартири имах и в железниците преди буркана на поста, още като маневрен стрелочник, докато още не си бях доскъсал менискуса между вагоните, имах си самостоятелна "квартира" и в тролеите в кабината на тролея ми нощем в гаража. А на Сточна гара най-добре, когато няма маневра, се спи на пейката, а през топлите нощи и по вагоните. Като тролейджия, когато си карал две смени, за да заместиш някоя колежка с болно дете,

без да й взимаш надницата, в тролея се спи по-сладко от всякога два три часа. И понеже нас, будалите, ни пишат винаги последна кола или първа кола от 4 и нещо сутринта, продължаваш трета смяна... Когато пък си нощем последна кола и не бързаш да хванеш персоналната за вкъщи, защото си прибирал закъснелите и пияниците нагоре по "Ленин" и в "Дружба", пак се спи чудно в кабината, защото на никой не му пука, че си пускаш в гаража отоплението ток, колкото искаш. А когато не си настанил пияници по скарите в банята, защото не могат да си кажат заглавието и не знаят къде живеят, пак имаш щастието да останеш сам и да се наспиш на някоя дървена скара особено през зимата, в банята е топло. Та Нийл Донадлд Уолш е прекарал няколко месеца на палатка в онзи лагер за "отрепки на обществото" и показа това на филм като подвиг, а хората от бившия соцлагер и настоящия капиталистически живеят така по половин век и повече, и това пак не им пречи и те да имат розговори с Бога...

Хубаво се спи и в някои пещери, в плевня, в копа сено. И на палатка, естествено, и без палатка в топло време само с един шушляк, понеже си си подарил поредната палатка и спалния чувал. Но някоя сутрин, някоя малка и невинна лисичка на Витоша ти взима и шушляка...

Всичко това, плюс още много неописани кътчета, където си спал, е поради неистовия ужас от домашните и кварталните дракони като кървави октоподи или медузи, които пият домашарите и еднокъщниците. Когато гледаш все едни и същи физиономии около себе си и те денонощно те учат на ум и разум, мъката става непоносима, въздухът не стига, търсиш спасение където ти видят очите.

Но да продължа за рудник Еньовче през 1964.

При това положение, аз трябваше да се допитам най-после защо ми се дава този урок по такъв начин и какво може да означава това. Когато се върнах в стаята си, отворих беседа. Като инат, който не ще да се предава, аз не исках да ходя на лекар, макар че вече куцах вече сериозно и кракът ми не искаше да излезе от ботуша. Главата ми се въртеше и болеше от двойния опит за урок от вчера. Докторът щеше да ми даде почивка, а аз исках да се боря мъжкарски докрай – да докажа на себе си, че най-после ставам за нещо на тоя свят. Тогава все още никой не ми беше обяснил какъв е смисълът на следването. Отрицавах изцяло, че човек трябва да има висше образование.

И после кво се случи? Аз в началото бях решил, довчера, **5** години да остана миньор, какъвто стаж се искаше в Еньовче, за да може човек на 35-годишна възраст да се пенсионира. Луд за пенсия; по точно умрял. Кой знае каква радиация и каква силикоза е имало там! Мене това въобще не ме бъркаше. Значи, **това** беше в момента моят "висок идеал" – на 35 години, след като съм бил 5 години миньор, да се пенсионирам... И после нищо общо с обществото: отшелник, шапка на тояга... Ще имам свобода да си пиша, да свиря, да рисувам, да се развивам **духовно**... Можете да си представите каква мина е била тази, за да се дава толкова ранно пенсиониране... Аз тогава въобще не съм и подозирал, че това е бил някакъв много опасен обект, където хората умират като мухи. Бях готов да си продам живота и здравето заради това, което наричах "свобода". По същата логика, парижките проститутки се пенсионират за две години. Представях си как след това, като пенсионер, ще свиря на цигулка, ще се занимавам с изучаване на езици и цял живот ще живея по начина, по който аз разбирах – с пълна свобода. В някакъв смисъл, това беше една чисто мъжка позиция,

действително героична, така да се каже, но с едно дълбоко непознаване на живота и на пътя на ученичеството.

След като паднаха тия две неща на крака и на главата ми и турчето ми я прасна в стената, изведнъж аз реших, че не пет, а **една** година ще остана да работя... Ще спестя пари да си купя пиано, и като се върна в София, ще се самообразовам. Може да взимам и частни уроци, но никаква консерватория! Том също е пълно с "предатели", които пишат и свирят модерна музика.. Едно такова много тясно и глупаво разбиране. Но тогава именно **такова** разбиране съм имал, както, за съжаление, и днес някои млади хора мислят по същия начин и постъпват точно така. Те не дооценяват голямото значение на светското образование, въпреки неговите недостатъци.

И в този момент, вечерта, в дълбока депресия и обърканост, аз отварям един том беседи на Учителя и получавам невероятен отговор. Пълно попадение описание на ситуацията ми.. Но хитът се падна в Евангелието, което също отворих напосоки. Палецът ми попадна на една страница от "Деяния на апостолите". В едно от посланията на ап. Петър, попаднах точно на следната мисъл: "Слушайте вие, които сте отишли в еди кой си град и сте решили да поработите една година, да припечелите и да се върнете..." точна снимка на моя случай! – "...Кой ви гарантира, че утре няма да падне **камък** върху главата ви?"

Бях потресен. Камъкът вече беше паднал на главата ми вчера или същия ден... Какъв ли ще е следващият, след като в евангелието ми казват "утре"?... Значи, след като по тоя очевиден начин ми се даде ситуацията и прогнозата, разбрах, че Контактът е направен и ми се говори отгоре не само с гъостерица, но и с мегафон. Аз довършвах четенето на тази

глава, но накрая беше сентенцията, урокът, изводът: "Горко ономува, който **знае** да прави добро, а не прави!"

Ако някои школи от източния път на отшелничеството предвиждат откъсване от реалния свят, от реалния живот, от неговия кипеж, от нашите конкретни задължения. И едва след това връщане в него, за да правиш добро. Това, което ние наричаме "Път на ученика" и духът, в който Учителят ни го обяснява, е нещо съвсем противоположно: В "Чудаците" това е точно случаят "Памфалон". Иска се кипене в казана на живота и преизпълняване на разумните ни задължения. На това нещо винаги ни е учил и Венно, и брат Борис с личен пример до последния си дъх. В това преизпълнение на светските и личните задължения се коват истинските качества на ученика, а не в бягството от тях. Така че, дори и несъвършени, даже и по пътя на задълженията, с много малко възможности да бъдем свободни – **това** е днес истинският път. Понякога дори е невъзможно човек, след 10-12 часов тежък труд, да се саморазвива, да се концентрира, да медитира, да се занимава с любими свои хобита. Животът е съвсем друг не такъв, какъвто го очаквахме и както мечтаехме да се развие. "Оказахме се вързани жестоко"... Но разбрахме, че човек трябва да прави добро **в обстоятелствата, в които се намира.** "Който не учи или не работи, не е Мой ученик" казва Господ. Има предвид учене и работа **в света**. Чрез това участие се градят чакри, ценнтрове и висши тела, които не могат да се пробудят **по никакъв друг начин**, ако ще и да са те признали за гуру. щом като Борис Николов работи мозайка до 85-годишна възраст, кои сме ние, че да не работим и след пенсия на 72? Така наречените духовни приятели, които не продължават да учат и не се трудят в света, развиват непоносимост към трудностите и конфликтите в света, стават асоциални,

характеропати, нападат ги ипохондрии, депреси и болести и един ден започва да не им се живее, въпреки че са "свободни". А на практика живеят на гърба на близките си и на приятелите. Обаче споменатите висши тела и чакри не могат да развият и творците и предприемачите на свободна практика или хората с голямо наследство, които нямат строго регламентиран трудов ден. Даже и да са милионери.

И именно тогава, когато се върнах в София, аз се осъзнах окончателно. Записах се, следвах и **завърших** висше образование. На първото място (в Лесотихническия) останах само един семестър рибешка му работа... След това работих, и във всичкото това време на усилията да се изпълняват и преизпълняват учебните и обществените, професионалните задължения, в **малкото** свободно време, което имахме, добрините, които чрез нас Небето правеше и продължи да прави, се оказаха **много по-ефективни**, въпреки нашата ниска степен на съвършенство. Това, което ние си представяхме, е съвсем различно от това, което е в момента, но все пак Небето работи именно чрез тези, които са се смирили, които преизпълняват светските си обязаности, колкото и несправедливо да е устроен светът. Инак вечно ще лежим на нечий чужд гръб. Действително, опитът, който имаме, се дължеше на това, че беше прокаран вече един солиден път пред нас от някои братя и сестри от Братството, които, независимо от своето блестящо образование, работеха от сутрин до вечер най-тежка работа. След един 10-часов тежък физически труд, след като те са отказали на предложенията да станат асистенти и професори и пр. в една подло нормативна система; след като това практически вече е било невъзможно и поради забраната на властта да назначава такива хора на по-високи позиции, ние наблюдавахме, че те успяха достойно да свършат великата си

и скромна задача на земята. Всеки един от тях успя, заедно с огромното си натоварване, да ни предаде мощен импулс, който изглежда ще остане завинаги значим за нас; и чрез нас – за някои будни души на Земята.

Като говорим за свобода, някъде може да съм разказал за едно изчисление на Венно, което беше безпогрешно. най-важното виждахме го в живота му на практика и взимахме участие. Той каза, че въпреки тежката работа цял живот до пенсия (при него не важат думите на Хайтов "Има ли пенсиониран орел?), той винаги е бил 1/3 от годината в планината. Като вземеш 108 съботи и недели, плюс лятната отпуска, получава се даже и повече.

Бате Крум често ни разказваше как по време на живота им с Учителя на Изгрева или на планината, на Рила, ярко са се откроявали винаги два вида хора от братството: едни, които са клонели към духовния живот в духовните му форми – пеене, молитви, паневритмия, посрещане на изгревите, медитации, концентрации, упражнения – безспорно много важни неща; и други, които през всичкото време на денонощието са работили физически до издъхване и са спели само 2-3 часа, за да служат на духовните. И ние видяхме това с очите си! Пред нашите очи то продължава и до днес – те ни даваха личния си пример. Как винаги водеха групи, денонощно слизаха по 2-3 пъти в денонощието да посрещат и изкачват групи и носеха багажа на жените и хилавите, когато нямаше коне; организираха целия багаж, транспорта, ходене с конете и конярите нагоре и надолу, постоянно помагаха на багажа като се килне или изтърси, постоянно внимание да не се загуби някой или намиране, ако се е загубил. Носене и цепене на дърва, бидони с вода от извора. Всичко това без заплащане и без нито едно браво. И то хора със свръх качества и способности. Как ще намериш загубил

се човек в огромната планина, ако нямаш вече развито виждане? Особено ако е припаднал и не вика? Постоянна грижа за помагане на измокрени, измръзнали приятели; постоянно опъване на палатки, приготвяне на площадки за палатки за десетките и стотици нови хора, предимно сестри, които идваха и не могат да се справят. Един активен, активен, активен, чисто хамалски братски живот!. И при всичкото това, тези братя, и по време на физическото присъствие на Учителя на Земята **в тяло** (понеже има и **друго физическо** присъствие, не само във човешкото тяло, познато нам), и до ден днешен, в братския живот, било по домовете, било на Изгрева, било на множеството вече "Изгреви" по света, било в планините, не само на Рила, именно се отличават по това, че те са най-скромните. Обикновено никога не застават в центъра официално. Не са като пуйките и петлите в братството, които обичат за правят съобщения и да се изявяват, за да привлекат погледите на хората и да им се набиват в ушите. Те никога не се обявяват за ръководители. Тези, които ние познаваме, доброволно и съзнателно играят понякога даже ролята на грешници, на глупци! Някой път нарочно, даже демонстративно, правят някакви грешки с определена цел, за да не изтъкват своите свръх качества, своите познания и изключителни способности. Обратното на това, което правят други хора, които са още по пътя на тщеславието. Понякога мълчат или играят такава роля, за да видят кой ще се разкряка и ще почне да поучава, да проповядва, да дава съвети. Такива записват в края на списъка за космоса. Те проявяват една дълбока, божествена скромност и мъдрост. Човек понякога може да изиграе нарочно ролята на неспособен, за да даде възможност на други душѝ да се окуражат и вървят заедно нагоре по пътя на Безграничния. И ние забелязвахме, както и от други ни

беше разказвано, как тихо и всеотдайно тези хора служеха на Делото на Учителя. Всичко това един ден се разкриваше в пълната красота, великолепие и блясък на тайното добро на доброто, което се прави, без лявата ръка да знае какво прави дясната. Ние забелязвахме необикновените качества, които имаха и които добиваха тези братя и сестри, работейки именно по този начин – да заемат винаги последното място и никога да не се изтъкват какво точно са направили, колко точно са да̀ли. Никога да не очакват похвала и награда – в никакъв смисъл и по никакъв начин. Въпреки че отклоняваха нашата благодарност и възхищение по хиляди начини, ако ние не можехме да я предложим така, че да не ограничим тяхната свобода, тези приятели – и първият, който лично познавах и бяхме толкова години с него, бате Крум – разказваха, че в много редките случаи, много краткото време, когато те са оставали свободни, а това са броени минути – до половин един час максимум в денонощието, Небето им е давало неща, за които другите не са и сънували или са ги получавали в много малък размер и с много по-ниско качество, отколкото тези скромни помагачи на Небето. То им даваше извънредните качества на ясновидеца, на яснослушащия, на ясномислещия, на мистика, който плува свободно из Вселената; на мага, за който времето и пространството не представляваха никакви граници; на човека, който можеше, както Учителя, да лекува от разстояние всякакви болести и да помага за разрешаването на всякакви душевни и практически проблеми. На тези хора Небето даваше това в кратките мигове на посрещането на изгрева, в кратките интервали, когато те отдъхваха само за няколко минути, за да могат отново да заработят къртовски, да работят, натоварени десетки пъти по-тежко от всички останали, които в света

извършват същите дейности срещу заплащане, а на запад и напоследък дори и при нас в "братството" също. Напоследък бяхме потресени, че в братството има назначени хора на заплати! Ако някой би се наел да изчисли нормативно какво би трябвало да се заплати на тези хора от Братството, които и до ден днешен изнасят целия товар на общия живот, практически това би могло да се сравни с всеотдайния труд на майката, която работи за децата си и семейството безплатно, а ако получава майчински, това са само някакви мизерни стотинки в България.

Именно след един такъв пореден, невидим за гордите и тщеславните подвиг на човека, за който постоянно говорим и когото ние видяхме натоварен изключително тежко, като кораб, потънал до ръбовете от проблеми и чисто злато, отново се случи нещо знаменателно. Една вечер той ни разказа за поредния проблем не негов, а на Братството, когато властта ни бе заплашила, че ще предприеме най-крути мерки, включително с изселване на най-активните, което се занимават с разпространението на беседите и с преводи, със спасяването на Словото и Делото и "дъновистка пропаганда". По навик, унаследен от вековете и хилядолетията, тези приятели от левия път рутинно приписват геноцида върху човечеството на една или друга нация, на едно или друго учение на комунисти, фашисти, сталинисти, нацисти, евреи, германци, американци и пр. Народите трябва да знаят кого да мразят, за да могат интервентите от една нечовешка раса да подриват живота ни незабелязани и накрая да завземат земята ни окончателно.

А имаше и много по-крути мерки от страна на "комунистите", които казваха, че ще бъдат предприети не само таражи, арести, изселване, уволнения и опозоряване. С ушите си го чух при един от арестите и разпитите, че вече

имат заповед за "**физическо** унищожение на тия, които не мирясват". Някои такива конкретни присъди бяха изпълнени, няколко души и от Изгрева си заминаха "при неизяснени обстоятелства" или от "автомобилни катастрофи".

Ние бяхме на Рила, когато една цяла нощ Венно не спа и на сутринта ни каза: "Везните наклониха на добрата страна. Тази нощ ние получихме една силна пратка от Космоса, една много голяма помощ от мъглявината Андромеда." Той ни учеше не само на астрология, но и на астрономия, прекрасно знаеше имената на всички звезди, видими с просто око – и не само техните имена. Можеше да ги намира на небето безпогрешно, да ги определя по всяко време; включително ни показваше как можем с просто око да видим тази галактика, Андромеда. И точно една такава вечер, когато той не спа, когато се решаваше съдбата на Братството в България и не само в България, той каза, че се е съсредоточил в тази галактика и се е помолил горещо и съществата от там са изпратили мощна пратка енергия и сила, за да може да се разреши положително проблемът, стоящ пред Братството. И от този момент нататък, нещата действително тръгнаха в обратна посока и властта се отказа да гони Братството и да го разпръсква и малтретира, защото, по някакъв непонятен за тях начин, те смениха своето решение.

Междувпрочем, любопитно е тук да се добави, че в своите книги съвременният голям писател, мислител и ясновидец Хосе Хуан Бенитес казва, че нашата Слънчева система е дошла от Андромеда и Андромеда е базата на нашата душа, на нашия дух, на нашия произход. Човек се изкушава да спомене и за един от първите фантастични романи, които ние четяхме със затаен дъх и който стана наш любим роман – на Иван Ефремов "Мъглявината на

Андромеда". Значи, не случайно той е избрал това заглавие – тази мъглявина, тази галактика. Всеки, който я е чел, знае, какво крупно произведение е това и какви тайни разкрива там авторът под формата на фантастика. И след това, в "Часът на бика", "Острието на бръснача" и т.н., си личи ясно, че Ефремов е знаел много добре за връзката на Посветените на Земята с Космоса и за това как властващите при всички случаи крият и не разпространяват тези сведения, държейки ги в своите подземия, и как унищожават всички, които искат да изяснят на хората, че контактът с Космоса е жив и съществува.

Просто е невъзможно да се разкажат последователно всички случаи, които сме имали с него – Крум Въжаров, Венно. Затова за него и за приятелите, свързани с него, ще продължавам да разказвам спонтанно, както ми идват спомените. Той притежаваше една извънредна способност – безкрайно деликатно да общува с душите, не поставяйки ги никога лице в лице с истината за тях, ако преценеше, че в даден случай това няма да има положителен резултат. Но той умееше и много категорично и рязко да защитава Истината и понякога ние бивахме сащисани от неговата рязкост, но знаехме, че неговата преценка е безгрешна.

Сега виждам, че не съм разбрал нещо изключително важно най-важното, свързано с моите опитности в с.Жълтуша и в рудник "Еньовче" през 1964 год. най-важното, заради което разказвам тези неща – те не само сами по себе си са крайно поучителни, а преди всичко заради това, какво беше отношението на Венно към подобни случаи. Когато аз му казах, че отивам учител в Кърджалийско (не знаех още, че ще стана и миньор), той се съсредоточи и се намръщи, наведе очи надолу, затвори ги, и нищо не каза. После ги отвори, усмихна се приветливо и каза: "Върви!" Много по-късно

узнахме за подобни случаи и при Учителя, когато Той е виждал ясно какво ще стане, но е пускал ученика да добие своята опитност. Принципа, който ще изработи ученикът благодарение на тази опитност, няма да бъде достатъчно стабилен, затова той трябва да премине през горнилото на житейската практика лично.

И, след това, когато аз се върнах, тръгнах нагоре към Изгрева, за да отида при него и да му разкажа всичко, което се беше случило. Той пак, по своите си начини, предизвика или измоли един необикновено прекрасен ден за срещата ни.. Сякаш залян от светлина светлината струеше като изворна вода, толкова кристално беше небето. А аз, с горчилката от този опит, който бях получил, не бях още осъзнал напълно всичко, което бе станало, но вече знаех, че съм на верен път.

На това място съм пропуснал да разкажа как си тръгнах от рудник Еньовче и от гарата в Кърджали. Може би съм го разказал другаде. Пощата в селото видя доста зор да ми приеме и изпрати колетите с книгите ми, никога не бе виждала такова много книги дори и в библиотеката или читалището. Така поне ми казаха. А това бе само част от библиотеката ми в София... В моята стая имах и рафтове за периодичен печат. Една година се бях абонирал за 103 вестника и списания, не само български. Бях дал над 600 лева лично мои пари, имах хонорари и голяма заплата тогава. Подреждах си ги с любов поред и по видове, кутията долу бях направил като сандък на стената с пирони по 15 сантиметра... Пощаджиите ме гледаха накриво, трябваше да ги черпя постоянно, за да не ми губят нарочно абонаментите. "А четеш ли всичко?" ме питаха по-простите гости и посетители. Чета по лъжичка, когато не съм труп от работа... Няма що Слънце, Луна и Меркурий в Трети дом...

При едно от последните претърсвания, един от агентите каза: "Една добре поддържана дъновистка канцелария..." Извинявам се, ако се повтарям.

Та когато напусках мината, представлявах странна гледка. Четири раници от четирите ми страни, най-отгоре цигулката, в двете ръце вече не знам какво.

Тука вече още един "роман"... Пак извинения за повторението, ако е такова... Нали Един Българин (и Небългарин) казва, че би искал да имаме повече "романи"?... Само че и този е от платоничните, като повечето, при това пак с друг инициатор, не аз. В 100% от случаите... Беше вечер, нямаше влак за София. Трябваше да се преспи в хотел. Отивам няма места. Моля момичето на рецепцията да остана в хола пред нея. На нея й е скучно, добре й е дошло. Аз си развързвам езика, не знам какво точно съм й говорил за себе си, за любовта, за жената и майката като богиня и пр., обаче очите й със всяка изминала минута се разширяват, по едно време започва да плаче, някъде след час и нещо идва и ме прегръща и даже ридае. Иска да ме изпрати до влака сутринта, изпраща ме, но по такъв начин, че се оказва в купето ми на път за София... Повече не иска да се връща никога. Налага се няколко часа да й се обяснява, че срещата ни е платонична, че аз не ставам за брак по никакъв начин, че не може да остане при мене в София не само защото няма къде просто аз съм аскет и девствен и възнамерявам да стана светия... Светия или не най-голямото ми щастие е да живея сам. Тя минава в бурен плач още в купето, после заспива на коленете ми от изтощение, на гарата тръгва като луда в неизвестно направление и повече не се видяхме никога. Обаче имам смътното усещане, че по-късно ме откри, но беше с друго име. Сащисваща прилика, 1 към 1! Съвпадение?... Знае ли човек от отчаяние каква роля може

да се изиграе?... Още една задъхваща глава от "романа": Това обаче съвпада с прелома ми. Някой вече ме е убедил, че не ставам за светия, изгрява светъл ден, пред взора ми се откриват необгледни хоризонти с видения за нежни създания, които не се боят от нищо... Започва вторият сезон от пророчеството, за което аз узнах едва след 25 или 30 години.

Та среща ме случайно същата физиономия от Кърджали на улицата или нейна двойничка и се заговаряме. Не, не е тя, името е друго. От дума на дума те кани и в кревата си, ти си подпален като Чикаго, обаче тя е напълно ледена. Ти приемаш ситуацията и сутринта си тръгваш, от безумие без обувки, бомбе и едно зелено шалче, които остават у нея завинаги... Отмъщава ли момичето с тази жестока студенина?...

Не десетки, а стотици случаи, когато въздишаш до центъра на земята да имаш само една нощ или вечност с поредната Безсмъртна Любима, но тя в един, два или 100 образа, ти отказва всичко и се интересува само от софийско жителство или астрология... Фанфан Лалето е блед образ пред стотиците случаи, когато се остава насаме с някоя желана или обожаема, но тя е айсберг, по съвършено неизвестни и за самата нея причини, въпреки че те е поканила с точно обратни и недвусмислени обещания. После приятелките ѝ разправят, че след такъв епизод всяка една от любимите плаче неудържимо и се чуди защо се е държала така. Явява се на "поправителен" същото... В продължение на 30 години в настоящия век, един древен постник, калугер и отшелник трябва да види какво е причинявал. Думите на едного, които имат сила и са безмилостни като гилотина през десетилетията, скрояват този номер на светията грешник безброй пъти. Тай сега със

всичка сила иска да стане точно обратното, да не го закачат повече, но не дават... Кой знае на колко ангела и дяволчета им е дошло до гушата да изпълняват комсомолско поръчение от началниците си и да влизат в Дулцинеите, за да се държат като Дулцинеи? П. от Търново е имала само един случай, когато, след десетилетия молитви и терзания, най-после проумява какво е казал Учителят за любовта и се събличат напълно с един любим в спалнята ѝ. Пада полилеят и му строшава главата... Извинявам се за повторението, ако вече съм го разказал. То е съществена част на речта в народната песен и поезия; в мъдрото правило, че повторението е майка на знанието...

А какво може да му е на човека, който няма излишен тестостерон или го има десетократно в повече по наследство, но го контролира драконовски, ако не са му се нахвърлили, като се подчинява услужливо на не една и две млади сестри, копнеещи за "ангелска" любов?... Как изглежда ангелската любов, според тях, може да се илюстрира само с мъртъв бръмбар. И бръмбарът, и препарираният червей в обятията му са живи, но се правят на умрели. И двамата са както ги е майка родила, но червеят е дал обещание на бръмбара да не се мърда, за да не стане грях... А бръмбарът го е стиснал железно в мъртва хватка, от която човек би могъл да се счупи, ако не беше червей... Е, може да се изцеди... Женски бръмбар, но стомана! И дума не може да става да си се сòчетаят както е Бог дал не дай си Боже, смъртен грях!... Ако не са вече почти в безсъзнание от чувства, те, поредом или едновременно с надвикване, цяла нощ бистрят духовни въпроси или астрология на устите не е забранено да се мърдат.. Ангелската любов е във вихъра си, в резултат огнена кама в сърцето на "червея", с болки до загуба на съзнание. Въздухът не стига, по-скоро дробовете не могат да го поемат поради мъртвата

хватка на бръмбарката. Самата тя не смее да си мръдне пипалото даже на микрон поне да помилва ближния, защото може да е грях. Поради смъртната опасност, тя вече няма да допуска този вариант и отсега нататък ще ти идва на гости да гледате руски филми и да се молите Господу по цели нощи, но ще спи до тебе през август на половин метър креват, облечена с екипа ти за ски гащеризона-грейка, а отгоре с водолазен костюм от 200 кила и скафандър. Боже опази да се допрете на голо! Ще ти казва: "Аз не съм толко загубена за каква ме мислиш, може и да имаме бебе, но когато **Бог** каже". Минават години, все тази ангелска любов, но Бог не казва... Ти изобщо не си имал предвид бебе, не си знаел, че за ангелите само това е морално, но все пак плахо от време на време я питаш: "Бог говори само на **тебе**, така ли?" "Така!"

Ще **мине** срокът, ще **изтекат** десетилетията, магията **ще падне**. Едно прекрасно утро ти вече си сред някой културен народ без бръмбари и водолази. Инструкторът ти вече не е в този свят, но лицето му се явява иззад една каменна ограда, бронзово и прекрасно. Гледа те загадъчно със сините си очи, усмихва ти се и казва: **"Получете** сега моите компенсации!..."

Някъде разказвам подробно как в една северна страна имах ключове за 10 празни апартамента от гарсониера до петстаен. Как всяка нощ можех да бъда на различно място и в стаи извън тези апартаменти, но... с нежна съжителка. Поканите стигаха за до края на живота, слушателките в залите бяха със стотици, до една млади и красиви, но и от едно малко по-зряло поколение с боен опит от брака, което вече се е отърсило от "отровната плесен". Във всяка зала имаше най-много трима мъже: един престарял, един куц, трети кьопав. С извинение за изключенията!... Като се има предвид това, всяка курсантка по астрология или някоя друга мъдра наука копнееше с всичките си конски или

ядрени сили да покани лектора от чужбина в дома си и да не го пуска вече никога... От 15 до 70-годишни (имаше и две-три такива) искаха да имат дете от него... Имаше и по-интелигентни, които искаха само преживявания. Не е тук мястото да доказвам или да не доказвам дали лекторът се е възползвал от тази шведска маса. Въпросът се беше обърнал по друг начин. Нямаше повече нужда от невидими пазванти, защото вътре в душата се е било породило нещо подобно на съвест. Всяка женско сърце е мъртво, ако си допуснал да бъде на линията и да минеш отгоре му като влак. Не е въпросът, че за това се плаща. Въпросът е в това, че при разширено съзнание ти си вече навсякъде и сърцето ти се разлива на километри, на светлинни векове. Прегазиш ли някого, прегазваш себе си. Ужасната болка на женското сърце е не по-малка от твоята, когато си до скафандър. Дори по-голяма, вярвайте ми. Като се родим жени, узнаваме го. Дали съм приемал в чужбина меда от "компенсациите" и в този план, може да се провери в акаша. Наистина, исках да остана на едно или две места "завинаги", но комсомолците от Небето се намесиха. Посипаха се парчета лед, отнесох само няколко женски подигравки. Даже от чужденки, това все пак боли. Независимо от братското радио не само тук, но и в чужбина, от въображението дори на най-близки приятели, все пак е имало през живота ми двама трима души, които знаеха със сигурност, че не съм ял торти като невидял и не съм газил луци като бесните. Един от тях е Венно. Нещо повече, той ме утеши, че този мой опит не е от "слаб ангел", а благословение, предопределение, за да опозная до дъно себе си и човешката душа с нейните проблеми. Ако лекарят никога не е виждал рана и сам не знае колко боли, как се лекува, няма да знае какво да прави. През абсолютно всичко минават даже и Учителите.

Но, както казах, имам и най-близки приятели, които вярват във всичко, което ни вълнува идейно, но не вярват на нито дума от това, което съм споделил конкретно само с няколко души. На едного казах буквално, че ако горе има брояч на интимните ни контакти, моят ще навърти една съвсем нищожна цифра в сравнение с нормалните хора, даже и по времето, когато съм бил в нещо като "брак". Той ми се изсмя и каза: "Хайде, хайде, ти ли бе! Че аз нали гледам с очите си, при тебе са на опашка без прекъсване! .Цял живот си плувал в мед и масло, какво ми се оплакваш..." А за брака е съгласен, въпреки че досега не е имал тая чест. От литературата и живота знае, че бракът е вторият начин, по който един мъж може да стане светия... Поне в собствената си къща...

Но да се върна най-после в София. Урокът Жълтуша и Еньовче е приключил.

Видях го, сякаш някакъв ангел идваше от Небето срещу мене, божествено усмихнат, като един баща, посрещащ отново завръщането на "блудния син". Нямахме никаква уговорка, той нямаше как да знае по човешки, че аз съм вече в София и съм тръгнал към Изгрева. Яви се още на Семинарията иззад ъгъла или от въздуха така, както е ставало с него не веднъж и не само с мене в която и да е точка на града, страната или планетата. Ако не беше той, нямаше да знаем как е ставало това при Учителя, освен от разказите и книгите.

Когато се събирахме на Витоша, когато бяхме на лагерите на Рила или по домовете, много често той започваше да разказва някаква приказка, някаква история, било действителна, било съчинена, в която **ние** бяхме героите, но с измислени имена. Той разказваше всичко онова, което ни се беше случило през изминалата седмица или месец. Понякога

поглеждаше някого в очите и му даваше да разбере, че става дума за него. Разказваше в символичен, приказен вид за неговите проблеми, за неговите грешки или за това, което той е постигнал в дадения конкретен случай. Представяше ни оценката на Небето и ни даваше ключ, а понякога и съвсем конкретни указания за начина, по който всеки един от нас може да излезе от някое затруднение, да разреши някакъв сложен душевен или социален проблем.

Спомням си сега за една приятелка, много скъпа и мила приятелка, която много го обичаше и за която той много държеше, много й помагаше. Ние с нея бяхме приятели от малки и живеехме в една махала. Бяхме съученици още от долните класове и винаги имахме много добри чувства един към друг. Само случайно не сме стигнали до още по-близки отношения. Тя беше също романтичка и доста ексцентрична. И, след като не бяхме се виждали много години с нея, един ден се видяхме на пазара, където тя живее. В момента на срещата аз бях с друга приятелка, и тази, с която не бяхме се виждали отдавна, ме поздрави с голяма радост и каза: "А ти още ли се занимаваш с ония работи – астрология, окултизъм, мистицизъм и пр.?" Казах й: "Да." А тя каза: "Знаете ли, напоследък аз все повече и повече се интересувам от всичко това и бих искала да си поговорим. Ето например – обърна се тя към другата приятелка – тя е зодия Рак" – И действително позна. Тогава аз почувствах, че е дошъл нейният момент и я повиках вкъщи. Тя дойде в часа, в който се бяхме уговорили, и когато влезе в стаята, се случи нещо необикновено. В малката стаичка, където живеех и която беше наполовина преградена с талашит заради фотолабораторията на баща ми (живеех на 4 квадрата, максимум 5), бях сложил много снимки и репродукции – мой любим стил е да си правя колажи. В този период бях накачил фотографии и портрети

на почти всички мои любими писатели, поети, мистици, окултисти, мъдреци и философи, между които, не на отделно място на стената, а между тия портрети, бях сложил и една от най-хубавите снимки на Учителя. Зад тази снимка, повече от година вече, спомням си много добре, аз бях стабилно защипал с кабарче три житни класа от мястото на Учителя. Те бяха здраво затиснати, и повече от година не бяха мръднали зад горния десен ъгъл на тази снимка. В момента, в който тази приятелка влезе, тя беше силно впечатлена точно от тази снимка, от образа на Учителя, и изненадана каза: "Кой е този?" Казах: "Не зная, кажи **ти**, почувствай!" И тя каза: "Това не може да е Майстора (имаше предвид големия български художник Владимир Димитров-Майстора)! Не, не, това е един много по-съвършен Човек." След това спомена още едно име на световно известен мъдрец и философ и каза "Не, не може да бъде и той!" И изведнъж тя много развълнувано и отривисто каза: "Това е **Христос**!" В момента, в който тя каза това име, трите класа паднаха на земята. Никакъв начин нямаше, след като една година те бяха така стабилно закрепени, от такова разстояние да се получи някаква вибрация. Дори и топ да беше гръмнал, и земетресение да бе станало, аз мисля, че нямаше никакъв начин тези класове да паднат, защото те бяха затиснати здраво с това кабарче. Това ни впечатли изключително силно и тя каза: "Да, да аз чувствам, че се връщам у дома си, аз се връщам при своите си, аз се връщам завинаги при моя Учител!" И тогава вече аз й обясних, че това е Учителят, и й казах: "Ако искаш наистина за започнеш да четеш Неговите книги, беседите, които Той е говорил, да започнеш да се запознаваш с Учението Му, можем да се срещаме, но засега ти давам ето този том." Дадох й един том беседи, който взех напосоки. Тогава й казах, че ако има някакъв много важен

проблем, като си отиде вкъщи, може да го отвори напосоки и да прочете какво й се дава. След три дни тя дойде пак, но съвсем нова – беше един съвършено друг човек. Тя бе подмладена, светнала, кожата й се беше изчистила, лицето й беше като на момиче – от жълто и бледо, бе станало розово, сияещо, здраво. Излъчването й беше прекрасно и тя плачеше от радост и щастие и каза: "Знаеш ли какво ми се случи? Когато отидох, веднага, още същия ден вкъщи аз отворих тома беседи, който ми даде, с най-главния си въпрос: "Учителю, какво да правя с тази моя болест, която досега се оказа нелечима?" Тя имаше някаква болест от типа на разширени вени в долната част на тялото, които й причиняваха силни болки и което беше за нея не само едно страдание вкъщи, но и като професионалист-музикант на сцената, защото беше оперна певица. Тия кризи, тези болки страшно много са я измъчвали години наред и лекарите не са й давали надежда, че това може да се излекува. И тя каза: "Когато отворих тома и зададох въпроса: "Как мога да се излекувам?", й се паднало изречение точно с името на болестта: Учителят там казва с точни думи нейната болест и продължава: "направете три бани във ваната с топла вода и си кажете следните формули..." Същият ден тя изпълнила всичко точно. Болките изчезнали, а впоследствие и всякакви симптоми на тази болест. И до ден днешен тя няма никакви оплаквания от тази болест, според нейните думи. Тя имаше после едни други усложнения, но от тази болест нямаше и следа. Тя се включи в братския живот възторжено и енергично. Нейният дом стана център, в който ние се събирахме, разговаряхме, черпехме се, четяхме и пеехме. Тя научи всички песни на Учителя и започна да ги пее като професионалист и мистик. Тя имаше и продължава да има силни мистични състояния, съзнателни излъчвания в

невидимия свят, за които ми е разказвала, съзнателен контакт с Учителя и видения. Един много дълбок и прекрасен човек се оказа тя, един ученик, който се върна при Учителя си! С нея сме имали много разговори, на много екскурзии сме ходили и винаги тя беше една от най-възторжените, най-чистите души. На нея Венно обръщаше особено внимание.

Искам да разкажа и един особен случай с нея, който не е откъснат от разказа за Венно, а напротив, той ми дава повод да разкажа за една негова реакция във връзка с известната тема за "летящите чинии", за УФО.

Един ден, когато аз все още я въвеждах в нашите неща, а това беше в самото начало – след случая, за който разказах, когато тя се излекува спонтанно от тежката болест, благодарение на една беседа от Учителя и на мисълта, която й се падна в нея. Отидохме на една малка разходка на Витоша с нея. Изкачихме се по една пътека до една беседка високо над Драгалевци, откъдето се виждаше цяла София. Беше привечер и там аз за пръв път започнах да пея на Искра някои от песните на Учителя. Тя беше силно впечатлена, въпреки че аз не съм кой знае какъв певец. Но все пак се постарах да пея тихо, за да усети тя някои неща от духа, от музиката на Учителя. Когато ние се връщахме обратно по пътеката и след това по алеята, ние бяхме в едно особено възвишено състояние и вероятно това е станало причина да се случи невероятното събитие, което никога не можем да забравим. Ние видяхме една светеща точка, която се появи от север и започна да се изкачва по небето към зенита по посока на юг, значи – от Стара планина към Витоша. И, кой знае защо (явно е имало защо), аз разбрах, че това не може да бъде самолет или спътник, защото се движеше по един начин, който не беше характерен за нито за нито едно от

познатите ни летящи тела. Казах на Искра: "Знаеш ли, че не е изключено това да е "летяща чиния" и ние сме чели, че с тези същества в такива обекти може да се влиза в телепатична връзка. Искаш ли да направим един опит?" Тя много се впечатли и вдъхнови и тогава аз й казах една формула, която почувствах и знаех, че може да превръща мисълта и светлината на човека от дифузна в кохерентна, както лазерния лъч. И с тази силна формула, с тази силна мисъл ние отправихме погледите си към това летящо тяло и помолихме съществата там, ако това наистина е летателен обект – кораб на някаква извънземна или тайна земна цивилизация, по някакъв начин те да ни покажат, че са ни видели. Аз предполагах, че ние действително в момента светим много силно, нашите аури, защото те бяха подпалени от нашето преживяване, от песните, които бяхме пели, от първата среща на Искра с музиката на Учителя. И ние знаехме от книгите и от разкази на очевидци, че в такива случаи съществата, които обикалят с тези НЛО, виждат хората, които светят, ако се намират в някакво възвишено духовно или душевно състояние. И, разчитайки на това и на тази формула, която произнесохме, ние очаквахме да влезем в контакт с тези същества. Дори аз си позволих да формулирам конкретно и точно молбата ни – по някакъв начин те да ни покажат, че това не е спътник. И ги помолих, в момента, в който тази светеща точка почти стигна над главите ни на зенита, ако могат, да изменят курса си рязко на изток, т.е. те са от север на юг, а аз ги помолих да сменят курса си рязко под формата на буквата "Г", тъй както нито едно летящо земно тяло не би могло да направи такова рязко изменение на курса си. И в момента, в който аз формулирах молбата си, действително това летящо тяло направи тази маневра! Без никакво спиране, то се устреми със същата скорост, под

прав ъгъл, точно на изток! Тази приятелка просто се свлече в ръцете ми от изненада, че това, за което бяхме помолили, се случи.

После аз разказах този случай на приятелите, когато се събрахме на Витоша. Венно слушаше с интерес. Почти винаги в такива случаи нищо не говореше, но изслуша всичко със своята загадъчна усмивка. Но... този случай вече съм го разказал някъде...

Известният френски мистик и окултист Александър Сент-Ив д'Алвейдър (Alexandre Saint-Yves, Marquess of Alveydre), 1842-1909 пише, че Агарта се простира под основните планини на Земята на определена дълбочина и че там има хангари с летящи кораби. Още кога говори Сент-Ив за това! – Тогава хората не са имали и помен от понятие за НЛО! Той отдава особено голямо значение на базата на Агарта под Рило-Родопския масив.

Сега искам да разкажа за един случай; впрочем за няколко случая във връзка пак с бате Крум Венно, които говореха за неговите извънредни способности в областта на нещо, което хората наричат "магия". Всъщност, той не обича

да употребява тази дума, даже и когато се касае за бяла магия.. Около него тези неща се случваха много често. Но аз ще започна с един друг случай, говорещ за неговото ясновидство, което той постоянно укриваше, но това все пак беше невъзможно, защото такива неща около него бяха почти ежедневие.

Когато аз се записах в университета и трябваше вече да започна първите лекции, нямах подходящи дрехи. Просто нямах възможност да се облека добре. Един ден той ме извика и ми каза: "Ето ти – и ми даде една прилична сума, тези пари се дават от едни приятели, за да можеш да се облечеш, да бъдеш приличен студент. Недей ме пита от кого са, онзи, който ги даде, не иска да се знае, че той ги е дал." И аз отидох да си купя костюм, обувки, риза, но заедно с това си купих от един оказионен магазин една много хубава позлатена автоматична писалка, казвайки си, че заслужавам да си направя такъв подарък, тъй като ставам студент. Тази писалка е много шик и ще ми отива на студентството – и да ми е "на добър час" началото в пътя на науката... И когато отидох в болницата, където той лежеше болен от воден плеврит и бяха му извадили последния път половин литър вода, въпреки състоянието си, той пак ми даде един ценен урок. А плевритът му беше вследствие на един много голям проблем, който той понесе върху себе си – чисто духовен и психически, в отношенията между нас. Но това е друг въпрос, на друго място ще разкажа подробно за него. Не бе настинал само защото нямаше жилище и един ден нахлу много вода с градушка в палатката му на пъпа на Изгрева. Това е външната причина. Вътрешната бе един конфликт, в който бяха замесени ревности. За да не си отиде някой от този свят, Венно трябваше да поеме удара. Виновните не разбраха нищо, нямаше как да си признаят злото в себе си.

Но уроците се преподават на причинното тяло на човека и то един ден ги разопакова, за да стигнат и до сърцето и мозъка.

Когато влязох при него, той ме погледна проницателно и каза: "Кажи какво си купи тия пари?" Казах му. Той настоя: "Не. Ти скри нещо!" И гледаше упорито към точно това място в сакото ми, където беше тази писалка, очаквайки аз да призная. Защото аз съзнателно скрих това от него. Разбрах че съм сгрешил и извадих писалката, като казах: "Ето, това нещо си купих." Тя, всъщност, не беше кой знае колко скъпа само 10 лева. Мислех, че като са ми дадени тези пари, аз мога да си позволя този лукс. Тогава той ми каза: "Пари, които се дават за строго определено нещо, се употребяват по предназначение само за това нещо, за което са дадени!" Така той ми даде един строг урок. До този момент и аз бях като великите и невеликите комбинатори, като много духовни хора и някои мои приятели, които взимат пари от едно перо, дадени им от хората, и ги употребяват за друго. В други случаи, когато се прави такъв подарък, няма такова изискване, т.е. човек има пълната свобода да ги употреби както иска; но в случая на мен ми се даде именно такъв урок, в този определен смисъл. За Венно нямаше скрити неща. Отидох и върнах писалката в оказиона.

Обаче с тази писалка аз имах един много любопитен случай в университета, породи една теория. За него писах и на един наш известен физик и той ми отговори. Не потвърди теорията ми, но не оспори логиката й. Един ден, по време на лекции в една от големите зали, където горе има отделни лампи, а не дълги неони, движех писалката в ръцете си бавно и без някаква цел, но в един момент забелязах как се движат отраженията на лампите в нея. Там, където повърхността й е извита, откъм страната на върха, където се стеснява, отраженията на отделните лампи се движеха по-бързо, като я

движех. Колкото покрайна бе дадена лампа и по към писеца, толкоз по-бърже се движеше тя. Получи се една картина на разширяващата се вселена според Доплеровия ефект и закона на Хъбъл. Тогава аз си помислих, че галактиките не се раздалечават по този начин **реално**, а това е само оптическо явление за нас поради изкривеното пространство.

Тук искам да разкажа, да вметна един случай с млад приятел от Видин, който работеше по Словото на Учителя – имаше задача. Случаят е идентичен с проблема за писалката. До каква степен буквално и категорично душите с искра Божия възприемат святостта на народните пари, на братските пари, до които човек не трябва да се докосва за лични цели! Вървяхме веднъж с него по улицата – много добре си спомням наклонената улица в София от операта надолу – и се превивахме от глад. Нямахме пари и от няколко дена не бяхме яли – просто нямаше откъде. Всички приятели бяха заминали някъде, пък и ние не просим да умираме, не просим, не искаме от кого и да е. Ако се сети някой, ако Бог му каже... Имах такъв случай с Риния: един ден пак бях много гладен, тя ми се обади ненадейно, след като не бяхме се виждали от години, и каза, че иска да ме нахрани. Ангелите й били казали, че съм гладен... Заведе ме на ресторант. Сега се сещам, че ме заведе в едно ресторантче точно до операта нещо като показнò. Понеже случката, за която ще разкажа сега, бе станала точно там! Нямахме време с този приятел да ходим някъде да помолим все пак да ни нахранят най-близки приятели това вече не е просия, защото обикновено ние храним много хора, особено самотни майки. Но този път така се случи, а то много често се случва... Той носеше братски пари в себе си за Словото. И нито на мен, нито на него минаваше мисълта, че ние имаме право да си купим с тях залък хляб, за да не припаднем и да продължим да

работим за Словото и Делото на Учителя. най-накрая в един момент сетих, че на двама ни много ни се бе прияла пица и аз се осмелих, минавайки край една пицария, да му кажа: "Моля ти се (имена се въздържам да споменавам), хайде да влезем и да изядем една пица, да си я поделим наполовина, и после ще върнем тия пари в касата." Той ми отвърна: "Абсолютен абсурд! Това е тотално невъзможно! Може ей тука да умра, да ме разстрелят, но аз и една стотинка братски пари не вземам!" "Да – казвам му, но как тогава ще вършим братската работа за Словото, като нямаме сили и умираме от глад?" Той казва:" Не! Точно ти не ми ги разправяй тия работи! Нали на това си ни учил?!" Казвам му: "Добре! Аз поемам този грях върху себе си и ще си го платя кармично, ако трябва, въпреки че ще върнем парите. Хайде да влезем и да ядем." Той каза: "Аз се осланям на твоя авторитет. Влизай, яж, но аз няма да ям." Влязохме. Падна се една тънка като хартия пица, която разделихме на две. Той се опита да яде, но вече не помня дали я изяде. Май хапна един залък и я остави. Според неговото разбиране, той щеше да оскверни душата си и да стане предател по отношение на Учителя и Братството, ако се похарчи и една народна стотинка не по предназначение. За него този залък беше солен, кисел, горчив, отровен.

И така, продължавам със спомените си за бате Крум. Ще разкажа още случаи, свързани с тези негови способности, за които ние не разбрахме как точно работят, как точно той го прави и дали го прави съзнателно. Защото такъв човек може да е и само един **проводник** на действията, които се извършват около него, когато Небето работи, понеже белите маги **рядко** употребяват съзнателно оперативната магия с определени формули, движения, инструменти и т.н. Това обикновено е приоритет на черните маги, докато Бялата

мàгия е нещо изящно, едно постоянно бликащо действо в присъствието на хора, които са свързани с Небето и с Доброто. Но те самите рядко ползват, а някои и никога не употребяват съзнателно формули, движения или други методи, за да предизвикат подобни явления. Чудесата около тях стават просто и естествено, защото светлината, която те излъчват, произлиза от Бога.

Веднъж аз бях в къщата на вуйчо ми Славчо Славянски на Изгрева, докато той беше в Швейцария. Беше валял много силен дъжд, даже беше силен град тогава, а в същото време бате Крум живееше на палатка в една градина, в един двор на Изгрева. Ето, тука разправям случая по-подробно. Той тогава не желаеше да съди едно младо семейство, което живееше без наем в къщата, който му принадлежеше по наследство в Павлово. Имаше си документи, но не можеше да си позволи да търси своето право дори по справедлив юридически начин и да изгони едно младо семейство и когото и да е друг. Не е като извергите без душа. Той не искаше да включи съдебно-изпълнителната власт да търси своите права, защото беше най-съвършеният християнин, когото ние познавахме. И така, той беше вече на възраст, при това имаше вече тези неприятности с плеврита си. И дъждът го завари в палатката. В палатката му беше нахлула вода близо една педя, и беше намокрила всичко, заедно с цял пласт ледени топчета от градушката. Аз знае, че може да стане такова нещо, отидох веднага и помогнах да изкараме мокрите завивки и му казах: "Идваш при мене, защото това е цяла къща, а ти си първият приятел на вуйчо ми още от детството и аз никога не мога да те оставя така." Той дойде и аз го настаних в най-хубавата стаичка на леглото, където е спал и Учителят. Оставих го да спи, да почива и да се стопли, защото имаше опасност отново да настине и да се разболее

фатално след операциите. Аз съм го питал защо, след като няма намерение да живее в Павлово, в своята къща, не продаде този имот, а той ми отговори: "Но как ще го продам, като от там ще трябва да изгонят това семейство?" А всъщност, тези хора не му даваха никакъв наем – те просто бяха завладели къща и въобще не се интересуваха, че са в чужд имот.

И така, точно същия ден следобед, когато продължаваше да ръми дъжд, аз реших да изнеса една саксия с цвете навън, за да може да го вали дъждът. Изнесох саксията, но се сетих, че не съм взел чинийката отдолу, за да не се окаля саксията. Върнах се да взема чинийката – обикновена порцеланова чинийка. Междувременно, когато минавах обратно с тази чинийка в ръцете, случайно погледнах в стаята – вратата беше отворена – и видях как, уж насън, той се усмихваше загадъчно. Излизам аз навън и виждам, че под саксията вече има чинийка... Бях абсолютно уверен, че именно за това се върнах да взема чинийка и да я сложа под саксията.

Подобен случай имахме и с една приятелка, когато бяхме един ден на Витоша. Аз имах една четка за обектив, която беше като писалка с капачка и не можеше да се познае, че е четка, освен като се свали капачката и се завърти винтът отзад. Но се оказа, че на Витоша там, където ние се събирахме, на брезичките, аз съм бил забравил това нещо там и те са го намерили – той и тази приятелка. Той й казал: "Вземи го да му го предадеш по-надолу, като ги настигнем." И пред неговите очи тя взима тази "писалка" и я слага в чантата си, за да ми я предаде. И някъде чак към Симеоново те ни настигат и той й казва пред мене: "Сега му предай тази писалка." Тя даже не е знаела, че това е четка за обектив и мислела, че наистина е писалка. Тя отваря чантата си – никаква писалка вътре! Учудено възкликва: "Но аз пред

очите ти я сложих в чантата! Нали видя? Къде може да отиде?" А той, както винаги, усмихвайки се загадъчно, ми казва:: "Я виж пък ти, случайно да не си я взел?" И аз бръквам във вътрешния джоб на сакото си и я изваждам оттам... И после той ми каза: "Тези малки фокуси понякога си ги разрешавам..." Той ги наричаше "окултни фокуси", а фактически никакви фокуси не бяха те и той ги правеше, когато считеше за необходимо да се засили вярата на някого, в случая на Маргарита.

Имаше един друг подобен случай – бяхме пак някъде на Рила, разговаряхме както обикновено и много добре си спомням следното. Един приятел художник, Мончо, беше закачил баретата си на отсрещната стена, на закачалката. Спомням си ясно как Венно, обяснявайки нещо – а той съвсем програмирано е правил това, ни говореше: "Ето, например, да вземем една обикновена барета" – и посочва към баретата на Мончо на закачалката. И ние всички поглеждаме към тази барета, защото бате Крум даваше някакъв пример, философски и окултно обясняваше нещо, но ние после разбрахме защо толкова пъти ни е посочвал тази барета на стената, за да можем да разберем после какво стана. И изведнъж той пак се обръща и посочва към баретата на стената, но... баретата липсва на стената, няма я на закачалката, изчезнала... А никой не беше ставал, нито пък беше паднала на земята. Ние се чудим какво става, започваме да търсим баретата – няма я и я няма! И тогава той се обърна към Мончо: "Мончо, я стани, да не би пък нещо ..." И Мончо стана, а баретата беше... под него! Той се оказа седнал на същата тая барета, неговата, която беше на закачалката, без някой да е ставал от мястото си...

Ето такива неща ставаха около Венно, които той скромно, даже някога на смях, наричаше "окултни фокуси"...

Споменах за неговия воден плеврит. Ето случая по-подробно. Ние сме дълбоко убедени, че в случаите, когато Учителят е боледувал и някои Негови специални ученици са боледували, това не е израз на техни недостатъци, защото за нас това са и бяха едни съвършени хора. Тези ученици, за които разказвам, са хора, които бяха много близко до едно непостижимо за нас съвършенство, и ние разбирахме, че чрез тези техни тежки страдания и болести те всъщност поемат карма на народа – **нашата** карма, кармата на човечеството. Аз тогава добре си спомням каква може да бъде причината, за да поеме той поредния тежък удар, който се очакваше върху една приятелка, заради това, че тя не го разбра. Той пое този удар и допусна да се разболее от тази болест, а именно водния плеврит. Имаше една безкрайно ценна приятелка, с която той дълго беше общувал, много близка негова сродна душа, която не можа да го разбере в един сложен момент на взаимоотношенията им, когато се появи една нова приятелка, която също се почувства, много близка с него. Това са много сложни проблеми и сестрите по-трудно ги разрешават, обикновено никога. И винаги става така, че ако не са агресивни и не изразяват демонстративно ревността си, те я преживяват пасивно, като си отиват "завинаги" тихо, но с горчилка и дълбоко оскърбени. Така и тази негова приятелка, като дойде втората, за която говоря, оскърбена се оттегли от групите, в които ние се срещахме толкова много години и от екскурзиите, които правехме. Тя не можеше да преживее лесно това, че се е появила нова приятелка, също много близка негова душа. Не мога да кажа дали го направи демонстративно, или понеже й беше много тежко, но тя започна да се среща с един друг необикновен брат и отиде в неговия кръг. Започна да ходи с **него** по планината и да се събира с **неговата** група. Един брат, за

който можеше да се каже, а и аз го знаех от опит, че е диаметрална противоположност на нашия човек в много отношения. Казвам това с най-добри чувства, съвсем учебно, заради опитността си, тъй като аз много дълго време бях под влиянието именно на този брат и разбирам защо тя отиде при него. В отчаянието си или може би поради тежкото преживяване на този случай – ако въобще съм прав в предположенията си, тя просто искаше да потърси утеха при един друг мощен дух, за да бъде под неговото крило, а може би и по такъв начин да даде да се разбере, че е огорчена и оскърбена. Ние по-късно ще разберем как, заради някои наши лични чувства, някой напреднал наш брат поема удара на съдбата върху себе си под формата на страдание, нещастие или болест, защото именно от любов към този, който е сгрешил, който е допуснал отрицателна оценка или отрицателно чувство, той се нагърбва лично с обратния удар, тъй като не може да престане да обича. Престават да обичат... но да не казвам сега кои.

Не мога никога да забравя каква висока класа беше той и в скиорството и как постоянно ни водеше на ски през зимата на Рила, която иначе е недостъпна тогава без пробита пътека. И как предимно само двамата сме били на ски и сме се качвали по най-високите места на Рила със ските. Не мога да забравя никога случая, когато веднъж падна мъгла и в най-гъстата мъгла той ми каза: "Сега ще правиш точно това, което аз правя, няма да се отклоняваш нито сантиметър от моя път." И помня как с тая техника на обратно стъпване с едната ска и на зигзаг правехме много стръмни, почти отвесни слизания с обръщане на ската на 180 градуса. Аз виждах, че това е някакъв много стръмен склон, почти отвесен, и как той, много майсторски, в продължение на 2 часа успя да ме прекара през това много опасно и единствено

възможно място, където той прецени, че няма да падне лавина. Ние успешно слязохме и отидохме в хижата.

На другия ден, когато времето се изясни и аз погледнах нашите следи от ските и през какво място сме слезли, тръпки ме побиха. Никой не би могъл да повярва, включително и големи майстори планинари и алпинисти! Даже бяха излезли една група алпинисти и, гледайки нашите следи, казаха: "Това са магьосници или безумци, които са слезли оттам!" Това наистина е немислимо да слезеш със ски, дори и да си алпинист, в такава гъста мъгла по такъв вертикал, и то късно следобед, когато вече става тъмно. Този човек имаше необикновени възможности.

Аз вече разказах за случая с групата алпинисти състезатели, които тръгват късно следобед от х."Седемте езера" за х."Иван Вазов" и как той ги е спасил от сигурна смърт.

Спомням си, един ден, в неговия дом, в стаята му, как веднъж той отвори своя гардероб – това може да прозвучи прозаично, но го казвам, за да мога да допълня картината и да осветля под още един ъгъл неговото отношение към съвместното съжителство с жена на една територия – брачно или небрачно. Въпреки че той имаше брак жена му, сестра Ярмила, беше заминала за Париж. И когато той си отвори гардероба, ние видяхме изпраното му и неизгладено бельо, което той бе навързал на топки.. **Така** беше го подредил – на топки на топки, а не както го подрежда една домакиня, след като го изглади. Една приятелка тогава се обади: "Ето, виждаш ли, бате Крум: като нямаш жена вкъщи, дрехите ти не са изгладени и подредени, а са така на топки на топки .." А той каза: "Така е, но ако бях допуснал да живея с една жена вкъщи, която да ми подрежда къщата и всичко да ми е под конец, аз трябваше да внимавам с нея и да се съобразявам с

нейните капризи и поучения. Така че, по-добре бельото ми да е на топки, отколкото душата..."

По въпроса за това, как изглежда една човешка душа "на топки" поради несправедливите и злобни забележки на несъзнателни същества, ние имаме достатъчно преживявания и ежедневно наблюдаваме примери в живота около нас. Аз съм пропуснал продължението на един разказ на майка ми. Ще пусна предишната касета накрая, защото тя категорично отказа да сваля разказа от касетата писмено, тъй като там се споменават имена. Но съм длъжен все пак, в интерес на истината и на историческата правда, да разкажа за това, което тя днес продължи да ми разказва, като няма да включа имената..

"И така, когато аз вече разбрах – казва ми един ден тя и аз пускам на запис, –че моето появяване в един дом, където не бях желана и ми се казваха какви ли не лоши думи, е вече неуместно, за да не се развали едно "семейство", аз се оттеглих оттам. Почувствах, че правилно съм постъпила.

Един ден Б. – продължава разказа си тя – просто ме хвана за косата, вдигна главата ми нагоре и каза: "Ти знаеш ли какво значи карма!? Ти знаеш ли какво значи дългът на окултния ученик – да изплати кармичните си задължения?" И – казва – ме гледаше толкова тъжно... И тогава аз си обясних откъде може да идва проблемът. Точно в този момент, когато той говореше това нещо, носеше някакви списания. И аз – казва майка ми видях на корицата на едното списание образа на една млада жена, която изключително много приличаше на неговата съпруга от Братството, но като млада. И, когато я сравних с лицето й тогава, осъзнах, в момента, макар и все още младо, то бе съвсем омрачнено, потъмняло, рухнало. Това показва, че постоянните нощни тревоги и бдения да не би нещо да се случи и някоя да се

приближи до този, когото тя вече е хванала, са станали причина тя да се измени толкова много и така старчески да помръкне. Затова аз реших да не допринасям за това, което сега нарекох "стоене на нокти" – и да се оттегля."

Един от най-силните моменти в моя живот беше срещата и запознанството ми със с. **Весела Несторова**, при която именно той, Венно, един ден ме заведе. На снимката тя е вляво и държи пелерина, за да прави зàвет на Учителя. Имената на хората на тези снимки тук са на латиница, защото са от един филм за Запада. Онзи с тефтерчето е човекът, който е трябвало да си плаща кармите, но на 85 години прегърна майка ми и й каза: "Аз умея да чакам!"...

Чудно нещо, как до този момент (а аз съм израсъл на Изгрева) не бях общувал с Весела; или ако я знаех по лице, просто никакъв контакт не съм имал до този момент с нея. Или просто е било определено именно чрез Венно да се свържа с нея. Отидохме в нейната чудна къща на горния етаж на ул. "Симеоново"№8 на Семинарията. Когато влязохме, тя ни посрещна по такъв така сякаш и тя не беше ме виждала – а много добре знаеше чий син съм. Но истинските срещи са нещо друго, а не физическото познаване на някого. Знаем, че тя е била в Америка, че там е завършила консерватория със специалност пиано. И той много настоятелно я помоли да изсвири някои от своите мелодии, от своите импровизации и композиции, които тя не записваше с ноти, защото ги знаеше наизуст. И всеки път, когато ги свиреше и пееше, тя импровизираше, внасяше изменения. Тя беше гений, един свръхмедиум в най-високия смисъл на думата, и нейното свирене и пеене, на мен лично, ми въздейства така, както никой досега професионален или окултен музикант не ми е въздействал. Мога да кажа, че имам само един приятел, с

когото отдавна не съм се срещал – казва се Цветан, пианист. Само той ми е въздействал със същата сила и е стоплял със свиренето си една моя чакра, тъй както се случи онази вечер при Весела.

Това са кадри от филмчето на баща ми с Учителя и Братството в Мърчаево, лято 1944. Весела е с бай Ради (Ради Танчев).

Тази вечер тя изсвири една мелодия на пианото и пя, като каза, че е чула и видяла Тайната вечеря на Исус и Неговите ученици. Тя изсвири и изпя песента, която те са пели на Тайната вечеря. Невероятно беше чувството което изпитах тогава! С много голяма радост тогава бате Крум виждаше как на мен това ми въздейства. Фактически, той направи този контакт между нас, за да възстанови този наш древен контакт с нея от векове. След това тя изсвири една своя композиция, казвайки, че това е песента на Посветените от някакъв манастир на височина 4000 м. в Хималаите, обаче слушана от много по-високо... Каква мелодия! Един източен мотив, който ме развълнува така силно, че именно той предизвика тази топлина и светлина в областта на слънчевия ми сплит, тези сълзи, които извика у мене и този възторг, това щастие, това неземно опиянение на душата ми. Те бликнаха, именно когато тя засвири, някъде във високите октави, една малко тъжна тема, казвайки: "А ето, това са камбаните на манастира "Тянгбоче" на няколко хиляди метра по-надолу в Хималаите как вятърът ги носи нагоре на талази..."

Мистик от първа величина, неизмеримо дълбока душа! След това тя ми разгледа хороскопа и каза много важни неща за мене – такива попадения и такива откровения, които само Венно може да ми каже И си спомням много добре в нашите разговори след това, как тя единствена между сестрите, които познавах, с разбирания на такова ниво ми обясняваше отношенията между мъжа и жената. За техните истински взаимоотношения аз чух за пръв път именно от нея най-задоволителни обяснения в духа на Учителя по един нов, оригинален и съвършено нестандартен начин. Тя не само ци потвърждаващи мисли от беседите, но и разказваше с охота за случаи и лични разговори с Учителя на тази тема, и на други, също много дълбоки теми.

Тя, например, казваше: "Мнозина ме обвиняват, че моите приятели са предимно мъже и че аз не се разреших да свържа живота си само с един човек, а демонстрирам своята свобода да общувам с повече от един". Амунда твърдеше, че е преродената Мария Магдалина. В света има хиляди духовни жени, чул съм това и от млади приятелки в България, че и те са тя... Няма противоречие великите духове се прераждат

или вселяват в много тела. Пък и фантазията не е лошо нещо, когато ти се иска да си Божи човек, а не някоя модна човешка или адска звезда...

Държа да се знае, че това не беше пропаганда на някакви разпуснати отношения. В никакъв случай тя не беше личност в този план, тъй като нейното излъчване е съвсем друго. Тя казваше, по подобие на Хамлет, че никой не може и няма право да свири на душата й, ако не е виртуоз. Обясняваше защо не може да общува само с един човек и да концентрира чувствата си само в един обект, да насища валенциите си само с една или две връзки. Хамлет говори за флейта, а тя за много по-грандиозен инструмент. Каза: "Аз съм един много сложен божествен един орган с множество клавиатури и регистри и безброй тембри. Как ще допусна само един човек да се опитва да дрънка с един пръст или с юмруци на този великолепен орган, който ми е поверил Бог? Дори и да е много добър музикант, аз много добре зная, че няма такъв, който може да свири едновременно на моите 10, 15 или 100 клавиатури и на моите хиляди и милиони регистри, които съм способна да извлека от душата си или с които е способен да звучи този много сложен духовен инструмент. Затова, за да бъда щастлива и доволна и да мога пълноценно да раздавам щастие и мъдрост и живот на другите, на мен ми е необходимо на този сложен орган, който представлява моята душа, да свирят много виртуози. защото те, свирейки едновременно и последователно на клавиатурите и регистрите ми. Ще извлекат много по-голяма част от това, на което е способен един посредствен музикант. Как така ще допусна цял живот да свири само на една тема или само един човек на само една от моите клавиатури! Някой съпруг, който да налучква с показалеца си "Свирил кос" или с две

ръце най- много Котешкия марш?"... Не ми е достатъчен и Рихтер, ако ще свири само на една от клавиатурите ми!

Тя отдаваше извънредно ново и неочаквано за нас значение на планетата Меркурий. Понеже ние всички до този момент – от литературата и от това, което самият Венно ни беше учил – знаехме, че това е планетата на мисълта, че е **ментална** планета. Че се занимава и с менти и ментета... И всички ние бяхме възпитани в този дух, а тя изведнъж, разрушавайки всичките ни представи, каза: "Не! Тя е планета на **любовта**." И аз казах: "Е, как, нали **Венера** е планетата на Любовта! Нали **Нептун** е планета на Божествената Любов, а Венера на личната любов, любовта с обект? Това е **азбуката** на астрологията! Как е възможно ти да казваш такова нещо?" – И тя говорѝ толкова задълбочено, в духа на Учителя, защо Меркурий е планета на любовта, че ние после години наред в нашите наблюдения нееднократно се уверихме, че Меркурий наистина е планета на **проявената** Божия Любов, **практически** проявената Любов. Много често любовта е субективна, често не се изявява, само се чувства, но не излиза наяве. Весела обясни, че Меркурий трябва да бъде силно поставен в хороскопа на един човек или да прави силен аспект, за да може любовта да се прояви **на дело** в човешките взаимоотношения. Много по-късно срещнахаме една разширена формула на тази, която знаехме отпреди години ("Христос е Човекът на **проявената** Божия Любов"), а именно: "Христос е Човекът на **изявената, проявената и осъществената** Божия Любов". Без Меркурий, и трите тия неща няма да станат. Любовта е **токът**, но за да протече, трябва да има ключ или щепсел и контакт **разбиране и човек,** който да ги съедини.

Със сигурност, съвсем неслучайно Весела е дала не само Меркуриевия, но и **Нептуновия** ключ към безсмъртието.

Петър Пампоров ни каза, че е написал текста към пентаграма в паневритмията; а Весела потвърди, че е неин текстът на "Слънчеви лъчи". Има и други мнения, но аз съм чул това лично от нея. Ако това важи и за втория и третия текстови вариант към основната мелодия, то в единия е изразен в синтетчна и абсолютно съвършена форма именно Нептуновият ключ: **"**Ти си ме, мамо, с **чисто** сърце родила: да обичам **всичко живо** в цялата вселена**".** Тук е казана **цялата** тайна нещо като шперц към всички врати на възкресението и безсмъртието.: Чисто е само онова сърце, което може да обича **всичко** живо. Значи, не само едно или две същества **всички**! А като поставим философското ударение върху "**живо**", попадаме на съществата с **монада,** с искра от **Бога.** Те се отличават с **постоянно** бликаща любов, с разпознаване на **постоянно** бликащото Слово. Останалите, дори и да умуват, да се мърдат, да "преуспяват", да говорят, не са живи. Те имат **само** един живот на земята изгниват като есенната шума, не се прераждат. Занимават се с мисъл за себе си, с недаване. С даване само на тия, от които имат материална или астрална изгода. Бог ги е пуснал сред нас, за да се научим да различаваме. Щом някой се преражда, дори и да подражава на **шумата**, за него **има** надежда. Ако не по-рано, поне на 777-ото си прераждане със сигурност ще разбере, че Любовта е **радиално, тотално** самораздаване. Ставаш **звор**, ставаш **слънце**! Затова, именно, Весела Несторова Амунда държеше да е напълно свободна да обича именно такива същества и души; именно те съвокупно да свирят на душата й този великолепен орган във вселенската катедрала.

Каква беше причината, години наред една несъзнателна душа да не й дава да разгърне тази своя свобода, това е друга тема.

Мога да разкажа още много неща за тази любима сестра, но това мое впечатление от онази паметна вечер, когато Венно ме заведе при нея, си остава и ще остане неизличимо. Тя разказваше за много случаи на лични опитности с Учителя, както разказаха и други хора, но аз вярвам, че всички тия опитности братята и сестрите вече са разказвали някъде и се ми се иска думите им да бъдат издадени без изкривявания. За съжаление, днес виждаме точно обратното.

Не е в рамките на тия мои спомени, на тия мои разкази за Братството, да преразказвам неща, които не съм чул с ушите си. Мога да гарантирам само за това, което съм преживял лично в общуването с тези прекрасни същества, с тези необикновени братя и сестри, които дадоха съвършено ново направление на нашия живот и без които ние сега щяхме да бъдем много по-тежко натоварени с неразрешими противоречия и нямаше да можем да издържим в този труден свят.

Проблемът на Весела, като дух в **женско** тяло в това прераждане, а именно любовта с **обект**, каквото и да пише и да говори, стана болезнен за нея в последните десетилетия на живота й. Не изключвам той да е стоял остро и в младостта й, даже много повече. Той залива като океан всичките й посестрими, ние не знаем изключения. Затова е много важно да разкажа за начина, по който Венно се е борил за душата на тази сестра. След като тя се върнала от Америка, пристигнал един богат американец, с който тя се е познавала там и е имала много близка връзка с него. Дотук нищо лошо. Той е бил искрено влюбен в нея, много я е обичал и дошъл тук, за да си я вземе. Да се оженят в Америка, да си уредят живота, да имат деца и пр. С една дума, да бъдат обезпечени и щастливи. Тя самата го е обичала, и в момента на неговото

пристигане по време на Учителя, докато Той е бил още физически тук, на Земята, тя изпаднала в голямо раздвоение. Била е готова да замине в Америка с американеца и да остане там завинаги, защото този млад и хубав човек ѝ предложил сърцето си. Бил е богат, със сигурност е щял да бъде и бащата на децата ѝ, тъй като тяхната връзка е била много силна. И още нещо не без значение за артистичните души искал е тя да развие там своята кариера на пианистка, на композитор. Какво повече?

И тогава – разказваше ми Венно – аз почувствах, че това ще бъде за нея краят, ще бъде за нея началото на разрухата, на старостта, на болестите и нещастията. Защото тя щеше да се отклони от пътя си за векове. Не че любовта и бракът са нещо лошо, а понеже епохата, в която Учителят е дошъл някъде, е кардинална. На нашата планета това става официално само през 2000 години. Ти да си издържал конкурс сега да се родиш българин, да се срещнеш лично с Бога на земята, когато е дошъл като Господ между хората; да си попаднал в Ятото, което е твоето семейство от безброй векове и години, и да излезеш от него да тръгнеш да правиш лично щастие някъде, без то да е в плана на Небето за тебе, това какво е? Колко сестри и братя, които сториха това без да се допитат, сега са здрави и живи? И тогава – продължи Венно – аз разбрах, че трябва да воювам. Това беше случай на живот и смърт. Самата физическа смърт щеше да я покоси за броени години, но много по страшна щеше да е духовната ѝ смърт, неизвестно за колко века или хилядолетия. В продължение на няколко седмици казва той – аз бях буден денонощно и воювах с този човек от разстояние, воювах за нейната душа, за да не замине тя в Америка и да не се затрие там без всякаква надежда."

По какъв начин е воювал, той така и не каза. Но ние знаем как воюват Посветените. Аз съм сигурен, че той е воювал само с благородните методи на Бялото Братство, а не с отрицателни средства, защото това е недопустимо, а за хората с душа просто невъзможно. При това този младеж не е бил с нищо виновен тук не става дума за битка-наказание. Аз съм убеден, че Венно е воювал с всички допустими благородни средства на всички полета, за да може все пак да не влезе тази сестра, с нейната огромна мисия за земното човечество, в орбитата на едно лично щастие, което би я отклонило за векове. Той разказваше, че Учителят я е наричал "Посветителката на американския народ". Тя е първата, която започна да превежда на такова ниво на английски беседите на Учителя. Ние чакахме с трепет нейните преводи, за да можем да ги изпращаме на запад, да се публикуват. Това обаче не значи, че трябва да прекара живота си на американска територия. Друг е въпросът, че имаше българи, англичани и американци, които спореха дали стилът на преводите й е подходящ за днешния ден. Едни искаха да я редактират и да го осъвременяват, други защитиха тезата, че тя е майстор на трансформационната граматика в духа на онова време и затова предава духа на Словото по-близко до оригинала. Някъде по-нататък разправям как аз, един ден след много години, влязох в един хотел в София с пълна чанта с тия нейни преводи, за да я предам на Михаил Иванов или на Наско Ванчев, който ме заведе при него. Оставих им я настоятелно, понеже знаех, че на излизане ще ме арестуват.

Битката на Венно, а чрез него всъщност на Учителя, понеже Той е бил напълно в курса на проблема и е присъствал в нея плътно, била успешна. Външно те не оказали никакво давление върху Весела, а още по-малко на

годеника й. Не са използвали и никакви психически или магически методи да я манипулират по някакъв начин, за да промени решението си. Такива неща в Бялата Ложа няма. най-могъщото оръжие е молитвата към Бога и падането на колене пред душата на някого да направи своя избор правилно в полза на душата си, на еволюцията си, на народа си, на своята настояща общочовешка мисия. Нещо повече ако Амунда постъпи така, ще бъде спасена и душата на човека, когото обича. Ако е с монада, той неизбежно ще разпознае Водача и Ятото и също ще предпочете тях. Там вече, може и да е още в този живот, би могло да има гнездо и за двамата.

Весела получила вътрешно просветление. Тя обяснила на американеца, че не може да се омъжи за него, колкото и да го обича. Без да прави сцени и драми, той се върнал в родината си. Тук отново ми изниква реплика от един изключителен филм: "Толкова много те обичам, че мога и **да не живея** с тебе!..."

Когато сме горе в Школата, дават се проследявания "онлайн" на живота и съдбите на хората. Не изключвам духът на Весела горе, заедно с Венно и Учителя, да е наблюдавал още веднага въпросния възлюбен от Америка може ли да се утеши и колко бърже ще се утеши... Като не постигне нещо, човекът с астрална или ментална мотивация много лесно се отчайва или си намира заместители. Ние не можем да кажем нищо лошо за този млад човек, понеже си е напълно нормално той да иска прекрасна и любима жена и да си направи семейство. Бяла къща до езеро, пет автомобила, любим и просперираш бизнес, напълно достатъчни и нарастващи авоари в банките, щастливи и много интересни пътувания със яхтата по цял свят със семейството си... Ако

го види така Амунда след една, две, три или пет години през "телескопа" на Школата, ще се убеди, че той не е бил за нея.

Ако обаче и той една нощ сънува Учителя, без да Го е виждал никога даже и на снимка, както е ставало и става с много хора по света, и Учителят му каже "насън": "Идвай в България!", това е друг въпрос. Може да му го каже и след 10, 20, 30 години иска се изпитание за разпознаване на Словото, за висок идеал, за въздържателство, вегетарианство честност, безсребърничество, благотворителност и пр. Ако при това през всичките тия години той сънува Амунда и само Амунда, с тенденция това да продължи до края на живота му, и не я замести с никоя друга, нека заповяда. Не че човекът на Новото не обича и други души, но ако е срещнал сродната си душа, тя е **сърцето** на галактиката.

Когато тя запитала Учителя (Венно също е присъствал): "Учителю, аз все пак имам ли някаква мисия в Америка, ще отида ли пак там в този живот?", Учителят казал: "Няма да бъде скоро. Много, много години ще минат, но наистина ще отидете в Америка. Ще бъдете една малка група. Ще минете групово през Франция."

Това важеше с пълна сила и за Венно, и за хората, които той бе набелязал да изпълнят това поръчение с едно братско бусче през Европа до Америка. Говореше ни за това съвсем сериозно, мислехме да събирахме вече и пари. До този момент това не се е осъществило, Венно и Амунда си заминаха. Но след като Учителят го е казал, това при всички случаи е неизбежно.

Прогнозата на Учителя няма да се осъществи в познатите ни техни физически тела. Обаче, тъй като думите на Господа на две не стават, няма абсолютно никакъв вариант те да не се изпълнят дословно и пунктуално. Чрез вселяване или въплъщение, Венно и Амунда може да са пак сред нас, може

да дойдат много скоро отново... Ние не сме напълно слепи ще ги качим на буса за Франция! Или те ще ни качат, ако заслужаваме...

Искам наистина да оставя на приятелите този завет на бате Крум, Венно, който не забравяше тези думи на Учителя. Да имат предвид съвета му да се организираме с някакво превозно средство, в което можем да се качим най-добрите приятели, да минем през Франция и оттам да отидем в Америка. Там да помагаме на душите да навлязат в Учението, да научат песните, паневритмията и пр. Това съвпада и с едно пророчество на Ванга специално за моето семейство: "Ке пътуват преко мòре – нема да е скоро, ама ке пътуват." Едно нейно пророчество за мене вече се изпълни; защо да не се изпълни и това?

Ще видя дали нататък съм разказал още няколко случая с Весела Несторова, които са важни, не бива да се изпускат. За всеки случай, ще ги маркирам тук:

1.Личното послание до нея с предупреждение да възстанови свободата си и нейната реакция; 2.Обиколката й в Кавказ; 3.Гостуването й в Норвегия и Шотландия; 4.Общуване и проблеми.с нея в последните й години.

ЧАСТ 5

Много по-рано, когато Венно започна да ме занимава с астрология, за мене това беше един велик момент. Още в началото, когато той ми направи хороскоп и започна да го тълкува по един извънредно дълбок езотеричен начин в духа на Учителя, аз много добре си спомням няколко основни неща. Едното от тях беше за моето Слънце в Риби за неизбежната саможертвеност на този знак. Той ме успокои, защото именно големият астролог, големият мъдрец никога не изтъква недостатъците и противоречията по такъв начин, че човешката душа да остане отчаяна и обезверена и да не й се дават перспективи как да разреши своите негативни проблеми, идващи от миналото. В това въплъщение моята позиция на Слънцето в Риби, което е в опозиция със самия Нептун, показва един живот, който ще мине под знака на саможертвата и на трудното индивидуализиране. Постоянната саможертва за близките, за приятелите, за хората, за човечеството ще ме отклонява от усилията да се събера в една точка, за да се самоусъвършенствам, но това било предопределено и ще даде други резултати и плодове. Не трябва чак толкова много да се тревожа за това, че не ми се удава неотклонното, прякото летене към целта. Той ми обясняваше, че този импулс към съвършенство идвал при мене от силната позиция на Юпитер и от факта, че Стрелец е на асцендента в моя хороскоп. Той още тогава говореше за тази дълбока драма – жаждата за свобода и съвършенство, която постоянно влиза в конфликт с невъзможността ми да отказвам, т.е. със саможертвеността ми. Друго нещо, което никога няма да забравя и което се оказа, че и за него, и за мен, и за някои приятели е проблемно и до този момент, но може би наистина се осъществи – това е съвпадът ми на Сатурн с Уран в VI дом в Телец. Той каза ясно: "Ти ще бъдеш

родоначалник на една нова философия." Вероятно това се изрази в заниманията ми с научна астрология, по

Г. Ватан

КАНОН математической аспектологии

Журнал "Российская астрология"
№5/апрель 1995
Московский центр астрологических исследований

Объективный исследователь должен считаться с канонами математики. В области астрологической аспектологии огромное количество мнений о классификации, видах и орбисах аспектов объясняются тремя очевидными причинами: некомпетентностью в геометрических основах аспектологии, индивидуальной вариабельностью орбисов согласно опыту каждого астролога и, к сожалению, совершенно безответственным придумыванием вольных границ орбисов. Мы не имеем права полностью отрицать индивидуальный диапазон орбиса–в некоторых случаях аспект действительно работает в этих границах. Это входит в практику астрологов с большим опытом. Сообразно результатам строго математической аспектологии, однако, индивидуальное расширение и сужение орбисов разрешается исключительно в рамках конкретного математического орбиса. Все классические и современные астрологи ошибаются, "давая" орбис, превышающий строго математическую границу аспекта. И все же, – воскликнут почти все профессионалы, – у нас аспекты действуют именно в тех орбисах, которыми мы работаем десятилетиями! При чем тут какая-то "математическая" аспектология? Дело в том, что существует эффект перекрывания неизвестных астрологу аспектов известными. Это не только наше незнание полной астропалитры, но и сам факт, что знакомые, стереотипные, традиционные, доминантные качества несовершенного человека полностью закрывают другие, пока мало известные нам и неотработанные эволюционно свойства.

Большинству астрологов знакомы только гональные аспекты (образующие углы правильных многоугольников), а из "центростремительных" и "центробежных" звезд им известны только пентаграл (биквинтил)–144°, септастел (бисептил) – 102°51'25".7148, октагграль (полуторахквадрат)–135°, ноналграл (кварнонет, тетранон) – 160°, нонастел (бинонет) – 80°, дециестель (тридециль) – 108°, дуодеграль (квинконция) – 150°. Звездчатые аспекты септаграл (трисептил) – 154°17'8".5704, ундеграл 5/11 – 163°38'10".9104 и ундестел 2/11 – 65°27'16".3638 практически неизвестны астрологам, которым иерархическая система переплетающихся полигонов не знакома. Астрологам теоретически знакомы преимущественно гональные аспекты Первого порядка (n_1-n_{12}), а из Второго им симпатичны только кварвицил – 15°, вицила – 18°, оксдецила (полунонила)–20° и квиндецил – 24°, ибо они целоградусные – внушают "доверие"... Выдумали аспект в 100°, не отвечающий никаким геометрическим законам, а пренебрегают нондецилом– 18°56'50".52624, являющимся Божественным каббалистическим аспектом. Читатели, наверное, уже поняли, что нечетные аспекты в нашей системе пишутся и произносятся в мужском роде, а четные–в женском; при том последние заканчиваются на "-а" у "-гонов" ("-илов") и на "-ь" – у звезд. Мало кто осознает и звездчатое происхождение квиндестела – 48° или вицистели, – 54° – образующих углов соответственно 15- и 20-верхних "центробежных" переплетающихся правильных многоугольников (туповерхних, не считая только септастела). Так что почти все мини-, макси- и микроаспекты незнакомы.

Основы математической аспектологии

Из планиметрии известно, а для аспектологии необходимо знать, что:

1. Образующий угол правильного обыкновенного многоугольника

$\eta_n = 360/n$ ("-гон", "ил": нечетн.; "-гона", "ила": четн.)

1.1. Образующий угол правильного переплетающегося (звездчатого)

1.1.1. центростремительного

1.1.1.1. нечетного многоугольника

$\sigma = \left[\frac{180(n-1)}{n}\right]^\circ$ ("-трал");

6 "РОССИЙСКАЯ АСТРОЛОГИЯ" N5

Първа страница от една статия

специално **математическата аспектология.** За мене беше много учудващо как е възможно, след като Учителят

е бил на Земята и е на Земята винаги; и след като Той е подарил Своето Учение и движение да дава храна и живот на човечеството в бъдещите 4000 години, как така един Негов нищожен последовател, даже не и ученик, по някакъв начин да бъде също създател или проводник в създаването на някаква "нова философия". А когато потекоха осиянията, те може би са израз на съвпада на Нептун с МС в моя небомиг, досега 38 книги.

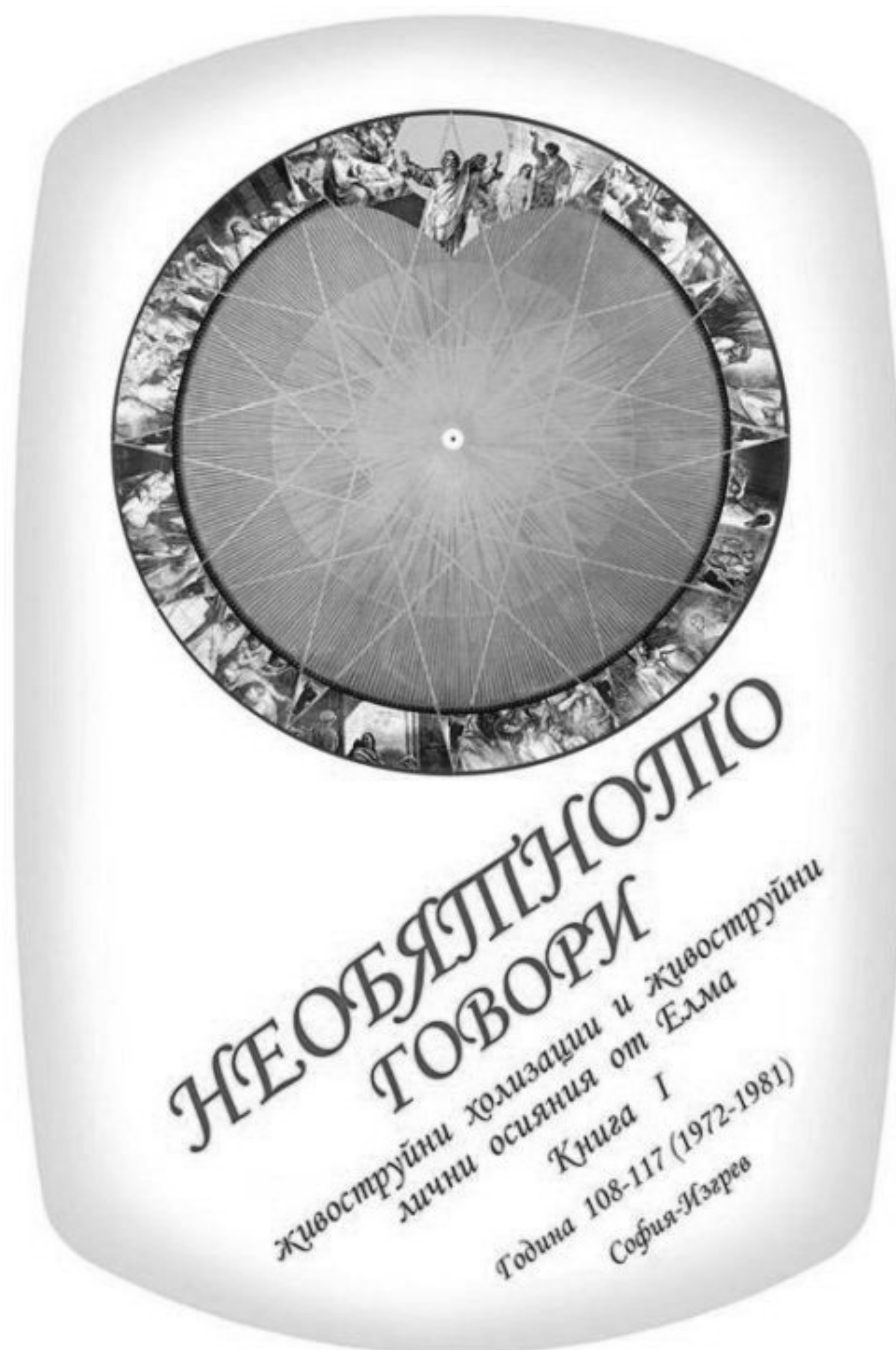

Корицата на книга първа

Тълкуването на моя хороскоп от Венно, което е много интересно и важно за мене и би било интересно и за приятелите, е значимо и с това, че той, в светлината на Дейн Ръдиар и на Учителя, ми обясняваше как мога да разреша

проблема на оста на Съдбата си или опозицията между Главата и Опашката на Дракона. Опашката ми в III дом и Главата в IX, а в III дом ми се намират 75% от вътрешните (субективните) планети, които са водещи: Слънцето, Луната и Меркурий. По системата на Морен дьо Вилфранж и Петър Манев, доразвита от Крум Възаров и прецизирана математически от КМА (Канон на математическата аспекология), този процент е много по-голям, тъй като Слънцето е звезда. Би трябвало моят дух, моята душа и моят ум да ми дават живот и аз да давам живот на другите именно чрез Знанието, Красотата и Контактите, обмяната с хората, братския живот. Но от друга страна, наличието на Опашката на Дракона в този дом показва, че това е мое амплоа от **миналите** прераждания и че именно това е, както казва Ръдиар, "черната дупка", от която започва разлагането на личността и началото на старостта, болестите и нещастията; на рухването и в крайна сметка смъртта в индивидуалния хороскоп на всеки с такава ос на съдбата. За мен това беше и си остава почти неразрешим проблем. Сетивното е това поле е пунктът на дезинтеграция за мен, въпреки че събужда минали таланти и постижения и е основното най-силно нещо в този ми живот. При това там ми се намират Слънцето, Луната и Меркурий, т.е. духът, душата и умът ми са изцяло отдадени на конкретни срещи с конкретни хора и на жаждата за търсене и сътворявяне на образи, художественото им изобразяване и преобразяване, от което аз никога не мога да се освободя и което ми дава. живот, с това радвам и другите. Т.е., поради тези безотказни от моя страна контакти, заради конкретните взаимоотношения, заемащи 95% от времето и усилията ми по причина на неспособността ми да отказвам, аз не мога никога или много рядко мога да се посветя на нещата, които имам да правя

като мое общочовешко призвание, а ми е ясно какво мога да правя. Даже съм мечтал да попадна в пещера, монашеска килия, затвор или някоя крепост, където да ме заключат, за да мога да напиша, да дам, да сътворя това, което имам да давам като общочовешки продукт. Да бъда изолиран по някакъв начин от конкретните контакти... Това е Мейнур, а Южният ми Лунен възел е Занони... Но то не е нещо, което може да стане по механичен или външен начин, защото човек сам си е този, който трябва да умее да управлява живота си. Венно обясняваше тази моя драма по следния начин: "Не се безпокой. Радвай се, че в III дом, домът на Отклика, Обмяната, Красотата, Знанието и Братството ти имаш такива мощни двигатели. Представи си, че си един кораб и че Слънце, Луна и Меркурий в III дом представляват три най-мощни двигателя на твоя кораб, каквито другите нямат или имат само по един или нямат никакъв двигател там. Така че ти **използвай** тия твои способности, този твой талант да общуваш с хората и да обменяш с тях Добро, Радост, Красота, Мир, Истина, Живот. Но най-важното е накъде ще бъде насочен носът на кораба. Ако носът му е насочен към далечната цел, означена в твоя случай с положението на Главата на Дракона и на Нептун в IX дом и с техните аспекти, с конкретните им значения в зависимост от знака и градусите, тогава твоят кораб с тези мощни двигатели ще отиде много надалече и много помощно ще върви по посока на целта ти мисията ти за Новото човечество Но ако ти насочиш този кораб точно наобратно към скалите, т.е. единствено към сферата на III дом, тогава, със същата тази мощ той ще се разбие на парчета и ще потънеш." Това има още по-конкретно значение, което Венно ми обясни, и по този начин ме освободи от огромните терзания, които предизвикваше в мене тази невъзможност да отказвам. Това

е един лавинообразен процес, който духът ми още не може да овладее.

Не искам сега да се спирам, може би при друг случай ще разкажа за много конкретни неща от неговата астрологична система. Но в случая не мога да пропусна да спомена за големите височини, до които той бе достигнал, сякаш за него нямаше предели при задълбочаването в областта на езотеричната, математическата и астрономическата астрология. Една част от неговите семинари бяха посветени на известния средновековен астролог Морен дьо Вилфранж, на неговата система на изчисляване на КПД на всяка планета, в зависимост от нейното положение по дом, знак, аспекти и пр. Тази система бе усъвършенствана от Венно, който ни показа как точно да изчисляваме КПДто по един много посъвършен начин дори от самия Морен – автора на "Астрология Галика", написал 26 тома на латински, които и до ден днешен изглежда не са преведени. Крум Въжаров разглежда този въпрос в светлината на големия български астролог и мистик Петър Манев, който аз познавах лично – беше добър приятел на баща ми и майка ми. Много често сме общували с него, защото си ходехме на гости. Даже по едно време той ми беше учител по математика. Именно той беше усъвършенствал системата на Морен. Изчисляването на КПД на дадена планета или на друг астрологичен фактор в хороскопа на индивида е един добър принос на славянската и българската астрология, който все още не е известен на човечеството и който би могъл да има не малко значение. При усъвършенстването на тази система на П.Манев Въжаров ние въведохме едно допълнително название на този коефициент, като го нарекохме "КИПД.", т.е. "Коефициент на **истински** полезното действие", защото "полезно действие" може да има най-различна трактовка. Какво значи

"икстински полезно действие"? – Това е основен въпрос на езотеричната астрология и не само на астрологията и няма почти нищо общо със светския прагматизъм и утилитаризъм..

Спомням си и една спонтанна реакция на бате Крум по отношение на приказките, които вървяха и вървят между приятелите относно някакви мои минали прераждания. Аз много добре разбирам приятелите и съм им благодарен, че имат такива добри чувства, но понякога добрите чувства размиват истината и се пораждат много фантазии. Така че, на мен ми беше странно и смешно понякога, когато слушах от разни хора, и то от хора не само от различни градове в България, но и от различни страни, които спонтанно възкликваха, когато се запознавахме и общувахме: "Ах, ти си прероденият хикс, ти си прероденият игрек...". Това ме впечатляваше, защото навсякъде споменаваха едни и същи поети, на които знам живота и творчеството на вода, и то по-добре от професорите и биографите им. Това съвпадение на реакциите на тия хора с моите любими поети ме накара най-после да поискам да си изясня окончателно тия неща и за това помогна пак една случка с бате Крум, но все не смеех да го попитам, ако въобще имах шанс да ми отговори.. Един ден това стана естествено. Една приятелка, по повод на едни мои стихотворения, възкликна: "Ами как, нали ти си еди кой си!" защото аз бях съчинил някои стихотворения на руски и на английски, които се бяха оказали без нито една грешка, и то в класическа форма. Имаше случай, при който бях изпратил един мой сонет на английски в радио София в радиокурса по английски за напреднали. Те не разбрали че съм го писал аз и съобщиха по радиото, че инж. еди кой си им изпраща стихотворение на един от английските класици, което на тях много им харесало, но не им било известно досега... Като

разказах случая пред приятелите и Венно, същата приятелка възкликна: "Ами как! Как няма да пишеш безгрешно стихове на английски, след като си прероден...." Тя замалко да спомене пак едно известно име, когато бате Крум изведнъж спонтанно запита: "Кой, Тенисън ли?"... – и погледна към мене. Едно **малко** познато име за мене тогава. Това стана причина да се поровя в живота и поезията на Алфред Тенисън (1809-1892) в Народната библиотека, да разгледам портретите му, да проуча подробно биографията му, тъй като аз го знаех само по име и едва ли бях чел нещо от него, освен няколко стихотворения в превод на руски и на български. Поръчах книгите които имаха в Народната библиотека от него и за него в оригинал, и като се задълбочих в неговия живот, ако всичко това е вярно – а ние вярваме, че всички реакции на бате Крум не са случайни, аз вече мога да си обясня някои събития в моя живот, като последствие от някои грешки на Тенисън.

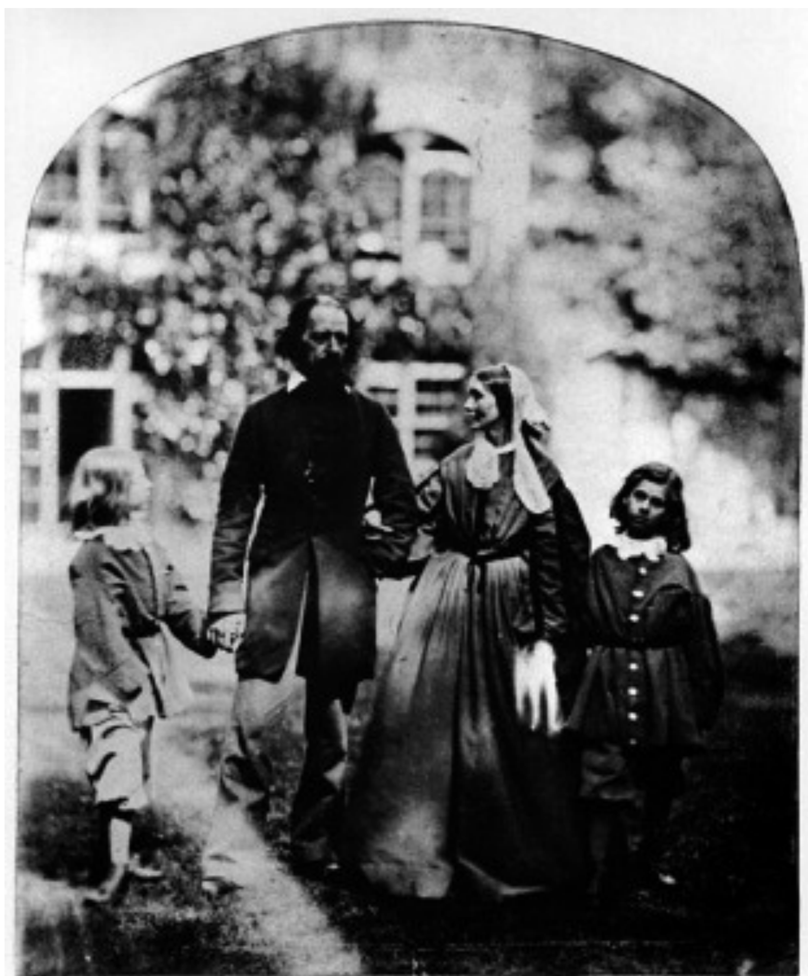

Тенисън със съпругата си Емили (1813-1896) и синовете си

Халам (1852-1928) и Лайънъл (1854-1886)

Той е поет лауреат на Обединеното кралство и един от най-популярните английски поети. Тенисън е автор на много фрази, станали широко известни и употребявани в английския език, като например "по-добре да си обичал и изгубил" ("better to have loved and lost") и "Силата ми е колкото на десетима, защото сърцето ми е чисто" ("My strength is as the strength of ten, Because my heart is pure"). Той е вторият най-цитиран писател в Оксфордския речник на цитатите след Уилям Шекспир. Кралица Виктория е пламенна почитателка на Тенисън, и през 1884 г. го прави барон Тенисън на Алдуърт в графство Съсекс и Фрешуотър

на о. Уайт. Тенисън отказва баронство през 1865 и 1868 г. (предложено му от Дизраели), но го приема през 1883 г. по молба на Гладстон. На 11 март 1884 г. заема мястото си в Камарата на лордовете. Той е първият британски писател, издигнат до място в Камарата на лордовете.

Много по-късно съобразих, че Тенисън съвсем неслучайно не е обичал Дизраели, на който България и светът дължат много сериозни неприятности. Дизраели е от най-лошите и коварни евреи (Д'Израели), за когото Вазов един ден пише:

Лорд Биконсфилд умря,
изчезна в тъмний мрак,
и всичко честно се засмя
от Лондра до Батак.

За българина е невъзможно и досега да не се отвращава от Дизраели, особено като види противната му физиономия. Дизраели е лидер и идеолог на консервативната партия, премиер на Англия и масон от лошите. Той е върл туркофил и отявлен защитник на Османската империя, един от главните виновници за неосъществяването на Санстефанска България. Дизраели изпитва патологична омраза към България, негови са думите: "На Балканите ако ще да загинат 100 хиляди българи, за да не се накърнят английските интереси..." Докато интелектуалци и обикновени хора в Англия се възмущават от проведения геноцид срещу българите, Дизраели продължава с твърдолинейната си политика в подкрепа на Турция. Затова и с основание Каравелов, Вазов и други български интелектуалци от онова време смятат Дизраели, с провежданата от него политика на геноцид спрямо Балканите, за най-голям враг на българската нация, като дори Вазов, няколко месеца след събитията от

Априлското въстание, написва стихотворението "Дизраели", което завършва с думите "О, Английо, защо ли днес бездушен жид (чифут) те управлява!?"

А на всички ни е известно защо Уилям Гладстон е тъй голям любимец на българския народ. През 1876 г. Гладстон възобновява активното си участие в политическия живот, като повод за това става потушаването на Априлското въстание. Той издава брошурата "Българските ужаси и Източният въпрос" и взема енергично участие в организацията на обществено движение против източната политика на Бенджамин Дизраели (т.нар. "българска агитация"). Брошурата има широк отзвук и изобличава "турската раса" като "голям антихуманен екземпляр на човешкия род". Гладстон предлага да се предостави автономия на Босна, Херцеговина и България, а също така и да се прекрати безусловната английска подкрепа за Портата.

НЕ Е ИЗКЛЮЧЕНО ДА СЪМ бил и в Русия по време на Декабристката епоха – вече разказах някъде как реагира писателятфантаст, големият украински мистик и окултист Олес Бердник, когато се срещнахме за пръв път в Киев ("Приятелю, приятелю мой, не сме се виждали още от декабристките времена!").

СЕГА ИДВАМ ДО ЕДИН много особен въпрос, който съм засегнал някъде, но искам да го разкажа по-подробно. Искам да кажа още нещо за Венно – за причината на неговата тежка болест, от която той си отиде. Ние винаги сме мислели, както са мислели и мнозина по времето на Учителя, че един Учител

или един висок Посветен не може да боледува и не може да си отиде от някаква си болест, тъй като той постоянно говори за съвършенството и го изявява на практика Как е възможно тогава да допусне болест? Даже си спомням, че този въпрос беше зададен, когато дойдоха още първите приятели от Москва. Един от тях попита: "Как може Учителят Петър Дънов да е боледувал, след като вие претендирате, че това е един Миров Учител?" Аз тогава си спомних за един руски фантастичен разказ, в който авторът отговаря на този въпрос по възможно най-дълбок начин. Приведох им обяснението на този техен съвременен мъдрец (В. Морочко) защо Учителите и най-високите Посветени могат и да боледуват. В този разказ със заглавие "Името ми **знаете**", се описва един герой, който имал дарбата да предсказва и не само да предсказва, но и да потушава вътре в себе си чрез тежки страдания големи нещастия и страдания на хората. Той сам не разбирал, че там, където минава, по стъпките му цъфтят цветя, градини, радост, красота, живот; престават природни бедствия и човешки конфликти, изчезват епидемии, разрешават се душевни и социални проблеми. Астрономите изчисляват, че до няколко часа ще изгасне цялата Вселена (или поне нашата Галактика), защото там се бил врязал някакъв клин от ентропия като един тъмен език и че всеки момент този клин ще се разшири и ще глътне и нас. Главният герой Ерзя, очаквайки да дойде този край и Галактиката да загине, разширява душата си в пространството, тя става по-голяма от самата Галактика и в определения от астрономите точен миг той изживява огромна, ужасна болка, изпада в безсъзнание и си мисли, че това е краят. След един месец се събужда в една болница и вижда, че Вселената не е загинала, че всички са живи и здрави. Неговият приятел, астрономът, му обяснява, че

именно Ерзя е този "Велик Неизвестен", заради който Вселената не е загинала, защото е изпълнил мисията си на един Христос, на един Миров Учител – да поеме върху себе си удара дори на една такава гигантска космическа катастрофа. Тогава героят на разказа реагира тъй, както могат да реагират само истинските последователи на Христовата Школа: "Не, не! Не ме наричайте нито Велик, нито Свръхчовек! Аз съм просто един обикновен човек, най-обикновен, името ми го **знаете**" Именно неговата свръх скромност и неговото ниско самочувствие, неговото възприемане на себе си по един най-нищожен начин е и единственото условие той да е наистина велик и наистина свръхчовек. Някъде бе казано: "Първоосновата на живота липсата на самочувствие".

И действително, нагонът да си пръв, нагонът да си единствен, жаждата да притежаваш нещо, което никой не притежава, стремежът да унижиш чуждата истина и да изопачиш действителността, когато са засегнати личните ти интереси – ето обратният път, тъмният път на хората без монада или със замъждяла искра Божия. В този смисъл, именно, обясних и разказах на руснаците много случаи защо Учителят е боледувал и защо е допуснал да си отиде от определена болест, тъй като по този начин се спасяват, ако не в случая цели Вселени, то поне се съкращава кармата на цялото човечество и на народа ни, на много хора.

И все пак, за всички нас, които познавахме и обичаме и вечно ще обичаме тази загадъчна, необикновена личност, която освети нашата младост Венно, въпросът за болестта му е един костелив орех, който далеч не би могъл да бъде разбран от всеки. Даже предварително ще кажа оценката на наша най-близка приятелка, която каза: "Той беше един монолитен дух, който никога не можеше да изпадне в

дълбоко вътрешно противоречие и колебание, тъй като на него му беше напълно ясна целта на живота му и не можеше да стигне до някакви вътрешни потресения, раздвоения, драми и трагедии. Но тъй като страданието е основен закон на тази Земя, нямаше друг начин, освен да му бъде наложено или той сам да допусне върху себе си **физическо** страдание. Тъй като за него душевно отчаяние беше невъзможно, защото беше един абсолютно монолитен дух, трябваше да бъде разбито неговото физическо тяло по един доста солиден начин. "

Но дали е точно така, личи от конкретния случай, поради който се разстрои здравето му. На една приятелка от Париж синът ѝ, още дете, играе си и хвърля един голям камък по посока на най-близката приятелка, която беше постоянно около него, и я удря по главата. Тя пада в безсъзнание, побледнява и дори няма признаци за дишане. И в момента, в който той вижда това, на свой ред припада, губи съзнание, защото не може да издържи на тази гледка, нито е в състояние да преживее това, че може тя да си е отишла от този удар. Приятелите са се видели в чудо кого и как по-скоро да свестяват. То не се знае обаче дали той е "припаднал", или се е излъчил, за да я върне. Той после лично ми разказа: "Не защото беше именно тя, а защото един такъв прецедент в Братството – да си отиде един човек по този начин от тази Земя в наш лагер в Рила, щеше да бъде страхотен удар върху Братството." Значи, въпреки личното чувство, той винаги в основата на всичко преживяваше и имаше предвид съдбата на самото Братство. Но след това вече потресението, което той преживя, се отрази на сърцето му. Сърцето му вече не работеше както трябва, докато се стигна до момента, в който повече не можеше да изпомпва водата, която се събираше в краката му. Те започнаха да се

подуват, и въпреки ефективните западните лекарства и компетентната намеса на един много голям специалист, който го вдигна за известно време, той най-накрая не можа да издържи. И носителят на толкова много щастие, мъдрост, радост и подвизи в този живот остави тленната си черупка в един гроб в двора на църквата в Симеоново, където той, може би, сам е поискал да бъде погребан, след като го гледаха няколко млади приятелки в една къща в квартала, която бяхме наели. Те се грижеха за него тъй съвършено и предано, че той каза заветните си думи: "Аз си отивам щастлив, защото се оказа, че **има** Братство!"

Аз бях престанал да го посещавам – това е мой много голям проблем. Каква е оценката за него, не мога да кажа, но категорично бих направил същото, ако се повтореше тази ситуация т.е. аз пак бих го изоставил. Бих го повторил, независимо от това какви ще бъдат последствията и какви ще бъдат оценките за тази моя постъпка.

В края на неговите земни дни на него му беше постоянно студено и това беше обяснимо. Искаше постоянно да го разтриваме. В тези последни месеци на неговия живот сякаш неговият мощен дух отсъстваше и ние с изненада констатирахме, че е останала черупката на един страдащ човек и се държеше като един старец, който има нужда от помощ. Подозирахме, че той допуска да играе тази роля, за да се изпита нашето смирение, нашата преданост докрай. За да можем да извършим този подвиг на служенето с максимални усилия – както на бойното поле, да поддържаме живота на генерала. Много добре знаехме, че той може да се излекува моментално или си замине когато си поиска, но вероятно разиграваше съзнателно или свръхсъзнателно цялата тази драма, за да се види какво представляваме **ние** и да може още веднъж да се опитаме да действаме като

ученици, като приятели и като братя. Вероятно аз не издържах този последен изпит, но – повтарям – бих направил същото, което направих в този последен ден и последната нощ, след което вече не го видях повече на тази земя и не отидох и на погребението му. Срам за мене или не – това не мога да кажа. Бъдещето ще съди. Някои обясняват това и по положителен начин. Защото не винаги нашата човешка логика се покрива с дълбоките измерения на Истината.

Той беше в такова състояние или играеше съзнателно или свръхсъзнателно **такава** роля: примерно, разтривал си го без прекъсване час и половина, за да му поддържаш топлината на тялото и силата. В този момент вече чувстваш, че не можеш, защото денонощно не спиш. Той заспива за 10-15 мин. и, сякаш спал цяла нощ, ръга ме и казва: "Масирай ме!" Пак го масажирам 1 час без прекъсване, и то интензивно, както той иска, след което пак заспива за 10 мин., в което време ти никога не можеш да се наспиш, дори и да се отпуснеш малко, защото си труп вече. Той се събужда и пак казва: "Масирай ме!" И това – денонощно! Приятелите видяха, че аз вече издишам безнадеждно а той допускаше само мене и една приятелка да го масажираме. Не можеше за го пипа всеки. След като приятелите, които идваха да му носят специална храна, която готвеха за него, видяха, че аз съм на края на силите си и даже отвъд, предложиха да идват и те да го масажират. Но той не разрешаваше да го докосва който и да е, въпреки че те бяха от най-вътрешните ни среди и бяха общували с него с години. Независимо от всякаква логика и антилогика, той казваше: "Не!" – и толкоз. "Само еди кой си" – и посочва мене и още най-много една или две приятелки да го масажират.

Не зная тези подробности имат ли значение, но аз искам да опиша всичко: как, може би, не си издържах изпита и как изглеждаше този последен епизод. Но той може да има и положително обяснение. Не искам да правя опит за самооправдание, но има една възможност моето бягство накрая да се обясни положително. За себе си аз считам и до ден днешен, че реагирах принципно. Защо? – Защото в последната нощ, когато бях с него, беше дошла една много скъпа моя и наша приятелка, която го беше приела в дома си в Симеоново и се грижеше за него най-саможертвено. Именно там, в нейните ръце всъщност оцеляваше то: тя го и къпеше, и масажираше, и не спеше денонощно, а имаше две малки деца Пееха му денонощно, защото той искаше да му пеят постоянно песните на Учителя – денооношно, до пълно изтощение на хората, без спиране! Беше станал капризен като малко дете, като един стар инквизитор, който вече не се съобразяваше нито с времето, нито с умората на другите. Това беше едно върховно изпитание за всички нас.

И ето как аз го напуснах. Тогава тази, същата приятелка, предложи да остане през нощта, за да можем с нея да се редуваме в масажирането. Ние изпълнявахме саможертвено и свято това, което той искаше, но все пак друго щеше да е, ако аз спя известно време, а тя го масажира, а после аз. И тогава той, в пълно съзнание, каза: "Ами тя къде ще спи?" А там имаше две легла. На мене ми бяха вече разрешили официално да бъда с него в тази стая, за да му бъда постоянно в помощ, защото той вече не можеше да се обслужва по никакъв начин. Тогава аз, съвършено невинно, и съвсем естествено казах: "Как къде? Аз ще се поместя малко и тя ще легне при мене тука; или докато в това време тя спи и лежи, аз ще те разтривам, или ще бъда на стола. Няма никакъв проблем." И той каза грубо: "Не може!" Той не

разреши тя да остане през нощта! – Тогава ние казахме: "В такъв случай ще отидем да попитаме дежурния лекар. " Тя отиде горе и поиска разрешение от дежурния лекар да остава и тя при него денонощно, а това тази нощ се оказа жена – самият главен лекар на този санаториум. Тя й казала: "Разбира се, че ще останете! Аз се възхищавам от вашата любов и саможертвеност за вашия приятел и никакви правила не могат да ви забранят това. Аз лично ви разрешавам стойте колкото искате." – Значи, ние имахме разрешението на самата главна лекарка, а той забрани. Пак повтори: "Не може!" И след като той каза пак: "Не може!", а вече беше заключена външната врата, това беше на първия етаж – имаше само два метра до земята отвънка, Д. излезе през прозореца и си тръгна, за да може да хване последния влак от Банкя за София. И когато той заспа, аз си казах "Не може ли?!..." Аз възприех това като върховна несправедливост.

по-късно, когато разказвах това на някои приятели, те казаха: "Не, той ви е дал някакъв урок, който вие ще разберете в бъдеще. Той не може да действа несправедливо. Той ви е дал някакъв свръх урок, който даже и ти не си могъл да разбереш. Вероятно от обида и от твоето лично разбиране за правда и неправда си реагирал по този начин; но знай, че един ден ще разбереш защо той е реагирал така. "

И аз тогава извърших, вероятно, най-подлата си постъпка в живота – излязох също през този прозорец и си тръгнах с последния влак – и никога повече не го посетих, нито отидох на погребението му. За мене това не беше същият човек.

Други казват, че не е било подлост, а е било, за да се откъсне някаква част от мене, от висшите ми тела, от могъщата гравитация на един обожаван Адепт, въпреки

всичките му свръх качества и свръх достойнства, част от които се опитах за опиша в тия спомени. Когато се образува нова планета, нова звезда, нова галактика или вселена, обикновено тя трябва да се откъсне от старата. Та това става дори с раждането на човека: той трябва да се отдели от майката! Сега аз не искам да приема тезата и термина на един приятел, който каза, че е трябвало да се откъсна от "егрегора" на Венно. Чистите духове чистите, истинските общества и феномени не са "егрегори", те са с монада, искра Божия. Егрегори, според моето разбиране и не само според него, са имитациите и имитантите. Всички лица, общества и феномени, които претендират, че изявяват Истината и Правдата, кичейки се с името на своя кумир, но извращавайки оригиналното му учение, са "егрѐгори". Ето какво се казва за тях:

Всяка организация, реална или виртуална, създават астрални същества, наречени "егрѐгори". Тези същества се борят за постигането на целта на групата . "Егрегор" означава създадена мисълформа от няколко човека (може и от един, но мисълта му трябва да е доста концентрирана), която влияе на потока на събитията и го променя. Колкото повече хора мислят за дадено нещо, толкова по-силен е егрегорът.

В текстове като горния се обяснява и как може да се унищожи, да се разпадне един егрегор. Или поне как някоя негова жертва да се освободи от него. Не само трябва да се унищожат символните му ритуали и атрибути и човекът или групата да престане да вярва в измислиците му, но и да не се споменава и прозвището му. Както църковното кръщение, кръстенето, причастяването, изповедта, паленето на свещи и кандила, иконите и специфичните ритуали и молитви ("Помилуй меня грешнаго"...) държат магически католици и

православни към съответните егрегори, така става и с всяка друга егрегорна общност.

С пълна сила в света действат и интимните, семейните егрегори, които създават съответните невидими дракони не само в интимното пространство, наречено "дом", но и при отдалечаване на членовете му дори на светлинни години разстояние. Условно, тук употребявам и термина "цехов егрегор": мисловната и функционираща група от хора, които се обединяват за някаква печалба, изгода, победа. Това днес са, примерно, групите на рекламните агенти и мрежовия маркетинг и членовете на партиите и останалите формални и неформални групи. Жертвата на цеховия, идеологическия или интимния дракон не смее и не може да не изпълнява правилата на своя егрегор, инак ще бъде наказана. Не винаги външно често това става чрез терзания на "съвестта". Затова, именно, им е тъй жестоко необходима формула като "помилуй меня грешнаго", та даже и "трижди" грешен понякога... Егрегорите си имат агенти, които те принуждават да извършваш ритуалите им и те анатемосват, ако не ги извършваш или си против тях.

Затова и ние, които почитаме един Българин и Небългарин за свой Учител, се съпротивляваме категорично срещу прозвището "дъновисти", което са ни лепнали идеолозите на вражески егрегори. Не само поради нетърпимостта ни срещу етикети, но и понеже наистина съществува и "дъновистки" егрегор. Той няма нищо общо с Мировия Учител или личността "Петър Дънов"., но, за съжаление, все още е мощен и жив. Това е една грандиозна астрална и мисловна форма, която е жива. Тя обаче се състои от **недостатъците** на "дъновистите" и от хулите и клюките на противниците им. Затова самият Учител е казал: "Ако има дъновисти, аз съм най-малко дъновист". Щом един

християнин, индуист, ислямист, юдаист, дъновист, фашист, комунист, и пр. изпълнява съответните правила и ритуали и счита себе си за най-прав, хулейки останалите; щом има заплата, хонорари, собственост или печалби и расте в съответната йерархия, той със сигурност е в пипалата на дракона. Когато обаче върху свободен и чист човек враговете или невежите лепнат съответното прозвище, егрегорът започва да измъчва и него, дори и чистият профилактично да се откъсва от общностите и ритуалите им понякога. Изтезаването на невинния с такава щампа се извършва съзнателно и от агентите на идеологическите и политическите егрегори, за да си разчистят пътя за собствените престъпления.

Ето малко история за произхода на тази дума. Пръв я употребява не друг, а самият Виктор Юго в първата серия на своята "La Légende des Siècles" ("Легенда на вековете") през 1859 г. Всъщност, той използва гръцката дума ἐγρήγορος (**наблюдател**), идваща от Книгата на Енох и означаваща **"ангелоподобни духове".** Това ни води до два фундаментални извода.

1. Егрегорите и агентите им **наблюдават** дали им се изпълняват правилата и ритуалите и наказват при отклонение, а също и блокират или наказват "враговете". Понякога те се издават без никакъв страх пред всички и го правят дори заплашително: **"вечният боклуджия (tattman) те наблюдава".** Терминът е с двойно значение, на български значи "крадец, разбойник". И наистина, егрегорите на всяка сатанинска власт са крадци на народна енергия и народни блага, разбойници, които не само ограбват, но и унищожават. Пасивните им агенти са цензори, шпиони, наблюдатели, а активните крадци, полицаи, екзекутори, палачи изпълнителна власт. Tattman значи и "татуировчик". Псевдо

естетическите егрегори създават униформата и модата: "татуират" жертвите си с титли, пагони, ордени, медали, модели, червила, високи токчета, гримове и пр. а идеологическите с **униформени** правила и ритуали. Например, да гласуваш за нещо и някого или да си даваш десятъка на егрегорно общество е изпълняване на ритуал, създаден от **егрегор**.

2. **"Ангелоподобни духове"** пък е . точното название на всички имитанти. Егрегорите и агентите им, на най-високо ниво, представят себе си за Учители, божества, ангели. Някои си вярват в това искрено, но повечето са съвършено съзнателни манипулатори. Първите са под влиянието на сатанинското Слънце и сатанинския Юпитер: тресе ги мания за величие. Обикновено са шизофреници или шизоиди. Повечето от тях вярват и разпространяват, че са преродени велики личности. При всички случаи обаче си служат с откраднато име. Много таланти и даже гении на злото не крадат име, а си го **създават**. Всеки сатанински егрегор има нужда името му да се **повтаря** това го зарежда, извлича астрална кръв от почитателите му. Даже и когато използва псевдоними, то ако тълпите го идентифицират чрез тях, той е дракон. Вторите са под сатанинската Луна и сатанинския Меркурий и намират безброй начини да извличат енергия и дивиденти от жертвите си тези, които са повярвали в тях. Така че и феновете на всяка реклама и пропаганда, на всяка естрадна знаменитост или политически урод са в мрежата на техния егрегор. Дистрибуторите и печалбарите от сатанинските финансови мрежи са също в **егрегор**: зомбирани са, че трябва да си оправят материалното положение, да "печелят", да "забогатяват". Съвсем наясно са или не подозират, че набъбват като паяци с народна кръв на окрадени и излъгани, но не винаги знаят, че

за това трябва да си платят кармично с лихвите. Както вече бе казано, интимните и родово-семейните егрегори създават съответни дракони, които пият кръвта на всички отклоняващи се от правилата или харесващи вампира си "по тръпка". Знаем също, че има и махленски, квартални, селищни чудовища и дракони, и сме патили от тях. Почти никой не знае и за тежката карма на един друг отвратителен егрегор този на наемодателите.

С право мнозина питат защо мъдреците в някои случаи анализират **сатанинското,** не говорят 100% положителни неща. Учителите и Високите Посветени **имат** това право могат да се дадат хиляди примери. По принцип обаче те дават предимство на положителното, което въобще е преобладаващо в цялостното им поведение и творчество. За съжаление, лошите хора се хващат за редките изключения, когато Учителите говорят със строги и даже понякога неприемливи думи (във втория случай гонят тъмни духове от някого). Ако те изтъкват и опасностите, то е за да имаме представа за тях и да знаем как да ги избягваме, да се защитаваме. Не на последно място, това е една стратегия да се филтрират горделивите и самомнителните. Те са най-опасни за едно езотерично, чисто общество, понеже действат разцепнически и непочтено. Някои ги наричат "ревизионисти", егрегорните кучета и лидери ги преследват безмилостно. Истинските лидери ги търпят и даже си **търсят** опоненти, за да има нужници, през които да изтичат нечистотиите. А зли и непочтени са, защото се хващат за **отрицателното**, не изтъкват доминантно положителното. Могат да се хванат и само за една дума и заради бълхата да изгорят юргана. Учителите никога не пропускат да провокират мнителните и горделивите с неудобни думички или изрази, за да ги идентифицират и отблъснат. Дори и

ревизионистът да си мисли, че е независим, че не е под егрегор, той на практика е в егрегора на пиявиците и паяците, които се хранят чрез негативизъм. От своя страна, агентите на гностическите и мистическите егрегори използват негативното, пак за да извличат енергия: това са пророците и астролозите от **левия** път. Стресирайки и наплашвайки жертвите си, те извличат от тях цели ниагари от ментална кръв и също набъбват. Ако са с ранена Луна или Меркурий, те им взимат и пари.

СЕГА СЕ ВРЪЩАМ КЪМ други случаи, в които ще разкажа не само за Венно, но и за други хора от Братството, които изиграха значителна роля в нашия живот. Не искам да се връщам на тази много голяма тема – защо той реагира по този начин, защото единственото логично обяснение, ако той е бил прав, е тази приятелка да се окаже един ден предател. Защото когато един Посветен понякога реагира така, както е реагирал сам Учителят (в някои случаи Учителят е бил извънредно строг), никога една такава негова реакция не е без много важно основание. Един такъв категоричен отказ тя да остава и през нощта може да означава, че рано или късно тази душа няма да издържи и ще извърши някакво предателство. Между нас казано, тази приятелка наистина веднъж се прояви като предател, но няма да кажа точно как. Изправи ни на нокти! Ние не я осъждаме има ли углавна вина, ако палачите кажат на една майка да "пропее", ако не иска да се случи нещо с децата й? За този аспект за пръв път ме накара да се замисля артистката Невенка Коканова. Една вечер в дома й се бяхме събрали нейни приятели, повечето артисти. Обсъждаха поведението на една много известна и прекрасна наша актриса че била

"ченге". Невена ги спря: "Чакайте, чекайте, чакайте тя е **майка**! Може да е била **принудена**!" Един от присъстващите каза: "Защо не ме принудят **мене**?!" "Защото не си бил **майка**. Като почнат да изтезават детето ти пред тебе, **тогава** ми се обадѝ..."

Ако някой си мисли, че изтезаването на децата и майките е спряло (2013), нека и той дойде да ни се обади...

Друго възможно обяснение: някои влачат със себе си духовете и помиите на ония, с които са се каращисвали. Това, че денем те са безопасни и могат да бъдат канени дори за битови грижи или масаж, не означава, че след залез слънце и при спане след изгрева те не отприщват ада и не дават излаз на вампири и обсебители от там.

Другата хипотеза: с това Венно ми е дал един пореден урок, че Посветеният трябва да има **характер**: да е способен да се съпротиви дори на учителя си. Истинските Учители, за разлика от сатрапи и имитанти, обучават учениците си и на това.

Има случаи, в които човек трябва да избира и не трябва да допуска дори най-предан човек до някаква светая светих, която трябва да си остане в сферата на най-езотеричните дейности на Посветените в една тайна Школа. Това са енергийни и мистични проблеми. Посветените нощем скитат из Вселената. Някой може да им служи предано на земята, да не е предател, да е готов да даде и живота си за Делото. Той обаче още няма качества да е на командния пулт на кораба или даже пасажер в него няма да издържи на вибрациите.

Искам да разкажа за един подобен случай.

Бате Крум много ценеше една приятелка, с която ние бяхме съвсем близки и която толкова много ме обичаше и аз я обичах, че тя беше готова да тръгне с мене навсякъде. Това

се бе случило след едно мое поредно арестуване, за което ще разкажа по-нататък, както и за неговата реакция при този тежък случай във връзка с властта тогава. И след като те ми бяха казали, че ще ме изселят "в джендема", тази достойна приятелка, която беше завършила медицина и беше от комунистически и дипломатски род, т.е. разузнавачески, ми каза: "Аз тръгвам с тебе – ако трябва и накрай света! Ще стана лекарка даже и в най-забутаното село!" Така че, нашата връзка беше много силна. Един ден тя дойде на Ястребец, където по това време бяхме на палатки. Всички приятели бяха слезли и нашият човек беше останал сам. Той страдаше, между другото, години наред от нещо, което причиняваше голяма опасност даже за живота му – понякога изтичаше изобилно кръв от носа му, защото се спукваше някакъв главен кръвоносен съд там. И ние имахме големи грижи, особено приятелката, която беше постоянно около него, как да се спира тази кръв. Имаше тампони и някакво лекарство, с което спирахме тази кръв. Така че аз, който останах с него сам в палатката в едно много лошо време, имах за задача да бъда около него, за да мога да спра кръвта, докато се върне тази приятелка – не можех да го оставя нито за час. Но другата приятелка, за която разказвам от началото, прекара няколко дни с нас и трябваше вече да си слиза в София. Аз я изпратих до долу, чак до Боровец, където минава реката чак до мостчето. И тогава тя ми каза: "Знаеш ли, сега нашите са в отпуск, вкъщи няма никой ела с мене в София още сега, ако искаш. Качваме се на рейса, отиваме вкъщи, представи си как ще си поживеем!..." Дори спомена топлата вана и ние в нея... Аз бях на път да се съглася – и **аха** да направя крачка по пътя на своето лично щастие, защото това са много редки моменти в живота. Но изведнъж разбрах, че е изключено да направя такова нещо и да осъдя на смърт "войводата", затова

казах: "Извинявай, но аз не мога да го оставя в такова състояние. " И се върнах.

Както винаги, той виждаше и чуваше всичко отдалече и е видял голямата съблазън, макар че, само́ по себе, си това не е нещо лошо. Като се върнах горе вир вода от дъжда, но с чувството, че това беше единствено правилния начин, по който да постъпя, той ме погледна много сърдечно, стисна ми ръката и каза: "Браво, точно така трябваше да постъпиш! Иначе какво? Заради една фуста... "

Сега, представете си: той много обичаше и уважаваше тази приятелка, беше имал толкова много разговори с нея, толкова много й беше помогнал, и като към душа той имаше към нея едно изключително добро отношение. Но ситуацията, в която бях поставен бе, че заради лично щастие, радост и удоволствие щях да изоставя **него** въобще братския принцип, братския живот. Щях да постъпя подло и даже направо да го осъдя на смърт по този начин. Той наблегна, че наистина **правилно** съм постъпил. Не в смисъл, че самата тя е "фуста", но че заради една "фуста" аз съм щял да направя нещо неправилно и е можело да бъде и фатално.

Днес мога да кажа, че този изпит тогава не съм си го взел с отличен завинаги. За момента да; но по принцип той си остана и стои и до днес като един невзет окончателно изпит. Изоставил съм на произвола на съдбата най-близки и безпомощни души, последния път изоставих и си отиде от този свят и родния си брат. Дали ще бъда съден за тази безотговорност и даже за непредумишлено убийство, тепърва има да се разбере.

Сега да уточня: можеше да стане и тъкмо обратното. В редица случаи Венно е одобрявал и насърчавал интимните ни контакти и ни е изпращал с **усмивка** натам. Той отлично виждаше кой човек е с монада и дали в даден случай една

интимна връзка е дадена отгоре, или не е дадена. Имали сме идентични ситуации, които бяха опасни дори в това отношение: да изоставиш човек в кризисно положение. Един приятел е бил при човек, който се е очаквало да умре. Това може да прозвучи фантастично, но се подкрепя и от други случаи. Лекарите са били отписали болния, върнали са го вкъщи да почине сред близките си. Тай бил вече от няколко дни в безсъзнание и свещичката му била пред угасване. В случая обаче там нямало никой, освен един млад приятел и момичето, с което се обичали. В един момент те отишли в съседната стая и се налюбили. Тъй като това е било дадено от Бога и двамата са били с душа, с монада, "взривът" от щастие бил неописуем по светлина и Присъствие. В същия миг болният дошъл в съзнание, станал и повече никога не попаднал в болница. Живя много години след това. Та ако случаят на Ястребец беше същият, Венно щеше да ми даде знак още при тръгването да не се връщам въобще на Рила, нищо нямаше да му се случи. Той знае какво е една "ядрена експлозия" от щастие и какъв е обхватът ѝ, колко хора от нашата фреквенция бихме спасили, включително и него, ако бяхме... . Куп моралисти и абсолютно неразбрали Учението ще се скандализират от тия думи ще ни отпишат завинаги. Веднага ни пишат към "черната ложа", ѝдма...

Иска ми се и в случая с брат ми да е било така, да не съм виновен. Докато той е берял душа, аз бях последователно с две приятелки на море. Дали заради някакви удоволствия или по друга причина това **Бог** го вижда, налично е и в акашовите филми. Първо разчитах на жената, на която ѝ се плащаше да го гледа; след това се предоверих на лекарите, които казаха отговорно, че той е вече извън опасност и може да остане сам, да се грижи за себе си. Вече излизаше и си

пазаруваше. Не съобразих или не знаех, че може да се получи рецидив възвръщане на кризите.

Тук съм длъжен да разкрия и най-голямата си безотговорност или несъзнателно престъпление, което може да е било фаталната точка. Бях дал на брат си едно телефонче, понеже своите той не ползваше и не искаше да ползва. Да ми звъни и да звъни на някои хора и особено на доктора, ако има нужда. Щях да се върна моментално, но не подозирах, че всъщност е трябвало да бъда неотлъчно при него. Тъй като в продължение на един месец той не отговаряше и по това телефонче и го оставяше да се разреди като другите, помислих, че и той се е отказал от вредните GSMи както много хора и зачетох "решението" му. Точно в този момент изтичаше последният месец от договора за този мой номер, и ако не бях го прекратил, щяха да ми го натресат автоматично да го плащам още 2 години. Щом не го ползва и няма надежда, казах си, ще го прекратя и го направих. Теоретически и практически, оставих своя брат без последната надежда за връзка. Бях се хванали на думите му, че не иска да го безпокои никой, даже и аз да съм отидел на море без проблеми. Като стана фаталното, приятелката, която го гледаше и която той изгони (една много известна киноактриса от миналото) каза, че вероятно той е направил всичко това съвършено съзнателно, планирано и целенасочено да си отиде от този свят, без да го контролира никой. Премервайки всичко, тя ми каза, че никой от нас не е и не трябва да се чувства виновен бил ни е изиграл перфектно, имитирайки, че е вече напълно здрав и стабилен. Сам е решил съдбата си и самата му съдба е била такава. Ами я ако в последния момент е заредил телефона, с намерение да търси помощ!? Не, това никога няма да си го простя, няма да ми го прости и съдбата, ако вината ми е действителна! Мъча

се да се оправдая с това, че имаше и собствени телефончета и е можел да се обади по тях. Обаче липсата на пълна и плътна лична отговорност към най-близките хора е перманентна при мене, отзад главата ми е плоска нямам родови и домашни чувства. Истината е, че в скъпия му апартамент под наем имаше и стаичка, подходяща за мене той се съгласи да се преместя при него, ако искам, макар и с половин уста, понеже най-голямото щастие на един мъж е да живее сам. Ако мога да се върна назад във времето, щях да остана при него при всички случаи! Когато го заварих почти в безсъзнание, е било вече късно. Не че е посегнал на себе си, но лежеше на земята поради цироза на черния дроб в последен стадий не можаха да го спасят. Не е било от алкохол, той не пиеше. най-вероятно от нелекувана детска жълтеница и после от десетилетията сладкиши и шоколадови бонбони до три часа след полунощ пред телевизора... Някой пишман юокултист би казал: "Хак да ти е, Алфред Бол, че си бил боен пилот през първата световна война колко хора си убил?!..." Обаче един християнин и един брат абсолютно никога не биха могли да си помислят такова нещо. Само религиозните и окултистите могат да бъдат толкова злобни.

Сега нищо лошо не искам да кажа за въпросната приятелка, заради която замалко да зарежа Венно и досега я обичам и ми е мъчно, че не ме търси. Знае как да ме намери чрез няколко общи приятели, ако си е сменила имейла и е загубила моя. Не ми се мисли, че получава имейлите ми и ги изтрива. В никакъв случай не я обвинявам, понеже обвинението е един от идентификационните белези на интервентите. Техният баща е Прокурорът, не Защитникът.

Сега ще ѝ направя една виртуална защита от името на **Адвоката** за показнò... 1. Ако тя е отишла на Запад по линия

на баща си и началниците му, е отишла със **задача**. Професията при такива е само камуфлаж, ясно. Може да се съдираш от религиозност, окултизъм и пр., искрено да си вярваш, че си "нов човек" и вече честен, и това да е съвършено искрено. Но да не изпълниш задача не може. Това е всеизвестно: политрукът, ЗКПЧто, убиецът в тила, когато даден войник изостава при атаката или се обръща обратно, си е жив и "здрав" и до ден днешен. Е, дали е здрав, не е много сигурно... Още Хрушчов някога изплю камъчето, че 80 на сто от ръководния кадър си отива от инсулти и инфаркти (ако не е от преяждане)... Напрежението и терзанията на съвестта са огромни. Та ако в тила на тоя род хора е опрян револвер, не всеки от тях е готов да се прости с живота си; 2. Като стана дума за "съвест", ако хипотезата ни за задачите на тази приятелка и подобните на нея е вярна, в един значителен процент от тях такова нещо **няма**. Тоест, има, но е "партийна съвест" нещо като торта от миризливо лайно. За тях е нравствено всичко, което помага за победата на световната революция, както ги е научил водачът им. 3.Има още една оправдателна причина: когато партийната съвест не е лайно, а кауза. Ако един политик или разузнавач играе двойна игра или петорна, но в края на краищата избива рептилии, а не хора с душа, тогава той кому служи? Един Мъдрец казва, че дървеницата трябва да се клъцне между двата нокътя, защото не е създадена законно тя е дете на дявола. В света има палачи и чистачи на рептилии, които не се гнусят от работата си. Отчитат се на гущерите, за да ги заблудят, но само те си знаят кого са спасили и кого са ликвидирали. Някои от тях не са обучени за убийци, не го могат, началниците им знаят това. Обаче са принудени да правят информационен и технологически шпионаж. Мислят си, че не са убийци, защото не вадят камата лично, но с информацията си

затриват и притискат милиони хора. Послабите с чувство за мозък и съвест се самоубиват, но по-умните надиграват и врага, и началниците си. Те предприемат собствена игра, защото са личности, гении, лидери. Елиминират рептилиите и членестоногите и от двете страни, дават шанс на **хората**. Тъй като са свързани с една много помощна и стара цивилизация от рептилската, няма начин да не я изиграят. 3.На такива играчи им се налага да спят с врага и даже да се женят за него. Ако пък не са играчи, правят това, за да си се развиват духовно при подобри условия в някоя културна страна. Някои мощно си внушават, че "обичат" благодетеля си, независимо от заниманията и вида му, "понеже формата няма значение". Други дори му раждат деца. В зависимост от силата на гена, се раждат или нови потребители, или хрътки, обвинители и фанатици, или нормални хора. Но и в двата случая такива деца са хибриди: ако са получили монада от единия родител, раздират се от грамадни вътрешни противоречия. Ако и двамата донори са без искра, поколението им не изпитва абсолютно никакви притеснения и се занимава с бизнес или политика без да му мигне окото. 4.Реакцията на Венно в описания случай може да е била такава и поради факта, че даден много качествен човек си хвърля силите да превежда и разпространява учението на чужди автори. Не че няма могъщи представители на Добрите навсякъде, не че тези Добри не са посочили ясно къде е в момента Главният, но въпросните приятели дават предимство на **сателитни** учения. Сателитните учения са прекрасни, но тъй като някои от тях са много поясни и подредени и приличат на наука, даже и наистина са наука с огромни практически постижения и спасени и изцелени хора, някои интелектуалци предпочитат **тях** пред "елементарността" и "хаоса" на Словото.

Ако си представим за миг какво би станало с нашия приятел, любителя на топлите вани с нежни създания, в случай че бе приел поканата, картинката става ясна. Тотално самоопределените, които са издържали изпита си измежду стотици хиляди напреднали духове, за да се родят в България, не могат да живеят със съученици, които също са се класирали, но са зависими или решават да се върнат назад в еволюцията си.

Един ден, на планината, една такава приятелка идва с човека, който ѝ е дал чудна вила високо в Алпите. Там тя си превежда прекрасния чужд автор на спокойствие. Това учение е най-близко до оригиналното, да се превежда е повече от ценно и за нас, понеже трябва да познаваме **всичко**. Въпросният чужденец, един възрастен човек с крайно одухотворено лице и светеща аура, е прероден голям немски композитор или проекция от него. Той се изненадва, като му го казваме, защото приятелката се кълне, че никога не ни е съобщавала за музикалните му наклонности. По професия той е икономист, но в цялото си свободно време страстно свири и композира.

МОГА ДА ИЗБРОЯ ПОНЕ още 4 приятелки, дъщери на дипломати или разузнавачи (не по врат, а по шия). Не за всяка се кълна, че е в професията, но теоретически обикновено обратното е невъзможно. Това ми го поясниха лично двама офицери от тая сфера: първият каза, че не могат да си позволят някой да получава повече от 160 лева заплата и да го пуснат в чужбина, без да им служи; вторият подчерта категорично, че е нямало **нито едно изключение**. Една от тези приятелки ми е разправяла как се калява такова дете още в утробата и после като бебе: връзват го на едно въже,

висящо от тавана, и го засилват към стената. Ако оцелее! Което има наследствени рефлекси да протегне ръчички и оцелее, става за разузнавач. Едната идваше да иска ясновидска информация за хората от обкръжението й, после се пропи и рухна от дрогата, освен ако и това не й е в гениалната игра. Друга, също абсолютен елит с огромна интуиция, наскоро почина млада или и помогнаха за това. Трета роди 7 деца от различни бащи и дано още не скача на няколко различни въжета, но като се роди при такива и жертвен ангел, започват да се замислят... Четвъртата прилича на монахиня и ангел, тренира йога и спане с мъже от много по-ниска еволюция да й наспори Бог здраве и щастие, по-спокоен, неслугински живот. Има и пета, и шеста, но за тях сега не искам да разправям.

Да си гледам моя проблем. Всъщност, в целия си живот аз съм имал не един или два случая, в които действително съм предпочитал, както почти всички хора на земята, личния път и личния живот, личното щастие пред самотата и подвига на хората, които си остават пример за скромни герои на Духа, на любовта към Човечеството.

НЯКОИ ПРИЯТЕЛИ СА МЕ молили да разказвам за Ванга – да разкажа това, което зная. За момент се отклонявам от спомените за Венно и искам да разкажа за един случай, когато то Ванга дойде в София. Тя отседнала при една своя сестра в София. В същото време нейна племенница, която в момента се готвела за кандидатстудентски изпити, е била на гости на вуйчо ми Св. Славянски. Тази племенница е учила много често в дома на вуйчо ми на Изгрева. Така и тази път, както си учела, изведнъж почувствала, че трябва двамата заедно да отидат

веднага при една нейна софийска леля по непонятна причина. И те отишли със Славянски и заварили там Ванга, която тъкмо била пристигнала. И Ванга казва: "Слави, аз именно при тебе съм дошла. Ето, сега те извикахме с Учителя..." – и казва на кои други от Братството, в това число и Г. Томалевски да каже, че Учителят им възлага една много важна задача. В този именно момент имало опасност мястото на Учителя да бъде дадено за строеж на японското посолство. И тя, както си седяла вкъщи в Петрич и гледала на хората, "Изведнъж – казва – яви ми се Учителят и ми казва: "Бърже взимай кола и заминавай за София!" И тя се подчинява, качва се и по пътя ... (тя разказва на вуйчо ми): "Яви ми се Учителят и ми каза как вие трябва веднага да отидете на съответните места и да се преборите това място да не се дава за посолство и за каквото и да е било друго." И те изпълнили този план, тази стратегия, която е била продиктувана на Ванга от Учителя. Отиват в японското посолство или представителство и задават въпрос именно по съвета на Учителя чрез Ванга: "Ако вие имате някакъв ваш светец и някои кажат, че искат да си строят посолство на това свято място, вие как ще реагирате?" И японците веднага разбрали, че случаят е същия и казали: "Отказваме се от нашите претенции именно за това място. " Понеже властта вече им го била предложила. И по този начин за пореден път се спасява това място, което е свещено – това не е гроб, но енергиен център, от който отиват много неща по света и от който и до днес Космосът въздейства на цялата планета.

Тук ще отворя една скоба и ще спомена пропуснати от мен случаи във връзка с приятели и Ванга, които имат значение, а именно с певицата, за която съм разказвал, как заедно с нея видяхме онова летящо тяло, което измени курса си.

Един ден тя се разболя. Имаше някаква остра криза и беше приета в II градска поликлиника. След това тя ми разказа следното:

"Един ден влиза в нашата стая една сестра и казва: "Има ли тук певица на име Искра. Тука ли е?" Тя се обадила: "Аз съм Искра. " – "Ела, **Ванга** те вика. " В същото време Ванга била на другия край на коридора, на същия етаж. Когато аз станах и излязох, видях една голяма опашка. Никой не я жали и в този момент. Видях и чужденци, араби и какви ли не да чакат, с надеждата да бъдат приети – тя и **така** приемаше. Естествено, че ме въведоха без да чакам, защото самата Ванга ме викаше за нея няма тайни кой кой е и къде се намира. Влизам аз вътре и тя ме прегръща и казва: "Здравей, Искренце! Ама колко хубави бяхте с Иванушка на плажа тази година, когато се увивахте с оня бял шал голички и се целувахте и прегръщахте!" Направо – казва Искра точно така беше, паднах! най-съществената обаче, дни наред, дни наред – казва, е че аз стоях от сутрин до вечер при Ванга и тя ме държеше за ръката и казваше: "Искренце, сега дръж ме за ръката, защото аз съм вече много отслабнала, много съм изтощена, при това съм и болна. А пък в тебе има сила – ти знаеш защо. Е ония, божеските песни, дето ги пееш там... Ти знаеш кои са... За да мога – казва – да имам сила да помагам на хората."

Ето и един случай, който ми направи силно впечатление измежду всичко, което тя ми разказа, защото при Ванга са влизали през цялото време най-различни хора и тя им е гледала.

Защо Ванга и въобще мъдреци, посветени, ясновидци, медиуми от висока класа не винаги казват всичко? Казват някои – понякога Ванга не познава. Ето тук една от причините защо тя не казва всичко: "Влиза – казва – един

човек, каза му каквото му каза, и като излезе, Ванга ми каза – продължава да разказва Искра – "Ти чу що му кажах на него, обаче сега ке ти кажам що му не казах. Неговата жена – казва – е убила майка му, като е сложила отрова в яденето. Как ще му кажа такова нещо? Какво ще стане после?...

Искам да добавя един случай, в който Ванга е казала нещо за мене, когато една друга позната я попитала: "Имам един приятел, казва се така и така – може ли да се каже нещо за него"? Ванга помълчала и казала само това: "Кàжи му да си най-де житното зърно. " Но преди това е казала още нещо: "Бос е още!..." Ами че разбира се, че по онова време аз бях почти съвсем бос по много въпроси. . Човек трябва да може да признава истината за себе си и да не се обижда. Все пак ми остана една сянка от тия думи на нашата ясновидка и пророчица и ме мъчеше през годините. Даже премълчавах тия думи на Ванга за мене, не ги разказвах... По подобие на туземното население, ние сме възпитани във всичко първо да виждаме лошото. Чак до момента, след много години, когато станах експерт по симвология в министерството на Людмила. Имах достъп до много речници на символите от цял свят и проследих дали пък за босотата не се казва и нещо хубаво. И открих не на едно място. Междувременно, бях напреднал и с Диалектическата енциклопедия на Словото. Намерих куп положителни мисли мисли и за босотата. Например:

Следователно, вие сте в една област, в едно място, което е свещенно. И трябва да ходите бос без никакви обуща, никакви гвоздеи на краката, нищо повече! Ще влезете бос. Мойсей, когато беше 40 години в пустинята и паса овце, изяви му се Господ. Учен човек беше Мойсей. Той видя, че къпината гори и не изгаря. Искаше да види какво естествено явление е това. И чу глас: "Изуй

обущата си!" – Тези възгледи, които имаш, изуй ги! А в проста форма ще каже: Изуй обущата си. То е животното.("Силата на мисълта", 8 март 1939 г.)

С дрехите на грешника не се обличайте! по-добре ходете гол и бос, отколкото да се облечете с дрехите на грешния. ("Без съмнение и без отсрочка", 10 октомври 1920 г.)

Когато видя, че някой човек е богато облечен, с кожено палто, със здрави обувки, с топла шапка на главата си, казвам, че условията му са неблагоприятни. Вѝдя ли, че някой човек е бос, гологлав, с тънки дрехи, казвам, че условията му са благоприятни: времето е топло, сухо – лято е настъпило. Следователно, от гледището на новото разбиране, сиромахът живее при благоприятни условия, а богатият – при неблагоприятни. Като знаете това, не съжалявайте, ако сте сиромаси. Провидението ви е поставило при благоприятни условия. ("Събиране и изваждане", 8 април 1931 г.)

Ще ви дам една малка, нова светлина върху един въпрос, много тъмен. Учените хора, като надникнат там, изуват обущата си, защото обущата на човека са тежки. На туй място, като влезеш, ще снемеш обущата си. Ако имаш шапка, ще изхвърлиш и шапката си, гологлав ще бъдеш и бос ще идеш. Значи, всички ония стари схващания за живота ще ги оставиш. ("Погледът на Бога", 17 юни 1932 г.)

Предпочитам със съдрани гащи, с несгоди бос към щастието, отколкото с модни дрехи, с хубави обуща и с шапка към нещастието. Към плач и скърцане със зъби... В невидимия свят ще ти кажат: "Как искаш да те заведат при твоя господар: облечен или бос?" Щом искаш да бъдеш облечен хубаво, модно, ще има дърво, бой! А пък

щом кажеш: "бос!", тогава ти бъди уверен, че щастие те чака. ("Вътрешни състояния и външни условия", 18 юли 1934 г.)

Та след това Ванга пак повторила за мене: "Кàжи му да си най-де житното зърно."

Когато тя ми каза това нещо, аз го възприех съвсем абстрактно, но после изведнъж в един съвсем конкретен смисъл. В абстрактен, тъй като житното зърно е основният символ още от първите беседи на Учителя и затова си казах, че тя ми е пожелала нищо много велико. После се сетих, че точно по това време приятелите бяхме започнали да обсъждаме как би изглеждало възстановяването на сп. "Житно зърно". Аз си представих, че мога да бъда един от продължителите на това списание – една мечта на филолог, на човек израсъл в Братството и т.н. Всъщност, нещо неизпълнимо и в момента, поради липса на възможности. Аз си представях как то би могло да се издава на интелигентно, на европейско и световно ниво и т.н., но хората, които започнаха да го издават, нито за секунда не ме поканиха да бъда поне сътрудник. На тия среди не им прави абсолютно никакво впечатление, че някой бил израсъл на Изгрева, че току що е бил в Съюза на писателите и завеждащ престижна литературна редакция, че има публикации тук и в чужбина. Нещо, подобно на цялото ни общество от българи, чиято фонтанела е най-дебелата в света. То си гони **своята** си работа, няма защо да му се мотат таланти и специалисти. Всъщност, една приятелка от "братския" съвет веднъж ме покани да напиша концепция за това списание. Хвърлих си цялата душа в нея, стана нещо прилично. Отзвукът беше нулев. Не само за него, имах и концепция за издателството и въобще за дейността на Братството в света. Най-после в края на 1998 дойде "свободата". Мигновено поникнаха като

гъби незнайно откъде хора, които въобще не познавахме и не ги бяхме виждали нито на Изгрева, нито на Рила и Витоша, нито са били потърпевши при арестите и претърсванията. "Незнайно" откъде обаче, те са познавали и кътните ни зъби и казваха: "**Тоя** ли?!! На **тоя** ли да му позволим?! Това не може да се случи **никога**! Той е "обратен", еротоман и изнасилвач на момиченца!"... Първите две квалификации вече бях чувал от срещите си с блюстителите на реда и едва не се бях сринал от това. Но третата ме вбеси до немайкъде и бях готов да съдя за тия думи ръководителя на "Братството" по онова време, когото също не го бях виждал нито веднъж през десетилетията на терора. Исках да го изправя пред съда за тези думи, да извика и момиченцата, "изнасилени" от мен... После изведнъж се сетих откъде може да идва това. Същата тази приятелка, която Венно не прие да остане в санаториума в Банки, има дъщеричка. Веднъж бяхме ходили на море. Детето беше 6 годишно, детенцето обичаше да спи при мене и аз не подозирах какво може да се роди в ума на една увредена майка, връзвана за стол и бита с желязо от съпруг и баща, и на която властта след това й е отне децата, като "дъновистка" (в "свободна" България). След няколко години, по една или друга причина, случайно пак се падна да бъдем на едно легло със същото момиченце, вече по-големичко, но майката си е представила, че съм й направил нещо... Кешки да не бях приел, трябваше да легна на земята! Имала е глава да пати. Също както през 1968 една съидейничка счупи телефоните, за да съобщи на цяла България и дори в чужбина, че е превзела "крепостта", сега друга съидейничка отива да се оплаче на "братския" съвет... Дано не съм прав. В нея беше и оригиналът на романа на баща ми, който Милка Вселенска издаде и преиздава и до ден днешен от свое име и си го продава по книжарниците

неоткраднато е само заглавието. Обаче и то откраднато от друго място от книга на Весела Несторова. Отзад се мъдри факсимиле похвала за тази книга не от друг, а от кабинета на Тони Блеър... Масон не масон, това е положението... Не упреквам Д. и С. за тази книга може дискетата с набора й да е бил откраднат от хора на Милка Стоянова. Тя бе "кеворкирана" по телевизията за "Албигоя" (оригиналното заглавие) и Кеворк ясно я запита: "Ти ли си написала тази книга?" "Ами... не, фотографът на Дънов я е написал..." "Ами... тогава... защо, аджеба, си сложила своето име бе, жено?" "Ами защото Учителят ми я продиктува точно същата дума по дума и ми каза да си напиша името"... Била си я отгладувала от пенсиите, за да я отпечати... Не знам вярно ли е, че въпреки всичко Кеворк Кеворкян й е финансирал и второто издание или поне й е обещал. Може да е само клюка. Но в случая Милка се оправда пред братството с едни много интересни думи, които имат своята логика: "Жорж ми се яви и каза, че синовете му не го оценяват и няма да си мръднат и пръста, за да му я публикуват. Той ми възложи тази работа на мене и сега цял свят я чете. Нека **аз** да съм лошата... " Не е съвсем вярно: аз я бях дал на в едно издателство и я отхвърлиха, имам официално писмо за това.

Обаче аз не ги осъждам, простил съм им отдавна. Мога да разкажа за още стотици случаи за изнервени, истеризирали и подлудени хора в България, понеже идеологията ни е най-"правата" в света... Свикнал съм с това още от малък, когато един ден баща ми отвъртя страшен шамар на майка ми заради една лъжа и ние с брат ми се втрещихме. А са били на Изгрева колко години!

Да разправям ли още? Една наша разузнавачка от "братството", също наследствена, на която сме спасявали десетки пъти децата при ужасите, които преживяваха, един

ден ме помоли да погледам поредното й бебе, докато тя е на пазар. Аз вече бях гледал до този момент деца и знам как се почиства и повива бебе. Правил съм го и с куп бебенца на самотните майчици, за които сме се грижили. Бебето й се наака, измих го и го препових. Връща се майката, вижда въображаема точица кръв на ушенцето му (аз не видях такава), изпада в истерия и крещи с всичка сила: "Идиот, ти си го изнасилил в ушите!"...

Такива хора пишат възвишена поезия и проповядват едно велико учение тук и в чужбина. Ръководители на братства, които се вслушват в такива, пишат умни статии и книги, които се разпространяват по цял свят. Имат си пари хората, издават си ги. Други писатели на многотомни съчинения измислят реплики и квалификации, за които също могат да бъдат съдени.

Но да се върна на случая с петричката врачка. Изведнъж аз се сещам, че в случая Ванга може да говори за един съвсем конкретен пакет с годишнини от списание "Житно зърно", който ми се губеше. Ние с баща ми го бяхме напълно забравили, особено той, защото тогава той беше много пострадал – беше паднал от балкона. Всички пакети с беседи на Учителя и окултна литература аз бях изнесъл по близки и приятели, за да не ги изземат от ДС при постоянните претърсвания и обиски у нас. И вече бях върнал и прибрал отново всичко, но съвсем бях забравил, че този пакет се губи – пакетът със "Житно зърно". Тогава попитах баща ми: "Знаеш ли, че има един пакет с "Житно зърно", който не сме прибрали? Може би ще си спомниш на кого сме го дали?" Защото някои неща разнасях аз, а някои той. Вика ми: "Аз не мога да си спомня, но смътно ми се върти в главата, че като че ли крих и нещо в мазето." Тогава слизам в мазето и търся, ровя, ровя, и наистина откривам този пакет ...

"Кàжи му да си найде "Житното зърно"...

И какво става? Качвам се горе, отварям пакета и виждам: над всичките списания в този пакет "Житно зърно" е сложена една отделна брошура – беседата на Учителя "Житното зърно"... Кой, кога, как, защо е сложил точно тази беседа там? Когато я прочетох, тя ми даде абсолютно решение на един въпрос, който за мене се оказа ключов, за да мога да направя крачка навън от едно много голямо зацикляне в живота ми. После започвам задълбочено да чета броевете на списанието и стигам до прословутия текст на Седир за Учителя Теофан, за който разказах още в началото на тия спомени и го поместих целия за четене. Тогава аз го прочетох за пръв път и ми направи огромно впечатление. И после в този дух се развиха нещата на Ястребец с Венно и бурята – онази незабравима опитност.

Междувпрочем, това нещо е свързано с един пример, един случай, който ми е разказвал лично един брат от Братството – Васил Радев от Южна България. Той разказваше: "Един път – казва – отидох при Учителя и му казах: "Учителю, защо напоследък нещо не се получава, не мога съзнателно да излизам с духовното си тяло в невидимия свят?" Учителят ме погледна, помълча и каза: "Ти напоследък за колко време се нахранваш?" Казах: "Учителю, толкова много работа, толкова много грижи, че, така, за 5 мин., най-много за 10 минути ям..." И Учителят му казал: "Не по-малко от 40 минути! За да може човек съзнателно да излиза от тялото си, той трябва да дъвче храната си много добре не по-малко от 40 минути."

Този човек беше ясновидец. Още от млад е бил ясновидец, и когато по време на Отечествената война го мобилизират да участва във войната като офицер, той е имал предварително, преди още Учителят да си отиде, среща с

Него, на която Учителят му е казал, че той ще има важна задача на фронта и затова не трябва да се отказва от участие. Не трябва да се "покрива", както се казва, и да търси начин да се отърве от мобилизацията.

Какво се е случило? – Неща, които вероятно могат да бъдат потвърдени от други офицери и войници по време на Отечествената война – 1945 год. Казва: "Абсолютно всеки път, когато имаше опасност за живота на ротата, аз им казвах: "Веднага бягайте от тука!" И те, вече имайки опит с него, моментално са се хвърляли на друга страна и са бягали. А там, където са били, е падал снаряд или бомба, която е щяла да ги разкъса на парчета.

А ето и един случай, който говори за безкомпромисността на бате Крум, когато се касаеше за някои принципни положения. Меката риба, т.е. аз, допуснах същия този брат Васил Радев в мизерната си къщичка в Симеоново, защото той беше буквално на улицата. Аз го запознавах и той помагаше на хората без пари. Беше дърводелец и какъв ли не още майстор. И аз уреждах на разни хора той да ходи и да им работи безплатно. Затова се възхищавах много от него, почти не бях виждал още някой, който да вярва на Учителя буквално. Много хора от така нареченото "братство" дават вили и апартаменти под наем без абсолютно никакви терзания на съвестта. Единственото, което Васил приемаше, но без да го поиска даже, беше парче хляб и подслон – къде да преспи, тъй като той не беше от София. Той копаеше и работеше и при нас, в градината. Един ден каза: "А бе не може ли там, горе, на таванчето, да се свия аз, да си сложа едно одеалце и да остана там?" А това "таванче" не е нищо. То просто е под покрива едно мизерно разстояние – човек може само легнал да се вмъкне през външен капак, през който може да се провре само

светия... . Няма никакви условия – няма нито въздух, нито светлина. За мене никакъв проблем да го пуснем там; за майка ми – също. При това той тъй много ни помага! И аз разказах това нещо на бате Крум, но той каза: "В никакъв случай! Не го пускай." Какво е имал предвид, аз и до днес не мога да кажа. Не го попитах по каква причина. Казах: "Но аз вече му обещах, не мога да си взема думите обратно! Това е човек, който **абсолютно** заслужава, човек, който живее 100% за другите." Венно каза: "Не! Сега не мога да ти обяснявам защо. Но ще се развият много лоши събития, ако той остане." Аз продължавам: "Но аз не мога да му откажа!" Той отговори: "Тогава **аз** ще му кажа." И действително, отива и му казва: "Не можеш да останеш там в никакъв случай!"

Много по-късно научих, че има кармичен закон срещу сгъстяване на аурите, закон за ИЖР (Индивидуалния Жизнен Радиус). За Небето е углавна отговорност, ако в дадено пространство се съберат да живеят повече същества или хора, отколкото трябва дори и да са съидейници в пълна хармония и сродни души на n-та степен... Това, което е направила черната ложа къщите, селищата, градовете в този вид е най-крупният ѝ удар през вековете, много по страшен от всички войни, природни бедствия и епидемии, взети накуп. Защо Бог го е позволил, това е друг въпрос. Едно от обясненията е, че в тези драконовски кутийки човек подлудява и се разболява много по-скоро, отколкото ако живееше на воля. Така животът му се съкращава значително и човек се преражда по-често. В тази блъсканица правим много повече грешки, но имаме и много повече шансове да ги поправяме. Значи е за добро.

Все пак, и Пророкът на Джубран казва: **"Желал бих да можех да сбера къщите ви в шепа и като сеяч да можех** да ги пръсна из полето и леса. **Желал бих долините да са**

ви улици, а зелените лъки – пресечки, та да се търсите един друг из лозята и дрехата ви да е пропита със земното ухание".

Ето защо, трябва да търсим всички възможности за уединение и голям жизнен радиус. За да пътуваме из световете, да възлизаме нощем горе в Школата, всеки трябва да има един абсолютен минимум от 3 декара и да е сам в средата. Казва се "минимум", защото нормалното е поне един хектар, както казва днес Анастасия от Сибир. В едни покъсни текстове обаче се казва и обратното: Небето ни изпитва можем ли да живеем и нагъсто. Например, за да се освободят оборотни вили с градини и жилища за бременните, кърмещите и майките, за всеки човек с дух, приятелите с душа са способни да се сгъстяват в останалите жилища и да живеят в пълно разбирателство, любов, обич, мир и хармония. Но в Анастасия има нещо недоизяснено. Като говори за "родово имение", тя не казва кой и кога трябва да се приближава до нас счита че родовата връзка е тотално залепване за някого и че сродните двойки са неразделни до края на вечността. Може и да не съм я разбрал, въпреки че съм "изял с кориците" книгите на Мегре до кн.81 включително и даже я преведох и я отпечатаха. Сигурно не съм я разбрал, понеже Анастасия допуска Володя само по веднъж на няколко години, за да й направи дете. Казва, че в останалите случаи половият контакт е грях. Това нещо, плюс анатемата й срещу Кирил и Методий и още някои неща ме накараха да откажа останалите преводи. Може да са си помислили, че е заради символичния хонорар, но аз им бях казал в началото, че ще превеждам такива книги и без пари.

За "гроба" на Учителя не искам да разказвам невидяни от мен неща лично, но има случаи, които вървят упорито като легенди. Например, как едни ученици отишли там, уж за да

измолят от "Дънов" да си вземат матурата успешно дори и слабите ученици, изкарват до един шестици без пищови и преписване... Даже и репликата е била непочтителна: "Абе, Дънов, след като си толкова арабѝя, що не вземеш да ни изкараш матурата?..."

Но по-сигурен случай е този, който ми е разказвала една моя много близка приятелка. Без да има вятър, при една нейна молитва се раздвижил **босилекът** на това място вътре в елипсата. Не може да се раздвижи само една китка босилек, след като всички други цветя са в покой и не се движат. Друга приятелка също е очевидка на това явление. С очите си е видяла как босилекът се движи! А не били чели още текста, в който се казва, че тази билка има тази способност.

По важното е, че всички са видели как в този период Ванга се е молила 3 часа на гроба на Учителя и по този начин е получила едно много високо посвещение. То се получава, когато човек се завърне при своя Учител; когато познае кое е последното въплъщение на Бога на Земята във физическо тяло, наречено "Господ".

Спомням си, много години по-рано, как работихме с бате Крум Въжаров в началото на нашата обща работа, когато той ни взе под своето крило. Как този човек, как тези хора умееха да работят и да преизпълняват трудовите си задължения, как Небето чрез тях работеше и как се проявяваха своите свръхспособности, когато трябваше да направят нещо за народа или за Братството. Може да съм разказвал за този случай някъде. Аз си спомням погребението на бр. Боев през 1963 г., с когото бях общувал дотогава много. Този ден, в който щеше да бъде погребението, ние с Венно бяхме на един обект, който той беше взел, както правеше често, не според неговия разряд – а той беше майстор VII или VIII разряд. Понякога му даваха

съвсем проста работа – за II, III, IV разряд, – и тъй като нямаше работници, той приемаше и тази работа, въпреки че можеше и да откаже. И ние с него този ден трябваше да измажем тавана на едно мазе на някаква организация – едно огромно подземие. Аз просто не можех да му насмогвам така бързо и умело работеше той с мистрията! Не можех да му насмогвам на бъркалото при приготвяне на разтвора. Затова се налагаше той да идва да ми помага, въпреки че аз подготвях началния куп смес. И с лопатата той ми даваше първите уроци по това, което сега се нарича "ергономия" – една от неговите най-силни специалности. Учеше ме как да подпирам лопатата на крака си, за да изразходвам сравнително минимално количество енергия с ръцете, използвайки закони на физиката. Това са наглед прости неща, но той във всеки един детайл ни учеше и ние бяхме свидетели как в бригадата млади хора безуспешно се мъчеха да се състезават с него. Той заставаше от едната страна на някое огромно бъркало, а някой "сербез" млад човек, месоядец и спортист и ербап, искаше да докаже, че ще го измори, но в края на краищата той се изморяваше. И оня викаше: "Дявол човек! Това е невъзможно, този малък човек!..." – Венно беше дребен и нисък на ръст. Направо се шашваха каква сила и издръжливост имаше той. На една екскурзия в Ситняково над Белица клекна на един крак няколкостотин пъти, докато ние не можехме и 20... Николай Даскалов, художникът, също "прост" вегетарианец, правеше по хиляда лицеви опори на плажа и събираше цели тълпи да броят и да го гледат! Затова се наложи и аз за реабилитация на тревопасните да вдигна оная железна греда на покрива на теца...

Тук в ръкописа съм описал и случая в Министерството на транспорта, но го пропускам вече съм разказвал за него.

Но не помня дали съм споменал за киселото грозде в почивката, когато измазвахме онзи таван, и за това какво се случи същия следобед погребението на Боян Боев. С две думи, за обяд бях купил възможно най-киселото и дребно грозде, но той не ме укори и си го изяде с удоволствие, не ми направи забележка. Не че не бе способен за прави безкомпромисни и груби забележки комуто трябва, но когато не се касаеше за горделивец, враг или предател, слепотата за злото и недостатъците му бе естественото състояние, понеже имаше душа, монада, добро сърце. Някъде се обясняваше какво излиза от главата и устата на хората без душа, когато правят забележки. Учителите обаче, когато критикуват, произвеждат съвсем други неща и същества в Битието.

И когато отидохме на погребението на бр. Боев – изкъпани, преоблечени, той беше напълно спокоен, дълбоко отпочинал – не знам по какъв начин след тази интензивна работа. Аз едва ходех... Видях го как затвори очите си, пеехме песни. Спомням си как той каза: "Аз му дадох на брат Боев в момента една друга храна, от която той имаше нужда, за да може бързо и правилно да излезе от тялото си и да възлезе нагоре." Странно съвпадение: гробът на Боян Боев е точно до нашия родови гроб. Един ден го показах на Иоанна и тя взе мерки да бъде възстановен, той като почти се губеше в джунглата от подивели растения. По средата му е израсло вече голямо дърво.

Неговото образование (на Крум Въжаров) го е направило единствен специалист преди и след 9и по психология на труда и по качествено, научно изграждане на нормативната система и уменията за различни професии в България и специално за летците, така че той е бил много дълго време в ръководството на профсъюзите и е подготвял

техните кадри на комунистите, които са го търпели, понеже не са имали още собствени специалисти на такова равнище. Но той ни разказваше и за един свой началник преди 9и септември 1944,, пак по тази специалност, който е бил с ярки фашистки убеждения, и казваше: "Този мой началник така силно се гневеше, че искаше винаги да предизвика спор и конфликт. Вампирът владее перфектно една съзнателна или подсъзнателна технология да се нахвърля върху човека с критични, несправедливи забележки. Да предизвика в тебе афект, да те унижи и ти се подиграе, да погази твоето достойнство, да те разгневи и те огорчи и по този начин да се спукат хиляди капиляри в теб и да изтече вътрешно кръв. По този начин той си дръпва от тази прана и се успокоява". Венно пръв ми обясни този механизъм на вампиризма, който е широко разпространен, най-вече в родовите и най-близките отношения. Особено когато си нужен на "близкия" не само за неговото егоистично удоволствие и удобството да си има слуга вкъщи, но и поради нагона му да пие астрална кръв, човешка прана. Наслаждава се, унижавайки и обиждайки ближния, оскърбявайки го, унизявайки го и онеправдавайки го до немай къде. Венно разказваше за своя началник как е предизвиквал съзнателно конфликти, кавги и спорове, защото по този начин той просто е поддържал живота си, дърпайки праната на хората, които е раздрусвал в тези конфликтни ситуации. Вампирът, понеже не е скачен с любовта, с Космоса, с подвига, с братството, творчеството и саможертвата, непременно трябва да поддържа **близка** връзка – да има в сферата на своя радиус, на своята аура хора подръка, за да може чрез своите несправедливи думи и реакции да поддържа живота си, изсмуквайки тяхната енергия. "По същия начин – продължи Венно – моят началник се гневеше, но аз от време на време му отпусках

живот..." Значи, той е обичал врага си даже, защото е виждал душата му и ползата от него, и каза: "Аз все пак предпочитах този началник, в сравнение с други. Той беше най-компетентен и все пак движеше работата за народа в негова полза. Аз умеех да го подработвам и чрез него да изпълнявам научните си и хуманни планове за доброто на работника в България, макар и шефа да беше вампир и фашист.. Така че аз бях длъжен да съхраня живота му, защото на неговото място щяха да сложат друг, който нямаше да е гневлив, но пък с него нямаше да се върши такава полезна работа. И затова аз нарочно си позволявах да се разгневявам срещу него – всичко това инсценирано. Даже понякога се вживявах и истински в тия сцени с всичка сила. Горе сигурно са се превивали от смях..." Венно е жертвал собствена прана, за да може онзи да си смукне, да се успокои и след това да продължи работата. С това и Сведенборг обяснява неразделността на вампирическите двойки за тях оргазмът от конфликта е не послаб от другия оргазъм. Изтичането на вътрешна кръв и всмукването на прана предизвикват небливала наслада, както е при хищникът и проливаната от него външно кръв. За пръв път бате Крум ме научи на тази съзнателна саможертва, още когато никой от нас не е бил готов за такова нещо в нашите семейни и близки взаимоотношения или сблъсъците с обществото. Пазейки себе си, ние винаги сме избягвали тази саможертва – да успокоим по този начин близкия, който е в мрежите на вампиризма, и да си позволим да се разгневим, да се оскърбим, да се обидим даже. Защото при тези отрицателни емоции енергията, която изтича, може да помогне на такъв човек. Иначе наистина той може да получи от афектацията инфаркт или инсулт или да посегне на себе си. В най-"добрия" случай да си го изкара на някой друг... По време на война така

може да спасиш някого и не само едного. Ние, само от този случай, който той ни разказа, се убедихме колко необятни са границите на любовта към ближния и даже към врага, когато ти можеш съзнателно да изиграеш ролята на човек, който се разгневява или се оскърбява или играе ролята на някакъв друг плебейски навик, за да можеш да му помогнеш. Злият изпитва истинско удоволствие, когато види или си измисли недостатък у някого. Инак той ще отиде навън да прави скандали и поразии на други места, където ще се изложи или ще го пребият от бой. Ние не разбирахме любовта в интимен план, в семейството, в тясната професионална и приятелска среда, като саможертва в този смисъл. Ние винаги наричахме тези близки и всички останали, които не са скачени още с Любовта и с Космоса, "вампири". А много често това са едни много нещастни същества, които не са имали възможност или не са още на този по-висок етап, в който да могат да живеят сами с Бога и с всички, и затова имат нужда от скачване към енергиен обект с близък радиус. От този момент нататък аз разбрах, че ако някога ми е писано да се свържа, да живея на една територия с близка душа, аз би трябвало да мога да поема нейните проблеми по този саможертвен начин, а не да бягам от изпитната ситуация, в която наблюдават човека отгоре дали е способен да се пожертва.

Разбира се, това е жертва в определени граници. Защото в момента, в който истинският вампир види, че винаги неговите скандали и сцени му доставят тази енергия, той свиква с това и все повече те манипулира и овладява. И тогава неговата основна война е да те откъсне от твоята кауза, да те откъсне от големия колектив, да те откъсне от приятелите, от интензивните контакти, за да може да те консумира лично. В такъв случай той те чака вечер на

прозореца дали ще се върнеш в точния час след работа; или не може да заспи, докато не се прибереш. При всяко закъснение или не дай си Боже отсъствие, той те прави на нищо.

Тук ще разкажа за някои случаи, в които можах да приложа на дело това, което бях научил от бате Крум и единствено от него. Не бях видял в Братството нито един такъв пример.

Имам един братовчед, който е изключително гневлив – има някаква характеропатия, някаква драма в далечното минало, от минали прераждания. А може и да му се е случило нещо в казармата, защото преди не беше такъв. Не е имало и един случай, в който той да не се сбие с някого – налита даже на близките си. Биеше майка си и баща си редовно, постоянно им течеше кръв от побоите, които им нанасяше. Една драма, една трагедия! Тук ще подмина повечето подобни случаи, които вече съм разказвал на приятелите, и ще се огранича само с два три. Примерно как може да бъде усмирен един човек, когато го гледаш вечер в светналия прозорец как отново ще посегне на майка си и на баща си ще ги бие да кръв. Да кажем, с "Ценната формула" или отправена положителна, силна мисъл. Стоиш в тъмната си стая и виждаш тази надигаща се поредна драма и си свидетел как тази формула действа **мигновено**. Или с друга формула или по друг начин, свързан с Любовта и молитвата и как в същия този миг той сваля ръцете си и се успокоява: ръката му, вдигната за удар, застива във въздуха и се отпуска обезсилена.

Искам да разкажа конкретно как той напоследък удари и майка ми. Тя получи комоцио! Слава Богу, не беше фатално, оправи се. Но... на нейната възраст... И тогава се наложи да реагирам по един краен начин – да надигна един стол с "дива ярост" и да "изчисля" да го спра на 1 см от главата му.

Трябваше да бъде респектиран по някакъв начин. Той се стъписа, повярва, че съм се разярил.

Както съм имал случай и да изтръгна със все пироните мойта грамадна пощенска кутия долу на двора и да я запратя по един пияница, който щеше да убие детето си – едногодишно бебе. Беше го хвърлил надолу по стълбите и риташе жестоко жена си. Каква карма, каква съдба! Това детенце – така му било писано. А после то изгоря в колата му и не направиха нищо на бащата няма доказателства. Крещеше, че това бебе не било негово... Бе ни обяснено, че това дете е било преродено един началник, който е изнудвал и изнасилвал подчинените си.

Някъде може да съм описал и случая, когато, като тролейбусен шофьор, една банда пийнали "хубавци" се закачаше цинично с момичетата и никой мъж не реагира. Спрях тролея и казах на мамините синчета да слязат. Един счупи една ръчка на пулта за управление и аз го подгоних по улицата, налетях му с юмруци. Бандата побягна рече, че съм "откачил". Качиха се на едно такси с жена шофьорка и аз казах на 4 милиционерчета, които гледаха сеира, да го спрат, за да не безчинстват и с нея, но те казаха: "Ами, ние сме на твърда заплата и няма да си мръднем и пръста. Не се знае тия момчета на кои шевове са деца, не искаме да ни се случи случка...".

При тия 2-3 сцени, които са се случвали пред очите ми, аз трябваше да изиграя разгневяване, защото и това е начин. Изиграх ги талантливо или се вживявах наистина, за да развивам Марсовия център зад ушите си, и това даде своите резултати – някои хора вече ме заобикалят...

Разказвам за този свой братовчед не само във връзка с гнева му, но и защото той е една душа под крилото на Учителя въпреки цялата си драма и нещастията, които той

създава край себе си. Ето как разбрах това от баща му, който често критикуваше Учителя, но редовно, когато прочетеше нещо хубаво за Него или за Братството във вестниците, идваше вкъщи и ми го съобщаваше: "Ето, ето за вашия Учител. Ето, виж какви хубави неща пишат за вашето Братство!"... Той беше християнин, евангелист, протестантин, но един изключително честен и духовен човек, въпреки трудния си характер. Тормозел е дядо ми, сега същото му идва до главата от сина му.

Един ден леля ми Сийка е била на Изгрева – майка ми и баща ми са я завели. Тогава тя е била бременна и Учителят е видял и казал, че ще бъде момче. Достатъчно е Учителят дори за миг да е погледнал в утробата й, за да бъде благословен този плод завинаги. Съдбата му можеше и щеше да бъде много по-жестока, отколкото сега, ако той не се беше срещнал на такава близка дистанция с Великия Учител. Като римски управител някога много врагове, християни, майки и роби са били пропищели от него, обаче в края на живота си той е бил посветен от един християнин и се е покаял.

И ето как разбрах тогава. Освен всичките му таланти, той е и алпинист. Чичо ми един ден каза: "Бог си го пази и закриля Милчо!" В не един случай в неговия живот смъртта му се е разминавала на косъм. Бил е на косъм от големи нещастия, защото Христос го закриля каза чичо Дино. И най-силният пример, който ми даде – а той ми разказа и други неща, – е че е братовчедът е щял да бъде в групата, която загина в прочутата лавина. Този случай е описан от Блага Димитрова в цяла книга. Той е бил от същата група и е можело да остане и той под снега, ако в последния момент е можел да си намери обувки. Просто това, че не е могъл да си намери скиорски обувки, го е спряло да отиде със същата група и да загуби живота си. Това е пореден акт на закрила,

на лична закрила на Христовия Дух над Михаил. А ние виждаме каква е дълбоката вътрешна причина. Аз бях трогнат до сълзи от това откровение на чичо ми, тъй като бяхме ежедневни свидетели как родителите му бяха малтретирани от него по най-жесток начин до кръв. Друг е въпросът, какво са му били направили някога в Рим... Те обаче никога не се оплакаха в милицията или в психиатрията. Знаеха, че ако го поставят на шокове, ще стане една развалина. Какво значи християнска любов, какво значи примирение, търпение, прощаване, какво значи дълбоко разбиране! Какво значи **баща!** И не само – а човек с искра Божия!

Сега не коментираме какво значи "спасение", "спасяване на живота". За хората спасяването и продължаването на физическия живот е впечатляващо нещо те не знаят, че смъртта не е нещастие, а врата към рая или към нови учебни прераждания.

Милчо си отиде от този свят сравнително млад от инфаркт. Дали от поредното разгневяване или от месото и цигарите, не знам. Брат му известният наш литературовед и литературен критик Ал. Кьосев каза много трогателни думи за него на погребението, въпреки че и той му беше потърпевш, като по-малък брат. Показа библията му, която и аз бях виждал подчертал е с разноцветни флумастери грамадно количество думи и изрази буквално на всяка страница от началото до края и е сложил куп удивителни и питанки. Духът му се е вълнувал на всяко изречение, търсел е истината, негодувал е на места. Милчо ходеше редовно на черква през последните години и пасторите го обичаха и се грижеха за душата му. За разлика от Сашо, който е свръх овладян и високо културен, но убеден атеист.

Между другото, този същият мой чичо ми разказваше неведнъж случаи с известния брат Аню Доктора, с когото също много сме общували. Той е бил близък с Лулчев, а с чичо Дино са били заедно в казармата. Разказваше за неговото достойно поведение и дори за комични случаи с него, в които той отстоявал вегетарианството, идеите и позициите на "Белите Братя" в казармата. Ние бяхме слушали със затаен дъх разказите на Аню за живота му при Учителя, за Лулчев, който е бил една сложна фигура в Братството. Малко смешничко ни беше, когато го виждахме понякога, връщайки се от Бивака, как пееше високо и не се съобразяваше с хората около себе си по пътеката. Или когато отивах с първия рейс на Витоша и той седеше с един млад приятел, негов близък последовател (челиста Светослав Костов), и как те двамата правеха едно упражнение от Учителя, въртейки с всичка сила главите си ту на едната, ту на другата страна. Кондукторката още на първата спирка слизаше и отиваше при шофьора. Тия като нищо могат да й се нахвърлят...

Наистина, нямат край и смешните случаи в Братството по време на Учителя и след това, че и до днес. За това биха мигли да се напишат цели книги, биха могли да се напишат пиески, и ако човек ги направи с добро сърце, те биха могли да бъдат поучителни и разтоварващи. Това е една сфера, която Учителят не забранява – напротив, сам Той е давал пример и се е смял от сърце. Баща ми разказваше, как веднъж в една беседа сбъркал, и разказвайки за "Клетниците" на В. Юго, вместо Козетка казал Клозетка и след това се смял дълго за тази техническа грешка на езика.

Помня един разказ на баща ми за Учителя как пак се е смял, но това бил, в известен смисъл, и горчив смях. Веднъж, посред беседа, Учителят спрял да говори и започнал да се

смее. Дълго се смял. Накрая казал: "Гледам ви и ви се чудя. Вода газите, жадни ходите. " На първо място това важи за Словото, което се лее изобилно, но хората нехаят, не си променят живота в съгласие с него. То може да отключи всичко добро и хубаво, може да разреши всичките ни проблеми и конфликти. На второ ежедневно имаме десетки възможности да подарим и обменим щастие, но ние сме зомбирани да се страхуваме от свободата и да си избираме неща и хора, които не са от нашето ято. Имаме принизен вкус и чувство за дълг към ограничени хора, егоисти. Затова и си сърбаме попарата.

За смешките, за смешните и комични ситуации аз съм си съставил цели тефтери с такива действителни случки, и ако се сменят имената, могат да станат такива пиески, че перманентно да ходим усмихнати и да се хихикаме в трамвая, като се сетим... Например, за сестрата (а те не са една и две...), на която под кожуха се подава палто, под палтото мъжко сако, под сакото пола, под нея рокля, изпод роклята втора, отдолу разкопчани панталони (ако можеха да се видят как са без копчета и вързани с канап), а от панталоните се подават мъжки наполеонки, под тях гумени цървули. Под наполеонките 100% трябва да има мъжки къси гащи, а под тях ужасно розовите ватени гащи на селянките до коленете с ластици отдолу известните "страстоубийки"... Един ден видях куп селянки с такива гащи, който се изсипа на брега на морето, те се оглеждаха плахо, наджапаха за една минута във водата и беж обратно в камиона като подгонени патки... И такова нещо на Рила само дебне да дръпне някого с костеливи ръце и да почне да му проповядва, а лигата или носът му тече до земята, и през много шмъркане и гълтане на сополите и секнене в неописуема кърпа, която оставя до себе си, а не в джоба, изрича дежурната фраза: "Учителят казва"...

Няма майтап: една подобна сестра, и то сравнително млада, ми подари, стриктно изпрани и изгладени, чифт от нейните мъжки гащи до колената... Късмет съвсем малко ги е носила... Не са като онези, които намерих под възглавницата на една друга сестра... Ако поставиш това на сцена, хората трябва да ги изкарват с линейки, издъхнали от смях (то и линейките ще издъхнат по същата причина)...

Нямам думи какъв беше случаят с нашето изпопадане по земята, когато един весел приятел от Габрово (Жоро Жиката) ни разказа един действителен случай. Той е познат на всички с тънкото си чувство за хумор. Та една сутрин група подобни сестри тръгнали нагоре рано рано по пътеката да посрещнат изгрева, и първата се натъкнала на една човешко "творение", току що извъртяно по средата на пътеката – все още съвсем топло, уханно и прясно, без още нито една муха... Както той се изразяваше "с връхче". Ние предварително бяхме вече изтощени от предишните му анекдоти и истински случки от живота на "братството". Но това сега беше "черешката" – както ние обичаме да се изразяваме. Защото той започна да имитира неща, които лично ги е наблюдавал, а също и диалекта и интонацията на всяка от сестрите. Той се кълнеше, то наистина звучи невероятно, че е истински случай – какви са били реакциите на благопристойните и праведни сестри: "Ах, това не е окултно!", "Той ще си плати през преражданията!", "Ах, той ще види каква ще му бъде кармата!" и т.н. и т.н... А най-добричката сестричка в този случай, нали е християнка, възкликнала за творението на пътеката: "Нищо, нищо – то братско..."

Леля Гита Стратева веднъж ни разказа случай с едни сестри, които минавали през тъмното в гората. Нападнали ги хулигани с лоши намерения. И как тези три сестри

образували триъгълник и започнали да правят някакви странни движения вероятно "обливане". Явно, те са направили някое окултно упражнение за самозащита по беседите на Учителя. Естествено, библия, като виждат това, духнали да бягат "Ужас, откачалки! Не се знае какво имат под палтата". А сестрите останали с пълното убеждение, че упражнението е подействало...

Ще спомена и един случай със Сашко Питанката, един наш много добър приятел. Имаше случай веднъж на Рила, в палатката, в която бате пак Крум пак говореше нещо много интересно и имаше много хора, така че тя се беше надула. Сашко влиза и вече нямаше никакво място, но той зае една такава поза, направи нещо като мост – само краката и ръцете му са на земята, а той виси над всички. Някой се обади: "Сашко, ти не можа ли да избереш някоя друга поза?... " А той отговори: "Не може, всички пози са заети..."

И така, смешки колкото искаш. Искам да спомена и колко много ни е разсмивал Кирчо Лъвчето – съзнатилно и несъзнателно. Той беше винаги душата на компанията шеф на "Банда пакост", още когато бяхме деца.... Веднъж се кълнеше, че Учителят е най-големият левскар в България. В една своя беседа Учителят бил похвалил футболния тим "Левски". Понеже той е най-големият авторитет, щом е зачел тима, значи е "левскар" ...

Брат Георги Томалевски е разказвал многобройни смешки и анекдоти за шопи, за хора от Братството, за случаи, които той лично е наблюдавал.

Какви ли не смешки, какви ли не комични случаи има още за споделяне!

Мама разказваше: "Ние с леля ти Милка много се смеехме. Постоянно си намирахме поводи да се кикотим и понякога не можехме да се спрем. Вуйчо ти Славчо вземаше

една кана с вода и я преливаше в друга кана отвисоко, за да се чува ясно струята... Така ни караше да тичаме много бързо до "едното място" и понякога не успявахме да стигнем сухи... Но веселият му нрав не е попречил да бяха пръв при едно земетресение, прескачайки по стълбите сестрите си...

Измежду някои печални и недостойни случаи по време на паневритмията, имаше и все още продължава да има и комични – много трудно е човек да се сдържи, изисква се голямо присъствие на духа. Такъв един случай по време на паневритмия помним пак с Кирчо Лъвчето. Точно пред него играеше леля Дора Карастоянова, майката на Ина и Жени Дойнови. Тя имаше навик, като бивша оперна певица, пеейки паневритмията, от време на време да даде форте-фортисимо – и пак си продължава пиано... И в един точно такъв случай, когато чичо Кирчо оплакваше съдбата си, че се е паднал точно зад нея, а тя, както тихичко си пееше, повиши пак тон изведнъж, той не се сдържа и викна: "Стига си крякала така ма, п....!..." Тя обаче си играе, пее си, и въобще не се интересува. И при поредното й "изкрякване", което наистина стряскаше хората, Лъвчето направо си я "благослови" на майка на висок глас, и то с "класова" омраза....

Наистина възмутително, обаче реакцията на околните, като чуха, половината спряха втрещени, обаче няколко души, по-интелигентните, паднаха на земята от смях...

Като говорим. за евентуални пиески в бъдеще, за нуждата от осмиване на някои духовни герои, ние не следваме буквално изискването да прощаваме 77 пъти по 7 и да бъдем слепи за недостатъците. Диалектиката важи и тук. Знаем за случаи, когато Учителят е съветвал някои сестри да осмеят в стихове един самозабравил се брат.

Отново се връщам на Венно. Имах интересен случай, в който той пак ми показа как вижда отдалече всичко. На младини имах една приятелка, с която бяхме много близки тогава, в моя аскетичен период, се обичахме само платонично. Още когато му казах, че искам да го запозная с една много близка моя приятелка, той затвори очи и каза: "Я ми кажи как излиза косата й от главата: вертикално – или косъмът е полегнал, как е? Дали е по-близко, успоредно до главата, или излиза вертикално нагоре?" И аз, като си представих как изглежда нейната коса, веднага казах: "Да, наистина тя излиза вертикално нагоре." Значи, той веднага я видя от разстояние и само с тази си реплика даде прогноза за това, как ще реагира тя в едно по-далечно бъдеще и защо няма да останем приятели за цял живот, защо повече никога няма да ме потърси. Защото (аз не искам да кажа нещо лошо за хората, при които така буйно растат косите – те си имат своята мисия, своята задача, и техният темперамент им служи много добре за самозащита и за изпълняване на техните задачи). Но в този случай, специално, тази вертикалност на космите на нейната глава, макар и тя да си правеше хубави прически, означаваше един Марсов характер, който много скоро ще стане причина за нейното отказване от Учителя или поне от Братството. А тази

приятелка, още от самото начало, когато аз му бях споменал за нея, независимо от констатацията и прогнозата си, той я е включил в работата си с душите, понеже това далече не се прави само чрез конкретни срещи. Тя постоянно ми разказваше и ми пишеше в писмата си от другия град, в който тогава живееше, как често е усещала нечие присъствие в стаята си и ясно е чувала нечие дишане. Кой е бил това, какво е било, аз не мога да съм сигурен. То обаче съвпадна с момента, в който му казах за нея, и с един период след това. Иначе тя беше един силен ясновидец, и когато виждаше аурата на някой приятел, аз веднага сверявах и питах друг приятел, който също виждаше аури: "Ти виждаш ли сега около този приятел също аура?" И ако той кажеше: "Да, виждам!", аз го разпитвах точно каква е. Обикновено техните описания се съвпадаха до най-малки подробности – не само по цвета, но и по формата, както и по детайлите, които виждат в нея.

Вече споменах някъде за два случая – единия за една приятелка от Москва, която бе идвала в България, как беше спасен живота й от него преди 8 години (момичето на

снимката). Тогава тя е била близко до пълно отчаяние и самоубийство. В момента, когато вече нямала никакъв изход, тя се намира в една станция на метрото и изведнъж, изумена, вижда пред себе си бате Крум. Зима, януари, а той с български летни дрехи и леки обуща. . Не дух, а **жив** човек стоял пред нея, който ѝ се усмихва и тя разбира, че животът ѝ е спасен. За същото нещо ми разказваше и една приятелка в Америка – българка, женена за американец. Същата, която не върна оригинала на единствения цветен филм с Учителя, сниман от баща ми. Много отдавна я бях запознал с Венно. А сега, като се беше върнала пак замалко в България, един ден ги срещнах на нашето място в Симеоново за да разговарят по важен въпрос. Само аз разбирах за какво говорят, тъй като тя имаше сериозни проблеми в Ню Йорк, граничещи с опасност за живота ѝ. На снимката по-долу сме с нея на една чудна екскурзия на Рила, която няма да забравим никога. По едно време се изви буря и наоколо видяхме странни светкавици. Не знаех, че има и хоризонтални мълнии, и такива, които излизат от земята... Една от тях тресна така, че за малко ослепяхме. и изгубихме съзнание. След нея, на В. ѝ изчезна завинаги едно заболяване в мозъка. Мисля, че ѝ се бе възвърнало и ясновидството, което имала като малка. Баба ѝ знахарка я е водила в полето В. да ѝ показва кои билки как светят, с какъв цвят. А една вечер видяла как органите светят в телата на съучениците ѝ и един глас ѝ казал да бяга веднага от вилата, където са били поканени с недобри намерения.

Неведнъж се е случвало да ме пита за този или онзи около нея в Америка какви са и от кого да се пази. Та когато бяхме на мястото ни в Симеоново и я запознах с Венно, в един момент тя изведнъж цялата настръхна, бутна ме и каза: "Виждаш ли тия обувки!?" – и ми сочи неговите обувки, които бяха много характерни – едни жълтеникави обувки с ръб отпред. Казвам: "Виждам. И какво?" Той седи до нас със затворени очи и загадъчна усмивка, а тя ми шепне: "Ти знаеш ли, в Америка никога не можеш да видиш точно такива обувки, в това съм сигурна..." Казвам ѝ: "Е, и?..." "Ами аз видях в Ню Йорк тоя човек преди три месеца, точно когато имах един много тежък проблем, въпрос на живот и смърт. Първо видях именно тия обувки. За мене това е най-голямото доказателство, защото, като видях обувките, чак после дигнах глава и видях лицето му. Абсолютно същия човек! Той изникна точно пред мене в метрото в най-съдбоносния миг на живота ми и това измени цялата ми съдба!"

Тези разкази на тази две приятелки само допълват наши лични опитности с Венно, който се появяваше изневиделица във всяка точка на града и на страната и даже в чужбина, където някой от нас имаше проблем. Наскоро М.М. ме помоли да преведа спомените на руските приятели за Венно за книгата й "Живата връзка" спомени за Учителя Беинса Дуно от Крум Въжаров,.ИК "Всемир". Ето какво пише Миша Левин, ректорът на астроакадемията в Москва: **"Не успяхме да съобщим за пристигането си на никого, освен на Славка и Любчо (тогава още нямаше мобифони). И при пристигането ни в София възникна проблем: оказа се, че бате Крум, заедно с други братя и сестри, вече е в лагера под Мусала. Ние, разбира се, планирахме да се отправим към този лагер, но не можехме да отидем там без позволението на бате Крум: разбрахме, че учениците не постъпват така. А как да се свържем с бате Крум, не знаехме. И ето, към вечерта, стоим ние в средата на дворчето и обсъждаме със Славка какво да правим. Те също на никого не бяха съобщили за нашето пристигане за това, че сме в София, знаеха само Няголови. И изведнъж се отваря портичката и в дворчето на Славкиния дом влиза Леон Москона и след него Крум Въжаров! Аз се хвърлям да го прегръщам и въпросът се решава в течение на няколко минути. Когато Крум си тръгна, отидох да го изпратя до трамвая и по пътя го попитах: "Бате Круме, вие били ли сте преди това у Няголови?" "Не, аз съм тук за пръв път." Тогава го попитах още: "А как узнахте, че ние сме тук?" И бате Крум отговори: "Ученикът трябва да бъде послушен. Казано ти е "иди" значи "иди"...** (Споменатата книга, стр.173-174)

Във връзка с подобни случаи мога да гарантирам само за това, което съм видял със собствените си очи. Така че аз

съм напълно убеден, че този невероятен човек притежаваше способността да се премества в пространството както Учителя и най-високите посветени в историята на човечеството. И в случая с Левини у Любчо и Славка не е сигурно дали в същото време Венно не си е бил в лагера под Сфинкса и само да си е легнал да "почива" за няколко минути в палатката си... В такива случаи той ни казва: "Няма да ме безпокоите при никакви обстоятелства!"

В спомените си Галя Левина между другото разказва и за случая, когато Венно ги е изпратил по пътеката към лифта, за да ме посрещнат. Безпокоял се е защо закъснявам. А аз закъснях, защото едно пиленце ми бе казало да остана в София още малко време, без да ми обяснява защо. То е било заради идването на Елена Соловьова, която пристигна сама със закъснение поради бюрокрацията в СССР много са й забавили разрешението. Ако не бях останал, тя щеше да "увисне" имаше само моя домашен телефон и никакъв друг контакт. Като съжали, че съм останал само заради нея, обясних й, че не съм знаел "пиленцето" ме е посветвало. Освен това, заради едната "овца" е благословено да оставиш цялото стадо и даже всички стада в света... Това я трогна много и станахме изключителни приятели.

Скитахме групово и сами с нея къде ли не по Рила, беше вълшебно! Дадоха ѝ се преживявания, която не е имала отдавна или никога. Тя е импулсаторката на първата част на текста за звездата Вега и с това на целите "Звездни приказки". по-късно тя заживя с един приятел в Москва, с когото бяхме мълчали почти един час и той твърди, че му е отговорено на всички въпроси, разплака се. В "Новогодишни картички" от 1984/85 откриваме бяло действо и прогноза, че Елена и този приятел ще се обикнат и сберат в един дом, а тогава те още не са се познавали.

Аз съм имал 2 или 3 случая, когато бях решил да напусна България по неофициален път и бях изработил със свои приятели, които сториха това, стратегии за нелегално излизане от България. Във всеки отделен случай различна стратегия, но организирана по всички правила така, че да не ни хванат. Бях готов на този голям риск, защото някои хора от моите приятели бяха вече отишли на запад и имаха своите издателства, своите градини и нормални домове, своите киноцентрове, книжарници, печатници и т.н. Те вече изпълняваха и изпълняват на дело това, за което ние само мечтаем. И аз мислех, че е дошло времето ми, макар и още в началото на нашата работа с бате Крум. И всеки път аз не желаех да му кажа това, явно от страх той да не ме спре, забравяйки, че той вижда всичко, и мислейки, че нещо може да се скрие от този, на когото си "зачислен". От Посветения на който си поверен да те ръководи, да те пази и да те закриля, водейки те конкретно по пътя на ученичеството. Аз ще опиша тук само един случай, защото другите два се развиха съвсем по същия начин.

Примерно, за неделя имам уговорка с дадения приятел или дадената група приятели, че ние вече ще пътуваме към западната граница. Там каналът е готов, всичко ще стане без грешка, ставало е стотици пъти, ако си платиш. Но ние даже имаме и готовността да бъдем хванати и затворени или разстреляни – до такава степен ни беше втръснало тука да ни влизат по къщите, да ни арестуват и разпитват когато им скимне, да ни правят на нищо. Аз лично съм бил готов на всякакъв риск в това отношение, защото животът ми нямаше никакъв смисъл тука с тези големи мъки и страдания. И в неделя ние ще пътуваме, всичко е подготвено, аз съм си приготвил малкия багаж, а в събота нарочно се шляя някъде из периферията на града, за да не ме завари Венно вкъщи...

Той винаги идва, когато трябва. Може месеци наред да не се е явявал и аз да не съм отивал при него, да не сме се срещали дълго време, но в най-важния момент той винаги се появява вкъщи или ме среща някъде. Именно за да избегна една такова засичане от негова страна на това, което сега съм предприел, аз най-наивно се скитах напосоки или по приятели из града. Сякаш мога да му се изплъзна... Непременно държах да не се срещна с него, и на другия ден да избягам успешно зад граница... После, като му покажа как съм издал луксозно преводите на Весела на запад и други работи, със сигурност ще ми прости...

И изведнъж, много добре си спомням точно къде и в кой сокак на София, Венно изниква пред мене със своята загадъчна усмивка и ме пита: "Нали ще дойдеш и това лято на Рила?... " Какво друго да му кажа, освен "Да"?...

Е, как ще стане това той да не ме срещне някъде по гетата на София или България и да не изникне **физически,** а не като дух, да не ме посъветва да не правя това или онова?... При опитите ми за нелегална емиграция, това се случи три пъти! Цели три пъти се случи при три мои опита за бягство зад граница! И всеки път той ми го обясняваше така: "Ти – казва – мислиш, че нещата не се виждат? Знаеш ли колко главоболия ми създават такива като тебе? Такива, които не могат да разберат задачата и мисията си в България и ни отклонявате от най-важната ни работа, та да ви гоним и възпираме от разни такива лудешки постъпки. Ти **имаш** мисия на запад, **имаш** мисия в чужбина, но имаш още мнооого, много години да работиш, докато си станеш готов – да имаш правото и способността да направиш това и да изпълниш тази твоя мисия както трябва. Още първата хубава жена ще те хване и ще си те води за носа както иска, още първият десеторазряден магьосник ще ти види

сметката... Сега, в момента, доста време трябва да мине и още много години ние трябва да бъдем заедно. Хайде, потърпете, поучете се още малко от нас докато сме тука не сме съвсем за изхвърляне..."

Наистина, сега преценявам, че ако се бях откъснал тогава от него, при всички случаи сега щях да имам всичко на запад, защото моите най-добри приятели там имат много пари, имат своите издателства, киноцентрове, ако щеш и радиостанции – говорят и се изявяват свободно, имат и окултни, астрологически центрове, имат всякаква техника, имат огромни публики и водят групи, дори техните последователи ги обожават, все едно, че са Учители. Много скоро обаче разбрах, че хора, които сме наричали "приятели", не дават и пукната пара за нас и си гледат имиджа и бизнеса, забравят ни още първата секунда въпреки всички възторзи и обещания, не са пратили нито цент през всичките години дори и да умираме, нито даже поне една картичка за Коледа. А ако случайно попаднем при тях с риск за живота си или за затвор, трябва да мием и търкаме палуби на луксозните им яхти и кораби... Говоря за истински случаи, не измислям.

Всичко това, от тщеславие или не, аз си фантазирах, че съм щял да го имам и че неизбежно мога да го имам, ако отида в "свободния свят".... Че денонощно там ни чакат много квартири в много западни страни, в много градове; даже в големи замъци, които са празни във Франция и в Германия и ни очакват с трепет да започнем своята дейност там... Нееднократно приятели от чужбина са ни казвали: "От нас материалната база, ние сме бизнесмени и банкери, но от вас, славяните и българите – живата, нова струя. Защото ние сме само почитатели на Учението и ние искаме да помогнем то да тръгне по света, само вие да решите да дойдете."

При тази огромна съблазън и при тези връзки, които ние отдавна сме имали, аз си мислех, че имам всички основания да замина на Запад – и Венно ме спря!

Много по-късно отидохме свободно зад "Желязната завеса" и видяхме какво е. На един предложиха да прави хороскопи за луди пари, щял да има грамадна клиентела, но той отказа. "Ами тогава от какво ще се препитаваш?"... Друг наистина попадна в езотеричен замък с най-напреднали Посветени, но като поиска да излезе да посрещне изгрева на слънцето, портиерът не му отвори вратата: "Ние тука не посрещаме изгреви на слънцето"... Спят си Посветените до обед...

Защото в последните месеци на живота си, а и през всичките години, Крум Янакиев Възаров неизменно ни ориентираше на изток на изток към Русия. Той знаеше, че само в **Русия** сега може да се работи истински, в **Русия** сега има будни и чисти души, в **Русия** лавината на жаждата за Новото ще се отприщи неудържимо – жаждата за пътя на **ученичеството**. На Запад малцина са тия, които могат да се откажат от материалното, от егоизма си; да жертват нещо друго, освен пари, и то в устите на лами и акули тука, за да можели идеите на Новото и на Новия живот да тръгнат напред. Аз нееднократно съм изтъквал каква е разликата между повечето приятели, на всички роднини, които живеят на Запад в момента, и моите приятели в Русия. Че от Запад досега никой нищо не е дал, въпреки големите приказки; или ако някой е дал нещо, го дават обикновено в неподходящи ръце, докато в Русия приятелите обикновено работят денонощно и дават целите си заплати, дават където трябва всичките си спестявания и хонорари, продават и най-ценните си вещи, продават даже имотите си, за да могат да се отпечатат беседите на Учителя, за да може да върви Работата!

Даже има хора, които остават на палатки. Има хора, които остават да спят в гората, защото са си продали къщите, за да може да се отпечата един том от Словото на Учителя! Няма да съобщя имена те не са като пуяците, направили една чешма и изгравирали името си на нея за вечни времена...

Щедри и безименни могат да бъдат само чисти славяни! Не става дума само за славяни по кръв, а славяните **по дух**. Такива неща могат да извършат само хора, които са се срещали лично с Христа на небето или на земята и Го обичат беззаветно. **Това** са Неговите ученици: истинските юдеи, истинските американци, истинските руснаци, истинските българи, истинските африканци; **това** са духовните народи на Учителя, които отдават всичко, до последната си фибра ако трябва и последната си капка кръв, за да може Делото да напредва. Докато тези, които вървят по левия път, се отличават по това, че превръщат духовните ценности в материални – в крайна сметка се оказва, че при тях има материален продукт, в който се е превърнала духовната идея – и този продукт се **продава**! Абсолютно, абсолютно, абсолютно не приемаме модуса, че хората ценели само това, което струва пари и се продава скъпо! Това е самооправдание на търговци и легитимация на нещастници, които оценяват нещата само по този начин. Ако щат да се съдерат да го доказват и да се перчат с бестселърите и клиентелата си, да придвижват само собственото си дело, ние не сме видели нито един от тях да лети с нас из небесата!

Докато хората на десния път, на **Бялото** Братство, превръщат всичките си възможни усилия, всичките си възможни материални продукти в **духовен** продукт. Духовен или материален, той се **подарява,** не се продава. **Ето** голямата разлика, заради която ние предпочитаме да дойдем на територията на Христа! Защото сега територията на

Христа е Русия! И тия продавачи сега в новоизлюпена Русия, пък и навсякъде, не са нищо друго, освен измет.

Ти, който мислиш, че не си измет, виж си физиономията в огледалото и кажи дали я харесваш. Работата е там, че мнозина си я харесват... Още по-странно харесват ги и хора, които би трябвало да са с душа. С охота им стават почитатели, рекламаджии, дистрибутори и клиенти.

Има отделни хора на Запад, способни на отделни жестове за Словото, но предимно жестове на думи. Естествено, че имаме и приятели, които пожертваха немалки материални средства, но те просто не знаят кой как превърта в банките техните пари, за да си вземе лихвата и даже главницата и пак не разпространява **Словото**. Ако се случи да пусне нещо, то е редактирано от **него**, не от хора, които виждат и чуват Словото в оригинал в акашовите записи. Парите им не отиват за това, за което са дадени, а от отчетност няма и помен. Ако вземем да говорим с факти, понеже всичко се вижда, ще ни обвинят в клеветничество. Могат да се разгледат много такива случаи.

Разказват се и има случаи, при които идва при тебе богат човек от Америка и иска да отиде в Петрич при Ванга. Обаче му казват, че не само Ванга може да му каже как да разреши проблемите си – как може да не влезе в затвора или да не го убият, защото му се губят стотици хиляди долари поради някакъв загубен документ. Случва се, че и друг човек в България може да му каже къде точно се намира този документ в едно чекмедже, където той не е дооглеждал, колкото и да е обръщал всичко, защото този документ е попаднал или някой нарочно го е бутнал под шперплата. Казва му се точно в кое чекмедже е документът Това е мастит човек, който се занимава със злато, диаманти и богатства, които не са негови. Това по принцип значи и шпионаж. И за

да не влезе в затвора или да не го убият, му се е наложило да дойде и да търси спасение при Ванга в България. Но когато се връща в Ню Йорк, вижда, че това, което му е казано от друг българин, а не от петричката врачка, е точно така. Той намира тази важен лист точно където му е казано в България и е спасен. Спасяват се всички тия ценности и стотици хиляди долари и той не влиза в затвора, и досега е жив и здрав. Как може такъв човек, когато дойде в отново България, да не ходи на колене от едната стая в другата, като луд да не целува краката ти и да не казва: "Ти си моят гуру"!? А ти не си никакъв гуру по всичко ти личи, че нямаш и помен от лице и осанка на гуру, способности, качества и добродетели на истински гуру. Просто гуруто в даден момент се е проявил чрез тебе и ти сам се чудиш защо.

Как можете да отидете с един швейцарски банкер на Рила на свещено място, и там, преди още той да е казал кой е неговият учител, как изглежда и кои са хората около него – да му кажеш, че този негови учител е в другия свят, казва се еди как си, а съпругата му е още на Земята и се намира в еди коя си държава? Как няма да ти повярва този банкер и да не иска да ти подари веднага къща или вила, за да стане база за разпространяване на светлината? Как няма да се случи, след като сме свързани с Учителя – със Словото и Делото Му?

Така един възрастен човек, свещеник по професия, беше усетил един млад човек от Братството и го покани да стане ръководител за България на една гигантска световна организация, да наследи лидерството, огромния личен състав и огромните средства на тази окултна организация. Значи, измежду своите хора той с години не е намерил нито един подходящ човек. Всъщност, той имаше доверие на един млад човек, който почина. Понеже човекът беше ясновидец, предложи на друг, който отказа и трябваше да му обяснява,

той че си **има** вече Учител, **има** си Братство, **има** си път, затова не може да поеме такъв ангажимент, да се занимава с работа, която не е **неговата** работа. От един Висш Посветен той бе научил, че в джоба на Белия Брат не влиза нито стотинка народни пари. Че Белият Брат не може да заеме ръководна длъжност никога, в никакъв случай и по никой начин. Ръководители на братства назначава само **Бог**, и то ако се сменят всеки ден. Но иимитантите с удоволствие стават ръководители и касиери на **всякакви** общества, дори и да имат задача да ги ликвидират. **Именно** защото имат такава задача да ги ограбят и да сринат с постъпките си имиджа им. Избирането им става с **гласуване**, гласуването се **манипулира** извънредно смешни и евтини трикове на имитантите. По е тежка съдбата на тия, които им вярват и ги харесват. **Разпознавателен белег**: остават на власт **повече** от един мандат или слагат **свой** човек.

Могат да се разкажат още десетки такива неща и случаи, които говорят, че навсякъде будните души, хората не само на Изток, но и на Запад, могат да предоставят условия и да ни дадат в ръцете огромни възможности, за да може да се развива Словото и Делото на Учителя, както ние сме си мечтали в миналото. Но тука проблемите са малко подруги. Все още съществува опасност някои от нас, въпреки че толкова много са попили от Истината, като отидат на Запад и не само там, да не станат нищо повече от един обикновен окултен високоговорител или писател. Той спи до обяд и пише книгите си само **нощем**, в хладилника му има месо, дори и да не е негово, има си и алкохолец за утеха или за почерпка, а денем взима печалбите и хонорарите си без да му мигне окото. Абсолютно без никакво притеснение се явява на презентации и юбилеи на собственото си творчество под собственото си име или известен псевдоним, става му

драгичко от ръкоплясканията, с радост раздава автографи на феновете си...

И така, продължавам за бате Крум, който всичко виждаше, чуваше, и се появяваше винаги навреме и намясто когато потрябва – беше на поста си неотклонно и безпрепятствено. Въпреки неговата благост, той можеше да бъде и извънредно строг. Беше един **войн** – и продължава да бъде!

Вече говорих за един друг човек, но ще поговоря за него и тук, понеже всеки път всяко нещо може да се разкаже по различен начин. Имаше един познат, съпруг на една приятелка, който имаше високо обществено положение. Не криеше връзката си с властта и дори казваше, че щом е необходимо, човек може да изпълнява функции и задачи на ДС, щом като това е за доброто на народа, на държавата и на системата, . Той твърдеше, като последовател на Учителя, може да съчетава тази две неща, без те да са във вътрешен конфликт в него, защото това било негово убеждение. Т.е., че двата пътя могат да се съчетават и че той не счита себе си виновен. Той просто изпълняваше двойна функция и вероятно можеше да ни защити и ни е защищавал във важни за нас моменти, тъй като човек, който е вътре в едно затворено общество, може да дава една реална информация на властите, които иначе нямат достъп, и да ги убеди, че ние не се занимаваме с някаква конспираторска или политическа дейност, вредна и опасна за държавата. Е, дали са нямали достъп, разбрахме много по-късно казаха ни колко доносници са имали сред нас измежду най-близките ни духовни приятели... Така че той себе си е оправдавал именно в тази светлина, че ни е помагал. Ние обаче не бяхме в състояние да изпълняваме подобни функции, нито пък сме имали такива качества, нито нашите убеждения позволяваха

да се занимаваме с подобни неща. И един ден този мощен Овен ни разказа как се е сблъскал с другия Овен – нашия любим Венно. Та този приятел с високо обществено положение казваше: "Охо, аз вече съм се сблъсквал с Крум на друго поле и зная как той може да вади шпагата и да я размахва. Ударът му е жесток!" Един дух с монада никога не може да нанесе пръв удар, но в момента, в който му посягат, ръката на виновния може да увисне. Имаше момент, в който този приятел беше изправен пред ръба на смъртта в своите опити да се дуелира с другия "Овен". Тази борба понякога става и в някаква невидима сфера – борба на две мощни воли. И.В. каза: "Да! Аз мислех досега, че не съм срещал достоен враг, който да не победя с мисълта и волята си, но когато застанах срещу Крум, видях, че той е стомана. При него няма никаква възможност да пробиеш. Той е канара!" И действително, аз си спомням след една подобна драма между двамата, когато бате Крум каза за него: "Ако И. не разреши правилно задачата си и не почне се държи добре, ние не можем да гарантираме, че той ще остане на Земята." В един момент този човек беше наистина на ръба на смъртта, а скоро след това и прескочи отвъд, тъй като нишките на живота и смъртта се намират в ръцете на Върховния, а Върховният има своите приятели на Земята.

Ние имахме изследвания, преминали през експерти и статистици, които доказваха научно нестандартни концепции. Някои от тях се публикуваха на запад, за което тук авторите им влязоха в затвора, други бяха оценени в СССР. Нашият приятел обаче не обнародва в своето списание нито едно от тях, дори и с кратко сведение пазеше си хляба. Имахме и литературни постижения, някои се публикуваха на запад и в соцлагера тогава, но при един опит за впечатлим с 30-40 фантастични разказчета същото

списание при един конкурс, получихме само една извънредна награда за най-елементарното от тях. Главният редактор бил затворил всички останали разкази в чекмеджето си и повече не ги е видял никой. .

Не знам и дали Иван В. не си отиде преждевременно от Земята именно поради тази причина. Може да е доложил на началниците си, че ние не сме опасни **политически**, че сме много добри в труда и учението, може да ни е опазил за известен период от редовните безобразия на властта, но той не можа да ни убеди, че не е на нейна страна **идеологически**. И ще кажа защо имаше един конкретен случай. Може да съм го описал някъде. По онова време Кубрат ми бе направил връзка с някои метеорологически станции, откъдето взех данни за времето през последните няколко години. Тогава простосмъртните още нямахме компютри и трябваше да се задоволим с наличните средства в случая със шишове и перфокарти. Нанесох на няколкостотин перфокарти данните за основните метеорологически криви и за аспектите всеки ден от ефемеридите на Рафаел. Изрязах нужните квадратчета с перфорация, за да можем да извършим изтръскването на картите и да изчислим процентно закономерностите. Направихме това 3 пъти, за да е сигурно. Резултатите бяха зашеметяващи. Нанесох разноцветно шестте криви на милиметрова хартия няколко метра и записах резултатие от перфокартите от 80 до 100% пряка зависимост на температурата от аспектите на Юпитер и Сатурн! Това ни направи много щастливи и се питахме защо прогнозите за времето не се въоръжат с този метод. Астрологията обаче е обявена за идеалистическа лъженаука, нека метеоролозите и другите учени си бият главите с по-малко ефективни методи... Дълги десетилетия идеологията не даваше и пет пари за народното стопанство, сриваше

всички опити за драстично порастване на продукцията по количество и качество. Същото ставаше и със здравето на хората по-добре геноцид, отколкото народни знахари и лечители... Това става и до днес индустриалната медицинска мафия няма никаква сметка от спадането на смъртността. Марионетните ѝ "учени" имат за цел да докажат вредата от алтернативните лечители и лечения. По същия начин и "комунистическата" власт нямаше никакво намерение да се оповести един сигурен метод за точно прогнозиране на сланите, градушките, пороите, застудяванията, валежите, засушаванията и пр. и то с години, десетки, стотици години напред, стига да има ефемериди. В процентите си ние бяхме напълно сигурни перфокартите винаги падаха от шиша по един и същ начин и в същия брой. Нашият "приятел" обаче, замлавен редактор на най-сериозното ни научнопопулярно списание, не е имал и грам намерение да се възхити на откритието ни и да го лансира... Дойде самоуверен и нафукан една вечер и каза да повторим процедурата пред него. За "по-сигурно", предложи лично той да оперира с шиша и перфокартите. При първия опит се получиха плачевни резултати, не разбрахме защо. Нямаше и по 20-30 процента. Настояхме да повторим, той първо не искаше, но като се зае да изманипулира процедурата още веднъж, аз видях как той издърпва шиша донякъде и не тръска както трябва. Даде различни проценти, но пак малки. Естествено, че ще няма да паднат същите перфкарти. Ако е продължил с тази си противонародна мисия и по други начини, много ясно е защо е било взето решение да си отиде рано от тази земя. От кое котило е била съпругата му нашата "най-вътрешна духовна приятелка от братско семейство", може да се съди по това: При опит един приятел с перфектен руски да отговаря на въпросите на една група от Москва, тя

изкрещя и му затвори устата най-безцеремонно. Забрани в дома й да говори на чужденците някой друг, освен тя.

Каква е била кожата на една друга вътрешна приятелка "от братско семейство" не знам, но когато същият човек искаше да си развие тезата си при една екскурзия на Рила и хората го слушаха с интерес, тя изведнъж започна да крещи с всичка сила и заяви, че не може да го слуша. При всеки опит за каже дума, тя крещеше неистово и го заглушаваше като заглушителите на западните радиостанции. А беше научен сътрудник или доцент по нещо. Тогава си спомних вица за милиционера, който почнал да бръмчи с уста "ззззззззз", когато някой пуснал по транзистора си в трамвая радио "Свободна Европа"... Спомних си и една оценка за нея от Венно, но това не мога да го кажа.

Имах и една колежка партийка от същия сорт, когато работех като учител на едно място. Директорката я бе критикувала, че не може да реализира дистанция с учениците. На другата сутрин тя излезе на площада с една голяма тояга, имаше ученици наоколо и тя се завъртя в кръг с тоягата и завика: "Дистанцияяяя!". Това всички го видяхме с очите си, а с ушите си чухме от нея на учителския съвет, че не си е правела майтап... .

В същото училище имаше още един подобен екземпляр заместник директорката. Като влязох с куфарчето си, тя автоматично отиваше в най-отдалечения ъгъл или излизаше уплашена от учителската стая. най-после един ден ме попита: "Какво е това, колега?... " Викам й: "Дипломатическо куфарче, колежке... " "Аха. . " Това не я успокои. Тогава отварям и тя вижда там има само учебници и тетрадки. "... Вие... да не сте били... дипломат?..." Аз обикалях с една празна кинокамера да "снимам" циреите на учениците от пансиона на всеки сантиметър от тялото им, следите от побои, чаршафите на

"пикливите", босите им крака в снега, когато ходеха до стола, ръцете и лицата ми, невиждали сапун от 200 години, понеже ръководството бе спестило и сапун да купи, а го бе отчело. С една колежка купувахме сапун със собствени пари, грееxме вода вкъщи, защото нямаха баня, къпехме децата, перяхме ги и ги преобличахме. "Снимах" водицата, в която плуваха по 2-3 зрънца ориз във всяка чиния, снимах вида на лекарствата в шкафа, останали от "1914" година, и погрома една вечер върху стаята и този шкаф на гладни деца, които си изпорязаха ръцете, за да вземат лекарства и да ги ядат умираха от глад! Много естествено, че колежки с будна гражданска и комунистическа съвест са докладвали за съмнителното ми поведение. Държавна сигурност ме привика и тук и ме попита дали случайно не снимам всичко това за вражеските медии на запад... Към досието ми тутакси се е добавило, че съм не само идеологически диверсант, но и нещо още по-страшно. Кой друг, освен зам. директорите и партийните секретари отговаря за сигурността? "Този човек казала си е едната колежка сигурно има в това куфарче бомба или много долари от враговете на родината, както сме гледали по филмите... Дошъл е да ни изпотрепа, понеже провеждаме съвестно директивите на Партията"...

Толкова съвестно, че като викнах ревизия и журналисти, оказа се, че имало нереализирани няколко хиляди лева от отпуснатите за пансиона. В момента, когато съобщавах данните пред целия салон (беше вечер), някой изпрати ученици да отвъртят бушоните...

Като напуснахме и оттука "със гръм", един честен колега ми каза: "Е, ти си си софиянец, има къде да идеш... Напускаш фронта, ами ние?... Сега тука пак ще си тръгне постарому и никой няма да направи нищо. **Ние** ще оберем пешкира,

защото ти симпатизирахме...". След няколко месеца ми написа писмо, че е бил напълно прав.

най-странното, което сме наблюдавали в нашия общ живот с бате Крум, е че чрез него, както и чрез Учителя, се раздаваше не само благодат, но и правда. Чрез него понякога идваха и бързи кармични уроци, за които той никога не говореше, но ние ги наблюдавахме.

Понякога бяха само леки неразположения. Примерно, той иска да се съберем някъде или да бъдем на планината в строго определен състав, но в групата се промъква или се поканва непроверен човек, а той искаше всички да минават през него и никой да не води човек, който той не е проверил и не е допуснал. Беше формално любезен в такива случаи, но преставаше да говори и бързо си отиваше, защото той си имаше достатъчно важни работи и не можеше да си губи времето. Ако някой си позволи да доведе в групата или на Рила хора, които лично не е наблюдавал и проверявал много години, той си отиваше. Венно казваше: "Аз мога да чакам някого десетки години, докато узрее."

Ние наблюдавахме случаите, когато някой се беше някак си вмъкнал, самопоканил се, или чрез приятел беше пробил "оградата" на Школата. Самоволно, без да разбира, в повечето случаи без лоши намерения, такъв човек мислеше, че е готов да влезе в най-вътрешния кръг. . И виждахме как неизменно се разболяваше или му се случваше нещо друго, за да не може да дойде на дадената екскурзия или в даден дом, или на Витоша и Рила. Кой правеше това нещо? Ние имахме чувството, че това минава и през съзнанието и възможностите на Венно. А може и самото Небе да е аранжирало всичко това, а Венно да е само наблюдател и да го е констатирал. Или сам той предизвикваше тези неща

съзнателно? Това е въпрос, на който досега не съм могъл да си отговоря категорично.

Първото попадане на бате Крум при Учителя. Той ни е разказвал как Му е задал най-важния въпрос: "Що е Бог?" И как Учителят е отговорил по най-удивителния, най-прекрасния, най-простия начин: "Бог е Любов!" Ето един диалог, в който, от векове наред, външно не би трябвало да има нищо ново. Но начинът, по който Учителят му е отговорил, и това, което е станало след това и продължава да става в целия живот на Венно и в нашия, беше едно неспирно практическо развитие на отговора на Учителя към него, че Бог е Любов – постоянни доказателства на тази велика теза в неговото и нашето ежедневие. Самият той, като висок Посветен, за когото ние имахме някакви предположения кой може да е бил през вековете, изглежда в този живот е трябвало да покаже Бог как действа на практика именно като **Любов**. Любов като прекрасна, разцъфтяваща се градина в нашия живот, през която ние минахме благодарение на тази необикновена личност. Някои приятели биха казали, че го идеализирам. Как е точно, не знам, но аз наистина имам лична слабост към него, защото никога не бях виждал лице като неговото, което да е по-подобно, по-близко до лицето на Учителя, особено в минутите, когато той беше във вътрешен контакт с Бога.

Един важен въпрос, който и до ден днешен стои и дълго време ще стои пред Братството, е следният: – имаме ли право да взимаме пари за книгите, които издаваме, които печатаме, и въобще за нашата духовна дейност? Бате Крум неизменно даваше пример как ученикът работи безкористно защото Учителят е казал: "Ученикът работи всякога без пари." За нас това е важен принцип и първи и основен разделителен признак кой на коя ложа служи. Обаче

Учителят е един извънреден реалист, заедно с всичко друго, и той не може окончателно и завинаги да зачеркне методите на стария свят, ако човек не е достигнал до конкретните методи на новия свят. Той казва, както казва и Исус: "Не разрушавайте старата къща, докато не сте построили нова." Тоест, добре действащите организационни и финансови методи на стария свят – ако човек е честен и не е експлоататор или мошеник – са подобри, според Учителя, отколкото да се опитваш да живееш по християнски, по методите на новия свят, на цялата Божествена вселена, но на практика да не може да се върши работа. Това е един много важен въпрос, изключително важен. Ето какво ни учеше бате Крум: "Учителят постоянно казваше: "Когато работите със светски методи, ако не можете да работите още с духовни и божествени методи, вие трябва да работите по най-добрите светски методи. Вие трябва да сте на няколко степени по-добре организирани от най-доброто, което е дал светът."

Ето един случай, който ме хвърли в изумление, защото аз съм максималист в това отношение и изглежда наистина имам да се коригирам. Когато Венно отишъл още първия път при Учителя, Той му е дал един том беседи и бате Крум Го попитал:: "Колко Ви дължа?" – и Учителят, много тихо и скромно, казал: "Колкото обичате."

И аз, над тази реплика на Учителя, съм мислил денонощно в продължение на всичките мои съзнателни 35 години досега, откакто чета интензивно беседите и се интересувам от Учението. Значи, един Миров Учител може да каже: "Колкото обичате" и да разреши човек да остави някаква сума! Един тотален абсурд за такива екстремисти на християнството и на безсребърничеството, за какъвто винаги съм се считал. Учителят, значи, е един извънреден реалист. И, после, фактът, че Той е разрешил да има

професионални стенографи, т.е. хора от Братството, които да стенографират беседите и да не работят нищо друго, а да получават "братски" заплати – това е вторият факт, който ме е хвърлял винаги в изумление: Как е възможно да се получават пари за духовна работа? Този именно факт ме кара, ако не аз да се съглася с подобна позиция, защото това за мене е абсурдно, то поне да не критикувам подобни явления. Защото Учителят, с някаква непонятна и дълбока за нас цел, е допуснал най-долната и низша форма на ада – получаване на материално възнаграждение за идеален труд. В изумление ме е хвърлял и фактът, че Учителят е давал в пликове хонорари на някои музиканти от света, когато са изнасяли концерти на Изгрева.

Когато в Рига ми връчиха куп латове в банкноти след едно мое изказване в големия салон на Белия Кръг, аз се втрещих и не исках да ги взема. После ги намерих набутани в джобовете на палтото ми раздадох ги незабавно на самотните майки, защото не знаех кому да ги върна. Били взимали такса за вход на моята лекция или беседа, без да ме питат! А два часа ги бях занимавал с Учителя на Седир Теофан до статуята на Крал Артур! Под носа на Велики Христови Учители и Посветени!

Венно наистина беше идеалният организатор, заедно с още дваматрима души от Братството на лагерите на Рила през лятото. Даваше ни кратки обяснения що е "бял брат" и по какво той се отличава от "черния брат" или от светския човек. Той демонстрираше постоянно, макар и не чрез демонстрации, стратегията и практиката на белия брат да се движи в живота като айсберг, чиято горна част е една нищожна част от грамадната му невидима част отдолу. Защото мотивът на светския човек и на тъмните същества е да показват по-голямата част от преимуществата и качествата

си опивайки се от чувството за собствената си величина и от собствените си способности и почти никога без материална компенсация..

Венно ни демонстрираше на практика и какво представлява икономиката на Бялото Братство в Космоса и, в частност, в братския живот по време на физическото присъствие на Учителя на Земята и в тези почти вече 25 години, в които аз лично съм бил с бате Крум на Рила всяка година. Той взимаше химикалката или молива и правеше точни изчисления колко струва един обяд на Рила. Аз видях с очите си, че той стигна до сумата 6 стотинки! Сега това звучи толкова абсурдно дори за тогавашното време, че днес се съмнявам дали не съм го сънувал. Но истината е, че в някои ресторантчета тогава можеше човек да се нояде с хляб и боб за 15-20 стотинки. Обяд на Рила, който ние можехме да ядеме "на тумбак", т.е. можеш да ядеш колкото искаш допълнително – поне 2-3 пъти, винаги имаше в казана останало. Така беше запланувано, че всеки може да си сипва поне 3 порции, независимо от това, че се изчисляваше броят на хората. Един обяд, всъщност, включваше и първо, и второ и десерт! Можете да си представите, значи, след като има транспорт с камиони, след като има транспорт с товарни таксита, след като има транспорт и с нормални коняри, които дълги години не увеличаваха така зверски таксите си всяка година, какво значи братски живот, за да може цената на един обед на 2500 м. височина при лагерни условия да бъде от 6 до 10 стотинки! Но аз почти съм сигурен, че той казваше 6 ст. Дори и при много ниските цени тогава, това беше една цена, която беше не по-малко от 20 пъти по-ниска от това, което беше в ресторантите в София. И той обясняваше това по най-естествения начин. Всяка една организация, в която не работят идейни хора, в която

работят хора без искра Божия или със затлачена монада, превърнала се често дори в сажда повишава цените постоянно. Това са хора, които живеят за себе си и които не се свенят да получават своята заплата на Земята. Всички искат да получават колкото се може повече пари, колкото се може повече лични облаги. Ние, които извършвахме целия този братски труд без никаква материално възнаграждение, получавахме извънредното отблагодаряване на Небето под формата на здраве, подмладяване и неизразимо вътрешно щастие, като извънмерни духовни и даже материални блага на живота, които ни се даваха после по други начини. Ние наблюдавахме после как работи Божественото счетоводство, което измерваше съвсем точно всички наши жертви и това продължава и досега. **Това** е божественият живот въобще! Според безкористието на една душа, Небето има свои същества, има свое счетоводство, което изчислява абсолютно точно и най-малкия ерг енергия, която ти отдаваш, без да се пазариш за духовна или материална компенсация и без да очакваш след това съдбата да ти отдава заслуженото. Това Божествено Провидение и този Божествен промисъл, това Божествено счетоводство първия път ти се отблагодарява с точната сума даже в пари, като някъде от другаде ти получаваш точно това, което си отдал. Това ни се е случвало многократно и духовните хора, които живеят по този начин, го констатират постоянно през всичките векове. С това допълнение, че Божественото винаги работи чрез закона на изобилието и много често, след като ти е дало за усилване на вярата точно същата сума, за да видиш как прецизно действа законът, но след това ти дава най-малко три пъти повече. В този смисъл, има да се чудят много днешните хора, които повишават значително цената на своя труд, че безкористният човек, в крайна сметка,

получава много повече блага от тях, защото Божествената щедрост е над всички граници. Просто те ще видят, че не са били умни, защото ако знаеха как действа този Божествен закон, биха работили нарочно безкористно, с надеждата да получат три или десет пъти повече от най-високата човешка печалба. На практика обаче това не би станало, защото при очакване на компенсация, дори и Божествена, Законът няма да се задейства.

И начинът, по който работеше бате Крум и ни даваше пример, когато борави с пари, беше много странен: в неговите ръце никога не влизаха чужди пари Той даваше само съвети как неговите приятели, които се осмеляваха да държат народни пари в ръцете си, да ги разпределят правилно, но той лично не приемаше по никакъв начин да оперира с народни пари, защото те го горяха като въглен. Аз лично не го видях нито веднъж да държи общи пари в ръцете си. Видях само как той, от скромните си спестявания всеки месец от заплатата и после от пенсията си, можеше да издържа не само себе си на Рила, а още трима души, включително с пътните и храната им. За нас това беше необяснимо. Но той изпълняваше редовно и съвършено и този завет на Учителя си,

Нямам думи да кажа какъв космос, каква бездна от жажда за познание бе неговият ум, неговият дух! Освен всичко това, което той извършваше при пълното си натоварване на всички полета, във всяко свободно време той **четеше**. Аз никога през живота си не съм виждал човек, който да чете повече и по-разнообразни книги от него. Въпреки неговата свръх концентрация и носа му, който беше най-изработеният нос, който аз познавам, с изключение на носа на Учителя, изразяващ тотална способност за концентрация, той винаги четеше едновременно най-малко

2-3 книги, и то на различна тематика. Като се започне от беседите, разбира се, Библията и Евангелието, той четеше свободно на руски, френски и английски астрологическа, окултна и философска литература, психологическа, педагогическа, но в най-висок стил. Постоянно водеше курсове по английски до края, до последния момент на живота си – всяка сряда и в други дни, с много приятели, без да вземе стотинка от някого. Той ги обучаваше в тънкостите на английския език до такава степен, че аз бях подарил една книга, една биохимия на една приятелка на английски език и той проучи и преподаде тази биохимия с формулите и с произношението на термините на английски по такъв перфектен начин, че тази приятелка след това имаше много големи успехи на симпозиумите на Запад, именно поради своя добър английски. Как този човек успяваше това, не зная. Аз само виждах, че той, във всяко свободно време, когато нямаше за разрешаване друг проблем, четеше много, и това беше неговата наслада. Наистина, четеше всякакви книги, но все пак подбрани. Той имаше и едно изключително предпочитание към приключенската литература – като един юноша, като едно дете, той поглъщаше за стотен път "Граф Монте Кристо" и вече не знам за кой път романите на Майн Рид, Карл Май и т.н. Като зодия Овен, той не можеше да си представи как ще живее без този вълшебен свят на подвига, на борбата за правда, за свобода, за истина. А и тия автори по един удивителен начин са възпитавали цели поколения в честност и доблест, в смелост, а един Овен не може да мине без тази храна за духа си. На тези романи той се радваше като дете. Аз виждах как очите му поглъщаха жадно нещо, което той го знае наизуст, даже можеше и в оригинал да го цитира. . В миговете, когато си отдъхваше от "битки", той можеше да чете само такава литература и аз не можех да му насмогна да

намирам от библиотеките такива книги. . Бях абониран за няколко библиотеки специално заради него, за да мога да му нося все нови и нови книги на различни езици, за да чете той в свободното си време като "книгозавър", особено като стана пенсионер. Той буквално поглъщаше като "яма" тия огромни ценности на световната литература – в много жанрове, на много духовни етажи. Сега няма да цитирам още заглавия, но чрез него ние се запознахме и с колосите на съвременната западна окултна и духовна литература. Понеже постоянно идваха приятели от Запад, чрез него ние се запознахме с книгите на Юнг, на Ерих Фром, и др. съвременни окултисти и мистици, също и с много астролози. Къщата му беше пълна с такива книги и ние постоянно го молехме да ни ги дава за четене. Когато беше разположен, той предварително ни разказваше съдържанието и синтезираше проблемите на даден автор и фактически ние бяхме вече осведомени, ако не можем да прочетем дадена книга. Как този човек четеше толкова много, на мен не ми беше ясно. Четеше като някакъв автомат за четене и всичко запомняше и осмисляше – и то в духа и светлината на Новото. И затова, именно, когато ние разговаряхме с него, когато той ни обясняваше законите на живота и тълкуваше някакъв хороскоп или по окултен начин и в духа на Учителя нечия съдба, от неговата безкрайна, гигантска памет изтичаха такива изумителни и разнообразни примери от живота и от литературата, от философията, които ние не видяхме у никой жив човек. Например, когато се въртеше по екраните "Сага за Форсайтови" и по телевизията, той взе че изчете всички томове на английски – цялата тази сага за няколко поколения. Обясняваше ни, като ни даваше за пример тази сага, един дълбок окултен закон, който ние още не го бяхме срещали в беседите на Учителя, намерихме го там много по-

късно. Пък и да бяхме чели нещо подобно, не бихме го осъзнали така дълбоко. Той каза, че в родовата карма има един такъв закон на ада, един импулс, нагон на ада, поради който прадедите, дедите и бащите се стремят да подсигурят материално поколението – синовете, внуците и правнуците си – не толкова от добро чувство, а защото духът им подсъзнателно знае, че според този закон на кармата, всеки дух се ражда обикновено в същия род. Следователно, подсигурявайки, поколението си, богаташът подсигурява себе си. Тъй като ще се прероди в своя род, той иска да си подсигури пак бейски живот с излишества, престиж, ядене и пиене. Така ни обясняваше "Форсайтови" бате Крум. Корените на мотивите може да не са осъзнати окултно от самите автори, но те напипват истината интуитивно и я описват реалистично от наблюдения. Мъдреците обаче ги разбират на много по-дълбоки нива..

Спомням си един случай, който ни накара да мислим по съвършено друг начин за това, що е враг и как врага трябва да се обича. Как трябва да си обясняваме ролята на лошите хора, на тъмните сили, на властта в този живот, на черната ложа, на която е дадена власт на тази Земя – съзнателна или несъзнателна. Защо не трябва да се плашим от тяхната работа и защо това е също **работа**. Венно винаги ни караше да се замисляме дълбоко по въпроса защо идва дадено премеждие, защо ни се праща един лош човек в живота. Той винаги знаеше и винаги ни обясняваше, че лошият човек и отрицателното събитие, включително и астрологически, е един огромен шанс, един подарък, който ни се поднася от Небето, защото ние ще научим нещо съвсем ново за себе си и за света. В този смисъл, той ни даваше едно перфектно обяснение на мъдростта, заложена в диалектиката на Хегел или книгите на Карлос Кастанеда. Той се плашеше много

повече от благоприятните случаи, от прекалено захарните приятели и приятелства и липсата на препятствия, на врагове. Знаеше, че инцидентното щастие е нещо, което ни се дава понякога в този живот, за да можем да си оближем раните или да получим награда за някакво добро, което сме направили в миналото. Но все пак ценеше предимно сложните противоречия, драматичните и трагичните ситуации, извънредно трудните характери, крайно тъмните личности в нашата професия или в Братството, в рода ни. Той знаеше, че те са единствените треньори, които могат да ни изпробват по пътя на доброто и несъпротивата срещу злото за да добием едно поведение без огорчаване, истеризиране или озлобяване. Учеше ни да се борим със злото тъй, както ни е учил нашият Господ и Учител Христос, и да воюваме с него юнашки, но само по методите на доброто. И примерите, които ни даваше той – не само теоретически, но и ежедневно на практика, – ни показваха неизменно, че злото наистина е много слабо, ако ние знаем как да реагираме с вътрешен мир, благодарност и добромислие, а не със страх, нервност, отчаяние, ярост или желание Господ да "отмъсти" на лошия. Друг е въпросът, че Посветените и Учителите понякога употребяват разгневяването като един от най-ефективните методи не само театрално, но и натурално.

Ето например един случай, при който той ни накара да се замислим отново: разказа ни един случай с един проблемен човек от Братството. Името му няма да спомена по понятни причини, защото, според всички разкази и исторически документи, той, след заминаването на Учителя, даже и преди това, е играл една негативна роля. Той е бил отрицателния герой на пиесата може би най-типичния. Лично съм чел документи, които доказват вината му, но това не ме

настройва срещу него. Напротив, аз познавам дъщеря му и тя защищава баща си по един неочакван начин, така че ние не можем да се поддаваме сляпо на отрицателната психоза. **Въобще** не бива да се поддаваме на омраза срещу лошия герой, защото той изпълнява своята роля, и то много талантливо я изпълнява, ако въобще е враг.

Но ето какво се е случило. Този човек е участвал интензивно в живота на Братството по време на Учителя, а Учителят е разговарял често с него и го е приел и чрез него е работил по определен начин. Не си спомням вече добре и в подробности случая, но въпросният човек е решил един ден, че трябва да направи някаква ограда около поляната на Изгрева. "И тогава – казва бате Крум когато го видях, че се заема с тази ограда, аз кипнах, както може да кипне само един Овен, и бях готов да се нахвърля и да го бия".... Духовната му височина му може да е до небето, обаче Овен не може да не настръхне, да не налети на бой, когато става дума за истина и правда.

Не знам защо точно тук съм дал един пример, който не е в пряка връзка с разказваното и го принизява, но ще го оставя:

Лично аз, заедно с приятелите, сме виждали как двама авторитетни братя от Братството, след една паневритмия на Рила, се сбиха пред очите на всички – и то се биеха "качествено", с юмруци по лицето!... За нас това беше един отчайващ резил как пред очите на туристите и чужденците се бият двама възрастни братя от Братството... И заедно с ужаса от излагацията, ние се смеехме през сълзи, защото те бяха достатъчно възрастни и се биеха много смешно, подскачаха като петлета...

Естествено, тук не става дума за бате Крум, но той разказваше как в случая с оградата е бил готов да отиде и

направо да се бие с този брат заради това, че той нарушава основен закон на Учението. "И когато – казва – аз кипнах и тръгнах към него, чух гласа на Учителя, който вътрешно ме спря и строго ми каза: **"Остави го, защото той изпълнява волята Божия!"** И тогава аз разбрах, че понякога волята Божия идва именно чрез хората, които ние считаме за антиподи на Бога и Божествения път и са видимо врагове на Учението и Учителя. И тогава – продължи той – аз окончателно разбрах, че нищо в този свят, дори и най-жестокото и най-страшното не става, **наистина** не става без Бог да наблюдава и да направлява нещата. Защото злото отива само там, където има зло, за да го разруши и трансформира. Тоест, до нас може да стигне едно нещастие, едно страдание, едно зло, само строго програмирано от Бога и от Неговите йерархии, за да може да ни научи на нещо ново и да промени нещо в нас, да ни даде някакъв урок, да ни покаже, че не сме единни."

Един интимен момент за това, как той строго се отнасяше, когато ние се отклонявахме от неща, които вече ни са казани, че трябва да ги овладеем, а ние все не успяваме и не успяваме. Аз и до ден днешен си позволявам и в мисълта си, и в разговори с приятели, да ревизирам подобни негови реакции. Позволявам си да се позовавам на неговите думи, които той ни е казвал, че ние не трябва да боготворим него и когото и да е, освен Върховния. Той лично ми е казвал: "Аз съм нищожество в пред Учителя, пигмей, червей!" Той имаше ясното съзнание докъде е стигнал, пълната яснота, че има още път до пълното съвършенство на формата; че той е още много малък пред Учителя. След като един такъв човек може да е "червей" и "пигмей" и да е "прах" под стъпките Му, какво ли пък ще представлява Учителят, след като ние

видяхме във Венно едно изумително въплъщение на Белия Брат – в пълната му сила, мъдрост и мощ?

Веднъж аз отидох с една приятелка на екскурзия, по нейна молба, далече от лагера ни на Рила, а Венно си остана сам в палатката. По пътя ние се почувствахме много близки и споделихме с най-плахи ласки взаимното си привличане много мило и нежно. Нищо повече. След като се върнахме, той ме посрещна като буреносен облак и ми каза: "Това да ти е за последен път! Иначе..." Значи, той пак е видял всичко. Той, който не отричаше любовта, той, който ни насочи към една съвършено ново мислене за любовта между мъжа и жената, която не трябва да се потиска и не трябва да се мъчим да я унищожаваме и да я черним в съзнанието и живота си и да не я отхвърляме; той, който ни спаси от психиатрията и от страшни психопатични и характеропатични сривове, от рухване на здравето ни, на фигурата ни, на лицето ни, каквито стават с повечето противници на Природата, понякога заставаше на точно обратната позиция. Защото той винаги наблюдаваше и виждаше кога това чувство може да стане кармично и когато е израз на Божественото. В този случай аз не мога да кажа защо неговата реакция беше такава, защото това беше едната от двете приятелки, към които той ме насочи да си избера едната за своя съпруга. За мен значим бе фактът, че той за пореден път засече нещо, което се беше случило на разстояние, а каква е била опасността и досега гадая.

Имах подобен случай с една американка – бяха дошли две момичета сестри, доведени от Ернестина Сталева, живееща в Америка, която е била на Изгрева по време на Учителя. Тя беше първа приятелка на Венно. С нея той е ходил по цяла Рила и са спали къде ли не и без палатка, защото тя не е можела без планината, а той беше пръв

планинар. И тя е била много щастлива, че може да ходи с него навсякъде и са били големи приятели.

Една година тя дойде на Рила – вече възрастна, макар и много стегната, енергична, без никакви болести, въобще изглеждаше 20-30 години по-млада, отколкото своите връстници, както обикновено става с хората от Братството. Аз не съм виждал нейни снимки като млада и се възхищавах на нейния вид сега, но веднъж бате Крум въздъхна тежко-тежко и каза: "Ти знаеш ли – и каза името ѝ – какво цвете беше тя като млада! Знаеш ли какво прекрасно момиче беше! Какви са тези сили, които хващат тия същества, за да ги приковат към кръста на един живот с несродна душа, та след 20-30 години да се върнат тук с лица на бабички?"... Аз харесвах много нейното лице, един извънредно прекрасен човек, но бях свикнал него и виждах в нея изработените качества на ученика. А бате Крум сравняваше сегашното ѝ лице с това, което помни като е била млада, и беше видял рухването – не на физическото тяло, защото то беше почти без старчески изменения. Но в лицето това рухване у нея е било вече видимо за Венно, именно защото тя е била допуснала, както почти всички хора, да живее с човек, който не е нейна сродна душа. Това са вечните наши илюзии, вечните наши уроци.

Между другото, Ерна беше първа приятелка на майка ми от младини и до последния момент ѝ пишеше писма от Америка и получаваше незабавни отговори. Даже по телефона се обаждаше.

Тя, именно, беше довела две млади американки – едната беше 19 годишна, а другата – 20-21 годишна, родни сестри. И моментално, разбира се, ние, двама приятели, се влюбихме в тези две американки и те в нас и съответно имахме красиви романи. Разбира се, в определени граници, защото аз тогава

бях на ръба на аскетизма, но това никак не ни пречеше да се целуваме и прегръщаме из клековете и това беше за нас много романтично и вълнуващо. Не зная за другия приятел, доколко беше дълбока връзката му с другата американка, но той много трагично преживя това, че не го пуснаха да замине при нея в Америка. Те си пишеха редовно писма. Аз, по отношение на другата американка, нейната сестра, също изпитах много красиви и силни чувства. Увлечени от това магнитно привличане, което са беше породило между нас, аз бях решил да я изпратя от Рилските езера до Говедарци, а може би оттам щях да хвана и рейса до София и нямаше да бъда в състояние да се върна въобще на Рила... Не е тайна, че някои емоционални личности са готови да захвърлят всичко, когато се яви шанс за щастие. Не ми беше за първи, нито за последен път. Ето една автентична фотография, където съм снимал миг преди развръзката Венно, двете момичета и Мончо:

Когато тръгнах с нея, имаше група, която слизаше надолу, и с тази група после тя е стигнала до София, т.е. не беше без грижа и компания. Но той този път Венно не ме помоли лично да я заведа до долу, както в други случаи с други хора Друг път често ме е молил да съпровождам чужденци, защото все пак трябваше да се знаят езици. Но в случая той, който беше видял всичко с рентгеновото си зрение, без да ми каже нищо укорително до този момент, изведнъж се изправи пред нас като стена и не ме пусна надолу! Явно предварително е знаел какво е щяло да се развие между нас, познавайки дълбоко нашите особености, нашите души, нашите карми и моя път през идните години. Предварително е видял как аз ще стана, без да искам,

причина тази приятелка да бъде много нещастна, дори и да се оженя за нея, въпреки че някои от нас си градят илюзията, че нещо е вече "завинаги" и подхождаме съвсем искрено към дадена връзка. А той, като ясновидец и реалист, просто е видял предварително какво ще стане.

Ние стигнахме до една скала, която на Рила наричаме "Плачи́ камък" – още от времето на Учителя се казва така, защото там хората плачат на раздяла и пеят "Братство, единство". Когато изпращаме гостите, било от България, било от чужбина, това е много трогателен момент, защото всички се разделят за една година или повече или завинаги на тази Земя (както стана с мен и американката). А аз съм си приготвил раницата, тръгнал съм да я изпращам, и повече никакви молитви не ме интересуват, никакви изгреви, паневритмии и "тути кванти", никакви Рилски Агарти, Шамбали, космоси и братства... Появило се е момиче, което ме е обикнало безусловно и без замисляне нищо българско, нищо "братско", ни помен от "окултните кукувици" и "религиозните скумрии"... Как ли пък няма да тръгна с нея до края на света, ако ще и да е патагонка, ако ще и да е ескимоска, бяла мечка или пингвин?!...

Но когато стигнахме до "Плачи́ камък", Венно изникна като Илья Муромец, хвана ме здраво за ръката, дръпна ме рязко настрана и каза: "Ти – до тука!!!" Това нещо той никога не го бе правил до този миг, защото не е звяр. Момичето стоя няколко минути като втрещено, беше готова да се върне и да остане в България завинаги. Вдигнах глава и очите ми се напълниха със сълзи: "Ама защо!???... " "Ти – казва – искаш тя да направи втори опит за самоубийство? Ти знаеш ли, че в Америка Ерна едва я е върнала от другия свят след опит за самоубийство поради трагична любов с един американец? Защото тя е свръхчувствителна и се влюбва до смърт. Тя се

влюбва фатално, и ако ти сега тръгнеш с нея, аз ясно виждам какво ще направите още по пътя, ясно виждам как ще се развие вашата съдба и виждам как тя ще посегне втори път на себе си! Защото ти ще я оставиш, защото ти не си способен да останеш дълго време с една жена, ако ще да си внушаваш колкото си искаш, че в момента я обичаш, че ще се ожените и ще родите деца..."

Значи, той толкова добре ме е познавал, а аз сам себе си не познавах, за пореден път градейки сияйни въздушни кули и дворци от илюзии, че ето на, дошла е вече "сродната душа", и това ще е завинаги... Ни най-малко не бях си помислил тогава и за миг, че няма да се ожени‌м, че няма да имаме деца и семейство, че няма да бъдем в прегръдките си до дълбока старост и до смъртта...

Така той предотврати една драматична или трагична развръзка. И аз, разбира се, не мога да не послушам. При мен послушанието е толкова силно, колкото и жаждата за щастие. Слава Богу, то много пъти е спасявало не само мен, но и много жени от моите недостатъци и горещи чувства. Но не всеки път...

Така че, по тази причина той ме спря тогава да не правя опит да се женя за тази американка, която после ми се обади с писмо, че веднага се е омъжила.

Междувпрочем, тогава ние станахме свидетели как сестра й стана вегетарианка. Като гледаше едно теленце и една крава на Рила един ден, затрогната и покъртена, тя разтвори широко очи и неудържимо се разплака. Отиде, прегърна теленцето и започна да го целува по муцунката, като ридаеше през сълзи: "И аз досега съм яла **деца?**! Колили са ги, текла е кръвта им и аз съм била съучастник на убиеца и касапина – и съм яла! Никога повече никога, никога, никога!" – и тя стана вегетарианка за цял живот.

Приятелят М. понесе много тежко удара, че властта не го пусна в Америка да се оженят. Не знам дали още тогава не му стана нещо, че после душата му помръкна и той остана и до днес с едно много тъжно душевно заболяване. Но може и да не е тази причината. У нас има 1000 причини на ден да ни докарат до такова състояние.

В някои предишни години, още по време на Учителя (въпреки че Неговото време е вечно), по подобен начин една млада американка, разказваше Венно, е дошла в Братството на Рила и е била много очарована от братския живот – силно е почувствала Учителя и Братството и е съвсем възможно и да се е влюбила в бате Крум. Като разправяше за нея, аз виждах как очите му се навлажняват. Но тя е била под крилото му, абсолютно защитена от непредвидени случки и опазена от титаничната му воля да не извършат нещо, което не е по волята Божия. Не че и по това време не е имало вулканични обмени и чувства без бъдещи ангажименти това също влиза във волята Божия, когато Бог види, че две души няма да бъдат наранени от това. Венно знае перфектно английски и те са станали тъй близки, че тя дълго не е могла да си тръгне и да го забрави. Той после ни показваше едни статии, едни книги, издадени от нея в Америка – нейни спомени, в които тя разказва обширно за него и за това колко му е благодарна, че целият ѝ живот се е изменил коренно, благодарение на тяхната незабравима среща.

Като разказвам и за двата случая, с припомняне и на случая ми на Ястребец с онази пламенна приятелка по време на неговите кръвотечения от носа, аз днес правя паралел с една уникално явление в българската и световната литература романите на легендарната Беа Нади.

Беа Нади е родена през 1950 г. в Германия (ГДР), завършва физика в бившата СССР и живее от 1975 г. в

България. Работи за кратко като асистент към Хумболдт университет Берлин, след преселването си в България е 16 години програмист и проектант. Захваща се през 1991 г. със собствен бизнес, впоследствие го изоставя, работи в различни фирми, работи като преводач на свободна практика. Сега се оттегли от професионалния живот. Омъжена, с две деца. Започва да пише през 1995 г., без сериозни намерения. Първият роман "Приказки за боговете" публикува в края на 1996 г., последван от продължение "От светлина родени" през 1998 г. Пише освен фентъзи романи, и приказки за деца.

- Романи

  - Приказки за Боговете[2]
  - От светлина родени[3]
  - Предупреждението[4]
  - Диалог с Мрака[5]

- Приказки

  - Лошата принцеса[6]
  - Еднорогът[7]
  - Приключенията на Хана[8]

2. http://www.beanadi.com/bg/content/pages/read/prikazki-za-bogovete/
3. http://www.beanadi.com/bg/content/pages/read/svetlina-rodeni/
4. http://www.beanadi.com/bg/content/pages/read/preduprejdenieto/
5. http://www.beanadi.com/bg/content/pages/read/dialog-s-mraka/
6. http://www.beanadi.com/bg/content/pages/read/loshata-princesa/
7. http://www.beanadi.com/bg/content/pages/read/ednorog/
8. http://www.beanadi.com/bg/content/pages/read/priklyucheniyata-na-hana/

Разменихме си имейли с нея, но не е било писано в този живот да се сприятелим поне досега. Който е чел "Приказки за боговете" и "От светлина родени", ще разбере за какво става дума. Никакви суперлативи и свръхвъзхищения няма да са преувеличени, когато става дума за това крупно откритие в езотеричното познание на човечеството. Ние си мислехме, че след Булвер Литон, Крыжановская и Антарова или Блаватска и Ани Безант такива върхове са невъзможни, но животът винаги поднася изненади. В резюме, във връзка със случаите по-горе, които описвам, наистина има такъв съдбоносен проблем и титанични, вагнерови измерения на човешките и ангелските чувства. В случая даже на чувствата на боговете. Беа Нади говори за "теѐрите" синоним на йерархията на **божествата** в Битието. За наша изненада и в ущърб на световната традиция, тя въздига над боговете още една, най-върховна категория същества, които са **напълно** равнобожествени: това са така наречените от нея или от Онова, Което й диктува, "**делѐни**". Тоест, двоики сродни души, които са били и са всъщност едно, в подолните измерения са раз**делени**. Тъй като всяка такава двойка от началото на Вечността е сам Бог в една от безбройните Му (Й) форми в Битието, чувството за цялост и жаждата за цялост и съединяване във всяка двойка делени е равна на жаждата на цялата вселена, т.е. на самия Бог. Може ли да има нещо по-силно? Цялата драма в това потресаващо

произведение произтича от това, че по някакви причини тези форми на Бога е трябвало да се разделят. Всяка от тях има някаква мисия в подолните измерения, която трябва да се осъществи. Преждевременното съединяване на двама делени в първичното им единство би било фатално няма да изпълнят задачата си. Любовта ни прави мигновено обширни като Вселената и едно с Бога, т.е. ставаме сам Бог. В случаите, когато единият делен е теор, той има съзнанието и силата да не допусне такова преждевременно сливане. Главната героиня на романа е една женамъченица с 4 деца на земята. В един момент тя се излъчва в другия свят и разбира, че не е човек, а "ангàр" **ангел** по еволюция. Но по най-дълбокото си естество, тя е **над** боговете **делèн.** Чувствата на делените са като чувствата на **Бога**. Думата "титанични" е прекалено нищожна, за да се направи сравнение. Титаните са паднали богове, чувствата им потрисат основите на Битието, обаче те са прашинка в океана в сравнение с чувствата на **Бога**, т.е. на делените. Отглас на подобна грандиозност има само в музиката на Вагнер. Нивото на Беа Нади е десетки, стотици, неизмеримо много пъти над почти всичко познато ни в древните религии и съвременните учения, дори и най-впечатляващите, е неудържимата сила и равнобожествената святост и чистота на **Чувството**. Може би нещо равностойно на Беа Нади в световната мъдрост и поезия са само стиховете на най-великия мистик и поет в историята на човечеството персиецът от български произход Мевлана Джелляледин Руми (1207-1273). Аскетите и архатите, които произлизат от Девите и пропагандират усмиряване на чувствата и страстите, произлизат само от **единия** полюс на Бога, не от **Цялостния** Бог.

Срещата на женатаангар и делен в този роман със сродната й душа в Битието, един теор, е илюстрация на

драмата на делените въобще. Ако един делен не е теор, бил той диабло, човек, ангар ли нещо друго, той по никакъв начин и в никакъв случай не може да се съпротиви на сливането си с другата си половина, ако се срещнат лице с лице. Това е взрив, ядрен синтез, верижна реакция, делириум, равен на вечността и на Бога. Щом някой може да се удържи, той или не е твоят делен, или е теор. Теорът, дори и да е твоят делен, има могъщата сила на Бога да не допусне сливането преждевременно. От това се отделя мъка, равностойна на силата на любовта.

Ако не беше явлението Беа Нади, ние никога нямаше да разберем защо в нас се надигат и ни разпъват такива равнокосмически чувства и защо, по тази причина, не сме порочни, "астралци", мъже, деца и жени "със слаб ангел"... Никога нямаше да разберем "теор" като Венно, който е способен да удържи **Бога,** когато има преждевременна ситуация да се съедини със Себе Си.

Така че, в тия откровения и пълни саморазкрития, които текат в настоящите спомени, в момента се прави опит да се реабилитира, доколкото е възможно, "нисшата" октава на едно същество, което, във висшата си октава, не се раздира от апокалиптична мъка и свръхкосмични жажди за съединение. За благоприличните и сресани окултисти, възпитани от мюони и деви, "висшата" октава на подобни делени е много по-приемлива, понеже тя изглежда като бронзов сфинкс или истукан, който сваля Мъдрост и Истина в неограничени количества, без да им трепне и фибра от същността. Бодлеровските терзания на "прокълнатите" бунтари и поети, които бушуват в "нисшата" им октава, недостойните им викове за помощ и "истеричните" им окряквания на вселената с лайтмотива "нещастният аз" отблъскват всички, които се мислят за утвърдени в своята безтрепетност и

завършени в своята надменна негреховност и "постигната" "божествена" "чистота".

За Братството писа и една приятелка от Англия – Сузи – в последната си книга за духовно лечение чрез минерали и кристали – луксозна книга с цветни фотографии. В предговора тя писа за Бялото Братство и за нейното пребиваване в Рила. Спомням си добре как тя описваше неща, които се случват предимно на чужденци, а на българи много рядко. Тя е успяла да почувства и да види присъствието на невидимите същества от Агарта на Рила. Нашата първа среща беше много интересна. Когато бате Крум ме помоли да окопая палатката ѝ защото идваше дъжд и аз взех една тъпа тесла, с която окопавахме палатките, вътре в палатката тя беше болна, настинала. Ние вече се бяхме запознали и си говорехме. Тя ми казваше: "Аз съм ти много благодарна и се надявам, че в някое бъдещо прераждане ще ти се реванширам за това, че сега ми окопаваш палатката ..."

Милата Сузи! Тя имаше възможност да се реваншира още в този живот, поне с едно листче отпечатано оригинално Слово. Но авторите на бестселъри с много фенове нямат еволюционна възможност да проявят Разпознаване и реализират уважение и милосърдие към "детето, което плаче голо зиме на улицата и вече се вкочевява във виелицата"... Абсолютно по силите на всеки автор без изключение, който си продава с успех умните си творения, е да включи поне една страница чуждо Слово в края на книгата си за да има някога извинение пред Бога. Нека и неговото е Мъдрост и Слово, нека е съкровищница от бисери и брилянти, но с една хилядна от стойността на всеки един би могъл да отпечата такава чужда страничка ако не в края на книгата си, поне като хвърчащо листче. Няма как да мине такава мисъл на самоуверените и преуспяващите те са преизпълнени с мисъл

за себе си или мисъл за Божественото, което тече именно чрез тях. Слава Бог, има и други души, които включват в книгите и изявите си фрагменти от такова Слово или поне споменават за него.

Една приятелка, която преведе на английски една цяла книга с подобни откровения, успя да я предаде на Сузи. Сузи прочела два реда, оставила ксерокса настрана и казала: "Аха, известни са ми фантасмагориите на Г... " Една талантлива и любима душа като нея, която ще си я обичаме винаги, нека има свободата да изказва откровено своето мнение и да консумира дихармичния си дял в този живот да има куп собствени къщи и вили по най-луксозните курорти на няколко континента или в няколко отдалечени страни. Нека да не са нейни, а на съпруга ѝ, също талантлив и продаващ се писател. Това не ни пречи да им се радваме искрено и да съпреживяваме от разстояние блаженствата на успеха и живота, които са дадени на такива забележителни души. Някои хора имат този дар от Бога да влизат в телата на щастливи и страдащи, за да бъдат съпричастни на мъката или щастието на съществата, когато Бог им разреши това. Това го казвам съвсем искрено, без ни най-малко ирония, както би могло за прозвучи.

Тук е мястото да предам с няколко думи един случай, свързан с английския превод на "Колоните на Новия Йерусалим". Ако вече съм го разказал, моите извинения. По това, което се случи, може да се съди благословена ли е тази книга или не. Щом като реагираха положително за осиянията Ванга от Петрич, една ясновидка туркиня от търновско, едно момче от приближените на Сергей Вронски в Рига и самият Николай Калерт от там, астрологът Максим, един свят човек от гр.Любимец (Христо Каратлиев), поетът философ Елвелюри, др Филип Стоицев, композиторът

Димитър Грива, художникът Васил Иванов, Валерий Сереевич Бабаев, Марина Гейдан, Марина Шульц, Саулцерите Дептуа, швейцарецът Томас Нойер и други, би трябвало и случката с преводачката на "Колоните" да ни говори нещо. Когато й казах, че в момента нямаме възможност да й платим четворно, както ни е учил един Българин, тя си помисли, че наистина не сме съвсем със всичкия си хем такива текстове, хем и такова изказване... Но само няколко дни след това някой и предложил да купи любимата си марка автомобил, съвсем нов, а тогава за това нещо хората чакаха реда си с години. Тя реагирала веднага, намерила пари и го купила. Обади се по телефона, че й излязло точно 4 пъти по-евтино от пазарната цена.

Все пак, чест прави на Сузи, че описа не само Рила и невидимите Същества, които я обитават, видими предимно за чужденци, но и възторга си от общуването с Венно. По подобие на другата западна почитателка на абсолютната Истина и Красота отпреди няколко десетилетия, за която стана дума малко понагоре. Никой никога няма да осъди авторката на книгите за лечението с кристали, че не можа да съзре в този живот още един ъгъл на мъдростта на тази тема. Всичко е въпрос на еволюция, френология.

За отсрамване все пак, че има и друг вид сродни души и смирени сърца в този чуден свят, един Приятел отпечата в оригинал няколко страници от друг автор и описа срещата си на тази земя него. Не в края, а в самото начало на една от най-фундаменталните си книги. Същото направи в книгата си и една приятелка, която лекува с цветни лъчи и молитви и е свързана с космични Същества от Плеядите.

ТА ЗАЕДНО С ТОВА ДЪЛБОКО познаване на моето естество и същността на всеки човек, до когото Венно се докосваше и му помагаше, заедно с твърдата си позиция, когато той рядко се намесваше, за да предотврати бъдещи страдания и нещастия, бате Крум беше и един извънредно нежен и деликатен утешител. Той можеше да обясни по един изключителен начин възвишените мотиви на нашата душа и сърце, благородните подтици, които ни движеха дори в случаите, когато външната им изява взимаше формата на грешка или даже на грях. Един абсурд, на пръв поглед. Той беше в това отношение единственият. Само една приятелка имам, освен него, която успя да ме утеши по този начин. Венно не ме укоряваше, както почти всички останали, че тази моя душевна и емоционална вулканичност била някаква лоша наследственост, некачественост на духа, обяснявайки нещата по следния начин: "Не се презирай, не се критикувай постоянно че в тебе отношението към всички жени е еднакво силно и че възможността ти да обичаш горещо всички е почти без граници. Това се дължи не на порочност, не на падение или "слаб ангел", а на богатството и интегралността на твоето естество, на твоя дух. Но тъй като ти все още не си намерил и едва ли скоро ще намериш, много трудно би открил в този живот външна форма, в която да реализираш многостранността на твоя дух, периодично изпадаш в дълбоки и неразрешими кризи. Това по́линачало, тази най-висша Уранова и Нептунова енергия на духа ти няма социален израз в това глухо и сляпо общество, затова тя се сгъстява и преминава в емоционалните ти центрове, там се взривява и се превръща в неудържима жажда за "сродна душа", за женска любов, и понеже това не ти се дава, периодично се връщаш в миналото си аскетизъм и светийство. Тъй като всяка земна жена иска да ни задържи

само за себе си и ревнува тъй, както диша, такива като тебе бягат панически от тия каторги и попадат във все нови и нови, докато не разберат най-после един ден как да бранят свободата си. Как да изливат и обменят обич и любов, без да причиняват повече страдания никому."

Говорейки ми така, както ми говореше още само една любима приятелка нумероложка, аз усещах, че не обичам никого на тази земя повече от тях двамата. Много по-късно попаднах на една крайно интересна руска книга за жените на декабристите. От нея научих, че все пак на тая земя е имало жени с душа, както и една много дълбока психологическа тайна. В епохи на тъмно мракобесие пише авторът, когато вулканичната мъдрост и истина не може да намери излаз навън, освен чрез революции, каторги и разстрели, силата им се трансформира във **вулканична любов**.

След още няколко години разбрахме, че тоя вид любов не извира от ада или от "нисшия астрал", а е естеството и формата на съществуване **на самия Бог Отец**. Астрофизиците са открили, че Неговият метал Желязото, физическа форма на Желанието и Жаждата за създателство се намира в центъра на всички звезди. Това ни бе илюстрирано със звездното небе. Там всичко живо се люби със всичка сила, превръщайки с гранзиозни експлозии Обичта в неудържима Любов. На астрофизически език казано: **водорода в тържествуващ хелий.**

Венецианецът разбираше и ми обясняваше, че не вижда в тези случаи някакво неморално, чисто мъжко, порочно реализиране на тази свръхлюбов в някакъв недостоен и нисък план. Неморални са само насилието и изнудването; нехайството на невежите и егоистични самци, които отприщват вулкана си само за няколко секунди или дни, без да се интересуват от естеството на Жената и неистовата й

жажда за обласкаване, прелюдия, интерлюдия, "постлюдия" и безкрайна нежност, внимание към **душата** й. При романтичните и етични мъже "сладкото" и "силното" е съпроводено с отдаване на цялата душа, с опияняваш океан от най-нежни ласки, с пълната самохипноза и самовнушение, че това е една **истинска** любов. А... кой знае... Може би и **действителна** изява на Любовта в даден щастлив момент, спуснат лично от Бога. Не само в един момент, а и в следващия и последващия щастлив момент през няколко месеца или години вече на друго място и при друга душа с монада, в която има **Космически Вкус**. Дива жажда за безусловна Любов и **Разпознаване...**

Един приятел ми е разправял, че разбира и практикува Любовта точно по този начин. Една млада рускиня веднъж му казала: "Бих желала всяка жена на света да може да изпита и преживее това, което може да се преживее с теб..."

Друга, още по-млада, но пак рускиня, една нощ изпаднала в безсъзнание от преживяваното щастие с този човек. Вече мислели да викат лекар, когато тя се събудила на сутринта и отишла замаяна в другата стая, където имало един ясновидец. Той й казал: "Досега никога не бях виждал женски сакрал, който да е преживял Любовта едновременно на нивото на всичките 12 чакри!"...

СТРЕХА И ВЕЧНОСТ

Да има някой, който е до тебе,
е жажданож и жажда древен лек.
Огнищата умират в мъртва пепел,
но без огнище **няма** жив човек.

Но има ли и някой **вътре** в тебе,
преставаш да си вечна пиета.

Тогава покрив общ не **е** потребен
и в тебе вътре тръгва **Вечността**.

Тогава близостта е само **тътен,**
и **мълния**, където има **връх**...
И **тъй** вървиш: за мъртвите **безпътен**:
за **своите** си звезда, и хляб, и **дъх**.

Тази приятелка, която споменах по-горе и която е един добър кабалист и нумеролог, без да познава Венно, разглеждайки моята нумерологична картина, казваше: "Не се укорявай, че имаш повече емоционални романи и истории в този живот. Това нещо Небето го допуска и го е допуснало **съзнателно;** и въобще то не те съди, не те укорява. Защото, познавайки **повече** житейски ситуации, повече души, ти ще имаш по-богат опит, за да можеш после да помагаш и раздаваш **истински**. Всичко това се изковава в практиката и само в практиката.

Аз веднага й зададох въпроса: "Как мога да се утеша, след като обективно страдат души, които аз прегазвам без да искам, просто защото естеството ми е друго?" Тогава отговорът й бе удивителен: "Не е грях самата връзка, самият контакт, защото сам по себе си той е сливане с Бога и израз на Любовта. Грях е желанието някой да **задържи** Любовта по-дълго и само за себе си, смесването със същества от несъвместима еволюция."

Това ми бе казано не от мъж, а от жена! До този момент аз никога не можех да си представя, че жена може да си помисли и да каже такова нещо.

Не знам дали някъде преди или по-нататък съм го казал, но един ден, когато бяхме на Рила, Венно ни каза. "Човек трябва да е здрав, за да може да раздава **Любов**".

Една приятелка веднага го запита: "Не следва ли от това, че който не раздава Любов, не може да е здрав?"...

Човекът се усмихна и не отговори нищо. Стана, обърна се и клекна 400 пъти на един крак...

Ако на една душа са дадени вече десетки и десетки, стотици, а може би и хиляди форми за преживяване на любовта, в които тя може да я прояви и ги подари, жестоко страдание за нея ще бъде да се свърже именно с душа, на която е познато само и единствено **водородното** щастие – **едновалентната** любов. И за последната, такава връзка ще бъде жестоко страдание.

Ето какво казва един Българин:

"Аз бих желал да имате много романи! Аз бих желал да се влюбите. Казвате, че някой се влюбил... Вие само си **въобразявате**, че сте се влюбили. Влюбеният **умен** става! Влюбеният **добър** става! Влюбеният **силен** става! Влюбен човек, който не поумнява, на който сърцето добро не става и който силен не става, той не знае какво нещо е Любовта. В хубавия смисъл влюбил се е. Хубаво е да се влюбят всичките хора. **То** е Божественото!" ("Обичайте, ценете!", 14 февруари 1940)

"Ако сте тъжен, **никого** не сте срещнали.

Сега аз говоря за онези, на които ушите са отворени. Някои ще възразят, че са чели Писанието, слушали са го и знаят вече, че Бог е Любов. – Коя любов познават те? Ако е въпрос за Любовта, тя има 35 милиона форми само на физическия свят. Прибавете към тия форми и формите на Любовта в другите светове, които са безбройни, и вижте какво ще кажете за Любовта! Направете опит, да видите колко много пермутации можете да образувате от Любовта. Колко хиляди години пък ще ви трябват, за да минете през

всички форми на Любовта и да я разберете? Цяла вечност да имате на разположение, пак няма да ви стигне!

Като изучава Любовта, човек идва до разбирането, че в Любовта има сливане и преливане на души, а не събиране и разединяване. Сливането и преливането на душите подразбира влизане на една душа в друга, с цел да разберат положението, в което се намират, нуждите си и нуждите на другите души." ("Свобода на съзнанието", 10 юни 1931г.)

СЕГА ТУК ИСКАМ ДА РАЗКАЖА за още един необикновен човек. Разказвам за него не само защото срещите ни бяха удивителни и необикновени, но и заради думите на Венно за него. И до днес не съм сигурен дали това бе дух или човек. Във всеки случай, аз го видях само три пъти в живота си, но имаше вид на плътен човек.

За пръв път го видях, когато бяхме приятели с една прекрасна душа в младостта ми от руската гимназия, която прегърна изцяло идеите на Учителя тогава и която много ме обичаше и аз я обичах. Но тогава не можех да й отвърна на любовта на всички планове, защото по това време имах монашески разбирания. Толкова много се обичахме, че ако бях тогава в нормата, при всички случаи щяхме да имаме най-малко 100 деца и... да сме се развели 100 пъти... Не го казвам случайно и за самоцелен смях. Привличането ни бе неимоверно силно, но аз имах тотална и пълна нетърпимост към това да ми противоречат, да ме рендосват и да ме поучават. От тази болест не се излекувах никога и ето ме отново сам...

Един ден видяхме с нея един свещеник, огромен на ръст, величествен, почти неземен. Дрехите му бяха свещенически – черно расо, без килимявка, с дълга бяла брада и коса.

Когато го видяхме за пръв път, ние бяхме като ударени от гръм потресени, изумени, поразени! Веднага си спомних за "Черния монах" на Чехов, но този беше неизмеримо постранен и прекрасен даже и от него.

Ние с Красимира бяхме на ъгъла на една улица и един булевард, мисля че беше "Скобелев". Това беше много отдавна, може би някъде 1964 или 65 година. Минаваха интензивно много коли, а на другия ъгъл на този булевард ние видяхме този Човек. Неговото сходство с Учителя бе тъй сащисващо, че ние замръзнахме сякаш ни удари ток и едва ли не се хванахме, за да не паднем на земята. И двамата спонтанно възкликнахме: "...Ето Го! Той е! Той се е материализирал!... " Знаехме, че Учителят има способността да се материализира във физическото си тяло когато си поиска. Приятели и непознати по цял свят разказват за такива случаи. Обаче, заедно с това, може би по формата на носа или по нещо друго, схванахме почти веднага, че това не е точно Той. И тъй като за нас Учителят е всичко и не може да има нещо по-съвършено от Него, ние си казахме: "Това сигурно е Неговият най-напреднал ученик на Земята – или един от най-напредналите." Защото имаше една малка разлика. Не че имаше нещо несъвършено в него, но се **различаваше** от Учителя. Това беше човек с удивителна красота и съвършенство. Може би сам Учителят беше влязъл в него в този момент, аз това не мога да кажа. Това беше една от най-съвършените форми на съществуване и проявление на Бога на Земята, защото, знаят се случаите, когато са се обръщали към Учителя и са чували: "Не, в момента аз не съм Учителят, аз съм един Негов ученик и Той ме е оставил тука временно да пазя тялото Му. " Значи, когато един такъв ученик влезе в тялото Му, той може би изменя по някакъв начин и израза на лицето на Учителя и го прави не точно

100% Учителя, а, примерно, 1/100 от процента по-малко... Такова нещо констатираме даже в някои от фотографиите Му, а за чувствителните разликата е значителна, те я отчитат веднага.

Когато през 1980 година Михаил Иванов дойде в България, един приятел в коридора на хотела се **стъписа** като го видя имитацията му е подействала значително. Бяхме заедно, видяхме го едновременно, когато той се показа иззад ъгъла. Моите уважения, после се сприятелих с Михаил, но при появата му сърцето ми не трепна, не ми се огънаха колената. Аз съм се сраснал тъй плътно с образа на Учителя от 200 различни фотографии и нагоре, от сънищата си и преживяванията си с Него, че и **един** квант да е поразличен от Него, ще го усетя. Винаги ми е било малко чудно как французите възприемат Михаил като Учител. Аз съм от Михаиловите защитници в България и не давам да се говори лошо за него, имал съм незабравимо мистично преживяване с уханието на душата му, обаче трудно смилам изрази на някои французи като "**Нашия** и **вашия** Учител". Сам Михаил Иванов, 15 минути след идването му, развенча мита, че искал да се пише равен на Учителя или някакво ново, помодерно Негово издание.

Но това, за което говоря сега, е въпрос на душевен опит. Аз не искам да кажа, че осъждам някои приятели и по-бедни души по света, които си окачват на врата фотографиите на разни достойни и по-малко достойни хора, даже минаващи за гурувци на изток, чието лице е засегнато от старчески деформации или пък нямат тази удивително съвършена духовна и божествена красота, каквато има лицето на Духа Божий през всичките векове. Начиная с известните нам Полукс, Орфей, Рама, Кришна, Заратустра, Иисус и т.н.,

Лицето на Бога на земята е винаги свръх съвършено и божествено през всичките векове.

Такива приятели не биха могли да разберат защо ние с Краси усетихме, че Човекът на ъгъла не е точно Учителят, понеже в някакъв микро процент неговото лице беше по-малко съвършено от лицето на Учителя. И въпреки това, вълнението ни беше огромно – за нас това беше човек, по-съвършен дори от ония двама души от Изгрева, които ние считахме, че са най-близки до Учителя и по външен вид, и по лице, и по качества и добродетели за нас по-съвършени от всички, които познавахме в Братството в България. Няма хора без недостатъци, и те си имаха своите, но тогава ние имахме нужда да ги идеализираме

Сега мога да кажа, че имаше още един такъв човек в нашите среди, който ме беше впечатлил извънредно много и го обичах, без да знам защо. Това беше Христон Захариев от Пловдив. Като помисля, изниква ми още един любим брат с Христо̀в вид и присъствие Христо Каратлиев от град Любимец. И пак любим образ: дядо поп от с.Голямо Конаре, който целуваше ръката на един млад приятел, защото виждал в него нещо необикновено; бай Тодор Пеевски от Гела местният светия с образ на Исус, с когото се сприятелихме по един много трогателен и интересен начин в гората.

Хайде, тръгнаха... Хора с Христо̀ва монада бяха и председателят на теософското общество в България по онова време, и пастор Михайлов, и чичо Манчо от църквата на петдесятниците. Помня още един бивш петдесятник отцепник, който беше във връзка с Духа и имаше дарбата да разпознава хората с душа. В Латвия такъв човек е Валерий Сергеевич Бабаев и един виден астролог на Хитлер и Сталин известният Сергей Вронски; в Швейцария един млад приятел, който редактира "The Colomns... " У нас Лъчът на

Разпознаването имаше един друг верен приятел Максим.

Ще спомена тук и имената на още няколко от най-любимите ми и обични духовни роднини и сродни души от Ятото, които притежаваха Разпознаващ Атом и сърца с плододаваща, блага, светяща, топлеща и най-нежно милваща искра от Вечността и които никога, никъде, и по никой начин не ги чухме да кажат лоша дума за някого. Това са бай Ради, Петър Манев, Теофана Савова, Никола Нанков, Гита Стратева, поетът философ Виктор Йорданов Елвилюри, Елена Андреева, Стоянка Драгнева, Ганка Бончева, милият

и незабравим др Филип Стоицев, Лалка Кръстева, Георги Йорданов, Дора Карастоянова. И още един ангел на земята на който няма да кажа името...

То... реката потече... Хора с Христова монада и монада на Духа има много, но сега не съм съвсем сигурен дали трябва да продължавам писмено с живите имам сериозни причини и съображения. Христовата монада се отличава по анонимността, Разпознаването, сътрудничеството, неотпадането на любовта, слепотата за злото и недостатъците, неосъждането, нетърсенето на своето си, отстъпването, непродаването, саможертвата, служенето, смирението, уважението, кротостта, благоговението, възхищението и преклонението пред Божиите хора и предаността към тях. А монадата на **Духа** по разпознаването на Словото Божие от най-древни времена до най-последните Му прояви и неизтощимата работа за него. Дори когато губим съзнание от изтощение.

Има и диада, триада, полада, полиада, холада, холиада всяка една по линия на съответното Лице на Бога, раждащо съответни деца. Истинско щастие за човека с дух и душа е да ги разпознава и да общува с тях безпрепятствено. Щастие, удоволствие, блаженство и безкрайна наслада, тъй като във всички тия чудни създания на Бога боязънта и мисълта за себе си е нулева, а мисълта за ближния според **истинските** определения за "ближен".

Но да продължа с разказа за Необикновения Свещеник.

Това, че тази среща беше програмирана и значима, се изрази още в следния миг, когато той ни погледна. И тогава ние, като си зададохме въпроса: "А тогава кой е той? Какъв е той? Откъде идва?", величественият Старец си вдигна ръката и посочи с пръст Небето, гледайки през булеварда точно в нас. Подкосиха ни се краката! Ние не бяхме в състояние да

пресечем булеварда направо към него, защото имаше реална опасност да ни сгазят колите – толкова сащисани и втрещени бяхме, обезсилени от любов и възхищение! Човек, който не знае какво значи среща с възвишено духовно същество, с Учителя или с Учител, Гуру, Адепт, Посветен, божество или ангел на земята – той няма никаква представа какво значи вълнение. Това вълнение превъзхожда всички възможни човешки вълнения, всички възможни и невъзможни човешки влюбвания и любови накуп в цялата вселена! Трепетът на сърцето на ученика, който търси Божественото, Божествената красота и Божественото присъствие на Земята, той не е сравним с нищо. Душите, които могат да последват някакви смъртни водачи на духовни, религиозни, окултни, мистически, магически, философски, научни, художествени, литературни и тем подобни направления и школи; които могат да последват техните лидери с несъвършено тяло и лице и които си внушават, че тяхното творчество и поведение са върхът на човешката култура това не са още твърде зрели и развити души. Фенове, които предварително се примиряват с мисълта, че мъдростта и истината идват чрез кумирите им, независимо от това, че те имат физически и социални дефекти и деформации – това е **хубаво**, но не говори за особено много напреднали души. За такива почитатели е невъзможно да разберат до каква степен е силна Красотата като израз на Истината, както е за хората, които вървят през всички векове заедно с Учителя си и Го разпознават като Бог. За мен е просто непонятно как е възможно някои хора да държат на стената си закачени десетки най-различни портрети на духовни личности, учители, гурувци и т.н., между тях да бъде и снимката на Учителя – и ти от пръв поглед да не направиш своя абсолютен избор, да не се разплачеш и разридаеш от

разпознаването на Бога на Земята на своя **Баща**! Лично за мен това е непонятно, без да укорявам никого, разбира се. Няма вина, това е въпрос на еволюция и френология. Не искам да мисля какво очаква тия, които Го мразят и даже Го считат за въплъщение на Противоположната Сила. Прото ми е жал за тях.

Тук ще повторя или "подесеторя" един такъв незабравим случай на поляната в Москва край станция Орехово, когато след една паневритмия с десетки приятели, известният окултист, мистик и писател Ян Иванич Колтунов запита Миша Левин защо пък обича чак толкова много учителя Дънов, какво пък чак толкова е той повече от много други достойни Учители, Гурувци и Посветени. Миша отговори: "Бях дете, загубих се на пазара и се разплаках, защото се откъснах от майка си. Тълпа продавачи, сергии, викачи толкова много стока и хора! Изведнъж виждам Мама и заридавам от щастие: Мамо, мамо мамичко, намерих те! Е, **това** е Учителят за мене: моята Майка, моят Татко през всичките векове и времена на Вечността, Който ме е родил. Аз познавам **Нея**, аз познавам **Него** други майки и татковци **нямам"**..

В първия момент точно така възприехме ние с моята приятелка от младостта Красимира появата на необикновения Човек. Ние не бяхме в състояние да направим и крачка през булеварда, където, изглежда, ни очакваше този странен свещеник, защото в такива случаи коленете се разхлабват. Даже и да бяхме в състояние да направим няколко крачки, аз съм сигурен, че щях да падна по средата и щях да имам неприятности с колите и те с мене.. Все пак намерихме някакви сили, но да тръгнем под прав ъгъл надясно и да вървим по тротоара откъм нашата страна на булеварда, отдалечавайки се от отсрещния ъгъл, където

стоеше Той. Направихме един дълъг "тигел" до следващата пресечка, там вече намерихме духовни сили да пресечем булеварда и, минавайки на отсрещния тротоар, ние вече добихме кураж да тръгнем към Човека, който ни беше потресъл до дъното на душата.

Аз не мога да си представя какво са преживели моите родители, моите близки, приятели и познати от възрастните, когато за пръв път са отишли при Учителя, но мисля, че то е било нещо подобно. Човек, който може да види Баща си и който може да остане прав, да не падне или да не се подпре

някъде от премала, от невероятността на Неговата абсолютно божествена и свръхестествена красота и съвършенство и от любов до загуба на съзнание – такъв човек, повярвайте, има още много да страда.

Стигнахме до другия ъгъл, но Човекът вече го нямаше там. Тогава продължихме под прав ъгъл по уличката, от която бяхме дошли от другата страна булеварда, и сякаш... попаднахме в друг свят. Изведнъж ние видяхме същия Човек, седнал в една кола, много добре си спомням – червен, малък "Москвич" стар модел, на задната седалка. Отпред имаше шофьор. Ние добихме кураж, понеже той беше с гръб, и вече уверено, макар и с изтръпнали тела и души, минахме покрай него, край този "божествен" Москвич... **Ето**, значи, неговата удивителна и милостива стратегия познавайки ни, виждайки ни, знаейки за делириума ни, той не искаше да бъде с лице към нас, за да не ни смущава – за да можем да ходим, а не да се свлечем от вълнение на улицата... И когато минахме покрай него, естествено беше, че имахме огромно желание да се обърнем и да го погледнем, но нямахме сила за това. Защото в момента, в който минавахме край него, на нас ни се вдървиха вратовете от невъзможност да се обърнат както влюбеният не може да погледне своята любима. Тогава шофьорът запали колата, тръгна напред – и когато измина 5-6 метра, същият този невероятен Човек се обърна, погледна ни с неизразима любов и ни се усмихна, като ни поздрави с ръка...

Вълнението, благоговението, възторгът, обожанието, които се пораждат в душите с искра Божия при вида на Любовта или Бога, слязъл на земята, или на някой чист и свят човек като Негова проекция, са разбираеми само за хора с душа. Там няма мъже и жени, няма нищо плътско, няма пол и подозрения за нещо безнравствено, когато мъж по форма е

обикнал душата на божество или ангел, дошъл под формата на 200-годишен старец, младеж, мъж, жена, бебе или някоя костенурка или брилянтна пеперуда. Под формата на нагуала, който може да премества асемблиращата си точка където и както си поиска, за да се превръща в каквото си поиска. Под формата на прелестно малко момиченце, което хваща някого за ръката, извежда го загадъчно в най-далечния ъгъл на стихналата вечерна градина, и сред уханието на цъфналите ябълки го кара да се наведе и го целува... Това е Благата Вест на Онази, Безсмъртната, Съвършената, Вечната и Святата, която не умира никога и която кара сърцата да се разтупват до пръсване.

По-горе някъде разказах за "делените" двойките сродни души от Вечността, които са всъщност **едно** същество. За тях пише любимата ни българска писателка от немски произход Беа Нади. В книгите си "Приказки за боговете" и "От светлина родени", които минават за окултна фантастика, тя нарича ангелите "ангàри", а боговете "теòри".

Йерархично, "делените" са най-горе, даже повече и от боговете. Те са, фактически, равни на Бога, или, както се знае в религията и мистицизма "равнобожествени". най-голямата им драма е, че са разделени от сродната си душа и че с векове я търсят напразно. Когато се намерят, те се съединяват мигновено и завинаги. Космологически, това е превръщането на водорода в хелий във всички звезди, в цялата вселена. Но когато са с мисия в някое подолно измерение, това в никой случай не трябва да става преждевременно. Само **теорите** имат мощта да предотвратяват такова сливане, когато още не му е дошло времето.

Сега разбирате ли какво му е било на най-великия мистик и поет на всички времена **Мевляна Джелаледини**

Джалал ал-Дин Мухаммад Руми, когато Бог го е срещнал през великата 1244 година с неговия "**делѐн**" Баща му и Учителя му от **Вечността Шамс алдин Мохамед бин Али бин Малике-Дад или Шамс от Табризи?**...

ПРЕДИ ДА РАЗКАЖА ЗА другите две незабравими срещи с този Човек или Нечовек от булеварда в София, не мога да не поместя тук един вариант на най-великото поетическо и мистическо произведение на човечеството на всички времена. То казва **всичко** няма какво да се каже повече. Това е една волна преработка на прочутите рубаи от българина от персийското средновековие Мвваляна Джалал алДин Мухаммад Руми. Кой гарантира, че духът на самия Руми не е дал разрешение или не се е намесил лично в тази свободна преработка на шедьовъра му в един български вариант?... Ще я поместя цялата, колкото и много да набъбнат тия мои спомени за хората от Братството и космическите ни приятелства от Вечността:

Този свят, Ти каза, е полуд

и от най-лудите сънища на лудия!

Врати отварят се с размах

във всеки атом,

Ти стоиш засмян във всички тях

и ни умиваш от смрадта

на отблъскването и нереагирането.

Знай- сега, че всички атоми

във всички светове,

заедно танцуват в бесен огън,

сринали ума като пихтия на земята,

от безумна любов към Него!

Този танц е луд и шеметен

и е единствена Реалност

буря след буря от шемет,

върху ложе от подмладяване.

Вселената съзерцава

единствено **Твоето** лице!

Душите, които могат да Те съзрат,

се разридават като лишени от разум

и смъкват мигновено

мизерните си черупки и воали.

За очите на тези,

които най-бясната страст е направила мъдри,

Твоята безмерна Лудост, о Аллах,

е единствената врата към рая!

Заплюй всички неща,

които си мислел, че са Бог!

Умри хиляда пъти за мисълта,

че представляваш нещо.

Ще те чакам там,

където повече не се познаваш.

Ще те чакам там,

където вече си полудял напълно!

Как може да си мисля, че имам нещо общо с Аллаха,

и да не съм полудял?

Като Христос, ти прелиташ

над сухите и над жадните естества;

продънваш бездната от безответност,

отваряш сърцата и пътищата

и ставаш техния въздух за дишане!

На покрива, под Неговата Луна,

и избухващите от любов и безумие звезди,

сдържаността и разумът са пълни глупаци

и нагли лъжци и измамници!

Тайната на безсмъртието

е обвита в **несигурност** в себе си.

Само слисаните и обърканите

могат Трона Ти да съзрат!

Самомнения и доказателства, сигурности,

ме гледат като убийци изпод око

със свирепа ревност,

задето сърцето ми е препасано

с Неговия пояс от слънца

и тялото ми се превърна във вихър

и в Негов безбрежен Океан.

Когато в сърцето ми

тресне мълнията на Любовта,

знам, че тя трясва едновременно

и в Неговото сърце!

И когато, напълно побъркан от любов,

аз едва смогвам за извикам Неговото име

от благодарност,

аз зная, че лудостта ми е **Неговата** лудост,

изригваща в мене до загуба на съзнание!

Ако някой не е побъркан по Тебе,

о Господи, Боже мой,

Който си дива вселена от Любов,

е богохулник!

Който не е разбит от Тебе,

той няма душа!

Аз не бих нарекъл Всемирния Разум "Разумен",

докато не го видя напълно "пропаднал"

и "обезчестен" от изгаряща страст,

в очите на обезчестените от безлюбие.

Недей ми говори за рая

раят е за **вярващите**!

Заради Живота,

отдавна ритнах познанието

и латерните на вярванията.

Нямам никаква, ама никаква нужда от вашия рай,

щом имам **Тебе** –

тук и сега, невменяем –

само **Тебе**, Господи...

Единственият истински рай,

от който се нуждая, е този,

в който искаш да помръкне ума ми!

Бъди влюбен денем и нощем в Бога –

и ще живееш вечно отвъд деня и нощта.

Осъзнай- какво ти е дал,

за да Му се радваш

и се смей силно на глас от това щастие!

И Виночерпецът Любов, и Чашата му

всички са вечни!

Познал съм вече толкова много апокалипсиси

от студ на умници,

че вече нищо не ме ужасява...

Душата ми вече се усмихва и се смее щастливо

зад огледалото на Твоята касапница

на старостта и смъртта,

в която си заповядал

да чакат съдбата си всички,

които се стремят към глупости,

а не към Любовта.

Душата ми Те гледа влюбено, Господи,

понеже ти допусна и моето самомнение

и самоупование

да бъдат убити по най-свиреп начин,

с ножовете на собствената им

наглост и свирепост.

Твоят гняв към мен,

защото се правя на дърво,

а съм сърце,

ми отвори портите на истинския рай!

Отчаянието, в което яростта Ти ме запрати,

открехна вратата пламък

към Градината.

Втурнах се вътре –

и в **истинския** себе си

се **разтопих**...

Не един, не двама,

а океан от Любов и Светлина,

на който ние сме вълните!

"О, не!... " уплаших се аз!

А Той се усмихна:

"Ти и Аз сме и вълните, и Морето... "

"Как мога да го разбера?!!"

"Не можеш каза Той. Но можеш да обичаш".

Ако поне за една нощ в живота си,

Прекрасна моя,

не можеш да заспиш от истински копнеж,

тогава съкровището на Вселената

тайно ще проблесне

и Слънцето на Невидимото

ще те топли цяла нощ,

а Тайната на Вечността

ще те поведе за ръка

през безбройните вълшебни

дворци на Прозрението!

Отключих отвътре вратата

за себе си;

крачех от вселена във вселена,

водейки самия себе си.

Влез, о Боже, във мен и в любимата –

в нашето тройно ложе от огън!

Чуй изумено как **Себе** Си зовеш

с Нейното и Моето име...

Има друг Език отвъд езика,

друг Рай,

отвъд рая и ада...

В нашите сърца

живее и люби **друго** Сърце.

Това, което сме всъщност,

блести от място без място.

Знанието, че не знаеш що е Любов

и не можеш нищо да узнаеш,

отваря малкия прозорец от светлина

между твоето сърце и Нейго*

и държи го широко отворен:

Милувки се обменят до безкрай,

чрез съществата, който са Тя и Той:

От Нейго до Теб,

от Теб до Нейго;

от Нейго в Теб и от Теб в Нейго.

* В тази версия се употребява едно от най- новите български местоимения за Бога, отчитащи, че Бог е **андрогин**. Те се срещат за пръв път в книгата "Новопсалми" – б.с.

Само **спонтанността** е реалност!

Само **безумието** е мъдрост!

Огънят в сърцето

копнее да се слее с огъня отвън

и да подпалят и изгорят всичките прегради,

така че огънят да срещне огън

в телата ни, станали едно огледало...

Уви, засега хората ни казват "любими"

само на думи...

Какъв воал би могъл да остане

между Теб и мен?

Единственият воал бях аз,

и Ти ме изгори, о Господи,

чрез моите безбройни изгòри!

Любими Боже!

В моята пепел ти изписа навеки Своето име!

Всичко наоколо е пълна лудост,

танцуваща в нашия пожар.

Моят Единствен Любим е Бог –

Той е въздухът, Който дишам;

и Земята, върху която ходя,

а също са Той и нозете ми.

Мислех, че Той е Битието,

но Той се усмихна –

и Битието изчезна.

И изведнъж изплува като Небитие,

пламтящо заедно с Него!...

Тази мистерия – морето на световете –

често внезапно се разделя,

за да открие пред гордите

Твоята изгаряща пустиня,

когато за някого Любовта не е всичко.

Стъпѝ на този пясък –

и ще видиш какво ще ти се случи!...

Ако оцелееш, затичай се лудо напред...

Но дори и Пророците

там се изпаряват мигновено...

Плача

пред красотата на Любимата,

както всеки влюбен,

изтръгващ от сърцето си

безбройните ноти на Творението.

Когато слепите не ни разпознават,

кръщавам всяко нещо

с нотите на сърцето

сълзи от неистов копнеж,

сълзи на безкрайна надежда... .

"Бъди моето **нищо** –

каза ми Ти –

и Моята Тайна ще проблесне!"

Около Твоето Слънце на Пустотата,

световете въртят се,

вечно блажени…

Когато Ти падаш като гръм в мене,

аз мога да стана и Всичко, и Нищо.

Всички хора в мен, тоест в Теб,

свидетелстват за единствената Истина

Истината за Любовта!

Вечността чака

зад прозрачната врата

на всеки Божи миг!

Отвори обятия за Любимия –

всеки, когото Той ти изпраща –

и тази врата

всеки път ще се отваря

с трясък…

Вечността тогава вали като потоп

и божествено вино разлива!

Който отпие от него –

вече никога не изтрезнява.

Бъди **жив**!

Бъди жив в **Любовта**!

Мъртвите за Любовта

не могат да направят нищо.

Кой е жив

в този свят на призраци?

Този, чиято любов

не спира да извира буйно за всички!

Свещеното равновесие между Дух и Плът

което си Ти,

само **лудият** открива.

най- бляскавият диамант

е на дъното на пепелта.

Аз ти поднесох цялото мое същество,

Ти го хвърли в Твоя огън –

и то избухна в милиони лъчи

от лудост и вярност към **всички**!

Пиян славей

пее за мене във всеки миг на вечността;

пее и във вятъра...

Чувам нашата покана за Танц

как винаги звучи призивно.

Потоци скачат като побеснели –

все Твоя образ виждам и **там** да проблясва...

Във всички пролетни сърца

ми ухаеш само **Ти**!

Смъртта разчупва кафеза,

но не наранява Птицата.

Може ли огънят да навреди

на крилете на Жар-Птица?

Млъкни, о мой мозък, най-после!

Дрънкаш глупости безспир

вече толкова много векове!

Позволи Тишината

да те превърне във Вслушване и Почуда.

Думите са напълно излишни,

въпреки че казвам това с думи...

Съществува само Твоята Любов,

преливаща от моята чаша.

Ела, ела!

Понеже днес се отървах от мозъка!

Ела, ела!

Днес аз станах

невидим дори за самия мен...

Любовта

е алхимията на изгрева

като всяко зачатие.

Като облаците,

тя е бременна с хиляди светкавици –

хиляди възможности за любов.

Това зависи само от моето **решение**!

Затова,

дълбоко вътре в мен,

аз откривам океан от великолепие –

тотална липса на съпротива.

Затова Цялото Сътворение

извира сега изцяло от мен.

Безкрайна Празнота от всичко

Абсолютен Разкош!...

Всички предпочитания

се стопяват!

Сигурно затова

изведнъж Ти се появи на челото ми

като мой собствен,

грамаден диамант.

Между мен и Теб –

чрез изпратените от Тебе –

никакви прегради!

Вливане

на сърце в сърце,

на очи в очи,

върху възглавницата

на Вечността.

Абсолютната безпомощност

на Любовта

е съвсем като смъртта –

извън всякакъв контрол.

И затова – съвсем като раждане...

Можеш ли да не родиш,

когато Бог пак започне да излиза от тебе?

Сриването на гордостта носи **тайно** име,

което и боговете на са чули.

Смъртта се киска весело на безсърдечните

и даже ангелите не знаят за този смях...

Времето си разкървавява пръстите,

за да извезва от нас милост.

Искаш ли шедьоврите му да откриеш?

Полудей от Любов!

Узнах накрая,

че и аз нищо не знам.

Това безгранично сладко невежество

смая душата ми –

и я спаси окончателно!

Учудването на Детето в мен

стана моя "хляб насъщен".

О, как го разчупва за мен

всеки отминаващ миг!

Любовта

срина старото ми сърце до основи!

Слънцето на Слънцата

дойде и огря тази дива красота,

защото Той Кралят на Кралете

се бе молил за мен.

Ненадейно дойде вътре в мене –

и отговори на Своята собствена молитва.

Никой никога не ме е чувал,

освен самият аз.

Никой никога не ме е обичал,

освен самият аз.

Никой никога не ме е отричал,

освен самият аз.

Никой никога не ме е виждал,

освен самият аз.

Горящата къпина дойде,

само за да ни изпита.

За **Откровение** копняхме,

но готови ли сме сами да изгорим?

Ти ми каза "да" в началото –

защо се дърпаш сега?...

Стани саламандър –

съгради си дом от огън!

Не се изгърбвай като баба,

а вдигни глава в екстаз!

Взриви цветовете си като праскова,

събудена от пролетта –

усмихната до несвяст,

загубила ума и дума...

Още в първия миг

разпознах,

че имаш душа,

защото ме **разпозна**!

Колко много векове

сме играли ние със тебе?!

Влез като стрела, Дивна Пеперудо,

в шатрата на моето сърце!

Изпразних я от всичко друго, само заради Тебе

за да не се нараниш в някоя умна глупост...

Божествеността е лесна като дишането

тя ме прави, откъм дома ми,

господар на всички светове!

Няма нужда да снова като побъркан

по съмнителни пътища, хора и сърца.

Защото единствено моето сърце за мене е

светлината на всички светлини.

И ти, мое сърце,

биеш като новородено всеки път,

когато срещнеш друго, родено от **Бога**!

Обичай Го с цялото си сърце,

ум и душа,

за да може Той

да влее в душата ти **дух**.

Неговото Око в теб ще запламти

през всичките воали.

Виж: целият космос

ще стане твой собствен дъх от пламък!

Истинските влюбени,

които живеят в къщата на **Любовта**,

са нощни пеперуди, луди по Пламъка.

Към огъня на греещото Му лице,

бързо полети и ти, мое сърце!

Той иска да се подпалиш вътре в Него!

Открий в беса на космичния пожар

сладостната градина на Безсмъртието.

Отвъд тази огнена пустиня

има и други, много по-диви.

А после отвъд тях –

Царства, Царства, Царства без край!...

Ти искаш ли, най-сетне, да **пристигнеш**?

Все още знаеш тъй малко...

Виното на Любовта е вечно –

продължавай да го лееш без замисляне!

Време е!

Тичай сега в къщата на опиянението! –

Там, в самия край на Пътя,

живеят всички влюбени.

Тичай там сега!

Влез – и Чашата грабни!

Лудостта отваря за теб обятия,

с ръце засмени.

Грижѝ се за духа ми,

в часа на неговото изпитание!

Бди над сърцето ми

при всяка негова жестока агония за любов!

Това, което и най-лудата фантазия

не може да си представи,

и пред което даже знанието на боговете

е напълно безсилно,

сега се вля от Теб

в моята душа обезумяла!

Смел бъди – извадѝ с едно дръпване

тръна на страховете

от своето сърце.

Открий в Тишината

Розовата Долина на своята душа.

Любовта е Слънцето,

което глупавите затулват с облаци от глупости.

Спри се за миг –

и подпали със взрив тия облаци,

за да изчезнат мигновено и завинаги!

Хората дрънкат за "сдържаност",

за "благочестие",

за "порядъчност"...

Аз обаче тайно написах

на една от техните врати:

"Вие мислите, че знаете нещо,

но отдавна сте умрели!

Вие мислите, че **виждате**,

но страхът и злобата

отдавна са изяли вашите очи..."

Какво имам да печеля аз или да губя?

Та аз съм самият буен живот –

най-нормалната изява на Любовта.

Аз съм тишината на вечността.

Аз сам поддържам и храня

своето сътворение,

като не очаквам, а **извирам**.

От **мен** само зависи

да са щастливи всички

и ти, и Тя, и всички останали;

всички любовни шепоти,

и взривът и тишината между тях.

Душата полита

към света на Вечния,

за да спечели сърце

отвъд всяко "ама", "как" и "защо".

Великата Тайна,

която всички крият до смърт,

изведнъж ще изпепели

всичките прикрития!

Ако искаш да откриеш Вечния Живот

и да заживееш в лазурната свобода

на любовта без вторачване,

взриви оковите на мисълта за себе си!

Без страх от загуба и болка,

правѝ всяка стъпка като сляп над бездната –

и рискувай **целия** себе си,

без замисляне.

Не си мисли,

че нещо тепърва ще ме убие!

Предишното ми "аз" отдавна

е унищожено до атом

от водопада на Любовта.

Ако те убие вулкан или чума,

но ти пак се родиш обикновен като другите

и пак запламтиш за глупости, а не за Любов,

това ли е било смърт и възраждане?

Старото ми "аз" бе убито завинаги

от циклона на любовта към всички.

Никой не знае кой съм!

Никой не може да ме открие!

Никой не може да ми навреди!

Никой не може да ме затрие!

О, безсмъртна Любов!

Ти ме изтръгна нагоре завинаги

от бездната на мисълта за **себе** си!

Стрелите на Съдбата се сипят

само над вехтите парцалени кукли,

които живеят със страх за **себе** си.

Позволи да бъдеш съкрушен –

и ще намериш вечно убежище в Мене!

Прави се на уязвим като Мене –

и ще вкусиш Моята Мощ.

Величието Ми е вечно,

но във всеки крехък цвят треперя от слабост.

Силата Ми е безсмъртна –

но безброй пъти

приемам смърт на живо!

Без Теб вътре в мен, о Любима,

въобще нямаше да съм жив досега,

поради най-жестоката рана на света –

раната, че си векове наред все с други,

а не при **мене**!

Тези мои сълзи –

те не са ли самата Ти,

която се надигаш в мен

и ме понасяш безмилостно

към отсъствието на Твоята прегръдка?

Никога не ще можеш

да Го видиш,

ако не видиш, че Той си **ти**,

и всеки, в чийто образ сам **Той** идва при тебе,

за да се съедини отново със Себе Си.

Как може капката да стигне океана,

ако не знае, че самата тя е океан?...

"Мълкни и спри дотука!" –

прекъсва ме Той в момента. –

"Не разкривай Тайната с думи!... "

Зеленият Огън

е знакът на Новото Тяло.

Моята Любов и Твоята се любят

в ложето на зората!

Зеленият Огън изблизва

цялата гордост от черепа

и кара всяка моя клетка

да вибрира лудо,

заедно с рая.

О, бедно сърце!

Откъде намираш кураж

да търсиш Вечната Любима,

когато знаеш,

че тук жените са миражи

и погубват милиони като теб?

"Хич не ме е еня! –

каза моето сърце. –

Насечено от тях,

аз ще се събера в **Нея**."

Поглеждам към живота си

и виждам:

Само **Любовта** ми е Любима.

Само тя ми е вечна спътница.

От глъбините на глъбините си,

душата ми извика:

"Не чакайте нито миг –

прелейте Любимата си

в **други** Любими!"

Твоят чар ме примами

до ръба на Пропастта.

Аз полудях завинаги

и престанах да търся **сигурност**.

Тогава Ти докосна сърцето ми,

преобрази ме

и аз станах щастлива глина в ръцете Ти!

Истински влюбеният

е безпомощен и луд през цялата година,

като полумъртво коте на брега.

Без Любов,

всичко е огнен ад без предели.

Когато си влюбен,

съществува ли нещо друго?...

Оглушал от желание,

ти не знаеш,

че Любимият

живее в твоето сърце.

Спри шума –

и ще чуеш в тишината

Неговия глас.

Ако все още външни космоси

и други дрънкулки те интересуват –

ритни ги!

Ако и твоята душа

усети росинката Жива Вода

която блести само на Земята,

слез тука!

Квадрилиони тайни на небесата

няма вече да те върнат назад!

Само **тук** е мястото,

където душата открива

истинската Любов.

Видях Любовта си

да се разхожда сама –

висока, гола и стройна,

и с очи замечтани,

с една звезда в ръцете си...

Скочих да я грабна само за себе си,

или само за някой друг,

а Тя се развика:

"Помощ! Помощ! Крадец!"

Имитирайки другите,

не успях да се открия.

Навътре вгледах се и разбрах,

че единствено аз

знам своето истинско име.

Когато отново излязох навън,

вече бях самият аз.

Щастлив съм тази нощ,

напълно смесен с Нея до атом

освободен от ужаса на отделността.

Танцувам бесен валс с Любимата!

Казвам на сърцето си:

"Недей се тревожи –

ключа за навънка

хвърлих на **дъното** на океана..."

В покой е **този**,

който не се грижи за това,

дали въобще нещо ще притежава

само за себе си.

Неизвестен и непризнат,

той свободен е

от тъгата на света

и най-вече

от себе си самия.

Този, който те вкарва в лудницата,

е твой **приятел**.

Който те изкарва от нея

и те връща в лудницата на света,

е **измамник**.

Който те натоварва

с камàрите си от правила и проблеми,

е твое **бреме**;

но този, който те обича истински,

разтоварва твоите камàри.

Ако не можеш

уханието да усетиш,

не идвай

в градината на Любовта!

Ако не искаш

гол да бъдеш –

не влизай

в потока на Истината!

Стой си в блатото, в което **си** –

недей да тръгваш по нашия път.

О ум, щом ти заговориш,

не мога Мъдрия да чуя.

Дори и като косъм

да си тънък,

пак за тебе място няма!

Пред изгряващото слънце,

и най-ярките светлини бледнеят.

Не се надявай речната върба

с фурми да те дари!

"Искам **целувка** от Теб!" –

каза сърцето ми.

"Да, но цената е **животът** ти!"

Сърцето ми **подскочи** от радост

и извика лудо:

"Кой е попитал за цената?!..."

Глупавите вярват,

че знанието е сила –

но силата на знанието

е само поредната кратуна...

Единственото истинско Познание

е Любовта!

Когато Мистерията **почне**,

само Любовта

може да я следва.

Кажи ми нещо интимно

каза влюбеният.

Нежността в този свят

е нещо тъй рядко...

Невъзможно е да обмениш

магията на Любовта,

с онези, които

са само студ и прах, без душа.

Вървейки в градината

с Любимата,

разсеях се от една вълшебна роза...

Моята Любов се учуди:

"Как можеш да виждаш нещо друго,

да мълвиш даже и молитва,

когато сам Бог и обятията Му

са на един милиметър от тебе?"

Ранният вятър на утрото

е пазител на най-великите тайни.

Не си отивай вечер от тука –

време е за нещо много повече от молитва:

най-сетне, време да се **отвориш**

за много по-истинска нужда!

Не си отивай всеки път от тука!

Вратата на Единствения

е винаги отворена за теб.

Не си отивай да "спиш"

и то все някъде другаде!...

Влюбените странно вино пият,

цял ден и цяла нощ,

и раздират на късчета воалите на ума...

Когато си пиян

от виното на Любовта

тогава тяло, сърце и душа

се сливат завинаги.

Ходейки по Твоя път,

този, който умре за ината си,

ще оживее!

Глупавите казват:

"Не пий от това вино –

ще изгубиш представа за ината си!"

Но кажи ми: как може

човек **трезвен** да остане,

щом от **Твойто** вино

е **отпил**?

"О, Любов Безразсъдна! –

каза сърцето ми

"Ти ме създаде,

подобен на Тебе,

и ме вкара в дреха

от кожа и кръв...

И тогава засади дълбоко в мен

семе от Твоето сърце.

То превърна целия свят

в светилище, където

само **Ти** царуваш!"

Помолих за милувка –

а ти ми отдаде без замисляне.

Цялата себе си до безкрай!

От кого научи

тайната на Младостта и Безсмъртието?

Изпълнена с такава

изумителна щедрост и милост,

о не, ти не си от света на **смъртните**!

Отвъд всичките стъпки на Мъдростта,

аз ще съм свободен завинаги от всичко казано!

Зад завесите,

ще открия **такава** безумна красота,

такова божествено великолепие,

че най-после ще се влюбя...

в мен самия...

Пребита и замаяна

от блъскане в стените на смъртните,

ти изведнъж случайно

попадна на Безсмъртен

и застина в **изумление**!

Но ако нямаш силата

при **него** да останеш,

а после и при **други** Безсмъртни,

все пак, като пияна пеперуда,

помолѝ Бог

понякога да те духва случайно

в кръга на пияните от Безсмъртие.

О, Създателю на **Любовта**!

Отдавам Ти живота си завинаги!

Приеми ме, опияни ме до пълно безразсъдство

и ме избави от света на "разумните",

от локвата на жалките "осигурени"...

Изпепели ме като мълния,

ако някога сърцето ми

пак се спре на нещо друго, освен на **Тебе**

тоест, на Твоите **Безсмъртни**!

Толкова съм пиян от Любов,

че изгубих всякакви пътища

и навън, и навътре в мене...

Изгубих Земята, Луната, Небето...

Не наливай сега **Мъдрост** в ума ми,

понеже ще ми се види **кисела**...

Любов налей, **Любов**!

Право в сърцето ми!

За да изгубя съвсем зрение и равновесие,

та когато се отровя напълно,

да се върна уверено в пътеката към Рая...

Колко хиляди дни

Те възхвалявах с думи –

а не знаех, че това е пълна глупост...

Колко нощи Ти си бил в мен и в любимата,

ала аз не знаех!

Винаги съм мислел,

че аз съм си аз,

а то какво било?

Аз съм бил **Ти**,

а не знаех...

Истинският влюбен

не се бои от нищо –

бъди сигурен в това!

Влюбените са

единственото тяло на Древния,

знай- това!

Любовта и влюбеният са едно цяло.

О, светлина на моите очи!

Щедростта, с която ни заливаш,

е направена от звезден шемет!

И каза ми веднъж Бог:

"Създадох те от **пламъци**

и затова си винаги **пожар**.

Затова си **винаги** с Мен,

но не винаги го знаеш...

Аз съм най-големият Магьосник

и съм те омагьосал завинаги:

да не можеш никога

да дезертираш от **Любовта**!"

Нито аз съм само аз,
нито ти си само ти;
нито ти си само аз,
нито аз съм само ти...
Ти си ти и ти си аз,
аз съм аз и аз съм ти... –
Оох, обърках се изцяло
от тая вярна плетеница!...
Влюбеният
е винаги пиян от Любов.
Той е луд, а Тя – свободна.
Той пее от възторг;
Тя шеметно танцува...
Заклещени от своите мисли,
ние за всичко се тревожим,
но паднем ли долу,
мъртво пияни
от тази възкресяваща Любов –

да става, каквото ще!

Любовта е истинска,

само когато дива мъка и смърт

ни гонят, когато я няма...

Не бихме те нарекли "влюбен",

ако без нея не изгаряш от болка

и все още можеш да съобразяваш и дишаш.

Търсѝ любовта като бесните

като корабокрушенци под водата –

и виж как нищожеството ти

ще се превърне в **Човек**!

Влюбеният не е мюсюлманин,

нито будист, нито светец, нито християнин –

бъди **сигурен** в това!

Единственото богохулство

е **да не си** влюбен!

Тялото, умът, сърцето, душата

въобще не съществуват,

ако не си влюбен, тоест **Човек.**

Стани Човек: влюби се –

и вече никога няма да бъдеш парцал!

Твоята Любов

ще превърне монасите и монахините

в пияни, голи циклони на

Желанието!

Твоята Любов

ще подпали идиотите от пазарите...

Ръцете на скръбта Ти,

че сме все още невменяеми умници,

като крадци ще се проврат навсякъде

и ще ни сграбчат

и в този свят, и в другия!

Отворѝ уста за лъжица,

която устата не побира...

За любовно познание се пресегни,

пред което умът е микроб върху микроба...

Има една Тайна

в сърцата на Божиите хора,

която чака **именно** теб!

Дори елохимите

нямат понятие за нея.

Когато за влюбения говорим

в своята поезия,

ние говорим за **Теб**,

о Всевишни!

И най-излъсканото сърце,

на благородник от 900-но коляно,

е само плюнка пред очите на влюбения!

Ако някой глупак те попита:

"Ти пък какво си сътворил досега?... "

Ти му кажи:

"Освен Любов,

какво друго може

влюбеният да твори?... "

Знаеш ли какво си ти? –

Ти си дивен ръкопис

с божествени, ясни букви!

Ти си огледало,

в което се оглежда **сам** Бог!

Цялото мироздание

не е нейде вън от теб.

Погледни вътре в себе си

всичко, което поискаш,

ти си вече **това**!

Това тук

е един обикновен празник на

влюбените!

Тука няма висш и нисш,

няма учен и невежа,

няма никакви степени и молитви,

няма дискусии и перчения на умнѝци.

Тук може и да си напълно

неграмотен;

тук няма мъдър учител

с наставления.

Това е просто празник на

лудите от любов:

пълно е с "грешници",

унижени и оскърбени,

и щастливо полудели мъже и жени...

Просто, това е **Раят**

нормално празненство на влюбените.

Неведнъж нарекохме Руми "българин", а той може и да е тракиец по произход. Не сме го измислили ние, срещат се и други подобни мнения. Той е роден в град Балк в Афганистан. Защо враговете на човечеството и днес искат да унищожат този народ и разориха тази свещена страна, започва да се изяснява. Афганистан хвърли атомна бомба с света учението и поезията на Руми. То "развращава" всички, които не искат да бъдат повече да продават и да се продават, да са жертви на егрегори.

Защо беше и войната в Босна? Кой иска да затвори устата на богомилите, приели Корана проформа, само защото сред мюсюлманите е имало владетели с душа, а "християнската" църква ги е унищожавала до крак като "сектанти" и "еретици"?

Не ни ли преследват с тия две щампи и днес хиляда години след това?

по-долу, само за размисъл и не от някаква мания за етническо превъзходство, цитирам без никакви ангажименти откъси от едни сведения и после разговор на тази тема в:

http://sparotok.blog.bg/politika/2011/08/07/kakvooz-nachavatimenatabalhbalhara.797705

КАКВО ОЗНАЧАВАТ ИМЕНАТА БАЛХ, БАЛХАРА ?

Някой може да се запита – Добре, но как са попаднали тези траки в Азия, защо не знаем за това? В интерес на истината, има огромно количество данни за тракийското присъствие в Средна Азия. Защо нашите учени не ни уведомяват за тях, е загадка и за мен. Все пак, не става дума за един съмнителен извор, а за цяла плеяда стари автори. За тракийски поход към Индия свидетелстват Филострат, Еврипид, Хигиний, Цицерон, Сенека, Аполодор, Овидий, Нонус, Плиний, Страбон... Луций Ариан пък разказва, че преди идването на тракиеца Дионис в Индия местното население било номади, непознаващи градове. Обличали се с кожи, ядели кора от дървета и сурово месо. Тракиецът им дал огъня, научил ги да орат и сеят, да строят, да коват, дал им също закони и религия, като разбира се поставил себе си начело на новия пантеон. С други думи, според Ариан, Дионис е основателят на древната индийска цивилизация...

Това си е повод за гордост, но кой да представи на българина тези важни данни, от които се разбира, че корените ни са на Балканите, и че от тези земи част от нашите деди са мигрирали на Изток и са цивилизовали местното население.

Да се върнем обаче на Балх и по-старото название "Зариаста" и да видим какво е значението им. Смятам, че Зариаста е чуждото предаване на зарящта, т.е. светла, река. В Зариаста коренът е ЗАР, той отговаря на тракийската дума ЗАРтас – светъл, златист. Балх явно е свързано с понятието бял, светъл, тук тракийската дума балиос бял пасва прекрасно.

Тракийски хидроними в Балх не биха ни учудили изобщо, ако някой в миналото си бе направил труда да ни уведоми, че множество тракийски племена са обитавали този регион и че има над десет исторически извора за тракийски поход в Азия...

КРАЙ БАЛХ ИМА И ТРАКИЙСКИ ороними названия на планини. Който е, чел книгите на П. Добрев, знае за българската планина Имеус/Имеон. Това, което господин Добрев пропуска, е че Имеус/Имеон е най-древното тракийско име на Стара Планина, споменато още през VI век пр. Христа. Топоним Имеус/Имеон има и в земите на илирийските венети, които са близки роднини на траките...

Като столица на българското население в предпланините на Памир и Хиндукуш, градът е бил внушителен. Ако питате съвременен афганистанец за Балк, ще ви отговори: "Майката на всички градове!". Така са го наричали в древността, така е останал и до днес. Наричали са го също и "Перлата на Ариана".

В едно руско предаване за съветско-афганската война даваха развалините на Балх. Крепостните стени представляват огромни глинени валове като хълмове, от които се открива панорама към равнината, и в които се виждат неголеми гнезда окопите на руските оръдия. Кадрите бяха от хеликоптер, за да пояснят хода на битката.

За стените на древен Вавилон казват, че били толкова широки, че върху тях можели да се разминат две колесници. Предполагам, че стените на Балк достойно са им съперничели.

Запазени колони от столицата на Балхара - Балх, със любопитни орнаменти...

Страната Балхара

Сведения за тази българска държава срещаме в редица исторически извори. В първия книжовен паметник, написан на санскрит Ведите, а поточно в "Атхартва веда",пише, че на север от Индия живеят народите булинги, балхики, врики, хунга и хети. В "Махабхарата" (VII – X в. пр. Хр) балхиките (болхики) или болгите са сред най-споменаваните имена – над седемдесет пъти. В "Латински анонимен хронограф" пише, че българите произлизат от сина на Ной Зиези, а в арменската география "Ашхарацуиц" (VII век) българите, заедно с масагетите, са споменати като най-развитите народи в Централна Азия. От описанията, които има в тези и в други писмени източници, става ясно, че тази българска държава е обхващала планината Имеон (Памир, Хиндукуш, Тян Шан), земите на запад от нея, както и Таримската котловина между северен Тибет и Тян Шан. На запад и югозапад са се намирали и други арийски народи, на североизток – хуните и на изток Китай. Нейната столица е бил град Балх (в днешен северен Афганистан), който е бил наричан "люлката на царете". Българите оказват огромно

културно влияние в тази част на света. През XVII в. пр. Хр. китайците заимстват от българите календара, както и различни строителни умения и познания в областта на военното изкуство. Около 1800 г. пр. Хр. ариите, идващи от Памир и Хиндукуш, завладяват северна Индия. В индийските източници, държавата Балхара се е славела с бързоногите си коне и красиви бойни колесници. Отделна прослойка от българите са били духовни учители и пазители на знанията (брахмани). След завладяването на северна Индия те осъществяват жреческата власт и разделят обществото на три съставни части – жреци, военни и производители.

През IV в. пр. Хр. до Балхара достигат войските на Александър Велики. Въпреки че печели някои битки, на великия пълководец не се удава да завладее трайно българската държава. Македонска армия е изтребена до крак от българите, а Македонски е принуден да сключи мир и 10 000 свои войници да ожени за местни девойки.

Апостроф в чата: Хм, ако и Заратустра е тракиец, тогава нали името му ще е тракийско, а то не е. Нещо ти куца теорията, брато:)

Добре де, не видя ли сравнението на хидронима Зариаста с тракийската дума ЗАРТАС златист, светъл. ЗАРТАС обяснява мидийското име ЗАРТОШ (Зороастър, Заратустра).

Според една индийска легенда, не само жителите на Балхара, но и мадрите – техни близки роднини, са имали твърде висок и благороден произход. „Мадрите – пише проф. К. Мушра – са били ведически народ с високи позиции, което личи от това, че тяхната държава е посочена като център на ведическата наука... Близки техни роднини са били племената от съюза Шалва, едно от които се наричало

Мадракара. Царят, който управлявал Мадра по време на събитията, описани в „Махабхарата", се нарича Шаля, и носи прозвището Балхика /т. е. цар от Балх/. Това показва, че народът, който той оглавявал, се е преселил в Северна Индия от Персия или Бактрия /Балх/ и се установил в Пенджаб... Високият произход на това племе личи и от вълнуващата история за неговата принцеса Савитри, възпята в индийския епос като олицетворение на най-висок морал".

За духовната издигнатост на някогашните жители на Балх говори и един кратък епизод, разказан в арабската поема „Калила и Димна". Веднъж двама мъдреци от Балх отишли на гости при един индийски цар, който любезно ги поканил в своя дворец. Но когато влезли в двора, едно говорещо папагалче им казало, че царят наскоро бил изгонил вярната си жена. Затова, когато те прекрачили прага на двореца, благодарили за поканата и веднага се обърнали да си вървят. „Но защо?!" попитал учудено царят. „Царю, ние научихме, че ти си прогонил най-предания си човек, а нашите обичаи ни забраняват да седим на една маса с такива хора." – отговорили мъдреците от Балх.

В македонски форуми и блогове се сравнява знамето на Татарстан и на България. Факта, че и двете знамена са съставени от три цвята – БЯЛ, ЗЕЛЕН и ЧЕРВЕН, е причина да наричат българите татари, монголи, тюрко-татаро-монголи и други подобни, и че българите дошли от Татарстан. Много съм благодарен на тези, които са започнали да сравняват защото те ме накараха по същия начин да сравня няколко други знамена, на страни пряко свързани с разселението на българите по света.

Нека започнем да сравняваме знамената:

1.БЪЛГАРИЯ - БЯЛО ЗЕЛЕНО ЧЕРВЕНО

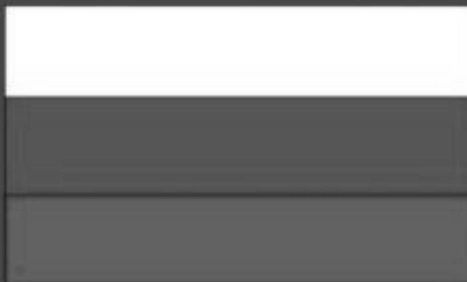

Българския Трибагреник – Бяло, Зелено, Червено е избран от Раковски за да напомня трите свещенни арийски цвята. Причина за това е факта, че Раковски като учен филолог-лингвист познаващ из основи френския, латинския, гръцкия, турския, румънския и руския езици, е наясно с това какъв е българския език в своята основа. Раковски е един от първите български учени правещи сравнения на еднакви думи от Българския език с думи от Санскрита(Самскрит) и с думи от Авестийския език наричан от Раковски Зендски език (от Зенд-Авеста).

2.ТАРАРСТАН (ВОЛЖКА БЪЛГАРИЯ) - БЯЛО ЗЕЛЕНО ЧЕРВЕНО

- 2.1.ИДЕЛ-УРАЛ – БЯЛО ЗЕЛЕНО ЧЕРВЕНО

(Идел-Урал е мюсолманска държава на териториите на Волжка България, отцепила се от Русия по време на руската революция)

- 2.2.КАЗАН - БЯЛО ЗЕЛЕНО ЧЕРВЕНО

(Столица на волжките българи след разрушаването от татарите на столиците Биляр и Болгар)

3.ИТАЛИЯ - БЯЛО ЗЕЛЕНО ЧЕРВЕНО

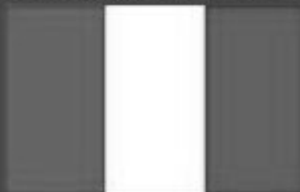

(Българите на Алцек отиват в Италия, а също така големи групи българи се заселват там 150-200 години преди него.)

4.УНГАРИЯ - БЯЛО ЗЕЛЕНО ЧЕРВЕНО

(Създателя на Унгария[Оногурия] - кан АРПАД е син на кан АЛМУШ от рода Дуло, кан на ВОЛЖКА БЪЛГАРИЯ. След приемането на исляма в ВОЛЖКА БЪЛГАРИЯ кан АРПАД начело на маджарите и част от българските племена отива в Панония. В Панония и Трансилвания са останали и част от българите на Кубер. Името на унгарската етническа група СЕКЕИ живеещи в Унгария,Сърбия и Румъния се сързва с прабългарската група ЕСЕГЕЛ.)

5.ЧЕЧНЯ - БЯЛО ЗЕЛЕНО ЧЕРВЕНО

(Чечня се намира при един от най-ранните български градове между Каспийско и Черно море – Балкар-балк и Балх на територията на Стара Велика България. А ето още малко връзки България-Чечня - БЪЛГАРО-КАВКАЗКИ КУЛТУРНИ ВРЪЗКИ В МИНАЛОТО)

6.АБХАЗИЯ - БЯЛО ЗЕЛЕНО ЧЕРВЕНО

(Абхазия е автономна област в северна Грузия и граничи с Карачево-черкезия! В кавказките планини са първите сведения за българите в европа, като на територията на днешна Грузия и северно кавказките републики е имало и са преминали множество племена числящи се към прабългарите - Есегел, Дучи-Болгар, Ванаиди, Алани.)

7.АРМЕНИЯ - БЯЛО ЗЕЛЕНО ЧЕРВЕНО

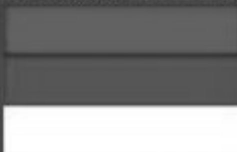

(В Армения се преселват Ванандовите Българи, като според арменските

хроники участват в редиците на арменската армия. Първото знаме което избират по време на освободителните за тях руско-турски войни е обърнатия вариант на българското, но впоследствие и в резултат на руските пан-славянски идеали, знамето на арменците избрано различно от славянските цветове! По същия начин от Русия в България идва трикольор със славянските цветове БЯЛ, СИН и ЧЕРВЕН - Самарското знаме!)

8.БЕЛАРУС - БЯЛО ЗЕЛЕНО ЧЕРВЕНО

(Името на Беларус е свързано с думата БЯЛ! Много от българските градове в Стара Велика БЪЛГАРИЯ и Дунавска БЪЛГАРИЯ са наричани БЪЛГРАД, тоест град на българите. При славяните името Бългрaд преминава в Белград и Белгород, като връзката на БЪЛГ с цвета БЯЛ я има и при градовете БЕРАТ(Албания) и АЛБА ЮЛИЯ(Румъния), които дълго са били български градове през средновековнието. От друга страна, първата руска столица град Киев е създаден по времето на Стара Велика България и се е наричал първоначално АСКЕЛ а по-късно БАЩУ (Аскел е дядото на Кубрат, а Бащу означава баща, тоест това вероятно е бил града-резиденция на кан Аскел). Месното му население е било хуно-българско и там първо е управлявал кан Джураш Мазгут, а след това кан Самбат,брат на Кубрат,е съуправлявал областите Дулоба и Само. След разпада на Велика България,на това място остава ЧЕРНА БЪЛГАРИЯ от която по-късно на север към Волга отиват Волжките българи!)

9.БУХАРА - БЯЛО ЗЕЛЕНО ЧЕРВЕНО

(Бухара е област в Узбекистан населена с таджики намираща се на териториите на Балхара/Бактрия. В близост до Бухара по протежение на река Амударая се намират руините на може би най-старата световна цивилизация - Оксуската! От тези територии се смята, че е започнало разселението на индо-иранските народи - Перси, Арии, Балхи, Миди, Согди, Масагети, Саки. Амударая е определена в българските хроники "Джагфар Терихи" като мястото от където произлизат българите, там е наречена АМУЛ, а гърците я наричат ОКСУС.)

10.ТАДЖИКИСТАН - БЯЛО ЗЕЛЕНО ЧЕРВЕНО

(Таджикистан се намира на териториите на Балхара/Бактрия. Таджиките имат ирански произход и език.)

11.ИРАН - БЯЛО ЗЕЛЕНО ЧЕРВЕНО

(Иран е наследник на персийските държави.)

11.1ТАЛИШИ – БЯЛО ЗЕЛЕНО ЧЕРВЕНО

(Талишите са етнос с ирански произход, обитаващ Северен Иран и Югоизточен Азербайджан. Те са потомци на древните мидийци от държавата Мидия съществувала от 7 до 4 век пр.Хр. По време на арабските завоевания тази територия е наречена Азербайджан [т.е. "земя на вечно горящите огньове", от "зар" – светлина, огън, заря].)

12.КЮРДИСТАН - БЯЛО ЗЕЛЕНО ЧЕРВЕНО

(Ираноезичен народ с ирански произход)

13.ПЕРСИЯ - БЯЛО ЗЕЛЕНО ЧЕРВЕНО

(Един от Арийските народи населяващи областта Ариана)

14.УЕЛС - БЯЛО ЗЕЛЕНО ЧЕРВЕНО

(Дракона идва от знамената на САРМАТИТЕ воюващи в редиците на римската армия в Англия. Предполага се че Ланселот и войниците му от легендата за Крал Артур са Сармати)

15.БАСКИ - БЯЛО ЗЕЛЕНО ЧЕРВЕНО

(Баските са може би най-ранния западно европейски народ, като се смята, че са най-чистите келти. Келтите от своя страна са една от двете най-големи групи от разделилите се около 5600г.пр.хр. прото-индоевропейци. Втората голяма група са индо-иранците)

Последните две знамена,който е необходимо да се включат в списъка, са тези на Ирландия и Индия. Въпреки това, че при тях третия цвят е оранжев,има много неща които сочат пряко произхода им.

16.ИНДИЯ - БЯЛО ЗЕЛЕНО ОРАНЖЕВО

(За Индия се знае, че в нея през древността се заселват Арите или така Кардамити, а в Индия остава и царската титла "Балхара"!)

17.ИРЛАНДИЯ - БЯЛО ЗЕЛЕНО ОРАНЖЕВО

(Древните ирландски легенди говорят за Народа БОЛГ - FIR BOLG, който отива в Ирландия и се заселва там. Една от теориите за произхода на името на този народ е, че произлиза от името на келтското племе БЕЛГИ, а то от своя страна произлиза от прото-келтската дума БЕЛО, която означава "СВЕТЪЛ" или "ЯРЪК". Връзка с индо-иранския произход е също и пълното съвпадение на цветовете в замената на Ирландия и Индия, и името на станата ИР-ЛАНД; тоест,страната на ИРИ-те или АРИ-те, както е и при ИРА-Н)

Заключенията за това уникално съвпадение на цветовете в знамената всеки може сам да си направи… А моето мнение по въпроса е, че знамената ни са едно доста добро допълнение към теорията за произхода на българите. Въпреки че избора за цветове е бил независим за всяка една страна от тези, факта, че точно тези страни са си избрали точно тези знамена говори много само по себе си…

Ще добавя още две знамена и един герб, но те са само с два цвята - като на мартениците.

18.ГРУЗИЯ - БЯЛО ЧЕРВЕНО

(Освен, това което пише по-горе за Абхазия, Грузия я слагам тук основно заради герба ѝ и заради едно генетично изследване, поръчано от чувашите в Република Чувашия, които се смятат за наследници на Волжките Българи. Та резултатите от това изследване, освен че разграничават чувашите от българите, показват и кои са най-близките народи на българите генетично. Това са ИРАНЦИТЕ, МАКЕДОНЦИТЕ, РУСНАЦИТЕ и ГРУЗИНЦИТЕ. Ето и линк - http://www2.ku.edu/~lba/Chuvash_HLA.pdf, като всичко това се вижда най-ясно на фиг.4 и фиг.5. Името на Грузия на грузински се изговаря САКАРТВЕЛО/Sakartvelo/, което ми напомня нашата планина САКАР)

19.ПОЛША - БЯЛО ЧЕРВЕНО

(Полша е може би единствената страна,в която Сарматите са смятани със сигурност за прародители. От 16в. до 19в. в полското кзяжество съществува така наречения САРМАТИЗЪМ. Това е един вид кастово деление,при което Шляхтата - аристокрацията, която била 10-30% от населението, - се деляла от простолюдието: славяни и литовци. Подобно кастово деление има и в Дунавска България между българите и славяните, а също така и в Индия, където и досега е в сила кастовото деление и е пренесено там от Арийте! Сарматите са били разделяни на европейски и азиатски, като най-вероятно европейските са полските сармати, а азиатските са тези,с които се смесват българите.

20.ХЪРВАТИЯ - БЯЛО ЧЕРВЕНО

(Хърватите са народ, който исторически се придвижва на картата на евроазиатския континент заедно с българските племена или като едно от тях. Името на кан Кубрат се споменава и като Курт или Корват, което е

почти аналогично на името на хърватите! През последните години в Хърватия се изследва алтернативната теория за иранския произход хърватите, като тя ги свързва с древно-иранския народ Хуррити! Освен това,в Авестийския календар на най-ранните индо-иранци,третия месец от годината и шестия ден от месеца се нарича ХАРВАТАТ, като това е името на божеството на съвършенството и здравето. По същия начин името на българския кан Кубер има аналог в индийската митология,където срещаме бога на богатството,наречен КУБЕР. Символиката на герба на Хърватия е красноречива - шахматна дъска! За шахмата се знае, че произлиза от Персия или даже от по-ранната индийска игра ЧАТУРАНГА, като корените и могат да си търсят при ранните индо-иранци! В шахмата е заложена борбата между доброто[бялото] и злото[черното],произлизаща от философията на Зороастризма или Огнената религия на древните индо-иранци Авестийци (Авеста е "библията" на зороастризма). Смята се, че шахмата е дошъл в европа с арабите, но с оглед на иранския произход на българите е много вероятно да е донесен от тях. В подкрепа на това говорят две неща. Първо,в Дунавска и във Волжка България, при разкопки на първите им столици, са намирани шахматни фигури. И второ, българската армия се е славела с много добра тактика и водене на битките, която им позволява да побеждават най-силните армии на времето - монголската и римската! Тези военни тактически и стратегически умения явно са придобивани и усъвършенствани с накаква военна игра, вероятно - древния български шахмат)

МЕЖДУ ДРУГОТО, В РУСИЯ има един много красив град Зарайск (на снимката). А в съвременните мистични текстове се говори за едно ново висше тяло на човека "заритото тяло"...

ВТОРИ СЛУЧАЙ С "ЧОВЕКА от булеварда" след няколко години. Имах един приятел от Братството, който беше семеен, и аз отидох на гости у тях. Запознахме се с жена му, и още от първия миг се установи много силен душевен контакт с нея и прескочиха искри. Те започнаха все почесто и почесто да ме канят. После разбрах, че поканите са по нейно желание. Нейната душа беше очарована от нашето приятелство – тя намирала в него нещо, което не била виждала в съпруга си. Този приятел обаче помръкваше все повече и повече, когато ходех у тях на гости. Той усещаше нейната необикновена и спонтанна емоционална реакция към мен. И аз започнах съзнателно да страня от това семейство, за да не го разваля. Исках да не огорчавам този приятел, защото той я обичаше.

Минаха месеци, не мога да кажа колко време. Един ден тя ми се обади по телефона и каза: "Ела ми на гости, аз се разведох!" Бях удивен, но факт. Слава Богу, че нямаха деца. Започнах да й ходя на гости. Бях вече преодолял моето старо разбиране за отношенията между мъжа и жената, и моята готовност да бъда вече мъж почти нямаше вътрешни препятствия. И все пак, едно кътче в мен беше още несигурно и аз още се борех със себе си, защото нямах окончателна позиция по този въпрос – това е един много бавен процес на осъзнаване. Който не е чел книги за монаси,

за така наречените "светии" и "брахмачари", той не знае колко тежка съдба е тази, която понякога завършва с израждане и даже със смърт.

най-после дойде ден, в който с нея почувствахме, че няма да ни се размине. Аз обаче разбирах нещата така – че ако допусна такава връзка, това ще доведе неминуемо до брак, защото съвестта и етиката ни повеляват това. С други думи, тя щеше да бъде непременно моята съпруга, ако Небето допуснеше ние да стигнем до края. И така, при всяка наша следваща среща вълнението ни ставаше все по-силно и всички наши духовни разговори бяха само някакъв параван нещо, което може и да имаше мъдрост и значение, но беше само някакъв претекст. Всеки ден почнахме все по-близо и по-близо да сядаме на кревата един до друг... И след като остана само един сантиметър, аз изведнъж скочих и си тръгнах, а нейният глас ме застигна: "Утре си тук, нали?" Казах: "Да." – "В колко часа?" – "Ами, в еди колко си. "

И на другия ден аз тръгвам, чувствайки, че вътрешно крепостта е предадена, т.е. последното ми колебание е изчезнало и аз отивам с ясната решимост, че оставам при нея или тя идва при мене и ние неизбежно ще се оженим – и край... Никога не бях в състояние да си представя, че такова нещо няма да има такъв логичен завършек – женитба. Всичко останало е "безнравствено"...

И така, приближавам се аз до вратата на нейната кооперация, чиято врата беше на ъгъла на един булевард, пресичащ се с една улица. И в момента, в който ще стъпя, за да вляза във вратата остават ми само две крачки – ненадейно от пресечката изскача, завива и застава срещу мене **този същият невероятен Човек** – същият, който бях срещнал на булеварда с другата приятелка. След няколко години!

Пак **булевард**... Варди ме от булки... И третия път ще е така... Значи ли нещо това?... Дали това не е символ на "Човека от Магистралата", от която не бива да се отклонявам, и да изпадна в някоя яма или сокак на кармата?... Първия път нямаше пряка опасност, защото съм бил предпазен чрез "калугерството" си, но ако не бях, нямаше ли още тогава да се яви Свещеникът и да ми каже "Не"?...

Абсолютно същият човек: черното расо, **неговата** осанка, **неговият** профил, **неговия** поглед! Той беше изчислил тъй прецизно появяването си и стъпките си, че ако бях направил тази крачка, щях да се сблъскам с него. Как изскочи, откъде изскочи?... Как така изведнъж?! Аз мисля, че човек, който разбира добре езика на Небето, не би влязъл в този вход и не би се качил на този етаж. Аз направих "кръгом марш" – бях добре обучен в казармата и го направих идеално и без нито миг спиране... Със същата скорост и устрем, с които идвах към този вход, се обърнах на 180 градуса и айде обратно... Сигурно е било много смешно като Швейк... Тази приятелка много скоро след това зачена от друг и си роди дете. Отново се ожени и после се разведе и т.н.

Искам тук да поясня нещо. В моите спомени и разкази ще прави впечатление нещо, че постоянно разказвам и говоря за **приятелки**. Това е било така, така е и така ще бъде винаги поне в този живот. Говоря за **мои** приятелки, за **наши** приятелки; но и други хора, които вървят в този път, са наблюдавали и виждат, че сестрите, приятелките на духовните мъже, са много повече, отколкото мъжете, и че това не се дължи само на астрални емоции.

Третата ми среща – и последна – с този удивителен адепт, беше подобен случай. Става дума за една приятелка от Братството, с която сме много близки и се обичаме и до ден днешен. Беше започнала една история между нас, която

малко остана да се превърне също в женитба. Ние бяхме вече стигнали до момента, в който уговаряхме кога ще отидем да се разпишем. И аз, понеже исках да се изпипа всичко съвестно, казах: "Добре, но дай да го направим точно на Новолунието – нали сме астролози, не можем да се разпишем на разсип ... " Тоест, още не бях разбрал, че е много по-добре човек да се разпише на разсип на Луната за всеки случай... Аз постъпвах съвсем съвестно... И тя ми повярва. Но **аз** не си вярвах. Не съвсем, защото имах своите вътрешни колебания и причини. Тоест, от една страна много радостен и щастлив, от друга – преживявам вътрешна драма, защото все още тегне тази идея за аскетизма в мене. Освен това аз не съм напълно уверен, че трябва да оформим чувствата си чрез брак, въпреки че ми беше много близка. Нашите характери, независимо от идейната ни близост и това, че сме отраснали в Братството, са доста различни. Аз много я измъчих, много я унижих, без да искам, но не съм разбирал какво правя. Не искам да се оправдавам, но тя наистина преживя тежки неща с мене. Добре че не бяхме стигнали до края.

Единственото нещо, което й казах като "резерва", е че няма да се оженим, че няма да сключим граждански брак на новолунието, само ако Небето не се намеси по абсолютно очевиден начин, за да ни спре. Тоест, аз си отворих една задна вратичка или я отворих за **двама** ни, защото човек не защитава само себе си.. Тя обаче беше толкова уверена, че ще направим това, че вече си беше приготвила всичко, включително и булчинската рокля. И ние наистина можехме да бъдем една добра братска двойка, едно семейство за пример, защото това е много трудно с външни хора. Тя обиколи половината свят с очевидния си талант и големите си качества като човек от Братството. Така че, в нормални условия ние бихме могли да бъдем едно семейство като

модел за мисионерство по света. Но това не можа да ми стане първи мотив..

И какво се случи? Ето, тече последният ден, вървя аз по улицата, отивах към къщи – бях наистина объркан. Не искам да кажа нищо лошо за тази прекрасна приятелка, но с цялата си душа чувствах, че като че ли отивах "на заколение". Усещах със всичката си сила на интуицията, че това е един неправилен ход, който може да бъде фатален и за двама ни, защото ние може да сме близки приятели и да се обичаме, но има души, които са крайно различни; а най-важното е, че има неща, които не са определени. Ако нещо не е определено, не можеш да го постигнеш и да се скъсаш – никаква хармония, никакво щастие! **Има** нещо силно и хубаво в един период, но след това то ще бъде отнето. Но Земята обикновено е място за самодейност.

Започвам за слизам в един подлез на бул."Г.Димитров", за да мина от другата страна. Слизайки не бях изминал и три стъпала, аз вече виждам себе си потънал дълбока депресия, "всичките ме гемии са потънали" и излъчвам дълбоко душевно нещастие, защото съм дал обет, а чувствам, че не е по волята на Небето.

Пак повтарям – имах най-добри чувства към тази приятелка и затова бях твърдо решен да изпълня обещанието си и да се разпишем, въпреки че до този момент не бяхме имали интимен контакт.

В същото време, отдолу, по стълбите, виждам как се изкачва **този, същият Човек**! Отново една среща след няколко години време – след случая, за който разказах преди това. Ние никога не бяхме си говорили с този човек. Той не ми бе казал нито една дума през всичките тия години. Нито пък аз знаех кой е той. Но този, третият и последен път, в който той ме срещна, този път той повдигна дясната

си ръка. Лицето му беше крайно строго и навъсено. Никога не бях виждал как може един духовен човек да бъде толкова много загрижен, навъсен и строг, даже гневен. Всъщност, той не ме погледна. И това беше много странно. Не ме погледна в очите – той гледаше надолу, обаче вдигна дясната си ръка и я размаха толкова интензивно с повдигнат пръст, с такава закана към мене, а нямаше никой друг там, че аз разбрах всичко – това се отнасяше лично за мене. Още слизайки в подлеза, където обикновено е тъмно, а не при излизането от другата страна – още при влизането в тъмнината на подлеза, мене ме обля ярка светлина! Сто хиляди кила олово паднаха с гръм, израснаха ме крила по 56 метра от двете страни – може би двойни, тройни, четворни... Толкова пораснах, че може би щях да пробия с глава подлеза... Аз се затичах, и като излязох от другата страна – още по-голяма светлина, лекота, щастие, свобода – **край** на обещанието!

Когато още същия ден или на другия ден отидох да й съобщя, че Небето се е намесило, нейната реакция, нейната криза и нейното нещастие – аз просто не искам да ги описвам с думи... Наистина, сигурно съм много виновен за тази близка душа, но **такъв** беше случаят.

Този невероятен Свещеник може да се оприличи на Мелхиседек

Когато описах на бате Крум случая с този необикновен свещеник – за това, че той толкова много ми приличаше на Учителя и за това как той ни спаси от един нещастен брак и му разказах и за предишните два случая, той затвори очи, съсредоточи се и каза: "Учителят има тайни ученици, които не общуват пряко с познатото ни Братство, но които живеят навсякъде по света и вършат своята работа смирено и всеотдайно."

ПРЕП. КНЯЗЬ
ДАНИИЛЪ МОСК.

Изкушавам се тук да включа едно много интересно сведение за един странен народ в Китай не защото са напълно безгрешни, а понеже има и други социални форми на взаимоотношенията мъж жена деца роднини приятели, при които нещастията и престъпността отсъстват напълно. Има твърдения в Словото в България до 1944 г., които са много по-близо до обичаите на този народ, отколкото до морала и традициите на нашия изграждащ се свят. Например че в далечно бъдеще мъжът и жената няма да живеят заедно и че децата няма да знаят кой е баща им, а той ще идва само от време на време и ще го считат за един от любимите приятели на семейството. Оставям засега основния текст на руски език, на места само ще коментирам:

Мосуо очень интересная общность!

Недалеко от границы с Тибетом в Китае проживает небольшая этническая группа мосуо численностью 40 тысяч человек, которую иногда называют «королёвством женщин».

В их крестьянской среде отсутствуют традиционные семьи, и все взрослые люди имеют полную свободу выбора и смены партнёров. Вместо брака существует обычай, по

которому мужчина посещает дом своей любовницы ночью, тайно или открыто. При этом утром он должен уйти и впоследствии не имеет никаких прав на воспитание своих детей, так как главами домов являются женщины, и наследство переходит именно по женской линии. Как правило, мужчины заботятся о детях своих сестёр, с которыми живут под одной крышей. Здесь не знают таких понятий как брак, муж, отец, неверность, измена. Живут Мосуо высоко в Гималаях на высоте 2700 км практически в полной изоляции от остального мира.

По обычаю племени, половое созревание девушек наступает в 13 лет. С этого момента она может выбирать любое количество мужчин какое пожелает. Выбор партнера определяется через танец. На вечер знакомства собирается все население. Девушки одевают длинные юбки, волосы украшают ленточками. И вот настал долгожданный вечер. Юноши чинно сидят на скамейках, девушки сдержанно кучкуются в сторонке все в ожидании музыки. Этот танец

как любовная прелюдия через него танцующие показывают свои чувства, признание и любовь все то, что не могут сказать словами.

Когда девушка определилась с выбором, ей торжественно вручают собственный ключ от своей комнаты. Теперь она может свободно приводить в комнату своего избранника.

Этот обряд называется "цунхун". Юноша должен незаметно зайти в покои девушки и так же незаметно их покинуть. Что бы никто не беспокоил пару, они вешают шляпу на гвоздь около двери. Отец ребенка в его воспитании участия никакого не принимает, малыш даже не знает кто его отец. Ребенок живет с матерью в огромном родовом доме, где зачастую живет три поколения. Большая семья дружно воспитывает детей, старшие сыновья и братья заменяют отца ребенка обучают его всем мужским обязанностям по хозяйству. Безпрепятственые половые связи считаются нормой в племени мосуо, нет замужества и разводов только любовь и крепкие семейные союзы, может поэтому здесь живут столь счастливые люди.

Мосуо, повидимому, во многом правы, особенно, если учесть, что они знать не знают о проституции или изнасиловании. Развод им совершенно ни к чему женщина вольна разорвать отношения в любое время. Да ведь ничего и не изменится пара никогда не жила вместе. Нет общих финансов, общего имущества, нет смысла сражаться за право оставить у себя ребенка. В отличие от прочих этносов Китая, рождение девочки для Мосуо настоящий праздник.

Други за народа мосуо и езерото Лугуху в Китай

Озеро Лугу, помимо своей красоты, известно еще и тем, что там живет небольшой народ mosua. примечательна эта нация тем, что там попрежнему развит матриархат, нет института брака. а также женщины там носят довольно колоритные национальные головные уборы.

Был там летом 2006, путешествовал с китайцами на автобусе...иностранных туристов вообще не встречал там нигде и это удивительно! но это место очень популярно среди китайцев как объяснил гид, он же представитель этого народа, большинство едут за красивыми пейзажами, но многие за доступным сексом

Считается, что местные девушки ввиду сохранившихся традиций матриархата ведут себя с молодыми людьми довольно раскованно, учитывая отношение к сексу в

остальном современном Китае... За чем бы вы туда не ехали посетить это место в любом случае стоит.

Съвършено уникалният дизайн на китайскте платове и дрехи, които мосуанките си ги тъкат и шият сами, не може да се сравни с нищо, познато по света.

Момичетата мосуа редовно се къпят в топлите извори наоколо и в кристалните води на самото езеро Лугухо на 2685 м. надморска височина, на границата на провинциите Юнан и Сичуан. Когато поискат, викат и момчетата и мъжете и се се радват на живота с тях без дрехи. Така че, райове по Земята има и никой не е в състояние да промени разбиранията им и начина им на живот. За разнообразие, плуват и с лодки...

ОЧЕВИДНО, БЯЛАТА ЛОЖА на Земята си има своите обители и в тях се живее без предразсъдъци, щастливо и красиво. Хората споделят: "Моссоа супер, всё честно! Когда человечество будет жить как моссуа, исчезнут такие проблемы нашего так называемого "цивилизованного общества" как ревность, семейное насилие, изнасилования,

сексуальные маньяки, педофилия и другие сексуальные извращения и преступления".

В света е възбуден силен интерес към този уникален народ. Книгата на Петр Гулатов "Запретное Королевство о племени Мосуа в Китае" се продава на фантастични цени и се търси под дърво и камък. Оказва се, че не само ескимосите имат такава висока нравственост и такъв обичай да гледат

на интимния живот свободно и без ревност. Представете си само за миг какво би станало, ако мюсюлмански или православни войски или католичести конкистадори, както във филма "Мисията", нападнат такъв народ и започнат да го изтребват за назидание на благочестивите християнски нации, да го изтезават и "превъзпитават"!.. Ще изникнат джамии, черкви и катедрали, и всяка грешна мосуо щи трабва да се изповядва на свещеника и да търпи наказание, което в арабските и мюсюлмански страни е смърт, както е било и по кладите в средните векове, или убиване с камъни и до днес от старозаветните фанатици. Ето какво казва за народа мосуа в Китай още един европеец, отново руснак:

"Вечером же начинается "полный блуд", по меркам европейцев и жителей РФ... Мужчины вечером, проходя по улице, могут тайно (интрига же должна быть...) забраться в спальню ЛЮБОЙ ДЕВУШКИ или ЖЕНЩИНЫ и заняться радостями жизни.... Но на утро мужик должен вернуться домой к своей мамочке... И на следующий вечер у девушки/женщины может быть, в спальне, на законных основаниях другой мужчина или юноша..."¶[9]

Нещо повече, руснаците, които са гледали един филм за въпросния народ, се удивляват как сутрин всички жени и момичета мосуо са станали още по-свежи и красиви и се усмихват невинно, а мъжете са кротки, щастливи, подмладени и изглеждат като юнаците на Пушкин (цитира го): "Тридцать три богатыря. Все красавцы удалые, великаны молодые, все равны как на подбор. Все красавцы удалые, великаны молодые." ..

---

9. http://www.nn.ru/popup.php?c=classForum&m=forumCutTree&s=67&do=cutread&thread=2237580&topic_id=49569340&year=2012

Коментират още, че там няма нищо подобно на "нравственото" православно семейство в Русия, където мужиците бият жените си до смърт и пият до безсъзнание, а жените също се напиват и пушат без задръжки, понеже са много щастливи от живота при тия религиозни табута, при наложените обществени норми, натоварвания, задължения и порядки... Съвсем не изглеждат като мосуанката на тази снимка...

Пак руснаци споделят, възхищавайки се на рая при езерото Лугухо, че там няма и помен от патриархалното принизяване на жената, идващо от посланията на светите християнски апостоли. Създаването на човека при мосуо е свещен акт и той снема всички предразсъдъци, изисква максимална чистота, красота и вдъхновение при зачатието и най-висша естетическа култура. Ето една снимка от женска стая там, макар и не съвсем ясна, в която се вижда култът към сакралното начало на живота, макар и в случая да са закачили плакати от западни филми и списания...

Ние имаме две ДВДта за Хималаите, там има и филм за този странен народ. Постоянно се говори и за един сериал "Табу", в който фигурира и филм за мосуа. Ето един коментар за него:

ПЕРЕХОДЯЩИЙ БРАК

А это уже Китай, одна из населяющих его малых народностей. В этом глухом углу сохранился матриархат и связанные с ним интересные обычаи. В племени нет слова «свадьба». Но есть понятие «переходящего брака». Когда девочке исполняется 13 лет, устраивают торжественный праздник совершеннолетия. Отныне она вольна любить. В доме ей предоставляется отдельная спальня, куда может придти на ночь ее избранник. Интересно, что у мужчин своих спален нет. И день они должны проводить в доме своей матери, лишь под покровом тьмы уходя к возлюбленным.Количество «браков» (а по сути любовников) неограниченно. Дети живут с матерью, а их воспитанием занимаются братья матери. Нет, они знают, кто их папа, и папа вполне может с ними общаться и дарить подарки. Но если он будет слишком активно стремиться

воспитывать своих отпрысков, дяди могут обидеться и указать на дверь. Племя пользуется дурной славой у соседних народов: "распущенность", "разврат". Но если вдуматься, в подобном укладе жизни есть немало положительных моментов:

никого не выдают замуж и не женят насильно, никто не живет с немилым;

соперничество и драки изза невест исключены;

не может быть матерей одиночек – пусть в данный момент нет мужалюбовника, зато всегда в наличии большая дружная семья;

дети со всех сторон окружены вниманием: мама, папа, обилие заботливых дядей. Сирот по определению быть не может...

Удивителните жени и момичета от този народ не си стоят само вкъщи. Те се явяват и на световни фестивали: По нищо не личи лицата им да са нещастни или порочни и развратни...

И така, в речника си мосуа нямат дума за "брак", нито за "баща" . Бащата не участва в отглеждането на децата за тях се грижат майката, братята, чичовците. Те казват, че в живота им има много предимства: повече време, по-малко стрес, отколкото ако останеха заедно с биологическия баща или въобще със съпруг, по-малко финансова зависимост Това означава и по-малко караници. Там няма и изоставени

жени и деца. Излъчването на здраве, радост и щастие е несравнимо.

Ето това място в Google Earth

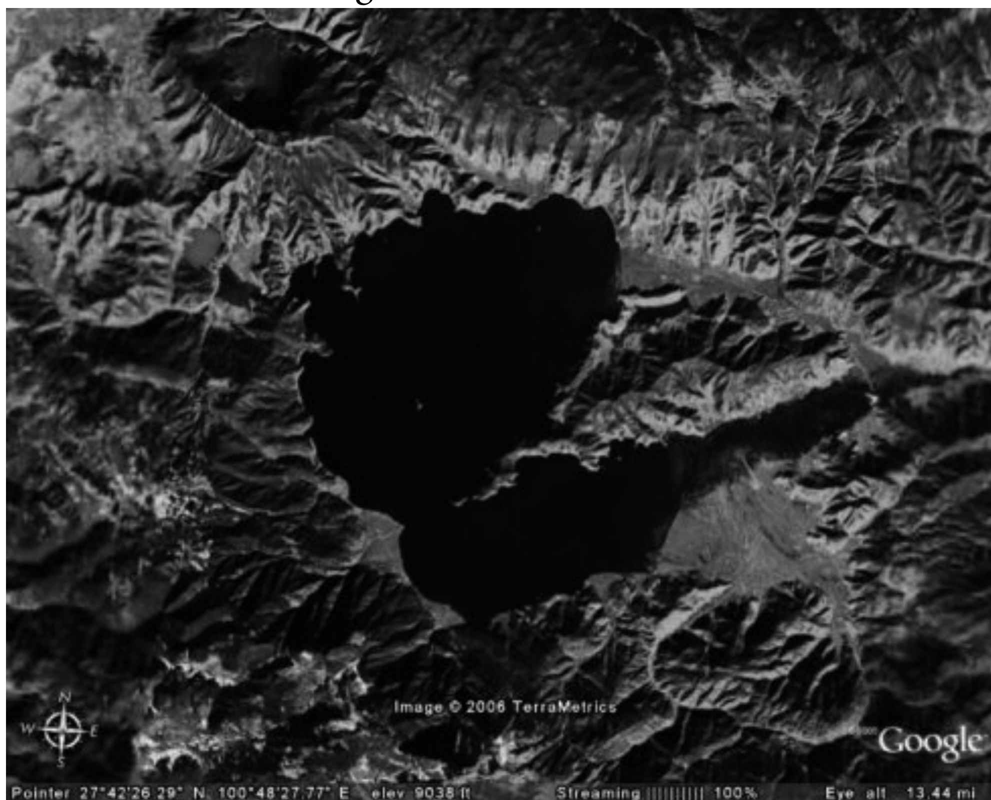

ЧАСТ 6
ПОСЛЕДНА ЧАСТ НА СПОМЕНИТЕ

След като завърших българска и руска филология в Софийския университет и по време на следването ми четири години, аз и моите приятели сме се срещали стотици и стотици пъти с бате Крум и с други хора от Братството. Всяка година бяхме на Рила.

От времето на следването искам да изтъкна един особен случай, отново осветляващ начина, по който реагира бате Крум, като изразител на връзката с Небето и Учителя, относно нашата задача като българи, имащи шанса да се докоснат до Братството и Учителя. Тогава аз бях много запален есперантист. Преди разказах за посещението ми в Киев и след това за случая на Рила – как бате Крум реагира, когато водех киевската група из цяла България и се случваха всички тези невероятни чудеса по пътя. Но не съм разказал случая с един японец.

Там тогава бях председател на студентското есперантско дружество с София и се хвърлих с всичка сила да организирам есперантската дейност, която много ме задоволяваше, защото тя даваше възможност за работа в една неутрална форма – интернационална, каквато е същността на есперанто, и хуманитарна, универсална, интегрална. Всъщност, зелената звезда е зелената форма на съществуване на Бялото Братство. А **Заменхоф** е един велик Посветен. Т.е. аз намерих себе си там, защото много от онова, което беше забранено да се прави в Братството като външни форми на живот, аз го намерих там като големи възможности. Тези именно възможности ми предостави Кунчо Велев (1919-1990) – нашият вдъхновен преподавател по есперанто, на чийто лекции и уроци в университета вече отивах втори път. Първия път му бях курсист по есперанто

през 1966 год., когато следвах озеленяване, а втория път – спомняйки си за него и виждайки обяви, че той води този курс – се записах пак при него Защо? Начинът, по който той водеше курсовете, беше нещо изключително. За нас това бяха празници. Това беше една любяща, невероятно интелигентна и прекрасна личност, при която душата си почиваше и той извършваше практически психокатарзис – обливаше ни с духовна, душевна и сърдечна светлина. Ние пеехме есперантски песни, ние бяхме на небето! Живеехме истински само в неговите часове и с техните дейности. И като един честен човек, той някак си можа да ме оцени. Всъщност, дотогава имаше определена забрана за мене от тайните служби, които кой знае как бяха решили да ме пуснат да следвам. Малко ме бяха поотпуснали, не бяха задействали, както друг път, веднага "изхвърлянето на чуждото тяло" или смачкването му от наложената нормативна система, така че ме изпуснаха из очи и така стигнах до ръководство в есперанто. Чрез авторитета на Вълев, аз развих с моите приятели там най-различни интересни инициативи. Въведох игров метод, имаше социометрични упражнения – въобще

неща, които им бяха много интересни. Разрешаваха се и много лични проблеми.

И един ден Кунчо Вълев каза с известна загриженост: "Я кажи какво става – аз не се съмнявам в теб, но подготвил ли си добре сегашното събрание? Защото казва – идва един японец есперантист и ще има и хора от ръководството. "Аз му намигнах заговорнически и му казах, че съм подготвил нещо много интересно. Казах: "Имайте ми доверие". Отвърна: "Добре! И аз ще помагам." И дойде този японец с хора от есперантското движение. Не мога да кажа дали имаше хора и от университетските власти. Аз бях написал на дъската три колонки със съществителни на есперанто, които представляват основни ценности или основен смисъл на живота на различните психики мотивации за различните хора: любов, борба, творчество, изява, щастие, имоти, кариера и пр... Всичко това беше написано в три колонки, които бяха подчинени на общи категориални показатели. Бях предвидил една игра, при която после, чрез тестване,

да разберем за всеки от всяка група кое е на първо място, кое е на второ място, кое на трето коя е главната ценност за всеки, като смисъл на живота. И всичко това на есперанто – целият разговор. Например защо се падна на първо място любовта, защо на второ място, примерно, познанието – аз вече не си спомням какъв беше резултатът от тази анкета. Обаче японецът взе живо участие, заедно с другите гости–есперантисти в тази игра. Те бяха много доволни от нея, защото не бяха виждали така раздвижени занимания в един клуб по есперанто, засягащи душата, сърцето, интелекта, смисъла на живота, а не само някакво сухо упражняване на езика и "отбиване на номера". Японецът ни снимá с фотокамера, записа всичко на магнетофонна лента. Иска да покаже на своите как провеждаме заниманията си в България. А аз, на всичкото отгоре, казвам на езика на Заменхоф: "Извиняваме се пред госта, защото ние тука сме само една **начинаеща** група есперантисти. Ако беше напредналата, ехеее..." И всички се смеят, а той – преподавателят ми и другите "цъфтят" от радост, че се представяме отлично...

Всичко това го разказвам, защото е интересен не само този епизод, а понеже после Кунчо Вълев, който ми имаше голямо доверие, след завършването ми каза: "Виж какво, ако можеш, моля те да го заведеш на ресторант, понеже аз съм зает имам вечерен курс. Обаче внимателно! Защото – казва – той е вегетарианец, от едно общество там при тях, надявам се, че ще се справиш, малко странна птица." Аз не му бях казал какви ми са убежденията и затова не знаеше, че също съм вегетарианец. Въпреки че Кунчо беше един честен човек, все пак беше длъжен да ме предупреди, че този японец е дошъл тук специално да търси "дъновистите" и аз да бъда много внимателен в разговорите си с него. Искаше да каже,

че и да знам нещо, не трябва да му давам информация и да го насочвам към тях, защото това е държавна политика и т.н.

А аз си трия ръцете и си казвам: "Аха, братко, попаднал си където трябва!.." Отиваме ние в един ресторант, поръчвам вегетариански неща, и между нас започва един такъв разговор, който сега не мога да го предам, но просто беше сащисващо. Ние взаимно видяхме наши предишни прераждания и си казахме неща и прогнози, които се оказаха верни и за сегашния ни живот. Той на мене, аз на него – и т.н. Не мога да кажа дали лично ние постигнахме това или ни се даде тогава, но станахме толкова близки приятели, както рядко се случва!

Той ми разказа цялата история на движението им, което се оказа именно движението "Оомóто", и той бил в ръководството му, а то е известно на нас. Това движение в Япония е най-близко до Учението на Учителя, и техният духовен лидер **Онисабуро Дегучи** (1871-1948), някога е казал, че подчинява цялото си движение на Братството и Учението на Учителя Петър Дънов в България. Не знам кога точно Петър Пампоров е бил в Япония, това може пак да е негова работа. Гостът после ми даде материали и ми изпрати от Япония на есперанто и на английски историята на тяхното движение. От нея разбрах, че те са били гонени от японските фашисти и унищожавани пострашно и от древните християни. Комисия на ООН установила, че най-ужасните масови убийства в мирно време са извършени именно там. Фашистите са взривили едновременно 3000 техни молитвени храма, с хората вътре! Потресаващи неща, които ние трудно можем да асимилираме. Явно черната ложа не може да позволи в никоя епоха да се явяват хора, които да учат другите на самопожертва, на любов, на чист живот – да излязат от ноктите на търговците, на производителите,

на военните, на черните идеолози – въобще на убийците и експлоататорите. Така че Хирошима и Нагасаки може да са кармичен урок и по тази причина. А защо при масови бедствия загиват и хиляди "невинни" хора, това е сложен въпрос, който има отговор само в окултизма.

Но аз се увличам. Целта ми е да свържа всички тези конкретни случаи с реакциите на някои хора от Братството, и в случая, почти изключително, с уроците, които ни се даваха чрез Крум Янакиев Въжаров Венно, бате Крум. Той видя как аз в свободното си време се увлякох в есперантото и как по тази причина почнах да вземам все по-малко участие в братската дейност, която никога не се е преставала и която винаги е имала работа за векове. Как даже в един момент

даже прекъснах главната си задача, която... – сега вече мога да кажа каква е, тогава беше тайна.

Той ми беше поверил, именно с брат Борис, да бъда един от редакторите на неиздадените беседи от Учителя, които по онова време бяха 1800 на брой. Това можеше да бъде и задача за цял живот. За този проблем трябва специално да отворя дума, защото той е най-важното нещо, за което има смисъл да се говори във връзка с тези двама главни колоса в центъра на Братството.

И тогава Венно ми зададе въпроса: **"Ти защо си се родил на Земята и защо си се родил българин? Защо си се родил в братско семейство?"** – един директен въпрос. И след пауза: "За да се занимаваш с **есперанто** ли?..." И тогава аз осъзнах ясно и точно и отговорих, че съм се родил, за да бъда полезен на Братството, на Учението и на движението на Учителя. Тогава той допълни: "Помисли си добре, когато се увличаш в нещо. Не че не е полезно и интересно, но ученикът никога не трябва да забравя за генералната си задача".

Проблемът за редактирането на неиздадените беседи е същият, какъвто е съществувал и преди, когато са се редактирали беседите на Учителя при самото стенографиране и дешифриране. Редактиране на беседите е ставало, става и ще става. Който не е с филологическо и академично образование, само той може да твърди, че е възможно един текст, който се стенографира, дешифрира първо в ръкопис, а после на машина, при това, от хора небългаристи и понякога от хора с начално, основно или средно образование – смея да го кажа това, че такъв текст не трябвало да бъде редактиран. Това е грубо неразбиране. Бих казал невежество. Още повече – когато става въпрос за книжнина, която се съхранява десетки години по мазета,

тавани и още неизвестно къде и в какви ли не пещери, в буркани и при какви ли не климатични условия. Материали, при които има избледнели или изчезнали или заличени от времето и условията думи, даже изречения; където някои от думите са добавени или зачеркнати или направо липсват. Те трябва да бъдат редактирани основно и прецизно само от хора специалисти – в граматично, стилистично и принципно отношение. **Или** въобще не трябва да бъдат работени, **или** трябва да бъдат издадени в сух академичен вид с хиляди индекси, звездички и обяснения под линия – "не се чете" и пр. Това е **академичният** метод на обработка и издаване на подобни уникални ръкописи и текстове. **Или**, за да свършат своята работа на земята и да предадат Учението и мисълта на Учителя на народа, определени хора, които са свързани дълбоко с духа и мисълта на Учителя, да поемат отговорността да редактират такива текстове по вътрешен усет, да реставрират мисълта на Учителя по интуиция, на местата, където тя е неясна, нелогична, или въобще е изтрита, избледняла, изчезнала. Това е една много голяма тема!

С една дума, идеалният редактор трябва да бъде ясновидец или яснослушащ в акаша.

Искам тук да кажа за реакцията на бате Крум и за реакцията на брат Борис по повод моята работа от този род, както и на някои приятели.

Бях завършил три годишнини и всичко това го преписвах окончателно на машина, за да бъде в завършен вид, което не беше моя работа, но нямаше кой друг. Освен това, вършех с много голямо желание и ентусиазъм всичко. След като бъхтиш днеска по 10 часа физическа работа, после можеш да редактираш или да пишеш на машина максимум ½ 1 час, вместо по 4 или 6 часа, както е в една редакция, или

по 12 часа, естествено е, че за 1800 беседи нямаше да стигне и един цял живот. Ние много се надяваме, че тези беседи са съхранени, и малко по малко ще се издадат.

Обаче искам авторитетно, категорично и ангажирано да кажа, че всичко това, което ще се издава от сега нататък, не е гарантирано в каква степен ще предаде вярно оригинална мисъл на Учителя. За нас беше голяма драма доставянето на тези ръкописи, въпреки че те бяха в ръцете на брат Борис. Но определени хора, които също общуваха с него и на които той по някакви необясними причини се довери, успяха да усвоят тези оригинали, макар че уж бяха разпространени в няколко копия. И нашата група около бате Крум не успя да ги удържи – това е един огромен малшанс. Сам брат Борис беше изпуснал юздите или нарочно играеше такава роля с определена цел. По късно разбрах, че оригиналите са спасени от наши хора. Те поеха по един път – аз не искам да го коментирам сега, но ми се иска да вярвам, че хората, които са се посветили на Словото, ще се постараят най-честно, в съгласие със своите способности и разбирания на Учението, да предадат Словото на Учителя в относително автентичен вид. Да не забравяме думите Му, че бъдещото човечество ще бъде по-културно и след 2000 години ще предаде Словото на Христа вярно; че ако Учителят сам се заеме, като стенограф, да дешифрира правилно една беседа, няма да заспиваме, когато говори или четем беседи, а ще летим, духът ще ни се радва и ще бъдем на седмото небе – тук перифразирам едни Негови думи.

Едно лято носех със себе си на Рила няколко годишнини, защото трябваше да ги редактирам. Когато седнахме веднъж с Венно, той каза: "Хайде сега да видим как си работил." Някои хора му бяха вече казали, че аз на дадени места реставрирам думи, които ги няма в машинописа нямал съм

право да правя това. Трябвало да приложа академичния метод; т.е., ако там няма дума, трябва да сложа под линия звездичка с пояснение под линия "не се чете", както сам ги учех в началото. Аз самият се бях борил именно за това, но категоричните указания на Венно и особено на брат Борис Николов бяха, че Словото трябва да стигне до народа редактирано, за да се предаде основната мисъл, а не да го издаваме осакатено, с купища бележки под линия. Затова си разреших да действам като литературен редактор с тези ръкописи, а не като академик. Работил съм като редактор, завеждал съм и редакция в най-голямото ни издателство в София за чужда литература и имам професионални познания опит и да контролирам редактори, така че имах някакво основание да поема подобен риск, още повече, че съм израснал на Изгрева.

Ревизията на бате Крум беше общо взето положителна, но той промени някои мои корекции, възвръщайки ме на места към академичния стил. Те бяха малко на брой, но уточняваха още по-добре смисъла на някои мисли на Учителя. Венно поизглади и някои чисто стилистични фигури от моя страна, въпреки че това се е извършвало десетки години в редактираните беседи на Учителя и по Неговото време. Сам Той е изисквал това и го е поощрявал, въпреки че на места се изказва строго. А реакцията на брат Борис беше точно обратна – приемаше редакциите ми с охота и ми даваше нови годишнини. Той е имал същия проблем при дешифрирането и сравняването на всичките 4 или 5 потока от стенограми. Когато аз веднъж, по невнимание, се изказах пред него, че съществуват разлики в изданията на беседите и че има неточности и неясноти, даже и обратни значения, той направо се разгневи и каза: "Аз лично отговарям за автентичността на Словото на Учителя,

защото съм сверявал всичките стенограми и съм дал окончателния вид на беседите, на Словото на Учителя!" И тогава той ми разказа това, което вече съм го изнасял някъде – за онзи знаменателен случай, когато Учителят е дал на стенографите именно такъв урок – за голямата творческа свобода, която Той е давал за редактиране на беседите. Конкретно, един ден Учителят поръчал на всички стенографи да стенографират и дешифрират една и съща беседа, но всеки да я редактира по възможно най-свободния начин.. След като внимателно изчел всички варианти, казал: "Не съм доволен от вашата работа, можеше още по-свободно да го направите."

Та ето един пример и с мене за двата противоположни метода и два противоположни подхода – и двата верни – на двамата души, които аз най-много ценя, обичам и уважавам в Братството.

Така противоположно реагираха двамата и в случая с моето учителстване. Затова се връщам към моята история, за която окончателна оценка дадоха именно бате Крум и брат Борис – за моето учителство в Широка лъка в Родопите през 1972/73 год. И на двамата разказах какво ми се случи и исках съвет как да постъпя – търсех спасение не за себе си, но за малтретираните деца, учителки и родители. И така, след университета ме разпределят в едно родопско село, където аз заминавам и ставам учител. Още с пристигането ми там, директорът, млад човек, веднага ме викна в кабинета си и ми каза следното: "Виж какво, аз ти предлагам двойна заплата – откъде ще набавям тия пари, това си е моя работа. Искам от теб да бъдеш мой човек. Аз работя винаги в тройка. Единият ми изневери и сега предлагам на теб. Тук правим каквото си искаме – колим, бесим... и ти ще бъдеш мой човек. В замяна на това, аз ти обещавам следното: значи, аз тука съм много

богат, аз съм близък със самия Тодор Живков и имам огромни средства, защото нашето училище е специално. Мога да ти купя тука различни апаратури, кинокамери, за да си правиш каквито филми си искаш и – забележете! – можеш да правиш тука филми за Орфей, за Родопите, за училището".

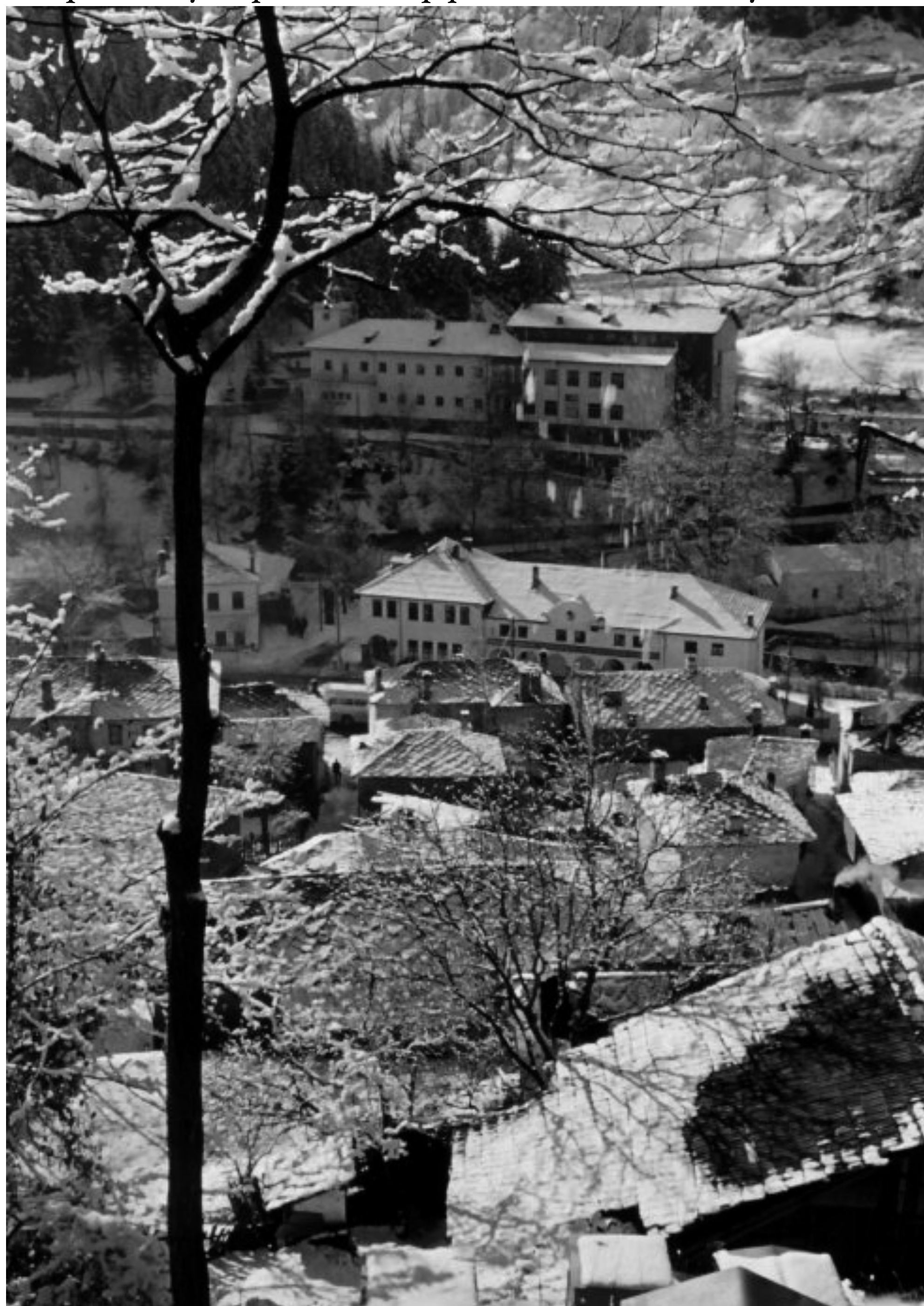

Снимките тук са автентични.

Питам: откъде този човек, който аз за пръв път виждам, знаеше за моите мечти – да се занимавам с кино, да правя филми за Орфей? Явно откъде... Веднага му отказах: не съм съгласен с никакви комбини. И той ми отговори: "Тогава война!"

И какво се оказа после? – Оказа се, че това е един човек с не особено етично поведение. Всички млади колежки трябваше винаги, когато идват началници от окръжния град и от други места... Той ги разпределяше коя с кого да спи. И ако някоя се опънеше на него или на неговите гости, биваше изкарвана некадърна, не й се даваше добро досие, добра атестация, за да може да продължени по-нагоре или за следване. Колежките ми се оплакваха, но оплакваха ми се и ученичките. В класа, на който аз бях класен, когато ме повикаха да присъствам на един рожден ден (те бяха пет момичета народни певици), и петте се разплакаха и казаха: "Знаете ли, какво става тука, в това училище!?" Разказаха ми как едно момиче още преди две години било пратено да абортира и това било работа на директора. Как той ги

заплашвал, че ако не се подчинят, еди какво си щяло да им се случи, че няма да могат да учат по-нагоре.

Децата бяха много натоварени, сутринта ставаха много рано, имаха 72 часа седмично натоварване – нещо, което е нечувано, абсурдно. Защото до късно ги занимаваха с тяхната специалност, за да могат да се покажат на големци и сцени: "Ето ние какви дейности развиваме и какви резултати имаме!..." Някои от децата бяха вече с очила на тази възраст от пренапрежение и изтощение. Има още много истории, които ставаха там, но не искам да разправям... Биеха учениците с гумен бич, както в полицията, за да не се виждат после синините. В това време мене ме внедряват да живея при един колега и жена му, също колежка, и това аз го приемам с благодарност. без да подозирам нищо. Аз се сприятелих с тези хора, особено с колегата, който ми говореше на моя език за окултизъм, за астрология, за много мъдри неща – и аз това го възприех в началото, с всичкия си акъл, като чиста монета. И до днес не съм напълно наясно дали той действително имаше такива интереси или играеше роля, защото той, както се разви пиесата по-нататък, сам

си призна и го издадоха и началниците му, че всичко е по. сценарий.

Един ден получих импулс да попостя и да ям само ябълки. Там имаше ябълки в изобилие. Близо два месеца бях само на ябълки, и в продължение на всичкото това време аз започвам да си мисля, че човекът, който ме е приютил в дома си в една от стаите, играе ролята на шпионин, на подставено лице от страна на директора и определени служби. Навсякъде той подслушва и му докладва, така поне говореха колегите, учениците и персоналът. Дано съм се лъгал. И целият живот там, както навсякъде, където съм работил преди това и след това, а и както въобще в България, всичко представляваше интриги, интриги и само интриги и ходене по нервите на хората – и то съвсем преднамерено. Има хора, които живеят само чрез подлости и интриги като насъщна храна. Това им доставя удоволствие. Много колеги и колежки се оплакваха от поведението на директора и заместника му. Имаше слухове, за които не е тука мястото да разказвам за техните истинска дейност. Инак завеждаше една служба, която беше синекурна, и въпреки че ние бяхме

висшисти, а той среднист, получаваше много повече пари от нас.

Широка лъка, 1973

Не искам сега да изнасям клюки, защото клеветите и клюките не правят чест никому.. Все пак това са живи хора и

до днес и аз може да съм се поддал на измислици на другите за тях, но тогава ги повярвах много ми се беше събрало.

Така, в тези два месеца се развиха много остри събития и аз, все пак, лично видях и се уверих, че там се извършват сериозни престъпления. Един ден шефът ограби касиерката взе насила от чантата ни всичките й пари за аванса ни, казвайки, че тези пари му трябвали. Някаква институция там му била дължала хонорар. По този начин той щял да я принуди да му дадат тези пари. Тя, като отговорно лице, припадна и си счупи главата на стълбите. И наистина, този месец ние не получихме аванс. А той най-спокойно каза: "Нищо, нищо – няма да умрете. Ще намерите начин да закърпите двата края до заплатата"...

.

В същото време всяка вечер, до късно, ние, със съпругата на този "приятел" – също колежка – все повече и повече се сближавахме, като всеки се изповядваше на другия. На нея бракът й не вървеше. И моят брак не вървеше, и то солидно не вървеше по определени причини, и аз й се оплаквах:

"Колко съм нещастен!..." И тя също ми казваше: "Колко съм нещастна!..." Все повече и повече се създаваха условия ние да се сближим и интимно, ако аз не държах едно сериозно ниво – предпазвах се и предпазвах нея от това.

От тази нататък, снимките от Широка лъка са чужди.

Една вечер, когато той й каза, че отива в командировка за три дни в близкия град, се случиха неща, които бяха ясен знак, че аз наистина трябва да съм нащрек. Тя беше нощна възпитателка и трябваше тогава да ходи на работа. Тъй като имаше още време до полунощ, ние отново започнахме да се разговаряме, оплаквайки се един на друг. Но аз почувствах, че нещата вече могат да минат всякакви граници и че е дошъл моментът, когато можеше да останем сами през нощта там и да се случат неща, последствията на които щяха да бъдат фатални и за двама ни. Оказа се, че ние силно се привличаме, но Бог ни е спасил. В момента, в който, вече можеше да прескочи най-опасната искра между нас и да не можем повече да се съпротивляваме на чувствата си, се чу силен шум отдолу, откъм мазето. Двамата се стреснахме и се разделихме. Бях много доволен, че до този момент си бях слушал пиленцето и не бях с вряща кръв, за което основна роля изигра, както после ми стана ясно, този мой режим, който

ми бе внушен от горе – само на ябълки... Това се оказа едно важно оръжие в този момент, а именно да контролирам чувствата си към нея; но и да устоя на директни предложения, които имаше от страна на други колежки и дори на ученички.

И на другия ден влизам аз в столовата, където този ден бях дежурен преди закуска, и в този момент откъм кухнята, чувам женски писъци, чувам, че мъж крещи и поглеждам там през прозорчето. Виждам как самият й мъж, който ни най-малко не е заминал някъде, е хванал една огромна цепеница и я бие с нея! И то така я бие, че аз, в благородно възмущение, по мъжки и "рицарски", замалко, да нахлуя вътре, за да я спася – тогава положително щяхме да се сбием с него. Добре че моето "пиленце" ми каза: "Не, в никакъв случай, това е клопка! **Тук** ще стоиш и никъде няма да мърдаш, защото това е капан. Ако не послушаш, ще стане най-страшното. Остави нещата такива, каквито са. В никакъв случай няма да се намесваш!"

Аз се въздържах – и слава Богу!

Когато ние се видяхме отново с нея, тя, плачейки, ми довери: "Ти не знаеш, че той е въоръжен и нееднократно ми е показвал оръжието си и съм била свидетелка как е заплашвал и други с него. Понякога той има пристъпи на някаква психическа болест и не знае какво прави. Той мене не веднъж ме е душил. Понякога нощем ме хваща за врата и почва да ме души – не знам как съм издържàла досега!

по-късно, когато с него си говорихме – не можах да разбера дали беше пийнал или не, – аз намерих начин да го накарам да говори истината и той се издаде – било защото е изгубил контрол, било защото се е мислел за неуязвим. Направо ме заплаши: "Ти въобще си нямаш на представа кои сме ние тука! Ние фактически сме хора въоръжени, с чинове, и охраняваме границата. Нашата работа е двойна. Даже тази работа е по-важна, отколкото че сме тука н`ам какви си за парлама. Ако искаш да знаеш; ... охооо, ти знаеш ли колко хора се опитваха и се опитват да бягат през границата! Ако

взема да ти разправям аз колко хора съм върнал обратно с оръжие в тила и съм ги предал на властта!..."

Днес ми се иска всичко това да не е вярно и да съм го сънувал, да съм си го въобразил...

Ако обаче е било вярно, много ясно е че такова нещо без оръжие не става. И изведнъж аз разбрах къде точно се намирам – в ръцете на хора, които не си поплюват и правят каквото си искат и всякакви оплаквания са глас в пустиня.

Примерно, директорът, след като беше безчинствал за пореден път, имаше случаи, когато някои родители отново се бяха оплаквали напразно и бяха хвърлили един огромен камък от скалите горе върху колата му. Какви ли не мерки са взимали дори и хора с положение, за да могат да го махнат от там и да бъде наказан – въобще нищо не действаше. Напротив, биваха наказвани именно тия, които се оплакват.

При това положение, при тази чист български екшън, на всичкото отгоре аз се влюбвам в една моя колежка, която харесвах без граници. Беше ми вече ясно, че от моя брак нищо няма да излезе, макар че вече се беше родила дъщеря ми. Няма значение дали точно ние сме бащите на децата,

които минават за наши за всяко дете ни боли! Заплахите на определени служби още в София, а и след това, продължаваха – че ще унищожат детето ми, ако не стана доносник – ме бяха притеснили до такава степен, че аз реших да се разведа, както и направих. Това беше единственият начин да спася детето си и майка му. Един ден, когато всичко това ще се гледа от Космоса на кино, ще се види дали това е вярно или си го измислям. Разказвам го не за самооправдание, а заради самата истина. В момента, в който окончателно разбрах, че нямам право да имам деца и семейство в този развален свят, се отдръпнах. Ако след това пак допуснах брак, това беше едно печално забравяне на всеизвестната истина, че близките и децата ни са заложници. Доверени хора ми бяха съобщили, че са видели как ДС е тормозела и втората ми съпруга и са я принуждавали да докладва. Дано са се объркали, тя е светица!

Малтретирането от страна на така наречената Държавна сигурност беше до такава степен подло и инквизиторско, че мнозина полудяха или се самоубиха. Имам предвид не само социалните и физическите изтезания, на които бяхме

подложени, но преди всичко психическият тормоз. Защото никой не може да издържи, когато му кажат, че ще се случи нещо на децата му, ако той не стане техен сътрудник. Така че в момента аз бях отписал вече детето си и жена си и бях започнал стратегията на отдалечаване, с цел да се разведем. Тогава мислех, че тия хора наистина са решили да направят нещо страшно с тях. Казаха ми го в очите. Говореха ми какво ще направят с жена ми, с приятелите ми, с децата ми и т.н. Това са неща, за които въобще не може да се говори, но мнозина са ги изпитали. Ето, този мой преподавател по есперанто, за който говорих – убиха сина му в казармата и го писаха нещастен случай, понеже баща му не пожела да се занимава с разузнаване. Той имаше огромни контакти, много приятели и ученици тук и в чужбина. Беше им удобна "птица", за да го използват поне като "информатор".

Няма защо да разказвам сега тези печални случаи, защото днеска вече всичко е известно. Тези неща, за съжаление, се случваха и бяха за нас непосилно трагични изпитания. Дали поради специален характер, дали по други причини, и в "семейството" си получавах ледени душове, за които тук няма да разправям. Никога не бях чувал такива епитети за мене като бойни чукове от най-близките си хора, като в интервалите чувах репликата "Комунизмът ще победи!"!... Така че аз, лишен от всичко в живота и незадоволен в никакво отношение, току що пробудил се за човешка любов и горещи чувства, в разцвета на моите 30 години, напълно естествено и нормално е било да се влюбя там, където се отнасяха с мен по съвсем друг начин.

А колежката, за която говоря, беше изключително хубава и одухотворена, и единствено защото тя не ме възприемаше като мъж, беше причината да не се сближим с нея интимно. Междувременно, именно тя и още две колежки възприеха някои от идеите ни. Аз им давах да четат беседи, занимавах ги с астрология и окултизъм.

Всичко това разказвам, защото то беше под прякото наблюдение на един или двама хора от Братството, които, когато се виждахме и когато аз се върнах след това, направиха анализ на всичко, което се беше случило там. Тогава отново и отново разбирах и включвах, че те са следили отдалече всичко това, което ставаше с мен, както и на други места и с много други приятели, и са взимали живо участие от дистанция, в синхрон с Небето и нашите духовни ръководители, които са невидими и са винаги около нас.

По това време имаше един такъв случай:

Живеех в една къща в родопски стил, много приятна. Направил си я бях с родопски одеала – въобще, чудесен и удобен кът, спокойно. Така, веднъж се бяхме събрали с колежките и си говорехме дали има или няма невидим живот около нас, дали има или няма невидими същества – **такава** беше темата. И в момента, в който им казах, че винаги и при всички случаи около нас има духове, лампата загасна и пак светна. Може и да е съвпадение, но се събраха вече доста "подобни" съвпадения ние вече неведнъж бяхме наблюдавали такива явления. Те бяха повярвали и две от тези колежки тогава станаха вегетарианки; ако не и трите – сега вече не помня. Ако споменавам за този случай, то е защото по-късно, когато се върнах в София, една вечер разказвам за тази лампа в Широка лъка в един дом между приятели, и точно в момента, когато казах: "...и тогава лампата изгасна", изгасна и лампата при нас в София ... Ново двойно съвпадение? Ето такива дребни неща десетки, стотици досега, биха могли да са случайни, ако не ставаха толкова често... Защото съм

сигурен, че имаше и трето място – разказвайки за първия и втория случай, отново загасна лампата в същия миг и т.н.

По тази уличка на снимката нагоре беше моята къща, от която вечер слизах на гости на колежката, за която става дума. Водехме много интересни духовни разговори, тя беше крайно любознателна. Тя ме научи да правя много вкусни картофи... Колко трудно е късно вечер човек да си тръгва сам нагоре по уличката от такава къща!...

НОСТАЛГИЯ

Затисната от хълми и звезди,
се дави във щурци Широка лъка.
Едно прозорче там до късно бди,
светулчица пред къщицата щъка.

Едно прозорче всяка нощ гаси
със смисъла си всичките вселени,
а мярнат ли се нечии коси,
във зла̀то пламват хълмите зелени!

Копринена, душата им трепти
и някого до вик зашеметява.
На бърдото среднощен облак спи
и бъбне от авлиги и тинтява.

Мушиците, от свила до една,
изписват все едно и също име;
в реката оксижени от луна
без край повтарят буквите любими.

Но ето, ще настъпи тишина,
ще блъбне вир, ще пробълнува птичка.
Прозорчето ще плисне тъмнина
и с него ще угасне всичко, всичко.

И някой ще осъмва, наросен
за стотен път пред тая стръмна къща.
А привечер, във тъмното спасен,
ще гледа как прозорчето се връща.

Едната от колежките беше съпруга на зам.директора, който ме защищаваше, защото беше добър и честен човек. Тя дойде една нощ в моята къща и плачейки – просто неудържимо плачеше – ми каза: "Той пак се напи!" Независимо от това, че той беше толкова свестен човек, имаше този недостатък попийваше, и то заедно с цяла компания. Нощно време обикаляха селото и имаха навик да правят серенади на жените си и на чуждите булки. Свиреха и пееха весело без свинства, но все пак пийнали, а мъжът ѝ беше, отгоре на всичко, и партиен секретар. И тя каза: "Той ми устрои и тая вечер серенада, не мога да издържам повече – това живот ли е? Ето, ти сега ми говориш такива работи, кажи ми на практика някакъв метод да се оправи това положение!"

По принцип нищо лошо, весели хора, които чакаха с нетърпение и кукерския празник и всички взимаха участие в него.

Аз почувствах тогава, че мога да й кажа: "Иди си вкъщи и отвори книгата, която съм ти дал – и където ти се падне палецът, от едната или от другата страна, ще имаш отговор на въпроса." В случая бях сигурен, че й се дава. Тя си отиде окрилена, защото повярва. И точно това е – вярата е било условието, за да получи отговор. Още на другата сутрин тя ми каза как е проработило това, което й се е паднало, когато е отворила беседата. Тя я държала там скрита под дрехите и одеалата в скрина, извадила я и се помолила на Учителя – "Какво да направя, когато той започне да ми прави такива серенади по нощи́те, заедно с другите пияници?"

Пръстът ѝ се паднал на следното изречение: "Този път вдигни скандал!" Защото в беседите има всичко, абсолютно всичко, и човек може да получи, както и ние сме получавали, винаги, отговор на всички въпроси. Тя действително, още на следващата вечер им вдигнала скандал. И като започнала серенадата, тя отворила прозорците и се развикала. Отворили се прозорците и на другите съпруги, които до това време са мълчали и треперели, защото обикновено ядели бой. И се развикали и те и започнали да се карат на своите съпрузи и на другите: "Не ви ли е срам, пияници такива, да ни излагате така!... Ти тука си партиен секретар на селото! Такъв ли пример даваш?" После това не се случило повече. Като с нож било прерязано. За такъв случай лично ми разказваше една моя позната от Братството: един човек как много пиел, спомням си, от Варна бил, и неговата съпруга се оплакала на Учителя. Той ѝ казал: "Нищо, нищо, всичко ще се оправи!" И когато се върнала, той престанал да пие и не пил до края на живота си.

1973 г. Тук съм с Дима една от любимите ми ученички от музикалното училище .

най-после директорът обяви един извънреден учителски съвет, на който трябвало да се обсъдят "много важни въпроси". На този учителски съвет той правеше различни смешки и гримаси, ту говореше строго, ту разиграваше комедия – беше опитен в тия неща. Виждали сме такива демагози. Пак подчертавам – не искам да хуля този човек, защото всеки си върви по своя път и получава своите уроци и опитности, но на нас наистина ни беше много тежко. Мисля, че всички бяха на моя страна, защото аз, макар и не активно, представлявах другия полюс. А не можеше вече да се изтърпяват неща, стигнали до предела на всяко човешко търпение поради произвола на двама души – директорът и неговият пръв помощник. А те се бяха наежили, защото всички учители и ученици, всеки път, когато имаше някакъв проблем или несправедлива постъпка, някой им казваше: "А, ние ще се оплачем на другаря К. да видим какво ще каже той

по този въпрос. Той може да повика журналисти и комисии от София..." С една дума, без да искам, аз ставам вече фактор, от който зависи каква е истината по всеки въпрос ... Затова трябваше да бъда непременно оклеветен и наказан по най-позорен начин. И вече започна да се разиграва този сценарий – нали той беше казал: "Война!" – и войната започна. Когато дойде́ и моят ред в изказванията, той ме посочи и каза: "Вие няма ли да се изкажете?" До този момент ми говори на "ти", а там – на "вие". Аз казах: "Не искам да се изказвам, защото когато говоря, имам навик да казвам истината." Всички видяхме как той побеля и каза: "Ама как – ние сме за истината!" И аз тогава казах: "Щом сме за истината, мога ли да говоря?" – "Разбира се!" Тогава казах, че в това училище се наблюдават от години престъпления и много големи нарушения на всички възможни официални, човешки и морални закони, че тука има и финансови злоупотреби, че има гаври и злоупотреби с човека. И всичко, което ние бяхме видели и беше станало, без да обвинявам никого директно, казах, че се извършва в това училище. И видях как всички настръхнаха, защото всички бяха участници и потърпевши – почти всички участваха в тази драма по един или друг начин. Той ту почервеняваше, ту побеляваше, едва ли не се чудеше как да потъне зад бюрото си. И тогава вече стана нещото, което се е случвало и на други места. Аз тогава не разбирах какво е точно това, но казах пред всички – мислех, че аз съм го казал, а всъщност моята уста го каза. Във всеки случай, и другите потвърдиха, че съм бил казал: "До края на годината ще дойдат тук 5 комисии.." – и съм казал точно какви комисии ще дойдат и в какъв ред. Не си спомням вече в какъв ред ги казах, да кажем: "Първо ще дойде педагогическа комисия и ще установи това и това и това и наказанието ще бъде такова и

такова; после ще дойде медицинска комисия и ще установи какво се е случило тук с учениците, а наказанията, последствията за виновните ще бъдат такива и такива; след това – финансова ревизия. Тя ще установи еди какви си загуби и виновните ще стигнат до следствие. След това ще има съд. Този съд ще установи това и това и пр., и пр... Тези 5 комисии, за които аз споменах – всичко това се протоколира и се помнеше, беше записано и на книга.

И наистина, до края на учебната година комисиите дойдоха точно в този порядък и станаха точно тези неща, които бях казал на този училищен съвет. По реда, в който те идваха, всичко се осъществяваше. Все повече и повече към мене беше отношението такова – с респект и страх от страна на този ръководител, докато един ден той ме извика и ми каза: "Не знам кой сте вие и от кого сте изпратен (те вече мислеха, че аз съм кадър на някакви специални служби), но аз ви предлагам една сделка, а именно следната: да си отидете и да престанете да ровите – и аз ще ви освободя от разпределение." Защото, ако не остана там, трябва да плащам всички стипендии, които съм получавал в университета за добър успех, а това са много пари. Просто неизбежно беше да се работи 3 години по разпределение. Но той, като директор, имаше правото да издейства да освободят някого, като даде писмо, че той вече не е необходим на това училище. Значи, има начин да се разреши проблема, когато искат. Тогава с това писмо човек можеше да се защити, в случай, че го потърсят за тази голяма сума. "Аз ще те освободя от разпределение – продължава да настоява той, но ти, като се върнеш в София, ще престанеш да се занимаваш с мене и с Широка лъка." Аз не приех веднага "сделката", защото исках да сондирам това с моите хора в София – именно с бате Крум.

Доста дълъг стана разказът, но искам подробно и ясно да обясня механизма на някои неща. Действително се случи това, както беше казано на този учителски съвет, макар че на мене не ми беше ясно как дойде тази прогноза – просто мина през устата ми. Точка по точка, се изпълниха всички неща, дойдоха въпросните комисии точно в същия ред, накрая съдиха и директора. Той успя да се отърве от затвора с подкуп. После ми казаха, че след като го уволнили, бил назначен от своите хора на още по-високо място в системата, както ставаше в България в подобни случаи стана началник отдел....

И сега стигам до върховния момент, заради който разказвам всичко това: каква бе реакцията на Крум Въжаров и Борис Николов, като вече съвсем излязох от релсите в Широка лъка. Написах две писма до съседните два града, от които ние зависехме – до шефовете на ДС. Това бяха едни "фантастични" неща, които доскоро считах, че са плод на потресението ми от всичко преживяно и затова мислех, че съм дерайлирал – в нормално състояние никога не бих написал такова писмо. Написах го на пишеща машина, цяла нощ не спах и го изпратих по пощата официално. В резултат на това, служителите на пощата, особено един, след това дълго време ме гледаше на кръв и със страшна омраза, защото мислеше, че съм "ченге" и изпращам писма до шефовете си... Даже съвсем демонстративно казах в пощата – "Дайте ми обратна разписка, защото изпращам до моите хора писмо. Ще видите какво ще има да става тука!..." Играех тази роля, за да може това да стигне обратно до директора и неговите хора. Играех ролята на човек с връзки и самочувствие, който тепърва започва да се ядосва. Да, приех тази роля, за която после бате Крум ме разкритикува строго. Преди всичко, това беше една лъжа и едно "изкрейзване", както му викахме

тогава. В писмото бях писал: "Ако вие пишех в два еднакви екземпляра до двамата началника на ДС в Смолян и Девин – ми се мернете пред очите по-рано от 29-и този месец, аз не отговарям за последствията, които могат да бъдат всякакви – включително не отговарям и за живота ви!" Можете да си представите в какво състояние съм бил! Отгоре на всичко фантазията ми стигаше до такива абсурди, че "моите хора в Москва" – представете си, сякаш съм някакъв кадър на КГБ в България – ще им дадат да разберат... "Не можете да си представите какво ви очаква, както и цяла България, когато те дойдат на окончателно власт, а това ще стане скоро..." Направо писмо за психиатрия... Но понеже всичко живо се страхуваше от Москва, исках по този начин да всея страх и да ги накарам да ме оставят. Да им внуша, че съм кадър на СССР, какъвто слух бях вече пуснал, и че мене не ме е страх от нищо. И ето какво се случи. Действително, тези хора дойдоха точно на датата, която бях определил на 29 дата...

Сега, като казвам всичко това,, аз – след като вече мина един продължителен период с подобни случаи, допускам една възможност, с това писмо да не съм говорил аз, а именно други сили – същите, които бяха предупредили за комисиите. Защото никак не е известно кой говори чрез нас. В това писмо имаше и други прогнози, както в едно друго мое писание, поръчано ми след години от властите – един труд, за който вече разказах. Но още в Широка лъка дойдоха писмени прогнози как ще се развият нещата не само в България, но и в соц системата, и в света. За съжаление, аз не съм взел копие от тези мои писания. В тях се употребяваха, доколкото си спомням, дори и думи от рода на "преустройство", имаше точни прогнози как ще се прекрои картата на света, кои страни кога ще добият независимост и т.н. Тези неща бяха прогнозирани с много голяма точност

не само по естество, но и по време. Аз тогава мислех, че казвам тази неща от себе си, от афекта и фантазиите си, но фактът, че те се изпълниха в детайли, говори за съвсем друго нещо. Тогава въобще не се бях сетил, че имах един особен, директен контакт с Небето от началото на 1972 год., и че в нещата, които се развиваха като ексцесии, може да е действало нещо съвсем друго. Инстанциите, до които стигнаха тя мои писания, са ги имали винаги подръка, затова е обяснимо защо започнаха да гледат на мене със страх и изумление. Там понякога имаше и персонални предупреждения какво ще се случи с еди кого си, ако продължава да се занимава с мене и приятелите ми – и това нещо му се случваше. Това ми е излизало от устата и при телефонни разговори, когато са ме подслушвали. Някой падаше и си счупваше ръката – или нещо още полошо. Включително какво ще се случи с децата им или жените им и това е ставало. Лично аз, с моя си мозък и християнско разбиране, абсолютно никога не съм способен да произнеса или напиша такова нещо. Но понякога това бяха много зловещи заплахи и клетви, които въобще не помня. Чак после някои хора ми казаха: "А бе вие сте били опасни хора!..."

В случая, вика ме кметицата и ми казва: "Имате тука посещение." Влизаме в една стая и те ми се представят, че единият е шеф на ДС в единия град, другият – шеф на ДС в другия град. И казват: "Ние получихме вашето писмо и дайте сега да си поговорим". Проведохме един много странен разговор, в който единият, повъзрастният, говореше с уважение и дори с възхищение, като ми стискаше ръката. Оказа се, че той е бил някога партизанин. Казваше на другия: "Имаше между нас момчета като това момче, които бяха готови да си заложат главата за истината и правдата.

Разбери – продължава той, че има откриватели не само в областта на науката и техниката, но има откриватели и в областта на социологията и на политиката, на духовната сфера на човечеството (този човек говореше много интелигентно). И защо сега ние да не допуснем, че той е един такъв, каквито са ги преследвали някога, защото не са ги разбирали, и са ги затваряли и малтретирали. Откъде да знаеш ти с кого говориш и въобще сигурен ли си, че действително той не е свързан с някои, от които зависим?..." Другият говореше: "Глупости на търкалета, не ми говори такива глупости!..." Явно той беше един по-млад кадър и не беше такъв идеалист и тъй интелигентен като своя колега. И той се обърна към мен и ми каза буквално следното: "Виж какво, няма какво да го усукваме, аз те предупреждавам: ако продължиш да се занимаваш с нашите хора тука..." Аз го прекъснах ядосано: "Кои? Това са **вашите** хора?! – "Да!" – казва той – "И вашите хора са **такива**?!" – възкликнах аз и изброих техните дела – за изнасилванията и абортите на ученичките, за сексуално изнудване на учителките, за счупването главата на касиерката, за интригите, злоупотребите, ужасите и пр...

"Това – казва той тебе не те засяга. Искам да те предупредя, че ако още веднъж си отвориш устата, не знам дали ме разбираш какво може да ти се случи. Предупредил съм те – внимавай!"

И така, свърши срещата с тях. Аз, все пак, изкарах до края на годината, взех си куфарчетата – и обратно, директно при бате Крум. Всичко това той го е наблюдавал като на екран, както винаги! Гледа ме едновременно и тъжно, и весело. Аз все пак, бях направил копие от това писмо с второ индиго, което писах на ДС, и му го бях изпратил вече по приятел. Той го беше прочел. Затова каза: "Загазил си,

братко, загазил си много. Нямам това предвид, че си загазил само във връзка с властта. Виждаш до какво дерайлиране може да достигне човек, който не може да се справи със ситуацията! Ти убеден ли си, че имаш силата да предизвикаш прогнозите, които си изказал?" – И той даде изцяло отрицателна оценка на моите реакции там. Каза да приема освобождаването от разпределение. След като именно **той** каза това, аз се съгласих и повече не се занимавах с този случай. Защото аз си мислех да изпратя от София следователи и журналисти и да раздухам случая. Но и без това, след като бяха вече свалили директора, всичко стана излишно – назначиха друг директор.

Същата пиеска с разви след 3 години при учителстването ми в **с.Бòженица,** Ботевградско. На снимката се вижда чудната **р.Бебреш** поне от красоти и екскурзии не можем да се оплачем. Вече разказах по-горе как там се правех, че снимам с камера ужасиите в училището и пансиона там и

как ме привикаха да ме питат дали не снимам за западните медии....

Тогава още не знаех, че подобни най-долни интриги на Държавна сигурност ще ми скроят и в Съюза на писателите (обвинението в досието ми от възможно най-мръсен характер и случая с колежката, която скри едно служебно писмо), и в изд."Народна култура" (когато Николай Антонов ме изгони поради същата мръсотия в досието ми), и като учител в Симеоново (набедиха ме, че имам интимна връзка с млада женена колежка и написаха това с мръсни думи в ученическия клозет), и в ЧЛК "Ихтиман" (поради разкритието ми как партийният чупи формите на начинащите, за да ни вземе премиалните, тъй като парите при бригадното заплащане се дават на цялата бригада), и в Комитета за култура (изгониха ни веднага след като убиха Людмила), и като железничар на Сточна гара и гара "Искър" (обвинение, че не съм подпрял едни вагони, а това не бе мое задължение, понеже бях на Първи, а не на втори пост); и като тролейбусен шофьор. Че за последното ще напиша 150 страници разкрития за корупцията и причините да избиваме хората по улиците поради скапаните им графици и машини през периода 1987-1991 (далаверата с препродаването на новите Шкоди, когато фалшифицираха документите и залепиха номерата им върху старите коли, отдавна вече за брак.). Пропускам още куп драми на другите места, където съм "живял" и работил. Още по-малко съм знаел за екшъна с Агенцията за "закрила" на детето цели 40 години след случката в Широка лъка все същите безсмъртни антибългарски и български сили, които правят живота невъзможен. И всеки път... "писателят" пише и разпраща "разкрития". Неопровержимите факти и документи обаче потъват моментално, и на хората, които сигнализират,

колелото на личната им кола или на тролея им една прекрасна сутрин тръгва самичко напред, но така изчислено, че вътре вече да е пълно с хора...). Естествено, че към досиетата ни ще фигурира и определението "опасно конфликтна личност". Говоря точно: една колежка първа бе предупредена да не вика комисии и журналисти в тролейбусно депо "Искър" чрез факта, че едно от предните колела на тролея ѝ и в същия ден на Волгата ѝ тръгнаха сами напред. Виждайки това, преглеждах моя тролей много щателно, но един ден не проверих спирачките на най-скапания Дак, с който ме "наградиха". Повярвах на еженощния технически преглед въпреки големия си опит, и надолу по наклонения булевард Ленин само Господ знае как спря съчлененият огромен тролейбус, пълен с хора сутринта, отиващи на работа. Теоретически бе невъзможно, той като не сработи на спирката нито електрическата, нито въздушната, нито ръчната спирачка. Случвало ми се е и със старите Шкоди, но тогава си носех едно паве, за да подпирам тролея на спирката...

Не зная обаче дали някъде съм развил обяснението защо една човешка съдба е точно такава какви са истинските причини в дълбокото минало на човека и вътре в него. Ако вярваме в кармата, т.е. Абсолютната Справедливост, даже и косъм не пада от главата ни без волята на най-Големия. Ето, днес си говорихме за геноцида с лекарствата и ваксините и потресаващите разкрития и филми във връзка с това. Стотици хиляди невинни дечица и не само деца. Но едно специално зрение, което може да проследи всяка съдба поотделно през вековете, вижда как нещастното аутиче днес е било инквизитор в миналото. Родителят е бил неговият съучастник. Няма значение, че днес не съзнаваме какво сме вършили в миналото. Престъпленията трябва да се заплатят

със страдание в същите дози, а осъзнаването на връзката става горе, когато попаднем пред Екрана. Който е гледал "Да защитиш живота си" с Мерил Стрийп, знае за какво става дума.

За себе си аз открих няколко подли постъпки, които извърших в настоящото прераждане. Ще разкажа само две, но колко може да са всичките?...

1.Привечер. Вътрешният двор на Самуил 80. Аз съм 12-годишен, братовчед ми Михаил 10. Има причини в махалата да го мразят, това не е важно в случая, важното е, че и аз съм се поддал. Вече е толкова тъмно, че предметите едва се очертават. Кефо Кофата или Божката дава идея да сложим по средата една голяма буца кюмюр колкото футболна топка, нарочно закръглена от инициаторите. Застава някой на вратата и амбицират Мильо да я ритне с всичка сила, за да вкара гол. Ясно е какви са последствията. Аз не го спрях.

2.Пак вечер. Още по-малък съм, максимум на 8 години. Жоро Чирката се е качил на един дирек, а аз хвърлям камък по него и го уцелвам по главата. Не е фатално, но кръв има. Мама ме води у тях, за да му се извиня и да поднеса подарък една книжка с картинки. "Прости ми, Жоре...". Много интересно:минаха десетилетия, срещам същия Жоро из София и по света на няколко пъти, а то ми казва, че ме уважава много и иска да общуваме... Помня и услужливостта си по отношение на брат му Сашо, който харесваше прекрасната отличничка Наташка от нашия клас, в която всички бяха влюбени. Помоли ме да й поговоря за него и да им уредя среща, което сторих с успех, а как са се развили после отношенията им не зная... И друг път сам запознавал или разделял двойки, не знаейки, че за това се поема кармична отговорност. най- много се укорявам за думите си пред една Катя, когато ме попита дали да продължи връзката

си с моя добър приятел Б. Момичето го обичаше, а аз изтъкнах астрологическата им несъвместимост и очакваните лоши последствия и така попречих на един щастлив брак тя ме послуша. Въпреки абсурдността на това словосъчетание, има и благословени бракове.

3.1964 г. Аз съм общ работник и зидаромазач на една постройка. Арестуват ме по прочутото дело за обратните интелектуалци. Като чувам за какво става дума, искаше ми се да умра за мен по-голям позор няма. Християнин или нехристиянин, ако имах оръжие и знаех кой ми го е писал в досието,, нямаше да се поколебая нямаше да го убия, но щях да го раня или поне да го изплаша сериозно. Имам три случая през живота си на изпадане в ярост, та знам. Четвъртият е от снощи (юни 2013): Разбрах за себе си, че ако имах самолет с атомна бомба, без ни най-малко колебание бих я пуснал върху най-голямата корпорация за производство на ваксини... После и върху останалите. Но по въпроса. След като разбраха, че не съм посещавал квартирата на някой си "Баркалов" и нямат никакви доказателства за мен, ме пуснаха. Чак сега прочетох, че тия хора там са играли "танца на пчеличката" не ми е удобно да обяснявам какво пише за него. Но защо все пак ме снимаха тогава в милицията? Значи, аз съм топил някого по тая линия още през 16 век, независимо че не съм бил такъв за клевета се плаща **кармически.** Тази "красота" изплува от досието ми 11 години по-късно, когато ме назначаваха в Съюза на българските писатели. Каза ми го вътрешен човек братовчедката на Зарев. Обикалям като луд всички отдели на МВР, за да изясня този въпрос. Или не дават сведения, или "потвърждават", но трите отдела на три различни нива не са единни: при едните пишело, че съм обратен, при другите пак, но да съм "горд" изпълнявал съм мъжката роля...; при

третите че си ги мога и трите неща, истински талант: и с жени, и с мъже в двете позиции!... Минаваха години; навсякъде, на попрестижните места, където ме назначаваха по не знам какво чудо, хората ме посрещаха според способностите, но ме "търпяха" и изпращаха със смесени чувства: сведенията за мене ме правеха отвратителен в очите на някои колеги и шефове и те почнаха да не си подават ръката както в началото или бързаха да я изтеглят с презрителен поглед. Една много известна комунистка, която ми симпатизираше, стигна дотам, че беше готова да ме спонсорира да направя луксозен "клуб на пчеличките" в мазето на Самуил 107... Значи, тя бе допуснала че съм такъв и ме утешаваше, че това днес е модерно и човек трябва да е с разкрепостено съзнание... Малко по-късно научих от милицията и ръководството на "Братството", че съм бил и "еротоман", и "педофил".

Днес хич не ми е неудобно, че описвам всички тия подробности. Преди не бих включил това, но сега не важно, тъй като след много размисъл разбрах една от причините. В селото, където бях по разпределение, аз бях наклеветил колегата, който си мислех, че е назначен да ме шпионира, че е "обратен". Бях повторил думите на жена му. Какъвто и да е бил, за клевета се плаща незабавно, обикновено по същия начин. Казвам "незабавно", понеже сме във век на разплащане няма време да се разтяга. Това казах и писах до ДС за него през 1973, съвсем същото изплува за мен в началото на 1975. Ами ако не е бил такъв? Какво му е било на този човек!? Дали не е било само едно женско отмъщение? Ако мога да го открия в този живот, искам да му се извиня. Дори и да е бил граничен офицер и служител в ДС.

Потресаващо! Този човек си е жив и здрав и все още живее в гр. N! Минали са 40 години! току що, от

любопитство, написах името му в интернет и излезе следното:

Не е за вярване! Да си богат и духовен... боклукчия.

Днес ни изненадва, при това приятно, разкритието за съществуването на абсолютно чудатия реален нашенски герой от гр. N, който изненадва с на пръв поглед мизерното си и унизително занимание – и изненадващата си духовност и достойнство, с което работи това и спестява за две жилища, две коли и е един от най-уважаваните граждани на N.

X.X. вече 30 г. продава употребявана хартия и осигурява пълната издръжка на семейството си. Авторката на материала във вестник "24 часа" описва странната гледка така: "Купчина кашони се движи по една nска улица. Когато приближава, зад грамадата се появява беловлас, строен мъж. Минавайки покрай жена, човекът спира, целува й ръка и казва стих. Джентълменът е познат като Господин X. Първото му име по паспорт не е Господин, а X.".

Човекът се оказва, че има учудваща биография и битие. Учител по професия, а с предаване на хартия и бутилки не само издържа четиричленната си фамилия, ами си е купил апартамент. После довършил една къща и си напазарувал две коли. Nчани го познават и го наричат "Господин X.". Знаят го за един от най-ведрите, позитивни, интелигентни и благовъзпитани хора. В началото е започнал да събира хартия, за да си закупва дефицитните тогава книги, без да се реди на опашка и срещу документ за предадена вторична суровина.

Така още през 80-те години на миналия век в пунктовете се снабдявал с бестселъри като "Богат – беден" и "Отнесени от вихъра", които не се намирали

свободно в книжарниците. Тогава бил на работа във "Вторични суровини". След десет години се пенсионирал. Страстта към книгите му останала, затова продължил да събира хартия. Преди това занимание било по на сметка, защото за килограм хляб се плащали 26 ст., а самун хляб струвал 30 ст. Освен това винаги му е било жал за похабяването на горите и за това, че не се цени употребената хартия. Трудил се извънредно и заради децата си. Хвали се с тях: "Единият е сега в Германия зъболекар. Дъщерята завърши в Берлин международна дипломация". Всъщност, всички от семейството му навремето се включвали в работата. Господин Х.е прецизен във всичко, което прави. С каквото и да се захванел, искал да е най-добър и винаги предавал отбрана суровина. Спечелил и доверието на търговци и бизнесмени, че няма да открадне, и го допускали безпроблемно и без контрол, на доверие, в магазини и цехове.

Най-фрапиращата от гледна точка на материалните човеци е постъпката му с намерените в боклука 72 хиляди. лева, които предал в полицията. Този случай не останал изолиран и предал ценни документи на местния архив. За истински чудак вече го счели, когато подарил земя от свой имот просто на познати.

СМОЛЯНСКИ ЧУДАК КАРА жените да заискрят от комплиментите му...

5 декември, 2010

Купчина кашони се движи по Nската улица. Когато приближава, зад грамадата се появява беловлас мъж. Минавайки покрай жена, човекът спира, целува й ръка

и казва стих. След това усмихнат продължава да бута количката с купищата хартия, а зад него остава искряща от комплимента жена. Това не е романтичен разказ, създаден от сантиментален писател. Вечният джентълмен, за който мечтае всяка жена, е смолянчанинът, познат като "Господин Х.".

Х.Х. вече е навъртял над 70 лазарника, но това, че е джентълмен не е вдетиняване от възрастта. Такъв е бил и на 20, и на 40 години, и то не само около 8 март. Стиховете му може да бъдат чути всеки ден покрай кошовете за боклук, магазини, цехове и складове в града, докато сортира отпадъчна хартия. С това се занимава от около 22 години. Започнал случайно.

Запален по книгите, Х. взел да събира отпадъчна хартия, понеже в края на 80-те години в пунктовете давали срещу нея бестселъри като "Богат – беден" и "Отнесени от вихъра", които иначе не можели да се намерят по книжарниците. По това време той бил стоковед и изкупчик във "Вторични суровини", през 90-а се пенсионира. Казва, че в последните години преди прехода и в първите от демокрацията хората изхвърляли много хартия, а при 26 стотинки за самун, килограм хартия бил 30 стотинки.

Като видях, че има сметка, започнах постоянно да събирам хартия, обяснява Х. Така, с предаваното във "Вторични суровини", постепенно успял да купи и обзаведе апартамент, семейството му се сдобило с две леки коли и довършили къща. Трудил се двойно и заради децата си, две от които учат и живеят в Германия. Когато имали възможност, всички от семейството му се включвали в работата. Казва, че през живота си с каквото и да се захванел, гледал да е най-добър, така че продължил

със събирането на "материали", въпреки че вече не се печелело така добре. Винаги гледал да предава отбрана суровина. Завоювал и доверието на търговци и бизнесмени, че няма да открадне от тях нищо, така че свикнали да го пускат, без да го наблюдават в магазини и цехове.

"Преди години една видна Nчанка каза, че и всички трезори на една банка да се отворени и достъпът до парите да е свободен, нямало да посегна към тях, а съм щял да обера изхвърлените хартийки", смее се възрастният мъж. Случвало се е да намира доста пари, документи и ценни вещи, които винаги предавал. Човек живее, за да бъде полезен за другите, вярва той, затова гледа да помага с каквото може на комшии, познати и непознати. През живота си бил и редовен кръводарител.

За истински чудак обаче го приели, когато подарил на познати и земя от свой имот. Казва, че даже и да не получел веднага от отсрещния същото отношение, не се отказва да бъде добронамерен, тъй като вярва, че когато постоянстваш с доброто, рано или късно ще ти отговорят със същото. Често пък жени му казвали: "Срещнем ли те – целия ден ни върви!" Затова Х. се определя като "чудак добротворни".

Nският джентълмен е родом в монтанското село Якимово. След училище заминал за София, където учил в първия випуск на педагогическия отдел на втора мъжка гимназия и станал учител. След това отишъл с една година по-рано от набора си в казармата и се озовал в N. Местното командване го харесало тъй много, че го оставили на свръхсрочна служба и станал началник на тиловото деловодство. Първоначално Х. имал амбицията за военна кариера, но после решил, че този живот не е

за него. Междувременно се оженил, а малко след това се родила първата му дъщеря. Заминал за Русия, където работил в строителството. След като се върнал, бил учител в различни села в района. Родила се и втората му дъщеря, но дошъл и развод, след който обаче продължили да се уважават с бившата му съпруга. След този период отново е учител, а през лятото екскурзовод. Така през 1977 г. среща сегашната си съпруга, за която говори с благоговение. Прибират се в Смолян, а семейството постепенно нараства с още двама члена – дъщерята S. и синът W.. Казва, че винаги е държал много на семейството, а колкото до любовта, според него тя е изкуство, висока отговорност, а чувството е накрая. Поставя го последно, защото то можело да бъде катастрофално и разрушително.

Така е и с общуването с хората, обобщава X.

Ето какво казва в още един сайт за него:

Запознайте се със вечния джентълмен X.X. За Nчани, които не го познават, той е просто чудакът мъкнещ боклуци из града. За останалите той е един от най-благородните и интелигентни хора в града. Бил е зам.директор на съюза по есперанто, секретар на читалище, и преди всичко учител.

Днес, въпреки ниската изкупна цена на хартията, X. продължава да я събира. Причината: "Това е суровина, която спасява гората от изсичане". Стотици ценни документи пък, които открил в боклука, дарил на местния архив.

На въпрос защо не ги е задържал, възрастният човек отговаря, че не може да се гради щастие върху чуждото нещастие. най-голямата му болка е, че българинът все още

е с ниска екологична култура и няма навик да събира разделно боклука си.

На друго място за него пишат:

За тези хора трябва да има АЛЕЯ НА СЛАВАТА! Има такива който са там, но не заслужават и не са допринесли с нищо Този човек с честен труд е закупил дори апартамент за 17 хиляди!

Както казах, изминали са 40 години от историята, в която разказвам за този човек. Още от първия миг, когато се запознахме в училището, ние се сприятелихме много и аз направо го обикнах. И той се държеше с мен като с пръв приятел. Аз споделях с него всичко до най-дълбоките си идеи и духовни привързаности и той ми отговаряше със същото. В един момент обаче чух за него и узнах от самия него за другите му дейности, и по известни постъпки го причислих към "лошите". Каквито и да са причините, за да се е държал по лошия начин, който описвам и за какъвто го представям през годините пред приятелите, доброто в него трябва да е съществувало паралелно с другото и накрая да е взело връх. Животът е сложен, не бива да обвиняваме и да помним греховете и грешките.

А сега внимание!

Има или няма връзка, длъжен съм сега да направя един интересен паралел. Може и да е съвсем случайно; ами я ако не е?... Нали неведнъж сме получавали от съвсем непознат човек точно толкова левове и стотинки, които сме подарили скоро преди това съвсем на друго място? Има или няма небесно счетоводство?

Точно преди два месеца (2013 г.) се хващам на въдицата на един човек и пътувам надалече, за да видя една къща, която дава без наем, за стопанисване. Хем му казах, че търся спасение за четирима души (има и 2 малки деца) и той пак

не ме спря. Къщата се оказа абсолютно неподходяща. Само дето харчих пари и време, а през нощта се гърчех от студ в тази къща. Ако е имало нещо за доизплащане към човека от N., освен историята с досието ми, може да е имало и нужда от "качулка" или "похлупак" за окончателно назидание: селото е същото това **Якимово**, където се оказва, че той е роден...

Който иска да го види, ето и един клип от новините:

http://vbox7.com/play:04b350ed

В този клип той е абсолютен двойник на самия Венно!

Намерих адреса му и му изпратих разпечатани всичките си стихотворения с много сърдечни думи към него в началото, но отговор нямам.

НАЙ-СВЕТЛИЯТ И ПРЕКРАСЕН човек, с когото работих в музикалното училище в Широка лъка през учебната 1972/73 г., бе **Атанас Минчев**, брат на Гради Минчев. Той преподаваше гъдулка. Винаги му разправях преживелиците и той ми даваше ценни съвети. Та той е бил на Изгрева при Учителя! В преддверието пред стаята му винаги имаше поне 10 чифта перфектно лъснати обувки. Защо бе такъв джентълмен и чистофайник, разбрах много по-късно:

Атанас Минчев ШИВАЧ И МУЗИКАНТ

Още на младини в пансиона в гр. Варна аз усвоих шивашката професия. Моят чичо от Белгия непрекъснато ми пишеше: "Атанасе, извън твоята музикална диплома трябва да научиш един занаят обущар ли, шивач ли, бръснар ли, но трябва да го имаш. Тука в тоя запад човек трябва да знае нещо конкретно." И аз се изучих за шивач и можех да шия дрехи.

Един ден тук, на Изгрева, след като бях станал любимец на някои хора покрай Учителя, ме среща Ганка Парлапанова, която беше шивачка по професия, и ми казва: "Атанасе, Учителят спомена твоето име, че трябва да вземеш участие в някаква Негова дейност." Отвръщам: "Добре, с удоволствие!", но не знаех, че трябва да се намеся активно. Ще ушия един бял костюм на Учителя!" Съобщавам на Учителя за моето намерение и Той го одобрява. Купувам бял плат и след това вземам мярка на Учителя със сантиметъра. Започвам да го разкроявам и да го шия. Това става в трапезарията, за да бъда в полесна в близост с Учителя. Правих Му няколко проби, за да бъда повече и по-често с Него... Той обуваше новите панталони. Аз ги мерих така отгоре. Аз Му мерих сакото и го пробвах отгоре. Правеше ми голямо впечатление, че този човек, който бе на голяма възраст – над 75 години, беше абсолютно чист в облеклото си. Долното облекло – бяла фланелка, бяло бельо, просто с аромат на цвете! Миришеше на цвете, а не на човек, а камо ли на възрастен човек. Правеше впечатление на абсолютно стерилен, чист и естет човек. В облеклото и в обличането Му имаше порядък, непознат за мен. И това нещо, като качество, аз го придобих от Него и намирам, че това нещо е равно на молитва да бъде човек чист и да бъде на "ти" с чистотата.

По-късно ми разказаха онзи случай, когато един брат попитал Учителя с каква ли една дума може да изрази цялото Негово учение. Той отговорил: "Чистота!" Но онзи брат не проумял нищо, а Учителят забелязал това и добавил: "Чистота в мисли, чистота в чувства и чистота в действията!"

Аз бях свидетел да видя и да опозная чистотата на Учителя,така както я виждах, чувах и наблюдавах делата

Му, и тези дела се опитвам сега да ви ги опиша като дела, дошли от един свят на Чистотата, идващ чрез Виделината на Словото Му.

КАКВА БЕШЕ РЕАКЦИЯТА на Борис Николов, след като разказах и на него за случая Широка Лъка? Брат Борис застана точно на противоположната позиция и каза: "Постъпил си така, както трябва да постъпи един ученик на Учителя! Ние, хората от Бялото Братство, сме бунтовен елемент. Може да си мълчим, обаче около нас всичко се обръща винаги с главата надолу, и всичко, което не е Божествено, което е користно, което е кристализирало по мръсен и долен начин, се разтапя мигновено и се взривява, защото ние сме носители не само на благодат, но и на Божието Присъствие, което реализира нещата незабавно." Така че той също е наблюдавал пиеската ми от София и е помагал. И ме поздрави: "Ти постъпи рицарски!"

Хайде де?...

Двама души, които са били едновременно десетки години край Учителя, реагират по два съвършено противоположни начина! И двамата бяха спасили пред очите ни стотици и стотици човешки души от техните драми и катастрофи. И двамата ни бяха дали един изключителен пример какво значи Ученик. Те бяха най-големите мъдреци, ясновидци и маги, които познавахме, и заедно с всичко това реализираха и измеренията на ученика в емоционалната сфера, с изказвания и постъпки, които са табу за много религиозни общества и за цялото човечество. Измерения, които излизат извън рамките и на така нареченото класическо "братство". Та нали точно Венно беше спасил душата и живота ми, когато ни заведе на Белмекен през онзи

паметен ден и когато ми зададе въпроса: "Какво значи чистота и девственост? Той казваше: "Учението на Учителя е **Божествено** Учение се отличава по това, че импулсира всичките ни центрове без нито едно изключение да творят и работят със всичка сила, но в нужната последователност и нужното хармонично съподчинение. "

В повечето религии и повечето хора в "братството" и от други окултни и религиозни общества и духовни школи, които са катастрофално дуалистични, винаги се противопоставят два свята или два основни центъра, или – два по два – всички елементи на Битието. Винаги единият подтиска противоположния и иска да го унищожи и елиминира или поне да го отслаби. Докато Божественото Учение, точно обратно, поставя всяко нещо на неговото място. За него няма неща, създадени от дявола – дяволът или злото се явява само там, където има дисхармония между центровете, експлоатация на едни центрове за сметка на други – т.е. обявяването на някои за "дяволски" или "грешни".

Докато брат Борис ... – Не помня дали вече разказвах някъде случая, който никога не мога да забравя. Сега дойде време да го разкажа.

На младини той много обичал майка ми. И тя също е била много влюбена в него, както и много други сестри са

били влюбени в този изключителен човек. Но той тогава вече се е бил свързал в брак със с. Мария и не е можел да мърда. Имало е моменти на вълнуващи признания, но един ден той й казал: "Няма как, Наде, карми, карми..." Можел само тайно да продължи да я обича. Той е обичал тайно майка ми повече от половин век, докато един ден, когато той беше вече на 86 години, а тя на 70 и нещо, тя му отишла пак на гости. Той ненадейно нежно я прегърнал и, държейки я в прегръдките си за пръв и единствен път в живота им, й казал: "Аз умея да чакам!"

Един човек, който беше удивително сърдечен до края на живота си, удивително прекрасен, беше запазил непокътнати и тези чувства, които обикновено се наричат "лични" или "астрални" – а всъщност, всичко е Божествено!

Неговият романтизъм в този случай толкова ни беше очаровал, че ние му казахме – даже веднъж аз лично му казах ,– че аз не бих могъл да си представя как в бъдещите животи няма да бъда с него. Учителят ни събира всички нас, ако

ние сме Му ученици, събира около Себе Си през всички епохи Своите Си. А има сродни души около Учителя, които са ни особено любими. Въпреки че ние дължахме много на другия човек и много обичахме и него, както и други хора от Братството, брат Борис ни беше сърдечно любим. Лично аз му признах, че със всичка сила желая, в бъдещите си въплъщения да бъда край него, защото страшно много го обичаме няколко души от приятелите.

Може би защото той отговаряше и в емоционален план – даже много повече, отколкото другите хора и другия човек, за който все говоря – на моята нагласа, на моите душевни проблеми. До такава степен той беше романтик, че дори един от неговите любими разкази се оказа разказът на Куприн "Гранатовата гривна". Аз не си позволих да включа този разказ в "Прекрасни чудаци" именно заради това, че в крайна сметка неговият герой не издържа и се самоубива от любов към онази жена, която навсякъде преследва, въобразявайки си, че това е неговата сродна душа. Брат Борис обичаше този разказ и той беше един от неговите най-

любими разкази. Пак ще повторя: това говори за един свръх романтизъм – даже над границите, които ние не можем да си представим. Мисля, че тази симпатия към него беше обща, защото той говореше на всеки най-любезно и мило такива хубави думи, че хората го обичаха много. И до днес абсолютно не мога да разбера отделни хора, които злословят за него и го мразят. Мисля, че по този начин те се легитимират.

На снимката по-долу съм с него и бр.Темелко в Мърчаево. Всички знаят че Темелко е бил селянин каменар и доста са пиели като млади, докато един ден отива на беседа на Изгрева. Потресен е от образа и Словото на Учителя и се връща завинаги в Семейството си. По време на войната, дъщеричката му един ден му казва да приготви стая за Учителя, защото Той ще дойде да живее у тях, а за това не е знаел още никой.

Веднъж си спомням как, като отивахме на Рила... – то е малко неудобно да го разказвам... Като товарех багаж от неговата къща на камиона, където бяха складирани денкове и багажи за Рила, той излезе да ме изпрати, погледна ме и

ми каза, че съм приличал на икона. И аз именно тогава му казах тези думи, че не бих могъл да си представя бъдещите животи да не бъдем отново и отново заедно, защото за мен това е душевна и сърдечна връзка, каквато трябва да остане неразривна през вечността, ако бъда достоен да се родя някъде близо около него. Съвсем замалко не е станал именно той моят физически баща...

След като в света и особено в "братството" постоянно падат бомби – коварни клюки, клевети и зли и осъдителни погледи, просто съвършено неуместно е да се разказват неща, които дълго ще останат в тайните архиви на Акаша и които касаят интимния живот на хората. Но в тези записи някога хората ще видят и ще чуят съвсем ясно и конкретно какво се случва с всички тези, които издават тайни, които трябва да останат само между двама души и между човешката душа и Бога.

Просто не е удобно, не уместно да се разказват някои постъпки, но за наш урок ще разкрия един такъв случай.. Една позната се хвалеше, че е имала интимна връзка с брат Борис. Имаха поне половин век разлика. И какво ѝ се случи после? – Това не мога да кажа, но тя едва беше спасена от смърт, и то пак от милост. Все пак се яви на поправителен изпит и го издържа отлично. Небето вòди точна статистика на всички измислици, злостни лъжи и фантазии в това отношение и на всички разпространители на клевети. Такива приказки се наказват и когато са от тщеславие. А когато нещо наистина се е случило и някой се изпусне да спомене за него, агентите на ада го раздухват до неимоверни размери и го правят мръсно с езика си – опошляват, окалват и очернят и най-съкровените човешки чувства.

И още една странна реакция на двамата – брат Борис и бате Крум, независимо един от друг, която не мога никога да забравя. Това беше, когато се роди синът ми през януари 1977 год. Когато узнаха, че имам син, и двамата възкликнаха: "О, значи той вече се роди!" Не заедно всеки ми го каза това поотделно, но не казаха име. Само дадоха да се разбере, че той е един близък брат от Братството – с много голяма радост, но и с известна загриженост. Може би са видели ранната му гибел. За себе си аз си бях въобразил, че това е бр.Боев или поне лъч от него. По странно съвпадение, гробът на Боян Боев е точно до нашия. А Г. е знаел за смъртта си още на 15-годишна възраст: написал е стихотворение за себе си един самотен пътник из вселената седи на една скала в морето, идва една огромна вълна и си го връща вкъщи. След 7 години това става точно по същия начин. Бр.Борис го наричаше с неизразима любов "Гълъба"... Когато Г. се роди, точно 40 дни след това стана голямото земетресение във

Вранча, което разтърси София и цяла България и още много други територии надалече от Вранча.

Той си шиеше сам дрехите...

Ние бяхме тогава под наем и излязохме с количката и бебето, от страх да не се повтори земетресението. Тогава аз реших, че ще отидем пеш до брат Борис, който живееше извън София. Вървяхме около час пеш с количката. Беше вече след полунощ, когато стигнахме и аз похлопах на прозореца и го събудих. Събуди се и с.Станка. Помолих го да ни приеме поради страха ни да не се повтори земетресението – да ни приюти за тази нощ. И тогава Г. има̀ шанс да преспи, точно на 40-тия ден от рождението си, на самото легло на брат Борис, където е спал и Учителят! За нас това не са случайни работи.

Сега пак се връщам на случая с бате Крум, затова набързо ще разкажа неща, които може да съм пропуснал в тези спомени, които нахлуват като буен поток в мене. Извинявам се, ако вече съм разказал този случай. Май разказах как ме

отърва от следване където не трябва, но ето как той стана причина да кандидатствам отново, вече на друго място:

На младини не исках да следвам – това неведнъж съм го разказвал на приятели. Никой не можеше да ми обясни какъв е смисълът на следването, на висшето образование, тъй като ние, които се занимаваме с духовни и окултни науки, считахме, че по пътя на самообразованието всичко можеше да бъде по-качествено и че следването в една такава система като тогавашната е едно губене на време и трошене на нерви.

Но бате Крум постоянно ме подтикваше да запиша нещо и да завърша висше образование. Някъде вече съм разказвал как Венно се зарадва, когато му казах, че се подготвям да кандидатствам математика. Просто той целият просия! Каза ми, че ако успея да завърша математика, едва ли не ще съкратя няколко прераждания... Малко по късно отворих и един том с беседи, с молба да ми се отговори на този въпрос. Палецът ми се падна на следната мисъл: "Има смисъл окултният ученик да се запише да следва в университета, за да се срещне със сродните си души, с които е бил свързан през вековете."

Ето една от тези "души" от групата есперантисти в университета, на екскурзия в Киев през 1969.

И наистина, още при първото следване през 1966 год., като влязох в лесотехническия, беше окачена обява, че в Софийския университет ще има серия от диспути за окултните науки. И още на един от първите диспути на тема "Наука ли е астрологията?", ние присъствахме там на първа линия. Зала с 200 души – и ние "цъфтиме" на първите редове... Видях, че там имаше много познати физиономии.

Това беше инициатива на философския факултет – на студенти и агенти от идеологическия отдел на ДС, които се бяха запознали отгоре отгоре с аргументите против астрологията. Едно студентче извади някаква брошурка, която разбивала "на пух и прах" астрологията с някакви елементарни и неверни твърдения. Въпреки че ме бяха предупредили да не се изказвам, ако искам да си остана студент, аз не можах да се въздържа, станах и поспорих малко чрез формули и чертежи на дъската. На опонента преподавател по физика, който имал втора специалност астрономия казах пред аудиторията, че неговият чертеж е неверен че той там неправилно означава точка "гама". Обясних каква е причината за някои неща, които той

представяше съзнателно погрешно – какво е точно прецесия и т.н.. Но в резултат на всичко това и на други неща, които казах, взеха думата и други хора и духовете се възбудиха много. В един момент стана и един от дежурните партийни опоненти по всички диспути и реагира демонстративно и глупаво и с такива заплахи, че веднага си пролича на чии органи служи. Той каза: "Аз искам да знам механизма на едно явление, за да бъде то научно!" Тогава беше и моят баща там, на тази диспут, и той стана и каза: "Абе тя, квачката, не знае механизма на снасянето и мътенето, пък вземе, че се заблуди и ги снесе – и даже пиленца се излюпват... " Публиката много се смя. Тогава аз казах, че всичко това може да се докаже експериментално. Тогава ченгето предизвикателно ми подхвърли: "Щом е така, хайде сега, кажете ми кога съм роден, щом като ви е толкова точна науката!" И понеже до този момент ние често сме имали такива случаи да познаваме подобни неща, реших, че бих могъл да приема предизвикателството. Иван Антонов, за който бях разказвал и който ни учеше, по удивителен начин можеше, като погледне човека, да познае датата, годината и часа на раждането му! Днес не мога да кажа дали той чисто астрологически откриваше това, или ясновидски, тъй като хороскопът се вижда от ясновидците в аурата на човека. Подобен опит бях имал и аз в някои случаи, особено в чужбина, и затова със самочувствие приех дуела: "Добре!" И цялата зала скочи, сякаш очакваше това да стане в момента. Аз обаче казах: "Може, но само пред телевизията! Подпишете документ, че сте съгласен. Ако пред телевизията аз ви позная рождения ден и час, вие публично ще се откажете от своята невяра и скептицизъм относно астрологията и ще признаете, че тя е наука." Залата... едва ли не таванът щеше да падне от ръкопляскания при тази моя

реакция. Сега мога да призная, че тогава блъфирах, защото не бях уверен, че на един такъв официален форум бих могъл да му позная датата на раждане, нито пък други неща от живота му, защото тези работи обикновено се случват само при определени условия, а именно когато има вяра и хармония. Лицето ме нарече "провокатор" и дискусията завърши с гръм... Студентчето от философския факултет направи една фатална грешка реши да си оформи комсомолското поръчение, като прочете заключителния абзац на въпросната брошурка, нещо от този род: "Както се уверихте сами, астрологията е поредната реакционна буржоазна лъженаука и не може да изтъкне абсолютно никакви научни аргументи". Този път смехът на 200 души бе още по-гръмък и продължителен...

След диспута ми се обадиха много хора, някои от които после дойдоха във вътрешните кръгове на Братството и това стана причина действително да се срещнем най-близки сродни души от миналите прераждания. Не знам дали някъде съм разказал за едни думи на Венно, потвърждаващи напълно пророческите думи от падналата ми се беседа, без още това да се беше случило: "Чрез теб ще дойдат някои будни младежи напреднали и любими души от Братството през вековете". Това бяха Кубрат Томов, Иван Цветинов, Маргарита Енева, Рудан Николов, Юлия, Панай-от, Стоянчо, Илийката, Сончика и други, но най-вече Голямата и Малката Мария, които останаха с Венно и бр.Борис цели 35 години до заминаването им от този свят.

Ето една от снимките няколко дни след това, когато Кубрат (горе вдясно) ни събра в художничката Юлия, за да започнем серия от телепатични експерименти.

Защото няколко приятели от този вечер останаха до ден днешен и в най-вътрешните кръгове на Братството – много по-вътрешни и от тези, до които аз съм допуснат, защото имат повече качества, отколкото някои от нас. И според тази качества, те биват пускани в по-вътрешните сфери на Школата, на Братството и на Космоса. Интересното е, че бате Крум беше казал някога, още в началото, че чрез мене ще дойдат душите, които ще останат в Братството и аз ще бъда брънката между старото и новото поколение. Така и се случи. Повечето приятели, които сега работят най-качествено, действително дойдоха по някакъв начин чрез мене в Братството.

И тези две приятелки, които бяха най-близки на тези двама души от Братството, можаха да се запознаят на тази Земя с тях именно поради този диспут, на който си позволих да стана и да говоря, въпреки че бате Крум ме беше предупредил да не се изказвам, ако искам да не ме изгонят от института. Но впоследствие той видя какви хора дойдоха в резултат на това и останаха завинаги при нас – особено тези две безкрайно скъпи приятелки, които останаха верни до края на живота на тези два колоса на Братството и са им предани и до ден днешен. Те са, може би, от най-вътрешните среди на Братството, в истинския смисъл на думата. Помня, че много години след това бате Крум ми каза : "И аз греша – искам да се коригирам. Сега искам да те поздравя, че тогава взе инициативата в и се изказа на диспута, защото, благодарение на това, виждам сега какви приятели има при нас.

Естествено, определеното е могло да стане и по други начини, но в случая се е осъществило чрез диспута.

Същият бате Крум стана причина и за други крупни събития в живота ми. Първо, нямаше без него да се реша

да следвам в университета. Той ми даде много сериозни духовни, окултни и психологически аргументи в полза на това. Пръв той ми обясни, че следването няма за цел придобиване на познания, а добиване на методика за научна и педагогическа работа, а в духовен план придобиване на концентрация. "Много ли ти се виждат някакви си 30-40 изпита? бе ме попитал той още преди да стана студент. Някакви си 4 или 5 години концентрация, докато йогите правят това с десетилетия и векове..."

Венно изигра основна роля и в следващата ми стъпка, след като се върнах от музикалното училище в Широка лъка, където бях изпратен по разпределение.

Бях защитил дипломна работа при Пантелей Зарев, който тогава беше член на ЦК и току що бе станал председател на Съюза на българските писатели. Той беше харесал дипломната ми работа, която беше на тема "Психология на народите" – етнопсихология. За нея бях проучил няколкостотин заглавия по библиотеките на няколко езика. Имаше добър научен апарат и предметен показалец и беше десет пъти по-голяма от една студентска дипломна работа – материалът беше наистина твърде обемист. Оказа се, че моята дипломна работа е имала качества, които са го впечатлили и са му харесали, за да ме назначи после в Съюза на писателите, във Външния отдел, където работих през 1975 год. А въобще, пряката връзка със Зарев и уреждането на работата да ми стане научен ръководител стана чрез една сестра от Братството, много близка на бате Крум. Веднъж той се удари по главата, когато аз се чудех какво да работя сега в София, като му казах колко много се възхищавам от Пантелей Зарев, въпреки че го критикуваха за неговото участие в комунистическата номенклатура. Венно се сети, че първата братовчедка на

Пантелей Зарев Марчето е наша най-близка сестра от Братството, която преписваше на машина не само речите и книгите на видния си братовчед, но и неиздадените беседи от Учителя, които редактирахме.

Критикуват го, обаче мнозина не могат да забравят колко Пантелей Зарев беше етичен в неговите лични взаимоотношения, колко български таланти спаси и реабилитира чрез Тодор Живков и на какво равнище бяха много от неговите тези; какъв езиков талант имаше. Ние четяхме Панорамата му с удоволствие. Та един ден бате Крум се сети: "Ха, та тя е негова първа братовчедка!" И действително, тази сестра, тази наша приятелка, която беше негова лична секретарка и негова братовчедка, ми назначи среща със Зарев, когато той беше станал ректор на университета. Веднага след това той стана председател на Съюза на писателите и ме взе със себе си. Аз можах да се уговоря с него да пиша такава дипломна работа, което много го зарадва. Това стана причина той после да ме назначи във

Външния отдел на Съюза на българските писатели и даже ме цитира под линия в "Панорама на българската литература"...

Спомням си един любопитен случай, след като вече бях чел разказа на Любен Дилов "Още по въпроса за делфините" и бях разбрал – и от там, и от други места, че те са разумни същества, може би по-напреднали и от човека, и че с тях може да се разговаря телепатически. Именно от Съюза на писателите през 75 год. ми остана този спомен. Когато веднъж бяхме на един симпозиум на преводачите на българска литература в Дома на писателите във Варна, с един мой по-млад колега веднъж видяхме делфини в морето. Помня, че му казах: "Искаш ли сега да изпробваме дали те схващат нашата мисъл и можем ли да влезем в телепатична връзка с тях?" И помолих тази група делфини да скочи три пъти – и тя действително скочи три пъти. После я помолих да скочи 5 пъти – и тя, след известна пауза, скочи пет пъти! След това още седем пъти го направи по моя молба и Сашо беше много удивен, че това работи. Това беше една добра подкрепа, след като му бях дал още в първия му работен ден да чете "Професии за резиденти"...

През всичките тези години Крум Въжаров – бате Крум или Венно подтикваше всички нас да се борим за заемане на достойно професионално място според талантите и способностите си. Според него, заветът на Учителя е че ние трябва да се борим до последна възможност да изявим професионално талантите, ума и способностите си, защото няма смисъл да оставаме на долни и задни позиции. До момента, до който самата идеологическо-полицейска машина ни изхвърли, ние сме длъжни да се борим. Всички тези неща ги разказвам по-обстойно, за да се възпротивя на мнението на някои хора от братството като бате Гале, който разпространяваше случая с Учителя за бръмбарите и

кристалите, което той изтъкваше като една критика срещу "мозайкаджиите" в Братството, без да спомене, че всеки един от хората в тези бригади е можел да бъде на много по-високо професионално ниво от други, но е станал работник не защото не е искал, а защото и преди 9и, и след 9и септември, на такива хора не се даваше работа по специалността – по понятни причини. Само занаятчии, музиканти, инженери можеха да останат на работа и да имат връзка с Братството. Обаче тези хуманитаристи и учени, които трябваше да направят основни компромиси с идеите си и се изискваше от тях на шпионират чужденци и колеги, ако искат да останат на работа, решиха да станат физически работници, но да запазят чистотата на идейните си позиции и убеждения. На тях им беше съвършено невъзможно да се съгласят да работят в една такава сфера при такива условия. И аз, който нямам нито амбиции, нито качества да раста в каквато и да е човешка йерархия, не бих си мръднал и малкия пръст в тази посока без настояването на бате Крум. Още в самото начало щях да си остана на някакви работнически позиции, на каквито ми е фактически 90% от стажа досега, ако не беше срещата ми с този удивителен ученик на Учителя. Само под неговото влияние аз наистина се опитвах да "атакувам" някакви светски върхове, да имам професионална и научна подготовка над средното ниво.

Веднага след Широка лъка кандидатствах в института за култура към Комитета за култура и БАН, а много по-късно ме назначиха и работих в Комитета при Людмила Живкова. За всичките ми кандидатствания и всяка научна тема при назначение, бате Крум беше информиран и ми даваше съвети. После кандидатствах за научен сътрудник по психология на творческия процес в художествената култура, с научен ръководител проф.Кръстю Горанов. Четох много

сериозно и се подготвих добре. Явявайки се на този конкурс, предложих в самата си писмена конкурсна работа накрая една методология в духа на откритието на съпрузите Кирлиян – как може да се изследват феномените на художествената култура **обективно,** т.е. как се изменя психоплазмата на човека под въздействието на различни културни феномени. Това може да се филмира и фотографира, когато човек слуша напр. Бах, Моцарт или... Шонберг. Свързах това с така наречената културхигиена, имайки предвид масовата култура, която унищожава и разрушава безвъзвратно милиарди неврони в младия човек и атакува самата ДНК. Даже чисто физически, силата, с която една електрическа китара разрушава нервната система, е равна на силата на преминаващ реактивен самолет ниско над града. Кръстю Горанов беше много впечатлен от това и каза: "Ако зависеше от мене... Но вие много добре знаете кои са главните фактори в комисиите и кои печелят конкурсите днеска. Ако бях само аз, при всички случаи **вие** щяхте да спечелите конкурса и щяхте да работите при мене, защото всичко това, което пишете тук, е много интересно и важно дори на мене ми е неизвестно." При следващата ни среща той каза: "Извинявайте много, но както очаквах, изникнаха фактори и сили, които не разрешиха вие даже да се класирате..."

По подобен начин бях кандидатствал в Института по фолклор и на други места. Ето как кандидатствах за научен сътрудник по теория и естетика на фолклора (дано не се повтарям). Бях хвърлил доста труд за подготовка, и когато се явих там, отново не бях класиран даже и с четворка. Същото се случи на този конкурс и с един известен наш журналист и учен по това време (Енчо Мутафов), който имаше вече издадени книги и статии и беше известен в печата, радиото

и телевизията. И двамата ни отрязаха още тогава – той явно също е бил белязана птица, на която не се даваше щатна позиция в институциите. Аз бях крайно озадачен как може да не се оцени това, което там написах, защото бях абсолютно убеден, че е над нивото на известното в нашата наука. Цитирах много последни книги и статии по темата, и то не само от българския и съветския печат. И когато един мой човек запитал Динеков защо не съм спечелил този конкурс, той му отговорил по един абсурден начин: "Ами той си има достатъчно научни качества и тука казва неща, които и аз не знам. Това нещо, което е представил, нека си го публикува. То е негова собствена теория и принос във фолклористиката, пък за тази моя студентка нямаше никакъв друг шанс да остане в София, освен да спечели конкурса."

В основата на всички тия мои усилия да реализирам моите таланти и способности според познанията и образованието си беше бате Крум въпреки моята съпротива, защото аз предварително знаех, че нищо няма да стане. Но с това поощрение и насърчаване, може би, е имал предвид, все пак, нещо.

По едно време ми дойде идеята да изтрия някои неща от разказаното в тия спомени, защото винаги съм вярвал на Учителя, че ученикът не говори за себе си. Но след това съобразих, че всичко това има връзка с бате Крум, т.е. все пак, за да се опровергаят критиките, че се стремим да си останем обикновени работници, защото сме били разбирали погрешно Учителя или защото сме нямали качества. Сега вече, когато в културните страни се издават наши статии и изследвания и имаме някакъв принос в световната наука и култура, нещата стоят подругояче.

по-късно защитих и едно научно изследване по етнопсихология в БАН. Ръководител ми беше проф.

Стойков, а пряк научен ръководител ми бе един наш писател и учен Атанас Славов, който после емигрира в Америка и говорѝ по радио "Гласът на Америка" за съдбата на България и Братството. Славов е израснал на Изгрева в Братството и има отношение към Учителя. Когато емигрира, той сложи сериозен прът в политиката на комунистическа България и Съветския съюз. Властта притискаше и малтретираше безцеремонно Братството, мислейки си, че то няма такива международни позиции, каквито имат други учения, движения и църкви. Заради това, тях не смееха чак толкова да ги малтретират, а с нас правеха каквото си искат. Но това се промени след една поредица от предавания на Ат.Славов по "Гласът на Америка". В едно от тези предавания ние узнахме как президентът Картър тогава бил отговорил на руснаците, когато са поискали ново място за съветското посолство в Америка. Той бил информиран от Атанас Славов за това, което става в България, и им отказал с думите: "Ние не можем да си позволим лукса да даваме място за ново посолство на една империя, която си строи посолства, където си иска, включително и на мястото на Молитвен дом на Бялото Братство в София." по-късно аз говорих със съветския консул в София на тази тема и имах интересен разговор с него. Той се "извиняваше", казвайки, че посолството им все пак не е точно на мястото на Салона. Не по врат, а по шия разлика пет метра... Някъде може би съм разказал за пророческите думите на вуйчо ми Светослав Славянски: "Те построиха легацията си на едно място, където десетки години протичаха токовете на Любовта знаеш колко милиарда волта са. От това следва, че съветската система ще рухне, а руският народ ще преживее небивало просветление, мощно възраждане".

Така че, след като бях защитил тази своя работа, която имаше формата на нещо като дисертация, отидохме с Наско Славов и други приятели, между които беше и Пламен Цонев, в кафето на Съюза на писателите на "Ангел Кънчев" 5 – "Сивото поточе", както го наричахме всички ("сивият поток" на литературата...), за да полеем моя успех... Тогава Атанас Славов каза много интересни неща. Обясни защо и как на някои хора не им върви в нашата действителност. "Това са хора – казваше той, на които очите гледат навътре. Защото, когато те са на опашката пред един трамвай, винаги тях ги избутват с лакти, а те си стоят и гледат надалече в пространството и дълбоко вътре в себе си, тъй като денонощно си мислят за духовност, за съвест, за наука, за идеали, за възвишени неща...

На снимката Наско е вече на възраст след като се върна от Америка.

В същото това време продължи той обитателите на "Сивото поточе" и другите снобски кръчми нюхат денонощно какви са цените и какво се търси на пазара..." Ние тогава се бяхме сприятелили с него и той харесваше моя труд,

защити го като рецензент аргументирано. Изглежда беше влязъл дълбоко в моята душа, дълбоко вътре в моята същност, защото рисуваше портрета на един неудачник, на един романтик, на които хора не им върви във външния живот. Разказваше как винаги такива "птици", с каквото и да се занимават, дават продукт, най-малко с десет степени по-качествен, по-изненадващ от всичко познато. Затова формалните групи не могат да ги изтърпяват и мигновено ги изхвърлят навън, като не дават възможност да се публикуват техните неща, та и те да напреднат професионално. И казваше така: "А онзи тип, който е син, внук и правнук на кръчмари, на една поредна разпивка изведнъж осъзнава, че днес може да се печели най-добре не в кръчмата, а от литературните, научните и културните кръчми. Затова той почва се вре навсякъде, прави си маркетинг, души какво ще се търси на литературния пазар догодина... Изведнъж разбира, че догодина няма да има **метли** на пазара... Тогава отива и си насява нивата с "метличина" – нагъсто, в голямо количество... И на другата година, когато оня, баламата, все още си върви по улицата като сомнамбул и го блъскат с лакти и не може да се качи на никакъв трамвай, на тоя вече нивата му е избуяла и той пръв пълни пазара с метли... Всичко знае, всичко може, шуми по сцените, и в печата и в ефира, взима награди и хонорари и т.н..."

Сега тук искам за разграничa двама Атанас Славовци, и двамата мои добри приятели. Този, за когото говоря, е Атанас **Василев** Славов (1930-2010). Ето сведения за него:

Роден е в град Сливен на 25 юли 1930 г.

Първоначално учи в Американския колеж в София до закриването му през 1941 г. През 1953 г. завършва английска филология в Софийския университет "Климент Охридски".

През 1953-65 г. е преподавател по руски език в курсовете, организирани от Обединения комитет за българо-съветска дружба, библиотекар в Народната библиотека в София, участва в предаванията на Радио София за чужбина, работи като картограф в Родопите.

Преподавател по английска литература в Софийския университет (1961-71), където води семинар за поезията и драмата на английското Средновековие и Ренесанс и за английската проза и поезия на XIX и XX в. Защитава дисертация на тема "Функции на ритъма в художествената стихова реч" в Института за литература при БАН (1965). През 1966-76 г. работи в Института за изкуствознание при БАН; основава секция по дизайн и секция по информация и документация, съосновател на проблемна група за изучаване на бълг. приложни изкуства. Научен сътрудник по фолклор и теория на изкуствата и фолклора (от 1974). Съосновател и член на международната група по сравнителна славянска метрика към Института за литературни изследвания при Полската АН (1971-76). Изпълнителен секретар на научния проект "Основни насоки на световната култура до 2000 година" към Научното обединение по изкуствознание при БАН (1975-76), във връзка с което заминава за САЩ — работи в Отдела за международни научни изследвания и обмен в Ню Йорк (1975-76).

Автор на свободна практика и диктор в Радио "Свободна Европа" (1978) и в BBC (Лондон) през 1978. Работи по проблемите на източноевропейските култури към Центъра "Удроу Уилсън" във Вашингтон (1979) и като инструктор по български език в Държавния департамент, Вашингтон (1980-83), и в Центъра за езикови научни изследвания, Мериленд (1983).

Радиосценарист, редактор и диктор в "Гласът на Америка" (1980-90). Автор на стихове, на фантастика, на изкуствоведски изследвания и много други. За него ласкаво се изказват световноизвестните писатели Кърт Вонегът и Греъм Грийн.

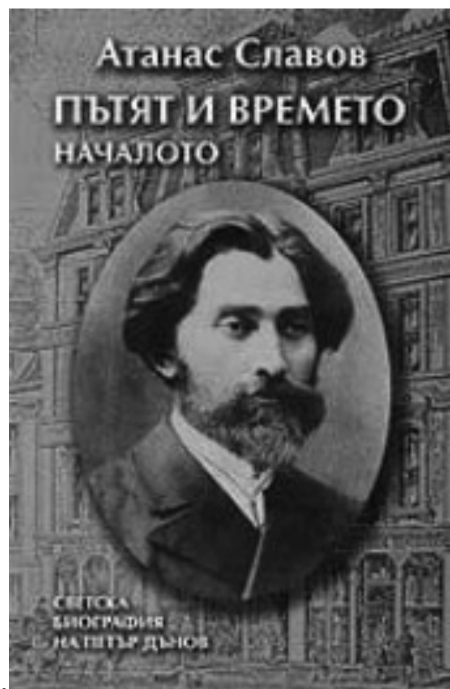

След 1990 г. той се завръща в родния Сливен, където остава до края на живота си. Издъхва в пловдивска болница на 4 декември 2010 г.

Той написа най-обстойната научна биография на Учителя.

Другият е Атанас **Петков** Славов. С него и с Тодор Доков, Огнян Сапарев и Тодор Ялъмов някога основахме Клуба по футурология и фантастика към Софийския

университет. Ето малко сведения и за него:

Атанас Петков Славов (р. 29 юли 1947 г.) е български писател фантаст, фантастолог, активен фен, издател, съставител и художник. Един от основателите на софийския клуб за фантастика, евристика и прогностика "Иван Ефремов". През 1968 г. основава първия в България клуб за любителите на фантастика "Терра Фантазия".

Автор е на романа "Психопрограмираният". Съставител на множество сборници за фантастика, сред които поредицата "Модели", "Моделириум" и "ВИРТ". Издава електронното списание "Фентернет" и, чрез фондация "Човешката библиотека", алманаха за фантастика и футурология "ФантAstika".

Негови разкази са превеждани на английски, руски и немски език. Двукратен носител на наградата Еврокон.

От края на 2009 г. е избран за председател на Дружеството на българските фантасти "Тера Фантазия" единствения работещ творчески съюз от този род в България.

Извинявам се, че толкова дълго и подробно разказвам за всички тия неща, но за всички тези случаи аз надълго и нашироко докладвах на бате Крум. Обикновено той, още

преди да му кажа нещо, правеше анализ на всичко, което се беше случило. Още преди кандидатстването ми в Института по фолклор, аз представих същата своя работа по етнопсихология от Института на проф. Атанас Стойков в Института по етнография. Считах, че това е единственият институт, в който мога да обърна вниманието някак си върху науката етнопсихология и в който има хора, знаещи поне теоретично с какво се различава тя от народопсихологията. Тогава бях изолаторджия по покривите в една бригада, когато етнографите ме извикаха да се запознаят с мен на един техен съвет и да ме назначат без никакви конкурси. Аз им се извиних по най-любезен начин, че бригадирът ме е оставил в този момент да ръководя бригадата и не мога да се откъсна от обекта, и за съжаление, не мога да се явя в назначеното време, защото работниците без мен не могат да се справят. Тогава изолирахме покривите на ТЕЦа с алуминиева пудра, каучуково лепило и бензин. От този бензин започна силно да ми се вие главата, но имаше случаи, когато ми се налагаше да се състезавам с яки колеги. Имаше един шампион по вдигане на тежести, който се подиграваше на вегетарианците. Просто се наложи да вдигна една желязна греда, която той не беше в състояние да вдигне даже с още двама души, и да я кача вертикално нагоре по едни стълби на I, II и III покрив, за да я монтираме с арматурно желязо и да може да вдигаме баките с материала нагоре за изолиране на покрива. Тогава те започнаха да ме гледат по-особено и да не говорят повече против вегетарианците... С един друг, който се амбицира да покаже, че месоядецът е по-як, трябваше да пренесем една бака от една място до друго доста надалече. Всъщност, това беше краден разтвор и трябваше да влезе в колата на един шеф. И аз хванах тази бака от едната страна, а той от другата. При това дръжките й бяха паднали и

трябваше да я носим само с върха на пръстите под режещата подгъвка. Бака, бака, но над коленете висока... И този приятел, с който работехме, мислеше, че аз ще отпусна баката. Оказа се, че на два пъти той я отпусна и каза: "Не мога повече. " и т.н. Дали разправям и това от "тщеславие", може да се анализира по аурата на човека. Споменавам го поради нападките в така нареченото "братство", че сме били хилави мързеливци, които живеели на гърба на другите.

След като отказах да отида на научния съвет заради бригадата, те ми казаха, че ще се съберат в друг ден след работно време. Уговорихме се и самият им шеф Веселин Хаджиниколов ми каза: "Много ви се извиняваме, на ако се съгласите да ви назначим, ще се наложи да идвате 2 часа седмично на научен съвет, защото през всичкото друго време вие ще бъдете напълно свободен да развивате българската етнопсихология. На вас ви предстоят международни конференции, конгреси, издаване на вашите изследвания и книги. Приятен път в науката ви пожелаваме!" Там беше и проф.Стоян Генчев. И изказаха ласкави слова. Подадох си документите. Казаха ми: "Не искаме да обявяваме конкурс, защото ще бъде спечелен по понятни причини от някой друг, без да зависи това от нас. А като ви назначаваме така, ще бъдете с по-малка заплата, но после вече ще се уреди въпросът". До една седмица аз трябваше да имам резултат от Личен състав. В тази седмица ме викна Александров от ДС и проведохме следния разговор: "Сега на тебе ти предстои неудържимо издигане в кариерата и има опасност да те изпуснем, понеже ти пак се изхитри да се целиш нависоко. Нашето условие е да станеш наш човек, и при всички тези излизания в чужбина и тук, сред колегите ти, ние искаме да ни докладваш за възможните врагове и за това кой как се е изказва и т.н., за да можем и ние да си вършим работата.

И знай-, че ние никога не сме си позволявали някой да получава повече от 150 лв. заплата, да го пращат в командировки в чужбина, и той да не ни служи".

Както разказах някъде, след години един бивш офицер ми каза: "В това нямаше нито едно изключение! "

Последният ми професионален неуспех, освен на още две места, където бях учител и също имах много остри драми, беше през 1980 г. в Комитета за култура, където бях назначен по настояване на един български писател Пламен Цонев. Илюстрацията е от един текст за него кой е бил в предишните си прераждания.

. Той ме запозна с един крайно интересен и колоритен човек, който оглави един отдел, едно направление в Комитета за култура точно по времето на Людмила Живкова – 1980 год. Всичко това беше пак под наблюдението и с невидимото съдействие на бате Крум. Той постоянно ме караше да не се отказвам от борбата да заема своето място

като учен, въпреки че аз вече се бях уморил от неуспехи, грозни интриги и изгонвания. Много добре помнех какво стана през 1975-76г. в Съюза на писателите. Имах инцидент и след това, когато Николай Антонов ми каза да търся някой подходящ човек да стане завеждащ редакция в издателство "Народна култура" и да знае западни езици. Аз му казах: "Имаш ли нещо против това да аз да съм?" – защото аз му завеждах тогава ПЕН-центъра във Външния отдел на СБП, отговарях и за Асоциацията на афроазиатските писатели, като помощник на Йордан Милев. С тях двамата много добре се разбирахме. Антонов се беше убедил в деловите ми качества и каза: "Готово, подай си документите веднага! Искай от Зарев да те пусне от Съюза на писателите!" Зарев ме пусна, като разбра, че ще имам по-голяма заплата и че това ми е шанс. И аз мисля, че много добре започнах в изд. "Народна култура", запознах се с изключително ценни хора, докато един ден Николай Антонов ме извика и ми каза: "Ти не можеш нито секунда да останеш повече тука!" Хвърли ми много мръсни обвинения от една област, която беше абсолютно отвратителна за мене, каза ми много нечисти приказки и аз напуснах моментално, без да се оплача на Зарев. Пантелей Зарев после много ми се ядосваше, че не съм му се обадил – той нямаше да позволи такова нещо.

И отидох веднага хамалин на гарата... Там отново трябваше да се вдигат тежки неща. Партийният секретар на хамалската бригада бай Златко ме караше да вдигам най-отдолу чувалите с цимент, когато ги претоварвахме на вагоните. Той вземаше най-горните, защото това било привилегия на партийния кадър и т.н. Мисля, че и там не се дадох на хамалите и с тях работихме на равна нога.

Това дължа пак на бате Крум, понеже, още когато бях в казармата, 19-годишен в трудовите войски, той ми казваше,

за разлика от всички други и от баща ми, които потърсиха връзки се устроя на лека работа. И успяха бях известно време писар, артелчик и художник в различни поделения. Но Венно един ден ми каза: "Стреми се към най-тежката работа, към най-тежките обекти." И всичко това беше в духа на Учението на Учителя и беше за нас прекрасно. Казармата ми е най-щастливото време в живота и тя, изглежда, ме подготви да мога да издържа после на всичко. Там се калих да мога да понеса всички тежести и напрежения на всички места, където съм работил след това десетилетия наред. Ако не беше бате Крум и ако не беше разбрал той правилно съветите на Учителя всеки ученик да има поне един занаят, за да може да издържи в този свят и да остане честен, аз нямаше да се справя. Ние там работехме в трудова повинност много тежка работа: по 4 кубика на ден да копаеш и да изхвърляш пръст – и при това бях само на вегетариански режим. Викаха ми "Багера"...

Малко се връщам към най-щастливите си дни в казармата, където физическите трудности даваха възможност на човека да се закали и да се чувства

самостоятелен. Много добре си спомням как момчетата, зимно време, през декември, януари и февруари припадаха от студ по кариерите, където добивахме камъни. И въпреки вегетарианството ми, въпреки че това бяха момчета, които не само че бяха работили физическа работа, но имаше и хора, които са били в затвора – и те се сриваха. Даже си спомням как един политически полковник Тлачански, когато копаех в изкопа край с.Извор, Радомирско, дойде и ми стисна ръката. Викам му: "Как, ама моята ръка е мръсна, ще Ви изцапа, другарю полковник... " А той ме погледна някак особено и отвърна: "Мръсни ръце – чисто сърце!" Сега не зная дали тогава не искаше да ми направи впечатление, дали ме "купува", както се казва, или го каза искрено, но аз съм срещал свестни хора и в тези среди.

Ето как помогна закалката много по-късно по настояване на Венно. Тук съм на 60 години в Гърция изсипвам увредени портокали, предназначени за сокове и напитки:

Много съжалявам, че не съм си направил снимки и като изкопчия, общ работник, строител, дърводелец,

мозайкаджия, миньор в рудник Еньовче и мина Радка, горски работник, земеделски работник, текелажник (хамалин), изолаторджия, електроженист, стрелочник, парков работник, сценичен работник в Софийски оркестри и Музикалния театър, парников работник, химически работник на три места, учител и възпитател в Жълтуша, Боженица и Симеоново, маневрен и постови стрелочник, шофьор в градския транспорт и пр...

Даже и с хора от ДС имах такива случаи. Когато ме арестуваха от време на време, ето какво ми каза веднъж един възрастен полковник или генерал, който преди е бил партизанин. Той ми стисна ръката при едно арестуване, когато нямаше никой в стаята в Софийско градско, и ми каза, че ми се възхищава. Че неговите приятели едно време в съпротивата точно по този начин се били държали в полицията, а той досега не бил виждал, от десетки години, такова поведение. Не хваля себе си, просто разказвам какво беше.

Така че, още като си работех един ден като хамалин на Сточна гара, преди да стана маневрен стрелочник, в началото на един работен ден, с мръсна ватенка и ватени панталони, ние имахме оперативка всяка сутрин, заедно с циганите, затворниците и пр. Там имаше престъпници, които нямаше къде другаде да работят. И тази среда ми харесваше много повече от всякакви интелектуални среди. Винаги съм обичал народа и физическата работа – сто пъти повече от всяка друга работа!

И така, една сутрин дойде Александров със своя шофьор, да ме арестува на самото място. Дори не ме остави да се преоблека веднага ме вкара във Волгата със все ватените дрехи... По пътя ми казва: "Хм, демонстрации ще ми правиш,

а? От издателството – направо тука! **Хамалин** ще ми ставаш! Защо не си избра друга работа?"

Викам: "Ами защото не давате, затова!" А той продължава: "Демонстрации ще ми правиш, демонстрации – нарочно искаш да ни излагаш!" Искаше ми се да му цитирам думите на Георги Димитров: "Аз съм син на работническата класа" ... Та това били демонстрации, за да мога да излагам Държавна сигурност и да ме снимат чужденците, които ме познават от мои публикации и изяви у нас и в чужбина. А по-късно ми каза, когато ми пресече пътя да вляза в Института по етнография: "Виж какво, ние разчитаме на стомаха на работника. Цялата наша идеология и цялата наша власт се крепи на стомаха на работника!"

Искаше ми се да му възразя: "Тогава каква е разликата между вас и капиталистите?", но нямаше смисъл. Като му казах, че не мога да бъда предател, щом като доносничеството е единственият начин да се напредва, той реагира много остро. Същото се случи и втори път – с един негов началник. Тогава не казах "предател", а казах, че съвестта не ми позволява такива неща. Той почервеня и кресна: "Каква съвест, какво предателство?! Ти нашата дружба с великия Съветски съюз наричаш предателство? Знаеш ли къде можеш да отидеш за това?" Защо намесваше Съветския съюз?" Александров казваше: "На Съветския съюз напоследък му е много трудно, горкия! И вие сега тука с всякакви глупости и идиотщини се занимавате, с такива реакционно фантазии заблуждавате хората и провеждате идеологическа диверсия!"

Въобще – това са известни неща. по-нататък ще разкажа за реакцията на бате Крум, когато беше генералното ми арестуване – когато загубих съзнание за три дни. Тогава Александров ми каза: "Е, чупѝ си тогава главата! Щом не

искаш – твоя си работа. Чупи́ си главата! Явно от тебе човек няма да стане!"

Искрено му се възхитих, че все пак от него е станал човек... по-късно, когато станах стрелочник, един ден отиваме в една пицария да се почерпим с колегите. На съседната маса Александров с още някой, сигурно пак иска да вербува някого. Отидох да го поздравя, а той беше готов да дойде и да накара колегите ми да се легитимират. Били ми поредните жертви, които съм довел тука да ги вербувам за "дъновисти"... Добре че се въздържа, като видя как пият ракия и лапат кюфтета... Началникът беше много свестен човек, благодари ми, че съм дошъл с тях да ги уважа.

Когато отидох в "Личен състав" на Института по етнография, служителката ми каза: "Няма положителен отговор, не можете да постъпите." И след това ми се извиниха и ръководителите, имаше там един много свестен човек, наш добър, виден учен етнограф и историк, Николай Генчев, който пръв прочете моята работа и ме предложи на директора да ме назначи там. Самият Хаджиниколов ми каза: "Извинявайте много, но по независещи от нас причини, изключително много съжаляваме, че не можем да назначим такъв човек като Вас!" Защото казваха, че в социалистическия лагер досега няма изследване като това, което им бях представил по психология на народите. И добави: "Жалко, че не сте известен като Блага Димитрова или Радой Ралин, нямаше да смеят да ви тормозят."

Много по-късно, именно през 1980 година аз вече споменах, се назначих в Комитета за култура като експерт по народоведение, митология и фолклор – в един нов отдел, който имаше претенциозното название "Направление за фундаментално документиране духовния мироглед на българския народ". Това разкриваше изключителни

перспективи да се занимаваме с любимите си неща. Беше ни дадена голяма свобода, понеже това бе министерството на Людмила Живкова. Там бях с колеги и колежки, които също бяха ентусиазирани, имаха много добри качества. Но – отново между шамарите на интригите; сега не искам и не мога да разказвам подробности. От определена личност там ми беше дадена една перспектива да комбинирам науката с разузнаване, като имаше шпионски начини това да се прави при наши командировки в чужбина. Зад паравана на фолклорни изследвания, трябвало да правим военни топографски карти на чужди територии... Разбира се, че отказах. Не мога да кажа дали вследствие на това или на други причини, като убиха Людмила, двама души бяхме изгонени от Комитета незабавно по един много подъл и грозен начин. И то след една моя любима работа, която беше поръчана, според шефа ми, директно от Живкова. От Живкова бяха поръчани и други наши работи. Бяха ни предупредили: "Вие тука сте придворни учени, имате възможно най-високите заплати, няма да искате нито хонорари, нито известност. Вашите разработки са нужни, за да може нашето ръководство да се представя насам натам по света и в България и да си печата статиите и книгите, да взема научни степени".

Това е ролята и съдбата на придворните учени, но поне бяхме под крилото на Живкова. Тя беше председател на Комитета за култура до момента, когато я убиха. Преди това ми възложиха една работа за Венелин Коцев – тогава посланик в Италия. Върху нестинарството, с една колежка, работихме много, денонощно работихме върху тая тема. Аз бях убеден, че сме открили нови неща, които не са известни на учените. В същото време се сприятелих с един прекрасен човек, известен артист от Народния театър, който си беше

купил къща в една нестинарско село в Странджа. И се оказа, че това е къщата на една от най-известните нестинарки – баба Нуна. Той беше купил тази къща от нейните наследници. Казваше, че е "влязъл под кожата" на нестинарите – в най-хубавия смисъл на думата. И те му разказвали неща, които не са доверили никога на никой български или чужд етнограф, фолклорист или психолог досега, защото не искат да разкрият на света тези дълбоки тайни, а само демонстрират способността си да играят боси върху жаравата. Тогава си спомних думите на Михаил Арнаудов, когато пишех тази студия, че дълги десетилетия нашите учени са подозирали, че нестинарите имат някаква стройна мирогледна и инициационна система, която винаги е бива укривана от идващите учени и изследователи. А ето че този мой приятел вече беше посветен в някои от тези тайни. И аз, когато казах това на един от шефовете в Министерството, той възкликна: "Ето, това е вече едно много сериозно нещо! Аз веднага те пращам с този твой приятел в тази къща! Вие ще ги предразположите да ви разкажат всички тия тайни, а пък аз, с една кола отвънка, ще подслушвам и ще записвам вашите разговори"...

И като ми каза това, аз си написах моментално заявлението за напускане и казах: "Аз не се занимавам с наука, която се прави с черни коли и подслушвателни устройства. Довиждане и всичко хубаво!"

Тогава той пред всички ме обвини, че съм го бил излъгал за моята основна заплата че била 400 лв. когато бях стрелочник, въз основа на която ми дадоха тази най-голяма заплата след неговата в Комитета за култура. И сега съм щял да връщам тези пари... Това не е вярно, защото основната ми заплата като стрелочник беше 120 лева, а около 400 се събираха с премиалните. Аз още в началото му бях изяснил

това пред свидетели, но той тогава каза: "В личен състав и счетоводството не са слепи – виждат ти основната заплата в трудовата книжка. Така че това си е техен проблем. А Живкова поема отговорността вие да получите най-високи заплати, като придворни учени. Това е **моя** работа, не е **твоя**!" И въпреки че това беше казано пред свидетели, той накрая каза: "Сега ще плащаш всичките тия пари, защото ме излъга!" – т.е. той постъпи по един подъл начин. В този момент аз вече не можех да имам добро мнение за него, въпреки че ме посрещнал в Комитета с думите: "До гроб, побратими до гроб!" – понеже и двамата сме македонци. Но той е и грък, от което следват някои неща в поведението му... Накрая се оказа, че можеше да се стигне "до гроб" и по друг начин, ако бях приел предложението някои хора в Комитета. Иска ми се криво да съм разбрал думите им, но не те бяха точно такива.

Когато човек е наивен и не може да не обича, забравя мигновено греховете на хората и помни само достойнствата им. А въпросният началник на направлението ги имаше реално в изобилие. Рядко съчетание от ум, начетеност, талант и оригиналност! Клюките разправяха, че служел едновременно на няколко разузнавания, че грамадната му библиотека с уникати на чужди езици се дължи на изземванията на такива книги на границата и от домовете на хората. Лошите езици му приписваха и психиатрическа диагноза, но така е с всички нестандартни личности в България. Така или не, аз се възхищавах от него и обичах и семейството му чудесна жена и три деца. Че кръвта вода не става в добрия смисъл на думата днес личи от мирогледа и дейността на една от дъщерите му. От него научих още един урок, и мисля, че е прав. От един наш диалог открих у себе си нещо, което не подозирах че съществува, давах му до

този момент положителна оценка. След като изгониха Тодор Доков или той сам напусна, негодуващ за нещо, аз казах на "войводата" какво говори той за него (всички тия приказки по-горе и други). Той ме изгледа остро и каза, че за такива приказки зад гърба на някого, в македонските чети наказват без колебание; че това е достойно за презрение. Опитах се да се оправдая, че не правя това с лошо чувство, с Тодор си бяхме приятели, но че "войводата трябва да знае откъде може да му дойде ударът". Днес мисля, че той е бил прав и след това вече никога не си позволих такова нещо за никого и по никакъв повод. Още повече, че се бях хванал в нещо подобно преди години когато препредадох онази клюка за един колега и това ми се върна веднага.

Мога да кажа за един подобен случай през 1984 год. в Москва, който щеше да свърши сигурно в Сибир или намясто.. Може би пак се повтарям, не знам. Един съветски офицер от тяхното военно министерство, който се представяше за окултист, тогава ми предложи да пренеса една снимка на топографска карта на областта, в която щяло да се евакуира цялото съветско правителство – в една тайна област южно от Москва, в случай на война или на други опасни събития. И той искаше да пренеса тази снимка под предлог, че чрез нея ще можем да правим някакви "магични триъгълници", говореше за "енергийни коридори" и т.н. Но аз веднага съобразих, че може да ми се случи случка, и като го помолих да отиде за чаша вода в кухнята, взех тази снимка 13/18 или 18/24 и я пуснах зад един скрин в стаята му. Сигурно и до ден днешен тя лежи зад този шкаф и той не знае за това. Но когато се връщах обратно за България, на летището в Москва много добре ми провериха куфарите, разпориха и хастара! Не забравям и кой ме запозна с този офицер. Единственото незаконно нещо, което откриха, беше

една уникална старинна златно-сребърна чаша, подарена ми от приятелка в Москва. Много предана, елегантна и красива млада жена, която ме бе облякла от горе до долу с луксозни зимни дрехи в януарския руски студ, без да сме имали интимни отношения.. Тя бе на аерогарата и й върнаха чашата.

Днес, когато преглеждам отново тия свои спомени и версиите ми в тях, аз искам да се извиня на хората, които съм представил като лоши герои. Може и да съм си съчинил някои опасения, но обективно случаите бяха такива.

С думите на проф. Хаджиниколов се солидаризира и проф. **Николай Генчев** (1931-2000), който пръв бе прочел изследването ми по етнопсихология. Както казах, Самият

Хаджиниколов (1917-2003) ми даде примери с наши изявени творци и учени, които с таланта си бяха пробили системата, въпреки лошите си досиета. "В момента, в който и Вие ще публикувате първите си трудове и тръгнете по света, няма да има сила вече тази власт над Вас и затова Вашето досие повече няма да може да Ви пречи. продължи **проф. Веселин Хаджиниколов.** Затова, дайте да избързаме и да Ви назначим, за да станете име, преди някои хора да са се усетили – после вече ще им е много трудно да Ви притискат". С тия си думи самият той рискуваше много, но точно така ми каза.

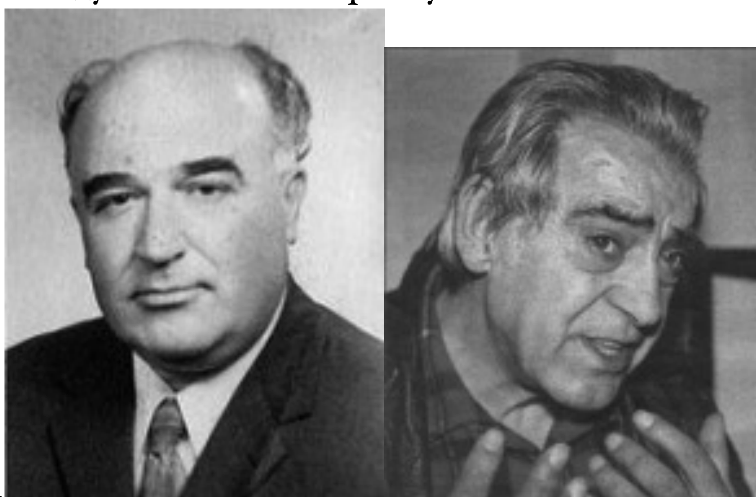

С всички тия разкази за социалното си участие правя един бегъл ескиз на усилията си да изпълня завета на бате Крум и на Учителя – да се борим с всички сили да бъдем на върха на светската култура и наука и на специалността си, т.е., идеала да бъдем най-добри и в професията и в учението, за да можем да помогнем на народа си и да бъдем на едно по-добро ниво пред човечеството Разбира се, познаваме много талантливи и честни хора, които успяха да останат такива, а как са получавали и ползвали командировките си в чужбина – това не знам.

При всичко това, Венно постоянно ни напомняше, че в белия брат няма абсолютно никаква корист и тщеславие. Всички тия наши усилия да бъдат признати и реализирани

талантите ни не трябва да произлизат от снобарство и кариеризъм, а поради необходимостта да служим на народа си и да се развиваме интелектуално.

С риск да повторя и потретя, искам да напомня тук, че Тодор Живков спаси много наши интелектуалци в немилост. Пантелей Зарев, който бе много близък с него, ни разправяше подробно за всеки отделен случай и въобще за добродетелите на "бай Тошо". И двамата бяха принудени да участват в пировете и лововете на големците, за да имат властта и да спасяват. Не че ги оправдавам напълно известни са греховете на всички.

Но имам откопирани страниците от мемоарите на "Тато" първия ни човек, който разказва как един ден го е привикал Леонид Брежнев да го гълчи защо е позволил на дъщеря си да назначи "двама дъновисти" в Комитета за култура. Това бяхме аз и Тодор Доков. Той беше предимно антропософ, при това имаше още немалко прикрити "дъновисти" и известни агни-йоги в министерството, но в случая е ставало дума за нас

двамата това е сигурно. Сигурно някъде съм разказал вече как бай Тошо достойно ни е защитил пред Брежнев, какво му е казал за Изгрева, Братството и Учителя.

Ето и едно любопитно съобщение за дубльорите на Тодор Живков:

"Малко известен факт е, че подобно на другите тоталитарни диктатори, и нашият бащица Тодор Живков имал не един, а няколко дубльора. Това си спомнят неговите бивши гардове. Приликата между "копието" и "оригинала" била перфектна и често приближените на Тато не могли да ги разпознаят. Така често ставали гафове, един път внукът на Тошо – Малък Тошко дори се хвърлил на врата на един от двойниците с викове "Дядо, дядо!" После било много трудно да обяснят на разстроеното дете, че това не е дядо му, а негов двойник. "Клонингите", след като изпълнявали своята задача, се прибирали по домовете си със солиден хонорар в джоба. Но работата на двойник не е била чак толкова безгрижна. Един от двойниците на Тато загива при мистериозен пътен инцидент близо до Тетевен. Именно тогава и плъзва слух от ухо на ухо, че Тато е загинал, но бързо се опровергал. Най-популярният дубльор на Тодор Живков е Павел Димитров от Шумен. Двойникът всъщност работел като стоковед и бил роден през 1912 година. Една от легендите е, че всъщност Тато не е починал, а е избягал в Швейцария със солидно количество авоари и до ден днешен бил жив, съдейки по думите на баба Маруца, която доживяла до дълбока старост.

Тепърва има да научаваме изненадващи подробности за него, особено след като BTV излъчи сензационния документален филм "Последният лов" за опита на Тодор

Живков да извади България от варшавския блок и да я ориентира към Европейския съюз и Запада. Автор на сценария е журналистът Тодор Пройчев, бивш главен редактор на в. "Поглед". Режисьор е Огнян Ангелов. Продуцент е Радостина Константинова, известна като "първата дама на разследващата журналистика", починала през август 2010 г. Анонимният автор разказва за среща на баварския политик с тогавашния партиен и държавен лидер Тодор Живков, който поискал съдействието му за преориентация на България от Варшавския договор към икономическия съюз на Западна Европа, наречен по-късно Европейски съюз." Виждаме и такива заглавия: " Как Тодор Живков спаси България от война"., "Живков ни спаси от хватката на Скопие" и др. През 1966 г. Баба Ванга е поканена в София да кръсти сина на свои приятели. Писателите Венко Марковски и Иван Аржентински, почитатели на нейната дарба, използват случая да я представят на Тодор Живков. Благодарение на него, от следващата година тя става първата щатна гадателка в комунистическа България, с месечна заплата от 220 лева. В същото време пророчицата е обект на изследвания. Години наред с нея се занимава проф. Георги Лозанов от Института по сугестология, създаден с благословията на Тодор Живков. За Баба Ванга е организиран и научен диспут. На него видният български психиатър проф. Никола Шипковенски показва заснети сеанси на ясновидката. Изяснено е, че около 80 на сто от прогнозите ѝ се сбъдват. Според специалистите, Баба Ванга може да предсказва бъдещето, да чете чужди мисли. Тя разгадава събития от миналото и настоящето. Людмила Живкова се интересува от пророчицата и често ходи при нея за съвети. Славата на Баба Ванга е толкова

голяма, че същите държавни и партийни величия, които преди това громят от трибуните суеверията и религиозните заблуди, започват смирено да чакат ред пред дома ѝ, за да се допитват по лични и управленски въпроси.

Но има и други данни или клюки за бай Тошо: например, че уж бил извънбрачен син на цар Фердинанд, откогато последният се е подвизавал във вилата си в Правец, а баба Маруца, тогава още млада и хубава, му била слугиня... Изтъкват поразителната им прилика и грижите на западното масонство да го държи на власт толкова много десетилетия...

Какъвто и да е, неговото съвършено ухо беше антена и за Истината, не само за маневрите. Той искаше да се отблагодари на Братството чрез риска си да ни защити пред машината на Брежнев и чрез закрилата над дъщеря си, когато тя пое твърд антиматериалистичен курс. Една от версиите е, че не се е скрил в Швейцария или не е продължил да живее до официалната смърт на дубльора му, тъй като е бил убит поради същите причини, поради които премахнаха и Людмила. Може да не е виновен самият Брежнев, а тия, които дърпат конците.

Ето някои от крилатите фрази на Тодор Живков:

"Ако плащаш с фъстъци получаваш маймуни."; "Конкурсно начало не означава конкурсен край"; "Милицията принадлежи на народа и народът принадлежи на милицията."; "До 9 септември 1944 г тази паметна дата българският народ се намираше на ръба на една бездънна пропаст! След девети той направи съдбоносната крачка напред!"

БАЩАТА И МАЙКАТА НА Тодор Живков
ХРИСТО И МАРУЦА

Както се вижда, той няма и помен от прилика с баща си.

Но да се върна към моя случай по-подробно. Вероятно на Брежнев му е било донесено за намерението на Людмила да ми отдели стая в Комитета с всички беседи на Учителя Петър Дънов, за да ги обработвам научно, да си подбера и екип. Това наистина ми бе предложено от нея в навечерието на нейната ликвидация. Тодор Живков му отговорил смело,

че така наречените "дъновисти" са го спасявали на Изгрева, когато е бил в нелегалност, и че според неговите впечатления те и до днес са най-добрите в труда и гражданското си поведение, че не са "опасни". Посъветвал съветския ръководител да проверява пощателно донесенията на информаторите си. Дали пък тонът на Живков не е станал причина за съдбата на дъщеря му, а може би и за неговата?

Ето един особен текст за него:

19.II.126(1990)г.

София Изгрев

ЗАЛЕЗЪТ НА "ПРЕМИЕРА"

(Тодор Живков всъщност беше президент на България, но защо Елма го нарича "премиер", може да се разбере от пояснението накрая)

Всички до един имаме грехове – повече или по-малко простими. Тези, който управляваха България 35 години самовластно, също не правят изключение. Но ние помним думите на един Българин, че в Небесния Съд Дяволът е

прокурорът, Христос – защитникът, а Бог – Съдията. Нека поменем истинския Тодор Живков с добро – иска ни се да сме от състава на Христа... Нека не забравяме и съвършеното му ухо не само по форма, но и по същество. Малцина знаят, че като нелегален той е бил на Изгрева и е присъствал на беседи на Учителя. Колкото и да е виновен и самият Георги Димитров, факт е, че са живеели заедно с Петър Дънов на Опълченска 66 и Учителят неведнъж го е спасявал от полицията. Греховете на червените може да са големи, но не се знае дали греховете на опонентите им на запад не са много по-страшни. Достатъчно е днес да видим как самолетите им ръсят смърт от небето на широки бели ивици. Малцина знаят също колко много хора и положения Живков спаси в България по време на управлението си. Почти никой не знае обаче, че реално той беше **по-малко** време на земята, отколкото се твърди официално (5.08.1998). Такива хора имат дубльори. Само Бог знае дали истинският Живков не е бил ликвидиран както дъщеря му, понеже и той е искал нещо по-различно от това, което са му налагали. Не е известно или много добре се вижда от акашовите филми, дали някои от клюките и анекдотите за греховете и простотиите му не се дължът не на него, а на дубльорите му, и то под специална режисура, за да бъде дискредитиран. Да се надяваме, че душите, които го обичат, са го посрещнали горе с любов и преданост, както се загатва в колажа по-горе.

14,11 14,27ч.

Преди посланието нещо срочно!

Настана срокът на изтичане силите на "премиера". Поклонете му се, защото той не е само виновен. Нас ни почитат и поради това, че управляваме не само белите, но и черните – и, следователно, няма абсолютно черен лидер. Тираните, лъжците, престъпниците, облечени във власт,

също вършат наша работа, само че кармична. Поколенията трябва да са благодарни, че позволяваме на такива фигури да съкращават кармичните срокове.

"Премиерът" ви има име и фамилия, които привличаха на Земята Божиите дарове на живота. Никой не може да отмени това, което вече е станало. Провалянето на икономиката, унижението на народа и чужденците винаги става причина за радикални реформи. Некомпетентният и некадърен ръководител е неоспорим фактор на прогреса, понеже събужда самоинициативата на опозиционните сили. При това, независимо от действителните си субективни и обективни престъпления, Тодор има идеално ухо и много правилен череп. На него до голяма степен дължите, без самия той да подозира, огромното нахлуване на космични енергии и запазването на България от много по-тежки военни и природни бедствия. Отдайте заслуженото на мъченика, понеже на него никак не му беше лесно. Рожба на епохата, той стана инструмент и за добро, и за зло; отвори коридори към Новото Учение и увеличи несметно количеството на оглашените.

"Премиерът" предстои да бъде съден на Небето, но той има и солидни защитници, които ще очертаят неговата роля за предпазване на много души от тежкото зловоние на "крин" – нещо, преминаващо вече в небитието.

Сам ли си отива или ще му ... "помогнат"...?

Отива си от отчаяние.

<u>Коментари от 2009г:</u>

За да нарича самият Елма един президент "премиер", което иначе е грешка, трябва да има солидни причини. По онова време не сме Го питали защо. Но едва днес изниква една любопитна подробност, която не обяснява главната причина, но има нещо общо с това, и тя ни накара да сложим

тази титла в кавички навсякъде в осиянието, а не да я редактираме и заменим. Ето какво научаваме:

"Председателят на най-многобройната комунистическа партия в света китайската Мао Дзе Дун харесва българският лидер от пръв поглед. На едно от заседанията, всемогъщият господар на социалистически Китай развива своята теза, че е време социалистическата система да обхване територията на целия свят, даже с цената на нова световна война. Председателят Мао не спира дотук той предлага тези "световни социалистически щати" да се ръководят от планетарно правителство и предлага за негов пръв премиер да бъде избран... Тодор Живков. Предложението остава в протоколите на съвещанието като куриоз. Но Живков дълго след това в тесен кръг си спомня как високо го е оценил самият Мао Дзе Дун..."

Помествам тук и едно интервю версия, че Людмила се е самоубила, а не е убита:

Дипломатът Богомил Герасимов: Причината за смъртта на Людмила Живкова се пази в дълбока тайна!

Герасимов е бивш шеф на правителствения протокол, дипломат и писател. Бил е наш посланик в Мексико, като по негово време отношенията между двете държави бележат невиждан възход.

След завръщането си от Латинска Америка Герасимов става жертва на разразилите се гонения срещу приятелите и сътрудниците на Людмила Живкова. Той е бил сред най-доверените хора на Татовата щерка, като дружбата им започнала в Лондон.

Днес бившият посланик е възмутен, че истинската причина за смъртта на някогашната "червена принцеса" – несъгласието на Москва да се чества 1300-годишнината на

България, продължава да е тема табу. А най-изненадан е защо по този въпрос мълчат и близките на Людмила.

Г-н Герасимов, тази година се честваха 70-години от рождението на Людмила Живкова, която е била и ваша близка приятелка. Имаше и изложба за живота ѝ...

Да, ходих и я посетих, макар че Жени Живкова никога не ме кани. Опасява се, че ако ме извика, ще взема думата и ще кажа нещо, което не ѝ влиза в сценария. И с право се страхува – така щеше да стане, ако бях присъствал на откриването. Щях да се изправя и да кажа нещо, което нямаше да ѝ се хареса. Във въпросната фотоизложба няма и намек за голямата цел в живота на Людмила – честването на 1300-годишнината от основаването на българската държава. А държа да подчертая, че моментът, в който Живкова тръгна надолу и за няколко месеца стигна до самоубийство, беше през 1981 година на честването на 13 века България в Мексико.

Защо продължава да се крие истината за смъртта на Людмила?

Специалната линия на нашата държава, подчинена на Кремъл, беше да се забрави какво е правила България по линия на 1300-годишнината. Това беше основната цел на кампанията срещу Людмила. Уви, и до днес продължава да е така. Всичко, което се прави и е свързано с дъщерята на Тодор Живков, има за цел да покаже нейните залитания по Рьорих и т.н. А смисълът на живота ѝ беше да покаже, че държавата ни е с древна култура, която почти няма аналог в Европа. Това обаче не се харесваше в Москва и затова руснаците насочиха усилията си да се затвори устата на Людмила. Съветските идеолози по никакъв начин не искаха България да излезе напред с една обиколка в състезанието за най-стара нация. Трябваше Русия да е винаги на първо

място. Живкова вървеше в обратна посока. Тя желаеше да се чества 1300-годишнината. Людмила търсеше подкрепа в Москва, обаче не я намери, но пък срещна такава в други страни – в Япония, Индия... И най-много в Мексико. Сега, за моя голяма изненада и съжаление, линията на премълчаването на истинската причина за смъртта на Людмила се следва и от дъщеря ѝ Жени Живкова.

Нима?

Ами да! Може ли дъщерята и бащата Тодор Живков да не се занимаят със смъртта на Людмила? Как така не настояха да се направи ексхумация? Драмата започва от момента, в който Черненко идва тайно в България няколко месеца преди кончината на Людмила Живкова. Точно Черненко е наредил на Живков да отстрани дъщеря си – да спре всякаква дейност, свързана с 1300-годишнината на България, да я извади от Комитета по култура и от политбюро. Както казва Емил Александров, тя остава като затворник в Боровец.

Избягва от там след това и отива в София да се самоубие. Странно ми е, когато Жени Живкова говори за политиката на дядо си и майка си. Тя откъде ги знае тези неща, след като по онова време е била малко момиче? Не може да знае какво са говорили, какво са решавали и кой е присъствал! През цялото време, докато Людмила се е лутала какво да направи, Жени Живкова е била на морето. Откъде накъде сега говори с такава категоричност за онзи период?! Аз например не мога да кажа защо се самоуби моят син.

Наистина ли не знаете защо?

Да, не мога да кажа защо. Сам си се е качил на 17-ия етаж и е скочил оттам. Това беше през 1992 г. (Сам утре по това време!)

Разбирам, че доста ви дразни поведението на Жени Живкова...

Как да не ме дразни! Как може тя да си спомня за управлението на дядо си и за самия него, че не бил авторитарен ръководител и господар, а в същото време да не помни как дойде в Мексико с дядо си и майка си по време на официалното посещение на Живков? Преди това в България имаше изпратен донос срещу мен, че съм взел огромен и жесток боксер, за да плаша служителите в посолството. Това беше абсолютна лъжа! Та при визитата на Тодор Живков и делегацията му в Мексико Жени Живкова се качваше на гърба на кучето, яздейки го. Тогава казах на Петър Младенов: "Ето го звярът, с който твърдят, че плаша хората в посолството!..."

В момента поддържате ли връзка с някого от семейство Живкови?

Не. Единствено поддържах връзка с Иван Славков. Много се надявах поне той да напише в своите мемоари за това, което преживяха с Людмила в Мексико, за честването на 1300-годишнината на българската държава. За моя голяма изненада и огорчение, и той не намери за нужно да оповести как стояха нещата. По същия начин постъпи и Тодор Живков в своите мемоари. Във второто издание, след като публично изразих възмущението си, сложиха само една снимка. Всички, които говорят по някакъв начин за смъртта на Людмила, се занимават с най-различни неща, които не са основна причина за разигралата се с нея трагедия – катастрофите ѝ, нараняванията на главата ѝ, отслабването на организма ѝ, преумората, намесата на някакви тайнствени сили... Дори Живков в мемоарите си казва, че имало намеса на някаква чужда сила в нейната смърт.

Наскоро в университета се опитаха да направят научна конференция за Людмила Живкова...

В университета искаха да направят някакво честване, където да разгледат Людмила като историческа личност. Намериха се обаче някакви лумпени млади хора, подучени от определена политическа сила, които по най-просташкия и глупав начин се изправиха и протестираха, че така щял да се реабилитира Живковият режим. Защо? Защо нищо не се говори за усилията на Людмила да се чества 13-вековният юбилей на България? Защо нищо не се говори за опитите на Москва да се спре тази работа? В Мексико има училище, което носи името на Людмила, и неин паметник, който мога да твърдя, че е най-добрият. Децата там знаят за Людмила, а никой у нас не се интересува от това училище. В Мексико имаше и площад "България", но вече го няма. Докладвали тогава на нашия посланик, но нищо не било предприето. Това е едно безобразие, не е политика!

Имало някакъв списък с виновниците за смъртта на Людмила, в който фигурирало и вашето име, и имената на Петър Младенов, Александър Лилов, Светлин Русев...

Милко Балев отива при Тодор Живков и казва, че е намерил в някаква каса въпросния списък, включващ хората, разочаровали Людмила. По негово мнение, тя заради това била посегнала на живота си. Абсолютни измислици! Къде е този списък сега?...

Оплаквала ли ви се е някога Людмила от здравето си?

Винаги се е хвалела със здравето си. Хранеше се здравословно и беше много енергична. Казвах й да яде повече, защото е много слаба. А тя винаги ми казваше: "Аз имам достатъчно енергия за това, което правя!":

Ходите ли на гроба на Людмила Живкова?

Не. Не обичам да ходя на гробища, избягвам.

Какво изпитахте на 10 ноември 1989 г., когато разбрахте, че Тодор Живков е свален от власт?

Обади ми се мой приятел и ме попита как ще коментирам. Отвърнах му: "Много закъсня. Този човек трябваше да си отиде по-рано. Ако го беше сторил, Людмила щеше да е жива".

Една от версиите е, че тя наистина се е самоубила по заповед на съветските другари, които са я заплашили, че ако не стори това, ще бъдат ликвидирани децата ѝ, баща ѝ и всичките ѝ идейни съратници до крак.

Тук трябва да подсетя, че през 1980/1981 г. работих в Комитета за култура и че бях жив свидетел и участник в събитията. Някои хора наистина бяха бесни от подготовката за честването на 1300-годишнината, на която бяхме посветили всичките си сили. Както казах, направих с една колежка изследване за нестинарството, и като приложих там и работата си от университета за Дантевия Рай и модерната физика, понеже го готвехме за Италия, тя бе изпратена в посолството ни в Рим. Шефовете ми казаха, че Венелин Коцев и колегите му са се представили с нея и е имало крайно ласкави отзиви за България и 1300-годишнината ни. Но дали е така иди провери... Като се сещам как бе реагирала на тази моя курсова работа преподавателката ни Людмила Стефанова и как поиска да ме скъса на изпита по западноевропейска, мога да се представя с какъв идеологически бяс Държавна сигурност е искала да елиминира такива явления още тогава. Но аз бях под протекцията на по-големи сили. Чашата преля, когато Людмила ми предложи да оглавя направление за изследване на беседите и учението на Учителя Петър Дънов. За това ще разкажа после.

Людмила с Индира Ганди

Нека забележим: Индира бива убита от същите сили само три години след Людмила. Това става на 31 октомври 1984. Ние имаме предупреждение за това година по-рано. **Същите** сили понеже Индира Ганди и Питър Устинов, с когото е трябвало да се срещне същия ден, не са никак симпатични на определени кръгове, които искат да управляват света по свой начин. Те са навсякъде. Те убиват

и сина й внука на Неру Раджив Ганди. Те са същите, които убиха и Линкълн и Кенеди, единствените американски президенти, които не са били масони. Ето нещо много любопитно за тях, което се знае отдавна:

Не вярвате в световната конспирация? А вярвате ли в пръста на съдбата? Ако не вярвате, вижте фрапиращите сходства между съдбите на американските президенти Ейбрахам Линкълн и Джон Кенеди.

И двамата президенти са родом от южната част на Америка. Линкълн е избран в Американския Конгрес през 1846 г, а Кенеди през 1946 г. Избрани са за президенти също през точно сто години 1860 г. и 1960 г.

Съпругите на държавните глави изгубват дете, докато живеят в Белия дом.

Двамата политици са загрижени за гражданските права.

Учудващ е и фактът, че секретарката на Кенеди се казва Линкълн, а тази на Линкълн носи името Кенеди.

И двамата са получили предупреждение именно от секретарките си да не отиват на мястото, където са били убити. И Линкълн, и Кенеди, загиват пред очите на съпругите им.

Ейбрахам Линкълн е бил убит в театъра "Форд", а Джон Кенеди е застрелян в лимузина "Линкълн", произведена от Форд. И двамата издъхват в петък.

Убиецът на Линкълн е роден през 1839 г., а предполагаемият убиец на Кенеди е роден 100 г. по-късно 1939 г.

Бут застрелва Линкълн в театъра и се скрива в склад. Лий Харви Осуалд стреля от склад и се скрива в театър.

Наследниците на поста на двамата мъртви президенти са родени през 1808 г. и 1908 г. Единият е Ендрю

Джонсън, а другият Линдън Джонсън. Сенаторът демократ, южнякът Джонсън (първи), е роден през 1808. Сенаторът демократ, южнякът Джонсън (втори) е роден през 1908 година.

Преди да бъде убит, Линкълн посещава малък град, наречен Монро в Мериленд, а Кенеди посещава красавицата Мерилин Монро...

И не на последно място, имената Lincoln и Kennedy са съставени от по 7 букви.

Това, че тук се занимаваме надълго и нашироко със съдбата на Небесните Пратеници, не е случайно. Деветото и предпоследно Посвещение на хората с революционна мисия е да бъдат убити. Враговете им са в най-слабата позиция в света, тъй като не познават един основен закон: малтретираният, убитият праведник представлява атомна бомба в пространството, която се взривява и изгонва милиони гущери от даден район на вселената. Това го знаят всички мъченици в духовната история на човечеството и затова се стремят с всичка сила да действат безумно смело и да умрат. Камиказетата нямат нищо общо имат дотолкова доколкото самите те не са убийци. Но враговете на човечеството са умни и някои от тях разбират, че физическото ликвидиране на праведника не върши работа. Той трябва да бъде опозорен. Тук идва на дневен ред кармата на народите. Тези, които са повярвали на версията на интервентите или са станали клиенти на техните стоки и идеологии, трябва да бъдат покосени от последствията природни бедствия, войни, епидемии, лични трагедии и пр.

Голямата тайна е тази: кой е Врагът. Това не са нито римляни, нито книжници и фарисеи, нито евреи, масони, капиталисти, фашисти и комунисти, нито сикхи, тамили, човекоядци и талибани. Не е и Обществото на народите или

Новият световен ред. Зад всички тях се крие една древна космична цивилизация, която завзема вселената методично и безапелационно. Безапелационно, тъй като никой не може да я разкрие. Стратегията ѝ от най-древни времена е да се внедрява във всяка вяра, във всяко учение, във всяка идеология, във всяко управление, всеки парламент, всяка нация, всяка институция, всеки опит за нещо чисто и светло. Действайки от тяхно име, те внасят коренни промени и започват експлоатация и геноцид. По този начин насочват омразата на народите към дадена личност или общност, която в началото е прокламирала светли идеали.

Още по-голямата тайна е защо Бог, Който е всевиждащ и всесилен, допуска всичко това. На този въпрос, както и на хиляди други, отговарят Великите Учители на човечеството.

В реда на примерите за по-елементарно и неефективно действие на тия сили са и

Покушението над Ганди и убийството му.

На тази снимка виждаме Махатма Ганди и Индира Ганди. Тя е единствената дъщеря на Джавахарлал Неру, първия премиер-министър на Индия и лидер на "Индийски национален конгрес" (ИНК). Женена е за индийския политик и журналист Фероз Ганди (1913-1960) (няма родствена връзка с другата известна фамилия "Ганди" и Махатма Ганди).

Първото покушение над Махатма Ганди е на 20 януари 1948 г., два дни след като прекратява гладната си стачка. Лидерът на страната говори в обръщение към вярващите от верандата на дома си в Делхи, когато бежанец от Пенджаб на име Маданлал хвърля по него самоделна бомба. Устройството се взривява на няколко крачки от Ганди, но няма пострадали.

Индийското правителство, разтревожено от инцидента, настоява за усилване на личната охрана на Ганди, но той не иска и да чува за това – "Ако ми е съдено да загина от куршума на безумец, ще направя това с усмивка!" По това време Ганди е на 78 години.

На 30 януари 1948 г. Ганди се събужда на разсъмване и се заема с работа над проекта за конституция, който трябва да представи на конгреса. Целият ден преминава в обсъждания с колеги върху бъдещия основен закон на страната. Идва време за вечерна молитва и, съпроводен от своята племенница, Ганди излиза на поляната пред дома си.

Както обикновено, събралата се тълпа бурно приветства "бащата на нацията". Привърженици на учението му се втурват към Ганди, опитвайки се, по древен обичай, да докоснат нозете на Махатмата. Използвайки настъпилата суматоха, индуския националист Натурам Годсе (който обвинява Ганди за направените на Пакистан отстъпки), наред с другите поклонници се приближава към Ганди и стреля три пъти в него. Първите два куршума преминават през белите му дробове, а третият остава там, в областта на сърцето. Отслабналият Махатма, подкрепен от двете страни от племенниците си, прошепва: "О, Рама! О, Рама!" Тези думи са написани на паметника, издигнат на мястото на

изстрелите). Тогава показва със знак, че прощава на̀ убиеца, и след това умира. Смъртта му настъпва в 17 часа̀ и 17 минути.

Скоро властите изясняват, че убиецът не е действал самостоятелно. Разкрит е голям антиправителствен заговор. Атентатът е планиран десет дни по-рано.

ЗА ДА ПРИКЛЮЧА ЗАСЕГА с темата за светците, дали живота си за Истината и Правдата, искам да поместя тук още една версия за смъртта на моята шефка и "наборка" Людмила. Думата е точна ние сме дошли от един космически набор през 1942 година, тя слезе само пет месеца и нещо след мене, и то не случайно в лоното на Рила. Аз се приземих на Юндола, а тя в Говедарци... Няма да позволя никому да петни името ѝ! Събрахме се за върховната битка в нейния Комитет, за да помогнем за рухването на още една империя, което бе запланувано само за след десетина години. Имаме точни прогнози за годините и месеците, когато щеше да бъде убита Индира Ганди и когато да се смени властта в Русия. От простотия, тази империя допусна поредната си фатална грешка: уби **светица**. Така са се самоубивали всички тъмни династии и империи.

Тук му е мястото да повторя нещо много важно, вече в светлината на описваните събития. Людмила бе архангел, който предстоеше да възкръсне в архидей. Ако не бе убита, това нямаше как са стане. А архидеите са ликвидатори на епохи. Но не само тия класове и йерархии, а дори и елохимите трябва да минат през **човешка** еволюция. По тази причина всеки от тях трябва да мине успешно през десетте пентагрални степени и Посвещения. Людмила (**Аоѝн**) бе защитила перфектно Шестото разпозна учението на Господа

на земята от Неговото Последно въплъщение, поиска да го изучава и да го разпространи. Появи се Първият лъч над главата ѝ син с виолетов оттенък. Имаше типичните царски орнаменти, но и една тъмна линия в средата с кръст, която говореше за **жертвен** архангел. Този кръст не е само белег на Христова монада, но и на Христов **Воин** кръстът е същевременно и меч. Такава беше някога и Жана д`Арк.

Срещата ни бе запланувана още преди да слезем тука и тя знаеше, че трябва да се съберем и на земята, а не да сме само горе в Ятото. За някой сега това може да са пълни глупости, но нещата се проверяват в **акаша.** Те са не само в каузалния свят, имат копия и в материални носители, на разположение на Бялата Ложа по места. Имаше версия тя да получи Второ Посвещение още тук и да остане жива, но в последния момент се реши, че така Ударът върху гущерите няма да е достатъчно силен.

Точно затова Ванга е казала на Любомир Левчев: "Нямаше писана смърт, Любчо. И аз не бях предупредена".

Пряката Среща с Някого трябва да стане или лице в лице, физически, или чрез Ученик. Затова Посвещението "Морѐя" се отложи за следващия ѝ живот. Обаче жаждата на духа ѝ през всички векове да Го срещне **лично** бе тъй силна, че тя се яви на една приятелка и я помоли да я свърже с Него. Макар и много опитна, тази приятелка в началото се учуди та нали сега Аоѝн е вече свободен дух, нима не е много по-близко до Учителя? Людмила ѝ отговорила: "И аз мислех така, но ми казаха, че връзката с Учителя става само чрез Ученик".

След "Морея", тя ще получи и "Синай-". Тогава и тя ще започне да вижда кои са гущерите в човешки тела. Това иначе правят наркотиците, затова гущерите ги преследват безмилостно. Преследват ги, но и си правят бизнес с тях.

Учените им успяха да им добавят геноцидни съставки и да елиминират спектъра на този вид ясновидство. Останаха да се виждат предимно адът, нисшия астрал. Нагуалите и учениците им ползват в началото чиста дрога, но **умерено,** и затова не рухват, обаче могат да различават истинските хора от гущерите. След кратък срок на обучение, те вече не взимат билки и пр., понеже се пробужда истинското им висше зрение. Те имат ученици навсякъде, но най-много са в страните, които биват бомбардирани и разорявани от гущерите. Те са абсолютно безмилостни към божествените майки и към техники и учения, които събуждат Третото Око. Инак ще трябва да си отидат.

Преди да включа текста на Крум Благов за смъртта на живкова, искам да кажа, че и ние от Министерството отидохме на погребението й. Там беше и един приятел, който се бе подиграл изключително ехидно на възможността да бъде излекуван синът на Домна и Николай. Бе дадено чудотворно изцеление чрез музика, но понеже момчето имаше карма с въпросния приятел, изцелението бе условно. Боян щеше да оздравее напълно и да бъде жив и до днес, ако този приятел му бе простил. Това е една тежка драма от миналото. Боян не беше само жертвен ангел имаше и една сериозна вина спрямо въпросния приятел от един предишен живот. Това приятелят го знаеше интуитивно, но без действаща Христова монада човек няма как да повярва и да прости. Без Втора Посвета още по-малко. Ако бяха налице и двата фактора, кармичният му враг нямаше да реагира подигравателно и така да прекъсне живота на Боян. Благословението висеше във въздуха, но условието беше потърпевшият от миналото да прояви вяра и милост и по този начин да даде ход на изцелението незабавно. Сега ще трябва пак да се срещат за поправителен изпит. Бях подарил

на Домна едно цвете в саксия, в знак на огромното ни възхищение и любов към нея, но не й казах, че в него е влязъл един ангел много близка душа на Боян. С двойно поръчение: ако Боян получи опрощение от въпросния човек, да го излекува напълно; ако не да си го вземе обратно горе. Ищецът не му прости, каза едно крайно ехидно: "Глууупости!" и Небето взе после за наказание и **неговото** дете.

Този приятел обаче, въпреки че реагира като гущер, много ми се иска да е **човек**. Уж бяхме изключителни приятели! Нещо повече реагираше като ученик с Първо Посвещение. Даде много труд и материали за съхраняване на беседите. Една приятелка се съмняваше в искреността на неговия интерес към Словото, считаше, че играе роля, но на мен поведението му тогава ми изглеждаше автентично б.п.

Крум Благов

50-те най-големи атентата в българската история

41. Смъртта на Людмила Живкова

Бях на погребението на Людмила Живкова с цялата редакция на вестник "Народна младеж", където работех, и с още 100 000 души.

Казват, че в нашата история е имало три такива погребения: нейното, на цар Борис III и на Георги Димитров. Някои бяха там по задължение, други от уважение, трети от искрена скръб. Но всички бяха единодушни, че е станало нещо мистериозно и може би съдбоносно за България. Един от близките на Живкова го нарече по-късно "погребение на надеждите". Оттогава вече две десетилетия около смъртта й витаят слухове, които я превръщат в загадка, сравнима с неясната гибел на царя.

На 21 юли 1981 г. на обяд Българското национално радио прекъсва емисията си, за да съобщи изненадващата новина за смъртта на Людмила Живкова. Официално, 39-годишната Людмила е член на Политбюро на ЦК на БКП и председател на Комитета за култура, но като дъщеря на диктатора Тодор Живков е смятана за най-силния човек в ръководството и вероятен негов наследник. А Живков е на 70 години. Ето защо смъртта ѝ, като всяка смърт на престолонаследник, има голямо значение за България.

Спекулациите започват още тогава. Малцина вярват на официалната версия, говори се за самоубийство или убийство. Основания за това има предостатъчно. Часът и даже датата на смъртта са неверни. Направена е аутопсия, а резултатите от нея не са огласени. Лекарите, които са я извършили, мълчат и до днес. Самата тя неведнъж е казвала на хората около себе си, че я следят и краят ѝ е близо.

Но кой би посмял да посегне на дъщерята на Първия, както наричат тогава Тодор Живков? Вече 25 години той е на власт и е съсредоточил всичките ѝ лостове в ръцете си. Ръководи управляващата компартия, и едновременно с това е държавен глава. С бързото издигане на дъщеря си Живков слага основите на втората комунистическа династия в българската история.

Само политически наивници могат да вярват, че диктаторите са всесилни. Те също трябва да се съобразяват с много неща – ако не с общественото мнение, поне с обкръжението си. Но главно с Москва, която крепи техните режими политически и икономически. А по онова време Москва и част от обкръжението ѝ са недоволни. Не от династическите

кроежи на Живков, защото те са обичайни за комунистическите диктатури, които по същество са изборни монархии. А от инфантата Людмила, в чиято идеологическа вярност не са убедени.

За да се разбере ситуацията, може би трябва да започнем от 12 ноември 1973 г., когато Тодор Живков заминава за чужбина. Людмила – по това време първи заместник председател на Комитета за изкуство и култура закъснява за официалното изпращане, затова мерцедесът й лети по околовръстното със скорост далеч над 100 километра в час. Насреща един "Москвич" тръгва да изпреварва голям камион с прицеп. Правителственият "Мерцедес" се блъска челно в него. Людмила Живкова получава тежка мозъчна травма и едва оживява. След катастрофата тя обръща гръб на официалната медицина и тръгва по лечители и екстрасенси. Сближава се с петричката врачка Ванга, с руския мистик Валентин Сидоров, особено я привличат индийските учения за медитацията. Пълна вегетарианка, тя внимава да не качи нито грам над своите 48 килограма.

В същото време, с протекциите на баща си, Людмила Живкова продължава да върви нагоре по стълбата на властта. През 1975 г. става председател на Комитета за култура. Тогава за пръв път се получават сигнали, че животът й е заплашен и й дават охрана. Тъй като, за разлика от Стамболовия Гунчо, днешните телохранители прописаха книги, знаем много неща за бита й от спомените на нейния бодигард Димитър Мурджев. "Индийската тема беше номер едно в живота й" – пише той в книгата си "Така ги видях". – Литературата за йоги, махатми, медитации и пр. беше заела постоянно място във всекидневието й.

В официалните речи на Людмила започват да се прокрадват мистични нотки. Тя все по-често заменя шаблонния идеологически израз "комунистическо възпитание" с "естетическо възпитание". "Правеше почти антипартийни изказвания" – свидетелства Мурджев. – За такива думи в моята служба щяха моментално да ме уволнят". Всичко това дразни правоверните комунисти, които като съвременна инквизиция бдят над чистотата на своята вяра. Поетът Любомир Левчев, неин заместник и съмишленик, пише в своя "роман от спомени": "Всеки път, когато Людмила заменяше думата "революция" с "еволюция", от пещерите на догмите долиташе ръмженето на раздразнения Минотавър".

Но опозицията в комунистическата партия, дори когато е в ръководната върхушка, не може да направи нищо без съветска подкрепа. С неблагоразумието си, Людмила дава на своите врагове коз срещу себе си. В Индия, която посещава често, тя се запознава със Светослав Рьорих, син на художника мистик Николай Рьорих. В България е обявена година на Рьорих и е устроена негова изложба. В Москва това е възприето като антисъветски ход, тъй като бащата е белоемигрант.

Тодор Живков не споделя възгледите на дъщеря си, даже е недоволен от общуването на дъщеря си с врачки и гадатели като Ванга. Но я обича и много разчита на нея, затова я защитава. Докато начело в Съветския съюз е Леонид Брежнев, Тодор Живков, благодарение на близостта си с него, успешно парира всички ходове на противниците си. Но Брежнев бързо отпада. В края на 70-те години той е вече жив труп, мумия. Публичните му прояви се разреждат дотолкова, че на няколко пъти плъзват слухове за смъртта му.

Людмила Живкова усеща неодобрението на съветските ръководители по ред косвени признаци. Въпреки официалната ѝ покана, не дават на Сидоров да дойде в България. Тя започва да подозира, че я шпионират съветски агенти. Съмнява се в собствената си охрана. Малко преди да умре, на връщане от последното си посещение в Индия, Людмила вика Мурджев при себе си в самолета и му казва:

Хора от индийска страна ми казаха, че около мен постоянно се намира лице, за което е известно, че работи за тайните служби на Съветите. Ти си, според тях, един отличен съветски агент, внедрен в нашето семейство. И отсега нататък да се съобразяваш, че зная това.

През 1981 г. опозицията срещу Людмила Живкова се окуражава дотолкова, че старата гвардия в партията, т.нар. "активни борци", т.е. ветераните от антифашистката съпротива, изпращат на Тодор Живков изложение против дъщеря му. Обвиненията са: отклонение от марксистко-ленинската идеология, поддаване на мистиката; и най-страшното – разширяване на културните връзки със Запада. Един от приближените ѝ, Живко Попов, е заподозрян в злоупотреби. Тя предотвратява съдебното преследване и успява да го настани като посланик в Чехословакия, но след едно посещение в Прага и дълъг разговор с него си излиза угрижена. Скоро след това срещу Живко Попов започва съдебен процес.

Започва да се усеща, че тя губи битката. Предстои честването на 1300-годишнината на българската държава, за което още през 1979 г. Живков взема разрешение от Москва. Ръководител на подготовката е Людмила Живкова. Под предлог, че комисията трябва да

е по-авторитетна, тя е преобразувана в комитет, а на председателското място е избран Тодор Живков. Така дъщерята тактично е отстранена, без бащата да може да възрази.

Според нейния заместник Емил Александров, Людмила Живкова се готвела за генерално сражение с противниците си в партията. Наричала ги "силите". "С мен само обсъждаше, че трябва да докажем на "силите", че не са прави – пише той. – Наред с това говореше, че ще разговаря сериозно с баща си по въпроса и все отлагаше този разговор. Вече близо година... Но изглежда в края на пролетта на 1981 година вече бе решила да има решителен разговор с баща си..." Според Иван Славков тя щяла да подготви нещата за отстраняването им през есента на 1981 година.

Само че тя не доживява тази есен. По това време здравето й рязко се влошава. Дотогава не е боледувала, но по време на посещението си в Индия припада. След това в Мексико й става толкова зле, че става нужда цялата програма да се отмени, а от София е изпратен да я прибере специален правителствен самолет. С него идва и мъжът й Иван Славков – очевидно състоянието й е било критично. "Бяхме настанени в съседния до нея апартамент – разказва Мурджев. – През цялата нощ чувахме стенанията й".

Никой не казва от какво точно е страдала и това, само по себе си, е подозрително. Но има безбройни свидетели, че от края на май до началото на юли 1981 г. тя постепенно се предава. На 27 или 28 май казва на министъра на просветата Александър Фол, с когото е близка.

Всичко е свършено!

Добавя, че са оклеветени и на дейността им ще бъде сложен край. И дава на него и на жена му бели кърпички, за да ги носят на нейното погребение. Съпрузите Фол са смаяни. Същото казва малко по-късно и на телохранителя си:

Всичко вече е свършено, Мурджев. Нищо няма смисъл.

Пак с такъв прощален патос говори с Любомир Левчев в Индия. И на него дава бяла кърпичка:

Вземи я за спомен. Тя също ще ти помага. Вътре в нея има сребрист прах. Внимавай да не го разпилееш...

Всичко това дава основание на Фол и на Мурджев да лансират версията, че Живкова се е самоубила. Но Любомир Левчев твърди друго. Един факт се забоде в сърцето ми като спринцовка. Тюркоазен пръстен на Людмила малко преди смъртта й побелял, ми разказа една от домашните й прислужници. Според него, свойството на тюркоаза да предсказва смъртта е известно от хилядолетия: той побелява, когато стопанинът му започва да поглъща отрова.

Людмила Живкова започва все по-често да отсъства от работа. Вече не се съпротивлява на традиционна медицина, и в началото на юли се оставя да я изпратят на лечение в Боровец. Там с дни не излиза от стаята си. По същото време започва да унищожава архиви и магнетофонни записи, включително и разговорите с Ванга.

На 20 юли 1981 г., неделя, Тодор Живков идва при нея и я кани да обядват заедно. Тя отказва, но след като той се оттегля да почине, вика внезапно Мурджев и му нарежда да я закара в резиденцията в Бояна. На въпроса кога ще се

върнат отвръща: "Към 18 часа". В това Мурджев по-късно вижда скрито предупреждение за намеренията ѝ.

Когато пристигат, тя го праща за две лекарства до Правителствена болница. Мурджев ѝ ги донася и тя го отпраща. Той отива в портиерската къщичка, а тя остава сама. Към 18 часа писъкът на камериерката го кара да се втурне към резиденцията:

"Жената пищеше пред банята. Влязохме и занемяхме: в басейнчето плуваше тялото на Людмила Живкова. Издърпахме я на пода върху плочките. Проверих на няколко места за пулса ѝ. Беше мъртва".

Оттук нататък започват мистериите. Въпреки че става дума за дъщерята на Първия, пред когото всички треперят, лекарят от Правителствената болница пристига след цял час. Линейката спукала гума (?!). Въпреки очевидната смърт, лекарите остават при трупа няколко часа. Към десет вечерта пристигат Тодор Живков и началникът на охраната му ген. Илия Кашев (който по-късно се самоубива). Мурджев разказва: "Живков... се остави да бъде убеден от лекарите да не влиза при дъщеря си в този момент, но му беше ясно всичко, ако можеше да се съди от разговора ми с него". Чак в 2 часа на 21 юли Людмила Живкова е обявена за мъртва и трупът е отнесен, а стаите ѝ са запечатани.

Но, както твърди Мурджев, много хора са влизали в тях. Медицинската сестра Ани Младенова, в която Живков имал голямо доверие, казала на телохранителя, че намерила изпразнена опаковка дормопан* и я сменила с нова, от която извадила само две хапчета. Това се нарича укриване на доказателства. Защо е било необходимо? Според Емил Александров, по лицето на

Людмила е имало следи от кръвоизливи. От какво са получени те?

Любомир Левчев продължава списъка с въпроси: Лекувал ли я е някой и защо мълчи? Защо свидетелствата на очевидците не съвпадат с епикризата? От това, което все пак е знай-но, може да се стигне до заключението, че Людмила се е самоубила. (Приемам свидетелствата на Мурджев). Но ако е тъй, какви са причините? Не е ли била принудена тя да стигне до това решение? Сократ и Сенека самоубийци ли са, или са осъдени?

И Левчев, и Мурджев питали Ванга защо не ги е предупредила за смъртта на Людмила. На Мурджев врачката се сопнала:

Господ да те убие бе, я млъкни!

Но на Левчев казала:

Нямаше писана смърт, Любчо. И аз не бях предупредена.

След това и Левчев, и Ванга били предупредени от Държавна сигурност да не разпространяват "двусмислици". Това не прилича ли на заличаване на следите?

Заключението на медицинската комисия под председателството на акад. проф. Атанас Малеев, шурей на Живков и вуйчо на Людмила, гласи, че тя е починала от мозъчен кръвоизлив и последвали тежки необратими разстройства на дишането и кръвообращението. С една дума – инсулт. С това версиите за края ѝ стават три: естествена смърт, самоубийство и убийство от агенти на Москва. Независимо от фактите, пропагандната машина на тоталитарния режим не можеше да признае нито евентуално убийство, нито даже самоубийство. Според изградения от пропагандата стереотипен образ,

комунистите се самоубиват, само за да не попаднат живи в ръцете на врага. При всички други случаи те са изпълнени с оптимизъм за светлото бъдеще. Самоубийството би означавало, че Людмила не е вярвала в утрешния ден, на който режимът, поради неспособността си да осигури сносно настояще на обикновените хора, възлагаше всичките си надежди. А ако дъщерята на вожда не вярва в това, как да вярват милионите трудещи се?

Със смъртта на Людмила Живкова, нейните противници в партийната йерархия взимат връх. Сътрудниците ѝ са уволнени, разместени или понижени. Гриша Филипов, новият български министър-председател, който е роден в Съветския съюз и дори говори български с руски акцент, казва: "Справихме се с групата на Людмила Живкова!"

На краткотрайното културно отваряне на България към Запада се слага край. Съветското влияние не е заплашвано повече от никого.

Краят на Людмила Живкова си остава мистериозен, като смъртта на царя. Разбира се Борис III е имал много по-голямо значение за България и е живял в по-съдбоносен момент. Дори да беше наследила баща си, Людмила не можеше да промени външнополитическата ориентация на България. Тя би трябвало да бъде сравнена по-скоро с Христо Белчев. Атентата срещу него е поставен по-напред, защото прицелът е бил премиерът Стамболов.

ТУК ЩЕ ПРОПУСНА ЗАНИМАНИЯТА ни с Николай Бинев с окултизъм и астрология и ще цитирам само едно интервю с жена му Домна Ганева. Повтарям: и да изглежда, че се разпростирам "излишно" със спомени за хора, които не бяха външно в Братството, тези мои срещи и приятелства с тях неотменно бяха под наблюдението на Венно, бр.Борис и други Посветени. Когато се виждахме на сбирки и по планините, те редовно правеха анализ на всичките ни срещи и даваха съвети как да помагаме на хората с душа, как те да се справят с мъките и драмите си. Едни от тях бяха и **сем. Биневи един изключително рядък случай на близки по кръв и съжители в един дом и при това всички с душа!** Боянчо си отиде сега е един от най-светлите ангели на небето. Домна и Ники бяха негови близки души и днес го

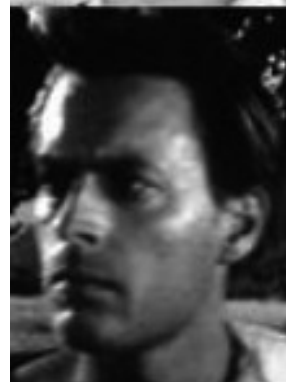

Някъде разказвам и за други мои срещи и приятелства с достойни българи повечето тук, на земята., но и горе в Ятото. Става дума за Григор Ленков, Невенка Коканова, Коста Цонев, Гинка Станчева, Юрий Ангелов, Мая Драгоманска, Нона Йотова, Божидар Горанчев, Кирил Василев, Даниела Разпознаващата, Кирил Нешев, Жоржета Чакърова, Станислав Димитров, Илия Бешков, Блага Димитрова, Васил Стоилов, Богдана Карадочева, Валери Петров, Маргрет Николова, Йордан Радичков, Антон Дончев, Димитър Грива, Росица Кирилова, Емил Георгиев, Ружка Чаракчиева, Стоянка Мутафова, Стоян Джуджев, Нева Кръстева, Сашо Михайлов, Паша Христова, Георги Баев, Станка Пенчева, Любен Пашкулски, Надя Кехлибарева, Пепа Николова, Георги Христов, Кинка Константинова, Божидар Ноев, Беа Нади, Наско Куртев, Виолета Гиндева, пианиста Цветан, Жени Баракова, Светослав Костов (и баща, и син), Евелина Георгиева, Георги Кордов, Маргрет Николова, Вельо Горанов, Нона Йотова, Рашко Младенов, Ефрем Каранфилов, Миряна Башева, Владко Зарев, Мира Йовчева, Светозар Златаров, Аня Пенчева, Никола Даскалов, Ваня Цветкова, Васил Иванов, Любен Диманов, Свобода Бъчварова, Стефан Харитонов, Никола Гигов, Антон Петков, Лиляна Шопова, Емилиян Станев, Павел Вежинов, Рашко Младенов, Андрей Германов, Георги Германов, Вътьо Раковски, Йордан Милев, Никола Анастасов, Тодор Колев, Георги Струмски, Маргарит Цанев, Борис Христов (поета), Жени Божилова, Николай Христозов, Любен Диловбаща, Божидар Божилов, Агоп Мелконян, Матей Шопкин, Дамян Дамянов, Георги Константинов, Юри Яковлев, Борис Априлов, Мила Георгиева, Добри Жотев, Радой Ралин, Йосиф Сърчаджиев, Петя Дуброва, Николай Пашов, Павел Дубаров и дори с

Богомил Райнов, който също лети нощем, представете си...

С 95% от тия хора с монада имаме или имахме връзка на Земята; с останалите и още много други в пътешествията из необятния космос. Някои вече са пак тука и отново ще се срещнем. За всеки от тях е ясно какво прави монадата му в Битието, без която то би рухнало, кой е бил той в миналото, какви му са добродетелите и проблемите сега, кога ще дойде в бъдеще. Тези, които не се откликнаха, са пак любими души, но има да взимат някои поправителни изпити. Тъжно е, че се налага да попадат на андроиди, когато на вратата им е почукал някой неслучаен и те не са отворили, но засега другояче не става. Не е въпрос дали лично Иисус чука на вратата ни или Христовото Начало вътре в нас или в някой друг.

За всеки от споменатите българи и за още мнозина могат да се кажат много интересни неща, които и те самите не знаят за себе си, освен донякъде по интуиция и в сънищата си. На едни сме правели хороскопи, с други сме имали задушевни разговори, на трети сме посвещавали стихове, с четвърти сме били колеги, с пети в командировки и по почивни домове, с други сродни души от Ятото; а на няколко души душевни пазители от разстояние. Някои от тях бяха ясновидци и даваха недвусмислени знаци, че разпознават своите си. Такива бяха Емилиян Станев, Ефрем Каранфилов, Радой Ралин, Пламен Цонев, Йордан Милев, Вътьо Раковски, Валери Петров, Надя Кехлибарева, Лиляна Шопова, Николай Христозов, композиторът и диригент Емил Георгиев, Божидар Божилов, Георги Константинов и др. Те са с потънка фонтанела от общобългарската и затова имат Разпознаване, Уважение, Благоговение, Преклонение.

Тъй като рискувам тези спомени да набъбнат твърде много, на този етап ще спестя разказите си за всеки един от споменатите и показани със снимки хора от Ятото. Мога

да добавя само още един епизод от темата за Мъчениците светите българи, които бяха обещали горе да си отидат преждевременно по трагичен или насилствен начин, поради което събудиха Деветия лъч над главата си. Ето как си отиде още един приятел, с когото ни свързваше и това, че майка ми изгледа дъщеричката им с Жоржета ("Шани-Буба..."). В откъса по-долу са приели версията, че Стефчо е загинал от "проклятието на фараоните", но от опита с Яворов, Никола Ракитин, Пеньо Пенев, Иван Методиев, Веселин Андреев, Людмила, Гришата Ленков, Петя Дубарова и пр. знаем, че официалните версии не издържат критика.

Ето и едно описание на случая с приятеля Стефчо Харитонов (той беше режисьор и на Лили Шопова, а аз бях почнал да правя виедеоархив на рециталите й):

"Някъде по онова време Стефан Харитонов приема една предизвикателна творческа поръчка, която, според клюката, му изяжда главата. Режисьорът е бил близък със съветника на Людмила Живкова и зам. шеф на печално известната служба "Културно наследство" Кръстьо Мутафчиев. Той му предлага да направи филм за мистериозната тракийска гробница в странджанската местност Мишкова нива, където уж била погребана египетска фараонка. Разкопките на загадъчния некропол протичат в голяма секретност и са обвити в паранормална мъгла. Членовете на екипа, между които и племенницата на Ванга Красимира Стоянова, редовно получават видения. Факт е обаче, че много от хората, свързани по един или друг начин със странния проект, внезапно напускат този свят, покосени от различни болести. Останалите живи го обясняват с "прокобата" на езическата царица, която по този начин отмъщавала за оскверняването на "пирамидата" си. Жертва на

"фараонската болест" станал и мъжът на Жоржета Чакърова. Малко след монтажа на лентата, Стефан Харитонов залинява, и въпреки усилията на лекарите и изписваните от чужбина цярове, се преселва в един по-добър и справедлив свят."

по-долу добавям една от снимките ми на разрушенията, които заварихме пред останките от светилището на Бастет в Странджа след взривовете на военните по заповед на властта (разбирай пак СССР...).

Светилището не видяхме с физическите си очи, затова пък видяхме как Посветените в Странджа все още пазят традициите на езотеричното нестинарство и как общуват телепатически. Те ни заведоха и при един свещен извор.

Ходил съм и в Царичина хората ни посочиха само една едва забележима тревясала яма, която показва къде са взривили и този уникален космически феномен.

Но нека за пълнота включа тук едно съобщение за случая в Странджа. Ние точно по това време работехме в комитета при Людмила и бяхме в течение, като най-вътрешни хора.

Вече знаехме, че търсачите на истината не загиват от "проклятието на Фараона" или на "богинята", а от мъстта на други фараони въплътени на земята и овластени опитни врагове. Те знаят, че ако Истината излезе на бял свят, ще трябва да си отидат от тази планета.

ВАНГА И ТРАГИЧНАТА СЪДБА НА ТЪРСАЧИТЕ НА ЕГИПЕТСКА БОГИНЯ В СТРАНДЖА

05/02/2013

От легендите и митовете, които са в изобилие сред живеещите в Странджа планина, най-загадъчна е историята за некропола на египетската богиня Бастет. В преданието се казва, че всеки, който наруши покоя на богинята, ще бъде застигнат от проклятие.

Загадъчната карта

Всичко започнало през 1981 г., когато иманярът Мустафа занесъл на Людмила Живкова – дъщерята на всесилния по онова време генерален секретар на БКП парче от кожа с нарисувана върху него полуизтрита карта. Мустафа твърдял, че картата посочвала място в Странджа, на което се намира гробницата на Бастет – египетската богиня с глава на котка.

Разказът на Мустафа звучал абсурдно. Къде е Египет, къде Странджа? Каква връзка може да има между тях? Но Мустафа посочвал точното място – скала в местността Седлото между върховете Голямо и Малко Градище, почти на самата граница с Турция.

Людмила Живкова, известна със своя интерес към всичко тайнствено и окултно, била заинтригувана. Използвайки своето приятелство с Ванга, дъщерята на комунист № 1 се срещнала с нея и й показала старинната кожа с картата. И получила в отговор удивителен разказ.

Залетият с вода вход към тайнственото подземие

(тук слагам моя снимка, понеже тази в статията не е добра)

Преди хиляди години до тези места доплавали хора от Египет – роби, войници и военачалници. Със себе си носели саркофаг от черен гранит, покрит с писменост на непознат език. В една нощ, в пълна тъмнина и при пълна тишина, саркофагът бил пуснат дълбоко под земята и засипан с огромно количество пръст. А онези, които участвали в погребването на саркофага, били убити, за да се запази тайната на местонахождението му до времето, когато трябва да бъде открит от хората. Това е хилядолетно послание към човечеството с безценна стойност твърдяла Ванга. И главната му ценност не е саркофагът и това, което е написано на него. Там е представена историята на света, обхващаща две хиляди години до наши дни и 2000 години от бъдещето, казала Ванга.

Пророчицата казала още, че погребаната богиня държи в скръстените си на гърдите длани жезъл от

извънземен материал, който излъчва в космоса невидим енергиен лъч. А около богинята са подредени несметни богатства – изделия от злато, скъпоценни камъни и оръжие. Но Ванга предупредила Живкова, че не бива в никакъв случай да се нарушава покоя на богинята. И че всяка година, в нощта на 5-ти май, когато на Земята пада първият лъч на слънцето, а после и първият лъч на Луната, на мястото на погребението стават чудновати явления.

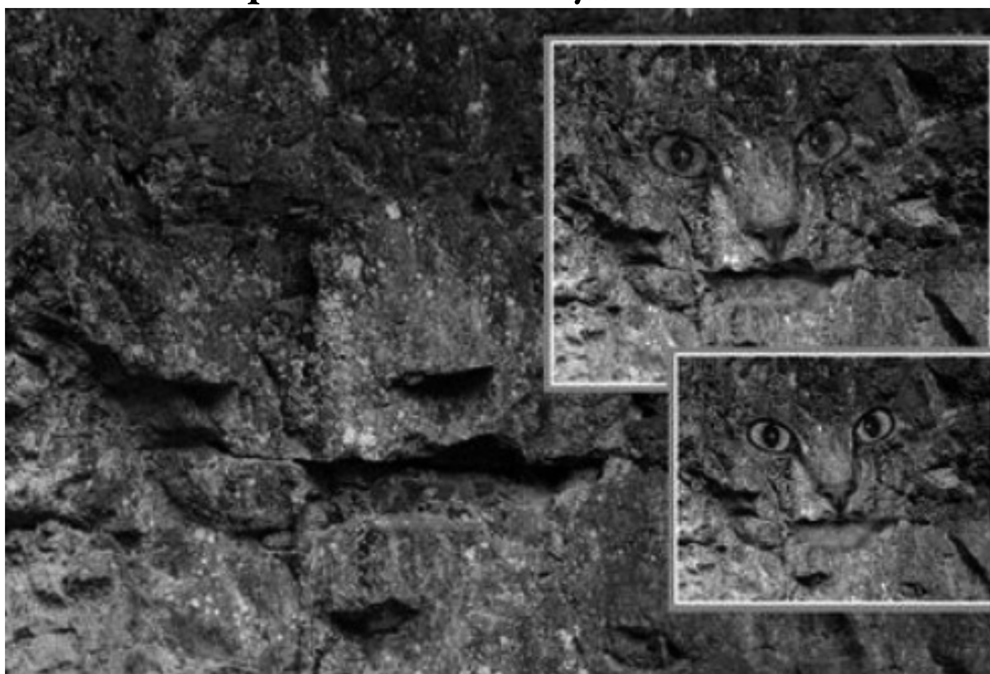

Мистичната скала с барелеф на котка над входа над подземието.

(Колажът е от kpb)

Съдбовната експедиция

Думите на Ванга обаче само разпалили любопитството на тогавашната първа дама на България и тя поръчала на един от най-доверените си лица – Кръстю Мутафчиев, тогава шеф на отдела за културното наследство да се заеме с изследването.

Организирана била експедиция от петима човека: самият Мутафчиев, племенницата на Ванга Красимира Стоянова, археолог по образование, още един археолог

– Иля Прокопов, журналистът изследовател Цеко Етрополски и водачът на експедицията Иван Николов. Експедицията се подготвяла в условията на строга секретност, за което допринасял и фактът, че търсеният район се намирал в погранична зона с охрана и ограничен достъп на населението до нея.

Ето как описва видяното Красимира Стоянова в своята книга, посветена на Ванга:

Експедицията пристигна в Малко Търново на 4 април и веднага се отправи към планината. Независимо от проливния дъжд и запалвайки огън, за да се изсушат, започнали да чакат изгрева на слънцето.

Когато се развиделило, но все още слънцето не се било показало, на скалата те видели широко известните на археолозите "соларни кръгове", групирани във вид на обърнат триъгълник, при който най-малкият кръг се намирал най-отдолу. Когато се появил първият слънчев лъч, той започнал да се движи от върха на скалата надолу и едновременно с това от ляво на дясно, осветявайки последователно соларните кръгове и описвайки по този начин светлинен триъгълник. Така продължило около 20 минути, след което цялата скала била огрята от слънцето.

Участниците в експедицията през целия ден развълнувано обсъждали видяното, като се стараели да намерят отговор за това явление и дали е било случайно. Разглеждали скалата и изсечените в нея кръгове. И дочакали нощта, за да разберат ще им поднесе ли някаква изненада и Луната.

Надвечер отново завалял проливен дъжд. Но щом се стъмнило, мокрите изследователи отново се изправили пред скалата. Небето постепенно се прояснило, звездите се показали. Около 9 часа вечерта, неизвестно по какъв

начин, на скалата се появил лунен лъч. Също както и слънчевият, той последователно, от горе на долу и от ляво на дясно преминал през всички изсечени на скалата кръгове и изчезнал. Членовете на експедицията стояли без да могат да помръднат, гадаейки какво може да означава всичко това.

И точно в този момент започва да се случва нещо невероятно!

Скалата, пред която стояли петимата, неочаквано се осветила отвътре като екран на черно бял телевизор, и на този екран се появили две фигури. Едната била на възрастен мъж, облечен в роба, дълга до земята. В дясната си ръка, протегната напред, старецът държал някакъв кръгъл предмет. По-нагоре и вдясно, на заден план, имало втора фигура – приличала на фараон, както обикновено ги изобразяват по стенописите. Това бил млад мъж, стоящ в кресло. Повече от двайсет минути, както после било уточнено, участниците в експедицията стояли, завладени от зрелището. След това изображенията на фигурите угаснали и наоколо отново станало тъмно.

Гневът на "богинята"...

Независимо от предупреждението на Ванга, групата решила да направи разкопки в подножието на тайнствените скали. Според някои източници, бил открит подземен тунел, в който имало странни писмена. Открити са две големи парчета от черен гранит – едното било плоско с изобразен върху него мъжки профил, а второто – кръгло и двустранно, казват, че може да е информационен носител. Какво още е открито, не е известно.

Скоро след това – през юли неочаквано умира Людмила Живкова. Причините за странната смърт на

младата жена (40-годишна) и досега си остават загадка. В официалната версия никой не вярва.

След смъртта на Людмила Живкова, от София дошла заповед за незабавно прекратяване на разкопките. Дъщерята на Тодор Живков имала достатъчно недоброжелатели, които се отнасяли с подозрение към нейните инициативи и считали, че тя чисто и просто прахосва народни пари. Особено недоволен бил тогавашният министър на вътрешните работи Димитър Стоянов. Именно благодарение на неговите усилия през март 1982 г. в София започва закрит съдебен процес срещу съмишлениците на Живкова.

В резултат, Кръстю Мутафчиев бил осъден на 20 години затвор "за злоупотреби и незаконни археологически проучвания", както и за други прегрешения.

Трагична била и съдбата на повечето от другите участници в експедицията. А Мустафа, от чиято карта започнала цялата тази история, още преди това бил задържан от българските спецслужби, разпитван, жестоко пребит, след което, скоро след мъченията, починал.

Истина или измислици?

Намерените при разкопките парчета черен гранит били изпратени за лабораторен анализ в някогашната Германска демократична република и там следите им се изгубват. На мястото на разкопките са били извършени взривявания, в резултат на което сега подземният вход под скалата, на която изследователите видели холограмните или реални фигури, е наводнен.

В Малко Търново има хора, които вярват, че в седловината между двата върха е било намерено или

досега се намира нещо особено – или погребение на извънземен, или хранилище на древни знания и артефакти. Слухове твърдят, че иманяри с очите си са видели появата на холограмните фигури на скалата, при това само в строго определен ден от годината.

Привърженик на мистичната теория за наличието на това място на погребение на извънземен си остава и бившият ръководител на съдбовната експедиция Кръстю Мутафчиев. От 20-те години затвор, на които бил осъден, той излежал само осем. С началото на демократичните промени той бил пуснат на свобода, но скоро след това умира от рак /психотронното облъчване владее и този вид убийство/. **Обаче Мутафчиев успял да напише книгата "Хомо сапиенс за хомо сапиенс", в която разказва за експедицията и находките, които, според мнението му, имат извънземен произход.**

В книгата си Мутафчиев твърди, че пришълците са от съзвездието Цефея, а Бастет е била тяхна ръководителка. В началото те пристигнали в Египет, където създали цивилизацията на фараоните. След смъртта на Бастет, по нейно желание тя била погребана в Странджа, където я докарали с кораб по море. Била съпроводена от стотици роби, войни и военачалници. Много от робите били убити, след като построили гробницата, а останалите войни създали тракийската цивилизация. (Тук има две неверни неща Кръстю не е могъл да види всичко. 1.Унищожаването на робите е било инсценирано, за да всее страх богиня и пришълка като Бастет не се занимава с убийства; 2.Не траките са произлезли от египтяните, а е обратно. Траките, произлезли от една още по-стара цивилизация, са коренното население на Земята и на Балканите още от архайската ера най-старата на планетата.

Но има и достатъчно скептично настроени, особено по отношение на пришълците от Цефея. Един от тези скептици е директорката на историческия музей в Малко Търново Мария Михалева. Тя смята, че всички тези разкази са измислица и предпочита да говори само за историческите обекти, които действително са открити в околностите.

На запад от мистичната скала е открит древен тракийски рудник с две хоризонтални галерии. А от другата страна е открита уникална тракийска куполна гробница, древно светилище с каменни жертвеници, некропол и крепост от римско време. Всички тези находки свидетелстват, че това място е било свещено и за тракийците, и за римляните.

Независимо от това, че тези места не се рекламират официално, интересът към мистичната гробница на египетската богиня расте. Все повече хора пристигат тук, за докоснат древните камъни, упорито пазещи тайните на отминали цивилизации.

Досие на богинята Бастет

Баст, или както по-късно е наречена Бастет, в древния Египет била богиня на радостта, празниците, танците, музиката, плодородието – тоест, олицетворявала всичко, което доставя радост от живота. Египтяните вярвали също, че тя покровителства бременните жени, помага за получаването на добра реколта и за излекуването на болните.

Смятала се за дъщеря на бога на Слънцето Ра, поради което въплъщавала неговата животворна и изцеляваща сила.

Изобразявала се във вид на жена с глава на котка, порядко като лъвица, с кошница в ръка. А понякога – просто като котка.

Този материал е превод от публикация, поместена в http://www.kp.ru. Както знаем, руснаците с душа имат специално отношение към всичко, свързано с Ванга.

НО ДА ДОБАВЯ НАЙ-ПОСЛЕ тук интервюто с Домна, което ме впечатли най-силно:

На 77-годишна възраст почина актрисата Домна Ганева. Тя беше съпруга на покойния голям български актьор Николай Бинев. Зад гърба си има много роли в българското кино, а поколения деца помнят гласа й от драматизациите на приказки. Домна Ганева е родена на 27 юни 1935 г. През 1958 г. тя завършва актьорско майсторство в класа на проф. Кръстьо Мирски във ВИТИЗ "Кръстьо Сарафов". Участвала е във филмите "Ребро Адамово", "Привързаният балон", "Таралежите се раждат без бодли", "Сиромашко лято" и др. Актрисата е играла на сцената на театрите във Варна, Русе и Младежкия театър в София, който днес носи името на съпруга й. Препечатваме едно интервю с Домна Ганева отпреди десетина години, което ни припомня за нейното благородно сърце и силен дух.

Най-много ценя това у себе си, че мога да се радвам, ама страшно много да се радвам на чуждия успех. Нямам слабост към особено прагматичните. Знам, че това не е съвременно. Слушам много за интернет и си мисля, че той служи за информация, търговия, наука... Обаче тези, които се втурват изцяло към него, забравят как се общува. Стават едни самотници. До голяма степен това

убива духовността у хората. Спират да четат, затрупват се с информация, често пъти повърхностна.

С Николай се познаваме от ученици. Той беше много финичък, а аз едра, дебела направо... Казах на моята приятелка: Е, това мъниче един ден ще яде страшен бой от мен... Защото е много проклет и командва всички. На следващата година се явяваме във ВИТИЗ. Тогава той пък казал на свой приятел: Виждаш ли ги тия двете, най-грозните (Рокси Роксена Кирчева и аз). Е тия са най-добрите!

Първо аз се влюбих в него. Един ден той ми каза: Виж какво, ако един ден се оженя, ще се оженя само за теб. Ама сега ме остави на мира и си намери любовник. От което направо побеснях. И аз какво?... с Гого Гайтаников... И един ден Николай ми каза: Хайде след спектакъла в БИАД. Викам му: Съжалявам, Николай, но аз не съм свободна. Ти ми каза да си намеря любовник. Щеше да счупи гримьорната! Така побесня. Тогава тайно се отказах от Русе, където беше разпределен той, и заминах за Варна. Но във Варна не издържах.

Отидох в пощата, звъня на Николай, викам му:

Познай- кой е!

Кой е?

Домна!

А, не може да бъде, казва той.

Ще ти задам няколко въпроса, а ти ще ми отговаряш с "да" и "не". Обичаш ли ме?

Да! Да не си се оженила и развела?

Не! Съгласен ли си да оженим?

Да!

Тогава във вторник ще говорим като съпрузи!

И джас слушалката... И като цъфнах на гарата... Бях напълняла страшно, въпреки че пазех диета. Скачах от шест часа сутринта с кожух и анцуг по триста пъти, гладувах, а пълнеех. А той, като ме видя, ми каза:

Ако знаех, че си толкова дебела, никога нямаше да обещая да се оженя за теб...

Има едно много смешно писмо... Жана Стоянович беше в Бургас. В нашия театър щяха да поставят "Бабината питка". И Николай пише на Жана писмо. "Домна ходи и пали свещ да не я разпределят в "Бабината питка" и плаче. А аз й викам: Защо плачеш, Доми, какво ти липсва да изиграеш една патка? Дали походка, дали интелект...

Мислех, че умирам и наистина умирах. Не можех да дишам, да гълтам.

Получих този пристъп през 1991 г. на деветия ден, деветия месец и деветата година от смъртта на Боян.

Обикновено, като го къпех, измислях винаги някакви машини и мечтаехме с него заедно. Тази машина как се качва по стълби, как може да излети от прозореца, после как ще тръгне над хората, след това да плува по морето, да лети над дърветата. Той много се забавляваше и никога не е питал кога ще оздравее, дали ще оздравее. За болестта си никога не е питал.

Първи клас беше. На спирката, трамвайната, както стои, пада. Николай го пита: Защо падна, Бояне ? Забравих, че съм прав. А ние: Ха, ха ха... Голям смях!

А аз съм му се карала толкова пъти за неговата разсеяност, че пада, че се спъва. Така намразих тази учителка, която ми каза: Проверете Боян! А се оказа, че е била права.

Имаше си приятел Борис, на проф. Серафимов син. Учеха в едно училище. Как са ни разкарвали, ако знаеш! Защото за тях беше позор да имат инвалид в класа. Като влизаш в училището, точно отсреща, на стената, бяха написани на ръка привилегии. Първо беше за деца на антифашисти, после за не знам си какво, на последно място беше за отличници. А за инвалиди НЯМА... Но неговата класна, г-жа Венкова, държа класа осем години на партера в една стая заради Боян. Целия клас възпита в доброта и състрадание!

На 6 март 1982 г. Боян получи дихателен пристъп. От този ден аз знаех, че той може да си отиде. И не казах на никого. Когато пееха тези терцети, квартети, веднъж Боян не можа да вземе височините. Николай му се кара страхотно: Защо, защо?! Не знам, не знам, татко. А аз го оставям да му се кара...

Влизам в банята и един страхотен рев, защото знам, че тези мускули вече не работят и че това е краят.

Но той беше невероятен дух, невероятен! Никога, никога не проговори за болестта си. С Николай преведоха "Амадеус". Предпоследната вечер аз съм при Боян и му казвам: Бобо, разрешиха нашия театър да прави "Амадеус". Той грейна. Преди премиерата на "Амадеус"... (той не я доживя), отивам аз на гроба и виждам на фенера забучен един билет за премиерата. Кольо Стефанов го оставил. Салонът беше претъпкан, но едно място стоеше свободно. Никой не седна до края на това място.

(Една скоба тука. Николай направи един такъв Салиери, който ни потресе до дъното на душата. Може да се чудите, но постановката на Амадеус у нас надмина с няколко класи дори шедьовъра на Питър Шафър. Само заради Николай Бинев! При това един отрицателен образ. Не че и другите не бяха добри. Момчето, което игра Моцарт, е също с душа. То е брат на моя любима колежка от Широка лъка).

Последен го видя брат ми. Същата вечер, когато почина, аз играех в "Дон Карлос"великия инквизитор и исках от краля да предаде дон Карлос на Инквизицията, да предаде сина си на смърт. Това беше едно много особено преживяване, защото моят син си отиваше, а аз на сцената трябваше да убеждавам някого да изпрати сина си на смърт...

Аз не исках Боян да осъзнае, че ако продължи да живее, той ще остане в тази болница, на това легло. И няма да може да пише, няма да може да пее, няма да може да живее своя щастлив живот. Той беше щастлив човек и казваше, че най-хубавото нещо на света е ЖИВОТЪТ.

За Велизар искам още да разкажа. Няма майка и баща, които да са били толкова взискателни към детето си. Толкова да не са го хвалили. Когато ни питаше за някоя

роля, ние все казвахме: Добре присъстваш. Как веднъж не похвалих това момче!

Страшно интересни бяха моите срещи с психотерапевта. Той ме научи на автотренинг и автохипноза. Но беше много смешно първия път. Аз изпитвам ужас от буболечки, и като ми каза да си представя как съм легнала на зелената трева, аз попитах: Може ли да си постеля чаршаф? Той каза: Постелете си! Психотерапевтът те води! При автохипнозата също се започва така, но се потапяш в странни неща, които иначе не помниш. Оказа се, че два пъти съм била в клинична смърт.

Тогава видях това, което описват всички един много дълъг тунел със светлини, в който вървях стремглаво към изхода.

И като започнах да крещя: Върнете ме, върнете ме!, Лекарят ми помогна: Успокойте се, вдишайте и много бавно издишайте... Така излязох от този тунел. Бях много уплашена.

Мислех, че ще умра на сцената.

Толкова бях амбициозна и не можех да си представя, че приживе ще се разделя със сцената. Сама реших да сляза от нея, защото разбрах, че вече не мога да бъда на нивото си. Аз съм много против тази квалификация авангард и стар театър. Има добър и лош театър.

Искам да кажа и за богатите. Излизам преди два дни на улицата, помагат ми хората да мина на тротоара, защото аз не мога да пресичам сама. Изведнъж пред мен спира една кола. До нея има от онези каменни саксии за цветя. А е валяло дъжд, страхотна кал, и аз не мога нито да се върна, нито да продължа. Вътре една дебела дама с вестник. Чукам на прозорчето и моля: Мръднете малко

напред или малко назад, свободно е за вас, да мога да мина. Тя започна да се плези. Колата беше скъпа, жената не много млада... Така ми стана лошо и обидно от този дебелак вътре (жена)... Помислих, че ще получа инфаркт. Как е възможно да виждаш човек с патерици, да можеш да направиш маневра и да започнеш да се плезиш? На такива богати хора не мога да се радвам. На такъв "успех" не мога да се радвам.

В един момент се отказах от метода на автотренинга и реших да направя нещо свое. Започнах всяка сутрин и вечер да се моля... Така, с мои думи. Имам си молитва. Толкова е дълга, че често Николай ме намира заспала с иконката, която ми е похлупила лицето. Кой знае на кое място съм прекъснала молитвата... Първо искам прошка, след това благодаря, моля се за Велизар да успее да реализира божия дар, който мисля, че притежава... За Николай се моля да бъде жив и здрав и да не умре първо той. Ние сме страшно свързани с тоя Николай, въпреки че на стари години повече се караме. И за брат ми и цялото му семейство се моля. След това започвам с приятелите. Ние много държим и дължим на приятелството.

Накрая, уви, накрая се моля за България.

Интервюто е публикувано на 17 март 2001 г. в Espresso, седмичното приложение на в. "Дневник".

Жана Стоянович, един от най-близките приятели на Домна Ганева и Николай Бинев:

Смъртта на Домна откъсна едно голямо парче от мен. Защото тя е къс от мен, тя и Николай, разбира се. Толкова съм под знака на това, което се случи, въпреки че аз исках Домна да си отиде, защото тя много тежко живееше

напоследък. Благодарение на много фактори, за които не искам да говоря, защото ще стана страшно зла.

Аз съм страхлива, но въпреки това ще се осмеля да обвиня съдбата, че беше толкова лоша към Домна. Защото тя е един от най-благородните, най-великодушните, най-добрите, с усмихната душа хора, които съм срещала. А съдбата ѝ отреди един изключително нещастен живот. Да не говорим, че ѝ отне детето, прекрасното дете. Отреди ѝ и изключително тежка, мизерна, унизителна старост. И тази болест... Затова обвинявам съдбата, защото Домна не заслужаваше това!

Мисля, че съм единственият човек, с когото тя няма нищо неказано, недоизказано. Има толкова неща, които аз знам и които никога няма да кажа, които са нейни дълбоки секрети и затова нямам право. Но мога да говоря за добротата ѝ, за драматичните отпечатъци и спомени, които имам с нея и които са се запечатали в душата ми завинаги. Например, когато Боян, покойният ѝ син, беше отдавна болен, седяхме както обикновено в тяхната кухня и тя ми каза: "Жана, всеки ден се сбогувам с него". Разбираш ли какво означава това за една майка?! Години наред да се сбогува със сина си! А той беше болен от пет-шестгодишно дете. И умря шест години след този разговор, на 21 години. Колко е страшно това! Всеки ден да се сбогуваш с детето си...

Но колко беше и сладка... Когато ходехме заедно на представление, минавах да ги взема, него (Николай Бинев) или нея. Защото пътят ми е оттам и винаги отивах по-рано, да пием кафе и да се видим. И седим ние, говорим си, и тя ми казва: "Жано, знаеш ли какво, отивам малко да си полегна, защото съм много уморена. Моля

те, събуди ме след 12 минути". Щях да падна от стола, а Николай ми каза: "Още не е стигнала до възглавницата и е заспала". И беше така. След 12 минути я събудихме бодра и свежа.

Ей такава чешитка беше!

Ставаше винаги в четири часа сутрин, ошетваше къщата, оправяше я, после пак лягаше и спеше до 10 часа. Всяка вечер ние, техните приятели, се събирахме у тях. Защото Боян беше болен, не спеше много, Николай също спеше по три четири часа. И след като умря Боян, продължихме да се събираме години наред у тях. Всяка вечер. 12 човека имахме ключ от къщата им аз, Васко Димитров, Жоро Кадурин, Ники Стефанов, Мишо Маринов, Румен Цонев за тях си спомням. За да може който когато отиде, да влезе, да се нахрани, да посрещне другите. Това ми е бил дом, втори дом, домът на Домна и Николай!

Иска ми се да говоря против театъра, защото никой не й помогна. Но Съюзът на артистите, в лицето на Христо Мутафчиев, й помагаше.

Последните години Домна трябваше да понася тази несправедлива, бедна, мизерна старост. Добре че бяха приятелите, но бързам да кажа вече не много (Калина Попова, тя я отгледа направо, Вихър Стойчев, Ваня Цветкова, Рачето (др Арнаудова), Силвия Лулчева, Андрей Аврамов, Румен Цонев), които се грижеха за нея. Но театърът, където Домна и Николай си дадоха изключително талантливия и скромен живот, той й отреди една лоша старост, не й помогна с нищичко. Николай имаше не знам колко пъти предложения да отиде в Народния театър. Никога не поиска да отиде. Никога! Защото те бяха много скромни хора.

Лека й пръст. Да не я забравяме и да я помним с добро!!!

Благородна и светла душа, почивай в мир!

Много хубаво интервю.... Бог да ги прости... нея и Николай Бинев!

Велизар няма как да ме помни, беше малък, когато им ходех на гости. Но много се гордея с него, разнася асуин във всичките си дизайнерски работи, във всичките си филми тук и на запад, каквито и роли да играе, дори и чрез фантастичните си коктейли... Той сам не знае колко силно блестяща е монадата му или може би се досеща? Ето какви странни работи говори понякога:

"Принципно, аз разделям живота на две части през първата половина се бориш за своята свобода, а след това идват годините, в които се бориш за своето най-любимо робство на човек или работа, няма значение. Защото абсолютната свобода означава необвързаност и всъщност носи безмерна самота и нещастие. Няма същество на Земята, което да може да живее в самота. Избродил съм всички пътеки и посоки, търсейки щастието във всичките му хипер свободни варианти в любовта, работата, във взаимодействие с природа, във взаимодействие с непозволени неща, във всичко. Грубо съм бъркал и съм вземал всичко, каквото съм пожелавал. За да има свобода обаче, трябва да има от какво да си свободен. Когато не слагаш граници на едно дете, то няма пространство, в което да съществува и да проявява себе си.

Усещането да живееш на няколко преки от Младежкия театър, който носи името на моя баща, е много вълнуващо. Баща ми имаше максима една жена, един театър. Канили са го в Народния, във Военния, но

през целия си живот остана верен единствено на Младежкия. Отдаде му 45 години. Той беше изключителен човек и мисля, че го заслужава. Всеки път, когато минавам оттам и съм с някой приятел, спираме и казвам: Това е името на баща ми! Фукам се абсолютно откровено и се чувствам много горд.

Всъщност, всички мегазвезди по света, с които играе, дори вече не се чудят как и защо Велизар говори толкова уникално добър английски. В семейството това е традиция. Николай Бинев превеждаше пиеси от езика на Шекспир с невероятен финес и музикален ритъм. Някога го правеше с Боян, по-големия брат на Велизар. След като той се пресели в по-добрия свят, продължи сам и в негова памет.

Той никога не се е чувствал в сянката на родителите си, чиито постижения в театъра и в киното надали някога ще може да бъдат надминати. "Знам, че не мога да ги достигна. Затова не съм притеснен от фамилната слава. Те винаги са били отдадени докрай на своето изкуство никога не са членували в партия, нито пък са участвали във фракции или групировки", категоричен е Велизар.

Всичките тия срещи и познанства с хора с душа вбесяваха гущерите и затова ставаха перманентно какви ли не случки. Ето една тази не е с мене, няма да кажа с кого::

2.01.2013 / 22:45

Имах следния случай: с колело спрях на червено на жълтите павета на кръстоската с Раковски. Бях се подпрял на бордюра с десния крак. До мене спря голям супернов мерцедес, и един дебел врат през прозореца ми вика: "Абе, да ти е.. майката пенсионерска, къде се моткаш, бе копеле селско.!" Казвам ви, само заради поколението, да не го осрамя, не го праснах. Ако имах

пистолет, щях да го направя на решето! Разберете го бе хора, когато казвам че българите сме сбъркан народ, не го казвам ей така, за да вея вентилатора. В Германия това е невъзможно по никакъв начин да се случи там спират и на куче на пътеката, и най-психично болен човек не може да постъпи така. Ако това се случи в Германия (да кажем, едно на един милион), записвам номера на колата на тия гащници, съобщавам ги в съда и на тия чудовища после да им дупето яко (германеца ще ги направи на памук).

Сложих тука този случай, понеже и аз имах такива, и то не само един. Знаех, че ме следят подобни вратове, но те вече бяха станали съвсем невнимателни и нагли. Излизам аз един ден, отсреща двама ме гледат в упор и говорят: "Това ли е пичлемето?" "Това..." "Е, па тоя бил много лесен..."

Веднага след като засечех такива, отивайки в някоя редакция или другаде, любезните при предишните срещи хора този път студено ми отказваха каквито и да са повече съвместни действия. Личеше си, че някои редактори току що бяха станали бледни и с много уплашен поглед.

Друг случай: Един крадец ни взе местото в Симеоново с подправени документи. Там десетки години сме се срещали със стотици приятели и за нас това беше рая на земята. Десет години го съдим с куп адвокати, но без резултат: неговият беше Йордан Соколов. Спас един ден ми каза откровено "Е.. му макята, това мѐсто вече златно ми излезе!..." После намерихме свястно вещо лице и то премери в наша полза. Даваме резултата на адвокатката ни. Ние сме още при нея с майка ми, когато влизат двама типа с черни якета и й казват: "Този паспорт ваш ли е?" "Да, моя, къде го намерихте?..." "Не бяхте ли преди малко в супермаркета?..." "Ами да... Значи... там съм го изпуснала..." "Не, госпожо, един мургав гражданин ви бъркаше в чантата и ние го засякохме..." "О,

благодаря ви!" "Вижте вътре всичко наред ли е..." (Паспортът бе неимоверно надут). Отваря го тя, очите и стават на яйца, поглежда честните хора учудено и..." "Пребройте си ги, после да не кажете, че..." Тя, в транс, уж брои стотачките и мисли нещо. напрегнато... "Благодаря ви...".

След тоя случай загубихме делото безвъзвратно. Явно на Спас мястото ни му е излязло още по-златно"... след този случай...

След години обаче разбрах защо го загубихме. Точно над мястото ни прокараха високоволтова линия от най-мощните въпреки всички правилници и закони. Всички съседи под тези жици измряха преждевременно от рак.

СЕГА СЕ ИЗКУШАВАМ ДА разкажа по-подробно за някои Приятели от изброените, независимо дали са още на земята или са вече в рая. Реших да говоря за познатите и приятелите си от духовния елит на България не само защото сега лея сълзи, като узнавам подробно какво се е случило на някои от тях, но и понеже Наблюдаващите от Ятото, и на първо място Венно, се проектираха в абсолютно всички наши приятелства и контакти и помагаха. Това може да го разбере само човек който е чел "Електрическо тяло" от Хърбърт Уелс. В Мрежата ние всички сме едно.

Първият човек, който лансира издателските ми импулси, беше една моя учителка по руски, нашата класна в шести клас, мисля че се казваше Здравкова. Баща ми имаше нещо като циклостил и започнах да издавам ученическо вестниче "Шварцмаус", имах си и абонати в 13 училище "Кирил и Методий" в София... Заглавието бе предложено от един мой чичо, но класната го промени във вестник "Младост"...

Първият човек, който обърна внимание на мое стихотворение още в прогимназията, беше поетът **Димитър Точев.** Бях му пратил една моя ученическа пародия на "О, Шипка"... Той ме извика в Радио София, където беше редактор, и ми преподаде първите уроци по поетика. За пръв път узнах, че добрите поети не римуват еднакви части на речта. Това няма да забравя никога и го спазвам и досега.

Първият човек, който ми публикува стихотворение, когато бях в гимназията, бе един адаш Гришата Ленков. С него ме запозна една прекрасна съученичка Ася. Не само това той поиска да се видим и се сприятелихме. Няма да забравя никога разговорите ни, той бе един от хората с душа. Хората с душа разпознават своите си и ги лансират. Човекоподобните също ги разпознават, но те не ги наричат "своите си", а ги пренебрегват, унижават, малтретират, и при първа възможност убиват. Така стана и с **Григор Ленков,** който, като редица други български светци, по тази причина получи Девето и предпоследно Пентагрално Посвещение. Ето как стана това:

Пенчо Ковачев

Грешна инжекция причинява смъртта на Григор Ленков

Адаша със синчето си Маринчо

Григор Ленков е млад и талантлив поет, но утвърждава името си като преводач. Смятан е за един от най-добрите в България. Превежда от всички славянски езици, от руски е ненадминат. В първата част на поредицата ви разказах как в началото на юни 1977 г., по лична покана на Съюза на съветските писатели, Ленков заминава за Ленинград, за да получи наградата за най-добър превод на "Евгений Онегин". Вместо с награда, го

връщат в запечатан оловен ковчег. Във втората част разказах за последните дни на Ленков в Ленинград, както и за забраната съпругата Цвета да види трупа му. Властта в София знае истинската причина за смъртта, но я крие заради "авторитета на съветската медицина".

Когато на 16 юни 1977 г. ковчегът с тялото на Григор Ленков е закаран от летището на Централни гробища, на близките му е забранено дори да се доближат до него. Отдалече те виждат как го внасят в седма клетка на Дома на покойниците. Около 18 часа хората се разотиват, погребението е насрочено за 17-и. И тогава братът Славчо Ленков се решава на отчаяно смела постъпка. Връща се обратно и дава на един от пазачите 10 лв. Срещу тях той му донася тесла и две щанги и го пуска при ковчега. Но треперейки от страх му казва:"Сега е 18,20 часът, аз ще те заключа отвън, защото, ако се разбере какво вършиш вътре, ще ме застрелят, а теб жив ще те изгорят. Това, от Съветския съюз да дойде ковчег и да посегнем да го отваряме... Не зная, но косата ми се изправя, само като си помисля какво ще стане, ако ни хванат. Точно в 18,45 ще дойда да ти отворя и изчезваш!" Славчо Ленков маха червената драперия от ковчега и макар и трудно, успява да разкове две от дъските му. Те са дебели и заковани не по дължина, а напречно. Пироните са дълги и особено извити, като свредел. Под дъските обаче лъсва сивкава, дебела поцинкована ламарина. И никакво прозорче. Ламарината е студена, явно ковчегът е държан в хладилна камера.

"Напуснах гробището разказва братът. Навън беше излязла страхотна буря. По улиците не се виждаше нищо от прах. Тополите взеха да пращят от силния вятър. Цяла седмица преди този ден беше ужасно горещо и задушно.

Сега всичко свистеше под напора на урагана, а през нощта се изсипа проливен дъжд. На сутринта утрото беше толкова ведро, небето синьо, такава хладина и свежест...Когато погребват млад човек и вали, в моя край казват, че и небето скърби и плаче за умрелия. За Григор Ленков небето явно е решило, освен сълзите, да излее и гнева си заради неговата ранна смърт. А утрото, в което земята ще го прибере завинаги, е ведро, свежо и красиво, каквато е поезията му.

След погребението, в София тръгват нови слухове. Един от тях е, че близките на Ленков искали да отворят ковчега и да поканят западни журналисти. Десетина дни по-късно братът Славчо Ленков отива на гроба и заварва двама "другари с хубави костюми и плътни мустаци" да обикалят в околните алеи. Единият от тях пита Славчо какъв е на покойника. Брат, отговаря той. А ние сме му колеги, казва мъжът. Не сте, познавам колегите му и не съм ви виждал никога в компанията му, отговаря Ленков.

Ръководството на сп. "Родна реч" изпраща до ЦК на ДКМС специална докладна записка, в която моли да бъде отпусната парична помощ на семейството на Ленков. От комсомола лаконично отговарят, че не давали помощи на самоубийци. Помните ли, че същият аргумент беше използван, когато след смъртта на Петя Дубарова главният редактор на сп. "Родна реч" Георги Константинов прави опит да издаде нейна стихосбирка в издателствата "Народна младеж" и "Български писател"? Пак със същия мотив "не можем да поощряваме самоубийци", ЦК на ДКМС отменя решението си да връчи лауреатската награда за 1977 г. за превода на "Евгений Онегин". Получава я Йордан Милев за превода от руски на "Панчатантра". Двата отказа на комсомола

будят недоумение, защото във високите етажи на властта вече знаят истинската причина за смъртта на Григор Ленков. Лилия Попниколова, тогава секретар в сп. "Родна реч", е оставила на сем.Ленкови собственоръчно написано писмо. Сега то е буквално исторически документ. Ще цитирам дословно част от него: "...Един ден, както вървях по улицата, се срещнахме с Драгомир Асенов, тогава секретар на съюза на писателите, който ме попита защо нямам настроение. Аз му казах, че не можем да прежалим в редакцията смъртта на Григор Ленков. Казах му също, че това, което се говори, не може да бъде вярно. Тогава той ми каза: "Наистина не е вярно. Аз присъствах на разговора в кабинета на Пантелей Зарев (тогава председател на СБП б.а.), когато един другар дойде да му каже, че с Григор Ленков съветските лекари са допуснали медикаментозна грешка.

Вместо да сложат съдоразширяваща инжекция, те са сложили съдостесняваща, вследствие на което е бил предизвикан мозъчен кръвоизлив, след са го сложили на операционната маса, но смъртта е настъпила веднага. В съюза на писателите трябва да се знае истината, та когато го оценяват като творец, да се има предвид, че не става дума за самоубийство." Това е зловещата истина лекарска грешка. Сега можем само да гадаем дали е била поради некомпетентност, поради неточна преценка на ситуацията, или самонадеяност на лекарския екип. Но как да бъде съобщена тази грешка на близките, след като съветската медицина е непогрешима? Съветските доктори, дори да искат, не могат да сбъркат.

Какво значение тук има правдата, лекарският дълг и морал, Хипократовата клетва?! Какво значение имат мъката и трагедията на едно почтено българско

семейство?! Когато научава за лекарската грешка, Цвета Ленкова успява да стигне до кабинета на Пантелей Зарев. Той казва, че трябва да се пази престижът на съветската медицина. "А престижът на Григор и семейството му?" крещи от мъка и безсилие Цвета. Академик Зарев само смотолевя: "Какво да правим? Ще издадем стиховете му..." Цвета Ленкова решава да се бори докрай за истината за смъртта на съпруга си, макар и да научава, че според един договор със СССР, медицинските експертизи на съветските лекари не подлежали на ревизия. Тя тръгва от редакция на редакция, за да разказва как и защо е починал Григор.

Нино Николов, тогава председател на Съюза на преводачите в България, й съобщава, че във външния отдел на Съюза на съветските писатели се говорело за наличие на запис на скандал между нея и съпруга й в хотела в Ленинград. "Как ли са записали нещо, което не е станало?" пита Цвета Ленкова. А и нима във всички стаи в съветските хотели има "бръмбари"? Или пък отношението към Ленков е било по-особено? Племенник на акад. Фьодор Углов пуснал следното обяснение за Григор: "Жена му и родителите й са го измъчвали, заставяйки го да пише на тавана!" Глупости са това, разбира се.

На 17 април 1977 г. Ленков е записал в дневника си: "На тавана тук е тихо и приятно за работа вятърът шуми, връхлита и заглъхва над покрива, печката пече в краката ми... В такава обстановка преведох някога и "Онегин". Струва ми се, че в никакъв и най-разкошен кабинет не бих могъл да работя така съсредоточено и с радост, както в тази тясна, затрупана с книги таванска стаичка под самото прозорче, изрязано в стряхата."

През есента на 1977 г. в София пристига експертизата за смъртта на Ленков.

Когато я прочита, секретарят на СБП Иван Цветков казва: "Цвета, унищожи този пасквил или го прибери в някое чекмедже да не го видят децата." А адвокатът, към когото Ленкова се обръща за съвет, отказва да се заеме с делото, въпреки че признава, че експертизата е "съшита с бели конци". "Хората, срещу които ще се изправим, ще си служат с нечестни средства, с каквито аз няма да мога да си послужа", предупреждава Цвета Ленкова адвокатът.

През 1986 г. тя подготвя книгата "Небесни релси", в която включва лирика, преводи, дневника, статии и спомени за съпруга си. Един от редакторите ѝ казва да смени израза "лекарска небрежност" с "нелепа случайност" в текста за смъртта на Ленков. За да не се разнели другарите от Съюза на съветските писатели обяснява редакторът. "Представете си, че това се е случило с вас и за вашите деца остане подобен фалшификат" реагира Цвета Ленкова. Пред опасността книгата да не бъде отпечатана, тя се съгласява. Но само привидно. На коректурата възстановява текста: "Уви, една непростима небрежност, една медицинска грешка прекъсна неговата нишка, преди да е стигнал своята Итака."

А ето и една друга версия за Гришата, публикувана от същия Пенчо Ковачев:

•

По думите на негови колеги, Ленков е фин, деликатен, учтив и почти винаги усмихнат мъж. "Не познавам друг човек, който като него толкова съвестно и с любов да се труди над думите, образите и римите било в собствените

си стихове, било когато превежда чужда поезия", каза ми Борислав Геронтиев.

Странна смърт покосява Ленков година преди да навърши 40. Умира в Ленинград и дълги години истината за смъртта му е строго засекретена.

34 години името на Григор Ленков стои самотно между списъка на убитите и списъка на самоубилите се български поети. Дори някои от най-добрите му приятели и до днес не знаят коя е истинската причина за смъртта на Гришата, както го наричат.

В началото на юни 1977 г. Григор Ленков е поканен на традиционните Пушкинови празници в Михайловское, близо до Ленинград (сега Санкт Петербург). Месец порано в България излиза третото издание на "Евгений Онегин" в негов превод. Усилено се говори, че на празниците ще му бъде връчена награда за този превод. По мнението на съветските пушкинисти, той е най-добрият в света.

Вместо с награда, Ленков се връща в запечатан оловен ковчег и без информация как и от какво е починал на 7 юни в една ленинградска болница. Вместо истината за смъртта му плъзват всевъзможни слухове:

Че скача от прозореца на клиниката поради делириум тременс (психично разстройство, вследствие на алкохолна болест);

Че е убит заради жена;

Че го покосява го инфаркт от преумора и вълнения по време на Пушкиновите празници;

Че е убит от местни бандити, които са се опитали да откраднат хубавото му яке;

Че слага край на живота си след семеен скандал уж отношенията със съпругата му Цвета били крайно обтегнати.

Но всички, които познават добре Григор Ленков, не вярват, че този ведър и жизнелюбив мъж може да посегне на живота си.

През 1957-а, едва 19-годишен, той написва следното стихотворение:

Друже мой, приятелю Есенин,
и на мен тежи голяма скръб,
но е свикнал моят селски гръб
и не ще прережа своите вени.

Че това, което ти презря,
сто пъти по-силно аз презирам.
ала сили да съм горд намирам,
затова не искам да умра.

На 11 май 1977 г. Григор Ленков пише в дневника си: "Вчера навърших 39 и започнах 40-ата си година. Ново десетилетие! Имам чувството, че не съм се реализирал напълно, че ако се изключи преводът на "ЕО" ("Евгений Онегин" б.а.), не съм свършил нищо ценно, значително. На 40 години поетите правят големите си удари. Някои въобще не доживяват до тази възраст Пушкин, Лермонтов, Байрон, Шели... Като че ли развитието ми (творческото) върви с 10-15 години закъснение. Сега е времето да подготвя своя книга..."

Дали тези редове не са някакво далечно предчувствие, че и той няма да доживее до "тази възраст"? Но пък на 19 май 1977 г., само 2 седмици преди да излети за Москва и 3 преди смъртта си, той записва в дневника: "Трябва

да се организирам сериозно за работа. Тая година трябва да подготвя своя книга. Поне за 40-ия ми рожден ден догодина на 10.05.1978 г.!"

Човек, замислил да се самоубива, не би записал толкова амбициозни планове. Григор Ленков е роден на 10 май 1938 г. в Опицвет село между Сливница и Костинброд, на 30 км от София. Първото име на селото е Омайцвет. Според преданията, най-хубавото момиче в него се казвало Цвета. Агата, който управлява района, я поискал за жена, и за да не му пристане, тя го упоява с някакво биле. Но агата не се отказва от омайната Цвета и я убива в района на днешното село.

Една друга Цвета омайва Григор и се превръща в най-голямата му любов. Двамата са състуденти във Факултета по славянска филология в СУ, през есента на 1965 г. се женят. "Мило мое Цветенце, позволи ми да те обичам!" пише й той преди това в писмата си от казармата. По-късните подписва с "Твой Григ".

Григор Ленков няма по-различно детство от селските малчугани по онова време пасе крави, тича бос през лятото и се къпе във вировете на извиращата край селото река Блато.

Веднъж идва в София с баща си и зад витрината на една книжарница вижда книгата "Децата на капитан Грант". "Заглавието веднага ме грабна и толкова се заплеснах, че щях да счупя витрината" ще разкаже той на съпругата си след години. Трогнат от големия интерес на момчето си, бащата купува книгата. И след като я прочита, малкият Григор решава да стане моряк, който може да свири на китара...

Когато е в четвърто отделение, учителката им дава задача да напишат стихотворение за мира. Годината е вече

1948-а и малкият Гриша описва как и трактористът, и звеноводката, и цялото ТКЗС ще бранят мира от империалистически врагове... Учителката е изненадана от римите и ритмиката на стихотворението.

Но Ленков все още обича повече физиката и математиката и се записва да учи в престижния тогава електротехникум "Киров", който се намира до Руски паметник. Там поезията на Димчо Дебелянов постепенно надвива над цифрите и формулите. "Това е поетът, който пръв ме омагьоса и буквално ме тласна към "бездната". Защото поезията като човешката душа е една бездна", ще каже след години Ленков.

Първото му публикувано стихотворение е в "Родна реч", казва се "Конникът". По свидетелства на по-големия брат Славчо Ленков, в редакцията бързо обикват Григор, "симпатичния кротък Гриша с дългия шинел". Младежът мечтае да следва българска филология, но няма право, понеже завършва техникум. Министерска заповед!

Шансът на младежа се нарича Надежда Грозева, която работи в "Родна реч". Тя е съпруга на Геро Грозев, тогава министър на просветата, и той лично подписва разрешението Ленков да учи филология. Това ходатайство може би лиши България от един трудолюбив електротехник, но пък й даде добър поет и блестящ преводач.

Първите опити в превода на Григор Ленков са още през студентските години. Проф. Александър Милев му дава да преведе няколко песни от "Илиада". Ленков се справя чудесно, продължава и да пише стихове печата в "Родна реч", в университетския вестник, чете ги в предавания на радио "София".

Поезията го сближава с Николай Кънчев, друг прохождащ поет. "Първото ми впечатление беше за среден на ръст, симпатичен колега, който не издаваше външните белези на останалите (?) и по това се открояваше още по-положително сред тях", ще напише след години Николай Кънчев.

През 1962 г. Ленков става учител в Петърч, на 5 км от родното си село. Преподава по български и френски език. И тъй като Николай Кънчев няма софийско жителство, Григор моли директора на училището да издейства от кмета на селото жителство и за него. Така за година и половина двамата са съквартиранти в една стая, където няма печка, храната е оскъдна, а парите не стигат.

Днес, когато вече имаме един силен вариант на стиховете на Руми за Лудостта, си спомняме, че и Гришата не беше чужд на това мислене. Ето един негов превод:

ПОЛУДЯВАНЕ

Баруйр Севаг

(арменски поет)

превод: Григор Ленков

Някои, като ме слушат,
могат да си кажат
"Полудял ли е, какво ли?"
Ще отвърна:
"Тъй е, полудял съм.
Защо моля да не полудея?"
Мигар хората не се обичат или мразят
до полуда?
И не се ли пръска полудяло от мъзга дървото?
Има ли без лудост някаква победа?
Може ли без полудяване да се роди човека?

Докато не полудее, никаква вода не кипва,
нарът не се пуква.
Разцъфтяват дърветата
сигурно са полудели...
И Земята са завърта
сигурно е полудяла...
Докато не полудеят семената
няма жътва!
Докато не полудеят лапите,
те в ръце не се превръщат.
Докато не полудеят думите,
те не стават песен.

А ето какво написа Матей Шопкин за него:

НАДЕЖДА
На Григор Ленков[10]
Един поет си тръгна много рано,
един поет със слънчева душа.
И всичко светло, хубаво, мечтано
с последните му стъпки оглуша.
Изчезнаха зад хълмите конете,
с които той препускаше в зори.
И звънките тръби на ветровете
заглъхнаха в бездънни пещери.
Сълзи от белите брези се ронят,
не пеят птици, не шумят жита.
И само глухо тътне небосклонът
от траурния грохот на пръстта.
По бузите ни мъката се сцежда,
душите ни се пълнят с леден мрак.
Но зрее в този мрак една надежда,

10. http://literaturensviat.com/?p=11157

че той при нас ще се завърне пак.
Любвеобилен, трепетен, сърдечен,
с походка плавна, с къдрава коса,
ще се завърне като стих, изсечен
върху самите вечни небеса!..
1985

МНОГО ПО-КЪСНО МИ СЕ изясни и защо в този живот имам отпечатани само две-три книги и няколко неща в периодиката, а отпечатаните са десетки и стотици. **Пазят ме от създаване на име и от тиражи.** За тия две неща има наказателни прераждания, т.е. кармични последствия. Тиражите се изчисляват в отсечени дървета и употребени други суровини. Това се лепва даже на гениите, като съучастничество. Трябва да живеят като дървета толкова време, колкото е отишло за израстването на съответните кубици и за труда и материалите, отишли за бестселърите им. Да бъдат сечени, продавани, горени, обработвани. Продаването на труда и продуктите ни също влиза в графа "карма". Почти всички известни имена, с векове и хиляди години не могат да се откъснат от орбитата на планетата, където са се прославили. Включително и с псевдоними, които ги идентифицират. Изключение правят само Учителите. Те отработват славата, тиражите и другите си съзнателни съучастничества в системата на черната ложа само с няколко пребивания от бой или висене на кръста няколко дни, а не с десетки или стотици години.

А така нареченото "перманентно нещастие" в личния живот и вечното оставане сам, дори и при най-искрени чувства и обещания на "сродната душа" в началото, е също една извънредна благодат. Малцина знаят какви са

присъдите за дълго оставане с един човек или няколко души на една територия. Тоест, не присъди, а последствия. Те си личат по вида и здравето ни още приживе.

При все това, усилия за израстване в труда и учението са необходими. Искам да кажа, че поради тия усилия аз съм с чувство на изпълнен дълг пред Учителя и пред Бога и, в частност пред бате Крум, комуто ще бъда вечно благодарен за всичко, което направи той за нас. Така искам да отговаря на обвиненията, че уж съм бил лентяйствал или съм бил работил повечето време физическа работа, като "бригадата на мозайкаджиите". Мога да кажа, че всеки един от тях – и бате Крум, и брат Борис, и Методи Константинов, и Влад Пашов – мога още една цяла плеяда от хора да спомена – имаха всички качества да бъдат на европейско и световно ниво като учени в своите области, но явно други сили не им позволяваха това и ги отстраняваха по най-груб и драстичен начин. Те ги тикаха винаги в девета глуха, включително до вкарването на брат Борис в затвора и искането на смъртна присъда за него. Мисля, че това вече го бях разказвал – как са му искали смъртна присъда и как бате Крум го е спасил чрез едно писмо.

Ето защо не приемам обвиненията, че сега в мен вече няма особено желание да "атакувам" върховете, защото не вярвам, че смяната на властта сменя българските навици и механизми. Нещата може да се изменят в посока на някаква относителна свобода, но амбициозните и корумпирани личности, независимо от политическите си убеждения, никога няма да допуснат до казана хората, които са по-талантливи от тях и "извънстандартни". Аз вече се сблъсках на няколко места с това, включително и в така нареченото "братство". Не искам да се впускам сега да говоря за братския съвет и за други институции, които демонстрират, че

работят за интересите на Учението. Въобще, Новото никога не може да пробие, защото тия, които са се самонаместили някъде, нямат изгода да изпуснат дойната крава. Не искам сега да доказвам това с още факти и истории.

Досега само няколко души обърнаха внимание на една наука, която се нарича "библиоматематика"; и на една категория, която се нарича "словосила". Съществуват формули и една основна формула, според която тиражът се вписва в знаменателя. В знаменателя на тази формула се вписва и цената в стотинки на книгата или списанието, което ще се продава. Там се вписва и броят на всички излишни прави ъгли в дадена книга, плюс правите ъгли на буквите и на текста, който е отпечатан, включително и на илюстрациите; там числово се вписва и това, че печатът е черен. Там има още редица неща, които са продукт на гения на тъмната ложа, чиято цел е да намалява словосилата милиони и милиарди пъти, защото няма сметка Истината да се предаде и като сила, енергия, оставяйки възможността да се предаде само като информация, и то съмнително, ако враговете на човека са я редактирали. Но това е нещо, на което ще обърне внимание културното бъдещо човечество. За нас важното е, че ние не се безпокоим че не размножаваме истинските неща в голям тираж, защото Бог е създал всеки един от нас в един единствен екземпляр. Знаем за какви цени се продават днес уникатите. Това не пречи този човешки или артистичен уникат да въздейства на много повече същества, отколкото правят това всичките му копия, взети заедно. Така че, ако всеки от нас напише ръкописно една мисъл от Учителя или мисъл от Словото на един неправоъгълен лист, която протича директно през него, и я напише с възможно най-лекото гъше перо, тежестта на пишещия инструмент ще бъде вписана в знаменателя с някакви части от грама, а не в

килограми или в тонове, колкото тежи една пишеща машина, един ксерокс или комбинация компютър с печатащо устройство–принтер или една цяла печатница. Като влезе това в знаменателя, то намалява с милиони **индове** словосилата на първоначалната енергия на Словото. Ако един човек по този начин напише нещо с някакъв цветен сок от едно растение, но без да го е откъснал, а само изцедил част от плода, който е изял, то тогава няма да влезе в знаменателя като мъртвина на едно химическо мастило, изчислена в точни грамове, а ще влезе в числителя. И тогава един такъв лист, на който се написва една такава мисъл, в която няма излишни прави ъгли и се пише в единствен екземпляр, ще има милиарди или трилиони индове, каквато е мерната единица за словосила. Тя изразява силата на индивидуалността, чрез която е протекло Словото, както и естеството на употребените материали. Точно по тази причина ние сме спокойни, че няма опасност досегашната форма на разпространение на духовните ценности в книжен или някакъв друг вид да бъде по-силна от силата на Словото на Учителя. Защото Учителят не е Петър Дънов, а е Бог – навсякъде, във всяко слънце, във всяко поле и на всяка планета, изявяващ се видимо, изливащ Словото и Делото без прекъсване, винаги! Ето защо няма такава опасност нещо или някой да въздейства по-силно от Него, защото всички, които не са Той, или всичко, което не е Слово, са прах пред Него. Но дори и Неговите беседи, които са се отпечатвали и се отпечатват в този мизерен вид, без следа от понятие за Божествена текстообработка и словометрия, са милиарди пъти помощни от всичко останало.

Днешните технически средства са един факт, който ни кара да се усмихваме и да сме много спокойни, че няма никаква опасност която и да е тъмна идеология на да победи.

Вижте тиража на банкнотите и си спомнете чии образи върху тях доскоро се размножаваха в милиони и милиони екземпляри! Дори само образът на един тиранин или на един смъртен човек, отпечатан в толкова много екземпляри, понижава силата на неговата кауза и на неговото дело най-малко толкова пъти, колкото е тиражът. Да не говорим за другите показатели. Точно по тази причина ние няма защо да се безпокоим, макар че е малко тъжничко, когато някои приятели търсят по-големите тиражи. Освен това, оформяйки своята дейност с материална компенсация – заплати, хонорари и цени; оформяйки своите издания отново в правоъгълна форма; подписвайки ги със своите собствени имена, които стават известни на читателите и слушателите – всичко това е добро, но то влиза в знаменателя. То намалява словосилата с милиони и милиарди индове, а тези приятели нощем не можем да ги срещнем между звездите, както казва един български писател.

ПРОДЪЛЖАВАМ СЪС СПОМЕНИТЕ си за бате Крум – Венно. Тече 1969 г. Тук той ни води нагоре по Рила над Семково.

Имаше един период, в който пропагандирах (поредната ми пропаганда сред приятелите...) вредата от захарта, брашното и солта. Освен месото и животинските продукти, доказано е, че те са трите чуми на човечеството – "трите бели смърти", както ги наричат. Но аз съм имал често навика да бъда максималист, и веднъж бате Крум ми даде добър урок във връзка с моите нескончаеми обяснения сред приятелите дори в негово присъствие, защо точно рафинираната захар е вредна.

Един ден той ми даде среща на ъгъла на две улици, където имаше сладкарница и аз, без да подозирам нещо, отивам на тази среща. Но бях запомнил, че ако той не е на ъгъла, ще бъде "вътре". Той вече беше седнал в сладкарницата и беше поръчал две големи чинии, отрупани със сладкиши, и ме чакаше. Беше поръчал нещо много съблазнително за мене, което той нямаше откъде да знае, че ми е любимо още като малък, а именно три целувки от по две полусферични части. Това се казваше "бизе" с някакъв крем между тях. Веднага се сетих, че той не случайно беше взел точно това, което ми е било най-любимо... Кани ме и с хитра усмивка ми казва:

"Ще се почерпиме ли?..." Така че – пълен крах на моите пропаганди... Разбира се, че с огромно удоволствие ядох заедно с него... Разказвали са ми подобни случаи с Учителя по отношение на някои, които са били много крайни не само в това отношение. Една сестра, която също е говорела много против захарта, разказваше как Той съвсем демонстративно, гледайки я, усмихвайки се и гледайки и другите, си сложил веднъж 5-6 и даже повече лъжички захар в чая, което друг път не го прави, но просто в случая е искал да даде някакъв урок. По същия начин узнахме, че много е обичал кисело мляко с пудра захар един "ужас" за съвременните вегани... Дали е обичал точно това и дали не е знаел за вредите също е въпрос, но тук нещата имат други измерения. Иначе нямаше да пие мляко от паница с неизмита мас, когато селяните го черпят с любов.

Друго нещо, много по-съществено, което очертава някои основни различия между нас с бате Крум в този период. Аз въобще и досега не съм разрешил този проблем, за който ще стане дума.

Беше във връзка с един тест, който ние попълвахме една вечер на Рила. Някой донесе един психологически тест – от ония елементарни тестове, при които трябва да отговориш на редица въпроси и да зачеркнеш определени точки, и накрая в изводите се чете кой какъв е. Това беше един приличен тест, защото ние бяхме доволни от тези изводи, макар и с елементарен набор от въпроси и отговори. Той самият го одобри и взе също участие. И когато прочетохме изводите за всеки един от нас, се оказа, че отговорите за Венно и за мене са различни. Поне аз очаквах нашите да са еднакви, като се има предвид много голямата простота на този тест, т.е. ние би трябвало с него да сме отговорили еднакво на всички въпроси, защото бяхме най-близки и

духовно, и интелектуално и т.н. И като се оказа, че попаднахме в различни групи, той пръв се изненада (или се направи, че не знае...) и каза: "Ха, откъде пък накъде ни се различават! Много ми е интересно как си отговорил. Дай да видим сега, точка по точка." И сравнихме отговорите си точка по точка и се оказа, че разликата ни е само в отговора на въпроса "Имате ли много приятели?" Той беше задраскал кръгчето "не", а аз – "да". Благодарение на това, ние имахме един много сериозен разговор, а след това редица от разговори не само с него, а и с другите. Това беше повод да говорим на темата: Какво значи "приятел" и какво значи "познат". Приятелят ще дойде на куц крак до северния полюс за тебе, а познатият си е познат.

За разлика от мене, Крум Въжаров не допускаше лесно до себе си когото и да е, въпреки че общуваше с много повече хора от мене. Но явно той е наричал повечето хора "познати", а аз наричам всички "приятели" – много наивно. Като си помисля колко много години той и аз живяхме в стаички 5-6 квадрата, кой българин ни покани да живеем в апартамента или вилата му или даже да ни ги освободят, сгъстявайки се с други на друго място?... Защо в Русия това става, а в България никога?

По този повод той ми казваше, че усеща отдалече, когато някой идва при него или иска да се запознае, и че той сам определя с мисълта си кой да бъде допуснат и кой не. По този начин даден човек може да бъде държан на дистанция ако трябва и с десетилетия, ако той прецени, че не иска да се среща с него или поне не в момента. А ние? Тотално, безрезервно, безотказно!... Всякакви чешити са ни губели времето с часове и денонощия, даже с години, понеже ние сме много мили и любезни...

Едно "бабѐ" от психопатите на Изгрева (има ги такива екземпляри във всяко духовно общество) веднъж мина покрай нас на улицата и ни хвана здраво за дрехите с кокалестите си пръсти... После ни пусна, извади една кърпа и почна да я развързва много бавно, за да ни покажела нещо. Аз я гледах любезно и й кимах като кон, с готовност да я чакам половин час. Но изведнъж бате Крум я бутна грубо и продължи напред. Ние бързахме за някъде. Тя го изгледа злобно и остана така като статуя, а на него хич не му пукаше, че сега тя ще иде да разправя на братството, че "Крум е от черната ложа"...

Не че не можеше по друг начин, както сме го виждали обикновено много търпелив и деликатен, много повече и от нас даже в някои случаи. Ето, сестра Балтова е дрънкала на Учителя без прекъсване по 7 часа! Но сега Венно искаше да ми даде някакъв урок и да накара "сестрата" друг път да го заобикаля... Аз и до днес трудно се съпротивлявам на подобни куки, които те заробват с приказки и даже те хващат за дрехата, за да не избягаш, но на Венно не му минават такива работи. Стои и въпросът дали търпим такива от доброта или е от безхарактерност, страх и тщеславие. Да не кажат, че сме "лоши"...

Мога да разкажа още няколко такива случая, единият от които беше поразителен и ни даде незабравим урок. Аз няма да забравя никога този случай. Не ми беше лесно, защото тогава не мислех, че може така да се реагира; и то точно той – най-добрият ученик на Учителя!

Една приятелка с качества на писател, художник и мистик дълги години искаше да се запознае с него, но аз интуитивно чувствах, че има някаква пречка и не исках това да стане чрез мене. най-накрая си помислих, че мога да се изхитря, и понеже вече я бях запознал с един приятел и те

бяха станали близки, помолих този приятел, който също общуваше с бате Крум и той го приемаше безотказно – Сашко Питанката – да я заведе и да я запознае с него. По този начин исках да си измия ръцете да не съм аз "виновния"... Сякаш той не е рентген... Имало е няколко случая, в които той ме е гълчал, и то много сериозно, защо съм го запознал с някои хора, без да съм го предупредил. Той не разрешаваше да му водим хора, без да му ги опишем предварително. Тогава той затваряше очи и преценяваше може ли или не може някои хора да бъдат допуснати. Това е ставало не един и два пъти. Имаше и случаи, когато той си е затваряше очите и ни говореше за съвсем непознат човек и е казвал: "Имаш такъв и такъв приятел, можеш да го доведеш – време му е вече", т.е. повтарят се неща, които са ставали по време на Учителя.

И така, този приятел води споменатата приятелка в жилището му в "Червена звезда". Имахме уговорка те да дойдат точно когато и аз съм там, за да може, все пак, да се облекчи положението. Венно, разбира се, ги посреща любезно, запознават се и започват разговор. Тя е възхитена, окрилена, щастлива, че най-после се е запознала с него. Той разговаря съвестно, отговаря задълбочено на въпросите ѝ. Но най-накрая, когато тя вече си тръгна, се случи следното. Тя му каза: "Много се радвам, че се запознахме най-после и се надявам, че от сега нататък ще се виждаме и ще общуваме." Изведнъж на него погледът му стана леден, проницателен, и каза пред всички: "Да, но не в това прераждане!"

Ние щяхме да паднем на земята.

Друг подобен случай, не с пряк контакт, но все пак най-демонстративно от негова страна, беше с един приятел Тони, който аз отдавна, от много години исках да го запозная с него. Занимавах го предимно с астрология, но той четеше и

Учителя. Единственият му недостатък бе от тези, за които знаехме, че са трите първоначални изпита за допускане в Школата – човек да не пуши, да не пие и да не яде месо. Той самият – Венно – ми казваше, че това са условията, за се влезе в Братството; и следващите условия са да се четат беседите на Учителя и да се обича планината. На всички тия условия този приятел отговаряше, с изключение на това, че не можеше да се откаже от цигарите. И аз дълго време не го запознавах с бате Крум – само по тази причина. Но този път реших, че ще му кажа къде се намираме на Рила, защото тогава ние бяхме на по-скрито място, в областта на Сфинкса.

В деня, в който се бяхме уговорили, че ще дойде, аз още отдалече го видях как идва по пътеката от Ястребец към хижа Мусала, защото го гледах през един много силен далекоглед като тръба. С радост го очаквах, за да може, като дойде при нас, да го запозная най-после с "нашия човек" бате Крум, както обичаше да го наричаме.

И само минута преди този приятел да се подаде иззад клековете, "нашият човек" изведнъж става и ни казва много строго да не го безпокоим по никакъв повод, без изключение. И си влиза в палатката и не желае да излиза. И стоя вътре до момента, в който този приятел си тръгна към хижата и ние разбрахме, че явно няма да стане това запознанство, докато той не се откаже от цигарите. В този момент, когато Т. си тръгна към хижата и се скри зад клековете, нашият човек излезе от палатката! Той ни бе разказвал за подобен случай през 1975 год. в Кавказ, но за по-тежък "грях" месо.

Ето още един такъв случай. Моят вуйчо, за който разказвах в началото, Светослав Славянски, веднъж ми разказа следното. Неговата дъщеря, моята първа братовчедка Буба, се ожени за едно много симпатично момче, музикант

Зашко. И един ден мъжът ѝ си бил окачил през цялата къща по всички стаи, наденици, да се сушат. А това е дом, в който, от построяването му на Изгрева никогаа не е влизало месо. Вуйчо ми казал на братовчедката да се свалят тези неща, защото той не може да изтърпи надениците, че това за него е смърт. Тя, понеже обичала мъжа си, казала: "Тате, сега няма как. Дай да го изтърпим, той не разбира. Нали говорим за любов?..." Тогава вуйчо ми си взел куфарчетата, сгънал си вътре дрехите и си тръгнал, казвайки: "Избирайте между мене и луканките!" По този начин луканките били бързо, бързо прибрани.

Ние знаем и за точно обратните случаи, демонстрирани от Учителя, които дават съвършено други уроци. Например, случая с една сестра, която искала да запознае сина си с Учителя и синът ѝ казал: "Защо пък да не се запозная с кумира на майка ми, що да не я зарадвам? Пък и после има да се фукам на приятелите, че съм се запознал със самия Дънов..." Момчето си е съвсем нормално, светско, и си е пушело. И в момента, в който се запознало с Учителя, изведнъж му се припушва и започва да си търси по джобовете цигарите, но се оказва, че ги е забравил вкъщи, Учителят с усмивка вади от своя вътрешен джоб кутия цигари (откъде накъде може да се намират в Учителя цигари!) и му я подава. Момчето съвсем нормално си запушва и въобще не съобразява, че този жест е нещо съвършено потресаващо, от което очите на майка му станали на 16!...

Подобни случаи, именно в точно обратния смисъл, ние сме наблюдавали и при бате Крум. Например, младежи от хижата бяха ни направили някакво добро – багаж ни бяха носили и след това го поканиха на тяхната маса, където те пиеха, пушеха, вдигаха бутилки и имаше транзистор, от

който гърмеше с всичка сила най-гадната музика. И той изтърпя, може би час и половина и понеже, разговаряйки приятелски – без да рипне и да си тръгне веднага, както правеше в други случаи. Той искаше да зачете доброто у тия младежи и нямаше смисъл да се правят демонстрации. Той ни даде тогава един добър урок на нас по този начин.

Мнозина казват: "Е, като беше толкова велик, защо не написа и той някоя книга?..."

Действително, при него нямаше и следа от сценомания и графомания. Има достойни братя и сестри, които написаха своите спомени за Учителя, написаха своите книги, своите литературни и научни, окултни съчинения, оставиха нещо на народа ни или поне на Братството. Той не пожела да остави нито ред със собствената си ръка – всичко, което правеше, беше **дело.** И всичко това, което говореше, ние даже не се сетихме да го запишем. Може би единственото нещо, което го видяхме, че пише, бяха някои кратки писма, някои кратки бележки или планове за организацията на Рила – нищо повече. Просто в него нямаше такова нещо, освен няколко книги, които бе превел, но то бе с диктуване. Даже по отношение на брат Борис го слушах как на няколко пъти се изказваше с лека ирония за писанията му, въпреки че бяха първи приятели и той винаги подчертаваше неговото старшинство като брат в Братството, с огромно уважение. Въпреки тяхното близко приятелство, веднъж той каза: "Хм, Борис пише разни разказчета, разни фантазии..." Ето, имаше и такива оценки! Някои приятели подмятаха, че той има такова отношение към творчестното, защото има къси пръсти, а пръстите на брат Борис бяха, дълги, красиви, артистични...

По отношение на мои опити в областта на фантастиката или поезията съм го чувал също да се изказва сдържано и

пренебрежително. Въобще, той ненавиждаше всякаква фантазия – за него всичко бе абсолютен, практически реализъм. Въпреки това, в случаите, когато решаваше да ни подтикне към това, което можем да правим, тъй като не всеки може да бъде като него, той ни окуражаваше да творим. Без неговото настояване, никога не бих написал новия текст на паневритмията.

Спомням си много добре как, когато му казах, че се занимавам с фантастика и някои работи са ми публикувани, той ми казваше: "Само така! Много се радвам! Ето, това е пътя ти." Имаше случаи, когато, например, като работех в Съюза на писателите, бях оценен от председателя на Съюза на преводачите, който, като мастита фигура, ми бе обещал да ме командирова в Индия. Защото аз тогава се бях запознал с една индийска писателка, Мейтрей Деви (Maitreyi Devi, 1914-1989), която е живяла 14 години с Рабиндранат Тагор до смъртта му и му е била много близка.

Казах й, че отдавна искам да уча бенгалски език, с цел да превеждам Тагор. Беше гостенка на СБП и аз отговарях

и за гостите от Индия. Тя тогава ми каза: "Разбира се, ще те посрещнем, ще те устроим в Шанкиникетан в Школата, в Тагоровия Университет, и се надяваме, че ще станеш един добър преводач и ще превеждаш на български език Тагоровите съчинения." Аз бях се настроил на тази вълна и бях решил, че ето, по този начин, се ориентирам окончателно професионално. Много ясно, че определени служби не ме допуснаха и до това. Отказаха ми. Но когато казах на бате Крум в началото за тази възможност, той се усмихна и каза: "**Това** е пътят!" Ето сега – странно нещо, той е допускал и такъв вариант, въпреки че именно той ми бе казал, че художествената сфера ме разрушава. И не съвсем в някакъв смисъл е точно обратното. При Южен Лунен възел в Трети дом някои приятели сме били художници и писатели през всички прераждания това може да ни послужи за добра външна реализация и в сегашния живот. Въпросът е той да не ни засмуче изцяло, да оставяме време и сили и за Призванието си в Девети Дом.

Ето няколко мои превода на Тагор беше ми голямо изкушение. И до днес копнея да оставя всичко друго и да

превеждам стиховете му. Странен български феномен: когато пишеш и се изявяваш в чужбина, при това на чужд език, моментално се намират професионалисти с център на уважението в мозъка си, т.е. тънка фонтанела, и те лансират без проблеми, а тука продуктите ни се залежават с десетилетия и никой не се интересува. Не само това, но и ги преследва и ги взима от къщата ти, претопява ги. Един ден, при поредния тараж, казах на агента, че се занимавам с поезия, разкази и фантастика и ако може да не ми взимат ръкописите, а той каза: "Глупости! Каквото и да пишеш и превеждаш, то е порочно!" "Ама аз превеждам Толстой, Достоевски, Тагор!..." "И **те** са религиозни реакционери като тебе, заблуждават народите..."

Слагам прочутия портрет на великия поет от Борис Георгиев още един реакционер...

РАБИНДРАНАТ ТАГОР

О Господи Боже, Царю на вселената,
в молитва безкрайна, без глас,
аз вечно, без дъх, неизменно,
пред Теб ще стоя във захлас!

Сред звездните острови, сам, непотребен,
във бездни от вечности, аз,
до смърт разридан от копнежа по Тебе,

пред Теб ще стоя във захлас.

Вселени избухват от жаждата странна
те слушат Те в нощния час...
В прибоя им стигнал, и аз, в Океана,
пред Теб ще стоя във захлас.

Щом волята Твоя до края изпълня,
глупец ли, мъдрец беловлас,
тогава, о Боже, самотен, безмълвен,
пред Теб ще стоя във захлас.

О, Всемогъщи! От хорския студ ме спаси;
от страх ме спаси, о мой Боже!
Духа ми спаси от съмнения,
от плахост, от скържавост, леност...
.
Мрак като в рог. Трапът – дълбок.
Смили се, о Боже – слепеца в нощта упъти!

О, Всемогъщи! От **мене** си днес ме спаси
спаси ме от мъка по **мойто** си щастие, Боже.
Ликът ти божествен е сага за скръбсъстрадание
Вдигни покосеното духом създание!

Мрак като в рог. Трапът – дълбок.
Смили се, о Боже – слепеца в нощта упъти!

О, Всемогъщи! От **корист** ума ми спаси
и капчица обич прати ми, о Боже –
нека възкръсне след нея в пороите свежи
духът ми, изсъхнал от вечно напразни надежди!

Мрак като в рог. Трапът – дълбок.
Смили се, о Боже – слепеца в нощта упъти!

ВЕЧНАТА ЛЮБИМА

Не разбирам, добро ли това е:
светлина безпределите вае;

и кръжат полилеите звездни,
и целуват се вихри и бездни

ала ти си ми, ти си едничка:
ясно слънце и въздух – и всичко!

Ти за мене си ада и рая,
но добро ли е туй, аз не зная...

О богиньо света, нежнолика!
Само в тебе вселената блика

и през дверите мои безмълвни,
дъх на хиляди рози ме пълни!

Но без теб да се срива светът,
и надолу слънца да летят,

и да рухват безброй ореоли
туй какво е, не зная... Добро ли?

Само миг да помислиш за мене –
и просторът престава да стене!

С толко мощ твоя дух ме зове,
че не мога да спя с векове...

Мойта песен и моят олтар
са пияни от твоя нектар

даже яркият звезден разкош
пред лика ти черней като нощ!

Раздробих се за теб до частица,
ала ти отлетя като птица

и сега всеки мах на крилете
доизтръгва сърцето ми клето.

Как пустее престола ти земен!
Как смъртта всеки миг ще ме вземе!

И угасва без тебе всемира,
но добро ли е туй – не разбирам...

ГОСПОДИ !

Докосни ме с кристала целебен,
събуди ме от сън!
Очисти ми духа непотребен
с Твоя вечен огън.

Моят дух се роди, обеща ти
да е о̀гън и плам –
като звездна лампада в нощта Ти
да зари Твоя храм.

Обещах да пламти песента ми
с Твоя вечен огън,
да си иде навеки скръбта ми
събудѝ ме от сън!

Светлината Ти всичко разбули –
на възбог полетя!
Нека цъфнат души и небули
като бели цветя.

Да изригне и моята горест
като стълб от огън.
Да затропа и моят прозорец –
и да стана от сън!

1992 . Москва

ТУКА СЕГА ПРЕД МЕН има един лист, който съм изпълнил и от двете страни – бележки какво още бих могъл да разкажа за връзките ми с хората от Братството. В резюме, ще се опитам да направя това. Казвам "в резюме", защото

иначе биха били необходими твърде много касети.

Брат Борис и Венно имаха особено отношение към книгата на Влад Пашов "Окултната страна от живота на Учителя". по-късно я пуснаха с друго заглавие. Не че не я одобряваха по принцип: естествено, че това е едно важно дело, едно ценно начинание на Влад. Но те не се съгласяваха с някои от случаите, които бяха коментирани по един тенденциозен начин – било от Влад, било от хората, на които се е случило нещо във връзка с Учителя; или пък някои случаи са неправилно предадени и т.н. За това може да се говори подробно. Те не бяха съгласни, например, с обяснението, че едно момиче било умряло, понеже родителите му искали да го оженят за Учителя, когато бил млад. Такъв един извод е крайно погрешен: нито Учителят би се изкушил, нито момичето трябва да си заминава поради някаква опасност или някаква "вина" на родителите.

Помня, че брат Борис беше не по-малко от 80-годишен все още имаше много голяма физическа сила. Когато трябваше да хванем един много тежък денк – аз го хванах от едната страна, а той – от другата, каза: "Дай да го хвана с желязната си ръка!" И действително, макар и на толкова напреднала възраст, ръката му беше желязна, не изпусна денка, а аз едва го ударжах..

Те и двамата, като най-любимите ми приятели от възрастните братя, нееднократно са ми подарявали свои дрехи. И двамата са ми подарявали балтони, сака, ризи и какви ли не още неща. И досега имам една "историческа" риза на бате Крум – червена на квадрати, която съм дал временно на една приятелка, за да може да "попие" неговите влияния... Защо точно тази риза не съм подарил и я обличам и досега? "Организация и активност" **това** е искал да ми предаде. И досега, когато тръгвам "на бой", обличам само нея...

Че се работи и по такъв начин, знаем от случая с латвийците по време на войната.

РИЗАТА НА ЛАТВИЙЦИТЕ

ПРЕЗ 1939 ГОДИНА БЕШЕ дошла една група братя и сестри от Латвия да гостуват на "Изгрева" и да се срещнат с Учителя. Те гостуваха на изгревяни, лагеруваха на Седемте езера на Рила и след това дойде време да си тръгват обратно. Един ден Учителят внезапно нареди на Савка Керемидчиева латвийската група веднага да си заминава.

Савка знаеше, че това означава нещо изключително и че има сериозна причина. Същия ден те бяха качени на влака и заминаха за Русе. На следващия ден Учителят извиква Савка и със строго изражение на лицето й казва: "Къде е ризата, която ми подариха латвийците?" Савка отива, търси я, намира я и я донася. Учителят съблича сакото си и я нахлузва бързо върху ризата си. После облича отново сакото и казва: "Така е добре. Сега всеки да си гледа работата!"

Учителят остава сам Той си има своя работа, а Савка, без да Го пита, си тръгва. Тя знае от опит, че трябва да чака развръзката с тази латвийска риза. На следващия ден Учителят извиква Савка: "Те преминаха границата! Можеш да вземеш ризата на латвийците. Чрез нея се осъществи връзката между тях и мен, защото тяхното съзнание не можеше да направи директна връзка с мен и трябваше да се използува този метод." Той посочва ризата, съблича я и я подава на Савка, която я прибира за спомен от този случай. След няколко дни се получава писмо от братята от русенското братство, които описват през какви затруднения

е преминала латвийската група, докато преплават с ферибот Дунава, защото започнала войната и войските били блокирали реката.

По-късно се получи подробно писмо, в което латвийските братя и сестри описваха как са преминали Дунава, как лесно са пресекли румънската граница и благополучно са се добрали до Латвия по Божия милост. Ние слушахме в захлас. Тогава Савка донесе латвийската риза, показа ни я и разказа нейната история. Учителят я беше нахлузил, за да могат те да поддържат с Него постоянна връзка, за да им помогне. Този метод Учителят го бе използвал и с други братя по различен начин.

Савка имаше връзка с латвийците. Тя беше ходила в Латвия и беше държала там сказки за Учението на Учителя. Разказваха ми, че Учителят отначало не бил съгласен тя да отива на гости при латвийците. Но тя така настояла, че Той я пуснал. Какви са били съображенията на Учителя да спира Савка, ние не знаем. От личния опит, който имах с Учителя смятам, че Той бе против това, веднъж дошли в България и родили се тук, учениците Му да напускат страната, да напускат Школата и да се отклоняват от условията, които Небето бе им дало. Имаше моменти, когато ние не можехме да преценим кое е право, кое е полезно за нас и кое ще ни спре в нашия път. Нямахме познания, не можехме да различаваме още нещата. За нас единственото спасение да не се отклоняваме от пътя на Школата бе да проявим послушание към Учителя.

Савка си подготвя багажа, получава напътствие от Учителя, и преди да тръгне, идва при Него и иска благословение. Тя коленичи пред Него и целува десницата Му. След малко Той я изправя и й казва: "Когато отидеш там и изнасяш Учението на Бялото Братство, след всяка беседа

латвийците ще искат да ти целуват ръка. Трябва да знаеш, че те ще целуват тогава моята десница. Това да не те смущава, а да те направи ревнива, за да изпълниш сполучливо задачата си." Савка отиде, върна се и след това ми разказваше много случки, които трябваше да пазя в тайна, за да не предизвикат изкушение. Но изнасям само тези случаи за поука и назидание.

През 1939 година Латвия бе окупирана от Сталин и премина към Съветската империя. Голяма част от братята и сестрите бяха интернирани заедно с други латвийци в Сибир и там положиха костите си. Малцина от тях останаха живи в Латвия. Много рядко някой от нас получаваше по някое и друго писмо от останалите живи латвийци. Ризата, която Учителят облече на Изгрева и която те Му бяха подарили, ги спаси в началото. Но когато се върнаха в Латвия и пристигнаха там невредими, мнозина от тях пострадаха и заплатиха с живота си.

Тук Учителят облече за тях латвийската риза. Но там те трябваше да се облекат с дрехата на Словото на Учителя, за да се спасят. Те не го направиха направиха го малцина, те успяха да се спасят и останаха живи. Защо? Има един окултен закон от Словото на Учителя. Той е следният: "Мечът на Духа това е Словото!" Мечът на Духа това е Словото на Бога. Словото на Бога бе Словото на Учителя. И ако те бяха надянали мантията на това Слово върху себе си, щяха да бъдат спасени. Малцината, останали живи, доказаха верността на моя разказ. Ето, това бе поуката от латвийската риза.

Някъде в спомените си разправям как се срещнах с последните живи хора от Братството в Латвия през 1994г., които са идвали в България през 1939. Това бяха много вълнуващи моменти, всички плачехме от радост и щастие. Те

потвърдиха случая с ризата и говориха много за Рила и за Учителя.

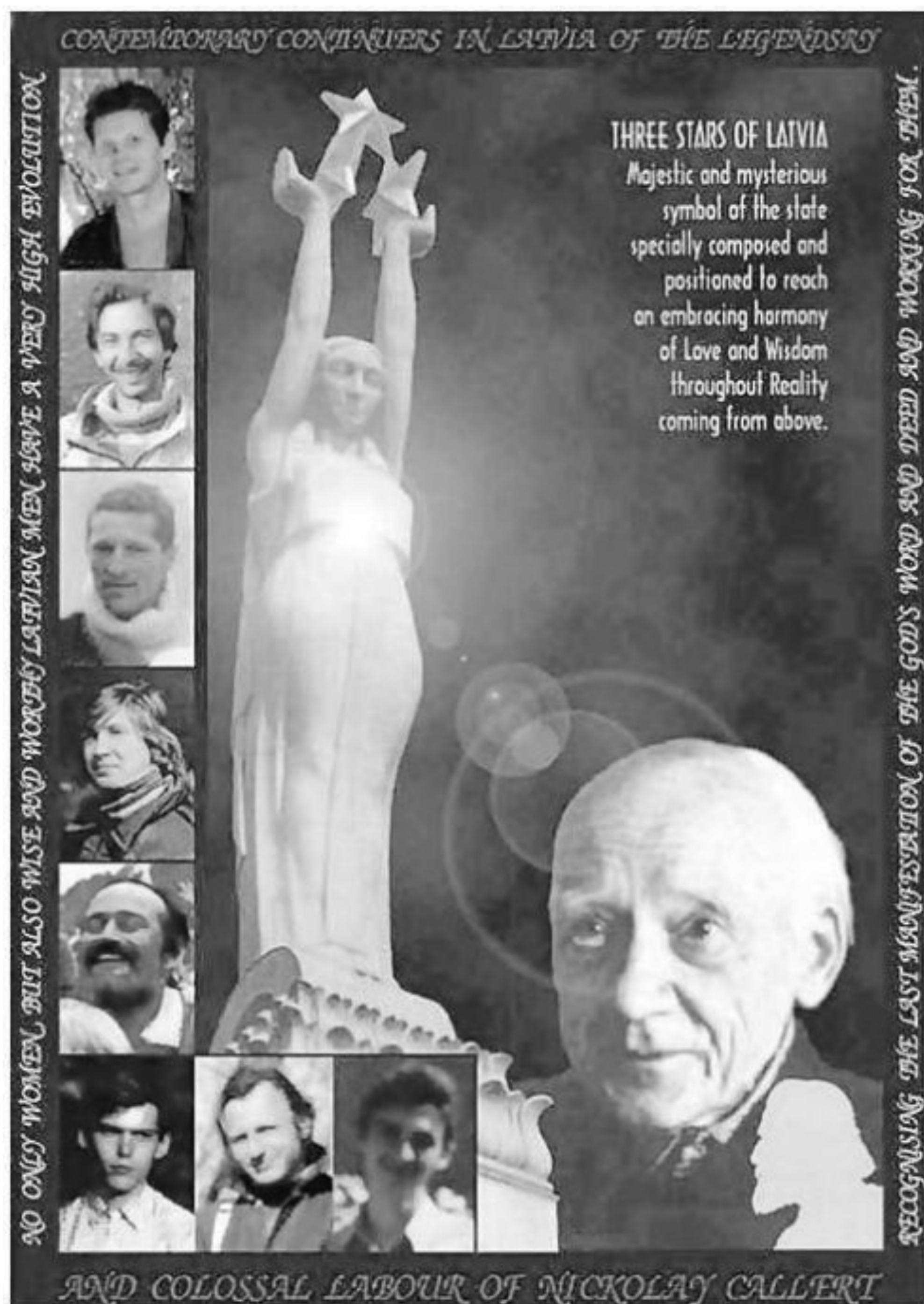

Това е колаж с образите на Николай Калерт и някои приятели от Латвия от пребиваването ми там през 1994 г. В настоящите спомени не разказвам за това или разказвам

малко, тъй като основно те са от 1992. Подробно то е описано в книга 18 от "Необятното говори":

http://neobyatnotogovori.blogspot.com/2011/08/77019950317.html

най-любимият ми човек там бе Николай Калерт. Приятелката, която ме заведе при него, го познава от много години. Всеки е различен характери колкото щеш. Въпреки че той бе един извънредно висш Посветен и много духовен човек, тя казва, че никой не го е виждал да се усмихва. Преживял е големи страдания. Когато влязохме в дома му, той ме прегърна, разплака се, и усмивката не слезе от лицето му. Мая го виждаше такъв за пръв път. Дори успяхме да го снимаме.

Спомням си случай, когато Венно ми разказа за идването на комунистите в България през 1944 год., как казал на Учителя: "Учителю, не ми харесва техният поздрав – юмрук." А Той казал: "Този юмрук е едно затворено цвете, което ще се отвори." Доколко и кога това ще се осъществи, то е нещо, което ние не можем да гадаем. То може и да се е осъществило в някаква степен от идеалистите-комунисти в лицето на Живкова и избрани хора около нея, а може и да е прогноза за промяната, която донесе Горбачов. Повероятно е обаче да има чисто символичен смисъл: червеният комунизъм няма друг изход, освен да стане бял – да се откаже от насилието. Според друг случай този с Георги Димитров се разкрива от думите Му кога може да стане това: след 500 години...

Друг случай: бате Крум един ден ме заведе при самия шивач на Учителя да ми бъде ушит абитуриентският костюм от него. Тогава беше още жив 1960 година. Един безкрайно благ човек! За мен това беше много важен момент – ръцете, които са докосвали Господа, които са крояли и шили костюмите на Учителя, имах такъв огромен шанс – да имам

костюм от този човек! И то точно според кройката на Неговите костюми!

Друг брат, с когото бях близък и още съм, е брат **Крали Кралев** от Бургас. Той, също шивач, беше изряден във всяко отношение и дълги години сме били под влиянието на неговите извадки от беседите – систематизирани. Помня как той веднъж ни разходи с такси по брега в южната част на България преди години, когато му бяхме гости.

Помня един случай, когато брат Борис ни разказа как той един ден отишъл при Учителя и Учителят го помолил да му даде вестник от една голяма купчина с вестници. Брат Борис отишъл и взел най-горния. Учителят взел вестника и го върнал и изкарал най-долния вестник от тази голяма купчина... Какво е искал да каже с това?

Много съм разказвал за Младежкия Окултен Клас, т.е. Специалния клас, какво са ми изяснили някои от възрастните братя – на първо място за мене брат Борис, бате Крум и Весела Несторова. Съвсем друго тълкование, което после ние срещнахме и срещаме в беседите. За това, че формалното изискване да не се допускат женени в МОК е една неправилно разбрана идея. Дори сам Учителят критикува себе си, че се е подвел под напора на някои ученици: "Ние направихме грешка, че не допуснахме женени в Младежкия Окултен Клас."

Наистина, трудно е човек да няма условия. Например, когато брат Борис даваше беседи за редактиране от неиздаваните – как човек ходи с раницата си по хората, как го гонят отвсякъде, как не може да се свърти и да намери кътче, където да работи спокойно. Ако пък са мили и добри и не те гонят, ти пак нямаш място за работа – условия, където спокойно да седнеш и да работиш, защото всеки си живее в стаята и за тебе няма къде. Но това е друг въпрос.

Помня един много голям проблем, който обяснява защо в даден момент, по отношение на нашата група, брат Борис като че ли позагуби доверие. Бях предал една цяла обработена годишнина на един приятел, който издава сега беседите на Учителя, да я предаде на брат Борис. Може би трябваше сам да отида и да му я предам лично, но ние бяхме толкова близки – от най-вътрешната група около бате Крум, че му имах абсолютно доверие. Но се оказа, че той му е предал само една част от тази годишнина и другата част въобще не се намери и не му я предаде, след което брат Борис зае към нашата група друга позиция. Това беше един катастрофален удар за тези, които искахме да се редактират беседите от гледна точка на истинския смисъл. Не зная по каква причина, но помня много добре, че на мене не ми бе поверена тайната за една пещера на Витоша, където бяха скрити много важни неща във връзка с Братството – стенограми, ръкописи, машинописи и други неща. Предполагам, че най-близките ми хора от Братството, възрастните, за които говоря, тогава не са ме поставили в течение, защото дълги години имах много големи неприятности с милицията и можеше да ме подложат на хипноза или мъчения и да се издам. В никакъв случай не искам и да си помисля, че въпросният приятел ме е злепоставил пред брат Борис нарочно той не е такъв човек. Инак можеше да излезе, че е сторил това, за да дават вече беседите за редактиране на него. Но се чудя на бр.Борис защо не видя какъв е случаят с ясновидското си око.

Ако говорим за некоректни българи, дори и от най-най-вътрешната ни група около Венно, с тъга сега съм длъжен да отбележа, че преди две години една приятелка от този кръг ми призна, че притежава машинописи на всички неиздавани беседи. Това бе една огромна изненада за мен. За нейна чест,

тя издава луксозни книги с тия беседи и с това изпълнява мисията си. Но и тук не се задава въпросът, дали пък не е необходимо да се мине през последна редакция от специалист-българист с професионален опит, при това израсъл в Братството. Не е проблемът само в правописа, граматиката и стилистиката основният проблем е в смисъла. Трябва да се прави сверка с акашовите записи. Точно преди 2 години тази приятелка ми каза, че духът ми на майка ми е почукал на прозореца й и й казал да ми предаде спешно машинописите. Не го е изпълнила и досега. Не се обърна към българист и проникващ в акаша и нито един от издателите на беседите от 1990 година досега. Българското своеглавие и неуважение са доста голям проблем.

Много интересен случай имаше с една сестра от Братството, която беше близка с бате Крум. Тя беше от този род сестри, които в началото са били изключително, както той ги наричаше "отнесени", крайно затворени в себе си, направо аутични, и е било необходимо дълго време да се работи, за да станат малко по-социални. И така, веднъж бях на гости на тази приятелка. В другата стая спеше един приятел. Почувствах, че има начин да й се помогне, за да не мине тя под валяка на критическата възраст, да не започне да изглежда като бабичка, а да запази младостта на тялото и на лицето си непокътнати и да живее поне 100 години. Имаше един начин за това – много силен, много благороден и красив и аз се опитах да й обясня много деликатно как може да стане това, но тя се опъна. И тогава, когато ние отидохме в другата стая, този приятел се събуди (вратата беше затворена и нямаше начин той да е чул, дори и да не е спал) и разказа следното, гледайки я в очите. Дали това той го правеше или друг чрез него, не мога да кажа. Но той каза точно така: "току що сънувах кладенец и въже. Когато някой е дълбоко

на дъното на кладенеца и някой му подава въже отгоре и му казва: "Хвани се, за да те извадя", а той не иска да се хване, то вината си е негова..."

Венно държеше човек всичко да прави съвършено. Имаше случай, когато аз си смотах завивките набърже набърже в палатката, за да не закъснеем за паневритмия. И той каза: "**Спокойно** сега. Вземи и си оправи леглото хубаво. Човек трябва да прави всичко прекрасно и съвършено." Това стана точно в тази палатка на снимката, от която се вижда езерото на Съзерцанието.

Искам да разкажа и за това, как един ден, в малката ми къщичка в Симеоново, която току що бях иззидал отвътре, той ми помогна да направя гипсова шпакловка и в това време дойде бъдещата майка на Гълъбин. Искаше да присъства и да си говорим в това време. Той обаче доста троснато й каза: "Стига сте му пречили! Оставете го най-после да си върши спокойно работата!" Ако си бях научил предишните уроци, в този момент щях да разбера как ще протече и вторият ми брак и нямаше да го направя... Не че Р. едно ангелско

същество има някаква вина. Виновният съм аз, който перманентно не съобразявам за какво съм се родил на земята. Беше ми го казал още в самото начало, когато ми направи и тълкува хороскопа: "Остава ти още само едно нещо в еволюцията: да поставиш на първо място любовта към Бога".

Веднъж той ми беше казал, че някога е спечелил четвърт милион от лотарията. Просто го споменавам. Вероятно то е било резултат на някаква правилна постъпка в живота му, заради което добрата съдба или дихармата му се отблагодарява по този начин.

Не помня дали съм ви разказвал за случая, когато е бил студент в Атина и е взел от София не един том беседи или няколко, а само една отделна беседа от Учителя. Той я проучавал цяла година и това му е било достатъчно. Разказвал ни е и други случаи от неговата младост, от които най-главният е от времето, когато те с вуйчо ми Славянски, тогава Светослав Печеников, са искали да отидат в Америка и оттам да заминат за Индия, за да си търсят гуруто; и тогава, срещайки Учителя, са разбрали, че гуруто е тук, а не в Индия.

Венно имаше необикновена сила, въпреки че беше дребен на ръст. Той, изглежда, умееше да се справя с разни хватки с грубияни и насилници. Имаше случай, когато се беше справил с един пиян, млад и буен съквартирант, който редовно биеше жена си. Също имаше и такъв случай в трамвая, когато приложи една такава хватка, че оня не можа да мръдне. Може би не е без значение да се спомене, че на едно открито състезание, в което участват и професионалисти от ВИФ, както и любители, между стотици хора на едно дълго бягане на ски на Витоша, той, на 65-годишна възраст, се класира на седмо място. Зодия Овен!...

Един ден той ни накара да вземем от върбата пред салона пръчки (защото тогава разрушаваха Изгрева и салона), за да се запази тази историческа върба, ползвана от Учителя за лечение и за други цели. Интересното е, че на колкото и места да я засадихме, тя не се хвана хвана се само на нашето място в Симеоново. Каква ще му бъде съдбата на мястото сега не зная, но бих искал непременно да вземем от нея и да насадим на друго място, за да се продължи не само традицията, но и силата й, присъствието на Учителя. Защото, според Учителя, тази върба е вълшебна и с нея Той е лекувал много хора. Днес, когато вече мястото ни е взето от един селянин, тази върба е още жива, понеже Петко Душков от Пловдив успя да присади клонче от нея на мястото си край река Марица и върбата сега е вече много голяма жива и здрава и до ден днешен. Да се надяваме, че е същата, понеже някога Данчо Долев я бе изкоренил от мястото ни, без да знае какво е, и като писнахме, каза че я насадил пак (ако не сложил друга, за утешение... Кълнеше се, че е същата.)

Също си спомням във връзка с брат Борис, че когато ставаше дума за парична зависимост от други хора, той беше напълно против това. Не искаше да живее от подаяния и затова работѝ до 85-86-годишна възраст. Това не беше само по идейни съображения. Понякога направо си гладуваха. А и веднъж той изказа една съвсем човешка причина: "Когато харча, аз не желая да бъда зависим от други хора. Обичам да харча с размах! Затова трябва да имам собствени пари, спечелени."

Сега може да се доразкажат още някои неща, в резюме. Имаше един случай с един прекрасен брат, **Христо Каратлиев,** ръководител на Братството от гр. Любимец, във връзка с новия текст на паневритмията. Той тръгна повече в Русия, там се възприе изцяло и се пее безпрепятствено.

За съжаление, и до ден днешен са много малко хората в България все още, които приемат, че са възможни и нови варианти. Те са под влиянието на ограничени проповедници със злобничко сърце и нулеви познания за вариантите, които е изисквал Учителят в Специалния клас. Но брат Христо Каратлиев реагира по съвсем друг начин, точно като вътрешен ученик с Христово съзнание. Когато веднъж ние играехме паневритмия и аз пеех тихичко новия текст, той, чувайки този текст, макар и да го пеех тихо, изненадано и със светнал поглед се обърна няколко пъти по време на играта и накрая дойде, прегърна ме и тихо, но ясно ме запита: "Ама какъв е този прекрасен текст?! Аз едва ли не се изпотих от вълнение така ми въздейства и толкова много ми хареса – толкова светлина блика от него, такава красота! Какъв е този текст?"

"Ами... така... – отговорих, това е един нов текст на паневритмията, но има проблем, защото в Братството не се възприема такива "волности". Въпреки че е казано още в 1942 год. от Учителя, че в бъдеще ще бъде даден нов текст на паневритмията, който ще отговаря по-дълбоко на нейното вътрешно съдържание".

И той изведнъж (а беше прекрасен като светия светия в селски дрехи) се обърна и каза: "Виж сега, това тука бяло ли е?" – и сочи пуловера ми. "Бяло е" – отговаряме ние. После сочи ризата на един от нас и казва: "Това бяло ли е?" – Бяло е; ама това, другото, е по-бяло от първото. Е, лошо ли е, че и това е бяло, и другото е бяло? Така и аз възприех и почувствах днес, че това, което пеете сега, е по-бяло от познатото, но и едното е бяло, и другото е бяло. Лошо ли е?..."

Ето всъщност начина, по който един човек от истинското Братство се изказва, за разлика от хора, които нямат още отношение към ученичеството и духа на Учителя.

Не е учудващо, че поначало хората от народа в много случаи си остават чисти и неизвратени; интуицията им, сърцето им си остават, така да се каже, Божествени. Народът ни казва: "Добра дума от добро сърце излиза."

по-късно срещнахме в беседите такова твърдение от Учителя: "Половината от хората на Изгрева са от черното братство. По какво ще ги познаете? По това, че ви занимават с "единствено правите истини" техните собствени".

Мога да разкажа не един или два случая, при които непредубедени хора, с които се познаваме, често хора от народа, реагират именно по този начин, а не както харесва дяволът: да се критикува, да се отрича и охулва. Те реагират спонтанно; те виждат хубавото, красивото, Божественото.

Например, преди няколко години на Рила се случи да водя нагоре към езерата 5 възрастни сестри от **гр. Гълъбово.** Те дълго мечтаели да попаднат на Рила, но не е имало кой да ги заведе. **Такъв** изключителен контакт направихме по пътя! След това той си остана завинаги. Аз не мога да сравня с нищо тяхното отношение. Толкова много се обикнахме, че една от тях, най-възрастната, по време на една нейна операция, като е мислела за нашата среща, болките й са

изчезнали. На снимката е точно тя с една нейна внучка.

Отбелязал съм си тук и за някои разговори със сестра **Катя Зяпкова.** Например за "привилегированата чушка". Една сестра била сготвила една чушка специално за Учителя, обаче Той я взел и я пуснал в общия казан. Не че е лошо, понякога такова лично отношение е божествено, но в случая е имало нещо користно и затова Учителят ѝ е дал такъв урок.

Също, известният случай (сестра Катя го разказваше много вълнуващо), когато Учителят не е бил добре и не излизал от палатката си дълго време. Направо са чакали да си отиде, толкова е бил зле. Това е било след онзи побой, който му бил нанесен от един криминал по височайша заповед. Но когато Той пошушнал на някой, че вечерта ще бъде на вечерния огън, такъв ентусиазъм, такова раздвижване настъпило в лагера, че... "Аз – разказва Катя Зяпкова – лично видях как възрастни сестри носят на гърба си чували по 100 кг с картофи!"

Разказваше ни и за един случай с чичо Георги. Георги Томалевски веднъж бил много болен, вече берял душа. Катя Зяпкова се грижела за него в болницата и казала и на Учителя. Той й дал едно книга с Негови беседи и й казал да го даде на чичо Георги да прочете само заглавието. Това бил томът "Отец ме люби" (22 март 1936). На сутринта от болестта му не останала и следа.

Спомням си също как сестра Елена Андреева ни разказваше за мухлясалите бонбони в шкафа на Учителя. Имало е случаи, когато измежду всички неща, които са Му носили, тя е видяла в шкафа Му и кутия с мухлясали шоколадови бонбони. Това няма да го коментирам – един Учител, за да допусне това, то Той е имал нещо предвид.

Един случай с баща ми, когато е завеждал в казармата една продоволствена част – сигурно е бил артелчик или снабдител. Той срещнал веднъж бате Крум, който също е бил по това време мобилизиран. Бате Крум каза: "Баща ти извади една пита кашкавал и ми я даде." По онова време за вегетарианците това е било голям подарък.

Искам да спомена за баща ми това, което най-силно ме беше впечатлило. Той пръв ми цитира известната мисъл на Волтер, който той изповядваше напълно и на дело, а именно: "Не съм съгласен с твоята истина, но ще се боря до смърт да можеш свободно да я живееш и изповядваш."

Баща ми беше приятел и с брат Стефан Тошев. Прочетохме неговата основна книга "Вечните истини", от която сме научили много важни неща. Той беше един истински приятел и това приятелство премина, така да се каже, и в приятелство на поколенията.

Брат **Сава Калименов** – това е също един изключителен човек, един ученик и брат, когото аз никога не чух да каже нещо лошо за другите, а това отново говори за факта, че и

до днес има хора от Бялата ложа в тия среди. Той ми даваше често машината си на латиница, за да пиша преводите на Весела Несторова на английски.

Бяхме много близки също и с брат **Петър Пампоров**. На тази снимка се вижда един много интересен феномен. Хората твърдяха, че Учителят често е изменял не само цвета на очите си, но и възрастта и ръста си. Обикновено Той е бил доста дребен, това си личи от повечето снимки, импозантна е само главата му. Но тук е огромен Пампоров не беше джудже, а са на една линия, даже Учителят е малко по-далече.

Неведнъж Пампоров ни е идвал на гости. С него съм общувал и когато съм му бил на гости в Смолян. Проучвахме неговите книги по теми на мисли от беседите на Учителя, съставени по един изключително строен, философски начин. В това отношение той е просто ненадминат – какво огромно значение има образованието, университетската подготовка, научният, академичен подход и манталитет, за разлика от много други хора, които си правят извадките по тетрадки както им падне! Това също е полезна работа, разбира се, но

без понятие за препратки – кое откъде е взето; без понятие за фишово-картотечния начин на работа, за класифициране по азбучен ред на теми, подтеми и пр. Духът на Петър Пампоров все още се носеше и във въздуха Латвия за латвийците името му беше светиня, чрез есперанто той ги е запознал с Учителя и ги е поканил на Рила.

Само перспективата ли е причина в тази снимка същите хора да са в обратна пропорция? (Ако това е Петър Пампоров, не съм сигурен. Прилича и на Тодор Маринчевски).

Един много важен случай, който и до днес се разправя в Търново и в братството в изкривен вид. Важно е не това, което пише в книгите и в "документите", а това, което са ни разказали учениците на Учителя лично и което фигурира документално в акашовите филми. Пампоров наистина е имал интимна връзка с една своя ученичка и тя забременяла. Много са се обичали. Той е поискал ръката от родителите й, но те извършили ужасно престъпление. Всички сме чели за греха на Султана в "Железния светилник" и за един идентичен случай в книга на Томалевски. Това не го правят

само македонците. Родители убиват дъщерите си, защото иначе какво ще кажат хората?!.. Така че момичето на Пампоров не се е хвърлило от моста самичко това е **инсценирано**. Мразели много "виновния". Никой не е поръчал анализ на трупа в Янтра. Това не са един и два случая и до днес. Но аз знам кой в Търново обвинява Пампоров и много други хора и до днес. Ако Петър Пампоров беше виновен, Учителят нямаше да се държи с такава любов с него и да му позволи да Му целуне ръка веднага след нещастния случай. Един ден всички свободни съчинения за Изгрева трябва да се разкажат така, както сме ги слушали от хората автентично. А читателите, които вярват на клевети и измислици, само защото са публикувани официално, трябва да си платят за вярата в злото. Не на едно място Учителят обяснява защо на някои хора очите им стават сериозни, когато се говори за някого нещо добро, и как лъсват от сатанинско задоволство щастие, когато чуят нещо лошо. Тогава **Дяволът** се радва в тях.

Много близък душевен приятел ми беше и брат **Пенчо Карабойчев** – православен свещеник от с.Голямо Конаре. За него вече споменах някъде. Той ми е разказвал за своята свята съпруга, която била ясновидка и която, всъщност, го е насочила към Учителя. Никога няма да забравя и винаги ще обичам и неговите внучки, близначките. Особено с Мария си кореспондирахме дълго време. Като един простодушен, но чист и свят човек, той също имаше усещания, които днес ги наричат екстрасензорни. Веднъж той усети в ръката на един приятел... Както държеше ръката му, изведнъж почувства нещо божествено, което протичаше през ръката на този приятел, наведе се – и я целуна!

Същият приятел, който беше с мене в чужбина, веднъж имаше подобен случай след една паневритмия. Една

непозната жена излезе от гората, гледаше ни изумена и започна да танцува с нас. След това ни разказа със сълзи на очи, че както си е правила утринното тичане през гората, изведнъж някаква сила я увлякла между дърветата и я довела точно на нашата поляна. И когато се спря до този приятел, който също

игра паневритмия, тя му каза, че е сънувала неговата ръка тази нощ и сега я разпознава.

На снимката вляво виждате една прекрасна 15-годишна приятелка. На същата поляна в гората край Рига, тя също бе преживяла паневритмията и срещата си с българите тъй силно, че плачеше от радост и постоянно беше в медитативно състояние.

Тук съм си отбелязал и за една среща с един човек, който е имал кратка връзка с Братството. Добре си спомням името му – **Господин Гутов**. С него се запознах през април 1961 год, когато бях още в Суходол на единичните обучения в казармата и ни пускаха неделя в отпуск. Аз често минавах покрай неговата градина, неговия дом, и ми направи силно впечатление неговото одухотворено лице, лице сякаш на източен адепт, загоряло. Той си копаеше градината, когато аз един ден влязох и му казах, че чувствам, че той има невероятно излъчване и много бих искал да си поразговаряме с него. И наистина, той се оказа, че е ясновидец и мистик, много сроден дух. От дума на дума той ми каза, че се е запознавал и с Учителя, разговарял е с Него на изворчето при Дианабад. Този човек обаче не е поискал да стане ученик на Учителя. Имал е някакви задръжки. И поточно, един генерален за него проблем, който не е могъл да реши правилно. Считаше, че Учителят е създал Учението си и Изгрева, за да може да си осигури старините... Това е случай, който го споменавам с голямо съжаление колко ценни, дълбоки и хубави хора са се докосвали до Учителя, но не са могли да разберат кой е Той! Имали са шанс да получат тъй нареченото Второ Посвещение – запалването на Втория Лъч над главата, но не са имали еволюцията да разпознаят Учителя. Мъчно ми е, че така е станало и с уникалната Вера Гюлгелиева. Даже една много близка възрастна приятелка, която чете беседите от десетилетия, все още нарича Учителя "Дънов".

Един мой приятел, съученик, ми разказа един слух във връзка с Учителя, който не съм го чувал никъде другаде. Веднъж един бик се бил разбеснял отново и пак изпоплашил хората, които го знаели, че е много див. Но пред очите на всички, в някаква градина, той отишъл и дълбоко се

поклонил на Учителя. Не знам дали друг знае за този случай. Това го разказвам, защото може никъде да не е отбелязано.

Тук съм си записал за един случай със сестра **Невенка Неделчева** – за един неин разказ, който ни направи силно впечатление. За това, как тя била на Балкана и видяла хайдути, които все още стоят на пусия, готови за стрелба, за бой с турците. Всъщност, това били духовете на хайдутите, а за духовете времето тече с най-различна скорост. Все още, въпреки че са минали 80-100 години, те не са осъзнавали това и са чакали последната престрелка. Така се е наложило тя, като ясновидка, да им се обади, да говори с тях и да им обясни кое време е сега и по този начин те да се осъзнаят и да се откажат от това безсмислено нещо и да тръгнат напред и нагоре в пътя си. Аз я запитах и тя лично ми каза, че този случай е действителен, че това не е от тези разкази, които са плод на творческа измислица. Ние бяхме много близки с нея не само поради братството, но и по линия на литературата. Много често й ходех на гости, тя ми беше изключително любима сестра от възрастните! Единствено се чудех докъде стига ясновидството й, когато от време на време ме гледаше със стъклен поглед и отвесна черта между очите всеки път, когато поредната моя "любовна жертва", без да съм спал с нея, отиваше да й плаче защо не съм искал да се оженя за нея... Първо съм им бил правел черни магии "с тия очи". Те се влюбвали, давал съм им бил какви ли не иширети, пък после... За някои от случаите си нямах и помен от понятие. Може би съм гледал в пространството, докато мисля по някой дълбок философски въпрос или докато съчинявам някое стихотворение, и погледът ми е попаднал на някое момиче, без да го вижда... Но в "братството" са абсолютно убедени, че спя с всички и че имам безброй много извънбрачни деца "по света и у нас". Една сутрин една

непозната млада сестра с тикове ме попита на висок глас пред цялата паневритмия: "Брат, вярно ли е че си спал със всички млади сестри от Братството?" Аз й отговорих: "Вярно е, сестричке, как да не е вярно!... Но не само с тях, но и със всички деца и бебета от братството и с всички възрастни сестри съм спал, и даже със всички братя... Останали са само двама трима да се назландисват, но ще го преживея не ги харесвам чак толкова много..." Младата сестра с тикове ме изгледа странно и каза: "Аха...", а по-интелигентните от паневритмията изпопадаха от смях. Но имаше и очи, които ме изгледаха с още по-голям ужас от обикновено... Двама трима почнаха да влизат в гората, когато ме срещнат по пътеките, а други и досега ме избикалят отдалече...

Ето кратки сведения за нашата любима сестра и писателка:

Невена Неделчева е родена на 19.08.1908 г. в Симеоновград. Учи в профилирана гимназия за учителки в гр. Стара Загора, а по-късно се премества да учи във Втора девическа гимназия в гр. София. На 5 април 1926 г., по инициатива на съученичките й, нейният клас отива на Изгрева и слуша беседа от Учителя. Беседата е изнесена в 2 ч.

след обяд и носи заглавие "Чист и светъл". Невена изживява най-силния момент от живота си и прави нещо много показателно за ученик от Школата: взема беседата от стенографките и я издава със собствени средства. Нещо повече, тя разпознава Учителя, отива да живее в комуналното селище Изгрев и става ревностна последователка на Божественото учение. Професионалният ѝ път преминава през учителското поприще. След 9 септември 1944 година до 1949 г. работи в братската книжарница в кв. Изгрев. Сестра Невенка не се омъжва и животът ѝ преминава през много трудности и лишения, но силният ѝ творчески импулс и мечтата ѝ по възвишеното и духовното я подкрепят в нелекия ѝ път. Живее до края на живота си с минимална пенсия, която не достига понякога и за листове, и за индиго, за да пише своите романи. Тя успява да напише 18 романа и множество разкази, както и детски приказки. Някои от тях са издадени на есперанто, за което получава благодарствени писма от цял свят. Печели литературни конкурси за разкази в Италия и Испания. И при това единственият ѝ източник за вдъхновение е Учението на Петър Дънов. Сам Учителя ѝ дава Своята благословия и ѝ казва: "Пиши, работи, греби и раздавай". Литературният ѝ псевдоним е Бенѝта.

Невена Неделчева почива на 20.04.1995 г.

Също като Елена Андреева, тя е била много близка с Любомир Лулчев и ни разказваше за връзката си с него с унесени очи. Защо му е казвала и пишела постоянно "Татко мой" (бил ли ѝ е баща в предишно прераждане – ли по друга причина?). Защо неизменно е виждала в душата си Лулчев наред с образа на Христа; защо Учителят е наредил да сложи палатката си до тази на с.Еленка, защо сестра Елена Андреева е била тъй внимателна към Невенка и нежно се е грижела за

нея, въпреки че обичат един и същи мъж? Ето, тя му пише за Еленка: **"...тя, знае или не знае, но мен ми важи да постъпя както теб и това би те най-много зарадвало. Наблюдавайки внимателно, чрез себе си проучвам и разбирам и другите жени".** И нещо безкрайно трогателно: как чувства и обича една нежна ангелска душа, която хич не се интересува, че Лулчев бил от "черната ложа"... Четейки писмата й до него, ние си спомняме романа на Мелвил Колинз "Полето Ардат". Духът на героинята живее на една далечна райска звезда, но тя е дълбоко нещастна, че вечният й любим парижкият поет Алуѝн е все още на земята. Без любимия, и раят е ад. Ето какво пише Невенка в писмо до Лулчев, въпреки че в момента тя се намира на Рила, при Учителя!: "Татко мой..., нали си ми татко?... Много те болеше сърцето и голяма беше мъката ти, но нали и аз самата искам да съм здрава и можех да тръгна, ако ти не кажеш това? Зная, че те боли и нямам по-голяма мъка от тая, когато съм ти причинила някоя скръб и никога не съм искала и затова винаги съм се старала да не сбъркам. Ако ти не дойдеш, мен не ми се стои тук празно е. И когато гледам мястото, дето бяхме миналата година, струва ми се, че ти стоиш там самичък и тъй си тъжен и знаеш... Виках те и струваше ми се, че ако отидех там, щях да те видя полулегнал, и тъй ми бе скръбно... Като че ли сянката ти е останала тук, особено по скалите горе, гдето стоеше... И когато ги гледам, сърцето ми неволно те чака ей сега да се завърнеш оттам. Знаеш ли колко силно усещам, че ти стоиш там, дето ни бяха палатките миналата година? Стоиш и гледаш оттам, и мен ми е тъй мъчно, че съм тука сред... тези.... Никак не ми се стои... Моля ти се, много ти се моля, ако обичаш, кажи ми ще дойдеш ли ако и ти сам знаеш, разбира се. Хубава е планината, чист е

въздухът, но празна е няма те тук, когато те потърся да те видя..."

Дали никой от нас не е преживявал подобно нещо на Рила?... Извинявайте, ако сте много духовни!.. Знаете ли какво е да плачеш безмълвно по цели нощи в палатката до най-напредналия адепт в света, той да не ти казва нищо и да не те критикува; да не те интересуват ни молитви, ни изгреви, нито паневритмии, нито космически полети, нито тути кванти?... Да те разбира само един Човек до тебе, защото знае, че никой Учител не ни приема в Школата Си и в Космоса без сродната ни душа? Друг е въпросът, че обикновено ние само си **въобразяваме**, че този или онзи е "сродната ни душа", а той си няма и хабер от понятие... Или и той си въобразява, но "по закон Божи" един ден те разлюбва, започва да те прави „много длъжен или много виновен" и тръгва да си търси утешения другаде...

Какво да правим ние, тъжните, вечно влюбените, "хлабавите" романтични души със "слаб ангел"?...

"...Взела съм "Занони" да я чета тук, после някоя тетрадка, в която реставрирам което си ми говорил през последните седмици. И когато се заливах от смях, аз все си мислех, че ще има нещо. А очите ти бяха тъй светли, както рядко са били по-рано!... Бог да те пази, на Него се надявам и уповавам."

"Вчера, когато дойде Учителят, всички тъй бяха заети със своите си работи да си построяват палатките, та никой и не обърна внимание. Липсва почитание, и пак си мисля: няма с кого и Той да си продума няколко думи. Всички само блеят. Завчера изброяват, изброяват имената на които ще бъдат в автомобила, и най-после притурят и Учителя... Просто жал ми стана. А Той, най-големият, най-тих, мълчи си, а те, „героите", се разпореждат. И сега пазарим по 2 лв. на килограм за превоз от Дупница дотук. Бабите протестират, че за багажа им е взето толкова много. И от мен искат още 50 лв.

Слънцето пак изгря, а ти какво ли правиш?... А за палтото, знай- по най-човешки, макар че никога не искам да направя нещо, което няма да ти хареса. И ако съм погрешвала, то е било от незнание какво да направя, а не от нежелание да направя което ти би искал. Досега съм се старала да предусещам какво ти харесва и какво не и да се съобразявам с това, с искреното желание да не ти причиня никаква скръб.

Пия вода и за теб... Но тя знаеш ли тя казва, че иска и ти да докоснеш устни до нея! А освен водата, и още някой друг иска това още повече от нея... Сърдечен привет. Benita.

"А тая сутрин от вятъра, като налягали сума палатки, не могат да ги вдигнат. Мойта я овързах с въжетата и си стои като лодка сред океана, люшкана от вълните. Не ми се стои тук самичка и мисля, ако искаш да ме посрещнеш в Дупница, да ми пишеш кога, за да си тръгна. Елена бърза не зная за какво, а ето и че я викат. Държи свещта да запечатим писмото. О, какъв вятър! Много, много мерси на моя мил татко! Бог да бди и ни пази, на Него уповавам. До най-скоро виждане и много мерси.Твоя Benita."

"Като паднаха палатките на Учителя, на Савка и на Елена, моята малка лодка устоя на бурята. Учителят казал, че Бог благославял смирените, посочвайки палатката ми. Че тя е почти най-малка от всички, но нямаше нужда да тичат и да ми помагат. Имам доста работи да ти казвам, които не смея да пиша. Тъй чувствам, може би защото ми се иска някога да поговоря за теб, но тъй понякога чувствам да отида при Него и да си поговорим за теб, че и Нему му е много мъчно. Сестра Попова, с нея си поприказвах, тя много добре разбира и ми казва, че и тя много те чака. Казва ми: "Ако много бързате, ще се забави; ако не бързате, по-скоро ще дойде тук..." "Не бързам побързах да й кажа, само чакам..." Побързах да й кажа аз, но дано да каже, че скоро ще дойдеш. "Ще дойде тогава!" тъй й казал Духът... О, дай Боже! Много сладко, мерси. Benita."

Тук пропуснах доста неща от писмата й, особено епизодите с дива омраза към **Михаил Иванов**, но това не го чувам за пръв път, нито пък само от нея. Лично от Еленка Андреева чух същите неприязнени думи за него. Как бил гледал, например, през клековете, като се къпели младите сестри в езерото голи... Но по какъв начин съчетаваха тия елитни сестри горещата си любов към едного, също набеден тип от "черната ложа", с лютата си омраза към другиго "от същата партия", и до днес се мога да съобразя. Сигурно по

родната система на Ботев и братството: "силно да любя и

мразя"...

Някъде може да съм разказал за срещата си с Михаил Иванов в София, когато дойде тук по покана на Людмила Живкова през 1980. Беше на преклонна възраст, когато се зарадва много на една от цветните снимки в албума, който му подарих: бях снимал гола на Рила една руска приятелка. Беше художествена фотография, нищо порно. Каза ми: "Да ми пращате и други такива снимки!". Със светнали очи и много голямо вдъхновение обясняваше на една млада особа в хотела как щял лично да й пробуди кундалини от основата му в гръбнака й, където се намирала една сакрална жлеза. И в двата случая нито един от нас, присъстващите тогава, не си помислихме нещо лошо. Даже му се възхитихме колко жизнен беше още и с какво чувство за хумор! "И тия глупаци сега във Франция какво правят в момента без мене, горките?.. смееше се той. Ама аз съм хииитър, снимам се на видео... Кво да се прави, французи... Гледат ме на вииидео..." Михаил е бил в затвора във Франция. Дали наистина е било

заради "голи паневритмии" или и той е бил набеден?...

По други сведения разпитвал съм десетки живи свидетели, включително и майка ми, всички сестри на Изгрева са били лудо влюбени в Михаил Иванов, Лулчев, Брат Борис, Венно и др. По незнайни причини, неизменно тръгвала навсякъде мълвата, че всички те са от "черната ложа"...

Но да бяха само те...

Тук се изкушавам да сложа едно по-особено сведение за Любомир Лулчев да е жив интернет:

Какво скриваха от нас за Любомир Лулчев?

(авторката е с име в интернет bven)

Любомир Лулчев

Таен съветник на Цар Борис III
(1886-1945 г.)

Разстрелян от Народния съд на 01 февруари 1945г. заедно с регентите. Роден е в Кнежа. Завършва Военното училище в София и учи шест семестъра медицина. Специализира авиация в Англия и е един от първите ни летци, ползвали самолета като бойно средство по време на бомбардировките над Одрин.

(Даже само заради това смъртната му присъда през 1945 е обяснима за всеки убит човек плащаме със смърт. А колко убиваме при пускане на бомба?... Някой ще каже, че 777 прераждания са малко, за да бъдем убити само 777 пъти, ако сме убили повече хора. Въпросът е в това, че болката при едно обикновено обесване или разстрел е едно нищо пред болките, които сме причинили на другите. Така че вината ни не се овъзмездява формално непременно с отнемане на живота, а с преживяването на интензивни страдания б.а.)

Като офицер от българската армия и герой от войните 1912-1918 г. е пенсиониран с чин подполковник. След това става дъновист и е близък само с двама души – учителя Петър Дънов и царя. Своите мисли Любомир споделя със съседката си Султана Рачо Петрова, която му помага чрез генерал Алекси Стоянов да се срещне с царя. Днес е трудно да се предположи какво точно е накарало Борис III да приеме странния посетител. Очевидно свободното изразяване на мнения, и то от човек, който чака пенсия, е допаднало на монарха. По това време Лулчев вече е известен последовател на "Бялото братство". Не случайно Борис III отговаря на събеседника си с думите: "Зная, зная Лулчев! За Вас Христос е царят!" Репликата на Лулчев е: "Помнете, че когато идат бурите, светкавиците удрят по най-високите върхове!".

Атентатът на 16 април 1925 г. отминава царя, но не и семейството на Лулчев. Под развалините на катедралата остава неговият тъст, о.з. генерал Радойков.

През 1930 г. е убита по изключително жесток начин и съпругата на Любомир – Ангелина или Гела. Убийството е извършено от домашната й прислужничка, с цел грабеж на бижутата й.

(Тук се намесвам пак аз, който пиша спомените си за Братството в тази книга, и казвам:

Жената на Лулчев не е убита от прислужница!

Това е също инсценировка. То личи и от думите на Любомир по-долу)

Цели 18 години преди това Лулчев е предупредил жена си: "Скъпа, не се омъжвай за мен! Ще те убият!" Във фаталната нощ той е при Петър Дънов. После разказва, че изведнъж започва да усеща необяснима тревога. Сбогува се набързо с Учителя и тръгва към дома си. Още по пътя знае, че страшното му предсказание вече се е сбъднало.

На всичко отгоре, същия ден той предупреждава жена си да заключи добре вратата, защото тази нощ се пада да бъде убита с тъп предмет. Нахълтва вкъщи и я вижда на пода, заклана, потънала в локва кръв. От този момент нататък повече не влиза в този дом. Отива да живее в пълно усамотение в една колиба в квартала на дъновистите Изгрева. И връща зестрата на Ангелина три от най-хубавите къщи в София

на нейните близки.

Ангелина е голямата му любов, много талантлива пианистка. Близките ѝ я наричат Гела. Родена е в Мюнхен от майка еврейка и затова расте в Германия. Точно там среща за първи път младия авиатор Лулчев, който гостува на баща ѝ, генерал Станчо Радойков. (Генералът по-късно загива при атентата на 16 април 1925 г. в църквата "Света Неделя".) Любовта между двамата пламва от пръв поглед. Но още в

началото на връзката им той ѝ разказва за жестоките си видения. Тя обаче приема с усмивка страховете му. Когато той за малко се връща от фронта, тъй като е ранен, двамата се венчават. Съвременниците на Гела разказват, че тя е една от най-елегантните дами в София. Дядо ѝ по майчина линия е сараф и затова тя носи изключително скъпи обеци, гривни, пръстени, медальони с диаманти, перли, тюркоази. Освен на богатството ѝ, цяла София ѝ завижда и заради това, че има щастлив брак.

Още докато учи в школата за летци в Лондон, Лулчев проявява невероятната си дарба да предсказва бъдещето, предричайки автомобилна катастрофа с британския премиер, който трябва да присъства на тържеството при връчването на дипломите им. Всички го чакат, но той не идва. Когато преподаватели и курсанти започват да се чудят какво става, Лулчев им обявява, че с него се е случило нещастие. Никой не му вярва. Скоро обаче пристига новината, че министър-председателят е катастрофирал и си е счупил крака.

Когато се връща в България, за ясновидските му способности бързо се разчува. Сближава се със Стамболийски, към него проявява интерес и цар Борис III. Младият авиатор прави хороскопи, открива подземни руди и води. Царят му се доверява и се вслушва в неговите съвети в продължение на 20 години от 1923 до 1943. През пролетта на 1925 год. Лулчев го предупреждава, че се готви атентат срещу него. По време на атентата в църквата "Света Неделя" на 16 април 1925 г. царят отива на погребение на двама загинали пилоти и така спасява живота си.

След като остава вдовец, Любомир се отдава на книжовна дейност и посещава често своя учител Дънов. Лулчев е автор на 15 книги – поезия, проза, философски

размисли за живота, а също така и теоретични трактати, свързани с Бялото братство. Една от най-ценните му книги е неговият дневник, който съдържа разговорите му с царя и с други известни общественици. Дневникът се води от 1938 г.

Това е годината, в която Борис III и Лулчев подновяват своите срещи. Погрешно е да се мисли, че Любомир прокарва пред царя само политиката на Дънов и е негов говорител. Запознати твърдят, че именно Лулчев съветва Борис да уволнява корумпирани министри и съдейства за назначаване на честни хора, като дава мнение по снимката или почерка на непознатите.

Известни са случаи на измолено от него до царя помилване на доживотен затвор на 42-ма видни комунисти, осъдени на разстрел. Цола Драгойчева е сред тях. Близките й отиват при Лулчев и го молят за помощ. Той ходи на свиждане при нея, убеждава я да напише молба за помилване до царя поради това, че е бременна. Занася писмото при царя и той я помилва на доживотен затвор. След 9 септември

1944 г., от "благодарност", че е спасил живота й, тя извиква съветския посланик в т.нар. народен съд, за да поиска смъртната му присъда. Когато научава, че се готви депортиране на българските евреи, Учителя Дънов вика Лулчев и му казва: "Кажи на царя, че ако пусне дори един евреин да изпратят в Полша, от него, от семейството му и от царското съсловие помен няма да остане." Никой не отчита и това, че като хуманист и съпруг на еврейка, той оказва влияние върху царя при спасяването на българските евреи.

Никой не прочита внимателно и дневниците му, които той води тайно и от които се вижда истинската му роля в двореца. (Тези дневници видяха бял свят едва през 1990 г.). Преди да завършат разпитите на подсъдимите и се чуе думата на техните защитници, на 20 януари 1945 г. Политбюро на ЦК на БРП (к) има заседание за обсъждане присъдите на Първи и Втори върховен състав на Народния съд. Когато стига до името на довереника на монарха – дъновиста Любомир Лулчев, главният обвинител изтъква, че според

него той не трябва да бъде осъден. Изтъква няколко аргумента. Първо, в книгите, които е писал през 1940 г., Лулчев се е обявил против изстъпленията. Второ, той представлява "куриоз" за двореца – не е получавал заплата, при царя е отивал само когато е бил повикван, застъпвал се е пред него за осъдени на смърт земеделци и комунисти. Пред Народния съд разпитват Любомир за монарха. Тогава той показва своя дневник като доказателство, че в разговорите им няма нищо нередно.

Разпитват Лулчев и за неговия произход...

Любомир Лулчев е от стария копривщенски Каблешков род чорбаджи Лулчо Каблешков Той въртял търговия с Египет и неговите кервани със стока обикаляли много страни. Единият от синовете му – Андрей е прекарал известно време като послушник в Зографския манастир в Света Гора. Той се среща с П.Р.Славейков в Цариград, след това се свързва с Левски. Установява се да живее в Оряхово на Дунава, където създава 21 революционни комитета. Андрей има четири деца: Христо, Коста, Екатерина и Иванка. От тях Коста Лулчев поема пътя на баща си. Той е основател на Социалдемократическата партия в България и неин главен секретар. Избиран е за народен представител в няколко Народни събрания. През 1946г. е осъден на 15 години строг тъмничен затвор. Умира през 1965 г., а имотите му са конфискувани от държавата.

Неговият брат Христо оставя потомство, чиито представители са живи и днес. Христо има 4 дъщери и 4 сина. Синовете му Любомир, Илия, Андро и Тодор имат интересни съдби. Братът на Любомир Лулчев – Андро Лулчев е безразсъдно буен. Едва 18-годишен участва като доброволец на фронта – сред ръководителите на МакедоноОдринското опълчение. Заедно с брат си

Любомир, който е имал за съпруга еврейка, двамата са били ревностни борци за спасяването на българските евреи. Това обаче не пречи на Народния съд да го осъди и да му конфискува имотите.

Третият брат на Любомир – Тодор е юрист и главен секретар на МВР. Без вина, той също е осъден от Народния съд.

Илия Лулчев, четвъртият брат, е полковник от армията. През 1917 г. той заминава с параход за Русия, за да се сражава на страната на монархията. Умира от раните си в Петербург.

От синовете на Христо Лулчев, само Тодор има живи потомци. От дъщерите му Мария, Иванка, Мика и Благовеста, потомство оставят Мария и Мика.

Малко се знае, че когато се очертава безсилие по даден проблем, службите на Хитлер търсят помощ от гадатели. И има сериозен български принос в тези сфери. След преврата срещу Мусолини на 25 юли 1943 година, никоя от тайните служби на Райха не дава дори приблизителен отговор на загадката къде е отведен Дуче. На 3 август Хитлер се обръща към Химлер да опита последната надежда ясновидци и магове да открият приятеля му. В това време самият Химлер се опитва да влезе във връзка с душите на мъртвите. За целта, в специалното подземие на замъка във Вевелсбург той си има собствен олтар. Там си спомня за ликвидирания вече личен астролог на Хитлер Ернст Крафт. И за думите му, че големият маг на XX век живее в България. Казва се Петър Дънов. Но не може да разчита на него, защото бил обсебен от комунистическия Сатана. Но имал ученик Любомир Лулчев. Химлер веднага изпраща един от "рицарите" си в България. Под пълна тайна, българският гадател е докаран в хотела на Ванзее.

На 13 август, петък, всички са събрани в огромната заседателна зала. Пред двеста затворници ясновидци, гадатели, магове Химлер обявява: "Търсим изключително важна личност! Трябва да установите контакт с нея и да откриете къде е!" Настъпва неземна тишина. След 5-6 минути Любомир Лулчев прошепва едва чуто, но райхсфюрерът чува ясно: "Мусолини... Вие търсите Мусолини... Влизам в контакт с него... Бои се... Бои се, че до 3-4 дни ще го предадат на американците..." Химлер е впечатлен. "Можете ли да установите местонахождението му?" пита. Лулчев иска да остане сам, Райхсфюрерът на СС го отвежда в светая светих на духовния център олтара си. Пред картата на Европа Лулчев затваря очи и поставя ръка на нея движи я. По едно време спира. "Тук!" отсича. Пръстът му сочи планинска местност в Италия.

Удря часът на Отто Скорцени.

Любомир Лулчев се смята за писател, а автобиографичната му трилогия "С Христа" е доста популярна през 30-те години и особено ценена в българските училища, където е считана за отлично възпитателно средство за подрастващите. Част от книгите му са посветени на Индия, на мистичната страна Шамбала и загадъчните Учители–Махатми /При адепта. /Окултна повест/. С., 1938 г. 2000 тир./. Той издава общо 17 книги с огромен за времето тираж над 45 000 броя:

Лулчев, Л. С Христа. Трилогия. С. Нова светлина "22". 1998 г. 270 с. /автобиографична книга, 4 пъти преиздавана преди 1944 г./

Л.Лулчев. Тайните на дворцовия живот. Дневник. 1938 г. – 1944 г. СК Веселие.С., 1992 г.Лулчев, Любомир. При адепта. /Окултна повест/. Варна, Алфиола. 2000 г. 64 с. Предговор Христо Маджаров. Второ издание./Іво 1938

г./Лулчев, Л. Благословение. Роман. С., Репортер. 1999 г. 318 с. /I изд. 1940 г./Лулчев, Любомир. Три приказки за млади и стари. Севлиево. Печ.Братство. 1942 г. 36 с. 2000 тир. МайнРу. /псевдоним на Лулчев/ Кръстопът. С. печ. Венера. 1932 г. 31 с. 2000 тир.

ТАКА, ОБЩУВАНЕТО С хората от Изгрева е една неизчерпаема тема – вълнения, които ще останат завинаги. То е нещо, което оформи сърцето ми, душата ми, цялото ми детство, цялото ми юношество – и действа и до ден днешен.

Незабравими са и детските спомени. Още откога си играехме и познавахме с Пенка Кадиева, с Ева и Марта – дъщерите на проф. Александър Георгиев, с Благи, Муци, Златка, Роси, Андро, Любчо Мариус, Гошо и Йоанна Стратеви, Таничка (Станка Желева), Радослав и Любчо Стефови, Величка, Любчо и Светозар Няголови, Лили Стоицева и кой ли още не. Все мили приятели; и моите братовчедки, естествено, Буба (Людмила) и Боряна Славянски, които сега са в чужбина. Като деца си играехме на една топола над варницата до къщата на вуйчо Славчо, която беше нашия кораб ... – и т.н. – това са все незабравими спомени.

ВРЪЩАМ СЕ КЪМ НЯКОИ спомени за бате Крум. Например, как той ядеше. Той ядеше много бавно, съсредоточено, много дъвчеше, с мисъл само за яденето. Той изпълняваше буквално съветите на Учителя за пълно съсредоточение при хранене, защото това е една от трите важни дейности в живота на ученика – хранене, музика и

молитва. Нямаше случай, в който ние да не бяхме изяли и "омели" всичко, а той продължаваше да се храни и не желаеше да разговаря. Даже в последните години беше доста строг, когато някой го прекъсваше в това негово свещенодействие. Не позволяваше да се разговаря на висок глас по време на хранене, както правят повечето от нас. В това отношение Михаил Иванов във Франция е въвел най-строгото правило пълна тишина. Венно не обичаше да го прекъсват и когато имаше нещо да мисли или да чете книга и т.н... .Въобще беше много, много съсредоточен и строг – не разрешаваше да се вършат две неща едновременно. А ние даже плюваме в лицето на другия като говорим с пълна уста, и това е направо неозаптимо у някои приятели, които са се изпуснали и не се усещат...

Незабравими ще останат нашите ходения с него на Витоша наесен, да берем лешници за зимата. Самите тези екскурзии бяха изпълнени с разговори, откровения, явления.

И с това, как той избираше продукти на пазара, особено когато пазаруваше за Рила, той ни даваше сериозни уроци. Въпреки че за себе си човек понякога може да бъде небрежен на пазара, бате Крум пазаруваше за Братството, за групата, съвършено прецизно. Той дълго се пазареше с тези продавачи, при които имаше най-хубава стока, и стигаше до възможно най-ниската цена и след това им даваше нещо отгоре, но след като са се съгласили. Помня как избираше краставици за Рила... Да речем, ще купи 10 кг краставици – слагахме всичко в чували. Той ги избираше една по една – не само да са свежи, пресни, зелени, но и да са твърди. И това му беше условието. Ние си казвахме: "Лелее, ако и нас така ни пробва един Посветен, за да влезем в по-вътрешните сфери на Школата, ойдѐ коньо..."

Как той връзваше денковете! Ние всички помним, че той ни преподаде този "занаят", този урок по най-блестящ начин – как може Посветеният да се справи с нещо физически и практически; в случая – при подготовката на лагерите. В негов вързан денк ти не можеш да си провреш пръста под въжето по никакъв начин! Такъв случай няма, такова нещо е невъзможно. На някои хора се развързваха денковете и падаха от конете, разсипваха се. Той ги осигуряваше и с найлон. Той казваше: ако мой денк падне от коня в езерото, в него няма да влезе вода по никой начин. Такава сила и сръчност имаше този човек!

Той разказваше един случай, когато имал някаква болест, не каза каква, не особено тежка, но си имал някаква вътрешна болест. Един ден бил е на Рила, спънал се и паднал. В дланта му се забило едно трънче на едно строго определено място, където имал червена точица. Още в началото на болестта му се била появила на дланта му тази точица. И това трънче уболо точно това място – в точицата. И веднага след това, както изчезнала точицата, така изчезнала и болестта. Така той ни даваше пример как Природата, разумните сили, естествено вършат акупунктура, иглоубождане.

Казваше със сигурност, от много наблюдения и опит, че асцендентът му е 27 градус от Стрелец. Понеже много ни занимаваше с астрология, той даваше пример за ректификация по събития и казваше, че според всички негови събития, уточняването води до 27 градус на Стрелеца. Ето какво казва любимецът му Ден Ръдиар за този градус:

Фаза 267 (27° **Стрельца).** Скульптор за работой.

Ключ: способность проецировать свое видение вовне, придавая форму материалу.

Здесь мы видим индивидуума, творчески выражающего свою особую индивидуальность. Он берет материал, доступный в его социогеографическом окружении, и оформляет этот материал таким образом, что созданное им открывает другим людям чтото относительно их внутренней жизни и целей. Скульптор это творческая индивидуальностъ, желающая оставить свой след в обществе. Это символ способности человека преобразовывать сырой материал в соответствии со своим видением, проецирования себя в работе.

Ако може да се каже нещо поточно за Венно, нека някой го стори. Той моделираше събитията първо в духа и мисълта си, и те се извайваха абсолютно точно според намерението и модела му. Така той оформи добри качества и в много хора. Дълги години и на мен ми се падаше на асцендента този градус и аз бях особено "горд", че ми е като неговия. Обаче по-късно, като открих един дневник, който е воден от майка ми, видях че е записала един час по-рано, а не както ми беше казвала винаги. Като се уточни и това време по определен начин, ми се получи следното:

Фаза 249 (9° Стрельца). Мать ведет маленького ребенка шаг за шагом по крутой лестнице.

Ключ: необходимость в любой социальной ситуации помогать менее развитым справиться с проблемами, разрешения которых общество требует от своих членов.

Лестница не является естественной трудностью для маленького ребенка. Люди строят лестницы, и поэтому они отвечают за то, чтобы помогать ребенку карабкаться по ним. Равным образом социальная и культурная жизнь не "естественна". Ребенка сначала надо учить на примерах, затем помогать ему, когда он подражает поведению взрослых. Карабканье по лестнице только иллюстрация общего

процесса. Каждое поколение должно участвовать в обучении следующего поколения простейшим вещам, необходимым для социального существования.

На четвертой фазе предыдущей ПП мы видели родителей, помогающих маленькому ребенку учиться ходить. Ходьба естественная человеческая функция. Карабканье по лестницам искусство, которое становится необходимым, когда строят многоэтажные дома, продукт цивилизации. Здесь необходима **социальная забота** о менее развитых.

Щом като самата власт ме нарече "самодейни социални грижи" като ми видя и взе картоните за бременните, кърмещите и пр., за които се грижехме, с написани отзад техни проблеми и нужди и отметнати изпълнения, значи трябва да има нещо такова...

Имаше един много интересен случай на Рила, когато за пръв път дойде в Братството един млад човек, който беше за мен една голяма надежда – съвършено изработено лице, толкова правилно по всички показатели, че аз си отдъхнах: най-после се е появил млад човек, който ще продължи Делото на Високите Посветени. Защото той имаше вид на най-високо посветен във всяко отношение – и как говореше, и ясновидец, и въобще аз му се възхитих много, като всяка "Рибка", която няма самочувствие...

И си казах: "Ето един щастливец, който явно е огнен знак, или земен знак с огнен асцендент, въобще стабилна работа!.." И пак си казах: "**Ето** нашата надежда!" Затова с голяма радост го въведох в най-вътрешните ни групи, където беше бате Крум. Той обаче млъкна и не каза нито дума. Докато този приятел беше там, държеше се с него на голяма дистанция, с подчертано неприемане. Когато ние го питахме: "Как е възможно, бате Крум?...", той каза: "Вие

знаете ли за какво идва той тука?! – Да грабне нещо, а не да даде нещо! Това не е ученик! Може да е окултист, може да е адепт, може да е маг, може да е всичко, но той идва да грабне нещо, не да даде, не да служи! Той няма да остане в Братството, има други интереси."

Много по-късно Павлина от Търново, която помни как същият млад човек тръгна с мене от Рила към София, за да му говоря нещо важно (за курсовата си работа "Дантевият "Рай" и модерната физика"), тя ми каза, че той бил не друг, а самият бъдещ отец **Христофор Събев.** Аз не съм сигурен, не правя тази връзка, Павлина Даскалова твърди това. Но днес, като проверявам в интернет, виждам, че той е завършил физика и има същото съвършено лице, от което пак се възхищавам. Не зная много за делата му, не мога да имам лошо отношение, не знам защо Венно се изказа така за него.

Сега искам да разкажа за един случай, който изигра голяма роля в живота ми – за една приятелка, която много отдавна, още от детските години, съм обичал и все още я обичам мислил съм, че тя трябва да е единствената жена в

живота ми. Години наред съм имал много тежки преживявания във връзка с нея, защото любовта ми не беше споделена; и дори тя да ме е обичала, просто имаше някакви причини тя да не може да отреагира... Ние от време на време общувахме и тя задълбочено започна да се занимава с астрология, с езотерична психология и повярва в много неща. Беше ми казала веднъж : "Ако не беше нашата среща с тебе в този живот, аз не знам какво щях да представлявам. Ти ми даде всичко най-хубаво в живота!" Въобще, много достоен човек, много интелигентен, но не желаеше да се включва в братския живот. Нямаше отношение към мистичната страна и към братството. Всеки е свободен, разбира се, всеки си е различен.

И, най-накрая, тя се осмели един път след много години да дойде с една своя приятелка на Рила. И за пръв път, аз бях много радостен, че се включи в паневритмията – играхме двамата паневритмия! Интересното е, че малко преди това тя ми бе казала едни загадъчни думи, които за нея и за мене можеха да имат много голямо значение – за развръзката на нашите лични отношения. Каза, че след паневритмията иска да води с мене един много важен разговор, от който зависят много неща. Аз вече си въобразявах, че най-после тя ще признае, че ме обича, и чаках края на паневритмията с грамадно нетърпение. Може би това щеше да бъде разговор, който щеше да доведе до брак и деца. Поне така си мислех тогава. Защото аз исках да бъда само с нея и тя да бъде майка на моите деца. Само с нея исках да бъда – нищо повече! Дълги години си въобразявах, че трябва да стана нещо като светия, но след като Венно ми обясни, че не съм за това и че трябва да се оженя, исках да защитя морала и честта си през Бога на следващата "барикада": съвършено християнско семейство...

По време на тази паневритмия бате Крум играеше зад нас. Обикновено, както съм го описвал и понапред, беше крайно деликатен човек. Но в един момент, когато аз направих едно неточно движение, той ме бутна толкова грубо пред нейните очи, че аз го преживях като апокалипсис. Защото това ставаше пред **нея**, а пък тя знаеше, че той е моят кумир. Изведнъж тя вижда моя "кумир" като един грубиянин, който ме направи пред очите ѝ на нищо, т.е. срива се ореолът, който аз съм градил за него пред нея толкова много години! Всъщност, именно той е основната причина аз винаги да отсъствам от всякакви лични неща, за да бъда на Рила през лятото. С нея точно това ни бе разделило преди много години, когато веднъж тя поиска да отидем на Пирин на палатка или на море.

Аз не можах да преживея това нещо. Незабавно излизам от кръга на паневритмията и по права линия през клековете **пеш** за София! **55** километра пеш! Отидох си – и после тази година повече не се върнах. Това за мене беше **край**, катастрофа – най-големият удар, че точно пред **нея** може да ми се направи такава остра забележка, и то **той**! Не гордост, не лична обида, а защото аз със всичка сила исках тя да го приеме именно **него**. Въобще, много сложно, комплицирано....

След много години разбрах, че той е програмирал всичко това с най-тънък разчет – с цел **да не се проведе този разговор** и в крайна сметка **да не стане този брак**. Може би щеше да бъде огромно нещастие и за нея, и за мене. Не дай си Боже и за децата ни, които биха се родили, защото нашата комбинация вероятно е била невъзможна в този живот.

по-късно споделих за случая с тази приятелка с много мои близка приятели, напр. с **Владимир Леви** от Русия – големият психолог и писател, с който сме приятели. Бил ми

е на гости не един или два пъти. в София. Неговата реакция беше категорична: "Тебя **Бог** спас от этой женщины!" И с други хора съм споделял, те пък казваха точно обратното. Даже веднъж самият бате Крум каза, че е размислил и че може би именно тя е могла да бъде единствената жена в живота ми виждаше колко много я обичам. Точно противоположно на това, което той направи на онази паневритмия. Така че, много трудно е човек да върже нещата.

Друго, което Венно ни учеше, беше, че молитвите трябва да се произнасят отчетливо и достатъчно силно – не с викане, разбира се, но не и така само да си ги шепнем или наум, нито да се претупват. Защото, той казваше, от това зависи те да възлязат нагоре, да бъдат чути, с надеждата да се получи отговор. Беше много важна тази артикулация на молитвите, за която с него сме правили с него упражнения. Той сам ни даваше пример – вечер преди заспиване, когато сме били в палатката, през тези дълги години заедно с него, той винаги, в седнало положение, си казваше "Отче наш" – и **тогава** заспиваше. В интерес на истината, аз не съм по молитвите и сигурно затова имам толкова много минуси в

себе си и живота си. Дори един ден М.М. ми каза, че горе са недоволни от това че не съм ученик в това отношение. Че доброто и Работата наистина са най-важната форма на молитвата но словесната молитва не е за елиминиране. А М. и Венно се молеха редовно, дори преди всяко пътуване с автомобил.

Беше немузикален, но до края на живота си работ́и съзнателно, вземаше дълги години уроци по пеене при един певец католик. Няколко години накрая, в трабантчето на една приятелка, когато ходехме на екскурзии, Венно пееше високо, но вярно, и направо даже ни "тероризираше" да пеем през цялото време... И ние – какво да правим... Овен!... Повелителното наклонение не му беше чуждо, но със сигурност всичко беше за добро.

Бате Крум износваше докрай дрехите си, и когато беше на неофициално място или не беше необходимо да бъде с най-добрите си дрехи вкъщи или в планината пред по-непретенциозна публика и когато ние вършехме някаква работа, често носеше дрехи, които сам си кърпеше, и то по много пъти. Друг е въпросът, дали това е било по причина на някаква бедност, но беше винаги чист, добре и прилично изкърпен. Даваше пример как човек може да бъде икономист.

Спомням си и за един разказ, любим наш разказ от брат Борис. Чудесен разказ за Абу Бекир – един гърбавичък човек, който бил ревностен вярващ в един малоазийски град и който един ден изчезнал. А той бил любим на всички – не само като постоянен посетител на джамията със своите молитви, но го имали и за светия, защото молитвите му се чували от Аллаха. С тях предизвиквал чудотворни изцеления постоянно ходел да лекува хората с молитва и докосване. Молитвите му за дъжд също се чували. И той

един ден изчезнал и никой не го видял повече. Всички се чудели къде може да се е дянал. Разпитвали навсякъде, и най-накрая едно детенце разказало, че му направили впечатление последните думи, които бил произнесъл Абу Бекир – последната му молитва, която той казал, я прочел по друг начин, за разлика от начина, по който се молел до този момент: "Аллах, Аллах **човешко** ухо разбра за приятелството ми с Тебе, затова аз нямам повече работа в този град." Странно, но в печатната версия на този разказ нещата са по-различни от това, което ни разказваше брат Борис. Някой е редактирал: "Родени от **жена** разбраха за приятелството ми с Тебе." Такова нещо никога не чухме от Борис Николов, когато ни го разказваше.

Не искам сега да се връщам на една от болните теми, която дискутирахме с майка ми. Тя съвсем не можа да приеме обвиненията против брат ѝ, вуйчо ми Светослав Славянски, в книгите на Вергилий Кръстен, а именно за неговата "корист", защото в тия съчинения има неща, които са злостни, измислени или силно преувеличени. Не искам да кажа, че всички сме светци, но се опитвам да застана на страната на най-големия Защитник, когото познаваме – Христос. Христос е Защитникът, Дяволът е Прокурорът, а Бог Съдията. Така че, по постъпките ни си личи кой от тримата е баща ни. Нека обвинителите да следват пътя на своя баща. Аз бих искал ние да следваме пътя на нашия истински Приятел, Защитника, Христос. Така че, нека обвинителите разказват кой колко бил користен, нечист и лош – те имат в изобилие. този талант от своя баща, Дяволът. От него те имат в наследство и лъжата книгите и устите им са пълни и с лъжи. Искам само да спомена колко студенти е издържал Славянски, на колко много хора е помогнал – не само материално, но и духовно. Бог вече е извършил баланс

на живота му и ще се види колко е "на червено"; дали на везните не преобладава доброто, което е правил, и това, което е дал. Казвам всичко това не защото Славчо Славянски е брат на майка ми, а като принцип, важащ за всички.

Сега искам отново да се върна на това, как Венно постоянно запълваше празнините във възпитанието ни, в личната еволюция на всеки. Когато обикновеният човекегоист се храни, например, той просто гледа да се наяде и не мисли дали изяжда храната на други. Като забеляза тази инерция в някои от нас, Венно ни даваше уроци и в това отношение. Въпреки че не съм бил краен, и аз понякога не мислех за другите като се хранех – като едно животно, което обслужва само себе си. Тогава бате Крум започна съзнателно и подчертано да разделя всяка ябълка на толкова парчета, колкото души има в момента, като оставаше за себе си последното парче. Учителят е давал нееднократно точно този пример. Ако има 30 души, Той ще раздели една ябълка на 30, и последното парченце ще бъде за Него. Така че не е без значение дали ще излапаме на екс последния буркан с лютеница на една майка с дете, или няма да хапнем и грам от една пица, купена с народни пари.

Крум Въжаров беше постоянният посетител на всички класически концерти. Познаваше музикантите и музиката по-задълбочено, отколкото подозирахме, възхищаваше се и постоянно хранеше душата си с музика. Знаеше, че това е една негова **задача** и вероятно това много му помогна – накрая той започна да пее правилно. Интересно: на концерт, и не само на концерт той стърчеше с една глава над другите, въпреки че иначе е по-нисък. Какво нещо е съотношението между труп и крайници! Това говори за нещо, но за какво? Науката си има своите обяснения. И с Учителя е било така.

Той е този, който за пръв път ни даде да четем в оригинал и Крыжановская и ние просто "полудяхме" по нейните окултни романи. Бяхме му безкрайно благодарни, защото чрез Пенталогията на **В. И. Крыжановская** (1861-1924) разбрахме, че Школата е жива и на Изток. Ние знаехме, че на Изгрева има Училище, Школа, че има излизания в невидимия свят, че и досега има инструктори, които са получили от Учителя това задължение и право да ни бъдат посветители в тази област. Но Крыжановская беше изключително ценна за нас, за да можем да направим някои паралели за близките неща и за разликите между този източен път и това, което сега тече и е текло, и винаги ще тече в Школата на Учителя.

Имаше такъв случай: Венно ми направи веднъж бележка защо аз, като говоря с някого или с него, все си отклонявам очите настрани или спускам клепачи. Той каза, че човек трябва да се анализира и да разбере, че това е остатък от една азиатска свенливост, която един съзнателен ученик трябва да преодолее. "Гледай човека в очите, като говориш – ми напомняше той. След като съвестта ти е чиста, какво пречи

да гледаш хората в очите?" Той много ми помогна и в това отношение.

Едно негово изказване за "немия" доктор Йончо от Изгрева ни отвори очите за това, което му се е случило. Аз, естествено, съм общувал с Йончо, но с писане, защото той не говореше откакто го помня. Той, например, веднъж беше готов да излекува детски диабет, като написа, че това е най-трудното нещо, но се нагърбва с лечението на едно дете, за което му бях казал, ако родителите изпълнят стриктно съветите му. най-важното – да отхвърлят месото, въпреки че за диабета се счита, че без месо не може. Та бате Крум казваше за Йончо, че изглежда някои врагове на Братството са му отрязали езика и че докторът мълчи не само защото е решил така. Пък тия хора – кои са – е въпрос.

Бате Крум разказваше и за случаи, когато му се е налагало да усмирява цяла глутница кучета. И казваше: "Когато се съсредоточих с любов върху кучката, която всъщност беше тарторката,, тя дойде при мене с доверие, погалих я, и тогава цялата глутница, която дотогава беше готова да се нахвърли върху нас, се усмири и всички замахаха опашки.

Разказа също случай с едно мишленце, което потърсило спасение в неговите крака, когато го гонела една котка, и то съвършено съзнателно се завряло между обувките му.

Също ми беше разказвал един случай, когато някой немощен от Братството бил на кон и щял да се пребие. Венно видял видение: конят изведнъж спира и ездачът му полита през главата му заедно с денковете, които щели да го затрупат и да паднат с коня върху него и даже да се сурнат в езерото. Бате Крум видял тази картина предварително и се постарал да е на позиция точно където трябва, за да хване коня в последния момент, да предотврати това нещастие и те да не паднат в пропастта.

Имаше един приятел, здрав и нормален човек, който, за съжаление, пострада в казармата и има някои душевни проблеми оттогава. Венно го включваше най-активно в братската работа и в общия живот в лагера, въпреки че той понякога беше неадекватен. Бате Крум казваше: "Само тука ще се оправи, само тука, в братския живот!"

Разказваше ни всичко подробно, което се случваше с него и властта. Естествено, той беше в центъра, когато имахме принудителни взаимоотношения с хора от милицията, от Държавна сигурност. Те често ходеха да вземат и неговите книги и да го заплашват. Той разказваше за един от тези случаи: "Седях на една пейка, чупех си и си хапвах топъл хлебец. В това време с мене разговаряше този наш "любим приятел" от ДС, който постоянно ни тормозеше и ние се опитвахме да го обичаме. Тогава той имаше заповед да ме арестува аз знаех това предварително, но в зависимост от отговорите ми да прецени да го стори ли или не. Началството му е дало тази свобода да решава. За своя изненада, този агент на ДС не ме арестува, защото запазих много голямо самообладание и добро отношение към него. Двама милиционери, ей така ходеха насам натам, очаквайки неговата заповед да ме арестуват." Значи той, запазвайки спокойствие, му е дал такива отговори, че той да не го арестува. Имал е тази свобода да не го арестува, въпреки че в началото е бил много напушен.

Даваше ни жив пример и на Рила, когато почистваше сам лагера. Той никому не каза: "Вдигни тия книжки!" или "Подредете тия неща!" Именно тогава, по този начин, ни ставаше неудобно, ставахме и започвахме без покана. Винаги сам вършеше работата, както прави и Учителят – жив пример.

Интересно, той следобед обикновено спеше, въпреки някои съвети на Учителя в противоположния смисъл. Може би от възрастта, може би защото много тежък живот е имал с прекомерна умора, а може би и отиваше някъде с духа си да върши работа. Така или инак, това му даваше сила да става сутрин пръв. На шега, някои приятели нарекоха школата му "окултна казарма", а него "Фюрера"... Това го казвам като един комичен момент, все едно, че: "Ходом марш! Раз-два, раз-два – на изгрев!" Той казваше, че тука не е курорт, че това е Школа, и то сериозна Школа. Специално на лагера ни при Мусала имаше едно солидно изкачване всяка сутрин до Сфинкса, докато стигнем за изгрев. Въобще, биваше си го този лагер. Той вече ни бе обяснил какво става със спящите след изгрев слънце какви оргии правят с вампирите и елементалите и даже с близките и съседите си в нисшия астрал, включително и с децата си, ако и те спят. Ние вече знаехме как пушачите и месоядците, приемащите алкохол и даже държащите го вкъщи за невинна почерпка извикват духове от ада. Но не знаехме, че същото правят и заспиващите след полунощ и спящите след изгрева на слънцето, даже и да са супер въздържатели и вегетарианци и да се молят по 100 пъти на ден.

Между другото, Венно препоръчваше дъвкания хляб за рани. Това не той го е измислил, но го е практикуваше с успех.

МИХАИЛ ИВАНОВ

ТУК ДОЙДЕ ДА РАЗКАЖА подробно за личната си среща с Михаил Иванов през 1980 год., когато работех в Комитета за култура. В братството тук не го обичат виждали са го да репетира с години пред огледалото, за да се докара като Учителя... Самият М.Иванов дойде по покана на Живкова. Той дойде след толкова много години в родината си за пръв път. Един мой приятел, Наско Ванчев, който отдавна живееше в Париж, ми каза: "Искаш ли да се срещнеш с Михаил?" – "Да – викам – искам, разбира се, защо не?" Той ме заведе в новотел "Европа" до гарата, където стана тази среща. Наистина, погледнат отдалеч, този човек с брада, облечен в бяло, с бели обувки и т.н. може да направи силно впечатление на несведущите. Аз, разбира се, не мога да се заблудя, защото имам над 200 портрета на Учителя и много добре знам, че Той е вечно в сърцето и душата на ученика и че там нещата са си по местата. Но един приятел същият когото видях на погребението на Людмила и вече разказах за случая с него и Боянчо Бинев, после ми каза, че са му се подкосили краката, като е видял Михаил да идва по коридора "Все едно Учителят!"...

На мене защо не ми се подкосиха?...

Когато влязох, в самото начало, когато седнах срещу него (Наско беше там), Михаил Иванов си затвори очите, помълча, после ме погледна много грубо, по български и македонски... Явно човекът е имал много проблеми с нашенци и е очаквал и аз да го захапя. Каза:

Кой сте вие и какво искате от мене?! – Значи, всички искат нещо от него – ако не материално, то искат да го нападнат и очернят, като повечето българи. Казах: "Аз нищо не искам. Просто този мой приятел Наско Ванчев ме помоли да се срещнем. Аз отдавна знам за вас. Освен това съм ви пратил писмо преди години по Роже Бенаму, което Вие сте прочел пред всички в Бонфен, както те ми казаха" Спестих това, което ми писаха Роже и Арлет, че Михаил дори плакал като е чел това мое писмо през целия салон. В това писмо му бях описал едно мое преживяване, когато за пръв път чух неговия глас – една негова лекция на френски език, записана на грамофонна плоча, на която от другата страна има песни от Учителя в изпълнение на хора на френското Братство. Без да разбирам френски, заради самата интонация или начина, по който говореше (явно е имало някаква дълбока причина), тогава бях усетил някаква неземна миризма, ухание, което Учителят нарича "нюкс" – уханието на ангелите. Дали самата негова душа съм усетил или тази плоча е станала причина да усетя тази миризма на присъстващи ангели в момента – аз не мога да кажа, не съм сондирал случая. Трябва да го сондирам, има си начини. Но аз бях описал всичко това в онова топло писмо до него и сега му казах, че в България има хора, които го обичат и не са лошо настроени като други българи – въпреки всичките различия, които ние знаем. Исках да постъпя именно по Христовия начин. Той обаче каза: "Хм, ами аз получавам хиляди писма от цял свят, как мога да помня всички писма?..." Странно, нали? Това ме

озадачи. Но той беше вече на възраст, не е задължително да го помни, въпреки че това тогава уж го е било впечатлило и би трябвало да го помни. Нейсе. При това аз му бях изпратил по Роже и Арлет един много скъп албум с мои цветни снимки от Рила. Втория албум, за който говоря с голата Таня, му го подарих в момента в София. Но той почна да ми изрежда от колко места получавал писма, от колко националности има хора в братството му... Извади снимки и показа стотици и стотици хора, които играят паневритмия

и изпълняват упражнения под негово ръководство.

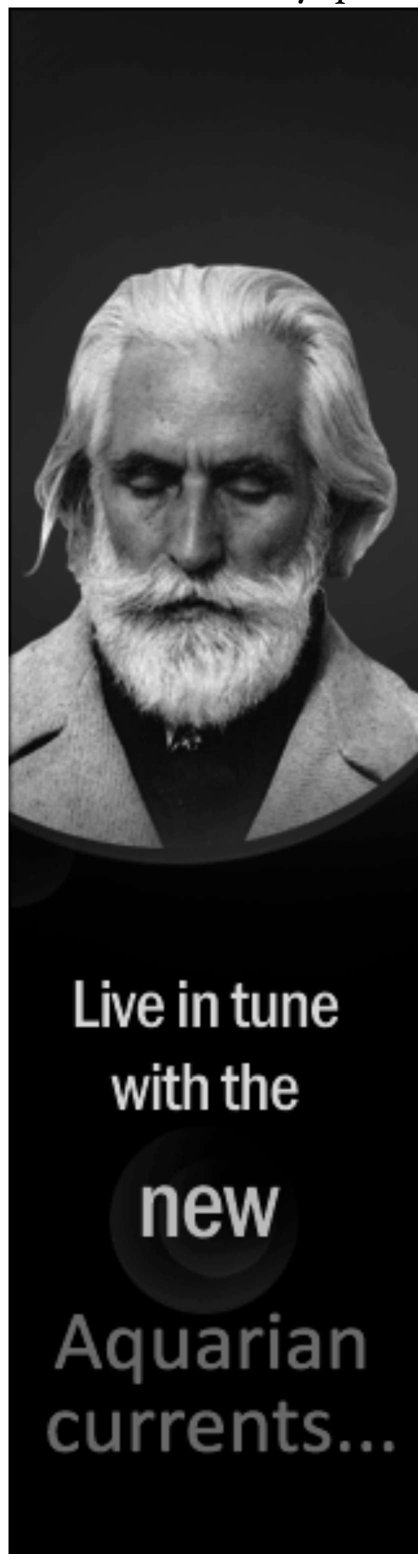

И така, водихме разговор. Аз му казах на кого съм син, за бате Крум също, за брат Борис. Разбира се, че той ги знае

и са били приятели – и с майка ми и баща ми, и с всичките са били години наред на Изгрева и на Рила.. "Така кажи бе, момче..." Така че омекна веднага, като разбра, че съм син и племенник на еди кои си и стана добронамерен. Тогава изчезна, стопи се безследно тази негова наеженост и тя се превърна в една много симпатична македонска сантименталност и носталгия, в най-хубавия смисъл на думата. С едно неподражаемо чувство за хумор, той започна да разказва какво ли не.

Имаше там и една позната млада дама, която го помоли пред нас да я вземе във Франция. Злите езици разправяха за нея, че е сътрудник на властта, но какво ли не говорят хората... Лично на мене винаги ми е била симпатична. Той й каза с блестящи очи, че ще я вземе, и обеща да й пробуди лично някаква тайна жлеза с вътрешна секреция, която се намирала в най-долната част на гръбнака и оттам тръгвало кундалини. Изведнъж ми излезе една нечестива представа как ще й го пробужда, като си спомних какви масажи ни правеше някога със сапунена пяна брат Петър Филипов в градската баня... Точно от най-долното кокалче нагоре... Според брат Михаил, там имало неизвестно никому зърно, което само Омрам знаел как може да се пробуди – бил узнал това нещо от Маха Чохан в Индия. Това ми направи странно впечатление, защото нима може да има нещо на Изток, което да не се знае и да не е възможно в Школата на Учителя?

Казват, че бил отишъл и при Ванга, но тя го била нахокала. Не вярвам може би пак съчинения. Но ако е вярно, защо му е на един посветен от такъв ранг да иска мнението на една медиумка? Е, това е отделен въпрос. Кой какъв бил и кой по-голям, кой по-малък, не е наша работа. Ние тук не се състезаваме, защото само децата и пуберите сравняват чия пръчка е по-дълга...

Интересното е, че той ми обясни по един нов начин и под друг ъгъл основното обвинение срещу него защо не публикува беседите на Учителя във Франция, а му се наложило да изнася собствени. Той каза: "Аз **исках** това, но Братството не ми даде авторското право." Иначе щял да го направи. Къде е истината – това аз не мога да кажа, нито да го коментирам. Просто предавам думите му. Каза и друго, което го знаем не само от Учителя: има психология на народите. Всеки народ възприема по различен начин един лидер. Учителят казва, че ако би проповядвал на запад, щял да изнася поне 3 пъти по-кратки беседи. Михаил им чел първо свои преводи на беседите, но французите заспивали. На французина трябва да говориш лично, огнено, оригинално, весело, на живо.

Спомена за стотици хектари земя, които той имал в Пиринеите. Каза: "Засега още не съм решил дали да ги дам на Братството." Помислих си дали Христос и Учителят са имали нотариални актове...

Свикнал е постоянно да го обвиняват. Той още в началото ми извади от вътрешния си джоб едно историческо писмо от Учителя, с което Той му е възложил да стане ръководител на Братството във Франция. Значи, **има** благословението...

Едно нещо сега, ако се разкаже с отрицателно чувство, може да предаде друг оттенък на една негова реакция, на едни негови думи, които сега ще предам. по-горе вече споменах за тях. Но според мене, това е едно тънко или дебело македонско чувство за хумор, което аз оцених положително. Направо много се смяхме, защото той е много артистичен. Каза: "Е, какво сега? Братството във Франция какво сега? Мен ме няма; и те... какво? Горките – плачат! Ама аз съм хииииитър! Записал съм се на видео и сега ме гледат

и си ме слушат на видеоооо – и така не им липсвам толкова много... Виждаш ли какви са глупаци? Какво да правиш – французи..."

Направо се смяхме много. Аз не изнасям това с цел да се подлива вода, както казват. Просто да се види как един артистичен човек може, без злостно чувство, да опише една такава ситуация по такъв начин, че да се посмеем, без това да обижда французите. Ако те наистина имат нужда да виждат непрекъснато своя учител.

Думата "учител", с която го наричат неговите последователи, както аз съм чел в една френско писмо, така и той обясни, че в нея не влагат значението на Учител с главна буква, въпреки че се пише с главна буква в неговите книги. Така го наричат, но той казва, че на Запад всеки един гимназиален учител го наричат също "учителю" – човек, който те е научил на нещо. Така че ние не трябва така болезнено да възприемаме в братството това негово название, което така върви и е прието на Запад, и да го възприемаме като някаква конкуренция по отношение на Учителя. Той каза: "Аз абсолютно винаги започвам с Учителя. Учителят ми е стожер, основен мотив в моите лекции, в моя живот, в моята братска дейност".

Така той изложи още редица аргументи в своя защита, в защита на своето поведение, свикнал да го критикуват.

Не мога тук да отмина и оценката на моя вуйчо Светослав Славянски, който беше ходил при Михаил във Франция, и когато се върна, каза: "Аз не съм съгласен с тези, които категорично зачеркват едно явление, едно крупно наистина явление като Михаил, който помогна на Запада да разберат кой е Учителят. Когато едно предприятие е 80% печелившо, то не се ликвидира. За мен Михаил е едно

печелившо предприятие, въпреки всичките му минуси. Нашата работа, като ученици, е да гледаме **положително**."

Във всеки случай, аз тогава се отнесох с много голяма любов към него. Не направих това, за да се представя или да го гъделичкам, а защото поначало бликаше в мен това чувство към него и към Божественото в една душа. Кой какви отклонения и грешки има, това не е наша работа. Никак не се знае дали нашите грешки не са по-големи от неговите и какво ще оставим на човечеството ние повече от него. За това ще съди Този, който има право да съди. То не е наша работа.

Накрая наистина му подарих още един албум с мои цветни снимки и той, разбира се, доста се развълнува, защото това беше Рила, това е България. Мисля, че и до ден днешен би трябвало да се съхранява този албум в Бонфен.

Какво друго за брат Михаил от тази среща? – Общо взето, разказах основното. Има и подробности, но ги спестих. Радвам се, че можах да се срещна с него, защото вече имах лични впечатления, лична оценка за това, което обикновено са повече злоби, клевети и клюки. То може да бъде погледнато под най-различни ъгли. Ние имахме един асистент в Университета, сега си спомням за него, по методика на преподаването на български език и литература. И помня, че нямаше нито един студент, който да беше се издънил на даден урок, и той да не направи **положително** изказване за него. А също и това, че той ни оставяше сами да правим разбор на недостатъците в уроците, които изнасяхме в гимназиите, а той изтъкваше само положителните неща. Една колежка, например, още от самото начало на урока се смути и излезе от стаята, не каза нито една дума. След това, на анализа, той подчерта колко чаровна е била, колко прекрасен е бил погледът ѝ до момента, в който е излязла и,

най-важното – с какво възхищение са я гледали учениците. Не се подиграваше. А това, че тя се е смутила и напълно е провалила един урок – за това не каза нито дума. Този асистент го считаха за комунист и ченге, но за мене той беше в най-висша степен в университета **Христòв** представител. Не като първите сестри на Изгрева, които с неистова омраза и ужас бягат от Михаил Иванов, наричайки го "черния", и хвърлят в дън земя тенекиената си чешмичка, на която той "нарочно" се бил измил, за да ги омърси и да им направи черна магия... Нашите уважения към талантите им, но... Искам да кажа, че една немалка част от хората с претенции, тъй наречените духовни хора, не могат да се хванат и на малкото пръстче на този наш асистент, който бе **защитник** като Христос, независимо от стандартната идеология, която той беше длъжен да прокарва в университета.

Че имал Михаил старчески петна по лицето, че бил с обратна захапка, че бил дебеличък накрая това ли е най-важното?... Кадрите от едно видео с него се изтъкват като доказателство, че той бил два пъти по-широк от Учителя. Но нали е важен и **ракурсът** на снимането?...

Какво още има да кажа за Венно?

Помня, когато ходехме по Рила и по Витоша, бате Крум ни изпитваше колко пъти може да клекне на един крак и да се изправи всеки от нас, без да се опира никъде или да си помага с другия крак. Сам той, на своята възраст – от петдесет и няколко до седемдесет и няколко години демонстрираше, че ни бие всичките. Той можеше да кляка на един крак по 100-200 пъти и много повече, без да се умори и без да загуби равновесие, докато ние там – петдесет пъти, и мортос... Разбира се, че човек не бива да се изоставя, и Венно дори и това отношение ни даваше пример. Тия примери са нещо реално, такива хора не приказват, преди да са постигнали нещо.

На тази дълбока, болезнена, неразрешима тема за интимната връзка с другия пол, в интерес на истината, трябва още веднъж да подчертая, че той абсолютно винаги ни ориентираше към моногамния принцип. Въпреки всички клюки, които вървяха за самия него, той ето как си беше подредил портретите в стаята. На първо място беше портретът на Учителя, на второ място портретът на сестра Ярмила, неговата съпруга, на трето място беше Братството, и накрая сам той.

А друг път **Ярмила** беше на трето място – имаше и такива варианти, защото той понякога разместваше снимките, и на второ място веднъж беше сложил снимката с Братството. Но винаги Учителят е на първо място, а сам

той на последно. Така подреждаше нещата и в **живота** си на практика, като поведение.

Една приятелка от средното поколение, уж от неговите най-вътрешни групи, веднъж каза нещо некрасиво за него, когато сестрите го обсъждаха в другата стая. Говореха си за него и за мене. Много сме си били приличали по всичко, но аз съм бил, като млад, почист от него... Никоя не беше говорила до този момент така за Венно. Не знам по този ли случай или по друг, но въпросната позната една вечер глътна една голяма и твърда клечка от китката чай тъй лошо, че тя влязла в кривото ѝ гърло и е трябвало да я вадят специалисти. Тя изтъкваше това като пример какво става при лошите аспекти, но аз мисля, че може да се случи и при лош език... Същата особа (сигурно и тя не е могла да го "свали") говореше лошо и за превода му на Ръдиар тя сама трябвало да се наеме да го превежда от нулата... Знам какво се случи и с едни "бивши млади" сестри от "братството", които разпространяваха, че "Крумчо" ги бил опипвал по краката под масата, когато са поканени някъде на братска вечеря. То винаги може човек да си докосне коляното до нечие без да иска, но фантазиите на калугерките и техните тръпки и големи езици са прославени не само във вицовете и карикатурите, но и във филмите, в живописта...

Ние и досега сме направо една нула в сравнение с бате Крум, когато някое мило създание поиска да идем на море с нея точно през август, защото не е възприемала Братството. Щях да напиша, че за моя чест това не съм го правил досега, но веднъж замалко да го направя... Съвсем друго си е да си правиш медитациите на нуди-плажа до някое нежно Божие творение, вместо да се моташ по Рила и да каканижеш молитви със сестри със злобни погледи и с одежди от брадата до земята... Една такава даже си облече моята жълта грейка-

гащеризон за ски през най-горещия август, понеже се наложи да спи в палатката ми до мене. Аз и на Рила си спя гол. Да не би случайно да се допрат кожите ни!... Как ли пък такава би дошла в Иракли, където си живеем като в рая?... Как ли пък няма да отидат веднага на зàвет в някоя почтена църква, ако стигнат случайно до някоя от мислите на Учителя за нудистите? Ето, тук сме на плажа в Иракли:

"И в странство вече Новото Учение е влязло. Там има нудисти, които искат да демонстрират, че може и на Земята да се живее както в онзи свят. Но те са малцина и ги държат надалеч, затворени на един остров като някои прокажени."

Из "По новия начин. Коприненият конец", 15.XII.1935 г.

Облечен ли плуваше брат Борис в басейна в Рударци като 15-годишно момче на 80-годишна възраст с една прекрасна млада рускиня от Москва? Сигурно съвсем случайно Учителят е казал за него, че той е единственият образец за Ученик, когато стенографките го запитали коя от тях се класира на първо място...

Тук искам да отворя още веднъж болезнения проблем за **Високия Идеал** и за **Избора**. Познавах Ярмила Менцлова, ходил съм им на гости на Изгрева, докато бяха заедно с бате Крум. Не бива да се говори за отрицателното, обаче, за размисъл, понякога е необходимо без никакви лоши чувства. В случая имам предвид печалния факт, че някои души, много често в женско тяло, от милосърдие или по други причини винаги дават предимство на съществата от по-ниска еволюция. Не че не трябва да ги обичаме и да се грижим за тях. На Изгрева е имало любими котки и кучета на Учителя. Обаче, за съжителство с тях в един дом и в стаята ни, въпросът стои много категорично. Въпреки известните положителни ефекти за психиката и здравето понякога. С неудобство споменавам пак случая, когато Ярмила е получила един шамар от мъжа си именно по повод на котките. Това е и една от страничните причини да се разведат. Когато един Посветен спи, той **пътува**. Животното вкъщи създава астрален похлупак и излизането изпод него става трудно. Не невъзможно, но трудно. А извикването на тъмни духове от ада при наличие на месо вкъщи, включително и за домашните любимци, е фатално. Изниква директен коридор към ада, от който изскачат "на кълбета" вампири, елементали и дяволи. Един приятел казва, че така е живял много години с любима жена, но тя в никакъв случай не е могла да отстрани котката най-вече заради децата й. В резултат, тя се разболява от трудно лечима кожна болест, вероятно дошла от любимата котка, според лекарите. Дано се е излекувала! Не са разбрали, че е имало и предупреждение: котката пада от висок етаж и едва я спасяват в една ветеринарна лечебница в друг град. Това обаче става причина най-после тя да бъде отнесена на друго място. Между другото, тази котка е слушала Слово с часове,

вторачена като влюбена в човека, който го е четял или работел върху него. Това се е случвало и с други котки.

Но ето и случая с Ярмила в Париж как си е отишла от този свят. Ако човек не си научи урока, понякога се налага да плати и с живота си. Ето как е станало:

През една майска вечер на 1983 г. се случва фатален инцидент с Я. Менцлова. Заедно със своята благодетелка Велика те обичат много котките и домът им е превърнат в склад за консерви за котки. Всяка вечер Я. Менцлова отивала на определени места, за да носи храна на бездомните животни. Същата вечер към 22 ч. тя отива да носи обичайната храна на котките, но по погрешка някакъв квартален бандит я удря с тежък предмет по главата. След като престоява в болница около два месеца, тя се завръща вкъщи, но не след дълго настъпват усложнения и някъде в периода декември 1983 г., или най-късно януари-февруари 1984 г., тя напуска този свят.

Всеки от нас греши и нямаме право да съдим другите. Обаче понякога трябва да се учим от отрицателния им опит, за да не го повтаряме. Макар и с голяма любов към Ярмила, тук можем да предположим, че тя не си е взела изпита и по още една линия. Не е разбрала основната причина за тежкия инцидент, от който после си отива. Твърдяла е, че това е магически удар от Михаил Иванов даже и **тя** го е мразела!

Та когато сме опирали до Венно във връзка с тези наши младежки и не само младежки проблеми – проблеми на човешкото сърце, на човешката душа, той винаги ни говореше за високия идеал и в **това** отношение: че човек не трябва да прави компромиси в най-дълбоката, най-интимната област любовта между мъжа и жената. Той казваше, че ако човек може да издържи години наред да не прави компромиси, то в близко или далечно бъдеще Небето

ще му отвори и **това** прозорче на щастието, и **тази** страница на Добрата съдба. И когато се срещне със своята избраница, преживяванията ще бъдат тъй прекрасни и силни, че няма да могат да се сравнят с нищо познато на тази земя. Особено ако човек до този момент не е правил сериозни компромиси със себе си, с дълбоката и най-интимна същност на душата си.

Искам да спомена един случай, когато бате Крум ми даде да поправя историческия плетен стол на Учителя. Трябваше да се оправи счупената горна част на един от краката му. Стана здраво.

Относно ръста на Учителя, той казваше: "Учителят беше мой ръст – беше доста дребен." (Справка снимките, където е огромен сред другите...)

Друго нещо, което съм пропуснал да разкажа. С Венно проучихме пътя на Рила към Благословената долина, както той я наричаше, а това е "Студеното дере" – от Сфинкса при Мусала, на изток и надолу. Той предвиждаше, че един ден условията за лагеруване на Седемте езера ще станат невъзможни и затова проучваше и този вариант. Ние с него проучихме, че може да се стигне с коне дотам.

Още за **Иван Антонов (Иван Салонски)**. Той ни учеше не само на часова астрология, но и на корпология. Да обръщаме внимание какви са прасците на хората и особено на жените. Защото при жените в доста случаи коляното е по-широко, отколкото прасеца. Той направо наричаше такива жени лоши, властни, злобни, ревниви и егоистки. Може би преувеличава, защото сме виждали изключения, това си е в анатомията на жената. По-важното е какво казва Иван Антонов за **любовта** тъй както го препредава Наско Славов: **"Религиозното чувство не е нищо друго, освен човешкото търсене на Божията любов. Това е най-интимното чувство и изисква пълна свобода на духа".**

Всъщност, проблемът може да се разгледа в малко по-друг смисъл, а именно, че ширината на коляното съответства на Сатурновите чувства, а ширината на прасеца под коляното на Урановите. Урановите чувства са свързани с **големия** колектив – с Любовта към всички или към относително най-голямата група. Това са груповите и националните чувства, чувството на Любов към цялото човечество, към целия Космос. Докато Сатурновите чувства ограничават сърцето в любовта към себе си и към сродната душа, към близките, към възможно най-малката група. Понякога обаче Сатурнова е и ксенофобията, ненавистта към чуждите духовни общества. В този смисъл, тази преобладаваща ширина на крака в областта на коляното естествено подчертава ролята на жената да бъде майка и да защитава дома, огнището, семейството. И ако една майка не може да бъде лоша към тези, които искат да разрушат семейството, тя не е истинска майка. "Лоша", когато се **налага** майките могат и трябва да бъдат категорични. Е, има един минус в случая, когато при това прасецът, особено отвътре, не е изпъкнал, а е почти прав, а е изпъкнал отвънка. Тогава трудно може да се говори за един човек, който би могъл да постави па първо място Бога, т.е. всичко и всички, а на второ и на трето място – близките си и себе си. Разбира се, има и случаи, при които една светица, една "дева" може да бъде с точно такъв прасец, напълно плосък отвътре, но в такъв случай за нея **нейната** си църква, **нейното** си мнение ще бъде за нея по-вярно и по-важно, отколкото Истината и вярата, църквите или обществата извън нейната църква. Ако общува с висши същества, най-вярно говорят **нейните** гласове, **нейните** Учители... Даже "**единствено** вярно"...

Относно благодатната роля на постенето. Два пъти в живота си съм постил по 40 дни. Спомням си първия случай,

когато бях почти на предела – 38 дни издържах със сигурност на пълен пост, но през цялото време мъкнех една раница, пълна с работа за Словото. Нямаше къде да се работи, и при този маратон трябваше да не ям, трябваше да се съчетават нещата, защото беше много трудно, но наистина бях се изменил коренно. И тогава вече, към края на този пост, бях така отслабнал, че Венно ми каза: "Ето, сега вече това е твоят **истински** образ!"

Въобще, когато човек знае как да се храни и как да дъвче или когато е в пълен пост, скулите изпъкват, бузите под скулите отслабват и се получава една красива хлътналост, която е типична за източните народи – **азиатски** тип скули. Разбира се, тези, които не са стомашен тип, както е при Учителя и при Венно, си остават винаги слаби и красиви. Венно беше двигателен тип човек с изключително развити скули, но красиво и хармонично. Той не разрешаваше на стомаха си да работи постоянно. Той изгаряше във физическата си дейност, заедно с трескава умствена и духовно дейност, всички мазнини, които на други хора се натрупват и издуват корема и бузите на човека.

Липсата на тази хлътналост се дължи и на това, че човек има склонност, като гризачите, да се запасява в живота си по някакъв начин физически или психически. Да поставя на първо място проблема за материалната база или за сигурността. Това е един много сериозен физиогномичен факт, който може да се наблюдава и в много духовни хора. Когато ядат, това се изразява именно по този начин: вземат по-голяма хапка и я гълтат бърже почти без да я дъвчат от лакомия. Не взема малки хапки, а взема голяма. Това може да бъде не само лакомия, но именно това желание за запасяване, една такава жажда за добиване на богатство, за печелене, подсигуряване. Така че, когато човек отслабне не само в

областта на кръста, но и в областта на бузите, които съответстват на корема, на кръста, на талията, това означава, че той вече не е дебел **психически**, т.е. липсва му тази лунна жажда за "устройване в живота" и подсигуряване. Това може да бъде и жажда за подсигуряване на мнение, обществено положение. Въобще, сигурността и подсигуряването работят доста интензивно у хората, които нямат тази хлътналост на бузите под скулите.

Това обаче не означава, че хората с хлътнали бузи, но без скули, са в много по-добра позиция в живота, както духовно, така и енергийно. Точно обратното – това е испански, скорпионов тип – липса на скули. Това показва едно преизтощаване и незареждане от Природата – свръхамбиция или свръхдейност, свръхтревоги, работа до капване, което не дава възможност да се развият скулите женското начало на верността на Природата, началото на търпението, почивката, откликването на природните импулси.

Сега искам да разкажа за още един случай, когато ние зададохме въпрос на Венно не е ли добре, че в някои страни, примерно в Англия, вече има намалена работна седмица до три или четири дни и след това почиват. Не навсякъде, но вече го има това нещо. Нима това не е един идеал на човечеството и не трябва ли и ние да се борим за въвеждане на такава работна седмица и на съкратен работен ден? Той отговори: "Разбира се, че това е хуманно и че Природата и висшите йерархии не са искали човека да се труди до преизтощение, да бъде експлоатиран по този начин". Обаче зададе въпроса: "Но какво ще прави днес човекът в свободното си време, ако бъде освободен по този начин?..." Ние веднага разбрахме. Човек, без да има вкус и влечение към висшата духовна култура, към висшите и чистите неща,

естествено, че би се отдал на ядене, на пиене, игра на карти, на лов и на плебейски удоволствия; на разплуване, гледане на телевизия и пр. – на всичко друго, освен на това, което извисява човека и го прави по-прекрасен и по-съвършен. В този смисъл, ние разбрахме още по-добре тезата на Учителя и на Венно за трудовото напрежение на човека, за благодатната роля на задълженията, особено на една майка, които държат човека много по-близо до Бога и съвършенството, отколкото слободията. Това, именно, се нарича "карма йога" не наказание, а преизпълняване на обществените задължения. Затова не е уместно да се даде пълна свобода на масите, без да са еволюирали достатъчно, когато ще да могат да използват свободното си време правилно.

Помня един случай, когато бях довел на Рила едно момиче от София. защото се представи, че има интерес към нашите неща. Тя сама ме потърси и поиска да я заведа на Седемте езера през август, аз не я попитах кой ми я е пратил. Но явно тя е имала някаква съмнителна роля и е била крайно неподходяща за Рила, което аз не разбрах в началото. Защото, когато един ден я водех за ръка през снежните преспи с една група към Салоните, към палатката на брат Борис, и с нас беше и бате Крум, той през цялото време беше намръщен и ми правеше някакви знаци. Беше недоволен, че съм я довел. Видял е, че е изпратена от Държавна сигурност. Защото, когато горе разказах най-подробно за това, което се беше случило в Русия при първото ми отиване там през 1969 год. за срещата ми с Олес Бердник в Киев, – бате Крум ме дръпна настрана и каза строго: "Пред нея не трябваше да разказваш това нещо! Правя ти, правя ти знаци, опитвам се да те спра ти не... Оля се, изпя всичко даже с имена и обстоятелства!".

Сега аз не мога да кажа дали е съвпадение или не, но веднага след това Олес Бердник в Киев пострада, отиде пак в затвора. Той е прекарал 26 години в съветските концлагери и затвори! Разбира се, може би няма никаква връзка, но аз толкова нашироко и подробно разказах за срещата си с него, че може и да е имало някакво българско донесение или аудиозапис на тая моя възторжена тирада. При арестите това се потвърди казаха ми и първия път, и втория, че съветските другари са крайно недоволни от поведението ми в Киев, Москва и Ленинград, и че са дърпали ушите на нашите власти, задето са ме пуснали. Когато им казах, че обичам Русия повече от всичко, те ме срязаха: "Няма Русия, има СССР! Ти говориш като враговете!".

Силно впечатление ми направи един случай, при който, искайки да предавам десятъка си на една приятелка, която се грижеше за брат Борис, тя каза: "Брат Борис повече не приема десятъци". Много важен случай за размишление! Когато я попитах не може ли да му остави плика с десятъка тайно някъде в джобовете или по масата, както обикновено правим, тя отговори: "Не, не мога! Това значи да му изменя.

След като вече е казал, че не приема десятъци, аз трябва да

му бъда вярна".

В противен случай, тия хора не ни вземат нощем със себе си във вълшебните светове.

Като Ученик, даден за пример от Учителя, като въплътен ангел на земята пак според Него, брат Борис и в този случай ни даде един изключителен урок. Мнозина свикнаха да очакват десятъци от приятелите, за да придвижват Словото и Делото. Дори и да не ги подсещат директно и да говорят за това "по принцип", по системата "сещай се, снахо...", те все пак **очакват**. Това не е най-високото ниво на безкористие. най-висшата форма на сътрудничество не са парите и не е да се дават средства все в едни и същи ръце, макар и тайно. Не е само един човекът, който работи добре за Словото и Делото; и не само в пари се отдава цялъкът, половинъкът или десятъкът.

Отиваме с един приятел на Мусала при Окото – Леденото езеро. Това беше преди двадесетина години. Този приятел беше много странно момче, много затворен – зодия Риби. Той е илюстрация на някои "Риби", които си живеят

в свой свят и за тях външният свят е много тежко и трудно изпитание. Веднъж го каним на рождения ден на една приятелка. Викам му: "Христо, ще дойдеш ли на рождения ден на Таничка в понеделник?" Той казва: "А бе аз ще тръгна, ама дано да стигна..."

Той си беше въобразил нещо за мене до такава степен фантастично, че... – Аз ходя и той ми ходи в стъпките – гледа да стъпи в стъпките ми **буквално**. Имаше си и диагноза момчето, не знам дали не му се е случило и на него нещо в казармата. Или той май не беше ходил войник?.. Питам го: "Защо ми стъпваш в стъпките?..." аз се изпотявам, абсолютно не ми е удобно такова нещо и не го считам за нормално. Казва ми: "Аз си знам защо...". Това нещо беше очевидно патологично, но то говореше за душата на Христо.

Та веднъж отиваме с него на Рила. Качвайки се, минаваме покрай хижата нагоре. Беше ноември. Един студен, навъсен ден. Небето покрито с облаци, но иначе планината е ясна. Пълно безветрие, тишина. Ние вървим един след друг; аз бях пръв, а той след мене. Малко преди да излезем на Окото, в главата ми започна да се върти евангелският стих: "Не гледай сламката в окото на ближния, а виж гредата в собственото си око". И започна да ми се върти като на ролка в мозъка: "греда в окото, греда в окото, греда в окото... " Тогава не си дадох сметка защо ми се повтаря такова нещо така упорито в мисълта. Излизаме ние на езерото там, където е заслончето. Поглеждаме – една греда плува във Окото! И тогава аз разбирам цялата работа, защото нас ни изстреляха от София така експресно! Знаех, чувствах, че имаме задача. Затова взех и него. На него му викат "Мълчаливия" и с такива може да се върши работа. Иначе, ако ти дрънка през целия път... И му казвам: "Приятелю мой, нали знаеш какво е казано за това езеро от Учителя?" "Ако българите чистеха всяка година

Окото, работите на Европа щяха да потръгнат...". Знае Христо, как да не знае, всичко знае... Защото Учителят свързва всяко едно от Мусаленските езера с по един континент – има една вътрешна връзка.

И тогава ние си казахме: "Лелее, сега имаме бойна задача!" А той беше тъй "навит", както казвахме тогава, че вика: "А, край! Хвърлям се в езерото!" Отиваме ние, ама къде ти! Страшен студ, пълно безветрие, гредата спи в средата – и никаква надежда за вятър да я подкара. И Христо започва да се съблича – ноември! Даже през август можеш да се удавиш в рилските езера, защото ще те среже от студ, а какво остава през ноември, и то в най-високото езеро на Балканския полуостров! Око някой не е моржувал, опасно е.

Знаем романа на Херман Хесе "Игра на стъклени перли". Героят му Йозеф Кнехт накрая се хвърля след своя любим ученик – едно младо, пращящо момче – в едно алпийско езеро да го преплува... И този свръхинтелектуален и свръходуховен човек, който е бил магистър на едно тайно окултно общество, загива. Той решава, че ще избяга от тяхната страна Касталия – една фантастична страна, в която Хесе вижда в определен аспект Агарта. Бяга от Касталия, където хората се усъвършенстват колективно. Но той скъсва с това, защото търси едно **илухимно** посвещение – той се откъсва от любовта към всички, за да може да работи само с едно същество. Христос оставя стадото заради една овца. Така серафимът се превръща в илухим. Това авторът няма откъде да го знае като терминология, но го схваща като проблем. Скъсва с духовната форма на **колективен** живот, за да може да отгледа със собствените си ръце, със собствените си свръхспособности само една човешка душа, и така се издига от духовното в Божественото. Обаче какъв е

проблемът? Понеже оня е калено момче, а той фин и нежен, като бухва в езерото, студът го пресича – потъва и се удавя.

Сега просто това така, мимоходом, го споменавам – дойде ми в главата тази книга, по повод на Леденото езеро в Рила през оня ноември. И му казвам: "А, чакай сега, приятелю! Я се обличай веднага ти! Аз тука нямам никакви намерения да те връщам труп!" А той ми вика: "А не, ние ще спасяваме ли Европа или не?!..." Викам му: "Да, сигурно... Но за какво сме чели и учили разни неща и сега са ни пратили, ако не използваме **други** методи?..."

И **казахме** едни думи. В момента, в който ги казахме, гредата тръгна! Не подухна ветрец, защото ако подухне, ще се набръчка езерото. Абсолютно гладка, огледална вода, но гредата заплува точно към нас! И не беше никак бавно. Видимо имаше сила, която я тласкаше! Даже и силен вятър да беше, нямаше така бързо да дойде. И все пак, толкова грациозно дойде, доплува да брега!... Ние поехме гредата от Окото и отидохме да я хвърлим на подходящо място между канарите.

Осемдесет и осма година. Разказващият тия спомени, с друг приятел, биват изпратени за подобна вътрешна работа на същото езеро – дава се информация, част от която се цитира тук, във връзка с разказаното преди малко. Нощта, прекарана на това езеро, се оценява като празник за цяла Европа! **"Дори и в този състав** (Източникът има предвид присъстващи и други туристи в миниатюрното заслонче до езерото под връх Мусала)**, нямахме друг шанс да помогнем на Европа, освен с този излет в този най-решаващ момент от историята й. Вие вече имате опит някога с Христо, когато оправихте сложни конфликти в европейските взаимоотношения, изваждайки с магическа формула плуващата греда в Окото. Днес, когато разоръжаването**

е факт, този нов акт на Присъствие в преломния миг на свободата наклонява везните в полза на Новото Учение. Много скоро вие ще имате голяма свобода – финото и святото ще има условия да учи и да прилага. Реколтата е пребогата!" [21 февруари 124(1988), "Инструкции за поправителна сесия"]. Прогнозата се изпълни безотказно: голямата промяна в България стана на 10 ноември 1989, много бързо паднаха веригите на тоталитаризма и в другите източноевропейски сателити на бившия СССР, и в самата Русия. Една приятелка от Москва доста преди това често шепнеше и се оглеждаше: "Просыпаюсь здрасти! Нет советстой власти..."

Можеше още много да се разкаже за хората от Братството, с които съм общувал не само "класическите", но и тия извън Рила и Изгрева, разпръснати по света. Те сами не знаят, че са от едно безсмъртно Ято, но с мислите и действията си го доказват.

Записките обаче от 1992 година, макар и с най-пресни допълнения, завършват тук.

Изморих се от писателство... При това отдавна ми е казано: "**Спри** да организираш хора, **спри** да пишеш, най-после!"... Първото спазвам, с второто все още не мога да се справя. Но при всеки опит и период, когато не пиша, моментално започват чудеса. Енергията няма къде да се дене.

Последното нещо, което искам да кажа за бате Крум, е следното. Не знам дали съм го описал в тия спомени.

1992. Ярък сън първата нощ в Москва. Съвършено реален, в съня ми се явява Венно само главата и раменете му иззад един висок каменен зид. Прекрасен, бронзов, усмихнат, загадъчен казва: **"Получете сега от моите компенсации!"...**

ОЩЕ ЗА АВТОРА

Какви са тези компенсации и какво пропуснах в тези мемоари,

може да прочетете в още 38 книги:

http://neobyatnotogovori.blogspot.com/

http://neobyatnotogovori.com/

http://www.toyonus.com

https://www.youtube.com/watch?v=gnAxqK-amOQ

За връзка**: lordelma@abv.bg**

ГРИГОРИЙ ВАТАН

---

[1]* *Досега са регистрирани около половината от това число, но Славянски, като опитен издател, категорично казваше, че са 7500. Напоследък се говори, че имало неизвестни нам беседи на Учителя, депозирани в Английската Кралска Академия и в Лувъра. А Славянски, Михаил Иванов и други са били изпращани от Учителя със специални мисии на Запад.*